

Lư Sơn Kỳ Nữ

Contents

Lư Sơn Kỳ Nữ	2
1. Kỳ Tích Trên Đỉnh Núi Đại Hán Dương	2
2. Bí Mật Dưới Sơn Cốc	13
3. Người Áo Xanh Trong Núi Đỉnh Thương	25
4. Tây Thi Thiệt	36
5. Thiên Ma Cốc Như Núi Xương	46
6. Vết Chân Nhỏ Nhấn Trên Bực Đá	58
7. Bóng Ma Trên Thái Hồ	70
8. Xuất Sắc Hơn Người	81
9. Sửa soạn Môi Để Câu Cá Vàng	93
10. Cuộc Minh Ước Của Cửu Sát	104
11. Tang Lễ Của Kim Phiến Thư Sinh	114
12. Không Phải Oan Gia Không Gặp Gỡ Nhau	126
13. Phong Ba Vì Chuyện Áo Xanh	137
14. Mở Quan Tài Chỉ Thấy Áo Vàng	147
15. Ổ Ma Kinh Hồn	159
16. Cục Lạc Thế Giới	170
17. Tam Tuyệt Đạo Đồng	181
18. Bích Ngọc Thanh Bình	193
19. Bốn Thế Đà Dao	203
20. Trên Đảo Kim Chi Nổi Phong Ba	210
21. Gặp Kẻ Ác Ra Tay Diệt Trừ Liên	220
22. Cốt Nhục Thành Thù	230
23. Nói Chuyện Xưa Trong Núi Vân Vụ	240
24. Không Tin Không Gọi Nổi Tuổi Xuân Trở Lại	249
25. Mỗi Người Có Một Quan Niệm Riêng	260
26. Bạch Phát Thánh Mẫu	270
27. Cơ Duyên Trong Sinh Tử Mấy May	282
28. Chỉ Để Lại Một Quạt Ở Trần Gian	294
29. Hoa Quế Tỏa Hương Thơm	304
30. Âm Dương Ma Ảnh	316
31. Khéo Đùa Song Ma	328
32. Anh Hùng Thoát Khỏi Quan Âm Mỹ Nhân	339
33. Diệu Ngộ Trong Than Tâm Am	351
34. Giữa Thù Và Dục	374
35. Tặng Kiếm Để Lại Răng	386
36. Dùng Tát Trả Tát	398
37. Hồ Đồ Vô Cùng, Có Bệnh Mới Rên	409
38. Nam Hải Triều Sư	419
39. Nghiệp Tận Duyên Sinh	430
40. Khách Lạ Dưới Sơn Cốc	442

41. Chuyện Lạ Ở Miêu Cương	449
42. Khăn Đỏ Bò Cạp Độc	456
43. Đạo Trời Lớn Rộng Chở Nên Làm Bậy	464
44. Mai, Lan, Trúc, Cúc	472
45. Thiên Nhân Nhất Phán	480
46. Diệu Ngộ Thư Pháp Trong Bức Tranh	487
47. Thiên Nam Đại Hội	496
48. Quỷ Thủ Trảo Hồn	503
49. Trăm Hoa Bay Múa Trong Ly Hồn Cốc	511
50. Lấy Rượu Hạ Địch	519
51. Trận Đấu Của Song Ông	526
52. Khó Thoát Nghiệp Chướng	533
53. Ân Cừu Liễu Liễu	541

Lư Sơn Kỳ Nữ

Giới thiệu

Núi Đại Hán Dương là nơi cư ngụ của Ngọc Thi Ôn Bằng. Vì muốn báo thù cho mẹ nên cô ta nhờ m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lu-son-ky-nu>

1. Kỳ Tích Trên Đỉnh Núi Đại Hán Dương

Một cây thông cổ thụ sống đã ngót nghìn năm, bốn mùa cây lá đều xanh rì, nhưng không hiểu một vật gì rất sắc bén đã chém gãy làm đôi.

Một con bọ ngựa cắm hai cái càng vào vách núi cứng rắn.

Một cây măng mọc ngược trên vách núi thẳng tuột.

Cạnh cây măng ấy còn có một con chim ưng đã chết. Nó chết bởi một tàu lá khô cắm sâu vào giữa yết hầu.

Trên gốc cây thông bị chặt gãy kia, lại có hai dấu vết chân, và gốc cây ấy đáng lẽ còn dài chừng hai ba thước, nhưng lại bị giẫm lún hẳn xuống mặt đất.

Ngoài ra, còn sáu cây thông cổ thụ nữa gần đó, những lá thông như những mũi kim đều rớt cả xuống mặt đất, nhất định không phải đã bị gió thổi rụng, vì những lá thông của cây nào lại rớt ngay xuống quanh gốc cây của cây đó và phủ một cách

rất đều đặn. Mới thoảng trông tựa như trên mặt đất xung quanh đó rộng chừng năm ba trượng đã được trải một tấm thảm xanh rì vậy.

Vách núi ở phía đối diện chỗ mấy cây thông kia cách bởi một cái khe núi sâu không đáy rộng chừng sáu bảy trượng, trên mọc đầy rêu xanh cũng không biết đã bị ai dùng phương pháp gì mà xé tà áo màu đồng cổ thành từng mảnh vụn, rồi ghim vào vách đá thành hình chữ “Hận”.

Bảy kỳ tích kể trên đã xảy ra ở trên một đèo núi rất hiểm trở của ngọn núi Đại Hán Dương trong dãy núi Lư Sơn.

Dưới chân núi xuất hiện hai nhân vật võ lâm có khinh công tuyệt đỉnh. Hai vị võ lâm kỳ phách giở khinh công thượng thừa ra phi thẳng xuống đèo. Nhưng khi hai người vừa tới gần chỗ cây thông bị chặt gãy, Biện Quảng đã trông thấy rõ cây thông này bị chặt gãy một cách rất đều đặn, không có vết dao hay vết búa gì hết, nhất là chỗ cây có vết chân kỳ dị. Những cái đó đã gọi lòng tò mò của y, khiến y phải bận tâm suy nghĩ.

Thanh Hư chân nhân lại thấy con bộ ngựa cắm hai cái càng vào trong vách đá, cứ đứng đờ người ra nhìn hoài.

Biện Quảng đang định hỏi Thanh Hư chân nhân xem cây thông ấy bị vật gì chém gãy, và những vết chân hiện lên ở gốc cây là do loại công lực nào đã tạo thành?

Thanh Hư chân nhân khẽ kêu “ồ” một tiếng và lẩm bẩm tự hỏi:

-Tại sao chưởng môn sư huynh của mình lại tới đây? Vì việc gì thế?

Biện Quảng mỉm cười hỏi:

-Pháp giá của lệnh sư huynh Thanh Huyền chân nhân ít khi rời khỏi núi Võ

Đang, sao đạo trưởng lại bảo ông ta đã tới đây rồi?

Thanh Hư chân nhân chỉ vào con bộ ngựa, trên vách núi và đáp:

-Biện sư huynh có thấy không? Vách núi cứng rắn như gang thép, thế kia, mà hai cái càng của con bộ ngựa lại rất mềm yếu, chỉ khẽ đụng một cái là gãy liền, mà nơi đây hai cái càng của con bộ ngựa lại cắm sâu vào được vách núi như thế, duy chỉ có Thiên Tiên Vô Cực khí công của tệt phái mới có thể làm được như vậy thôi, và chỉ có một mình chưởng môn sư huynh của đệ mới có đủ hoả hầu làm được như thế.

Biện Quảng ngấm nhìn một hồi, rồi gật đầu nói tiếp:

-Như vậy pháp giá của lệnh sư huynh quả đã giáng lâm nơi đây thực, và cây thông cũng gãy một cách kỳ lạ lắm, phải có Lưu Vân Thủy Tụ của phái Điểm Thương mới có thể chặt gãy được như vậy.

-Phải, Vô Cực khí công của tệt phái là dĩ cương khắc cương. Lưu Vân Thủy tụ

của phái Điểm Thương thì dĩ nhu khắc cương, chỉ giơ tay áo lên khẽ phất một cái, thân cây liền bị chém gĩa như dao cắt vậy. Chắc cây thông bị chém gĩa này thế nào cũng là kiệt tác của Lưu Vân tiên tử Tạ Dật Tư, người chưởng môn của phái Điểm Thương đây.

Hai người đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, rồi không hện mà nên đều đồng thanh thất kinh la lên:

-Không... không khi nào lại có chuyện lạ như thế được!

Hai người cứng đờ người ra giây lát. Biện Quảng thè lưỡi, lắc đầu nói tiếp:

-Cây măng cắm ở trên vách đá đúng là dấu hiệu riêng của Lăng Tiêu, bang chủ của Trúc Chi bang. Lá khô giết chết con chim ưng kia, không cần phải nói rõ, ai ai cũng biết đó là thủ pháp của Hoàng Diệp đạo nhân của phái Không Động rồi. Lá thông phủ đầy đất như thế, chỉ có Hạo Đại Thần công của Liễu Trần đại sư, chưởng môn của phái Thiếu Lâm mới làm được thôi. Nhưng còn những miếng vải vụn ghim thành chữ “Hận” ở trên vách núi kia là kiệt tác của ai thế?

-Biện huynh là người thức, cái gì cũng biết hết, sao huynh lại quên bằng như vậy?

Biện Quảng suy nghĩ giây lát, rồi hỏi lại:

-Có phải là Hận Thiên Ông đấy không?

Thanh Hư chân nhân gật đầu, đáp:

-Chỉ có Hận Thiên Ông là quanh năm ngày tháng mặc áo da đồng cổ mà thôi. Bây giờ những mảnh giẻ áo kia chả là màu da đồng cổ là gì? Huống hồ những mảnh áo rách lại ghim thành chữ “Hận” như vậy không phải Hận Thiên Ông thì còn ai vào đây nữa?

Biện Quảng nghe nói thất kinh, hỏi tiếp:

-Năm người chưởng môn của năm đại môn phái cùng có mặt ở đây cùng một lúc như vậy đã là một câu chuyện rất kỳ lạ rồi. Ngờ đâu cả Hận Thiên Ông, một người đã ẩn dật lâu năm rồi mà cũng dự định thịnh hội này nốt, và mỗi người còn để lại một môn thần công như thế là có dụng ý gì?

Thanh Hư chân nhân ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp.

-Vấn đề này có lẽ chỉ có sáu người ấy mới có thể giải đáp được thôi... Nhưng chúng ta cứ thử tìm kiếm kỹ lưỡng, may ra cũng sẽ tìm thấy một chút manh mối cũng chưa chừng?

Biện Quảng đi quanh đó xem xét một lần nữa, rồi lắc đầu hỏi:

-Tiểu đệ mắt kém nên không sao tìm ra được manh mối hay dấu vết gì có thể giải đáp được mối nghi vấn ấy.

Thanh Hư chân nhân chỉ vào gốc cây bị chặt gĩa rồi nói tiếp:

-Chỉ nội gốc cây cũng đủ làm cho chúng ta thắc mắc không hiểu rồi.

Biện Quảng vội vã nhìn theo về phía đó, lắc đầu và đỡ lời:

-Theo sự nhận xét của tiểu đệ thì vết chân in ở gốc cây với việc giẫm cây lún xuống mặt đất như vậy, tuy người đó đã dùng thân pháp “Thiên cân trụ” rất thượng thừa ra và giẫm gốc cây lún xuống đất như thế, nhưng vì công lực của người đó còn kém, nên trên gốc cây mới có vết chân như vậy, mà chính người đó cũng không để ý tới.

-Phen này Biện huynh đã nhận xét lầm rồi. Gốc cây cổ thụ này không những rễ cây chẳng chặt, mà thân cây lại dẻo như thế kia, chỉ giẫm cây lún xuống mặt đất cũng đã là một sự rất khó khăn rồi, chưa chắc năm vị chưởng môn với Hận Thiên Ông có thể làm nổi như vậy, nhất là hai vết chân in ở trên đó thì lại càng huyền diệu vô cùng.

Biện Quảng thấy Thanh Hư chân nhân nói như vậy vội tiến tới gần, ngấm ngấm một hồi, nhưng vẫn không hiểu gì cả, liền hỏi:

-ý kiến của đạo huynh, đệ chỉ tán thành có phần nửa thôi, chứ còn người để lại hai vết chân như vậy, quả thực đệ không thấy có gì là huyền diệu hết? Xin đạo huynh cho biết rõ nguyên nhân?

Thanh Hư đạo nhân thở dài một tiếng rồi khẽ đáp:

-Mọi khi Biện huynh đã khét tiếng là người rất tỉ mỉ sao ngày hôm nay huynh lại sơ ý đến nỗi mất hết cả năng lực thẩm xét sắc bén như mọi khi thế? Xin huynh cứ xem lại hai vết chân, vết chân này bé nhỏ một cách đặc biệt, hình như là chân của đàn bà vậy, nhưng công lực của người này đã luyện tới mức xuất thần nhập hoá rồi. Không dẫm lún cây để lại vết chân như vậy, mà thân cây cứng rắn như sắt đá như thế, vết chân của người đó có thể in rõ đến nỗi trông thấy cả đường kim mũi chỉ của đế giày...

Không đợi chờ Thanh Hư đạo nhân nói xong, Biện Quảng vội cúi xuống xem xét lại, rồi thất kinh la lớn:

-Đạo huynh nói rất đúng. Vết chân của một đôi giày bó chân, mà đôi giày hãy còn mới lắm. Không những in rõ cả đường kim mũi chỉ mà cả những hoa thêu ở bên rìa đế cũng đã in rõ xuống mồn một nốt!

-Biện huynh giao du rộng như vậy, chẳng hay huynh có biết gần đây trên giang hồ có một người đàn bà nào võ công rất cao siêu mới xuất hiện không?

-Tiểu đệ không nghe ai nói tới, vả lại trên giang hồ đàn bà giỏi võ rất hiếm, như Lưu Vân tiên tử Tạ Dật Tư, người chưởng môn của phái Điểm Thương là người rất hiếm có trong võ lâm và cũng là một cân quốc hào hùng có một không hai. Ngoài bà ta ra, tiểu đệ quả thực không nghĩ ra được người nào có võ công cao minh hơn

bà ta nữa.

Biện Quảng vừa nói tới đó đã nghe thấy sau lưng có giọng nói lạnh lùng vọng tới:

-Thực dân quê mùa kém kiến thức có khác!

Biện Quảng với Thanh Hư chân nhân giật mình kinh hãi, vì hai người đã nghe thấy rõ tiếng nói đó nổi lên ở cách hai người rất gần. Với công lực của hai người cao siêu như thế mà nay có người đi tới sau lưng hồi nào cũng không hay biết gì, đủ thấy người đó có võ công cao siêu không thể tưởng tượng được, nếu không phải là thần tiên thì cũng là ma quỷ chứ không sai?

Tới khi hai người quay đầu lại nhìn, liền cùng thở hắt ra một tiếng và áp úng mãi không sao nói được.

Thì ra hai người thấy cách mình chừng ba thước, có một thiếu nữ áo trắng đứng sừng sững ra đó, tuổi không lớn lắm, nhưng nàng ta có một thái độ oai nghi khiến ai trông thấy cũng phải siêu hồn lạc phách.

Sắc mặt của thiếu nữ này rất nhợt nhạt, hầu như không có chút máu nào hết, lại thêm tóc dài xoã xuống hai vai, mới thoáng trông không ai dám bảo nàng là người nữa.

Biện Quảng ngăn người ra nhìn giây lát áp úng hỏi:

-Cô nương... là người hay ma thế?

Thiếu nữ ấy lạnh lùng:

-Ta không phải là người, và cũng không phải là ma. Ta là tinh của núi non và tinh của ngọc thạch.

Giọng nói của nàng ta rất lạnh lùng, khiến hai người đều phải rợn tóc gáy.

Biện Quảng ngờ ngác một hồi rồi quát:

-Nói bậy, lão phu không tin trên đời này là có sơn tinh tiểu quái như thế?

Thiếu nữ với giọng lạnh lùng đáp:

-Người thực có mắt không người, đáng lẽ khoét hết hai mắt mới được.

Nàng vừa nói dứt, bỗng giơ bàn tay trắng xanh lên khua qua mặt Biện Quảng một cái, đôi ngươi của Biện Quảng bị moi ra tức thì, Biện Quảng bị khoét mất hai mắt đau nhức quá không chịu nổi vội giơ hai tay lên ôm mắt rồi kêu gào inh ỏi.

Không hiểu thiếu nữ ấy dùng thủ pháp gì mà lôi hai mắt Biện Quảng ra khỏi khoanh mắt như vậy, và lạ lùng nhất là Thanh Hư đạo nhân không thấy trong mắt Biện Quảng có giọt máu nào nhỏ ra hết?

Thanh Hư đạo nhân vừa kinh hãi vừa tức giận, liền quát một tiếng giơ song chưởng lên vận hết mười phần công lực ra nhắm thiếu nữ áo trắng nọ tấn công luôn một thể.

Thiếu niên Vô Cực Khí Công của phái Vô Đương đã khét tiếng giang hồ từ lâu, Thanh Hư chân nhân lại là cao thủ hạng nhất trong phái, tất nhiên chưởng lực của y phải rất hùng hậu. Ngờ đâu, thiếu nữ áo trắng vẫn đứng yên như thường, hai mắt vẫn lim dim, chỉ khẽ giơ tay lên phất một cái, Thanh Hư chân nhân đã bị đẩy lui về phía sau loạng choạng mấy cái rồi ngồi phịch xuống đất tức thì.

Thiếu nữ áo trắng giơ tay lên chỉ Thanh Hư chân nhân và nói:

-Mấy miếng võ không trối nổi con gà của người mà cũng dám dùng để tấn công ta, người thực không biết tự lượng sức chút nào. Sư huynh của người đương là chưởng môn của một phái như thế mà thấy ta còn không dám vô lễ hướng hồ là người.

Thanh Hư chân nhân ngồi ở dưới đất vừa hổ thẹn vừa kinh hãi và cũng tức giận cực độ. Y ngăn người ra giây lát mới ấp úng hỏi:

-Sư huynh của bản đạo làm sao? Hiện giờ ở đâu?

Dùng giọng mũi kêu “hừ” thiếu nữ áo trắng lạnh lùng đáp:

-Dù sao y cũng biết điều hơn người, hiện giờ y đang ở một chỗ khá kín đáo.

Nói xong, nàng chỉ tay xuống dưới sơn cốc mặt lộ vẻ rất đắc ý.

Thanh Hư chân nhân nghe nàng ta nói như vậy trong lòng hoảng sợ vô cùng, vội hỏi tiếp:

-Chẳng lẽ sư huynh của bản đạo đã bị cô nương hạ độc thủ rồi chăng?

-Bổn cô nương không có hứng giết chết y, chỉ tức cười thay những võ lâm cao thủ của Trung Nguyên tiếng tăm lừng lẫy như thế mà đều là những kẻ hữu danh vô thực cả. Tên nào tên ấy biểu diễn một món tuyệt thế thần công xong cứ tưởng mình tài ba lắm nhưng bằng sao được một cái đấm của cô nương.

Thanh Hư chân nhân nghe tới thất kinh la lớn:

-Thế ra vết chân ở trên gốc cây kia là của cô nương để lại đấy à?

-Phải, bổn cô nương mới giở một chút tài mọn sơ sơ đã dụ được sáu tay cao thủ đương thời tới đây. Chờ bọn họ giở hết oai phong ra xong, bổn cô nương mới nhảy lên trên gốc cây khẽ dẫm một cái thôi.

Thanh Hư chân nhân nghe đến ngần ngợ ra, cả sợ hỏi tiếp:

-Kết quả ra sao?

-Vừa rồi người đã nhận xét kỹ rồi, bọn họ đều chịu thua hết ngoan ngoãn nghe lời ta sai khiến, đều nhảy cả xuống thâm cốc kia rồi.

Thanh Hư chân nhân mặt liền biến sắc. Thiếu nữ áo trắng thấy vậy lại mỉm cười nói tiếp:

-Đạo trưởng cứ yên tâm, sơn cốc này không sâu lắm họ không chết được đâu cũng không sao tẩu thoát được!

Thanh Hư chân nhân lại vội hỏi tiếp:

-Tại sao thế?

Thiếu nữ áo trắng xăm nét mặt lại đáp:

-Vì bốn cô nương không buông tha cho họ.

Thanh Hư chân nhân ngơ ngác như người nửa hiểu nửa không, nghĩ ngợi một hồi rồi lại hỏi tiếp:

-Bần đạo nhìn nhận võ công của cô nương quả thật thâm ảo, nhưng bần đạo không tin những lời lẽ ấy. Trong sáu người của họ, có năm người là võ lâm tôn chủ, người ở Thiên Nam, kẻ ở đất Bắc. Vậy cô nương dùng cách gì mà có thể dụ cả sáu người tới đây một lúc như thế được?

Thiếu nữ áo trắng mỉm cười đáp:

-Tất nhiên bốn cô nương phải có cách chứ? Việc này ta chẳng cần người tin hay không. Cũng may hôm nay người không bị chết, sau này người sẽ biết lời nói của ta là thực hay hư.

Thanh Hư chân nhân ngắt người ra giấy lát rồi lại vội lên tiếng hỏi:

-Cô nương làm như thế là có dụng ý gì?

-Không có dụng ý gì hết, ta thích làm như vậy chơi đấy thôi.

Thanh Hư chân nhân cúi đầu xuống không hỏi nữa. Thiếu nữ áo trắng lại nói:

-Người đã hỏi xong chưa? Nhân lúc này ta đang khoan khoái, người muốn hỏi gì ta cũng sẽ trả lời hết.

Thanh Hư chân nhân ngẫm nghĩ giây lát hỏi tiếp:

-Việc khác bần đạo chẳng muốn biết làm gì, chỉ muốn hỏi tên họ, sư thừa và môn phái của cô nương thôi.

Thiếu nữ cười khanh khách đáp:

-Vấn đề thứ nhất người không hỏi ta sẽ cho người biết. Ta họ Ôn tên Băng, còn sư thừa môn phái thì người hỏi một cách tức cười quá! Người thử nghĩ xem, trên thiên hạ này có ai làm nổi sư phụ ta không đã?

-Thế võ công của cô nương là trời sinh ra đã biết liền hay sao?

-Điều đó cũng không đúng. Mười năm trước đây bốn cô nương không biết một tý võ công nào cả, ngẫu nhiên tìm thấy một cuốn luyện công bí kíp rồi tìm tu mười năm trời, đến giờ hạ sơn và không muốn làm người thứ hai của thiên hạ.

-Bí kíp gì thế?

-Người là người đi tu sao lại vẫn còn ý niệm tham lam như thế? Nhưng ta có nói cho người biết cũng không sao, cuốn bí kíp ấy tên là “Ngọc Thi Chân Giải”. Lai lịch của cuốn sách không ghi ở trong điển tịch võ lâm nào hết. Người có thể nói cho người khác biết Ngọc Thi Ôn Băng này là người vô địch trong thiên hạ.

-Nói đi nói lại vẫn là danh lợi làm nguy hết, dụng ý của cô nương là muốn giương danh trong võ lâm. Muốn giương danh như thế thì thiếu gì cách, tại sao cô nương lại phải dùng phương thức ấy?

-Phương thức này rất giản dị, sáu đại cao thủ lừng danh thiên hạ bị bốn cô nương bắt trọn ổ.

-Ngoài Hận Thiên Ông ra, thì năm người khác đều là tôn chủ của một môn phái. Cô nương không sợ quần hùng nổi lên vây đánh hay sao?

Ôn Bằng ngừng mặt lên trời cười ha hả rồi đáp:

-Người chưởng môn còn bị ta bắt giữ, thì ta còn sợ gì những người bề dưới của họ?

-Cô nương nên rõ, người giỏi còn có người giỏi hơn. Sáu người ấy chưa phải là những người đứng đầu trong võ lâm. Tin tức này đồn ra bên ngoài, thế nào cũng có người đến đây làm khó dễ cô nương chứ không sai.

Ôn Bằng vẫn đứng dưng đáp:

-Chính bốn cô nương đang muốn dụ những người đó tới. Thiên hạ này quá lớn rộng ta đang không có cách gì đi tìm kiếm từng người một, nên mới phải giữ sáu người chưởng môn này lại để làm mồi dụ những cao thủ tuyệt thế khác tới đây kiếm ta.

Thanh Hư chân nhân ngẫm nghĩ giây lát hỏi tiếp:

-Bần đạo đã biết rồi, thế ra cô nương không muốn giết bần đạo là muốn lợi dụng bần đạo đi truyền tin này cho mọi người phải không?

-Các hạ kể ra cũng khá thông minh đấy, với tài ba của các hạ chỉ có giá trị làm những việc ấy thôi.

-Nghe lời nói của cô nương thì hình như cô nương muốn lợi dụng sáu người đó làm một việc khác phải không?

-Phải, đầu óc của người thông minh lắm, sau này nếu người có phát hiện thấy có một người nào trong sáu người đó tái xuất giang hồ, thì người sẽ chứng minh người đó khuất phục ta và vui lòng làm việc cho ta rồi.

-Có thể cho bần đạo gặp mặt chưởng môn sư huynh một lần không?

-Không được, họ đều đã ở dưới đáy thung lũng, bốn cô nương bảo đảm là tính mạng của họ sẽ không việc gì hết, nhưng người muốn gặp họ thì phải qua được quan ải của bốn cô nương đã.

-Họ có bị ngược đãi gì chăng?

-Tuỳ người muốn nghĩ như thế nào cũng được, bây giờ người đã biết nhiều như thế có thể đi được rồi. Đừng có quên nói cho các người trên thiên hạ biết Ngọc Thi Ôn Bằng cư ngụ ở trên đỉnh núi Hán Dương đấy nhé?

Thanh Hư chân nhân liền đứng dậy lẳng lặng đi xuống núi, nhưng Ôn Bằng bỗng gọi y và bảo:

-Sao không đem tên mù này đi? Người xuất thân là danh môn chính phái, sao lại bỏ cả bạn hữu như thế?

Lúc ấy Biện Quảng đã đau đến chết giấc nằm ở trên mặt đất. Trải qua một trận đột biến ấy, Thanh Hư chân nhân đầu óc quá căng thẳng nên mới quên bằng người đồng hành, nay thấy Ôn Bằng nhắc nhở, y hổ thẹn đến mặt đỏ bừng vội ôm Biện Quảng đã mất hai mắt lên.

Biện Quảng từ từ lai tỉnh, đôi ngươi đã mất, hai mắt chỉ còn lại hai lỗ đen hoắm, lạ lùng nhất là không hề có một giọt máu nào chảy ra cả. Y hai tay khua lung tung, mồm thì mắng chửi:

-Yêu nữ, ngươi có bản lĩnh gì thì lấy nốt tính mạng của đại gia đi!

Ôn Bằng cười nhạt đáp:

-Vừa rồi, vì ngươi ăn nói vô lễ, cho nên mới biến thành người có mắt không người như vậy. Nếu ngươi không biết thân mà còn ăn nói hỗn láo, thì ta sẽ cho ngươi biến thành người có mồm mà không nói lên được cho mà xem.

Biện Quảng còn định chửi tiếp, nhưng Thanh Hư chân nhân đã vội điểm vào yếu huyệt cam của y, rồi vác y lên vai mà chạy xuống núi như bay.

Tin tức kinh người ấy đồn đi rất nhanh. Người trong võ lâm ai ai cũng nói tới tên Ngọc Thi Ôn Bằng. Có người còn ghi ngờ chuyện đó không thật, nhưng năm người chưởng môn của năm đại môn phái đã mất tích đủ chứng minh việc này, không phải là việc giả.

Vì thế linh sơn thắng cảnh của Lư Sơn đã bị mọi người coi như là chốn ma quỷ, hễ nói tới núi Hán Dương là ai cũng biến sắc mặt. Hận Thiên Ông chỉ có một thân một mình tất nhiên không ai hỏi han tới, nhưng lạ nhất là các đệ tử của năm đại môn phái đều im lặng như câm, và không thấy họ có hành động gì đối phó với kẻ thù chung ấy.

Thời gian trôi đi rất nhanh, ba tháng sau đã tới mùa thu rồi. Cảnh sắc mùa thu trong sự bi đát bao hàm đẹp đẽ. Nhưng vì Lư Sơn đã xảy ra chuyện quái đản ấy, cảnh sắc dù đẹp đến đâu cũng không ai dám lên du ngoạn nhất là núi Hán Dương, yên tĩnh đến nỗi cả giun đỉ cũng không dám kêu.

Một hôm, lúc ấy đang là đêm thu tĩnh mịch, mặt trăng mới mọc như lưỡi liềm.

Trên đỉnh núi Hán Dương, nơi đã vắng bóng người mấy tháng nay, bỗng có hai cái bóng người một lớn một nhỏ xuất hiện.

Người đi trước là một thanh niên anh tuấn tuổi trạc hai mươi lăm hai mươi sáu, ăn mặc trông rất văn vẻ, dưới ánh trăng mờ mờ, người ta vẫn trông thấy rõ bộ mặt

đẹp trai của chàng.

Đi theo sau chàng là một tiểu đồng tuổi mới mười hai mười ba vai gánh một gánh đồ, theo hầu chàng thanh niên kia.

Cảnh tượng của núi Hán Dương đã hơi thay đổi. Những di tích đã làm cho giới võ lâm kinh hoàng đều bị tiêu tán gần hết. Những lá thông phủ trên mặt đất khô héo. Cây măng cắm ở trên đá chỉ còn lại một cái vỏ khô. Lá khô giết chết con chim ưng chỉ còn lại mấy cái xương chim treo lơ lửng. Riêng có cây gậy thì vẫn còn nguyên, và chữ “Hận” ghim bằng rễ rách vẫn không suy suyễn.

Đêm hôm đó tĩnh mịch một cách rất rùng rợn. Hai người lên tới đỉnh núi, thì thằng nhỏ theo sau đã run cầm cập hỏi:

-Công tử, chúng ta đi xuống dưới kia có hơn không, chứ trên đỉnh núi này có cảnh trí gì đâu mà du ngoạn?

Người tuổi trẻ được gọi là công tử liền quay đầu lại, khẽ mắng:

-Không được nói bậy! Người biết gì nào?

Thằng nhỏ chau môi trả lời:

-Cháu không biết gì thật, nhưng nơi đây công tử xem, tối om như thế này, chẳng trông thấy gì hết. Công tử muốn lên chơi thì chờ sáng mai lên có được không?

Thanh niên nọ lắc đầu:

-Đồ ngu! Người xưa còn thấp nên đi chơi đêm, người thì biết làm sao được những hứng thú đó!

Thằng nhỏ ngơ ngác hỏi lại:

-Tại sao người ngày xưa lại thấp nên đi chơi như thế? Chắc vì hôm đó không có trăng người ta mới phải thấp nên để soi đường. Công tử thích đi chơi như thế này, đáng lẽ nên chờ những đêm có trăng sáng hãy đi có hơn không?

-Người khéo biện bạch lắm, Bộ Nguyệt Đặng Sơn chỉ thích hợp với nơi khác thôi, chứ còn núi Lư Sơn này người không nghe người ta nói hay sao? Không biết mặt mũi thật của Lư Sơn chỉ vình ở trong núi đó. Cái hay cái đẹp của Lư Sơn này y như một mỹ nhân đứng ở trong một cái mùng the, một bông hoa tươi mọc ở trong đám sương mù, chỉ có thể trông thấy mơ mơ màng màng thôi...

Thằng nhỏ đặt quang gánh xuống rồi nói tiếp:

-Công tử đọc nhiều sách như thế, cháu cần làm sao được với công tử? Vả lại công tử là chủ nhân, muốn thế nào mà chả được? Cháu đâu dám trái ý. Thức ăn và rượu đã nguội rồi, công tử có cần cháu đốt lửa hâm lại không?

-Khỏi cần! Khỏi cần! Leo núi đi thấy nóng hổi rồi, ta cần có rượu nguội để giải nhiệt đây.

-Công tử để cho cháu nhóm lửa thì hơn.

-Tại sao?

-Cháu sợ ma. Trên núi hoang vu, lại đang lúc đêm khuya canh vắng, chính là giờ của ma quỷ xuất hiện, có đồng lửa cháu mới đỡ sợ.

-Đừng có nói bậy! Thuyết quỷ hồn đó ngu phu tục tử bịa đặt ra để tự dọa mình, chứ làm gì có ma quỷ nào? Người mau dọn thức ăn và rượu ra đây để ta thưởng thức cảnh sắc ban đêm của Lư Sơn.

Bất đắc dĩ thằng nhỏ phải dọn thức ăn, bát đĩa, và chén ra. Xong đâu đấy, nó lại mở hũ rượu rót đầy một chén cho chủ nhân của nó.

Chàng thanh niên ấy ngồi nhậu một mình, đưa mắt ngắm nhìn ở bốn phía xung quanh, trông có vẻ khoan khoái lắm.

Thằng nhỏ ngồi đối diện cũng lấy một cái chén ra, rót một chén rượu, hớp luôn hai hớp, rồi rụt rè nói:

-Thưa công tử cuốn Liêu Trai ở trong hòm sách của công tử cháu còn xem hiểu, hình như trong đó có một đoạn nói: Sơn Tinh quỷ quái thường hay xuất hiện ở những chốn hoang vu như thế này. .. Thoạt tiên nó biến thành một mỹ nữ ra để mê hoặc người...

Thanh niên nghe nói vỗ tay cả cười đáp:

-Đó là Bồ Lưu Tiên, người si giấc nói chuyện mơ, mà người lại cứ tưởng là thật. Người đừng sợ, có công tử ở đây, dù có nữ quỷ xuất hiện đi chăng nữa, thì ta sẽ mời nàng một chén rượu luôn.

Chàng vừa nói dứt, sau một tảng đá lớn bỗng có tiếng một người đàn bà nói vọng ra rằng:

-Thiếp xin bái lĩnh.

Cả hai thầy trò đều kinh hãi quay đầu lại nhìn. Thanh niên nọ hãy còn chút can đảm, riêng có thằng nhỏ đã thất kinh la lớn:

-Khốn kiếp thật! Có ma xuất hiện thật đấy.

Nói xong, nó rút ngay vào lòng chủ nhân của nó, sợ hãi đến run lẩy bẩy. Thanh niên nọ vội đẩy nó ra và an ủi rằng:

-Hưng nhi, đừng có sợ hãi như thế! Rõ ràng là người chứ có phải ma đâu.

Thằng nhỏ vẫn run cầm cập, ngừng đầu lên nhìn, thấy một thiếu nữ rón rén bước ra mỉm cười hỏi:

-Công tử không tin thiệt là ma quỷ chứ?

Thanh niên lắc đầu đáp:

-Không tin. Tại hạ xưa nay vẫn chủ trương luận vô quỷ. Vả lại tiểu thư thanh lệ như một nàng tiên thế ấy, không có một chút gì quỷ khí cả.

Thiếu nữ mỉm cười hỏi tiếp:

-Công tử đã chủ trương thuyết vô quỷ sao lại còn nói hai chữ “quỷ khí” như thế.
Thiếu niên nghe thấy nàng biện bạch như vậy thoát tiên hơi ngẩn người ra, rồi tươi cười đáp:

-Đó là tại hạ lỡ lời, nhưng ý của tại hạ là không tin tiểu thư là ma quỷ.

Thiếu nữ mỉm cười nói:

-Tuy công tử là người học hành, mà không ngờ công tử lại dám to gan đến thế?

-Gan tôi không lớn chút nào, nhưng sách đã dạy: “Quý hồ trong người có bao nhiêu chính khí, thì yêu tà sẽ tự nhiên phải lánh xa hết”. Vì thế mà tôi mới không sợ hãi chút nào.

2. Bí Mật Dưới Sơn Cốc

Thiếu nữ nọ nói tiếp:

-Hình như công tử khác hẳn các thư sinh khác?

Thanh niên vừa cười vừa đỡ lời:

-Những người học sách mà cô nương nói đó, có lẽ là cô nương chỉ những kẻ nhỏ hủ đọc sách Triết? Những kẻ như thế thực không đáng được gọi là thư sinh?

-Đọc vạn cuốn sách đi vạn dặm đường, kết giao với người thiên hạ, thuộc biết chuyện trời đất rồi mới có thể dưỡng thành đầy hào khí trong người và không phụ bản sắc của một người thư sinh.

Thiếu nữ nghe tới đó liền vỗ tay khen ngợi:

-Hùng tráng thay! Nhưng những người như thế có phải là thư sinh đâu, mà là hào kiệt mới đúng.

-Tại hạ rất mong được như thế, chứ tại hạ đâu dám tự cho mình là một thư sinh như vậy.

-Công tử hà tất quá khiêm tốn như thế?

-Tại hạ không tự khiêm đâu, vì những người mà thuộc hạng hào kiệt, thì hẳn thấy sự bất bình là phải rút dao tương trợ, thị ba thước kiếm tha hồ gây ân cừ. Còn tại hạ thì làm gì có hơi sức ấy? Nên tại hạ suốt đời chỉ mong được làm thư sinh thôi, chứ không dám mộng tưởng làm được hào kiệt vậy.

-Công tử khách sáo lắm, thứ hào kiệt mà công tử vừa nói đó, chỉ là một thất phu đầu đường xó chợ, thị mình có sức mạnh hơi tý là gây đổ máu, chứ bằng sao được công tử trong người có núi non, có bút như dùi có lưỡi dao, chuyên tả những sự bất bình của nhân gian để kêu oan cho những người hèn yếu! Những áng văn chương thiên cổ và giang sơn sự nghiệp ấy, chả vĩ đại hơn những thất phu ở đầu đường xó chợ kia rất nhiều hay sao?

Thiếu niên cầm chén rượu lên uống cạn, rồi cười ha hả nói tiếp:

-Lý luận của tiểu thư cao siêu quá, được nói chuyện với tiểu thư một đêm như thế này, khiến đầu óc của tại hạ cởi mở và sáng suốt hẳn! Như vậy tại hạ không nên tự coi thường mình quá nữa!

Thiếu nữ xin lỗi một câu rồi liền ngồi xụp xuống đất và hỏi:

-Không biết công tử có vui lòng ban cho thiếp một chén rượu không?

Thiếu niên rất cao hứng đáp:

-Sao tiểu thư lại nói như thế, chỉ sợ rượu nhạt, món ăn không ngon, nên không dám khoản đãi quý khách đấy thôi. Hưng nhi, người mau sửa soạn bát đĩa và rót rượu ra mời tiểu thư xơi đi.

Thằng nhỏ vẫn run lẩy bẩy vội đem bát đĩa tới cho nàng, nhưng khi rót rượu tay nó vẫn run run như lò xo vậy. Thiếu nữ liền mỉm cười hỏi Hưng nhi:

-Cậu bé vẫn còn nghi ngờ tôi là ma đấy à?

Với giọng run run, Hưng nhi đáp:

-Tiểu... thư... đẹp lắm, nhưng cháu... vẫn sợ...

Thiếu nữ vuốt những sợi tóc xoà xuống mặt và trán lên, rồi vừa cười vừa nói:

-Có lẽ cậu bé thấy sắc mặt của tôi quá nhợt nhạt mà nghi ngờ như vậy chắc?

Hưng nhi nhanh nhẩu đáp:

-Vâng! Nhợt nhạt như sắc mặt người chết vậy!

Thấy Hưng nhi ăn nói sỗ sàng thiếu niên liền mắng:

-Sao người dám vô lễ như vậy?

Thiếu nữ vẫn tươi cười đỡ lời:

-Công tử không nên trách mắng cậu bé, không riêng gì một mình cậu bé có cảm giác như thế đâu.

Thấy thiếu nữ không tức giận gì cả, thiếu niên lại nhanh nhẩu nói tiếp:

-Xin thứ lỗi tại hạ hơi đường đột một chút quả thật sắc mặt của tiểu thư rất khác thường!

Thiếu nữ khẽ buông tiếng thở dài, rồi rầu rĩ đáp:

-Thiếp mắc phải chứng bệnh kỳ lạ từ hồi còn thơ ấu, đến giờ sắc mặt mới khó coi như vậy! Thiếp cũng tự biết rõ bộ mặt của mình rất ghê tởm, nên thiếp mới tìm cư ẩn dật ở trong núi sâu, không muốn gặp mặt người thường tục.

-Tại hạ được tiểu thư tiếp kiến như thế này và lại không coi tại hạ là kẻ thường tục thực là hân hạnh biết bao.

Nói tới đó chàng nhận thấy lời nói của mình vẫn còn hơi đường đột, nên chàng lại gượng cười nói tiếp:

-Xin tiểu thư thứ lỗi cho, tại hạ ăn nói vô lễ...

Không đợi chàng nói dứt, thiếu nữ đã thở dài:

-Lúc công tử lên núi thiếp đã ngồi ở sau tảng đá kia, nghe thấy công tử nói chuyện với cậu bé, mới biết công tử là người có đầu óc siêu tục, nên đường đột xuất hiện, lại được công tử có lòng tốt khoản đãi thiếp như thế này thiếp thực cảm ơn vô cùng.

Thiếu niên nâng chén rượu lên:

-Xin cô nương đừng khách sáo nữa, hễ khách sáo là biến thành người thường tục ngay. Đêm nay chúng ta được gặp gỡ ở trên đỉnh núi này thực không phải chuyện dễ. Nếu tiểu thư cho phép, thì tại hạ xin lấy chén rượu này để luận giao và chúng ta kết thành một đôi bạn tri kỷ ở nơi rừng núi này, chẳng hay cô nương nghĩ sao?

Thiếu nữ cũng nâng chén rượu lên đáp:

-Nhã ý của công tử thiếp xin cung kính bái lãnh, mời công tử soi cạn chén rượu này.

Hai người cùng nâng chén uống cạn. Thiếu niên định lên tiếng nói tiếp nhưng thiếu nữ đã cướp lời nói:

-Tiểu nữ họ Ôn tên Băng, Băng là băng giá đấy.

-Tại hạ họ Độc Cô tên là Sách, Sách là kẻ sách.

Ôn Băng báo danh xong liền chú ý đến sắc mặt của Độc Cô Sách thấy chàng ta vẫn ung dung như thường hầu như chưa hề nghe thấy tên tuổi của mình bao giờ. Nàng lại khẽ cười và nói tiếp:

-Họ Độc Cô ở Trung Nguyên này rất hiếm.

Độc Cô Sách:

-Vâng! Tổ tiên của tại hạ nguyên là người Đột Khuyết (là một giống người Hung Nô, cũng gọi là người Hồ). Từ viễn tổ của tại hạ đã ngưỡng mộ nơi Trung Nguyên văn vật này nên mới di cư vào Trung Nguyên, từ đó tới nay đã được mấy đời. Ngoài họ không thay đổi ra còn thì sinh hoạt tập quán đã đồng hoá với người Hán từ lâu rồi.

Ôn Băng kêu “ồ” rồi nói:

-Thảo nào công tử cao lớn hiên ngang như thế và cũng rộng rãi hơn người thường nhiều. Thì ra trong huyết quản của công tử vẫn còn tồn tại đại mộc hùng phong năm xưa của lệnh tiên tổ.

Độc Cô Sách cười ha hả đỡ lời:

-Tại sao tiểu thư không bảo tại hạ là chưa hết dã tính?

Ôn Băng cũng cười theo, đôi ngươi của nàng đầy nhu tình, hai má nhợt nhạt và hơi hồng hào, nhưng vì trời tối nên ít người phát giác được. Cười xong nàng hỏi:

-Quý danh của công tử năm nay là bao? Trong quý phủ còn những ai?

Độc Cô Sách cau mày lại nghiêm nghị đáp:

-Cha mẹ của tại hạ mất từ lâu rồi, năm nay tại hạ đã hai mươi lăm tuổi và chỉ còn một thân một mình thôi.

-Thế ra thân thể của công tử lại hẩm hiu như vậy!

-Có lẽ vì tên gọi của tại hạ khác người, nên đình xuất mới đơn bạc như vậy!

Nhưng trái lại, tại hạ lại cảm thấy không bị bận bịu vướng víu và có như thể mới được toại nguyện bình sinh, giao du cách danh sơn thắng địa tứ hải bắc hoang.

-Tư tưởng của công tử rất siêu tuyệt, chẳng hay lần này công tử định lên Lư Sơn này ở chơi bao lâu?

-Tôi như cánh bèo trôi tới đâu đậu ở đó. Nơi đây phong cảnh tuyệt đẹp, nhất là hiện giờ là phong đang đổ như sơn, sắc thu lại đẹp như thế này thì ai lại nỡ bỏ đi ngay. Tại hạ muốn ở lại chơi vài ngày, nhưng chỉ tiếc thay chốn này không có chỗ ở, ngày ngày phải đi lên đi xuống rất mệt nhọc...

Không chờ chàng ta nói dứt, Ôn Bằng đã buột miệng nói luôn:

-Nhà của thiếp ở ngay dưới núi, bên dưới sơn cốc kia, nếu công tử không xiêm chật hẹp và đơn giản, thì mời công tử khuất giá ở chơi vài ngày.

Độc Cô Sách vội đứng dậy vái tạ và mỉm cười đáp:

-Như vậy thì còn gì bằng, chỉ sợ không tiện cho tiểu thư thôi.

Ôn Bằng cũng đứng dậy vừa cười vừa đáp:

-Không sao, thiếp cũng chỉ có một thân một mình thôi, song thân đã qua đời từ lâu rồi!

Độc Cô Sách khẽ đỡ lời:

-Thân thể của chúng ta giống hệt nhau, thực là đúng câu thơ của Bạch Cư Dị:

“Đồng thị thiên thai luân lạc nhân...”

-Xin công tử đừng đọc nốt bài thơ ấy nữa! Chúng ta gặp gỡ nhau ở đây kể cũng là có tiền duyên đấy. Bây giờ đêm đã khuya sương càng xuống càng dày, không nên ngồi ở ngoài trời như thế này mãi nữa, mời công tử hãy xuống nhà của thiếp nghỉ ngơi, sáng mai thiếp sẽ đưa công tử đi xem mặt trời mọc. Cảnh sắc buổi sáng ở nơi đây rất đẹp mắt, công tử có xem qua mới biết thiếp nói không ngoa.

Độc Cô Sách liền bảo Hưng nhi rằng:

-Hưng nhi người khỏi phải thu xếp những bát đĩa nữa, để sáng mai xếp dọn cũng được, bây giờ chúng ta hãy theo chân tiểu thư xuống núi sơn cốc.

Nói xong ba người ra tới sườn núi để đi xuống sơn cốc.

Hưng nhi ngoái nhìn xuống bên dưới đã thất thanh kêu lên rằng:

-Không có đường lối thì xuống làm sao được?

Độc Cô Sách vội chạy lại ngoái nhìn xuống cũng thất kinh hỏi:

-Ôn tiểu thư ở bên dưới đấy à?

Ôn Bằng đáp:

-Vâng, bên dưới phong cảnh rất đẹp, hoa nở bốn mùa, cỏ quanh năm xanh rì.

-Tại hạ không hỏi đến những vấn đề đó, tại hạ chỉ muốn nói vách núi cao hàng nghìn trượng và thẳng tuột như thế này, đến khi vượn cũng chưa chắc đã leo xuống được.

Chàng chưa nói dứt thì đã bị Ôn Bằng cặp lấy ngang lưng nhảy ngay xuống dưới như một con chim ưng biết bay lượn vậy. Tai chàng vẫn còn nghe thấy tiếng thất thanh kêu la của Hưng nhi. Tiếc thay lúc này Ôn Bằng không trông thấy sắc mặt của Độc Cô Sách, bằng không thể nào nàng cũng buông tay ra để cho chàng rớt xuống bên dưới, hoặc nàng sẽ đối phó chàng như đối phó với Biện Quảng, khoét ngay hai mắt của chàng luôn. Vì lúc ấy đôi mắt của chàng rất long lánh, chỉ thoáng trông cũng biết nội công của chàng đã luyện tới mức tuyệt đỉnh rồi, và mặt chàng có vẻ đắc ý mỉm cười là khác.

Khi xuống tới đáy sơn cốc, Ôn Bằng lên mời Độc Cô Sách vào trong một thạch động sạch sẽ và cười hỏi:

-Độc Cô huynh, chúng ta đã kết giao với nhau rồi, từ giờ không nên gọi nhau là công tử với tiểu thư như thế nữa, tiểu muội gọi huynh là Độc Cô huynh, còn huynh cứ gọi tiểu muội là Ôn cô nương cũng được rồi.

Lúc này hai mắt của Độc Cô Sách đã hết sáng ngời, chàng gật đầu mỉm cười đáp:

-Ôn cô nương là người nhanh nhẩu như thế? Độc Cô Sách tôi xin tuân lệnh.

Ôn Bằng lấy ấm rượu và mấy món ăn ngon bày lên bàn đá và dặn Độc Cô Sách rằng:

-Mời Độc Cô huynh cứ việc ngồi uống rượu một mình, để tiểu muội lên đón thư đồng xuống.

Độc Cô Sách đáp:

-Đa tạ Ôn cô nương, Hưng nhi nhút nhát lắm, để nó ở lại trên đó một mình chắc nó sợ đến chết khiếp mất.

Ôn Bằng tủm tỉm cười nhẹ nhàng đi ra ngoài cửa động phi thân lên trên đỉnh núi tức thì.

Chủ nhân vừa đi khỏi, hai mắt của Độc Cô Sách lại long lanh sáng ngời ngay.

Chàng suy tính với công lực xuất kỳ của Ôn Bằng lên xuống núi Hán Dương này, và chàng chắc Hưng nhi thế nào cũng nghĩ cách tri hoãn. Như vậy ít nhất là nửa tiếng đồng hồ sau Ôn Bằng mới có thể quay trở về đây được.

Nói tóm lại chàng có ít nhất nửa giờ để lợi dụng. Nhân dịp may chàng liền lên ngay vào trong hang động.

Việc thiên hạ trăm cái kín thể nào cũng có một cái hở và ít khi được hoàn toàn toại nguyện. Nếu Độc Cô Sách đi ra ngoài cửa động, chứ không đi vào trong hang thì tình thế thể nào cũng thay đổi, vì lúc ấy ngoài cửa động của Ôn Bằng có hai nhân vật đứng sát cánh nhau trông như hai u hồn vậy. Người đứng bên trái là một bà cụ tóc bạc trông như quỷ nhập tràng, hai bên mái tóc đeo hai chuỗi tiền giấy bay theo gió phấp phới. Còn người đứng bên phải là một mỹ phụ áo xanh tuổi trạc hăm bảy hăm tám, sắc đẹp của nàng ta thực là tuyệt vời, đẹp đến nỗi không giống người và người ta có thể tưởng là ma đẹp hiện hình.

Bà cụ tóc bạc với mỹ phụ áo xanh đứng yên ở ngoài cửa hang không cử động gì hết không khác gì hai u linh vậy. Họ đang vận dụng một môn nội gia tuyệt đỉnh huyền công tên là “Thiên Nhi Sát m” để lắng tai nghe tiếng động ở trong hang. Lúc ấy Độc Cô Sách đã đi vào đến trong cùng hang động rồi. Động này không sâu lắm nhưng chỗ tận cùng lại còn có một căn thạch thất, cửa thạch thất làm bằng những thanh sắt rất lớn, bên trong lại có đặt sáu cái thảm bồ đoàn, cái nào cũng có một nhân vật danh trấn giang hồ đang ngồi ở trên.

Độc Cô Sách chỉ nhận ra được người ở trên cái thảm thứ hai chính là Lưu Vân Tiên Tử Tạ Dật Tư, chủ môn của phái Điểm Thương nhưng chàng căn cứ lời đồn đại của võ lâm và xem hình dung năm người kia cũng có thể đoán biết những người đó là Thanh Huyền chân nhân, chủ môn của phái Võ Đang, Lăng Tiêu bang chủ Trúc Chi bang, Hoàng Diệp đạo nhân chủ môn Không Động, Liễu Trần đại sư chủ môn giáo phái Thiếu lâm, và Hận Thiên Ông Công Dương Thọ, người biệt lập một môn phái võ lâm đương thời.

Sáu vị võ lâm cao thủ đang ngồi yên ở trên thảm bồ đoàn nhắm mắt nhập định. Chàng để ý nhìn, không thấy một người nào bị thương và mặt của họ cũng không có vẻ gì là phần nộ cả.

Những tay cao thủ này bị giam giữ ở nơi đây. Độc Cô Sách đã biết trước rồi nên không lấy gì làm lạ, nhưng điều khiến chàng rất ngạc nhiên, là không hiểu tại sao cả sáu người đều an nhàn, không một người nào có vẻ tức bực hết.

Chỉ có nửa tiếng đồng hồ để cho chàng được hoạt động thôi, nên chàng không dám nghỉ ngơi nữa, vội giở Đại Bi Kim Cương Thủ, tuyệt học của sư môn ra, dồn vào hai bàn tay, nhắm cánh cửa then sắt tấn công luôn.

Lúc ấy bà cụ tóc bạc với mỹ phụ áo xanh ở ngoài cửa đang định đi vào trong hang.

Ngọc Thi Ôn Bằng ở trên đỉnh núi cũng đang định quay trở xuống.

Tay vừa đụng vào cánh cửa, Độc Cô Sách biết là nguy tai, vì cánh cửa sắt đó là giả tạo. Dừng nói chàng dùng đến mười hai thành công lực và sử dụng Đại Bi

Kim Cương Thủ tấn công như vậy, nếu chàng chỉ khẽ đẩy một cái cánh cửa then sắt cũng bị bắn tung ra liền.

Một tiếng kêu “loong coong” thật lớn, đom đóm lửa bắn tung toé sáu vị võ lâm kỳ nhân ở trong nội thất đều kinh ngạc mở mắt nhìn.

Bà cụ tóc bạc với mỹ phụ áo xanh vừa bước chân tới cửa động nghe thấy thế kinh hãi vội dừng chân lại, không dám tiến vào bên trong nữa.

Độc Cô Sách chạy thẳng vào trong phòng tiến tới trước mặt Tạ Dật Tư, chưởng môn của phái Điểm Thương, cung kính vái chào, vừa cười vừa nói:

-Tiểu đệ Độc Cô Sách tham kiến chị họ. (Chàng với Dật Tư là chị em con cô con cậu).

Ngờ đâu Dật Tư lại nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Sách, lắc đầu thở dài nói:

-Xưa nay Độc Cô Sách hiền đệ vẫn nổi tiếng là người trí dũng song toàn, thông minh khôn ngoan hơn người, sao ngày hôm nay hiền đệ lại không đoán ra được cử chỉ phản thường của chúng tôi có thâm ý gì?

Độc Cô Sách nghe nói ngạc nhiên vô cùng. ngay lúc ấy ngoài cửa hàng đã có tiếng rú bi đất như tiếng cú kêu đêm, và tiếng cười nhạt rất rùng rợn vọng vào.

Hận Thiên Ông Công Dương Thọ cau mày lại la lên một tiếng rất quái dị rồi nói:

-Phen này lại công cốc thôi. Có lẽ số kiếp của yêu nghiệp ấy chưa đến ngày tận nên y thị vừa tới đúng lúc này, khiến việc làm của chúng ta khổ công trăm ngày mà bị tiêu huỷ trong nhất thời như vậy.

Ông ta vừa nói vừa phát tay áo một cái, đã phi thân ra ngoài hang động đuổi theo luôn. Còn năm người chưởng môn khác và Độc Cô Sách nữa, cũng theo sau Hận Thiên Ông mà đuổi theo ra. Nhưng tới cửa hang thì hai người như hai cái u hồn hồi nãy đã biết mất rồi. Chúng dùng nội gia huyền công ghim một cái khăn lụa xanh với một sợi tóc rất dài vào vách đá ngoài cửa động.

Hận Thiên Ông chỉ vào cái khăn lụa xanh với sợi tóc bạc đó mà giậm chân la lớn:

-Đáng tiếc thật! Đáng tiếc thật! Không những Bạch Phát Quỷ Mẫu tới đây mà cả Lục Y U Linh cũng tới nốt. Dịp may để cho chúng ta diệt trừ kẻ địch rất hiếm có như vậy, ngờ đâu lại có sự hiểu lầm này để cho chúng hay biết đào tẩu mất. Bây giờ chúng trốn đi đâu thì thật khó mà biết rõ.

Như vậy lão phu không ngẩng đầu lên hận trời sao được? Từ nay trở đi, trên giang hồ này lại có rất nhiều tai kiếp xảy ra lắm.

Độc Cô Sách là người tuyệt đỉnh thông minh lúc này đã đoán ra được đại khái.

Chàng hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, cứ đứng ngẩn người ra không biết nói năng gì hết.

Lúc ấy trên đỉnh núi Đại Hán Dương đã có một cái bóng trắng nhanh như sao sa

phi xuống. Tất nhiên người đó là Ngọc Thi Ôn Bằng, nàng lên trên đỉnh núi tìm kiếm mãi không thấy Hưng nhi đâu cả, thất vọng mới quay trở xuống.

Ôn Bằng vừa vượt qua một tảng đá nhô ra ở trên vách núi, thì Lục Y U Linh và Bạch Phát Quỷ Mẫu mà Hận Thiên Ông vừa nói đã ở sau tảng đá đó xuất hiện. Bạch Phát Quỷ Mẫu phất tay áo một cái, có ba mũi tên nhỏ hình đinh ba làm bằng xương trắng bay ra. Lục Y U Linh thì búng một luồng khói màu xanh. Cả hai đều nhằm sau lưng Ôn Bằng tấn công lên.

Dù công lực có cao siêu đến đâu, Ôn Bằng cũng không thể nào tránh thoát được sự đánh lên một cách đột ngột như thế. Chỉ nghe nàng kêu “ôi chà” người đã mềm nhũn, rớt xuống đáy u cốc. Vừa rớt được mười trượng thì Độc Cô Sách đã trông thấy. Đang hồ thẹn và ăn năn hối lỗi, chàng vội tung mình nhảy lên giơ hai tay ra đỡ lấy Ôn Bằng ôm ngay nàng vào lòng.

Khi nào Lục Y U Linh (U hồn áo xanh) với Bạch Phát Quỷ Mẫu (Dạ Xoa tóc bạc) lại chịu để cho sáu vị cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm đuổi theo bao vây, chúng vừa tấn công lên Ôn Bằng xong, liền quay người ù té chạy vào trong bóng tối. Đối phương đã đào tẩu, việc cần nhất của mọi người là phải xem vết thương của Ôn Bằng ra sao đã.

Thương thế của Ôn Bằng nặng lắm. Nàng bị hai thứ ám khí độc nhất võ lâm đương thời bắn trúng. Một là Thất Sát Ma Yên, và hai lại là Truy Hồn Bạch Cốt lệnh.

Lưu Vân tiên tử Tạ Dật Tư sức nghĩ tới một việc, vội hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô biểu đệ, viên thuốc Pháp Hoa Đơn của biểu đệ đâu? Có đem theo không. Nếu có, mau lấy ra cho Ôn cô nương uống đi! Đồng thời biểu đệ phải vận dụng Đại Bi thần công xuả đuổi hết chất độc của Thất Sát Ma Yên ở trong tứ chi bách huyết của cô ta ra bên ngoài mới được.

Độc Cô Sách nghe lời chị họ vội ra tay cứu chữa cho Ôn Bằng.

Lúc ấy chàng mới biết Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh là kẻ thù đã giết chết mẹ của Ôn Bằng, và cũng là một ác ma đã giết hại không biết bao nhiêu người, gây nên bao nhiêu tội ác rồi. Ôn Bằng học thành võ nghệ, nhờ Hận Thiên Ông đưa nàng đi báỉ kiến các vị chưởng môn của các phái, rồi định lập kế để diệt trừ kẻ thù ác ma.

Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh không có chỗ ở nhất định, nay đây mai đó, tính nết lại rất giảo hoạt, thủ đoạn tuy ác độc nhưng nếu việc gì mà không nắm chắc phần thắng thì không bao giờ ra tay hết.

Vì vậy hiệp sĩ của các phái muốn diệt trừ y thị mà không sao diệt trừ nổi. Hiện giờ trong đám cao thủ này có hai vị chưởng môn là Lăng Tiêu Bằng của Trúc Chi

bang, với Hoàng Diệp đạo nhân chưởng môn của phái Không Động, năm xưa cũng có thâm thù với Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh. Hai người đoán chắc cái tin năm người chưởng môn với Hận Thiên Ông bị mất tích lan tràn đi khắp giang hồ, Tiêu Anh thế nào cũng đến làm quen với Ôn Băng, lúc ấy y thị bị sa vào vòng vây của các vị cao thủ, thì dù y thị có cánh cũng không thể bay đi đâu được. Như vậy vừa có thể trả thù được cho mẹ của Ôn Băng và cũng diệt trừ được một tai hại lớn cho võ lâm.

Ngờ đâu Bạch Phát Quỷ Mẫu lại hẹn Lục Y U Linh Điền Thuý Thuý còn lợi hại hơn y thị cùng tới và càng không ngờ thêm là diệu kế của các người lại bị Độc Cô Sách phá hỏng. Vì thế mới tiết lộ bí mật làm cho mưu mô của sáu vị võ lâm kỳ hiệp đã khổ công trăm ngày bị tiêu tan nhất thời, và lại còn làm cho Ôn Băng bị thương rất nặng.

Độc Cô Sách nghe xong câu chuyện đó càng hổ thẹn và ăn năm thêm. Chàng bỗng nghĩ đến một việc vội lên tiếng hỏi:

-Ôn cô nương đã là người chính phái, thế tại sao cô ta lại khoét mắt Biện Quảng? Cử chỉ của cô ta sao lại tàn nhẫn đến như vậy?

Lưu Vân tiên tử vừa cười vừa đáp:

-Việc đời có nhân quả hết, Ngũ Xích kim cương Biện Quảng là một quân tử giả hiệu, bề ngoài ai cũng tưởng y là người hiệp nghĩa chính phái, nhưng sự thật y vẫn ngầm ngầm thông đồng với Bạch Phát Quỷ Mẫu tấn công mẹ của Ôn cô nương, y có mặt mà không chịu ra tay cứu giúp. Vì vậy mẹ của Ôn cô nương mới bị Bạch Phát Quỷ Mẫu hạ độc thủ khoét mất hai mắt.

Độc Cô Sách biết rõ nguyên nhân, lại càng hổ thẹn với Ôn Băng thêm. Như vậy khi nàng lai tinh thì chàng còn mặt mũi nào trông thấy nàng nữa? Thanh Huyền chân nhân người chưởng giáo của phái Võ Đang thấy Độc Cô Sách giở "Đại Bi thần công" ra khử độc và cứu thương cho Ôn Băng, đồng thời mặt chàng lại đỏ như gấc, mồ hôi lạnh toát ra như mưa. Lão đạo trưởng thấy thế liền niệm câu "Vô Lượng thọ Phật", rồi mỉm cười và an ủi chàng rằng:

-Độc Cô lão đệ không nên băn khoăn như vậy. Lão đệ nên rõ, việc đời cát hung hoạ phúc đều do trời định đoạt cả. Mưu kế của chúng tôi bị lão đệ phá hỏng, nhưng lão đệ tới đây là có thiện chí định cứu chúng tôi thoát nạn. Nói tóm lại chúng ta cũng phải nhìn nhận số mạng của Bạch Phát Quỷ Mẫu chưa đến ngày chết, nên y thị mới may mắn gặp được lão đệ ngẫu nhiên tới cứu y thị như thế.

Độc Cô Sách vội đỡ lời hỏi:

-Tại hạ xin hỏi chân nhân một vấn đề này chẳng hay võ công hoả hầu của Bạch Phát Quỷ Mẫu đã luyện tới mức độ nào rồi?

Thanh Huyền chân nhân đưa mắt liếc nhìn năm người tôn chủ của các môn phái, rồi gượng cười đáp:

-Mấy người chúng tôi có mặt tại đây nếu một chọi một đấu với y thị, thì có lẽ không ai giết nổi nữ ma đầu ấy.

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên hỏi tiếp:

-Còn Lục Y U Linh Điền Thuý Thuý thì sao?

Hận Thiên Ông vừa cười vừa xen lời đáp:

-Võ công hoả hầu của y thị tương đối với Bạch Phát Quỷ Mẫu nhưng còn về mưu trí và khôn ngoan thì Điền Thuý Thuý lại còn hơn một mức.

Lúc ấy Độc Cô Sách thấy Ôn Bằng đã hơi cử động vôi vàng thăm mạch cho nàng một lát rồi cau mày lại gượng cười và nói với Lưu Vân tiên tử rằng:

-Biểu tỳ, vết thương độc của Ôn cô nương nhờ có viên thuốc Pháp Hoa đơn và tiểu đệ lại dùng Đại Bi thần công cứu chữa, bây giờ đã lành mạnh rồi, chỉ một lát nữa là cô ta lại tỉnh. Tiểu đệ xin trao cô ta cho biểu tỳ.

Tạ Dật Tư ngạc nhiên:

-Sao biểu đệ lại trao Ôn cô nương cho ngu tỳ?

Độc Cô Sách cúi đầu xuống khẽ đáp:

-Tiểu đệ muốn rút lui trước khi Ôn cô nương lại tỉnh.

Tạ Dật Tư xua tay đáp:

-Sao biểu đệ bỗng dưng lại có tính nết nhỏ nhen như thế? Tuy mưu kế của Ôn cô nương dùng để trả thù cho mẹ bị biểu đệ phá hoại thật, nhưng đó là sự vô ý mà nên. Huống hồ biểu đệ lại dùng linh dược hản thể với thần công độc đáo cứu cô ta thoát chết. Chờ cô ta lại tỉnh, để chúng ta giải thích hộ biểu đệ sự lầm lẫn này. Như vậy ngu tỳ chắc cô ta không những không oán trách mà còn cảm ơn biểu đệ là đằng khác.

Độc Cô Sách đã quyết ý như vậy, liền đưa Ôn Bằng cho Dật Tư, về mặt ngưỡng nghịu nói tiếp:

-Tất nhiên tiểu đệ thế nào cũng nhờ biểu tỳ với quý vị tiên bối giải thích hộ để Ôn cô nương hiểu rõ sự thể. Nhưng trước khi tiểu đệ chưa chuộc được lỗi lầm này, thì không bao giờ tiểu đệ dám gặp lại mặt Ôn cô nương hết.

Hận Thiên Ông vừa cười vừa xen lời hỏi:

-Độc Cô lão đệ định chuộc tội bằng cách nào?

Độc Cô Sách nhanh nhẩu đáp:

-Nhờ ba thước kiếm vượt qua muôn trùng núi non, Độc Cô Sách này không quản ngại gì hết, đi khắp bốn bể bát hoang, phải làm thế nào bắt sống cho được Bạch Phát Quỷ Mẫu đem về trao cho Ôn cô nương để cô ta trả thù cho mẹ mới thôi.

Hận Thiên Ông nghe chàng nói xong cười giọng quái dị liên hồi rồi vỗ tay khen ngợi và đỡ lời:

-Phương pháp hay, chí khí cao! Độc Cô lão đệ quả thực là một thiếu niên anh hùng có can đảm hơn người, có lương tâm hào kiệt. Công Dương Thọ này lấy làm kính phục và chúc lão đệ sớm được toại nguyện.

Lưu Vân tiên tử vừa giơ tay ra đỡ Ôn Bằng vừa nói với Độc Cô Sách:

-Độc Cô biểu đệ công lực của Bạch Phát Quỷ Mẫu ác độc cùng độ và cũng cao siêu khôn lường, biểu đệ chỉ cần tìm thấy nơi trú ẩn của y ở đâu, báo tin cho chúng tôi bất cứ một người nào cũng được. Biểu đệ làm như vậy cũng đủ giúp Ôn cô nương rất nhiều rồi, không nên thị mình tài ba mà đòi bắt sống...

Không đợi chờ Lưu Vân tiên tử nói xong, Độc Cô Sách đã vội đỡ lời:

-Ngày hôm nay tiểu đệ đã gây nên tai họa lớn quá, tiểu đệ rất hổ thẹn với lương tâm. Cho nên tự nhận thấy ngoài cách bắt sống được Bạch Phát Quỷ Mẫu ra, quả thực không có gì có thể tạ tội cùng Ôn cô nương được!

Nói xong chàng cúi đầu vái chào sáu vị võ lâm tôn chủ một lạy rồi giờ khinh công tuyệt thế ra phi thẳng lên đỉnh núi tức thì.

Hận Thiên Ông nhìn theo cho tới khi hút bóng chàng mới quay đầu lại nói với Lưu Vân tiên tử, rằng:

-Tạ tiên tử, nhân phẩm và võ công của vị biểu đệ của tiên tử có thể nói là song tuyệt, với Ôn cô nương đây thực là một đôi trai tài gái sắc, trăm năm mới có một của giới võ lâm chúng ta.

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Độc Cô biểu đệ rất tốt số, được Không Môn Quái Hiệp Đại Bi Đầu Đà thu làm đồ đệ từ hồi còn nhỏ, nên võ nghệ của chàng ta mới cao siêu như thế.

Liễu Trần đại sư người chủ trì môn ủa phái Thiếu Lâm nghe Lưu Vân tiên tử nói như vậy, liền cả kinh xen lời nói:

-Đại Bi thượng nhân là Không môn quái kiệt đương thời có tài ba thông thiên tuyệt địa, Độc Cô lão đệ được ông ta nhận làm đồ đệ mà huấn luyện cho từ hồi nhỏ như vậy, thực là may mắn vô cùng, ít ai có được duyên phận ấy.

Ông ta vừa nói tới đó, trên vách núi lại có bóng người xuất hiện. Thì ra người đó là Độc Cô Sách, bỗng vội vàng quay trở lại. Lưu Vân tiên tử ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

-Độc Cô biểu đệ...

Độc Cô Sách ngừng chân ở chỗ cách mọi người hơn trượng, mặt đỏ bừng ngập ngừng cướp lời đáp:

-Biểu tỷ, đệ... có câu này muốn nói riêng với biểu tỷ.

Dật Tư thấy chàng ăn nói có vẻ bí mật vội tiến tới gần chàng khẽ hỏi:

-Chuyện gì thế?

Độc Cô Sách nhìn Ôn Bằng đang nằm trong tay Dật Tư, khẽ hỏi:

-Tiểu đệ nhận thấy Ôn cô nương là hiệp nữ nhất thời, mặt đã đẹp, võ nghệ lại cao siêu như thế, mà cô ta dùng ngoại hiệu là Ngọc Thi như vậy hơi khó nghe một chút và cũng không hợp với thân phận của cô ta nữa.

Dật Tư gật đầu đáp:

-Phải, hai chữ Ngọc Thi ấy thực không đẹp tí nào. Biểu đệ là người văn võ kiêm toàn tài hoa xuất chúng, sao không đặt hộ cô ta một cái biệt hiệu khác?

Độc Cô Sách ngấm nhìn Ôn Bằng một hồi, rồi mỉm cười đáp:

-Người đã như ngọc, mặt lại đẹp như hoa, nên tiểu đệ muốn đặt cho cô ta biệt hiệu là Ngọc Mỹ Nhân.

Dật Tư mỉm cười khen ngợi:

-Cái tên Ngọc Mỹ Nhân thực rất xứng với Ôn cô nương, cô nhân đã nói "không phải là oan gia không tự đầu", sự thể đêm nay có lẽ là nhân hoá đắc phúc, thế nào ngu tử cũng giúp tiểu đệ kết thành mối lương duyên này. Nhưng chỉ mong tiểu đệ sớm ngày bắt sống được Bạch Phát Quỷ Mẩu.

Độc Cô Sách thấy chị họ nói như vậy, hai má đỏ bừng lên, không dám nghe tiếp nữa, vội vái chào một vái rồi rút lui luôn. Chàng nhanh nhẹn như con vượn, chỉ trong nháy mắt đã lên tới đỉnh núi Hán Dương.

Lúc ấy Hưng nhi, tên thư đồng tinh nghịch đang ngồi ở chỗ cũ đợi chàng.

Độc Cô Sách liền sầm nét mặt lại lạnh lùng hỏi:

-Hưng nhi, lúc Ôn cô nương lên tìm kiếm người thì người đi đâu?

Hưng nhi thấy sắc mặt của Độc Cô Sách hơi khác, y không hiểu ra sao, cứ cúi đầu buông xuôi hai tay xuống đáp:

-Cháu nghe lời dặn bảo của tướng công, chui ngay vào trong bụi cây ẩn núp. Tha hồ Ôn cô nương kêu gọi thế nào, cháu cũng không trả lời và không lộ mặt ra.

Độc Cô Sách nghe thằng nhỏ nói câu "theo lời dặn bảo của tướng công", chàng không sao tức giận được nữa, liền tũm tĩm cười và hỏi tiếp:

-Ngoài Ôn cô nương ra, người còn trông thấy ai nữa không?

Hưng nhi gật đầu đáp:

-Cháu còn thấy một bà cụ tóc bạc với một người đàn bà mặc áo xanh trông rất xin đẹp. Thoạt tiên cháu lại tưởng hai người đó là người của tướng công vừa cứu thoát, nhưng chờ tới khi họ đi rồi, cháu mới sực nhớ trong sáu vị cao nhân làm gì có hai người đàn bà có hình dáng như vậy? Cháu định nhảy ra ngăn cản và xét hỏi, nhưng đã muộn, họ đã đi mất dạng rồi.

Độc Cô Sách dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, rồi cau mày lại hỏi tiếp:

-Họ đi về phía nào?

Hưng nhi đáp:

-Phía Đông Nam, hình như cháu nghe thấy họ bảo đi núi Điểm Thương để tìm thanh cổ kiếm tên là Thanh Bình gì đó.

Độc Cô Sách hớn hờ nói tiếp:

-Họ đi núi Điểm Thương tìm bảo kiếm Thanh Bình ư? Người nghe được cái này rất có giá trị, công lao của người không nhỏ.

Hưng nhi thấy chủ nhân khen ngợi khoái trí cười khúc khích và nói:

-Tướng công, cháu ở trên đỉnh núi trơ trọi một mình, bị rét mướt hàng nửa đêm trời, bây giờ tiểu nhân đã có chút công lao như vậy, đáng lẽ tướng công phải luận công ban thưởng mới phải?

3. Người Áo Xanh Trong Núi Điểm Thương

Độc Cô Sách sợ Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng lai tính rồi sẽ đuổi theo chất vấn mình tại sao lại phá hoại mưu kế trả thù của nàng, thì lúc ấy biết trả lời ra sao, nên chàng vội dẫn Hưng nhi rời khỏi núi Hán Dương và định đi đến núi Điểm Thương để theo dõi Điền Thuý Thuý với Bạch Phát Quỷ Mẩu, chàng liền nói với Hưng nhi:

-Cổ nhân vẫn thường nói, hoàng đế không bao giờ điều khiển quân lính đối.

Phen này người đã lập công lớn như vậy, tất nhiên ta phải có thưởng.

Hưng nhi nghe thấy chủ nhân bảo có thưởng đã hớn hờ nói ngay:

-Xin tướng công thưởng cho tiểu nhân được học một hai thức trong Đại Bi cửu thức là tiểu nhân mong mỏi nhất.

Độc Cô Sách nhìn mặt Hưng nhi một hồi rồi cười đáp:

-Thằng nhỏ này người nhỏ mà trí không nhỏ chút nào. Với hoả hầu của người bây giờ, làm gì có tư cách học hỏi được Đại Bi cửu thức cơ chứ?

Thấy chủ nhân không chịu truyền thụ võ công ấy cho mình, Hưng nhi chầu môi hậm hực:

-Tướng công đã không chịu truyền thụ Đại Bi cửu thức, thì cháu cũng chẳng muốn lãnh phần thưởng gì khác hết.

Hưng nhi theo hầu Độc Cô Sách từ hồi còn nhỏ, y rất thông minh khôn ngoan, cho nên rất được lòng Độc Cô Sách. Thấy thằng nhỏ có vẻ bất mãn, Độc Cô Sách vừa cười vừa nói:

-Tiểu quỷ này càng ngày càng vô lễ, dám làm nũng với chủ nhân như vậy. Ta muốn thưởng cho người thanh Hàn Tê nhuộm kiếm, chẳng lẽ người không thèm thanh bảo kiếm ấy hay sao?

Hưng nhi không dám tin lời nói đó là thực mặt đỏ bừng ngập ngừng hỏi lại:

-Sao tiểu nhân lại không muốn được thanh bao kiếm ấy... là vật chí báu để phòng thân của tướng công...

Độc Cô Sách cưỡi thanh nhuyễn kiếm ra đưa cho Hưng nhi, nói tiếp:

-Từ khi ta được ân sư truyền thụ cho Đại Bi thần công đến giờ, dù có dùng càn trúc ba thước cũng có thể địch nổi bảo kiếm nghìn năm của đối phương. Đây, ta thưởng cho ngươi đây.

Hưng nhi đỡ lấy thanh nhuyễn kiếm, mừng rỡ đến suýt tí nữa thì té ngã. Y vội dồn chân lực vào bàn tay, thanh kiếm mềm nhũn đã cứng như một thanh kiếm gang vậy.

Độc Cô Sách thấy công lực của hưng nhi tiến bộ nhanh chóng như thế rất hài lòng chàng nói:

-Ngươi ngày đêm chịu khó học hỏi cho tiến bộ... Ạ.

Không đợi chàng nói dứt Hưng nhi đã vội đỡ lời:

-Chủ nào tớ ấy, tướng công có võ công cao siêu như vậy, nếu Hưng nhi lười biếng có phải là làm mất thể diện của tướng công không?

-Vì duy trì thể diện của ta, từ nay trở đi ta sẽ truyền thụ cả pho Thập bát la hán kiếm pháp cho ngươi.

-Tướng công khỏi phải dạy bảo nữa, tiểu nhân đã học lỏm được rồi.

Độc Cô Sách kêu “ồ” một tiếng, có vẻ không tin vội bảo Hưng nhi múa thử pho kiếm ấy cho mình xem.

Hưng nhi vội đứng lấy thế và biểu diễn ngay pho “Thập bát la hán kiếm pháp” mà y đã học lỏm được cho Độc Cô Sách xem, không ngờ kiếm pháp của y đã luyện tới mức tinh thực rồi. Độc Cô Sách xem xong trong lòng rất vui mừng, nhưng vẫn ra vẻ giận dữ trầm giọng nói:

-Những cái gì học lên dù sao cũng không được toàn vẹn, thế kiếm thứ ba với thế thứ mười tám của ngươi vẫn chưa học hỏi được hết những tinh túy của nó.

Hưng nhi rất biết phục thiện vội đáp:

-Tướng công nói rất đúng, tiểu nhân múa tới hai thế đó còn cảm thấy ngượng tay vô cùng.

-Hai thế kiếm ấy là hai thế rất tinh hoa của pho Thập bát la hán kiếm pháp, bên trong biến hoá vô cùng. Ngươi phải cẩn thận để ý thể hội, vì chuyển đi núi Đỉnh Thương này thế nào cũng gặp cường địch. Nhân đây ta truyền thụ nốt hai thế kiếm cho ngươi, phải để ý nhìn kỹ mới được.

Nói xong, chàng truyền thụ ngay hai thế kiếm tuyệt học ấy cho Hưng nhi.

Học xong, Hưng nhi bỗng chột một cành cây, Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Người chặt cành cây để làm gì?

Hưng nhi chỉ cười chứ không trả lời, dùng nhuyễn kiếm đeo cành cây ấy thành một thanh kiếm, rồi y cung kính đưa cho Độc Cô Sách và nói:

-Tướng công đã ban cho tiểu nhân thanh kiếm, nên tiểu nhân xin làm ngay một thanh kiếm gỗ để tướng công ứng dụng.

Độc Cô Sách cầm thanh kiếm gỗ lên xem, nhận thấy cũng vừa tay liền mỉm cười nói:

-Như vậy cũng hay, ta sẽ dùng thanh kiếm gỗ này đi núi Điểm Thương đấu với Lục Y U Linh và Bạch Phát Quỷ Mẫu đã danh chấn bát hoang một phen.

Nói xong chàng bỗng nghe thấy có một tiếng cười nhạt vọng tới, cả hai thầy trò đều nhận thấy tiếng cười đó thốt ra ở trên một cây cổ thụ tại phía bên phải, chỗ cách mình chừng ba trượng.

Hưng nhi không chờ Độc Cô Sách lên tiếng đã vội quát ngay:

-Quý quá! Sơn tinh nào mà dám ở trước mặt đức thánh Khổng khoe khoang văn học thế?

Y vừa nói vừa phi thân về phía đó luôn. Còn Độc Cô Sách vẫn đứng yên chỗ cũ chỉ đưa mắt lên nhìn về phía ấy thôi.

Hưng nhi vừa tiến tới bên gốc cây, đột nhiên nghe tiếng rú quái dị kinh hồn từ trên cành cây cổ thụ đưa xuống. Tiếp theo đó có một con chim khổng lồ dị hình bay ra, thân hình của nó to như bánh xe ngựa vậy.

Ngoài con chim ấy ra, trên cây cổ thụ và xung quanh đó tuyệt nhiên không có một bóng người nào cả. Hưng nhi đành quay trở lại thưa với Độc Cô Sách rằng:

-Thưa tướng công, đó là tiếng của con chim lớn chứ không phải...

Y chưa nói dứt lời, thì mặt Độc Cô Sách đã biến sắc. Chàng vội phát tay áo một cái, nhanh như điện chớp, phi tới dưới gốc cây nhưng chàng tìm kiếm mãi cũng không thấy một bóng người nào cả. Hưng nhi liền vừa cười vừa nói:

-Tướng công, tiểu nhân đã xem kỹ rồi, ngoài con chim ấy ra không có một người nào hết.

Độc Cô Sách cau mày lại cười nhạt nói át đi:

-Đồ ngu mà còn nói bừa bãi. Sĩ diện của ta đã bị ngươi làm mất hết rồi.

Hưng nhi ngơ ngác không hiểu gì hết. Độc Cô Sách lại quát mắng tiếp:

-Mau lấy cái lá cây ở trên cổ áo ngươi xuống đây đưa cho ta xem.

Hưng nhi nghe nói giật mình kinh hãi, vội rờ tay lên cổ áo quả nhiên thấy trên cổ áo có một cái lá cây thật. Y hồ thẹn vô cùng vội đưa ngay cho Độc Cô Sách.

Độc Cô Sách đoán chắc trên lá cây thế nào cũng có chữ. Chàng cầm lên xem, quả thấy có bốn câu như sau:

“Bạch phát hao đầu” (tóc bạc có thể đầu được)

“Lục y nan đương” (áo xanh khó đối phó)

“Anh hùng tiểu kiếp” (tai kiếp nhỏ của anh hùng)

“Điểm Thương chí Dương” (sẽ ở lúc có mặt trời tại núi Điểm Thương)

Độc xong mấy câu đó, chàng lẳng lẳng cúi đầu xuống, không phải là hổ thẹn cũng không phải là hãi sợ, mà là suy nghĩ. Trên đời này ngoài ân sư của mình. Đại Bi đầu đà, không bao giờ bước chân trong chốn hồng trần thì không còn ai có thể lưu trữ báo động một cách vô hình tích như vậy được.

Chàng ngẫm nghĩ mãi mà vẫn không sao nghĩ ra người đó là ai? Hai thầy trò nản chí vô cùng liền bỏ đi luôn. Nhưng chàng mới đi được mấy bước, thì vấn đề nan giải mà chàng nghĩ mãi không ra, đã được giải đáp liền.

Thì ra Hưng nhi vừa quay người một cái, chàng đã thấy trên lưng thằng nhỏ còn có một vết đỏ. Chàng vội nhìn kỹ, mới hay chỗ dưới lá cây hồi nãy còn có một hình triện đỏ tươi. Triện ấy không khắc tên hiệu gì hết, chỉ có một cái hình đồ bát quái. Trông thấy hình bát quái ấy, chàng nghĩ ra ngay một vị ẩn tích giang hồ đã lâu, và là một kỳ nhân tuyệt thế. Theo sư phụ chàng nói thì không biết người đó sống chết ra sao? Như vậy chàng không kinh ngạc sao được? Chàng liền chỉnh đốn quần áo hướng lên trên không chấp tay vái lạy và nói:

-ẩn hình tiên bối có phải là Tam Kỳ Vũ Sĩ Nam Môn Vệ sư thúc cùng gia sư Đại Bi thượng nhân, được thiên hạ gọi là Thích Đạo song tuyệt vào hồi ba mươi năm về trước với tài ba bối, rượu và ngủ đã danh chấn giang hồ đấy không?

Độc Cô Sách nói xong, thấy bốn bề vẫn yên lặng, không có ai trả lời gì hết.

Bây giờ Hưng nhi cũng biết mình bị người ta in dấu lên trên vai dán lá vào cổ áo, mà không hay biết gì hết, nên y vừa hổ thẹn, vừa tức giận, liền hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Tướng công vừa rồi tướng công nói Nam Môn Vệ đó chắc là một lão đạo sĩ phải không? Chẳng hay ba môn tài ba bối, rượu và ngủ của y có cái gì đặc biệt mà lại danh chấn giang hồ, được người ta gọi là Tam Kỳ Vũ Sĩ như thế?

Tuy Độc Cô Sách thấy mình hỏi như vậy mà không trả lời, nhưng chàng yên trí đối phương thế nào cũng núp ở trong bóng tối. Xem cái triện bát quái ấy, chàng đã biết vị kỳ nhân ẩn hình này thân phận và công lực cao không thể tưởng tượng, nên chàng vội quát bảo:

-Hưng nhi không được vô lễ như thế! Nam Môn Vệ lão tiên bối là trưởng bối của ta. Ba mươi năm trước đây, theo võ lâm đồn đại ba câu:

“Thiên địa khoan” (trời đất rộng)

“Cần khôn trách” (vũ trụ hẹp)

“Quý thần kinh” (mà và thần cũng phải kinh hoảng). Mấy khẩu hiệu ấy là nói Nam Môn sư thúc đấy.

Hưng nhi định lên tiếng mắng chửi người đó một hồi cho nguôi cơn giận nhưng nghĩ chủ nhân gọi người đó là sư thúc, tôn làm tiền bối nên y không dám chửi nữa mà chỉ ngơ ngác hỏi:

-Thưa tướng công, mấy câu khẩu hiệu ấy hình như còn một câu nữa là ”Thanh danh hách” (tiếng tăm hiển hách) phải không? Nhưng bốn câu đó với lão...

Y định nói: “lão đạo sĩ” thì Độc Cô Sách đã quắc mắt lên nhìn vào mặt y, y phải vội đổi giọng nói tiếp:

-... với Tam Kỳ Vũ Sĩ Nam Môn Vệ có liên quan gì thế?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Bốn câu đó là: một giấc ngủ có thể làm cho thiên hạ khoan, một bữa say có thể khiến càn khôn trách, một quả bói có thể làm cho quý thần kinh, Tam Kỳ Vũ Sĩ tiếng tăm hiển hách đấy. Người cứ xem bốn câu ca dao đó cũng đủ biết Nam Môn sư thúc của ta...

Chàng chưa nói dứt đã có mùi rượu thơm đưa tới. Hai thầy trò vội nhìn về phía có mùi rượu, liền thấy trên cành cây cổ thụ vừa rồi có treo một cái hồ lô rượu ngổ nút và đang bay phất phới trước gió. Mùi rượu thơm là từ cái hồ lô ấy đưa ra.

Hưng nhi nhận thấy cử chỉ của đối phương kỳ ảo không khác gì thần tiên ma quỷ khiến người ta không sao biết trước được. Lòng tình nghịch thúc đẩy, y liền tùm tùm cười, nói với Độc Cô Sách rằng:

-Mùi rượu này thơm lắm, tướng công ạ. Để cháu nhảy lên trên cây uống mấy hớp nhé.

Nếu là lúc thường, không khi nào Độc Cô Sách lại cho Hưng nhi vô lễ như thế, nhưng xưa nay chàng biết tính của Nam Môn Vệ rất khôi hài và hoạt kê nếu ông ta càng đùa rỡ mình, thì mình càng có lợi ích thêm. Hơn nữa, đối phương nổi tiếng là Thần bốc, đã có bài thơ chỉ thị cho mình, đu rthấy hành động của mình đều ở trong tai mắt của ông ta chưa biết chừng vì cử chỉ tình nghịch của hưng nhi mà dự được vị kỳ nhân có tính nét rất quái dị này xuất hiện. Như vậy mình cũng được chỉ giáo rất nhiều.

Vì hai điểm trên, chàng không phản đối câu hỏi của Hưng nhi và cũng không tán thành, chỉ mỉm cười thôi.

Hưng nhi tuy là một thằng nhỏ nhưng thông minh tuyệt thế, thấy thái độ của chủ nhân như vậy, nó đã biết ngay chủ nhân cho phép rồi. Nó liền giờ khinh công ra tung mình nhảy lên trên cây cổ thụ, ngồi lên trên cành cây, cỡi hồ lô ra định uống, nó bỗng thấy trên hồ lô có dán cái lá cây nho nhỏ, có viết tám chữ như sau ”Chỉ

hạn ba ngum, không được uống nhiều”.

Hưng nhi bưng hồ lô lên uống thử một hớp thấy rượu thơm ngon vô cùng. Trong đời y chưa bao giờ nếm qua thứ rượu ngon đến thế. Vì vậy y quên cả những chữ viết ở trên lá cây, uống luôn sáu bảy ngum.

Tửu lượng của Độc Cô Sách rất cao, Hưng nhi theo hầu chủ nhân lâu ngày nên cũng biết uống. Với năm sáu ngum rượu như thế thì dù rượu mạnh đến đâu, y cũng không say chút nào. Ngờ đâu lúc này y vừa uống xong, đã thấy choáng váng liền. Độc Cô Sách biết trước thế nào cũng có chuyện xảy ra, nên chàng đã sớm chuẩn bị hề thấy tung tích của Tam Kỳ Vũ Sĩ là tiến lên bái kiến liền.

Ngờ đâu Hưng nhi đang choáng váng và lảo đảo như té ngã thì con chim khổng lồ và quái dị hồi nãy ở đâu bay tới.

Độc Cô Sách kêu thầm: “Nguy tai!” định ra tay tấn công con chim đó nhưng chàng lại sợ con chim này của Nam Môn Vệ nuôi nên vội buông tay xuống.

Con quái diệu động tác nhanh như điện chớp một chân chộp lấy cổ áo của Hưng nhi, một chân chộp lấy hồ lô rượu, không thấy nó ngừng cánh gì hết vẫn tiếp tục bay lên trên cao.

Độc Cô Sách thấy vậy không thể nào đứng yên không ra tay cứu thư đồng của mình, nhưng chàng vừa rú lên một tiếng đã thấy dưới cánh của con quái diệu có một cái lá cây rút xuống. Chàng vội tung nhảy lên bắt lá cây, thấy trên đó có mấy hàng chữ như sau:

”Hưng nhi táo gan, dám gọi lão phu là đạo sĩ, nhất thời lão phu không nghĩ ra được cách gì trừng phạt nó, đành phải bắt nó theo lão phu làm tiểu đạo sĩ vậy. Độc Cô! Độc Cô! Đừng có thị tài! Đẹp thay! Đẹp thay! Nàng áo xanh kia! Đáng sợ! Đáng sợ! Lưỡi Tây Thi! Cẩn thận! Cẩn thận! Mặt trời Điểm Thương!”. Hạ khoản cũng chỉ có một cái dấu bát quái thôi.

Độc xong những chữ đó, Độc Cô Sách vừa mừng rỡ, vừa băn khoăn. Chàng mừng là vì Nam Môn Vệ với ân sư của mình cũng được gọi là Thích Đạo Song Kỳ, võ công cao siêu không thể tưởng tượng được, nay Hưng nhi đã được ông ta đoái hoài như vậy, thì thật là một kỳ duyên tuyệt thế cho nó. Sau này tài ba của nó thế nào cũng không kém gì mình.

Còn chàng băn khoăn rầu rĩ, là vì từ giờ trở đi chỉ còn một thân mình. Như vậy tịch mịch cô đơn biết bao?

Chàng đứng ngẩn người ra giây lát, lại nghĩ tới bốn câu viết ở trên cái lá, như kệ mà không phải kệ. Hai câu đầu ý nghĩa rõ rệt lắm, chàng không cần phải suy nghĩ cũng hiểu ngay nhưng còn câu thứ ba, Nam Môn Vệ lại bảo: ”Tây Thi Thiệt tức lưỡi Tây Thi rất đáng sợ” chẳng hay vật đó là vật gì mà đến nỗi vị kỳ nhân ấy nói

đáng sợ như thế? Chàng nghĩ thầm.

”Những thứ lợi hại và tuyệt độc thì chỉ có ám khí, khí giới độc đáo hay là loài rắn rết gì đó thôi, chứ sao lưỡi của một mỹ nhân lại có chất độc mà phải đáng sợ?”.

Câu thứ tư càng khiến Độc Cô Sách kinh hãi thêm, vì chàng biết vị Nam Môn sư thúc này rất giỏi về bói toán, một quẻ bói của ông ta có thể làm cho quỷ thần thất kinh, đủ thấy quẻ bói của ông ta thiêng liêng như thế nào. Từ nãy đến giờ, trước sau hai lần, ông ta đều báo động ánh trăng trên núi Điểm Thương khiến chàng phải nghĩ tiếp:

”Chả lẽ phen này ta đi núi Điểm Thương gặp sự gì hiểm nghèo hay là bị tai kiếp chẳng?”.

Đáng lẽ chàng đã đoán ra như vậy thì không nên đi núi Điểm Thương nữa mới phải, nhưng nghĩ đến Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng muốn trả thù cho mẹ, đã khổ tâm xếp đặt mưu kế để dụ Bạch Phát Quỷ Mẫu vào tròng chờ đâu lại bẻ mình phá đám, khiến diệu kế của nàng hỏng hết, không còn hy vọng trả thù, và bản thân nàng còn bị thương nặng, nên chàng lại phần chần ngay, quên bẵng cả lời báo động của Nam Môn Vệ, mà cứ tiến thẳng về phía núi Điểm Thương để tìm kiếm và bắt cho được Bạch Phát Quỷ Mẫu.

Chàng không những coi thường lời cảnh báo của Nam Môn sư thúc trái lại chàng còn sửa đổi vài chữ, rồi dùng bài kệ đó làm thành bài ca vừa đi vừa ngâm ngao ca hát hoài. Bài ca mà chàng đã sửa lại như sau:

”Độc Cô! Độc Cô! a thị cường!

Muốn kiếm Quỷ Mẫu, Lục Y nương

Tây Thi thiết là vật quá quý gì ?

Tranh hùng! Tranh hùng núi Điểm Thương”.

Chàng một thân một mình vừa đi vừa ca hát không bao lâu đã tới núi Điểm Thương.

Lúc ấy trời đã tối lại là đêm thu. Đêm thu ở núi Điểm Thương khác đêm thu ở trên Lư Sơn. Khi ở trên ngọn núi Hán Dương tại dãy Lư Sơn, Độc Cô Sách gặp Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng, thì vừa lúc trăng mọc lên như lưỡi liềm. Đêm nay chàng tới lưng núi Quần Ngọc ở dãy núi Điểm Thương thì cũng vừa gặp lúc trăng mới lên và trông như nửa miếng gương tròn. Chỉ xem hình trăng, người ta cũng biết đêm đó vào đêm mười một, mười hai, chỉ còn hai ba ngày nữa là tới Tết Trung Thu.

Độc Cô Sách thấy cảnh thu rầu rĩ, liền cao hứng ngâm nga vài câu. Chàng ngâm tới câu “Tiết thu mát mẻ biết bao, nhưng nay ta mới biết mùi của chữ sầu...”.

Bỗng thấy phía bên phải có giọng thánh thót đỡ lời:

-Phải, tiết thu rất mát mẻ. Tuy lúc này đang thời tiết ấy, nhưng huynh đài không

giống những vị tao nhân mặc khách đã quen biết mùi vị của chữ sầu, mà chỉ giống một vị anh hùng hiệp sĩ không biết sầu mà thôi.

Nghe mấy lời đó, Độc Cô Sách cảm thấy người này không phải là người thường và chàng nhận thấy tiếng nói đó hình như ở trên cao hơn hai trượng vọng xuống. Chàng tới đây đã nhìn chung quanh một lượt rồi, sao lại không trông thấy người ở trên ấy?

Chàng đang kinh ngạc, lại thấy chỗ mình vừa đứng về phía Đông nơi mặt trời mọc, tên chàng kinh ngạc thêm, lời cảnh báo của Nam Môn Vệ lại hiện ra trước mắt chàng. Vì vậy chàng vội ngấm ngầm vận tuyệt học của sư môn ra để đề phòng và đối phó với bất cứ một sự tai biến gì, chàng mới trấn tĩnh ngừng đầu nhìn phía có tiếng người nói.

Trông thấy rõ người đó rồi, chàng hơi yên tâm, vì biết người đó đã tới trước mình đang ngồi uống rượu thưởng trăng, chứ không phải đột nhiên xuất hiện mà mình không hay biết gì hết. Nhưng chàng cũng kinh hãi vì thấy người đó mặc một cái áo dài màu lục.

Thì ra ở phía bên trái chàng, cách hai ba trượng, có một tảng đá lớn nhô ra giữa vách núi. Trên tảng đá ấy có một thiếu niên áo xanh đang cầm chén rượu nhìn trăng.

Xung quanh tảng đá lớn ấy mọc đầy rêu, áo của thiếu niên ấy lại là màu xanh lá cây, vì chàng ta lại ngồi tựa vách. Hồi nãy chàng ta chưa giơ tay nâng chén, và Độc Cô Sách cũng chưa nhìn kỹ lắm, thì làm sao mà phát giác được?

Bây giờ chàng thấy đối phương đã lên tiếng và chàng ta mặc áo màu lục hợp với câu kệ ngữ của Nam Môn Vệ, nhưng Độc Cô Sách không những không sợ hãi, trái lại còn rất hào hứng, chấp tay chào, mỉm cười hỏi:

-Các hạ ngồi ở tảng đá nguy hiểm ấy một mình thưởng trăng đủ thấy các hạ tao nhã biết bao? Tại hạ rất muốn được bái thức không? Biết các hạ có vui lòng tặng cho tại hạ một ly rượu để được cùng thưởng thức trăng đẹp này không?

Thiếu niên áo lục cười đáp:

-Tại hạ đang buồn vì độc ẩm, nay gặp huynh đài tới thì còn gì sung sướng bằng, nếu các hạ cũng có cao hứng như đệ thì xin mời lên trên này cùng say sưa với đệ một phen?

Độc Cô Sách khẽ phất tay áo một cái, phi thân lên trên tảng đá. Chàng ngấm nhìn thiếu niên nọ một hồi, sự kinh hãi vừa rồi đã tiêu tán ngay.

Vì trong kệ ngữ của Nam Môn Vệ chỉ bảo chàng đề phòng Lục Y nương, chứ không bảo chàng lánh xa lục y lang.

Thoạt tiên chàng vẫn tin tưởng tài bói toán của Nam Môn Vệ nên chàng đoán

thiếu niên này là gái giả trai. Nhưng sau khi nhìn kỹ lại, chàng chỉ thấy đối phương rất đẹp trai, chứ không có vẻ gì đàn bà cả. Nhất là đôi mắt của chàng nọ sắc như nước biếc. Độc Cô Sách đã nổi tiếng là đẹp trai mà so sánh với thiếu niên này chàng phải nhận là đối phương còn đẹp trai hơn mình nhiều. Nếu thiếu niên này là thiếu nữ thì so với Ôn Bằng vẫn không thua kém chút nào. Có thể nói, hai người là xuân lan với thu cúc, mỗi người có một vẻ đẹp riêng biệt, thực khó phân biệt ai hơn ai kém.

Vì vậy, Độc Cô Sách liền nghĩ bụng:

”Có lẽ phen này cái nhãn hiệu bói toán của Nam Môn Vệ sư thúc đến phải đẹp mới được. Cứ xem đôi mắt của chàng này cũng đủ thấy y là người rất chính trực. Dù chàng ta có là thiếu nữ đi chăng nữa, chàng cũng không có bụng dạ độc ác ám hại ta đâu? Vì nàng đâu phải là hạng hung tà?”.

Thiếu niên áo lục thấy Độc Cô Sách cứ ngắm mình hoài, liền trợn ngược đôi lông mày lên, cười hỏi:

-Tiểu đệ chỉ tưởng huynh đài là một anh hùng hiệp sĩ khác thường, không ngờ huynh lại còn là người giỏi xem tướng nữa?

Độc Cô Sách ngạc nhiên đáp:

-Nhân huynh đoán sai rồi, tiểu đệ không biết...

-Nếu huynh đài không biết xem tướng, sao lại cứ nhìn bộ mặt đệ kỹ lưỡng như thế làm chi?

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng, vội vái một vái xin lỗi và đáp:

-Vì thấy huynh đài phong lưu tuấn tú, khí phách hơn người không khác gì là một vị thần tiên ở trên trời giáng xuống, đệ ngưỡng mộ quá nên mới thất lễ như thế, xin huynh đài lượng thứ cho Độc Cô Sách tôi.

Thiếu niên áo xanh nghe thấy đối phương khen ngợi mình như vậy mặt đỏ bừng ngay cũng vội đáp lễ:

-Xin Độc Cô huynh không nên đa lễ như thế, tiểu đệ là Mộ Dung Bích.

Độc Cô Sách thấy tảng đá khá lớn, dư chỗ cho hai người ngồi. Ngồi ở đó nhìn xuống dưới có thể trông thấy vách núi sâu hàng trăm trượng, nhìn lên sẽ thấy đỉnh núi cao chọc trời, cảnh sắc ở chung quanh thực là tuyệt đẹp. Nhất là trên vách núi lại có những sợi mây, dây hoa tua xuống và có những cây thông mọc chồi ra, càng làm cho cảnh sắc tươi đẹp ấy thêm huy hoàng. Chàng mỉm cười khen:

-Mộ Dung huynh biết thưởng thức lắm, lựa được chốn đẹp như tiên cảnh này để nâng chén nhấp rượu thưởng trăng. Với tính tình cao nhã, nhân phẩm cao siêu của huynh, thực khiến Hằng Nga đang ở trên nguyệt điện cũng phải ghen tỵ với huynh...

-Xin Độc Cô huynh chớ có quá khen ngợi đệ như vậy, lại đây cùng đệ xơi tạm một chén rượu nhạt, rồi chúng ta thưởng thức phong cảnh trăng đẹp đêm nay. Mộ Dung Bích vừa nói xong liền cầm ấm lên định rót một chén cho Độc Cô Sách, nhưng chàng ta vừa giơ tay ra mặt đã lộ vẻ thẹn thùng. Thì ra chàng một mình ngồi ở trên đó uống rượu, ấm rượu tuy khá lớn và trong đựng rất nhiều rượu, nhưng lại chỉ có một cái chén thôi.

Độc Cô Sách thấy vậy vội bẻ một tảng đá ở bên vách to bằng quả đu đủ, dùng chỉ lực khoét sâu hõm đá ấy thành hình một cái chén, rồi chàng đưa chén đá đó cho Mộ Dung Bích và nói:

-Mộ Dung huynh, tiểu đệ lấy đá làm chén để kính lãnh mỹ ý của huynh. Chẳng hay như thế có được không?

Mộ Dung Bích liền rót rượu vào chén đá rồi cười đáp:

-Tiểu đệ ở trên núi này một mình đã lâu không ngờ đêm nay lại được gặp gỡ một giai khách như Độc Cô huynh. Trước hết xin huynh phải thứ lỗi cho đệ là kém lịch sự nhé.

Độc Cô Sách thấy rượu xanh biếc thơm tho vô cùng liền nhấp luôn một hớp thấy vị rất đậm liền khen ngợi:

-Rượu ngon lắm! Rượu ngon lắm...

Chàng vừa nói vừa nhìn Mộ Dung Bích mặc cái áo dài màu xanh lá cây nói tiếp:

-Mộ Dung huynh không những mặc áo màu xanh biếc và lại còn lấy tên là Bích (biếc).

Không đợi Độc Cô Sách nói xong, Mộ Dung Bích đã vội đỡ lời:

-Màu xanh lá cây này là thứ màu mà đệ rất ưa thích...

Chàng ta vừa nói tới đó, sau ngọn núi ở phía Đông Nam, bỗng có một luồng ánh sáng xanh nhợt toả lên, nhưng chỉ thoáng cái lại biến mất liền. Độc Cô Sách thấy thế ngạc nhiên hỏi:

-Mộ Dung huynh, vật gì vừa toả ra ánh sáng ở phía đằng kia thế?

Mộ Dung Bích không trả lời ngay, nhưng hỏi lại Độc Cô Sách rằng:

-Có lẽ Độc Cô huynh đã biết rồi mà lại còn cố ý hỏi như vậy đấy thôi. Chẳng lẽ huynh không biết vật đó là cái gì hay sao?

Độc Cô Sách thấy chàng ta hỏi như vậy liền hỏi lại:

-Có phải là kiếm khí của Thanh Bình kiếm đấy không?

-Trong Tây Thi cốc tuy thỉnh thoảng vẫn có kiếm khí bốc lên, nhưng những nhân vật muốn chiếm được thanh bảo kiếm ấy đi tới đó rất nhiều người nào cũng đều thất vọng quay trở về hết, thậm chí còn có người bị toi mạng ở đó nữa. Vì thần vật thông linh, nếu không quen thuộc tính chất của thanh bảo kiếm ấy, thì không lấy

được kiếm, trái lại còn bị toi mạng là khác.

Độc Cô Sách nghe nói liền nhìn về phía kiếm khí bốc lên, đôi lông mày chàng hơi cau lại. Mộ Dung Bích thấy thế lại nói tiếp:

-Nếu huynh tới đây quả thực là vì thanh bảo kiếm Thanh Bình thì may ra tiểu đệ có thể giúp cho huynh được một phần nào.

Độc Cô Sách lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Tiểu đệ đến đây mục đích không phải là muốn chiếm được Thanh Bình cổ kiếm đâu, nhưng có một việc này muốn nhờ Bích huynh chỉ giáo cho.

-Tuy chúng ta mới quen biết nhau lần đầu, nhưng ý khí của chúng ta tâm đầu. Chẳng hay Độc Cô huynh muốn hỏi việc gì thế? Nếu việc đó mà đệ hay biết, thì đệ xin thưa cùng ngay.

-Có phải vừa rồi huynh nói Thanh Bình kiếm khí ở Tây Thi cốc bốc lên phải không?

-Phải!

-Đó là việc mà đệ muốn thỉnh giáo Mộ Dung huynh. Tại sao sơn cốc ấy lại được đặt tên là Tây Thi?

Đưa chén rượu lên nhấp một hớp, Mộ Dung Bích mỉm cười đáp:

-Vì trong sơn cốc ấy lại được đặc biệt sinh sản một vật kỳ độc...

-Vật kỳ độc ấy có phải tên Tây Thi Thiệt (lưỡi Tây Thi) không?

Mộ Dung Bích ngạc nhiên:

-Cái tên Tây Thi Thiệt này rất ít người biết tới. Sao Độc Cô huynh...

-Tiểu đệ chỉ nghe thấy người ta nói ba chữ “Tây Thi Thiệt” ấy thôi, còn nó là cái gì thì đệ không hay biết gì hết. Xin Mộ Dung huynh chỉ giáo cho?

Thấy vẻ mặt của Độc Cô Sách rất nghiêm chỉnh. Mộ Dung Bích biết chàng ta nói thực, liền mỉm cười đáp:

-Nếu quả thực Độc Cô huynh chưa biết rõ nó là vật gì, thì chắc khi nghe nói xong, thế nào huynh cũng phải kinh ngạc. Vì trong Tây Thi cốc có ba thứ Tây Thi Thiệt.

Độc Cô Sách càng ngạc nhiên thêm.

-Ba thứ Tây Thi Thiệt ư?

-Phải, trong Tây Thi cốc có tất cả ba thứ Tây Thi Thiệt, như sau: Mỹ vị Tây Thi Thiệt, Kỳ Độc Tây Thi Thiệt và Tiêu Hồn Đãng Phách Tây Thi Thiệt. Nhưng không hiểu huynh nghe người ta nói đó là thuộc thứ Tây Thi Thiệt nào?

Quả thực chưa hề nghe ai nói như thế bao giờ Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Đệ chỉ nghe thấy người ta nói đến Tây Thi Thiệt thôi, chứ không hề biết lại có ba thứ như thế. Xin Mộ Dung huynh chỉ giáo cho?

-Mỹ vị Tây Thi Thiệt chỉ là một loài cá đặc sản ở trong suối của Tây Thi cốc, trông nó như một cái lưỡi của người vậy, nhưng khi ăn thì ngon tuyệt. Kỳ Độc Tây Thi Thiệt là một thứ rắn đặc sản ở trong sơn cốc đó, dài không đầy ba thước mình trắng như tuyết, lưỡi đỏ như lửa, nhưng khác thứ rắn thường ở chỗ mình nó như lưỡi người và lại độc địa không thể tưởng tượng được, nếu bị nó cắn phải thực không có thứ thuốc gì có thể cứu chữa được cả. Tiêu Hồn Đăng Phách Tây Thi Thiệt cũng là một thứ côn trùng đặc biệt của Tây Thi cốc, hình nó như muỗi, to như ong, nếu bị nó đốt phải và thấy có máu rỉ ra, thì người đó liền cảm thấy khoan khoái đến nỗi tiêu hồn lãng phách, rồi như điên như khùng cho đến lúc chết mới thôi.

4. Tây Thi Thiệt

Độc Cô Sách kinh hãi vô cùng, liền hỏi tiếp:

-Trời sinh ra vật đều có tương sinh tương khắc, chẳng lẽ nọc độc Tiêu Hồn Đăng Phách Tây Thi Thiệt ấy không còn cách gì giải cứu được hay sao?

Mộ Dung Bích mặt đỏ bừng cau mày lại đáp:

-Tuy có cách giải trừ, nhưng cách giải trừ này rất tà ma ngoại đạo.

-Cách gì thế?

Mộ Dung Bích hình như ngập ngừng nửa muốn nói nửa lại không dám mở mồm.

Sau cùng chàng ta mới gắng gượng đáp:

-Nếu người nào bị Tiêu Hồn Đăng Phách Tây Thi Thiệt đốt phải trong nửa tiếng đồng hồ là cùng, nếu người đó là đàn ông... phải hảo hợp với một người đàn bà, thì nọc độc kia tự nhiên giải được ngay. Bằng không để quá nửa giờ, hai mắt người đó không sao thoát nạn được nữa và sẽ bị tinh tận tử khô mà chết.

Độc Cô Sách kêu “ồ” lúc ấy chàng mới vỡ lẽ:

-Thế ra Tiêu Hồn Đăng Phách Tây Thi Thiệt lại là một thứ thuốc my dược thiên nhiên lợi hại đến thế!

Mộ Dung Bích gật đầu đáp:

-Độc Cô huynh nói rất phải, trong Tây Thi cốc có mười bảy bộ xương khô, trong số đó có già nửa thì bị chết vì thứ Tây Thi Thiệt ấy đốt phải.

-Mộ Dung huynh thông thạo tình hình của Tây Thi Cốc như vậy thực là hiếm có.

-Cá Tây Thi quả thực ngon tuyệt, tiểu đệ vẫn thường vào trong cốc bắt dăm mười con về ăn luôn.

-Mộ Dung huynh vào trong Tây Thi cốc bắt cá ăn như vậy, chẳng lẽ không sợ hai thứ Tây Thi Thiệt kia sao? -Loại rắn độc đó thì không đáng ngại lắm, nhưng còn Tiêu Hồn Đăng Phách Tây Thi Thiệt biết bay ấy mới thực khó đề phòng nhưng tiểu đệ ở núi này đã lâu nên biết rõ tính chất của nó lắm. Mọi nó ngày chỉ xuất

hiện có hai lần, nếu mình tránh giờ nó xuất hiện mà vào trong cốc thì chả có việc gì hết.

-Thế ra thứ quái trùng ấy xuất hiện cũng có thì giờ nhất định đấy à?

-Mỗi ngày chúng xuất hiện hai lần, lần thứ nhất vào lúc trời tảng sáng mặt trời còn chưa mọc, một lần nữa là giữa trưa, nhưng chỉ trong chốc lát thôi...

Nói tới đó, Mộ Dung Bích chỉ tay vào vành trăng ở trên trời và mỉm cười nói tiếp:

-Độc Cô huynh, đêm nay trăng đẹp như vậy, chúng ta uống xong ấm rượu này tiểu đệ sẽ đưa huynh đi du ngoạn Tây Thi Cốc một phen, để xem huynh có cơ duyên lấy được thanh bảo kiếm Thanh Bình hay không?

Độc Cô Sách nhận thấy Mộ Dung Bích kể cả nhân phẩm lẫn cá tính đều hơn người, nên chàng đã muốn kết giao với chàng ta rồi. Vì vậy thấy chàng ta rủ mình đi du ngoạn Tây Thi Cốc, chàng liền gật đầu cảm ơn. Hai người lại tiếp tục uống rượu, vừa uống vừa chuyện trò, từ thiên văn địa lý, thi từ ca phú, đến âm nhạc võ công vân vân. Càng chuyện trò hai người càng ý hợp tâm đầu mới quen biết nhau mà đã thân với nhau như kết giao lâu năm rồi vậy.

Hai người đang vui vẻ chuyện trò, thì đột nhiên ở phía Đông Bắc có ba tiếng chuông thánh thót vọng tới. Độc Cô Sách lắng tai nghe rồi mỉm cười nói:

-Tiếng chuông ở trong rừng núi, khiến ta nghe thấy thực là thanh tâm...

Chàng vừa nói tới đó liền ngắt lời ngay vì thấy Mộ Dung Bích nghe xong tiếng chuông thần sắc bỗng biến đổi có vẻ không yên. Chàng ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

-Sao Mộ Dung huynh bỗng có thần sắc như vậy, chẳng lẽ tiếng chuông đó có liên quan với huynh chăng?

Mộ Dung Bích gượng cười đáp:

-Tiểu đệ ở trong núi này xưa nay rất thanh bình, ngờ đâu đêm nay vừa vặn gia mẫu đến thăm tiểu đệ!

Độc Cô Sách kêu “ồ” rồi lại hỏi tiếp:

-Thế ra Mộ Dung huynh không ở chung với lệnh tôn đường ư?

Mộ Dung Bích tỏ vẻ rầu rĩ lắc đầu đáp:

-Tiên phụ đã qua đời rồi, còn gia mẫu cứ cách 3 năm mới đến thăm tiểu đệ một lần.

Độc Cô Sách có biết đầu thân thế của Mộ Dung Bích rất thần bí và rất khó nói cho người khác biết. Nên chàng liền nói tiếp:

-Mộ Dung huynh 3 năm mới được lệnh đường đại nhân đến thăm một lần thì phải mau mau trở về quý phủ trước để một mình tiểu đệ ở đây độc ẩm hay là theo

huynh cùng đi bái kiến bá mẫu đại nhân, thế nào cũng được tùy huynh định đoạt đấy?

Mộ Dung Bích nghe nói có vẻ ngượng ngịu hơi ngẫm nghĩ một chút, rồi cau mày đáp lại:

-Gia mẫu tính rất kì lạ, không thích gặp người ngoài, Độc Cô huynh với tiểu đệ lại mới quen nhau, xin huynh cứ ở lại nơi đây độ ẩm chậm nhất là giờ Thìn sáng mai tiểu đệ sẽ quay trở lại đây tái ngộ cùng huynh vậy.

Độc Cô Sách nghe chàng ta nói như vậy tất nhiên phải mỉm cười gật đầu. Mộ Dung Bích liền vái chào một cái, rồi nhảy xuống bên dưới đi thẳng một mạch về phía Đông Bắc, nhưng chàng mới đi được mấy chục trượng bỗng quay trở lại, đứng bên dưới nói với lên rằng:

-Độc Cô huynh, tiểu đệ có một việc này muốn thưa cùng.

Độc Cô Sách mỉm cười hỏi:

-Có phải huynh muốn dẫn tiểu đệ là trước khi huynh chưa quay trở lại thì đừng có mạo hiểm vào trong sơn cốc phải không?

Mộ Dung Bích gật đầu đáp:

-Độc Cô huynh thông minh thực, tốt hơn hết huynh đừng nên đi Tây Thi cốc.

Nếu huynh thấy ngồi đây một mình cô độc tĩnh mịch quá mà vào trong cốc xem qua loa thì không sao, nhưng phải nên nhớ lời dặn bảo của tiểu đệ là khi trời chưa sáng tỏ, phải ra khỏi sơn cốc ngay. Bằng không khó mà đề phòng nổi Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt đấy.

Độc Cô Sách thấy Mộ Dung Bích quan tâm đến mình như vậy, trong lòng rất cảm động gật đầu nhận lời luôn.

Mộ Dung Bích định dặn bảo thêm vài câu bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông lại nổi lên lần nữa, chàng đành vẫy tay chào Độc Cô Sách rồi vội vàng đi luôn.

Khi nào Độc Cô Sách chịu ngồi một mình ở đó uống rượu suông. Vừa rồi chàng đã quyết định hễ Mộ Dung Bích bỏ đi là chàng vào Tây Thi cốc thăm dò một phen. Nhưng thấy Mộ Dung Bích quay lại dặn bảo như vậy chàng rất cảm động liền thay đổi ý kiến, quyết định ngồi ở trên tảng đá đó nhìn trăng uống rượu suông để đợi chờ. Như vậy không phụ thịnh tình của một người bạn mới kết giao.

Cảnh sắc đêm hôm đó càng ngắm càng đẹp tuyệt. Độc Cô Sách một mình uống ầm rượu lớn, lúc sắp uống hết và đã hơi say sưa, chàng vừa ngừng đầu lên ngẫm nga vài câu, thì bỗng trông thấy phía Tây Bắc có một bóng người xuất hiện và chạy thẳng về phía Đông Nam nơi Tây Thi cốc.

Hành động của người đó không những nhanh như điện chớp, và Độc Cô Sách còn nhận thấy áo của người ấy hình như màu xanh lá cây. Người đó xuất hiện từ

phía Đông Bắc mà lại mặc áo dài màu xanh lá cây như vậy Độc Cô Sách không tưởng là người bạn mới kết giao của mình sao được?

Chàng đoán chắc Mộ Dung Bích đã ý hợp tâm đầu với mình nên một mình lặng lẽ đi Tây Thi cốc để mong lấy được thanh bảo kiếm Thanh Bình rồi đem tới đây để tặng mình cũng nên.

Tuy nhiên dụng ý chàng lên núi Điểm Thương này là tìm kiếm tung tích của Bạch Phát Quỷ Mẫu hay là bắt sống được nữ ma ấy để trao cho n Bãg hành tội, chứ không phải là tới đây để mong lấy được thanh bảo kiếm kia, nhưng tình bạn thâm sâu như thế, chàng vẫn cảm động vô cùng.

Độc Cô Sách đã nghĩ như thế, thì khi nào chàng chịu để cho Mộ Dung Bích mạo hiểm cho mình mà mình thì ngồi ở đây toạ hưởng kỳ thành cho nên chàng cũng vội phi thân xuống bên dưới và tiến thẳng xuống Tây Thi cốc tức thì.

Dù sao chàng cũng là một người rất thận trọng, chỉ sợ người đó không phải là Mộ Dung Bích. Cho nên chàng lại nhảy lên trên tảng đá, ghi hai dòng chữ như sau rồi mới đi:

”Đệ phát giác một bóng người khả nghi đi thẳng về phía Tây Thi cốc, cho nên vội đuổi theo người ấy để xem y làm gì? Chỉ trong giây lát thôi, đệ sẽ quay trở lại ngay”.

Vì viết những chữ đó, khi chàng đuổi theo về phía Đông Nam thì không còn thấy bóng của người khả nghi đâu nữa. Cũng may chàng đã biết Tây Thi cốc và vừa rồi Mộ Dung Bích còn cho chàng biết khá nhiều về tình hình ở trong cốc. Chàng liền tiến thẳng về phía đó mà tìm kiếm theo dõi người nọ.

Vượt qua một ngọn núi cao thì đã tới cốc khẩu của Tây Thi cốc liền.

Hai bên cốc khẩu có hai tảng đá gồ ghề, rất đồ sộ, dưới ánh sáng trăng lu mờ trông không khác gì là hai con ác quỷ vậy.

Độc Cô Sách vừa tới cốc khẩu đã thấy một luồng gió lạnh ở bên trong thổi ra khiến chàng phải rung mình một cái, nên chàng không dám vào trong cốc vội mà cứ ở cốc khẩu tiềm tâm tĩnh khí lắng tai để ý nghe. Nhưng ngoài tiếng nước chảy róc rách, gió thổi “ào ào” ra thì không có một tiếng động nào khác hết. Chàng cũng không biết người nọ đã vào trong sơn cốc chưa?

Độc Cô Sách lắng tai nghe giấy lát, trong lòng rất hoài nghi nhưng vẫn lén ngay vào trong Tây Thi cốc. Tiếc thay, khi chàng bước vào trong cốc không quay lại nhìn tứ phía, nếu nhìn chàng sẽ thấy một người ở trên một cây thông trên tảng đá đang chăm chú nhìn chàng.

Chàng nhìn không sai, người đó quả mặc áo dài màu lục thực, người này mới phù hợp với câu kệ ngữ của Nam Môn Vệ là vị Lục Y nương chứ không phải là

Lục Y Lang.

Lục Y nương rất xinh đẹp, đúng với câu: "Đẹp thay, đẹp thay Lục Y nương. Mặt của nàng ta quả thực đẹp kỳ lạ, tuy tuổi đã hăm bảy hăm tám, không thể so sánh được với n Bằng như một đoá hoa mới nở, nhưng cái đẹp của người đàn bà này lại quyến rũ hơn n Bằng nhiều. Nàng chính là Lục Y U Linh Điền Thuý Thuý và cũng là người đi cùng với Bạch Phát Quỷ Mẫu lên núi Đại Hán Dương.

Phen này Điền Thuý Thuý tới đây là muốn lấy thanh bảo kiếm Thanh Bình, nhưng nàng không biết rõ tình hình trong Tây Thi cốc. Vừa rồi nàng vừa bước chân vào trong cốc đã trông thấy mười bảy bộ xương trắng phều phều rất rùng rợn, nàng biết ngay bên trong thể nào cũng có sự gì rất hung hiểm. Vì vậy nàng mới lui ra ngoài cốc khẩu, đi đi lại lại suy nghĩ. Nàng bỗng thấy có người chạy tới, vội nhảy lên cây thông ẩn núp và trong lòng mừng thầm. Vì nàng nhận thấy nếu người này ngộ hiểm mà lấy được thanh bảo kiếm đó thì mình sẽ ra tay cướp giật luôn.

Nàng tính như thế là rất khôn ngoan, cho nên nàng cứ ngồi yên trên cành thông lặng xem thôi.

Độc Cô Sách vào tới trong sơn cốc, đã thấy một con suối nước thác ở trên đở xuống tụ thành, xung quanh suối rải rác những bộ xương trắng phều. Chàng đếm đúng mười bảy bộ và xương nào đầu cũng hướng về phía nước suối hết.

Thoạt tiên Độc Cô Sách hơi ngạc nhiên nhưng nghĩ lại chàng biết những người này thênào cũn trúng phải nọc của Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt, rồi trong người lửa dục như thiêu, cổ thể nào cũng khát, chỉ uống được nước suối này cho đỡ khát thôi, nhưng chưa bò tới cạnh suối thì đã chịu đựng không nổi và chết luôn tại chỗ. Vì thế mà bộ xương nào cũng hướng mặt về suối cả, và trên đất còn cả những dấu vết bò lê nữa.

Chàng vừa suy nghĩ vừa cẩn thận đề phòng, đồng thời chàng thấy trong suối nước quả có những con cá bơi đi bơi lại, đúng như lời Mộ Dung Bích đã nói. Tình cảnh này thành hình một sự đối chiếu, trong đầm nước thì bao nhiêu tính mạng sống một cách ung dung vui vẻ, còn bên ngoài đầm thì đầy những xác chết, không khác gì là tử thành sâu nảo. Võ nghệ của chàng tuy cao siêu thực nhưng chàng vẫn không dám xông xáo bừa, chàng đứng ở trên bờ đầm giữa những bộ xương trắng phều phều mà nhìn thẳng vào trong sơn cốc và trong đầu đang nảy ra hai câu hỏi như sau:

"Một là người đó ở đâu? Hai là không biết thanh bảo kiếm ở chỗ nào?"

Trong lúc chàng đang cau mày lại suy nghĩ, thì bỗng bên trong sơn cốc có một luồng ánh sáng xanh lơ mờ bốc lên, nhưng chỉ thoáng cái thôi lại biến mất liền. Lúc ấy đã sắp hết đêm, trời gần tảng sáng và cũng cách thì giờ nguy hiểm nhất

không xa.

Lúc bấy giờ Điền Thúy Thúy vẫn ngồi ở trên cây thông, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng kinh dị.

Và cùng một lúc đó, ở dưới một bộ xương phía sau Độc Cô Sách đang có ba con rắn trắng từ từ bò ra. Thứ rắn trắng này chính là một trong ba thứ Tây Thi Thiệt mà Mộ Dung Bích đã nói, tên là Kỳ Độc Tây Thi Thiệt, hễ bị nó cắn phải thì không có thứ thuốc nào cứu chữa được.

Ba con Kỳ Độc Tây Thi Thiệt xuất hiện ở phía sau Độc Cô Sách, đang từ từ bò tới phía chàng mà không có một tiếng động nào hết, chỉ trong nháy mắt nó đã bò đến cạnh chân chàng và đang nhả bàn chân bên phải của chàng định cắn. Vì chàng đang mãi chú ý nhìn kiếm khí bốc lên, hơn nữa loại rắn này quá nhỏ, hành động lại rất lẹ làng nên chàng không hay biết gì cả, ba con rắn đang ngừng đầu lên định cắn chàng mà chàng vẫn không hề hay biết gì hết. Có lẽ phen này chàng sẽ chết bởi ba con rắn độc ấy?

Đột nhiên có ba tiếng kêu “soẹt soẹt soẹt” nổi lên ở trên không. Độc Cô Sách kinh hãi vội quay người lại trông thấy ba cái xác rắn Tây Thi Thiệt đang quần quai ở dưới chân mình, chỗ cổ con rắn nào cũng có một cái lá thông nho nhỏ xuyên qua. Chàng rùng mình đến thót một cái, toát mồ hôi lạnh ra quay đầu nhìn bốn chung quanh momò thì kêu gọi:

-Mộ Dung huynh!

Chàng tưởng Mộ Dung Bích đã ngấm ngầm ra tay giúp chàng thoát chết tai ách.

Chàng đã đoán lầm, vì người vừa ra tay ngấm cứu chàng thoát chết không phải là Mộ Dung Bích, mà lại là Điền Thúy Thúy.

Không phải Điền Thúy Thúy thấy chàng anh tuấn mà ra tay cứu giúp như vậy và cũng không phải vì có thiện cảm với chàng, sở dĩ nàng ra tay cứu chàng như thế, là vì không muốn chàng chết một cách nhanh chóng, mà muốn chàng sống để chàng tiến sâu vào trong sơn cốc nhờ có sự nguy hiểm gì khác thì đã có chàng chết thay trước. Vì nàng biết trong Tây Thi cốc này rất nhiều sự hung hiểm, chứ không riêng gì những con rắn trắng như tuyết nho nhỏ ấy.

Độc Cô Sách gọi luôn mấy tiếng “Mộ Dung huynh” mà không nghe thấy ai trả lời cả, chàng chỉ cau mày lại rất cẩn thận từ từ tiến về phía có ánh sáng kiếm bốc lên.

ánh sáng kiếm đã bốc lên, thân vật ở ngay trước mặt, bất cứ người võ lâm nào cũng đều muốn chiếm được thanh bảo kiếm này, nhưng ngoài sự muốn chiếm được thanh bảo kiếm đó, trong lòng chàng còn có một điểm hoài nghi, là vừa rồi rõ ràng trông thấy một bóng người áo xanh chạy thẳng vào trong sơn cốc này, sao bây giờ

lại không trông thấy tung tích của người ấy.

Đồng thời chàng còn thắc mắc một điểm nữa, là vừa rồi ai đã dùng ba lá thông giết chết ba con rắn độc cứu mình thoát chết như thế, tại sao y không hiện thân ra gặp mình?

Chàng mãi chú ý đến ba vấ đề đó, nên nhất thời quên cả để ý đến trời đã sắp sáng tỏ và cũng quên cả lời dặn bảo của Mộ Dung Bích ngày nào cũng vậy, lúc trời tang tảng sáng và lúc giữa trưa thì là giờ của những con quái trùng Tiêu Hồn Đảng Phách Tây Thi Thiệt xuất hiện. Không những thế, cả câu kệ ngữ của Nam Môn Vệ dặn bảo chàng cũng quên nốt.

Trước mắt có kỳ cảnh xuất hiện, bên cạnh người đầy những nguy cơ bao trùm.

Kỳ cảnh là gió lạnh thổi đám mây mọc ở trên vách núi rẽ sang hai bên, khiến chàng được trông thấy sau đám mây đại ấy lại có một cái khe hở. Trong khe hở của vách núi có ánh sáng xanh như ẩn như hiện tia ra. Chàng là người sành nghề, chỉ thoáng trông biết ngay đó là kiếm khí của thanh bảo kiếm Thanh Bình.

Còn nguy cơ là phía bên phải chàng, chỗ vách núi, đã có một con Kỳ Độc Tây Thi Thiệt dài chừng hai thước bảy tám bò ra. Phía bên trái của chàng, trên mặt đất, trong cái sọ người, có mấy con quái trùng đỏ hỏn, mình như muỗi to như ong, chui ra.

Con rắn Kỳ Độc Tây Thi Thiệt tấn công trước. Nó tựa như một mũi tên bạc, nhằm cổ bên phải của chàng phi tới để cắn.

Chàng được Đại Bi đầu đà truyền thụ hết tài ba cho, nên công lực của chàng bây giờ không kém gì các vị tôn sư của những môn phái trong võ lâm. Huống hồ vừa rồi suýt bị mấy con rắn độc này cắn phải nên chàng đã biết đề phòng. Vì vậy, tuy chàng vẫn chú ý kiếm khí ở khe vách núi tia ra, nhưng chàng vẫn biết con quái xà phi tới tấn công mình.

Chàng đã biết trước thì khi nào chàng phải hãi sợ con rắn nho nhỏ ấy? Chàng dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, giơ tay lên cách không khê búng một cái. Một luồng cương phong tia ra, trúng ngay vào đầu con Kỳ Độc Tây Thi Thiệt, đầu con rắn ấy nát như cám, người nó thì bị văng ra ngoài xa năm thước, cọ quây mấy cái mới chết.

Lúc ấy Điền Thúy Thúy đã lẳng lặng lướt xuống sườn núi, rón rén tới chỗ phía sau chàng để đợi chờ chàng lấy được thanh kiếm cổ kính kia là ra tay cướp giật luôn. Nhưng khi chàng ra tay búng con rắn độc thì ngoài Tây Thi cốc bỗng có tiếng chân nhộn nhịp chạy tới.

Điền Thúy Thúy ở phía sau chàng gần cốc khẩu hơn, tất nhiên nàng ta phải nghe thấy trước vội lên ngay vào sau một tảng đá lổm chổm ẩn núp.

Độc Cô Sách giết rắn độc kia rồi, nghe thấy tiếng động vội quay người về phía sau để xem ai tới đây?

Lúc ấy mấy con Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt đã bò ra khỏi cái sọ nằm ở trên mặt đất và đã vỗ cánh bay lên rồi.

Một cái bóng người vội vàng phi tới cốc khẩu. Khi bóng người ấy xuất hiện ở chỗ cốc khẩu. Độc Cô Sách đã nhận ra là người mặc áo dài màu xanh lá cây ấy chính là Mộ Dung Bích, người bạn mới quen biết của chàng.

Ngã nhiên có luồng gió mạnh thổi tung mấy cây mây mọc ở trên vách núi, Độc Cô Sách mới phát hiện Thanh Bình cổ kiếm nằm ở trong khe núi. Chàng lại thấy người bạn mới kết giao đã tới kịp tắt nhiên chàng mừng rỡ khôn tả. Vì thế mà chỉ hơi sơ xuất một chút, đã thấy sau gáy như bị muỗi khê đốt một cái rồi. Nọc độc của con Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt lợi hại thật. Độc Cô Sách có nội công tuyệt đỉnh như thế, bị nó khê đốt một cái mà không sao chống lại được nọc độc của nó. Chàng cảm thấy nơi đơn điền ấm áp kỳ lạ và lửa dục đã bốc lên đùng đùng ngay. Lúc ấy chàng mới nghĩ tới trời sắp sáng tỏ, nghĩ tới lời căn dặn của Mộ Dung Bích với kệ ngữ của Nam Môn Vệ.

Mộ Dung Bích thấy Độc Cô Sách có ở trong sơn cốc thật, vừa phi thân tới vừa lớn tiếng kêu gọi:

-Độc Cô huynh, sao lại quên lời dặn bảo của tiểu đệ như thế? Bây giờ chính là giờ giấc của những con Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt xuất hiện...

Chàng ta chưa nói dứt, đã phi tới gần, và đã phát hiện vẻ mặt của Độc Cô Sách khác lạ liền thất kinh hỏi:

-Độc Cô huynh, chẳng lẽ huynh đã...

Lúc này tâm thần đã mê man, Độc Cô Sách liền giơ hai tay ra ôm Mộ Dung Bích. vì lo âu cho bạn, nhất thời không đề phòng bạn có cử chỉ ấy, Mộ Dung Bích mới bị Độc Cô Sách ôm trúng.

Khi đã ôm nhau rồi, cả hai đều hiểu biết sự gì đã sắp xảy ra. Mộ Dung Bích thấy cử chỉ của người bạn và thấy hai mắt tia ra những lửa dục, chàng biết Độc Cô Sách đã bị Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt đốt phải rồi.

Độc Cô Sách vừa ôm được Mộ Dung Bích thấy có hai trái thịt mềm nhũn, chàng đưa tay lên sờ mó, mới biết người bạn tâm giao này là một mỹ nữ tuyệt sắc mặc giả trai.

Mộ Dung Bích là gái đồng trinh cao quý và trong sạch biết bao, từ nhỏ đến giờ nàng chưa hề bị ai dám vô lễ với mình như thế cả. Huống hồ nàng biết đối phương đã trúng phải nọc độc của loại muỗi kia, thế nào cũng đòi hỏi việc nọ, nên nàng vừa hổ thẹn, vừa lo âu, cố hết sức đẩy Độc Cô Sách ra, và thuận tay tát cho chàng

một bạt tai rất nặng, rồi quay mình chạy ra khỏi Tây Thi cốc luôn. Nàng rời khỏi Tây Thi cốc không xa, thì trên trời phía Đông, đã có ánh sáng mặt trời ló ra. Nàng vội ngừng chân lại nước mắt nhỏ ròng xuống như mưa, vì nàng nhận thấy tổng những người đàn ông trẻ tuổi ít có người anh tuấn và nho nhã như Độc Cô Sách. Đồng thời, chàng là người rất hào phóng, văn võ kiêm toàn, lại có một sức quyến rũ rất mạnh, khiến nàng mới gặp chàng đã ái mộ chàng ngay. Nay người đàn ông anh tuấn, nho nhã, hào phóng, văn võ kiêm toàn ấy sắp hoá thành bộ xương thứ mười tám ở trong Tây Thi cốc rồi.

Mộ Dung Bích vừa sụt sùi khóc, vừa nghĩ bụng:

-Ta có thể cứu chàng không? Có thể, nhưng ngoài việc hiến thân ra, không còn cách gì cứu chữa hết... Ta có muốn cứu chàng không? Muốn lắm. Lấy được người chồng như vậy thì còn ân hận gì nữa?

Nàng quyết định rất nhanh chóng, vì việc này không cho phép nàng do dự. Sự sống chết của Độc Cô Sách rất khẩn cấp, nếu không quay trở lại hiến thân để cứu chàng ngay, chỉ một tiếng đồng hồ sau là vô phương cứu chữa.

Nhưng khi Mộ Dung Bích đã tình nguyện hy sinh hết thảy, quay trở vào Tây Thi cốc, thì nàng bỗng kinh ngạc đến đờ người ra, mắt tròn xoe, mồm há hốc, vì nàng không thấy tung tích của Độc Cô Sách đâu nữa.

Như ngày như đêm Mộ Dung Bích đứng yên ở đó hồi lâu, nước mắt đã nhỏ ướt đầm cả ngực áo. Sau cùng, bất đắc dĩ nàng đành phải rầu rĩ rời khỏi Tây Thi cốc. Vì trái tim của nàng đã nát, nàng nhận thấy cảnh sắc của núi Điểm Thương này, dù có đẹp đến đâu cũng chỉ làm nàng thấy cảnh thương tình, ruột gan như nát và đứt từng khúc một vậy thôi.

Độc Cô Sách đâu? Tiếc thay, vì đau lòng quá nên Mộ Dung Bích không chịu để ý tìm kiếm bằng không, thể nào nàng cũng thấy trong khe núi, chỗ đầy cỏ lau, đang có một tấm kịch trình diễn. Nếu nàng trông thấy thể nào cũng phải mặt đỏ bừng, trống ngực đập rất mạnh ngay.

Thì ra sau khi trúng độc, Độc Cô Sách mất hết công lực. Chàng bị Mộ Dung Bích đánh cho một cái tát, mới té lăn ra đất. Nhưng chàng không thấy đau đớn gì hết, mà chỉ thấy trong người nóng hổi và khát nước vô cùng thôi. Phía đằng trước, chỗ cách chàng không xa, đang có một giòng suối rất trong chảy xuống cái đầm nho nhỏ, tất nhiên chàng cũng như mười bảy bộ xương nằm ở dưới đất mà bò lê về phía đằng trước để uống nước. Chàng mới bò được hai thước, thì bỗng có một cái bóng người áo xanh ở phía sau lên ra, lôi chàng lên, đưa vào trong khe núi cỏ mọc rất rậm.

Bóng người áo xanh đó là Điền Thúy Thúy. Nàng cũng bị Tiêu Hồn Đẳng Phách

Tây Thi Thiệt đốt phải mà không hay. Độc Cô Sách trúng độc trước, nàng trúng sau nên nàng hãy còn hơi sức mà xách được chàng vào trong khe núi. Lúc ấy chàng yếu ớt như đứa trẻ vậy, mặc cho đối phương làm gì thì làm.

Lửa gần rơm làm sao mà không cháy? Những chuyện tình gì xảy ra lúc đó, chẳng cần nói quý vị độc giả cũng đã biết rồi.

Lúc ấy thần trí của Độc Cô Sách đã mơ hồ, chàng chỉ cảm khoái như lên tiên và biết người cùng vui vầy với mình là một thiếu nữ áo xanh đẹp tuyệt trần thôi. Vừa rồi lúc chàng còn hơi tỉnh táo, chàng đã thấy Mộ Dung Bích đi tới.

Sau khi ôm chặt đối phương, chàng mới biết là người bạn mới này là gái chứ không phải là trai cho nên bây giờ chàng cũng yên trí người đang nằm ở trong lòng mình đây là nàng ta chứ không phải là người khác.

Sau đó thì nọc độc của Tây Thi Thiệt ở trong người cũng vừa ra hết. Thế là cả hai đều ngủ một giấc ngon.

Điền Thúy Thúy vốn dĩ làm một bông hoa kỳ dị, trong bể nhục dục và cũng là người từng trải dịch thể với không biết bao nhiêu người rồi tất nhiên nàng chóng thức tỉnh hơn trước. Còn Độc Cô Sách mới lần đầu, thì lẽ dĩ nhiên phải mê mẩn mà vẫn ngủ say.

Thúy Thúy vội đứng dậy mặc quần áo, nghĩ đến giấc mộng đẹp vừa rồi cũng phải lắc đầu gượng cười. nàng cúi đầu ngắm nhìn Độc Cô Sách một hồi, nhận thấy chàng thanh niên này rất anh tuấn nhưng nàng không nhận ra chàng ta là người ở trên núi Hán Dương đã phá hoại diêu kế phục thù của n Băng.

Nàng tuy có lòng yêu mến chàng, nhưng chỉ thoáng cái thôi, nàng đã vội ra khỏi khe núi ấy tìm đến chỗ khe núi có ánh sáng kiếm tia ra lúc hồi hôm, và thò tay vào trong đó, quả đã rút ra được thanh bảo kiếm hân thể có ánh sáng loé mắt. Nàng cầm kiếm ở trong tay, mừng rỡ không tả, rồi lại quay trở về chỗ khe núi kia. Xưa nay nàng có một đặc tính rất hung ác, là bất cứ người đàn ông nào đã giao hợp với nàng rồi, là nàng giết luôn, chứ không nể nang và còn chút tư tình gì hết.

Bây giờ nàng quay trở lại khe núi kia tất nhiên nàng muốn giết Độc Cô Sách để mở hàng thanh thân kiếm mới lấy được. Nhưng khi nàng vào tới trong khe núi đó, thì lúc ấy trời đã sáng tỏ. Nàng giơ kiếm lên định chặt đầu Độc Cô Sách, nhưng nàng thấy mình đã giao hợp với không biết bao nhiêu đàn ông rồi, nhưng chưa thấy một người nào anh tuấn và hùng tráng như người này ch onên lưỡi kiếm Thanh Bình đã xuống tới cổ, tất nhiên Độc Cô Sách vẫn không hay biết gì hết.

Nàng bỗng thu kiếm lại, thò tay vào túi lấy một con dao bằng ngọc rất nhỏ nhưng rất bén, rạch chữ Điền vào cánh tay trái của Độc Cô Sách. Chờ có máu rỉ ra, nàng lại rắc một ít bột màu xanh lên chữ Điền ấy. Thế là chữ Điền thuốc bột màu

xanh thắm ấy đã in chặt vào cánh tay có bắp thịt u lên của Độc Cô Sách ngay. Thúy Thúy ngẩng nhìn một hồi rồi cười vẻ đắc trí, lại lấy một cái khăn lụa màu xanh lá cây ra, và lấy bút kẻ lông mày viết mấy câu lên trên cái khăn để ở cạnh chàng, rồi nhanh nhẹn ra khỏi Tây Thi cốc.

Phần ma đầu ấy đi khỏi giấy lát, Độc Cô Sách cũng thức tỉnh luôn. Từ trong giấc mơ quay trở lại hiện thực, chàng thấy quần áo mình sộc sệch và không cài khuy, chàng liền nghĩ đến cuộc vui vầy hồi hôm, liền hổ thẹn mặt đến đỏ bừng, và cũng ân hận đến chết đi được.

Độc Cô Sách không phát giác trên cánh tay trái đã có một chữ Điền, mà chỉ thấy chỗ cạnh mình có cái khăn lụa màu xanh lá cây thôi. Chàng vội cầm lấy cái khăn tay ấy lên xem, thấy trên đó có viết mấy chữ như sau:

”Thanh Bình kiếm đã bay, người áo xanh đã đi xa, nếu chàng nhớ kiếm xin xuống Thiên Ma Cốc tại núi Câu Lưu, nếu chàng nhớ người, xin đến trước tết Nguyên tiêu bơi thuyền ở Thái Hồ đợi chờ.”

Hạ khoản đề: “Lục Y Nương”.

5. Thiên Ma Cốc Như Núi Xương

Thúy Thúy không ký tên mình, hoặc ký Lục Y U Linh, là vì khi nàng du dương với Độc Cô Sách, nghe thấy chàng ta cứ lầm bầm kêu Lục Y Nương hoài.

Độc Cô Sách đọc xong những chữ ở trên khăn lụa màu xanh lá cây này, chàng thấy quen mắt lắm, như đã trông thấy ở đâu rồi, nhưng chàng lại không nghĩ tới khăn này giống hệt cái khăn của kẻ thù của Ôn Bằng để lại ở cửa động dưới thung lũng ngọn núi Hán Dương ở Lư Sơn. Sở dĩ chàng không nghĩ tới điều đó là vì trong đầu óc chàng vẫn yên trí mỹ nữ áo xanh cùng lên Dương đài với mình là Mộ Dung Bích người mới quen biết. Vì lúc thần trí chưa mê sảng, chàng đã ôm Mộ Dung Bích vào lòng và đã sờ lên ngực, nên mới biết người bạn đó là gái giả trai. Đến khi thần trí của chàng đã mê man bất tỉnh, lại chỉ biết mỹ nhân áo xanh đã vui thú với mình thôi.

Dưới tình cảnh ấy, bất cứ ai, cũng đều nhìn nhận trước sau chỉ có một mỹ nhân áo xanh, chứ không ai ngờ lại còn có Điền Thúy Thúy xen vào.

Độc Cô Sách nghĩ đi nghĩ lại, thoát tiên chàng rất cảm ơn Mộ Dung Bích nhưng rút cục chàng lại chán ghét nàng và chàng cảm ơn là vì đối phương đã chịu hiến thân cho mình, để cứu mình giải được chất kỳ độc của loài quái trùng Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt, nhờ vậy mình mới không hoá thành bộ xương thứ mười tám ở trong Tây Thi cốc.

Còn chán ghét là chàng cảm thấy đối phương không phải là trinh nữ và nhất là

lúc mây mưa, nàng dâm dăng một cách lạ lùng.

Hai ý nghĩ ấy cứ đảo lộn trong đầu óc chàng hoài, nhưng ý nghĩ trước vẫn không mạnh bằng ý nghĩ sau, vì vậy, trong đầu óc của chàng chỉ còn lại hai chữ chán ghét Mộ Dung Bích, thì tất nhiên phải trọng kiếm khinh người, lúc nào cũng suy tính vấn đề: “Ai đã cướp mất thanh bảo kiếm Thanh Bình ấy?”

Tuy bất cứ ai, hễ may mắn là lấy được thanh kiếm cổ kính ấy, nhưng Độc Cô Sách Độc Cô Sách suy đi tính lại, vẫn nhận thấy người đáng khả nghi nhất là Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh hay Điền Thúy Thúy. Chàng lại nghĩ bụng rằng:

”Đối phương đã viết chữ dặn lại, bảo mình nếu nhớ người thì nên đi Thái Hồ chèo thuyền đợi chờ, còn nếu nhớ kiếm thì đi Câu Lưu Ma Cốc”...

Thế là Độc Cô Sách rời khỏi núi Điểm Thương đi núi Câu Lưu ở Quảng Tây ngay.

Tuy chàng trọng kiếm khinh người thực, nhưng hình bóng của Mộ Dung vẫn chưa phai nhạt. Chàng nhớ nhất là đôi mắt của nàng... đôi mắt linh động đẹp đến nỗi ai cũng phải say mê, trong suốt đến nỗi ai cũng phải kính mến. Vì vậy chàng lại nghĩ tiếp:

-”Đáng lẽ một người có đôi mắt như thế phải là một liệt nữ trinh nga mới phải, sao nàng lại biến thành một dâm dăng phụ như vậy, khiến mình hể nghĩ đến nàng là đã tự hổ thẹn ngay?”

Chàng vừa đi vừa thắc mắc những vấn đề trên, không bao lâu đã tới núi Câu Lưu.

Thiên Ma Cốc ở trong thám sơn của dãy núi Câu Lưu, Độc Cô Sách vào tới khu núi đó, vừa đi tìm kiếm vừa hỏi thăm, hai ngày sau mới tới được Thiên Ma Cốc khẩu.

Khi chàng đi cách cốc khẩu chừng hơn hai mươi trượng, thì bỗng trong sơn cốc có một cái bóng người áo xanh chạy ra nhanh nhẹn cực độ, hiển nhiên người này phải có khinh công thượng thừa mới đi được như thế. Nàng ta vừa ra khỏi cốc khẩu chỉ thoáng cái đã mất dạng liền. Tuy cách nhau khá xa, nhưng xem bộ áo với hình dáng Độc Cô Sách cũng nhận ngay ra được người đó chính là Mộ Dung Bích cải nam trang, tiếc thay đường đi của nàng ta ngược hẳn với Độc Cô Sách Độc Cô Sách và thân pháp của nàng lại nhanh như gió, vì vậy chàng chưa kịp kêu gọi đã hút bóng người đẹp rồi.

Thoảng trông thấy hình bóng của Mộ Dung Bích, Độc Cô Sách lại càng nghi ngờ thêm. Vì chàng nghĩ tới đối phương viết chữ dặn mình, nhớ người thì đi Thái Hồ, nhớ kiếm thì đến núi Câu Lưu, nay chàng vì hiềm Mộ Dung Bích quá dâm dăng, cho nên mới trọng kiếm khinh người mà tới Thiên ma Cốc trước, và chàng không

hiếu sao nàng cũng xuất hiện ở nơi đây.

Chàng thắc mắc thêm, vừa đi vừa suy nghĩ chỉ trong nháy mắt đã tới cốc khẩu.

Lối vào Thiên Ma Cốc vừa chật hẹp vừa quanh co khúc khuỷu, khiến người không sao trông thấy rõ cảnh vật ở bên trong sơn cốc. Chàng cứ theo con đường ấy mà đi ngờ đâu vừa vào tới trong cốc được mấy bước chàng giật mình kinh hãi có một bộ xương người trắng hếu cản ngay lối đi. Trên cổ của bộ xương người ấy có đeo một tấm bảng bằng gỗ, trên tấm bảng dùng máu tươi viết năm chữ như sau:

“Tự tiện vào sẽ chết”

Mấy chữ ấy dọa nạt sao nổi Độc Cô Sách chàng chỉ hơi dừng bước lại một chút, rồi đi cạnh bộ xương đó mà tiến thẳng vào bên trong.

Chàng phải đi qua hai khúc đường quanh co nữa mới tới nơi giữa sơn cốc. Cảnh tượng của sơn cốc lại càng kinh hồn động phách thêm. Chàng đã nhận thấy Thiên Ma Cốc này là một tử cốc chỉ rộng chừng hơn mẫu thôi. Nhưng trong khoảng đất rộng hơn mẫu đó, có đến ngót trăm bộ xương trông rất rùng rợn, những bộ xương ấy có xương người, xương thú, xương chim và cũng có cả xương măng xà cuốn thành một đồng như cái gò núi bằng xương vậy. Trên vách núi bên trái có hai cái hang động tối om và sâu hoắm.

Tuy kinh nghiệm giang hồ của Độc Cô Sách không bằng người, nhưng chàng rất thông minh, chỉ thoáng nhìn những bộ xương ấy chàng đã biết ngay trong đó thể nào cũng có người đang luyện tập một pho võ công gì rất ác độc. Dùng xương người, thú, chim và rắn để luyện võ công, thì chỉ có hai môn, một là Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ, hai là luyện ám khí kỳ độc Tứ Sát m Hồn Sa.

Độc Cô Sách để ý nhìn từng bộ xương một, thấy nơi chính giữa sơn cốc có bốn bộ xương trắng bạch, khác hẳn những bộ xương kia, bốn bộ xương trắng ấy một là xương của một con thú lớn, trông hình dáng của bộ xương to hơn cả sư tử với hổ, một bộ xương chim khổng lồ to gấp năm lần những chim đại bàng với chim ưng thường, một bộ xương rắn nhỏ xíu, cuộn tròn lại chỉ cao hơn một tấc thôi và một bộ xương người ngồi xếp bằng tròn, hai tay chắp lên trước ngực, trông như một lão hoà thượng nhập định vậy.

Độc Cô Sách biết bốn bộ xương người thú chim rắn này, chắc thể nào cũng là vật chủ yếu dùng để luyện tập võ công kỳ tuyệt? Chàng thủng thẳng đi tới cạnh những bộ xương đó để ý nhìn kỹ xem người trong sơn cốc này định dùng chất độc của những bộ xương trắng này để luyện Tứ Sát m Hồn Sa hay là Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ mà lâu năm chưa thấy xuất hiện trong võ lâm?

Khi chưa tới trước bốn bộ xương chủ yếu đó, chàng cũng đã biết những bộ xương này dùng để làm gì rồi. Bây giờ đi qua các bộ xương chàng thấy bộ xương nào trên

đỉnh đầu cũng có sáu cái lỗ hổng, miếng xương Thiên linh đã bị người ta lấy mất, xung quanh Thiên linh năm dấu vết của Thần Cốc Chỉ ẩn. Chàng càng biết rõ đang luyện cả hai món ám khí kỳ độc lẫn võ công kỳ tuyệt. Người đó lấy những miếng xương Thiên linh của những bộ xương này, dùng để mài dũa thành Thần Sát m Hồn Sa còn nằm cái lỗ trong dấu vết của Thần Cốc Chỉ ẩn, thì là triệu chứng luyện tập của môn Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ.

Độc Cô SáchĐộc Cô Sách vừa đi vừa cẩn thận đề phòng bỗng nghe thấy phía sau hình như có lá cây bị gió núi thổi rụng rơi xuống mặt đất. Chàng đã đề phòng rồi, nên nghe thấy một tiếng động nhỏ đã vội vận khí phòng thân cẩn thận, quay đầu lại xem xét ngay.

Ngờ đâu không phải là lá cây rụng mà ở chỗ cách chàng chừng bảy tám thước đã có một bà cụ tóc bạc trông như quý nhập tràng lâu năm, hai bên mái tóc lại còn treo hai chuỗi tiền giấy.

Vừa trông thấy hình dạng của bà cụ đó, Độc Cô Sách đã nghĩ ngay ra bà cụ này chính là Bạch Phát Quỷ Mẫu, kẻ thâm thù giết mẹ của Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng, nàng ta với năm vị chưởng môn cùng Hận Thiên Ông, đã tổn không biết bao nhiêu công lao, mới dụ được kẻ thù giảo hoạt này tới thì lại bị mình làm lỡ việc, để cho kẻ thù của nàng phát giác nên đã chạy thoát được.

Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh lên ngọn Hán Dương trên núi Lư Sơn định ám hại Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng, tuy đã thoảng hiện trông thấy Độc Cô Sách, nhưng vì lúc ấy đang lúc đêm khuya không trông thấy rõ mặt, vì vậy y thị ngấm nhìn chàng một hồi rồi cười khẩy hỏi:

-Người tuổi trẻ kia tên họ là chi? Có biết chữ đấy không?

Độc Cô Sách thấy kẻ đại địch ở trước mặt không dám coi thường một mặt tĩnh tâm vận khí nhưng một mặt vẫn làm ra vẻ ung dung chấp tay mỉm cười đáp:

-Tại hạ là Độc Cô Sách, hồi nhỏ được học thi thư, và cũng hơi được học kinh sử, sao cụ lại bảo tại hạ là không biết chữ và cụ hỏi như thế để làm gì?

Bạch Phát Quỷ Mẫu không những võ công trác tuyệt, mà lại còn giảo hoạt vô cùng thấy Độc Cô Sách trầm tĩnh như vậy, vừa rồi mình đã nín hơi lấy sức nhẹ nhàng nhảy xuống mà vẫn bị đối phương phát giác như vậy đủ thấy thư sinh trẻ tuổi tên là Độc Cô Sách này thế nào cũng là người có võ công rất cao siêu.

Y thị vội đảo ngược đôi ngươi một vòng và thay đổi hẳn thói hung ác thường hề thấy người là hạ độc thủ ngay mà thốt ra tiếng cười nhạt và lạnh lùng hỏi tiếp:

-Người đã biết chữ, chả lẽ lúc đi vào trong sơn cốc này, tới cốc khẩu mà không trông thấy tấm bảng bằng gỗ treo ở cổ bộ xương người hay sao?

Độc Cô Sách vẫn thủng thẳng đáp:

-Một tấm bảng gỗ nhỏ nhỏ, năm chữ “tự tiện vào sẽ chết” viết rất lớn kia, chỉ có thể dọa nạt được người dân ở trong núi sâu, hoặc tiểu tử phạm tục thường thôi. Trái lại tấm bảng đó lại gợi hứng tò mò của tại hạ, nên tại hạ mới phải đi sâu vào trong này.

Bạch Phát Quỷ Mẫu kêu “ồ” một tiếng, rồi nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Sách hỏi tiếp:

-Có phải ngươi tự cho ngươi là một kẻ không phải bình thường và phạm tục đấy không?

Tuy cẩn thận đề phòng, nhưng bề ngoài Độc Cô Sách vẫn có ý chọc tức đối phương. Chàng vênh mặt lên, ra vẻ rất kiêu ngạo mà ngâm hai câu rằng:

-Đây bụng thi thư ba thước kiếm, nam nhi hoài bão khác người thường!

Nghe chàng đọc hai câu ấy, Bạch Phát Quỷ Mẫu đã trợn tròn xoe đôi mắt lên lộ hung quang ngay, nhưng chỉ thoáng cái thôi lại dịu nét mặt lại và hỏi tiếp:

-Người nói như vậy là ngươi không sợ chết phải không?

-Người ta sống ở trên đời có ai mà không chết dù không quang phục nổi sơn hà xã tắc, xua đuổi nổi Thát Đát ra khỏi bờ cõi, chết ở trên sa trường dùng da ngựa bọc thây, thì cũng phải như lời nói của Văn Thiên Tường, để lại tấm lòng son chiếu trời xanh, hay ngao du giang hồ cứu dân độ thế, phù trì chính khí cho đến hơi thở cuối cùng. Nếu chết được như vậy, thì cũng đáng chết lắm, tại hạ không muốn chết một cách vô giá trị, biến thành những bộ xương ở trong sơn cốc này.

Bạch Phát Quỷ Mẫu càng nghe càng nhận thấy Độc Cô Sách là người có can đảm khí phách hơn người và cũng là người mình rất hiếm thấy trên đời, nên y thị mới có một ý nghĩ kỳ dị, vội thâu liễm ngay thái độ hung ác lại, mà mỉm cười hỏi tiếp:

-Độc Cô Sách, ngươi có biết trong sơn cốc này la liệt những bộ xương trắng đó để làm gì không?

Độc Cô Sách hiên ngang đáp:

-Theo hình dáng của những bộ xương này thì tại hạ nhận thấy trong đó có cả người, thú, cầm, xà hình như cụ đang luyện tập hai pho võ công rất hiếm trong võ lâm là Tứ Sát m Hồn Sa và Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ phải không?

Thấy Độc Cô Sách nói ra được hai môn võ công của mình đang bí mật khổ luyện, Bạch Phát Quỷ Mẫu cũng phải cau mày lại hỏi tiếp:

-Độc Cô Sách, ngươi đã biết được hai môn võ công của già đang luyện, vậy ngươi có biết lai lịch của già này thế nào không?

Độc Cô Sách cố ý nhìn đối phương một hồi, rồi giả bộ lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Tại hạ mới bước chân vào giang hồ lịch duyệt chưa được sâu rộng, nên không

sao biết rõ được lai lịch của cụ, nhưng trông hình dáng của cụ thì hình như cụ không phải là các vị tiền bối danh môn chính phái đã lừng danh trong võ lâm. Nghe tới đó Bạch Phát Quỷ Mẫu dùng giọng mũi kêu “hừ” và ngắt lời chàng hỏi tiếp:

-Những kẻ chưởng môn giá áo túi cơm ấy thì có nghĩa lý gì đâu mà người lại bảo là chúng tiếng tăm lừng lẫy giang hồ?

Nói tới đó, giọng của y thì hơi run run và chỉ bốn bộ xương chủ yếu ở giữa sơn cốc mỉm cười nói với Độc Cô Sách tiếp:

-Người đã nhận ra được môn võ công của già đang luyện tập, thì già cũng tiện đây vui lòng giới thiệu cho người biết bốn bộ xương trắng này.

Độc Cô Sách cũng biết bốn bộ xương trắng này khác thường rồi, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng liền chỉ bộ xương thú khổng lồ to hơn cả sư tử và hổ mà hỏi rằng:

-Bộ xương này là của con thú gì thế?

Có vẻ đắc ý Bạch Phát Quỷ Mẫu vừa cười vừa đáp:

-Bộ xương này là xương của con Thanh Tuấn nghê, mình nó có một chất kỳ độc nó to gấp đôi sư tử và chỉ Tây Vực mới có loại thú này thôi. Già đem được nó đến Thiên Ma Cốc trên núi Câu Lưu là cả một công trình khó khăn vô cùng.

Độc Cô Sách liền chỉ bộ xương chim và hỏi:

-Còn bộ xương này cũng hiếm có lắm, có phải là chim đại bàng ở Thiên Sơn đấy không?

Tiêu Anh lắc đầu đáp:

-Xương cốt của chim đại bàng không có độc không hợp dùng, con chim này là một thứ chim khổng lồ của thời tiền cổ có chất độc rất lợi hại, tên nó là Huyết Đỉnh Hồ Diện Hiêu.

Độc Cô Sách rất kinh ngạc hỏi tiếp:

-Loài chim Huyết Đỉnh Hồ Diện Hiêu này là tiết giống lâu năm rồi, làm gì có...

-Bộ xương này ta phải lên tận núi Đại Tuyết vào trong Vạn Niên Băng Cốc, mới tìm ra được bộ xương chim chưa bị mục nát, sau lại phải tốn rất nhiều công trình mới đem được nó về đây, chứ đời bây giờ làm gì có chim Huyết Đỉnh Hồ Diện Hiêu nữa.

Độc Cô Sách gật đầu hỏi tiếp:

-Xương thú và xương chim đều là loại đặc biệt và không phải là hiếm có, nhưng tại sao bộ xương rắn này lại bé nhỏ như thế?

-Nó là Kim Tiền Ngân Hoàn Đồi Giao, tuy người nó nhỏ bé kỳ lạ nhưng nọc độc của nó còn lợi hại hơn những con độc mãng khổng lồ nhiều.

Độc Cô Sách nghe nói kinh hãi thầm nghĩ bụng:

Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh này đã tốn không biết bao nhiêu công lao mới kiếm được những bộ xương, bộ xương người đang ngồi xếp bằng tròn chắp tay lên ngực như lão hoà thượng nhập định là ai vậy nên cất tiếng hỏi:

-Thế còn bộ xương người này là đàn ông hay đàn bà? Chẳng lẽ bộ xương này cũng có điềm gì kỳ lạ khác người chăng?

Tiêu Anh nghe nói bỗng ngừng mặt nhìn lên trời, cất tiếng cười như điên như khùng rất quái dị không khác gì là cú kêu lên.

Độc Cô Sách thấy thế hơi cau mày lại hỏi tiếp:

-Sao cụ không trả lời câu hỏi của tại hạ, mà lại cười hoài như thế?

Lúc này Tiêu Anh mới nín cười, nhìn thẳng vào bộ xương người thủng thẳng đáp:

-Bộ xương người này là một kiệt tác đặc ý nhất trong đời của già. Còn tên họ và lai lịch của y thì tạm thời già không thể nói cho người biết được.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Tại sao tạm thời cụ lại không thể nói cho biết được? Vậy đến lúc nào cụ mới có thể nói cho tại hạ?

Bạch Phát Quỷ Mẫu bỗng trợn ngược đôi lông mày lên hỏi:

-Vừa rồi người nói đầy bụng thì thử ba thước kiếm, vậy chắc người đã nghiên cứu kiếm thuật khá lâu rồi phải không?

-Cụ hỏi đến vấn đề đó làm chi? Có phải cụ muốn tỷ kiếm với tại hạ đấy không?

Tiêu Anh gật đầu mỉm cười đáp:

-Quả thực già muốn tỷ kiếm với người đấy, nhưng với tuổi tác, công lực và địa vị cùng thân phận của già mà đấu kiếm với người, thì hình như có chút hà hiếp người.

Độc Cô Sách đang muốn thử xem Bạch Phát Quỷ mẫu, người mà khiến các đại môn phái hề nghe thấy là phải vắng đầu nhưc óc có tài ba cao siêu như thế nào?

Cho nên, chàng vừa cười vừa đáp:

-Có chí là được, chứ có cần gì phải phân biệt tuổi tác hơn kém đâu? Người mà vô chí, dù sống lâu trăm tuổi cũng chỉ là sống thừa sống uổng thôi! Xin cụ cứ việc chỉ giáo đi, bất cứ thân phận của cụ như thế nào Độc Cô Sách tôi vẫn không trách cụ cậy lớn bắt nạt nhỏ đâu.

-Chúng ta chỉ tỉ kiếm suông thôi thì chả có gì là thú vị hết, chi bằng đặt một chút giải thưởng trên sự thua được, thì sẽ lý thú hơn.

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Hay lắm! Hay lắm! Nhưng không hiểu cụ muốn lấy gì làm giải thưởng thế?

-Dù người tự tin như thế nào, kiêu ngạo như thế nào, đã đấu với già này dù sao người cũng phải thiệt thòi đôi chút. Cho nên trong sự đánh cuộc đó, dù sao ta cũng

phải để cho người được lợi hơn.

-Xin cụ cứ nói, cụ định cho tại hạ được lợi như thế nào?

Tiêu Anh nghĩ ngợi giây lát, rồi mỉm cười đáp:

-Nếu người thắng được gì, thì già sẽ nghe người sai bảo một việc. Bất cứ việc gì, dù lập tác bảo già cắt cái đầu tóc bạc này xuống cho người, già cũng phải tuân theo ngay.

Độc Cô Sách nghe nói mừng rỡ khôn tả, liền nghĩ bụng:

”Bạch Phát Quỷ Mẫu là một nhân vật có tên tuổi như vậy, tuy rất hung ác, nhưng lại rất biết giữ tín nghĩa. Ta làm thế nào giờ hết tuyệt học của sư môn ra, thắng được y thì một thể nửa thức, như vậy có phải là đem y thị đi trao cho Ôn Bằng để nàng ta trả được mối thù cho mẹ không?”

Nghĩ tới đó, chàng liền gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Giải thưởng ấy kể cũng thích thú đấy. Thế nếu tại hạ thua thì sao?

Tiêu Anh đảo ngược đôi người một vòng, rồi tươi cười và thủng thẳng nói:

-Nếu người thua tất nhiên người cũng phải nghe lệnh làm cho già một việc.

-Như vậy rất công bằng, nhưng như thế tại hạ có được lợi hơn chút nào đâu?

-Tất nhiên là người phải được lợi hơn chứ. Nếu người được thì tha hồ người muốn ra lệnh gì cũng được, còn nếu người thua, ta chỉ bắt người nhận một việc này, nhưng việc đó lại rất có lợi cho người.

Độc Cô Sách không tin tai của mình ngạc nhiên hỏi lại:

-Nếu tại hạ thua, cụ còn ban cho tại hạ một việc rất lợi cho tại hạ ư?

-Phải! Già sẽ gả con gái cho người.

Độc Cô Sách nghe nói càng ngạc nhiên thêm nhưng lại cau mày lại ngay. Tiêu Anh thấy thế liền cười giọng quái dị một hồi và nói luôn:

-Người đừng có cau mày như thế vội, con gái của già không xấu xí như già đâu, năm nay nó mới hai mươi, đẹp như hoa nở, trắng như trăng ngà. Ta dám nói dù người có đi khắp sơn ngũ nhạc, tứ hải bát hoang, cũng không sao kiếm ra được người thứ hai đẹp như con gái của già.

Độc Cô Sách thất cười hỏi tiếp:

-Con gái của cụ đã đẹp như vậy, thì việc gì cụ phải ra lệnh bắt tại hạ lấy nàng như thế?

Tiêu Anh nghe nói mặt lộ vẻ hãnh diện và đáp:

-Con gái của già kiêu ngạo lắm, không bao giờ nó thèm đếm xỉa tới những hạng đàn ông thường tục.

-Cụ nói như vậy, thế ra cụ đã cho tại hạ là người không thường tục ư?

-Nếu người là kẻ thường tục, thì già này khi nào lại chịu tốn hơi mất công nói

chuyện với người lâu như thế, và đã sớm cho người làm bạn với những bộ xương ở ngoài sơn cốc này rồi.

Thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu có vẻ tức giận Độc Cô Sách vội nói tiếp:

-Xin cụ hãy nguôi cơn giận để cho tại hạ hỏi hai câu này đã.

-Người còn muốn hỏi gì nữa?

-Vấn đề thứ nhất, cuộc tỷ kiếm của chúng ta, có phải chỉ hạn đấu có một thể kiếm thôi không?

Tiêu Anh ngấm nhìn Độc Cô Sách một hồi rồi gật đầu đáp:

-Phải nên có hạn chế thực. Cổ nhân đã nói: “Anh hùng xuất tự thiếu niên” già cũng không dám coi thường người đâu. Vậy chúng ta hãy lấy trăm hiệp làm hạn chế nhé?

Độc Cô Sách nhận thấy những tài ba tuyệt học mà mình đã học hỏi được của ân sư, dù công lực của Bạch Phát Quỷ Mẫu có cao siêu đến đâu thì mình cũng vẫn có thể đấu được trăm hiệp, chưa đến nỗi bị thất bại. Cho nên chàng nhanh nhẩu nhận lời ngay, và nói tiếp:

-Vấn đề thứ hai, nếu có sự thua được tất nhiên phải theo đúng lời hẹn ước mà hành sự, nhưng nếu đấu xong một trăm hiệp đó mà vẫn chưa phân thắng bại thì sao?

-Người dám chắc chống đỡ nổi một trăm hiệp của già mà vẫn chưa bị thua hay sao?

-Nếu tại hạ không tự tin được như vậy, thì đâu dám đánh cuộc với cụ?

-Lời nói này của người rất có lý ta cũng muốn nghe ý kiến của người. Nếu đấu hoà, thì người sẽ muốn gì?

-Tại hạ nhận thấy đã đánh cuộc thì phải phân thắng bại, nếu trận đấu ngày hôm nay mà hoà, thì chúng ta nên hẹn một ngày khác và một nơi khác để thi tái đấu. Chẳng hay cụ nghĩ sao?

-Cách xử trí này của người rất hợp ý già, nên trận đấu ngày hôm nay không phân thắng bại, thì chúng ta sẽ đổi vào...

Độc Cô Sách vội xua tay ngắt lời mà nói tiếp:

-Về việc hẹn giờ và nơi đấu sau này, hãy chờ đấu xong trăm hiệp đã. Vì nếu trận đấu đã phân thắng bại, thì chúng ta chẳng cần phải hẹn hò làm chi nữa.

-Như vậy cũng được, người cứ việc can đảm lên mà tấn công vì người đã được già đối xử một cách đặc biệt rồi, già chỉ đấu với người bằng kiếm thôi, chứ quyết không dùng Tứ Sát m Hồn Sa với Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ đâu.

Không đợi đối phương nói xong, Độc Cô Sách đã đỡ lời:

-Đa tạ hậu ý của cụ, nhưng tại hạ căn cứ vào những bộ xương ở trong sơn cốc

này mà nhận xét, thì hai môn tuyệt học ấy của cụ hình như hãy còn thiếu ba thành hoả hầu nữa mới hoàn toàn thành công được.

Thấy Độc Cô Sách nhận xét đúng công lực của mình. Tiêu Anh cũng phải ngượng đến hơi đỏ mặt, nhưng y thị đã trầm giọng nói tiếp:

-Người tuổi trẻ mau ra tay tấn công đi; đừng có nói nhiều như thế nữa. Gần hai mươi năm nay, đây là lần đầu tiên già đã phá lệ, nói nhiều như thế này với người lạ đấy.

Độc Cô Sách biết đối phương là kẻ đại địch nên không dám coi thường. Chàng liền từ từ rút thanh kiếm đeo ở trên vai xuống, tinh khí ngênh thần, bảo nguyên thủ nhất, Tiêu Anh ngạc nhiên hỏi:

-Sao ngươi lại sử dụng kiếm gỗ như thế?

-Cái lợi của bảo kiếm không cần ở sự sắc bén của nó, dù cụ dùng các bảo kiếm đời tiền cổ như Can Tương, Mạc Tà chẳng hạn, Độc Cô Sách tôi vẫn dùng cây kiếm gỗ này đối địch thôi.

Chàng tưởng thanh kiếm của Bạch Phát Quỷ Mẫu đang đeo, thế nào cũng là thanh kiếm Thanh Bình mà Mộ Dung Bích đã lấy được ở trong Tây Thi cốc trên núi Điểm Thương. Ngờ đâu Tiêu Anh nghe chàng nói xong, liền cười nhạt một tiếng, không thấy y thị rút bảo kiếm đeo ở bên người gì cả, mà lại chỉ bẻ một khúc xương đùi của một bộ xương người ở cạnh đó xuống để làm kiếm đối địch với mình. Chàng vừa cười vừa nói:

-Lão tiền bối kiêu ngạo lắm, lại bẻ xương người thay kiếm như vậy.

-Người nói rất đúng, bảo kiếm sắc bén không phải là ở nhờ lưỡi kiếm bén nhọn. Người đã dùng kiếm gỗ, thì ta dùng xương đùi chúng ta đấu với nhau như vậy, mới thực là công bằng chứ? Độc Cô Sách thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu nói như vậy liền nghĩ bụng:

”Tuy y thị tiếng tăm hung ác trấn động cả thiên hạ, nhưng đối với một việc nhỏ nhỏ như vậy, y thị cũng không chịu để mất thân phận đủ thấy người mà võ công đã luyện tới mức tương đương hoả hầu thì dù là người thì dù là người hung tà đến đâu cũng phải giữ khí khái của họ”.

Tiêu Anh thấy Độc Cô Sách cầm ngang thanh kiếm đứng thù người ra đó lộ vẻ không vui liền lạnh lùng hỏi tiếp:

-Độc Cô Sách phải nên biết tiến thoái một chút mới được! Chẳng lẽ lại muốn chờ già ra tay tấn công trước hay sao?

Độc Cô Sách cung kính vái một vái rồi mỉm cười đáp:

-Tiểu bối đâu dám ngông cuồng và kiêu ngạo như thế. Bây giờ tiểu bối tấn công đây, xin cụ để ý nhé?

Chàng vừa nói dứt, đã múa thanh kiếm gỗ giờ thế “Trường mi đàn kiếm” trong pho Thập Bát La Hán kiếm pháp, tuyệt học của sư môn ra, nhằm người Bạch Phát Quỷ Mẫu từ từ tấn công tới.

Nếu là người khác, thế nào cũng cho thế kiếm này rất tầm thường, không có tí gì là kỳ lạ cả, nhưng Tiêu Anh thấy thế kiếm ấy của chàng đã thất kinh, vội phi thân ra ngoài hơn trượng, vẻ mặt rất kinh ngạc, vội hỏi:

-Trường mi đàn kiếm! Đây là một thế trong Thập Bát La Hán kiếm pháp. Chẳng lẽ người là môn hạ của Đại Bi Tôn Giả đấy à?

Độc Cô Sách dồn sức vào cổ tay phải, rung thanh kiếm một cái, mũi kiếm đã hoá thành một bông hoa kiếm, vừa đuổi theo tấn công đối phương, vừa lớn tiếng cười và đáp:

-Đại Bi Tôn Giả chính là thụ nghiệp ân sư của tại hạ. Bây giờ tại hạ xin chỉ giáo cho Thập Bát La Hán kiếm pháp của tại hạ trước.

Chàng chưa nói dứt lời thì đã giở hết tài ba tuyệt học ra, dồn Bạch Phát Quỷ Mẫu, người đã làm cho thiên hạ vô lâm kinh hoảng, vào kiếm khí, kiếm phong, kiếm hoa và kiếm vũ của mình liền.

Nhận biết lai lịch của Độc Cô Sách, Tiêu Anh thầm kêu khổ, vì y thị biết, trong trăm hiệp đấu đó, mình chỉ có bại thôi chứ không sao thắng được đối phương đâu. Vì Thập Bát La Hán kiếm pháp là pho kiếm pháp Đại Bi đầu đà sáng chế và cũng là một môn tuyệt học của cửa Phật. Mỗi một thế kiếm bên trong bao hàm tám thức biến hoá, như vậy nếu không đối đối phương xử hết một trăm bốn mươi tư thức thần kỳ kiếm thuật thì mình không sao có dịp trả đũa lại.

Tiêu Anh kêu khổ thầm, còn Độc Cô Sách thì phần chần khờ tả múa thanh kiếm gỗ như rồng thần bay lượn, biến hoá khôn lường, quả thật bảo kiếm Can Tương, Mạc Tà cũng phải thất sắc với thanh kiếm gỗ này.

Độc Cô Sách vừa sử dụng xong mười ba thức kiếm pháp, Bạch Phát Quỷ Mẫu đã biết pho kiếm pháp của chàng lợi hại như thế nào, nên cứ hết sức tránh né và phòng thủ. Tuy không có dịp phản công lại, nhưng y thị cũng không đến nỗi bị hại.

Độc Cô Sách vội thu thanh kiếm gỗ lại vừa cười vừa nói:

-Bây giờ đã đấu một trăm lẻ bốn thế rồi, Độc Cô Sách tôi may mắn chưa bị bại trận. Xin cụ cho biết ngày giờ và địa điểm tái đấu để chúng ta gặp lại nhau.

Tiêu Anh trợn tròn xoe đôi mắt lên, nhìn mặt Độc Cô Sách rồi cười giọng quái dị đáp:

-Già này không ngờ Đại Bi Tôn Giả xưa nay không bao giờ thu đồ đệ cả, mà người lại được làm đệ tử của ông ta, kẻ cũng hân hữu thật.

Vì già không biết người là đệ tử của ông ta nên hẹn đấu có một trăm hiệp thôi.

Vậy lần sau tái đấu năm ba trăm hiệp, có lẽ lúc ấy người sẽ không sao tránh khỏi bại trận.

-Xin cụ cho biết thời gian và địa điểm đi.

Tiêu Anh ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

-Tết Trung Thu sang năm ở Lãnh Vân Phong trên núi La Phù nhé?

Độc Cô Sách đảo ngược đôi người một vòng suy nghĩ liền hiểu ý ngay, chàng vừa cười vừa đáp:

-Có lẽ hai môn võ công tuyệt kỹ ấy ra, ta không còn tài ba gì thắng được người hay sao?

Độc Cô Sách đã giở toàn lực ra tấn công luôn mười ba thức La Hán kiếm pháp, tuy đã khiến đối phương không sao trả đũa được, nhưng vẫn không thể nào va đụng được một chút tà áo của y thị, chàng mới biết với tài ba của mình không đơn thương độc mã kìm chế nổi người hung ác cái thế này đâu. Đồng thời, chàng lại không muốn gây gổ với đối phương, cho nên chàng giả bộ ngơ ngác hỏi lại Tiêu Anh rằng:

-Trận đấu này của chúng ta đã kết thúc, cuộc đấu sau cũng đã hẹn ước ngày giờ và địa điểm rồi, Độc Cô Sách muốn thỉnh giáo quý tính đại danh của cụ.

-Người đã không biết lai lịch của già thì chẳng cần phải hỏi làm chi, chờ tết Trung Thu sang năm chúng ta gặp nhau ở trên La Phù, đôi bên phân thắng bại rồi, thì tự nhiên lúc ấy già sẽ nói cho người biết già là ai. Bình sinh già có một tính nết rất quái dị, phàm những người đã biết già là ai mà không chịu phục già, thì già sẽ xử tử người đó ngay.

Độc Cô Sách giả bộ thất kinh, nhưng lại cười và nói tiếp:

-Tại hạ còn một việc này muốn thỉnh cầu.

-Kể người cũng có duyên với già đấy. Người muốn thỉnh cầu điều gì cứ nói đi, để xem già có giúp được không?

-Đêm Trung Thu sang năm, không biết cụ có thể dắt theo lệnh ái cùng lên La Phù phó ước được không?

-Độc Cô Sách, già đã đoán biết ý nghĩ của người rồi.

ý định của Độc Cô Sách là muốn diệt trừ kẻ gian ác thì phải diệt trừ tận gốc rễ để sau này khỏi có sự oan oan tương báo, không bao giờ mới dứt khoát được. Đến lúc đó, chàng sẽ rủ Ôn Băng và các người đi La Phù diệt trừ mẹ con Bạch Phát Quỷ Mẫu cùng một lúc, cho nên chàng nghe Bạch Phát Quỷ Mẫu nói là đã đoán được tâm sự của mình, chàng giật mình kinh hãi. Tiêu Anh đã chỉ vào chàng, cười nhạt hỏi:

-Có phải người không tin con gái già đẹp như tiên nữ, mà muốn được trông thấy

mặt của nó phải không?

Độc Cô Sách thấy đối phương nói như vậy mới yên tâm, nhưng chàng chỉ làm ra vẻ mỉm cười chứ không nói năng gì hết. Tiêu Anh lại nói tiếp:

-Tuy già có thể nhận lời yêu cầu này của người, nhưng cần phải bảo con gái gì đeo mặt nạ dự hội. Chờ xem khi phân thắng bại của trận đấu rồi, lúc ấy già sẽ bảo nó bỏ mặt nạ ra cho người xem.

-Thế là nghĩa lý gì?

-Vì nếu để cho người trông thấy bộ mặt thật của con gái già trước, thì thể nào người cũng không muốn khổ chiến, hay là trá bại nhận thua. Như vậy trận đấu ấy còn có thú vị gì nữa.

Độc Cô Sách thấy Tiêu Anh khoe khoang con gái đẹp như vậy, trong lòng bán tín bán nghi, liền vái một lạy và rút lui ra khỏi sơn cốc luôn.

Khi ra khỏi Thiên Ma cốc rồi, vòng lên trên một ngọn núi, chàng kiếm một tảng đá sạch sẽ, ngồi xuống, cau mày nghĩ ngợi mà bụng bảo dạ rằng:

"Khi ở dưới sơn cốc của núi Hán Dương, ta đã hứa với chị Tạ Dật Tư là thể nào cũng bắt sống Bạch Phát Quỷ Mẫu trao cho Ôn Băng để chuộc tội. Đến ngày hôm nay ta gặp y thị, mới biết võ công của đối phương quá cao cường mình không hy vọng bắt sống được nữ ma đầu ấy. Bây giờ chỉ có một cách là báo cho Ôn Băng biết, đến Trung Thu sang năm rủ thêm những người có võ công rất cao siêu cùng đi La Phù. Như vậy may ra Ôn Băng mới trả được mối thù ấy cho mẹ, và chúng ta cũng diệt trừ được nữ ma đầu hung ác này. Bây giờ không biết Ôn Băng có còn ở trong sơn cốc dưới núi Hán Dương không? Ta nên đi Lư Sơn kiếm nàng, hay là đi nơi khác để dò thăm tung tích của nàng?"

6. Vết Chân Nhỏ Nhắc Trên Bực Đá

Độc Cô Sách nghĩ đi nghĩ lại, sau cùng chàng mới nghĩ ra được một người.

Người đó là Lăng Tiêu, bang chủ của Trúc Chi bang là một trong sáu vị võ lâm tôn chủ, đã giả bộ bị Ôn Băng cầm giữ.

Sự thật Lăng Tiêu đại hiệp, tuy có tiếng là bang chủ, nhưng vì tính tình kỳ lạ, không ưa danh lợi, giao hết công việc của Trúc Chi bang cho phó bang chủ Hứa Triều Dương phụ trách, còn vị đại hiệp ấy thì một mình ở trong Vạn Hốt Bình trên núi Đô Dương, chỉ đem theo một tên đệ tử cưng tên là Cổ Tòng Thanh thôi. Hai thầy trò ở đó sống một cuộc đời ung dung an nhàn, không khác gì thần tiên vậy. Độc Cô Sách nghĩ đến chỗ ở của Lăng Tiêu ở cách núi Câu Lưu không xa mấy, chàng liền đi ngay đến Vạn Hốt Bình ở núi Đô Dương tức thì.

Vạn Hốt Bình ở ngay lưng chừng núi Đô Dương, phía trước mặt có hàng nghìn

ngọn núi trông như vô số triều thần cầm hốt đứng châu quanh. Trên Vạch Hốt Bình lại có thác nước và hang động rất cổ kính, đâu đâu cũng có những tảng đá quái dị, những cây thông cổ thụ dị hình, cảnh sắc nơi đây quả thật tuyệt đẹp.

Trước khi Độc Cô Sách tới nơi, Lăng Tiêu đang ngồi đánh cờ với một ông già để râu dê mặc áo dài màu đồng cổ, tay cầm hai trái cầu, một đen một trắng, cứ xoay tít hoài.

Bất cứ người nào quen thuộc tình thế của võ lâm lúc bấy giờ, chỉ xem cái áo màu đồng cổ của ông già kia cũng đoán ra ngay ông già đó chính là Hận Thiên Ông Công Dương Thọ, không thuộc một môn phái nào hết.

Cổ Tòng Thanh, đồ đệ cứng của Lăng Tiêu là một thiếu niên anh tuấn, đang khoanh tay đứng cạnh bàn cờ, mỉm cười nói:

-Công sư thúc, ván cờ này của sư thúc có lẽ sẽ bị thua đến nơi rồi.

Công Dương Thọ trợn tròn xoe đôi mắt làm giả bộ giận dữ hỏi:

-Thằng nhỏ này biết gì nào! Bàn cờ này của lão phu tuy đã bị bẻ tắc mất một nửa, nhưng lão phu vẫn có thể lợi dụng nơi chính giữa để tạo nên tai kiếp mà tìm lối thoát.

Lăng Tiêu nghe thấy Công Dương Thọ nói như vậy, thở dài một tiếng lắc đầu đáp:

-Ván cờ này có thể tạo nên tai kiếp để cầu sống được, nhưng còn tai kiếp vị lai của võ lâm thì biết đến bao giờ mới dẹp hết được.

Công Dương Thọ vội nhìn Lăng Tiêu hỏi:

-Lão Lăng Tiêu, tai kiếp vị lai của võ lâm mà lão vừa nói là tai kiếp nào?

-Hôm nọ, phó bang chủ của bốn bang tới đây thăm đệ, có nói tới một người đi sâu vào trong Miêu Cương mới biết được một tin bí mật. Tin ấy chính là đại hung tà mà ba mươi năm trước bị Đại Bi Tôn Giả, Nam Môn Vệ với các vị tiền bối anh hiệp hiện giờ đa số đã thành tiên đạo, diệt trừ ở Ly Hồn cốc trên núi Dã Nhân, sau đấy chúng rớt xuống dưới vực thăm sâu muôn trượng. Ngờ đâu hiện giờ có sáu tên chưa chết.

Công Dương Thọ nghe nói kêu “hự” một tiếng, rồi cau mày hỏi:

-Tin tức này quan trọng thật. Nếu võ công của sáu tên ma đầu ấy chưa bị hủy, nay chúng tái xuất thế, mà Đại Bi Tôn Giả đã quy ẩn, còn Tam Kỳ Vũ Sĩ Nam Môn Vệ không biết đã quy tiên đạo hay chưa? Như vậy phen này trong võ lâm thế nào cũng bị bọn ma đầu ấy làm đảo lộn hết không sai?

-Không những võ công của bọn ma đầu ấy chưa bị tiêu hủy, mà nghe nói phen này chúng tái xuất thế lại còn muốn khôi phục lại cái tên chín đại hung tà năm xưa nữa.

Công Dương Thọ ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi tiếp:

-Bây giờ chúng chỉ còn lại có sáu người, chẳng lẽ chúng có thể làm cho ba tên đã chết hoàn hồn phục sinh được hay sao?

-Tất nhiên người chết thì không thể nào sống lại được. Nhưng chúng định tìm người khác để bổ sung vào ba chỗ khiếm khuyết đó.

-Chúng định lôi kéo ai vào để bổ túc ba chỗ đã khuyết ấy?

-Nghe nói Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Tương với Kim Phiến thư sinh Giang Tử Kỳ hai người vào Trung Nguyên để tìm kiếm người xứng đáng bổ túc vào ba chỗ khuyết ấy.

Công Dương Thọ đảo ngược đôi người một vòng, rồi cau mày lại nói tiếp:

-Có lẽ Bạch Phát Quỷ Mẫu với Điền Thúy Thúy hai người sẽ bị chúng tuyển chọn cũng nên?

-Hai tên ma đầu đúng là người lý tưởng của chúng, nhưng chưa biết chúng đã gặp nhau chưa ? Nếu chúng liên tay hợp sức với nhau thì trận tai kiếp vị lai của vô lâm này...

Nói tới đó, cả hai vị kỳ hiệp cùng quay đầu nhìn về phía bên cạnh Vạn Hốt

Bình, rồi Lăng Tiêu lên tiếng hỏi:

-Vị cao bằng quý khách nào giảng lâm Vạn Hốt Bình của lão phu thế?

Lời nói của ông ta vừa dứt thì đã thấy Độc Cô Sách xuất hiện trông như một cây thông đứng sừng sững trước mặt hai người liền.

Chàng vái chào Lăng Tiêu với Công Dương Thọ vừa cười vừa nói:

-Tiểu bối đường đột yết kiến Lăng lão tiên bối, không ngờ lại được bái yết cả Công Dương lão tiên bối nữa.

Lăng Tiêu chỉ cái ghế đá ở cạnh đó mời chàng ngồi, rồi ông ta lại giới thiệu đệ tử cưng của mình là Cổ Tòng Thanh với chàng.

Công Dương Thọ nhìn Độc Cô Sách một hồi rồi mỉm cười hỏi:

-Độc Cô lão đệ tại làm sao đột nhiên đến đây kiếm lão Lăng này như thế, chẳng lẽ Bạch Phát Quỷ Mẫu xuất hiện gần đây sao?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Công Dương lão tiên bối đoán rất đúng, sào huyệt của Bạch Phát Quỷ Mẫu hiện ở trong Thiên Ma cốc núi Câu lưu.

Công Dương Thọ nghe nói bỗng cười như điên như khùng hoài. Độc Cô Sách thấy ông ta cười như vậy, rất ngạc nhiên hỏi lại:

-Sao lão tiên bối lại cười hoài như thế? Chẳng lẽ tiểu bối đã nói lầm câu nào chẳng?

Công Dương Thọ nhìn chàng mỉm cười đáp:

-Trước kia Tào Tháo vì tiếng gian ác của mình quá lớn, chỉ sợ sau khi chết thế nào cũng bị người ta đào mả quật xác. Cho nên y đã làm bảy mươi hai ngôi mộ giả. Tuy bây giờ Bạch Phát Quỷ Mẫu không thể ví được với Tào Tháo, nhưng theo chỗ lão phu biết, những sào huyệt của y thị xây dựng ở trong danh sơn đại xuyên, ít ra cũng có hơn hai mươi nơi.

Độc Cô Sách kêu “ồ” một tiếng, vừa cười vừa nói tiếp:

-Công Dương lão tiên bối cứ yên tâm, tiểu bối phát hiện trong Thiên Ma cốc, sào huyệt của nữ ma đầu ấy có nhiều nhân vật rất quan trọng nên tiểu bối đoán chắc nơi đó thế nào cũng là sào huyệt chủ yếu của thị, nhất thời y thị không thể nào dọn ngay đi được nơi khác. Vậy xin Công Dương lão tiên bối với Lăng lão tiên bối mau mau đi báo cho Ôn cô nương biết, hay là chúng ta hợp sức lại đi diệt trừ y thị ngay, hoặc chúng ta tính toán một cách chu đáo, đợi đến tết Trung Thu sang năm đi Lãnh Vân Phong ở núi La phù giúp Ôn cô nương trả thù cho mẹ.

Công Dương Thọ vừa cười vừa hỏi lại:

-Xin Độc Cô lão đệ hãy nói rõ thêm một chút. Vừa rồi lão đệ nói trong Thiên Ma cốc có vật gì mà gọi là quan trọng? Còn đến tết Trung Thu sang năm ở Lãnh Vân Phong có chuyện gì mà lão đệ lại biết rõ nữ ma đầu ấy thế nào cũng có mặt tại đó?

Độc Cô Sách bèn kể chuyện mình tới Thiên Ma cốc như thế nào cho mọi người nghe, nhưng còn chuyện Bạch Phát Quỷ Mẫu định gả con gái cho chàng thì chàng giấu không chịu nói. Nói xong chàng lại hỏi Công Dương Thọ với Lăng Tiêu tiếp:

-Hai vị tiên bối thử nghĩ xem, Bạch Phát Quỷ Mẫu tốn bao nhiêu công lao mới tụ tập được những bộ xương người, thú, cầm và xà như thế để luyện hai môn Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ với Tứ Sát m Hồn Sa. Khi nào y thị lại nỡ bỏ nơi đó mà dọn đi nơi khác?

Công Dương Thọ lẳng lặng nghe xong lại mỉm cười nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ, nếu cứ theo thường tình mà nói, thì quả thực không khi nào Bạch Phát Quỷ Mẫu lại rời bỏ Thiên Ma cốc đâu, mục già ấy tự biết mình quá độc ác, kết thù kết oán rất nhiều, bị các giới trong võ lâm ghét bỏ. Cho nên hễ tung tích của y thị đã để cho một người nào biết tới, là y thị sẽ rời khỏi sào huyệt ấy ngay. Độc Cô Sách nghe nói trợn ngược đôi lông mày lên lắc đầu mấy cái, hình như chàng không tán thành ý kiến ấy của Công Dương Thọ.

Thấy chàng không tin mình, Công Dương Thọ bỗng cất tiếng cười rất quái dị và hỏi:

-Độc Cô lão đệ, lão phu đánh cuộc với lão đệ nhé?

Độc Cô Sách mỉm cười hỏi:

-Lão tiền bối định đánh cuộc như thế nào?

Công Dương Thọ quay đầu lại nói với Lăng Tiêu rằng:

-Lão lăng, hãy kể lại câu chuyện sáu tên hung tà của bọn chín đại hung tà định khôi phục lại môn phái như thế nào cho Độc Cô lão đệ nghe đi.

Lăng Tiêu bèn kể chuyện đó cho Độc Cô Sách hay, Công Dương Thọ lại cười và nói tiếp:

-Bây giờ ba chúng ta cùng đi Thiên Ma cốc dò thám một phen nếu Bạch Phát Quỷ Mẫu vẫn ở nơi đó thì coi như Độc Cô lão đệ đã thắng cuộc, lão phu vui lòng cùng lão Lăng đi khắp chân trời góc biển tìm kiếm Ôn Băng cô nương ngay.

Độc Cô Sách vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Nhờ tiểu bối thua cuộc thì sao?

Công Dương Thọ thở dài đáp:

-Trong bọn chín đại hung tà lại có những sáu tên chưa chết, cái tin chúng sẽ tái xuất thế cần phải báo cho Đại Bi Tôn Giả biết ngay, mà người trong võ lâm chỉ có một mình lão đệ mới biết rõ chỗ ở của Đại Bi Tôn Giả thôi.

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Tất nhiên tại hạ biết rõ chỗ ở của ân sư nhưng thừa lệnh ân sư cấm không được tiết lộ cho ai hay. Vậy mong lão tiền bối thông cảm cho.

Công Dương Thọ vừa cười vừa nói tiếp:

-Lão phu cũng biết điều đó, nên mới phải dùng cách đánh cuộc này. Nếu Bạch Phát Quỷ Mẫu đã rời khỏi Thiên Ma cốc rồi, thì lão đệ phải đi báo cho Đại Bi Tôn Giả hay những việc lão Lăng vừa nói.

Độc Cô Sách ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu đáp:

-Tại hạ đồng ý cuộc đánh đố này, nhưng phải xin mời hai vị lão tiền bối đi ngay mới được.

Lăng Tiêu vội đỡ lời:

-Tất nhiên là phải đi thực nhanh rồi, hai người lão đây có thể đi ngay bây giờ.

Nói xong, ông ta bảo Cổ Tòng Thanh trông nom hang động, rồi cùng Công Dương Thọ, Độc Cô Sách đi núi Câu Lưu luôn. Khi vừa bước chân vào Thiên Ma cốc, Độc Cô Sách đã biết mình thua cuộc rồi, vì tấm bảng đề mấy chữ: "Tự tiện vào sẽ chết", và do một bộ xương người cắm đã biến mất từ bao giờ. Chàng vội rón rén tiến thẳng vào trong cốc. Càng đi sâu vào bao nhiêu chàng càng ngạc nhiên bấy nhiêu, vì chàng mới rời khỏi nơi đây không bao lâu, mà hàng trăm bộ xương rải rác khắp sơn cốc đã mất tích hết rồi.

Hận Thiên Ông Công Dương Thọ lớn tiếng cười hỏi:

-Độc Cô lão đệ đã thấy chưa? Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh tài ba lắm, y thị

không những đã lên trốn đi nơi khác, mà cả những bộ xương luyện Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ với Tứ Sát m Hồn cũng đem đi nốt!

Độc Cô Sách cau mày lại nói với Công Dương Thọ và Lăng Tiêu rằng:

-Hai vị lão tiền bối, chúng ta hãy vào trong hang động xem sao đã?

Hai ông già đều mỉm cười gật đầu. Thế rồi cả ba cùng vận công lực lên tiến thẳng vào trong hang, chỗ ở của Bạch Phát Quỷ Mẫu.

Ngờ đâu trong hang không những vắng bóng người, và còn quét rất sạch, không để lại một dấu vết gì để người ta có thể biết Bạch Phát Quỷ Mẫu đã ở nơi đây.

Ra khỏi cửa hang, Độc Cô Sách nhìn Công Dương Thọ cười nói:

-Công Dương lão tiền bối, cuộc đua này lão tiền bối đã thắng rồi, nếu không phải tại hạ đích mắt trông thấy những bộ xương rải rác khắp sơn cốc này, và không sử dụng Thập Bát La Hán kiếm pháp tấn công Tiêu Anh luôn một trăm lẻ bốn hiệp, thì ngay chính tại hạ cũng không dám tin cách đây không lâu trong sơn cốc này lại có Bạch Phát Quỷ Mẫu ở với đủ các bộ xương người, thú, cầm và xà như vậy.

Công Dương Thọ vừa cười vừa đỡ lời:

-Tuy Độc Cô lão đệ đã thua cuộc nhưng Công Dương Thọ vẫn vui lòng nói cho Ôn cô nương biết chuyện lão đệ đã khổ tâm theo dõi tìm kiếm Bạch Phát Quỷ Mẫu như thế nào và đã định ước với nữ ma đầu ấy vào tết Trung Thu sang năm ở Lãnh Vân Phong trên núi La Phù nữa.

Độc Cô Sách cau mày hỏi:

-Hiện giờ Ôn cô nương ở đâu thế?

Công Dương Thọ đáp:

-Sau khi cô ta lai tỉnh, vì quá đau lòng đã rời khỏi cốc dưới núi Đại Hán Dương.

Trong lúc bực mình, cô ta không nói cho biết là đi đâu hết.

Độc Cô Sách thở dài nói tiếp:

-Ôn cô nương quyết chí trả thù cho mẹ, tổn không biết bao nhiêu công phu mới làm được cạm bẫy để dụ Bạch Phát Quỷ Mẫu tới, ngờ đâu Độc Cô Sách tôi quá lỗ mãng, làm hỏng hết công việc của cô ta, tất nhiên cô ta phải bực mình bỏ đi ngay.

Lăng Tiêu đứng cạnh lắc đầu xen lời nói:

-Độc Cô lão đệ đoán sai, cạm bẫy của Ôn cô nương với anh em chúng tôi đặt ra đó chưa dám chắc thành công một trăm phần trăm. Cho nên dù bị lão đệ phá hỏng, cô ta cũng không đau lòng và tức giận như lão đệ tưởng tượng đâu.

Độc Cô Sách thấy lời nói của Lăng Tiêu có ẩn ý bên trong liền ngạc nhiên hỏi:

-Theo lời nói của Lăng lão tiền bối, chả lẽ ngoài việc đó Ôn cô nương còn gặp một việc khác khiến cô ta phải đau lòng hơn thế nữa ư?

Công Dương Thọ lắc đầu thở dài và đỡ lời:

-Sao Độc Cô lão đệ thông minh suốt đời mà lại mơ hồ nhất thời như thế? Ôn cô nương cả nhân phẩm lẫn võ công đều tuyệt thế hết, xưa nay rất kiêu ngạo tự phụ, không ngờ ở trên núi Đại Hán Dương lại ngẫu nhiên gặp lão đệ mà mới gặp mặt cô ta có cảm tình chân thật với lão đệ ngay. Sau cô ta phát giác bị lão đệ giấu cọt, như vậy cô ta không đau lòng sao được? Không xấu hổ sao được? Không tức giận sao được? Nên cô ta đang tự cảm thấy không còn mặt mũi nào trông thấy mọi người nữa mới lủi thủi bỏ đi một mình như thế.

Độc Cô Sách nghe tới đó giậm chân xuống đất mấy cái, mặt tỏ vẻ hổ thẹn buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

-Hành vi hôm đó của tại hạ quả thực là sơ xuất, đến giờ nghĩ lại cũng cảm thấy rất xấu hổ, thực không dám gặp lại cô ta nữa. Xin hai vị lão tiền bối cố làm thế nào giải thích hộ...

Không chờ Độc Cô Sách nói xong, Công Dương Thọ đã xen lời nói luôn:

-Lão phu hai người đây tuy biết nỗi khổ tâm của lão đệ thực đấy, nhưng cổ nhân có câu “Cởi chuông phải kiếm người cọt chuông mới cởi được” bây giờ chỉ có phương pháp rất công hiệu là lão đệ phải đích thân gặp Ôn cô nương giải thích thì hơn.

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng gật đầu lia lịa và đáp:

-Tại hạ rất muốn đích thân gặp gỡ cô ta để giải thích nhưng bây giờ chân trời góc bể mệnh mỏng như thế, biết đi đâu mà tìm thấy cô ta?

Lăng Tiêu an ủi chàng rằng:

-Cổ nhân đã dạy “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng” Độc Cô lão đệ với Ôn cô nương đã có duyên với nhau, thì dù hai người có xa cách đến đâu, thế nào cũng sẽ có ngày có dịp gặp lại nhau.

Độc Cô Sách ngẩng đầu nhìn lên đám mây trắng đang bay lơ lửng ở trên không, lẩm bẩm nói:

-Nếu tôi được gặp lại Ôn cô nương thế nào cũng phải cố hết sức giải thích cho cô ta hiểu.

Công Dương Thọ vừa cười vừa nói:

-Ôn cô nương là người rất kiêu ngạo và khó tính lắm, không hiểu lão đệ có thể chịu nhịn được cô ta không?

Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Lỗi ở tại hạ, thì tất nhiên tại hạ phải chịu nhịn cô ta chứ? Nếu được gặp cô ta, dù cô ta có mắng chửi tại hạ thậm tệ, tại hạ cũng quyết không trả lời, dù có đánh chết tại hạ, tại hạ cũng quyết không trả đũa, mà cứ để yên cho cô ta đánh đến kỳ

chết thì thôi.

Công Dương Thọ gật đầu đỡ lời:

-Nếu Độc Cô lão đệ mà làm được như vậy, thì lão phu dám chắc sự hiểu lầm này thể nào cũng giải thích xong, và mối lương duyên thể nào cũng thành tựu. Lúc ấy lão đệ sẽ còn được mỹ quyến đẹp và tươi như hoa nở nữa.

Độc Cô Sách nghe thấy Công Dương Thọ nói như thế trong lòng rất cởi mở nhưng nghĩ đến cử chỉ sơ xuất của mình ở Tây Thi cốc núi Điểm Thương, thì chàng lại hổ thẹn đến toát mồ hôi lạnh ra và vội cúi đầu đáp:

-Độc Cô Sách là kẻ bại đức, đâu dám đường đột nghĩ đến điều đó, nếu hai vị tiền bối không còn việc khác chỉ thị thêm thì tại hạ xin phép hai vị đi yết kiến ân sư ngay, để báo tin Lục Hung đã sống lại và sắp ra đời, cho ân sư hay.

Lăng Tiêu vừa cười vừa dặn:

-Lão đệ thưa chuyện này với tôn sư xong chắc Đại Bi Tôn Giả thể nào cũng có chỉ thị. Lúc ấy phiền lão đệ cho chúng tôi biết rõ chỉ thị ấy.

Công Dương Thọ lắc đầu đáp:

-Khỏi cần! Khỏi cần! Lão đệ đi rồi, lão phu với Lăng huynh thể nào cũng chia nhau đem tin bí mật rất quan trọng này đi báo cho các đạo hữu liên quan hay. Nếu Đại Bi Tôn Giả có chỉ thị gì xin lão đệ đi ngay một trong mấy phái như Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động, Điểm Thương hoặc Trúc chi bang, cho họ biết rõ chỉ thị ấy là được rồi.

Độc Cô Sách gật đầu vâng lời, liền cáo từ Công Dương Thọ với Lăng Tiêu hai người, rồi đi nhanh như bay, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Công Dương Thọ đưa mắt nhìn theo cho tới khi hút dạng Độc Cô Sách rồi, ông ta mới vuốt bộ râu dê, ngừng mắt lên trời ngẫm nghĩ. Lăng Tiêu thấy thế mỉm cười:

-Công Dương huynh nghĩ ngợi gì thế?

Công Dương Thọ cau mày đáp:

-Đệ thấy Độc Cô Sách hình như có việc gì lo nghĩ, nên vẻ mặt của y rất hoảng hốt.

Lăng Tiêu lại hỏi tiếp:

-Có phải huynh căn cứ câu nói bại đức của y hồi nãy mà nghĩ ngợi như vậy không?

-Phải. Lời nói ấy của y rất có thâm ý.

-Công Dương huynh đa nghi quá đấy thôi. Độc Cô lão đệ đã là đệ tử duy nhất của Đại Bi Tôn Giả thì nhân phẩm của y ắt phải hơn người. Như vậy khi nào còn có chuyện bại đức nữa? Theo đệ ước đoán, thì có lẽ y cứ ăn năn về việc phá hỏng

đại sự của Ôn cô nương mà mới thốt ra lời nói ấy thôi.

-Lăng lão nghĩ như vậy cũng có lý. Với Ôn cô nương, một người tài sắc song toàn như thế, tất nhiên Độc Cô Sách trông thấy cô ta phải xiêu lòng ngay. Lúc đầu có lẽ y còn nghi ngờ cô ấy là người thuộc phái hung tà mới không dám gần gũi, nhưng tới khi y biết rõ sự thật rồi y lại cảm thấy mình đã chót làm một việc lầm lỡ rất lớn, thì lẽ dĩ nhiên y phải bị lương tâm cắn rứt và hổ thẹn không dám lên tiếng yêu cầu cô ta nữa.

-Sự thật Độc Cô lão đệ với Ôn cô nương thật là đôi trai tài gái sắc hiếm có trong võ lâm. Chúng ta nên giúp cho họ thành một đôi lương duyên mỹ mãn, và chúng ta lại phải dặn bảo Tạ tiên tử, biểu tỷ của Độc Cô lão đệ, hết sức giúp cho hai người thành vợ thành chồng mới được.

-Lăng lão nói rất phải. Bây giờ chúng ta hãy đi báo tin lực Hung phục sinh cho các bạn hữu hay biết ngay mới được. Lão đi Thiếu Lâm và Võ Đang còn mỗ thì đi Điểm Thương với Không Động.

-Điểm Thương cũng không xa lắm, nhưng Không Động ở chỗ xa lắc xa lơ như vậy, huynh nhận đi báo tin cho phái ấy chả là thiệt thòi lắm ư?

-Trời sinh ra mỗ có đôi chân đi rất nhanh, chuyên đi khắp danh sơn đại xuyên của thiên hạ. Như vậy dù có đi xa một chút cũng không sao. Huống hồ mỗ đang muốn được lão đạo sĩ Hoàng Diệp cho nhậu thứ rượu Bách Hoa Xuân Sắc tửu mà y vẫn quý báu xưa nay.

-Đệ biết huynh nhận đi Không Động thế nào cũng có mục đích gì, bằng không, khi nào huynh lại tự động đòi hỏi xa như thế? Không những Bách Hoa Xuân Sắc của Hoàng Diệp đập nhân là một thứ rượu ngon rất quyến rũ, mà cả Linh nhũ Không Thanh hương trà, một thứ trà đặc sản của núi Điểm Thương cũng là một môn khiến huynh rất thèm thuồng.

Công Dương Thọ nghe Lăng Tiêu nói trúng tâm sự của mình liền tít hai mắt lại, vuốt bộ râu dê, cười giọng quái dị đáp:

-Lăng lão đoán đúng lắm. Mỗ định làm mai cho tiểu đệ của Tạ Dật Tư, chả lẽ nàng lại tiếc của, không chịu mời lão ăn uống những thứ ngon lành hay sao?

Nói tới đó, ông ta chỉ Lăng Tiêu cười ha hả, nói tiếp:

-Mỗ đi Điểm Thương thì được uống mấy chén trà Linh nhũ Không Thanh hương, đến núi Không Động được uống mấy cân Bách Hoa Xuân Sắc tửu, còn Thiếu Lâm, Võ Đang thì xưa nay vẫn tự phụ là môn phái lớn, tất nhiên giới luật của họ rất thâm nghiêm, lão đi tới đó chỉ được uống trà khô, ăn cơm hẩm của bọn hoà thượng với đạo sĩ nghèo thôi.

Nói xong ông ta lại cười vẻ đắc trí, rồi gơ tay chào Lăng tiêu, ung dung đi ngay.

Lăng Tiêu thấy bạn già rất hay khôi hài ấy đã đi xa rồi, liền lắc đầu cả cười, rồi cũng lên đường đi Thiếu Lâm ở tỉnh Phúc Kiến để báo tin lục Hung tái sinh cho Liễu Trần đại sư, phương trượng của phái Thiếu Lâm hay.

Công Dương với Lăng Tiêu hai vị lão hiệp chia nhau ra đi báo chi cho biết các đại giáo phái. Bây giờ lại tới chuyện Độc Cô Sách đi yết kiến Đại Bi Tôn Giả ân sư của chàng.

Tung tích của Đại Bi giấu dạng rất huyền bí, người đời ít ai biết rõ, nhưng sự thật ông ta không phải lẫn khuất ở những nơi thâm sơn cùng cốc. ít người lui tới trái lại ông ta ẩn cư ở trong một ngôi chùa nhỏ rất thanh tịnh trên núi Cửu Hoa tại tỉnh An Huy đấy thôi.

Xung quanh ngôi chùa ấy, cảnh sắc rất thanh u, nên thường có du khách vào chùa du ngoạn, nhưng không ai biết trong chùa có một lão hoà thượng trông rất nhơ bẩn lại là Đại Bi Tôn Giả thánh tăng của võ lâm, tiếng tăm lừng lẫy ngót trăm năm rồi.

Độc Cô Sách tới Cửu Hoa, chưa vào tới nơi trong chùa đã thấy tình hình khác lạ, vì ân sư của chàng, ngày thường tuy không chịu cạo đầu cạo râu, trông rất nhơ bẩn hình như Tế Công hoà thượng nhưng trái lại xung quanh chùa, ngày nào ông ta cũng quét dọn sạch sẽ.

Hôm nay chàng tới cửa chùa, thấy mạng nhện chẳng chặt, ở dưới đất cỏ mọc rất rậm, hình như đã lâu không có người ở vậy.

Thấy thế, Độc Cô Sách liền hoài nghi và nghĩ bụng:

” Đã mấy chục năm nay, ân sư không hề rời khỏi ngôi chùa này nửa bước, chẳng lẽ công danh của sư phụ đã hoàn mãn và đã viên tịch trở về Tây Phương rồi chăng?”

Nghĩ tới đó, chàng rầu rĩ khôn tả, vội phi thân nhảy qua cửa chùa, nhưng khi lên tới trên nóc cửa, chàng nhìn vào trong chùa, đã kinh hãi đến mất hồn vía rồi.

Thì ra ngôi chùa bên trong nhà cửa tuy ít, chỉ có một ngôi điện với hai căn nhà ngang thôi nhưng cái sân ở trước điện thì lại lớn rộng vô cùng, diện tích rộng ngót một mẫu. Ngoài cửa chùa đã mọc đầy cỏ lau thì tất nhiên trong sân cũng không có người quét dọn. Chàng vừa hoảng sợ vừa phi thân nhảy xuống dưới sân, rảo cẳng tiến thẳng tới trước cửa điện. Chàng bỗng thấy trên bậc đá ở cửa điện có bốn vết chân. Bốn vết chân đó không phải là vết giày của hoà thượng, mà lại là vết chân của đàn bà, một đôi là vết cung hài nhỏ nhỏ (bó chân) và đôi kia là chân tự nhiên (không bó).

Độc Cô Sách thấy thế liền nghĩ bụng:

” Trong bảo điện là chỗ tham kinh lễ Phật của ân sư, sao lại có vết chân của đàn bà xuất hiện như thế này? Thật là quái dị không thể tưởng tượng được”.

Vì thấy sự quái dị ấy mà chàng đã đoán chắc, nếu ân sư mình không phải công công thành hoàn mãn đã tịch rồi, thì thế nào cũng vì việc khác, rời khỏi ngôi chùa này đã lâu nên ngôi chùa mới hoang vu như thế.

Tình cảnh trước mặt quái đản như vậy, tất nhiên chàng không phải theo thường lệ mà thông danh họ xin vào yết kiến nữa. Trái lại chàng không vào trong điện mà giở kinh công tuyệt đỉnh ra nhẹ nhàng phi thân tới cạnh điện.

Khi tới chỗ cạnh điện, chàng thấy không có một bóng người nào hết, tịch mịch như nhà có tang vậy. Chàng không dám lỗ mãng tiến vào trong điện mà chỉ rón rén đi tới trước cửa sổ, nhìn qua khe cửa sổ ngó vào bên trong.

Chàng không nhìn vào còn khá, lúc nhìn kỹ tình cảnh trong điện lại càng làm cho chàng giật mình kinh hoàng thêm. Vì các tượng Phật ở trong đó đã bị dọn sang một bên, bàn thờ đã thành cái sập để ngủ trên đó có một thiếu nữ áo đỏ đang nằm ngủ hình như đã ngủ say rồi.

Vì nàng ta quay mặt vào bên trong nên không trông thấy rõ hết bộ mặt, chỉ trông thấy một nửa thôi, nhưng nửa mặt đó của nàng ta trắng như tuyết, tóc bóng bẩy như mây, là một thiếu phụ tuyệt đẹp, tuổi trạc ngoài đôi mươi.

Thấy thế, Độc Cô Sách càng hoài nghi thêm. Điều thứ nhất khiến chàng thắc mắc, là không hiểu ân sư của mình Đại Bi Tôn Giả đã đi đâu rồi? Điều thắc mắc thứ hai là không hiểu thiếu phụ áo đỏ này là ai? Điều thắc mắc thứ ba, là vừa rồi chàng rõ ràng trông thấy bốn vết chân, trong đó có hai cái là cung hài còn hai vết chân nữa là chân trần, vậy chân của ai. Hai cái vết chân cung hài chắc là của thiếu phụ này.

Chàng càng nghĩ càng thắc mắc không hiểu, lại ngó qua khe cửa sổ nhìn vào lần nữa. Lần này chàng lại giật mình đến thót một cái, càng kinh hãi vì tình cảnh ở trong điện đã thay đổi, khiến chàng không dám tin vào mắt mình..

Thì ra vừa rồi thiếu nữ áo đỏ nằm quay mặt vào bên trong, bây giờ nàng lại quay ra bên ngoài.

Vừa rồi chàng thấy nửa mặt của thiếu phụ da trắng như tuyết, mặt đẹp như tiên tử, tóc đen và bóng bẩy vô cùng, nhưng bây giờ thiếu phụ ấy nằm quay ra, nửa mặt nọ đã sát chiếu, còn nửa mặt kia thì lại da nhẵn nhéo, tóc bạc như một bà cụ già, như vậy Độc Cô Sách không kinh hãi sao được? Chàng liền nghĩ bụng:

”Sự biến hoá này nguyên nhân ở đâu? Trên sập đã thay đổi một người khác, hay là vẫn người ấy? Có lẽ vẫn là một người. Vừa rồi nàng ta bỏ mặt nạ ra, bây giờ lại đeo mặt nạ vào cũng nên”.

Lại còn một điều khiến chàng kinh ngạc hơn thế nữa. Là vì với công lực của chàng lúc này, đôi tai rất thính, những việc gì ở chỗ cách chàng hai ba trượng, dù là

cái kim rớt xuống đất, chàng cũng nghe thấy kêu rất rõ. Nay người đàn bà nằm ở trên sập, xoay người như vậy mà sao chàng lại không hay biết gì hết?

Trong lúc chàng đang kinh ngạc, thì đột nhiên nghe thấy trong điện có tiếng áo bay phát phới. Chàng chưa kịp rút lui, thì đã nghe thấy bên trong có tiếng cười lạnh như tiếng chuông bạc kêu và giọng rất thánh thót nói:

-Tiểu muội đã về đây à? Sao không vào trong điện ngay lại cứ đứng ở ngoài ấy lâu như thế làm chi?

Tiếng nói vừa dứt, chàng nghe thấy cửa điện kêu đến “kẹt” một tiếng, và đã thấy thiếu nữ áo đỏ có tấm thân rất lả lướt xuất hiện trước cửa rồi. Thiếu nữ này chính là người vừa nằm trên sập, nhưng lúc này nàng ta đã dùng một cái khăn màu hồng vừa to vừa dày che kín cả bộ mặt và đầu tóc.

Độc Cô Sách thấy nàng ta bỗng dùng khăn đỏ che mặt như vậy, đang kinh ngạc, thì ngờ đâu thiếu phụ áo đỏ ấy trông thấy chàng, rất ngạc nhiên, lui về phía sau nửa bước, trầm giọng hỏi:

-Bạn là ai? Tại sao lại đến đây nhòm ngó trộm như thế?

Độc Cô Sách vội đi vòng qua trước cửa điện, chấp tay vái chào rồi cười ha hả đáp:

-Cô nương, đáng lẽ hai câu này cô nương phải để cho tại hạ hỏi mới đúng.

Thiếu nữ áo đỏ ngạc nhiên hỏi lại:

-Tại sao thế?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Tại hạ theo sư gia ở chùa Vô Cấu này học thi cử kinh sử, luyện tập khí giới chưởng pháp từ hồi còn nhỏ, sau từ biệt ân sư đi ra ngoài giang hồ để học hỏi kinh nghiệm. Hôm nay mới về chùa tham kiến ân sư. Như vậy sao cô nương bảo tại hạ nhòm ngó trộm được?

Thiếu nữ áo đỏ nghe nói bật cười hỏi tiếp:

-Như vậy người là chủ mà ta là khách phải không?

-Tại hạ cũng chưa hoàn toàn là chủ nhân gia sư.

-Vừa rồi bỗng cô nương thấy bạn nhảy ở trên nóc cửa sổ xuống đất, khinh công khá cao siêu. Vậy xin bạn cho biết tôn sư là vị cao nhân nào thế?

Vì Độc Cô Sách biết ân sư mình không thích cho người ta khoe khoang cái tên Đại Bi Tôn Giả, nên chàng không dám nói rõ tên thật mà chỉ bịa đặt một cái tên khác để trả lời đối phương rằng:

-Gia sư là Nhơ Bản thượng nhân.

-Cái tên ấy rất đúng với sự thật. Bạn có thấy không? Trong chùa này, đâu đâu cũng có mạng nhện giăng đầy, cỏ lau mọc khắp nơi. Như vậy ngôi chùa này không

xứng với cái tên Vô Cầu chút nào, phải nên gọi là chùa Nhơ bản thì đúng hơn. Độc Cô Sách không thèm đếm xỉa tới lời chế giễu của đối phương, chỉ hỏi lại rằng:

-Theo cô nương nói thì khi các cô tới gia sư đã đi xa rồi phải không?

-Khi chúng tôi tới đây không thấy một người nào hết, lại tưởng là ngôi chùa bỏ hoang, mới vào đây để ở tạm...

Nói tới đó, nàng bỗng nghĩ đến câu hỏi của Độc Cô Sách trong đó có câu "các cô", liền tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn chàng ta và hỏi lại:

-Tại sao bạn lại biết bốn cô nương còn có một người bạn nữa?

Độc Cô Sách liền chỉ bốn vết chân ở dưới bậc đá, mỉm cười đáp:

-Đây có hai đôi vết chân mà chân của cô nương lại bé nhỏ không phải là chân tự nhiên. Huống hồ vừa rồi cô nương lại tưởng lầm tại hạ là tiểu muội của cô nương, như vậy cô nương chẳng có thêm một người bạn nữa là gì?

7. Bóng Ma Trên Thái Hồ

Thiếu nữ áo đỏ cười hỏi:

-Bạn nhận xét tỉ mỉ thực. Chẳng hay quý tính danh của bạn là gì?

Độc Cô Sách đang định trả lời, bỗng cảm thấy phía sau có luồng gió mạnh lấn át tới, chàng vội tránh ngay ra ngoài xa mấy thước và quay đầu lại nhìn mới hay, người tấn công lén mình là một thiếu nữ mặc áo đen rất lớn rộng vì trên mặt che bằng một miếng lụa đen nên không trông thấy mặt của nàng ta, cũng vì vậy mà không biết tuổi tác của nàng ra sao?

Thiếu nữ áo đỏ thấy thiếu nữ áo đen đã về tới, liền mỉm cười nói:

-Tiểu muội, bạn này là đệ tử của chủ trì ngôi chùa Vô Cầu này đây. Chủ trì ngôi chùa này là Nhơ Bản thượng nhân. Bạn này cả nhân phẩm lẫn võ công đều khá cao siêu, chúng ta có nên thử tài bạn ấy không? Nếu bạn ấy vui lòng gia nhập nhóm của chúng ta thì chúng ta thân chàng nhập bọn luôn. Dù hoả hầu và công lực của chàng có non kém đi chăng nữa cũng không sao, chúng ta sẽ thắng thắng huấn luyện cho.

Độc Cô Sách thấy nàng ta khen ngợi mình trong lòng mừng rỡ thầm nhưng khi nghe thiếu nữ ấy bảo định tuyển mình gia nhập nhóm của họ, chàng giật mình kinh hãi và nghĩ bụng:

-”Tại sao hôm nay ta lại gặp nhiều chuyện quái lạ như thế? Chẳng lẽ đối phương cũng như Bạch Phát Quỷ Mẫu, định kén ta làm rể chăng?”

Thiếu nữ áo đỏ nói xong không nghe thiếu nữ áo đen trả lời, ngạc nhiên vô cùng quay đầu lại nhìn, mới hay nàng nọ đang trở mắt lên nhìn Độc Cô Sách. Nàng liền

cười và hỏi tiếp:

-Tiểu muội quen biết bạn này chẳng?

Thiếu nữ áo đen lắc đầu cất giọng lạnh lùng đáp:

-Em không quen biết y bao giờ cả, ai lại thêm biết đệ tử của hoà thượng như bản làm chi.

Độc Cô Sách liền nghĩ bụng:

-”Thiếu nữ áo đen này đã là tiểu muội của thiếu nữ áo đỏ như vậy tuổi của nàng chắc cũng còn trẻ lắm, nhưng sao giọng nói của nàng lại lạnh lùng như thế?”.

Thiếu nữ áo đỏ vừa cười vừa hỏi:

-Ngu tử thấy tiểu muội cứ trở mắt nhìn người ta như vậy, mới tưởng tiểu muội quen biết chàng ta từ trước.

Thiếu nữ áo đen vẫn lạnh lùng đáp:

-Vì thấy tỷ tỷ muốn lựa chọn y, nên tiểu muội mới phải ngấm nhìn để xem y có đủ tư cách nhập tuyển không đấy chứ.

Vì lần trước thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu định lựa mình làm con rể bây giờ lại nghe thấy hai nàng này nói như thế, tất nhiên chàng phải liên tưởng tới chuyện đó, nên hai mắt chàng đỏ bừng, tai nóng hổi và nghĩ thầm:

-”Phen nà mình về chưa phải là về yết kiến sư phụ mà lại là về lấy vợ, thế nào cũng bị một phen rắc rối lôi thôi mới có thể giải thoát được”.

Ngờ đâu chàng đã nghĩ lầm. Thiếu nữ áo đen nghe thiếu nữ áo đỏ nói xong liền lắc đầu thủng thẳng đáp:

-Tiểu muội không ưng người này, trông bề ngoài của y tuy rất nhân hậu thực, nhưng bụng dạ của y lại gian trá vô cùng, nên tiểu muội cho y không phải là người tử tế gì đâu.

Mấy lời mỉa mai nói xấu ấy khiến Độc Cô Sách tức giận vô cùng, nhưng vì chàng thấy sự gặp gỡ này rất quái đản, muốn tìm cho ra manh mối nên chàng phải cố nén lửa giận mà gượng cười hỏi:

-Sao cô nương lại khinh thị tại hạ như vậy? Chẳng lẽ cô nương lại trách chủ nhân này tiếp rước khách thiếu lịch sự chẳng?

Thiếu nữ áo đỏ nhìn thiếu nữ áo đen và nói tiếp:

-Tiểu muội của chúng ta cũng chẳng phải là người hiền lành nhân hậu gì, hà tất phải lý đến vấn đề bề mặt trung hậu trong lòng gian trá của bạn này làm chi?

Chúng ta chỉ cần biết võ công của chàng ta cũng khá, không đến nỗi làm lụy chúng ta thì ta có thể lôi kéo chàng nhập bọn được. Hiền muội nên nhớ hồi kỳ của Thiên Nam Đại hội đã quyết định rồi, con số chín người của chúng ta cần phải gom cho đủ số vào trước hội kỳ, như vậy thanh oai mới có thể phát huy được và có thể dọa

nạt cho bọn hào hùng ở Hắc Bạch hai đạo trong võ lâm đến mất hết hồn vía được.

Cái câu “con số chín người” mà thiếu nữ áo đỏ vừa nói đó, đã làm cho Độc Cô Sách càng kinh hãi thêm. Chàng liền nhìn thiếu nữ áo đỏ với vẻ mặt ngơ ngác hỏi:

-Có phải cô nương họ Đinh đấy không?

-Hiền muội thấy không? Ngu tử bảo người này khá có sai đâu? Bạn ấy đã đoán ra được họ của ngu tử, có lẽ bạn ấy còn biết chút ít Gia Cát thần số nữa cũng nên? Thiếu nữ áo đen cười nhạt đáp:

-Tiểu muội không những không ứng, mà còn ghét hận y nữa là khác!

Độc Cô Sách thấy đối phương đúng là họ Đinh liền liên tưởng đến hồi nãy mình thấy nửa mặt nàng ta nhăn nheo tóc bạc, nửa mặt xinh đẹp tóc đen, nên chàng không đếm xỉa đến lời nói khinh bỉ của thiếu nữ áo đen mà đã vội chấp tay chào và hỏi thiếu nữ áo đỏ tiếp:

-Tại hạ đường đột thỉnh giáo cô nương thêm một câu nữa chẳng hay từ nay tại hạ nên xưng hô ngài là bà hay cô nương?

Thiếu nữ áo đỏ vừa cười vừa đáp:

-Bạn gọi tôi là bà tôi cũng không giận và bạn gọi tôi là cô nương, tôi cũng không lấy làm mừng.

Độc Cô Sách nghe đối phương trả lời như vậy biết ước đoán của mình không sai tý nào và mới hay mình đã gặp hung nhân tuyệt thế nên chàng vội vận công lực ngầm để đề phòng có sự đột biến, rồi chàng mới kêu “ồ” và nói tiếp:

-Thế ngài là Cửu Độc Từ Phi Đinh Ngọc Sương, tiếng tăm đã lừng lẫy đại giang Nam Bắc vào hồi ba mươi năm về trước đấy?

Thiếu nữ áo đỏ khẽ gật đầu đáp:

-Thiên hạ đã có câu: “Nghìn vạn thiếu nữ đương thời, mấy ai đã xinh bằng nửa mặt của Từ Phi”. Tôi chính là Cửu Độc Từ Phi Đinh Ngọc Sương, nhưng bạn có biết ở trước mặt ta mà gọi danh hiệu của ta ra như thế, là đã phạm đại kỵ rồi không?

Đã biết rõ lai lịch của đối phương rồi. Độc Cô Sách lại thản nhiên đứng vững như một khoảng núi, mỉm cười hỏi:

-Phạm đại kỵ thì sao?

-Bất cứ người nào phạm phải kỵ huý của ta thì chỉ có hai lối đi thôi.

-Ngài cứ cho biết hai lối đi ấy, để tại hạ lựa chọn?

-Lối đi thứ nhất, là bị chết dưới Cửu độc thần công của ta, xương thịt râu tóc đều hoá thành một đồng nước vàng.

Độc Cô Sách vội lắc đầu vừa đỡ lời:

-Sâu bọ cũng còn muốn sống, huống hồ là con người. Con đường thứ nhất hãi

hùng quá có lẽ không ai dám đi đâu. Xin cho tại hạ biết nốt con đường thứ hai thế nào.

-Con đường thứ hai thì dễ lắm, chỉ cần phục tùng mệnh lệnh của ta.

-Mệnh lệnh gì thế?

-Trước kia ta vẫn thường ra lệnh cho đối phương phải hầu hạ ta một đêm, nhưng bây giờ ta có Thất muội mới kết giao ở đây, ta không tiện bảo người làm việc ấy. Độc Cô Sách đã hiểu ý nghĩa câu hầu hạ một đêm là gì rồi, nên chàng hãy đến mặt đỏ bừng, trống ngực đập rất mạnh.

Ngọc Sương vừa cười vừa nói tiếp:

-Huống hồ ta thấy thần thái, khí vũ của người và khinh công thân pháp mà người vừa biểu diễn hồi nãy, đủ thấy người cũng là người có võ công thượng thừa, cho nên chỉ muốn bạn gia nhập nhóm của chúng ta và làm Bát đệ cho chúng ta thôi, chứ không bắt bạn phải hầu hạ một đêm như ta vừa nói nữa.

Độc Cô Sách đã biết rồi, nhưng vẫn cố ý hỏi:

-Nhưng minh hữu của ngài là những ai?

Ngọc Sương ngạc nhiên kêu “ủa” rồi đáp:

-Bạn đã biết cái tên Cửu Độc Từ Phi của ta thì đáng lẽ phải biết chuyện của Hoàn Vũ Cửu Sát đã làm đảo lộn càn khôn vào hồi ba mươi năm về trước chứ? Độc Cô Sách vẫn giả bộ làm ra vẻ ngơ ngác mà chỉ gượng gật đầu thôi.

Ngọc Sương lại nói tiếp:

-Trong chín anh em của chúng ta vì có ba người năm xưa bị bọn hắc đạo tặc giết hại, vì thế bây giờ mới phải đi khắp các nơi tìm kiếm hảo thủ để bổ túc con số Cửu sát ấy, rồi triệu tập Thiên Nam đại hội ở trước mặt quần hùng của võ lâm, thanh toán món thù cũ với hai tên Đại Bi Đầu Đà và Nam Môn Vệ.

Độc Cô Sách lại cố ý hỏi tiếp:

-Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Sĩ Nam Môn Vệ đều được thiên hạ xưng là Thích Đạo Song Tuyệt đã lừng danh lâu năm rồi, chả lẽ đến nay hai vị ấy vẫn chưa phi thăng hay sao?

Thiếu nữ áo đen dùng giọng mũi khê kêu “hừ” một tiếng, Đinh Ngọc Sương lại hậm hực nói tiếp:

-Năm xưa trong bọn kẻ thù của chúng ta có tên giặc sói đầu Đại Bi với tặc đạo Nam Môn Vệ là chưa chết thôi, nhưng tung tích của hai tên ấy bí ẩn lắm, nhất thời rất khó tìm kiếm chúng. Cho nên chúng ta mới quyết tổ chức Nam Thiên đại hội, gửi thiệp đi khắp giang hồ, như vậy hai tên kia dù có ẩn núp kín đáo đến đâu, cũng phải lộ mặt ra.

Độc Cô Sách khẽ thở dài và nghĩ bụng:

-”Việc thiên hạ lắng lúc rất kỳ diệu, như Đinh Ngọc Sương tìm đâu cũng không thấy ân sư của ta, ngờ đâu chỗ ở tạm của y thị đây lại là ngôi chùa của ân sư mình đã tham thiền trên ba mươi năm nay rồi”.

Thiếu nữ áo đen lặng lẽ nghe hai người nói chuyện tới đây, liền lạnh lùng xen lời nói:

-Đinh tỷ, y vẫn chưa nhận lời tham gia vào minh ước của chúng ta, sao chưa chỉ tỷ đã vội cho y biết nhiều chuyện bí mật như thế? Chẳng lẽ tỷ không sợ y tiết lộ tin tức đó vào tai Đại Bi hoà thượng với Nam Môn đạo sĩ, rồi họ chuẩn bị trước thì sao?

Ngọc Sương lắc đầu đáp:

-Thất muội quá lo đấy thôi, nếu bạn này không chịu gia nhập minh ước của chúng ta, thì khi nào ta lại để cho bạn ấy sống sót ra khỏi chùa Vô Cấu này?

Nói xong, y thị lại nói với Độc Cô Sách:

-Người trong võ lâm nhận thấy được gia nhập minh ước của nhóm Hoàn vũ cứu sát chúng ta là cả một vinh dự, ta chắc không khi nào, bạn lại có hành động không biết điều như Thất muội nói đâu.

Độc Cô Sách biết trận ác chiến sắp xảy ra nên chàng ngấm ngấm vận công lực vào hai cánh tay và trợn ngược đôi lông mày lên mỉm cười đáp:

-Thất muội của nàng đoán đúng đấy, tại hạ quả thực là người không biết điều.

Vì tại hạ không muốn bỗng dưng lại dây dưa vào cái chữ Sát mà ngài vừa nói đó.

Ngọc Sương không ngờ chàng ta lại trả lời như thế, liền ngạc nhiên hỏi lại:

-Chẳng lẽ bạn không sợ Cửu Độc Thần Công của ta xương thịt, râu tóc sẽ bị hoá ra đồng nước vàng hết hay sao?

Độc Cô Sách vẫn thản nhiên đáp:

-Tại hạ nhận thấy Cửu Độc Thần Công của ngài chưa chắc đã lợi hại như ngài vừa nói.

Ngọc Sương cả giận cười khẩy nói tiếp:

-Bạn muốn nếm mùi vị Cửu Độc Thần Công của ta không?

Nói xong y thị liền giơ chưởng lên đẩy mạnh ra một thế, đã có một luồng gió nóng hổi và một luồng gió lạnh như băng tuyết kèm theo mùi tanh hôi nhằm Độc Cô Sách lần ất tới.

Độc Cô Sách thấy gan bàn tay phải của y thị đỏ như lửa còn gan bàn tay trái thì lại trắng như tuyết, mới biết đối phương quả có lực bàng môn rất ác độc. Khi nào chàng lại đường đột chống đỡ, nên chàng vội giở thế Vạn Kiến Giai Không trong Đại Bi Cửu Thức mà ba mươi năm gần đây Đại Bi Tôn Giả mới sáng tạo ra, chuyên môn dùng để thoát hiểm, nên chỉ thấy thấp thoáng một cái, chàng đã lướt

ra khỏi vòng chưởng lực của đối phương ngay.

Ngọc Sương có ý muốn lôi kéo chàng nhập bọn, nên y thị không giở toàn lực ra tấn công nhưng y thị không ngờ chàng ta lại ung dung lướt ra khỏi chưởng phong của mình một cách chớp nhoáng như vậy.

Tuy y thị không nhận ra được thân pháp Vạn Kiếp Giải Không là một trong Đại Bi Cửu Thức củ Đại Bi Tôn Giả mới sáng tạo, nhưng y thị vẫn nhận ra thân pháp này thuộc về tuyệt nghệ của thiền tôn, y thị liền cười khẩy một tiếng và hỏi tiếp:

-Bạn ăn mặc nho sinh, lại tinh thâm võ công của Phật học quả thật không phải là một tay thường tục. Chẳng hay bạn có dám cho ta biết tên họ và lai lịch không?

Khi nào Độc Cô Sách chịu thổ lộ tên họ và lai lịch thật của mình cho đối phương biết, nên chàng nghĩ ngay ra một cái tên họ khác mà ung dung trả lời rằng:

-Tại hạ là Mộ Dung Bích, võ học của mỗ là tự nghiên cứu ra chứ không có thầy nào dạy cả.

Ngọc Sương lại định tấn công tiếp thì thiếu nữ áo đen đã vội xen lời nói:

-Ngũ tỷ dùng Cửu Độc Thần Công giết người để lại vết tích thậm chí còn tiết lộ cả lai lịch và mưu mô của chúng ta nữa, chi bằng để tiểu muội ra tay cho tên không biết điều và đã biết rõ bí mật của chúng ta này xuống dưới âm ngay có phải là hơn không?

Ngọc Sương từ từ thu chưởng lại gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Như vậy cũng được! Tuyệt thế thần công của tiểu muội đã luyện thành công giết người quả không có một chút hần tích nào hết.

Độc Cô Sách nghe thiếu nữ áo đen nói như vậy liền hoài nghi ngay, vì chàng nhận thấy giọng nói của nàng ta không những rất lạnh lùng mà còn hơi quen thuộc, hình như đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải?

Thiếu nữ áo đen thấy Ngọc Sương đã tán thành ý kiến của mình, liền từ từ tiến tới giơ hai tay áo rộng lên, để lộ hai chiếc tay trắng như tuyết, quả thực hai tay của nàng ta trắng một cách khác thường không có một chút sắc máu nào hết.

Độc Cô Sách trông thấy hai bàn tay của nàng liền giật mình kinh hãi và ngăn người ra ngay, vì chàng thấy đôi tay của nàng nọ đã liên tưởng ngay đến Ôn Băng, người mà mình ngày đêm nhung nhớ và cũng ăn năn hối lỗi với nàng ta nữa.

Vì da của Ôn Băng trắng như tuyết như băng như ngọc, như ngà, nhưng lại không có sắc máu nên khi ở trong sơn cốc núi Đại Hán Dương mình đã nói với chị họ tặng cho một cái biệt hiệu là Ngọc Mỹ Nhân.

Bây giờ chàng lại trông thấy hai bàn tay trắng không có sắc máu này xuất hiện ở trước mắt nên chàng mới hoài nghi và nghĩ bụng:

-"Chả lẽ thiếu nữ áo đen là thất muội của Ngọc Sương đây lại chính là Ôn

Băng? Thảo nào giọng nói của nàng lạnh lùng như băng tuyết mà lại có vẻ quen thuộc như thế...?”

Tuyệt thế danh gia đấu với nhau bất cứ một bên nào cũng không thể sơ xuất được, người nào để cho đối phương ra tay tấn công trước là người ấy sẽ nắm phần bại ngay.

Thiếu nữ áo đen thì ra tay nhanh như điện chớp mà Độc Cô Sách thì lại đứng ngẩn người ra nghĩ chuyện xưa. Chàng chưa nghĩ dứt, thì đã thấy đôi bàn tay trắng như ngọc nhắm hai bên hông mình điểm tới rồi.

Độc Cô Sách giật mình kinh hãi, vội nhảy sang bên tránh né, nhưng thiếu nữ áo đen đã được đứng vào nhóm Cửu Đại Hung Tà, thì võ công của nàng ta ắt phải lợi hại, khi nào nàng để cho Độc Cô Sách tránh thoát được một cách dễ dàng như thế, nên Độc Cô Sách vừa lui được ba thước thì nàng đã tiến tới gần gần hai ngón tay lên nhằm yếu huyệt ở dưới hông của chàng điểm tiếp nhanh như điện chớp.

Đại Bi Thần Công của Độc Cô Sách vốn dĩ là một tuyệt học hộ thân rất kín đáo và công hiệu không thể tưởng được, nhưng chàng đã thất cơ, trong lúc cuống quýt này, muốn điều công vận khí để chống đỡ thế công của đối phương, thì làm sao kịp được.

Nên chàng đã thấy dưới hông bị điểm một cái người đã không cử động được và mồm cũng không sao nói được, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo. Chàng liền kinh hoảng nghĩ bụng:

-”Nếu ta không nhanh chân lui về phía sau tránh ra nửa bước, thì đã bị thiếu nữ áo đen này điểm trúng Thiên Tàn trọng huyệt, không những võ công bị phế hết, mà nửa tiếng đồng hồ sau máu trong người ta sẽ đặc lại mà chết.”

Nghĩ tới đó chàng cảm thấy mình rất may mắn, nhưng đồng thời chàng cũng rất đau lòng và nghĩ tiếp:

-”Nếu mình bị điểm trúng Thiên Tàn trọng huyệt đối phương thế nào cũng đắc trí bỏ đi, như vậy mình lại còn được chết một cách sạch sẽ. Bây giờ người ta không thể cử động được mồm không nói được như thế này thì hai hồng phấn má đầu khi nào chịu buông tha ta. Không giết ta sẽ chịu nhục nhã đến mức độ nào!”

Lúc này chàng chỉ muốn chết quách đi cho rảnh, nhưng chàng lại muốn trước khi thiếu nữ áo đen ra tay giết mình, làm thế nào mà mình lột được mặt nạ của nàng ra để xem nàng là ai? Nàng có phải là Ôn Băng cô nương mà mình đã ước đoán không? Nếu quả thật là nàng ta, mình có lỗi với nàng như vậy, dù có chết ở trong tay nàng cũng đáng lắm rồi.

Nhưng nguyện vọng của chàng không thể nào thực hiện được! Thiếu nữ áo đen điểm trúng yếu huyệt của chàng xong liền thâu tay lại vừa cười khẩy hỏi Ngọc

Sương rằng:

-Chị xem Thất Xảo Thiên Ma Chỉ Pháp của tiểu muội ra sao? Mới đầu có một hiệp mà đã điểm trúng Thiên Tàn trọng huyết của y rồi.

Ngọc Sương nhìn Độc Cô Sách lạnh lùng hỏi:

-Mộ Dung Bích, người đã chịu nghe mệnh lệnh của ta chưa? Phải biết Thiên Tàn trọng huyết của ngươi đã bị điểm, ngươi sẽ đau khổ vô cùng, chỉ một lát nữa, huyết mạch bế tắc, lúc ấy dù có muốn cứu ngươi cũng đã muộn rồi.

Tuy Độc Cô Sách không nói năng gì được, nhưng hai mắt của chàng vẫn tỏ ra không chịu khuất phục.

-Đinh Ngũ tử, hồn phách của tên này sắp du địa phủ rồi, hà tất ngu tử phải tốn công hỏi han y làm chi. Chúng ta ở đây chờ tin tức tới. Giang Lục ca bảo chúng ta phải đi Thái Hồ ngay đây.

Ngọc Sương vừa cười vừa hỏi lại:

-Vừa rồi Thất muội đã thu lượm được tin tức gì của Giang Lục đệ thế?

-Lục ca bảo chúng ta phải đi ngay Thái Hồ, anh ấy nói đã kiếm được một người rất thích đáng.

-Nếu vậy chúng ta phải đi ngay, để mặc cho tên không biết điều này chết ở chùa Vô Cầu này càng hay.

Thiếu nữ áo đen dắt tay Ngọc Sương vừa cười vừa đỡ lời:

-Ngũ tử, chúng ta ở trong núi Cửu Hoa này đợi chờ tin tức đã nóng lòng sốt ruột lắm rồi, bây giờ nhân dịp này chúng ta đi Thái hồ thưởng thức phong cảnh ở đó thực là vui vẻ biết bao.

Ngọc Sương gật đầu, rồi hai người cùng nhảy qua hàng rào tường đi luôn.

Độc Cô Sách thấy thế cảm thấy mình vẫn còn hy vọng sống sót đối phương đã tưởng điểm trúng Thiên Tàn trọng huyết của mình rồi, nên mới ung dung bỏ đi như vậy và chúng có biết đâu ta có thể dùng nội lực tự giải được yếu huyết.

Ngờ đâu chàng vừa nghĩ tới đó, thì thiếu nữ áo đen bỗng quay trở lại, từ từ đi tới cạnh Độc Cô Sách. Ngọc Sương đứng ở trên bờ tường ngạc nhiên hỏi:

-Thất muội còn quay trở lại làm gì?

Thiếu nữ áo đen cười khẩy đáp:

-Em trông thấy tên Mộ Dung Bích này không hiểu tại sao vừa thấy mặt y là ghét hận liền. Em muốn cho y mấy cái tát trước khi chết cho bỏ ghét.

Độc Cô Sách nghe nói tức giận đến chết đi được, chàng biết phen này mình không sao thoát khỏi sự nhục nhã của đối phương. Chàng chưa kịp suy nghĩ thì thiếu nữ áo đen đã đi tới trước mặt hai tay tát luôn chàng bốn cái. Bốn cái tát này rất mạnh, mặt chàng đỏ bừng và sưng húp lên mồm còn rỉ máu tươi ra nữa.

Khi mới bị tát cái đầu, Độc Cô Sách không sao nhận được sự nhục nhã này, nếu không phải bị điểm huyết không cử động được, thì có lẽ chàng đã tự tử rồi cũng nên.

Nhưng sau khi chịu đựng đủ bốn cái tát xong chàng lại không tức giận nữa, lửa giận đã tiêu tan hết, vì lúc ấy chàng đã nghĩ tới lời dặn bảo của ân sư Đại Bi Tôn Giả là phải nhẫn nhục nhất thời, mới mong tạo nên sự nghiệp lớn được. Chàng còn nhớ được khi Đại Bi Tôn Giả chưa học thành tuyệt học, vì muốn độ hoá một người rất hung ác, ông ta chịu để cho tên hung ác ấy đánh cho mình đầy thương tích, thậm chí còn thoi thóp sắp chết, nhưng rút cục đã đạt tới mục đích khiến tên đạo tặc hung ác nhất đời đã biến thành một đại hiệp đương thời.

Vì những lẽ đó mà chàng đã quyết định, bất cứ thiếu nữ áo đen này có phải là Ôn Bằng hay không, hôm nay nàng ta tát mình bốn cái, sau này thế nào mình cũng cứu nàng thoát chết bốn lần.

Tát xong bốn cái, thiếu nữ áo đen còn muốn tát nữa. Ngọc Sương đứng ở trên bờ tường vừa cười vừa khuyên rằng:

-Thất muội, đối phương đã bị điểm trúng Thiên Tàn trọng huyết rồi, đã không khác gì là một cái xác chết, hiền muội hà tất phải ra oai với một cái thầy mà như vậy làm chi. Chúng ta hãy đi Thái Hồ đấu với những kẻ sống chả thú vị hơn hay sao?

Thiếu nữ áo đen nghe nói nhìn Độc Cô Sách cười khẩy mấy tiếng rồi mới phi thân qua bờ tường cùng Ngọc Sương đi luôn.

Nửa tiếng đồng hồ sau Độc Cô Sách đã tự giải huyết được rồi, chàng giơ tay lên sờ hai bên má sưng húp nhưng vẫn gượng cười mà đi vào trong điện. Căn cứ thiền phòng của Đại Bi Tôn Giả bắm đầy mạng nhện và bụi bặm, Độc Cô Sách đoán chắc ân sư của mình rời khỏi nơi đây đã khá lâu. Chàng liền nghĩ bụng:

-”Đã ba mươi năm nay rồi, ân sư chưa hề bước chân ra khỏi núi Cửu Nghi này nửa bước, sao đến ngày mình tham kiến thì đột nhiên ân sư lại đi đâu mất như thế? Chả lẽ ân sư đã biết Lục Đại Hung Tà đã tái sinh mà đi tìm kiếm Nam Môn Vệ sư thúc để bàn cách đối phó chăng?”

Chàng nhận thấy sự ước đoán của mình rất có lý, nhưng tiếc thay hiện giờ Nam Môn Vệ ở đâu chàng cũng không hay biết.

Chàng đứng ngẩn người ra giây lát không biết nên đi đâu cho phải, sau chàng mới quyết định đi Thái Hồ trước. Vì đi tới đó, điều thứ nhất có thể theo dõi thăm cứ chỉ và hành động của Ngọc Sương với thiếu nữ áo đen. Điều thứ hai xem nhân vật ở Thái Hồ đã được Kim Phiến Thư Sinh đề ý và định mời gia nhập bọn Cửu Đại Hung Tà là người như thế nào? Chính hay tà? Võ công của người ấy có cao siêu

không?

Chàng đã quyết định như vậy rồi, liền lên đường đi Thái Hồ ngay. Nhưng chàng đã bị đau khổ một lần rồi, nên không muốn để nguyên bộ mặt cũ gặp lại Ngọc Sương với thiếu nữ áo đen, mà cải trang thành một đạo sĩ du phương (đi bố thí khắp nơi).

Khi tới Thái Hồ, vì nơi đây quá lớn rộng chàng kiếm mãi cũng không thấy bọn Ngọc Sương đâu cả, rồi chàng hàng ngày cứ đi thuyền nhậu nhẹt và thưởng thức cảnh đẹp của cái hồ rất có tiếng ấy.

Chàng du ngoạn Thái hồ mấy ngày liền, vẫn không thấy mặt bọn Ngọc Sương, trái lại chàng gặp Lu Y U Linh Điền Thúy Thúy. Tuy đã có duyên hợp thể với dâm nữ này rồi, nhưng lúc ấy chàng đang trúng phải nọc độc của Tây Thi Thiệt, thần trí đang mê sảng, nên chàng mới không nhận ra được đối phương là dâm nữ hung tàn và điêu ngoa này.

Tất nhiên Điền Thúy Thúy cũng không sao nhận ra được đạo sĩ trẻ tuổi và đẹp trai này là Độc Cô Sách đã mây mưa với mình ở trong Tây Thi cốc.

Tuy hai người không nhận ra nhau là ai, nhưng một nàng sắc đẹp tuyệt vời và một chàng thì đẹp trai vừa tuấn tú tao nhã, đã gặp nhau cả hai thế nào cũng phải để ý đến nhau mà liếc mắt nhìn nhau hoài.

Độc Cô Sách bỗng thấy thuyền của thiếu phụ áo xanh lá cây suýt tí nữa thì va đụng phải thuyền của mình. Cũng may tài ba lái thuyền của chàng khá tinh xảo, vội vàng bơi chèo đẩy thuyền của nàng nọ sang bên, nhờ vậy hai thuyền mới không va đụng nhau.

Thiếu phụ áo xanh thấy thế bật mỉm cười và còn đưa mắt tổng tình chàng ta nữa.

Độc Cô Sách thấy thế nghĩ bụng:

-”Thiếu phụ áo xanh này xinh đẹp thực, từ sáng đến giờ ta đã gặp nàng trước sau ba lần rồi. Sao lại có sự xảo hợp như thế? Hay là...”

Chàng vừa nghĩ tới đó, thiếu phụ đã lên tiếng ca luôn:

-Sáng đi mây tối đi mưa, sáng sáng tối tối, dưới núi Mã Tích!

Độc Cô Sách nghe nàng ta ca xong, liền cau mày lại nghĩ bụng:

-“Đây là bài ”Vân Vũ Từ” của Vu Sơn thần nữ gặp Tương Vương, bây giờ thiếu phụ này thay đổi mấy chữ bên trong dùng làm bài ca, ca đi ca lại mấy lần như vậy, chả lẽ nàng hẹn mình đến núi Mã Tích để gặp gỡ ngầm với nhau chăng?...”

Chàng chưa nghĩ xong, thì thiếu phụ nọ lại ca tiếp:

-Cạnh núi Mã Tích có cái hồ, trên bờ hồ là chỗ tiên giáng, khi mặt trăng lên nơi đó vừa tĩnh mịch vừa mát mẻ, thực là nơi để Thần Nữ gặp Tương Vương...

Nàng càng ca giọng nàng càng dâm dăng và càng du dương, chỉ trong giây lát cả người lẫn thuyền đã đi mất dạng.

Nghe bài ca khiêu gợi một cách lộ liễu vậy, Độc Cô Sách cũng phải ngượng ngịu đến mặt đỏ bừng, bụng liền bảo dạ rằng:

-"Thiếu phụ này có sắc đẹp khuynh nước khuynh thành, nhưng cử chỉ và lời lẽ lại táo bạo như thế. Ta đã giả dạng thành đạo sĩ, mới gặp nhau có lần đầu mà nàng dám ca những lời lẽ đó để khiêu gợi và còn ước hẹn với ta nữa".

Tất nhiên chàng không để ý đến cuộc hẹn ước của nàng nọ, nhưng chỉ cảm thấy mặt nàng ta có vẻ quen thuộc lắm, nhưng không hiểu đã gặp nhau ở đâu? Sau nghĩ đi nghĩ lại rút cục chàng mới nghĩ ra được lai lịch của thiếu phụ áo xanh này, chàng biết nàng ta chính là Lục Y U Linh Điền Thúy Thúy, người đã tấn công lên Ôn Bằng ở trên núi Đại Hán Dương, nhưng chàng không ngờ nàng chính là người đã mây mưa với mình ở trong Tây Thi cốc vì lúc nào chàng cũng yên trí người đã vui vầy với mình là Mộ Dung Bích.

Vì biết đối phương là Điền Thúy Thúy cho nên chàng quyết định thể nào cũng đi phỏ ước. Sau chàng lại liên tưởng đến việc Ngọc Sương, Kim Phiến Thư Sinh Giang Tử Kỳ và thiếu nữ áo đen định đến Thái Hồ để kiếm một người gia nhập bọn Cửu Hung. Chẳng lẽ người mà bọn chúng định tìm kiếm đó là Điền Thúy Thúy chăng?

Chàng đã biết rõ việc này, tất nhiên không khi nào để cho Điền Thúy Thúy nhập bọn với bọn hung ác kia, nên chàng định đi núi Mã Tích giả vờ thân mật với Thúy Thúy, một mặt tùy cơ ứng biến để làm công tác phản gián.

Chàng quyết định như vậy rồi, liền bơi thuyền tiến thẳng về phía núi Mã Tích.

Núi Mã Tích ở ngay giữa Thái Hồ bốn mặt đều là nước, trên vách núi có rất nhiều vết chân ngựa, theo lời đồn thì hồi xưa Tần Thủy Hoàng đã tới đây du ngoạn, và từ đó tới nay vết chân ngựa vẫn tồn tại ở trên vách núi cho tới bây giờ.

Trong lời ca Thúy Thúy có câu: "Khi mặt trăng lên". Nên chàng đoán chắc nàng ta hẹn gặp gỡ mình vào lúc đêm khuya, vì vậy chàng định đến chỗ gặp gỡ xem địa thế trước, rồi đến tối sẽ quay trở lại.

Hôm đó là mười bốn tháng Giêng, trước ngày Nguyên Tiêu tiết trời đẹp tuyệt, nên người du ngoạn rất nhiều, nhưng chàng phát giác trên hồ rất ít du thuyền, nhất là chỗ gần núi Mã Tích lại càng không có bóng người, chàng ngạc nhiên vô cùng.

Sau chàng thấy mặt trời đã lặn xuống đỉnh núi, mây đỏ như máu phản chiếu xuống mặt nước cũng đỏ ngầu như vậy, cảnh nơi đây lừng lầy khắp thiên hạ, hầu như có một làn sát khí bao trùm. Chàng là người đọc rất nhiều sách nên khi thấy cảnh tượng này chàng liền kinh hãi thán và bụng bảo dạ rằng:

-”Đêm nay ta phải cẩn thận lắm mới được, đừng có để như ở Tây Thi cốc bị sa ngã vào kiếp số phong lưu mà không hay biết tí gì?”

Lúc ấy thuyền đã ghé vào bờ, trên bờ không có một bóng người nào hết, Độc Cô Sách đi vòng sang phía bên phải mấy trượng, cột chiếc thuyền của mình vào trong bụi lau, rồi chàng mới nhảy lên bờ.

8. Xuất Sắc Hơn Người

Phạm vi của Mã Tích khá lớn rộng. Độc Cô Sách cũng không hiểu Điền Thúy Thúy hẹn mình ở nơi nào? Chàng cứ thững thảng đi ven theo mép núi một mặt thưởng thức cảnh mặt trời lặn, một mặt ngắm nhìn những hàng động ở trước vách núi, quả thực hang động nào trông cũng giống hệt vết chân ngựa vậy.

Mặt trời đã bắt đầu lặn, chàng bỗng nghe thấy trên mặt hồ chỗ đằng xa có tiếng người ca vọng tới và có thấy bóng của một chiếc thuyền đang từ từ lướt tới.

Giọng ca của người này rất hùng hồn, hơi rất dài, lời ca cũng rất tự hào. Chàng ngạc nhiên không tả liền nghĩ bụng:

-“Người đang ca hát này là ai thế?”

Chiếc thuyền đó càng tới gần, tiếng ca vừa dứt, thì phía khác lại bỗng có tiếng sáo du dương nổi lên. Độc Cô Sách là một người sở trường cả về mộc tiêu, sáo và đàn, nên có thể nói chàng là người tri âm được. Vừa nghe tiếng sáo, chàng nhận thấy chân khí của người này rất mạnh, biết ngay người đó thể nào cũng là người có nội công thâm hậu, nhưng trong tiếng sáo ấy chàng nhận thấy bá khí nhiều hơn dạt khí, cho nên chàng biết người này không phải chính nhân quân tử.

Một người ca, một người thổi sáo cùng tới một lúc như vô tình hay là họ hẹn ước với nhau từ trước? Chàng muốn biết rõ sự bí mật của hai người này, nên vội khuất vào một cái hang động ở gần đó để rình xem.

Người ca hát đến trước, người này là một ông cụ mặc áo ngắn râu tóc bạc phơ, chân trần đi giày rơm, lưng đeo một cái búa. Búa của ông già ấy rất kỳ lạ, không phải bằng sắt mà lại là bằng ngọc thạch. Tay trái của ông già ôm một hồ lô rượu lớn, thỉnh thoảng lại đưa lên mồm tu luôn.

Vừa trông thấy hình dáng của ông già, Độc Cô Sách đã đoán ra được ông ta là một võ lâm kỳ khách tiếng tăm lừng lẫy Giang Nam, họ Đồng tên là Bách Biểu, biệt hiệu là Ngọc Phủ Tuý Tiều. Người này võ công chỉ vào hạng trung đẳng thôi, nhưng tửu lượng có thể nói là vô địch được.

Ông già vừa mới tới trên bờ đã cầm búa ngọc vào ngang lưng, hai tay ôm hồ lô đưa lên miệng tu không ngớt.

Lúc ấy tiếng sáo cũng vừa ngưng, người thổi sáo đã bơi thuyền vào bờ. Độc Cô

Sách đã nhận ra người này là một thư sinh mặc áo vàng. Thuyền còn cách bờ tới bốn trượng, thư sinh nọ chỉ khẽ nhún chân, người đã nhẹ nhàng như một bông hoa bay lướt thẳng lên trên bờ hạ chân xuống mặt đất không một tiếng động nào hết, chiếc thuyền của y theo đà tiến thẳng vào trong bụi lau ở bên cạnh bờ.

Chỉ một môn khinh công đó cũng đủ thấy thư sinh áo vàng là một cao thủ thượng thặng trong võ lâm rồi.

Độc Cô Sách thấy thế kinh hãi thâm vội đưa mắt nhìn thư sinh áo vàng thấy người đó tuổi trạc bốn mươi lăm bốn mươi sáu, tay cầm một cây sáo bằng trúc, lưng đeo một cái quạt màu vàng thật lớn. Trông thấy cái quạt ấy chàng đã đoán được thư sinh này thế nào cũng là Kim Phiến Thư Sinh Giang Tử Kỳ, người thứ sáu trong nhóm Lục Hung mới phục sinh.

Thư sinh áo vàng vừa lên tới bờ đã chấp tay chào ông già tóc bạc vừa cười vừa hỏi:

-Đồng huynh thật là người có tín, lại còn đến sớm hơn tại hạ một bước.

Thấy thư sinh chào ông già là Đồng huynh, Độc Cô Sách biết là đoán không sai, ông già này quả là Bách Biểu. Bách Biểu cũng chấp tay đáp lễ và hỏi lại thư sinh áo vàng rằng:

-Bách Biểu này bình sinh tuy không có sở trường gì hết, nhưng không muốn hứa hẹn bừa. Bây giờ ngài có thể cho tôi biết tên họ và hẹn Đồng mỗi đến đây làm gì thế?

Thư sinh áo vàng mỉm cười đáp:

-Tiểu đệ là Giang Tử Kỳ.

Nghe thấy ba chữ “Giang Tử Kỳ” Bách Biểu ngạc nhiên trở mắt lên nhìn vào cái quạt vàng đeo ở ngang thắt lưng của đối phương không chớp.

Tử Kỳ thấy thế mỉm cười hỏi tiếp:

-Đồng huynh là lão giang hồ, kinh nghiệm nhiều, kiến thức rộng, có lẽ đã nhận ra được lai lịch của tiểu đệ rồi?

Bách Biểu đưa hồ lô rượu lên tu một hớp thực lớn rồi gật đầu đáp:

-Kim Phiến Thư Sinh Giang Tử Kỳ năm xưa ở trong Thái Hồ nửa đêm trời giết chết cả Giang Hồ Thập Hiệp một lúc, oai phong sát khí chấn động cả võ lâm! Lão tiều phu này vừa trông thấy cái quạt vàng đã kinh hãi đến run lấy bấy rồi.

Tử Kỳ nghe thấy đối phương nói như thế có vẻ đắc trí tùm tùm cười lắc đầu:

-Lời của Đồng huynh vừa nói đó là chuyện cũ và hồi ba mươi năm về trước, bây giờ còn nhắc nhở đến làm gì nữa.

Độc Cô Sách nghĩ bụng:

”Kim Phiến Thư Sinh Giang Tử Kỳ đã nổi danh từ hồi ba mươi năm về trước và

là người trong nhóm Cửu Đại Hung Tà, như vậy người này ít nhất cũng phải trên sáu mươi tuổi rồi nhưng sao trông mặt y chỉ độ bốn mươi sáu thôi, đủ thấy y có cách trụ nhan và công lực luyện cũng tới mức thượng thừa rồi!”

Bách Biểu lại ngẩng nhìn Tử Kỳ một hồi nữa rồi mỉm cười hỏi tiếp:

-Giang huynh ẩn dật đã lâu năm như vậy, đột nhiên xuất hiện lại đi kiếm Đồng mỗ ngay, hay có việc gì thế?

Tử Kỳ ngồi xuống một tảng đá ở gần đó, tay cầm cây sáo trúc múa động một hồi, rồi mỉm cười đáp:

-Không có việc gì thì đâu dám làm kinh động đến Đồng huynh, Đồng huynh thử đoán xem đó là việc gì?

Bách Biểu nghĩ ngợi giây lát, rồi lắc đầu đáp:

-Việc này khó khăn lắm, vì Đồng mỗ vợ mấy vị chưa hề kết thù kết oán với nhau bao giờ. Vụ Ly Hồn Cốc ở núi Dã Nhân và hồi ba mươi năm về trước lại không có liên quan gì đến mỗ hết.

Tử Kỳ vội đỡ lời:

-Đồng huynh cứ yên tâm, mục đích của mỗ đến để kiếm huynh đây không phải là vì thù. Bách Biểu tay rời cái búa ngọc ở ngang lưng ngơ ngác hỏi lại:

-Không phải vì thù thì tức là vì lợi, nhưng Đồng mỗ có tiếng là nghèo nàn, tuy được liệt danh là Ngọc Phủ Tuý Tiêu, nhưng đó chỉ là hư danh thôi, vì cái búa này không phải là ngọc tốt mà thực sự nó chỉ là một tảng đá trắng tầm thường thôi.

-Đồng huynh khỏi phải lo âu gì hết, không ai dòm ngó đến cái búa của huynh đâu. Đệ tìm huynh không phải vì thù, cũng không phải vì lợi mà là vì danh, nên mới định cầu huynh một việc.

-Chả lẽ chỗ ẩn cư của Giang huynh mọc nhiều cây đại quá, định nhờ tiểu phu này đến quét dọn hộ phải không?

-Đệ hãy bảo cho huynh biết một tin này trước.

-Tin gì thế, xin Giang huynh cứ nói?

-Vụ Ly Hồn Cốc ở núi Dã Nhân vào hồi ba mươi năm về trước người đời đều yên trí Cửu Đại Hung Tà đã chết sạch, sự thật thì không đúng chút nào. Ngoài đại ca, thất đệ và cửu đệ của anh em mỗ bị lão tặc Đại Bi với Nam Môn tặc đạo giết chết rồi, còn lão nhị, lão tam, lão tứ, lão ngũ, lão bát, với đệ đây vẫn còn khỏe mạnh và tồn tại như thường.

Bách Biểu nghe nói mặt hơi lộ vẻ kinh hãi kêu ồ lên một tiếng không biết nên đối đáp như thế nào cho phải. Ông ta chỉ buột miệng nói:

-Mừng cho quý vị.

Tử Kỳ lại nói tiếp:

-Anh chị em đệ tái sinh rồi, định kiếm lão giặc sói đầu Đại Bi với tặc đạo Nam Môn để đòi lại nợ máu ở Ly Hồn Cốc năm xưa, nên đã chuẩn bị tổ chức một đại hội triệu tập thiên hạ quần hào lấy tên là Nam Thiên đại hội.

-Đó là thường tình của người võ lâm.

-Trước khi triệu tập Nam Thiên đại hội anh em đệ cần phải bỏ tức đủ con số Chín Đại hung tà, như vậy mới đủ hãnh diện với đời được.

Hình như Bách Biểu đã hiểu rõ ý nghĩa lời nói của Tử Kỳ rồi nên liền thất thanh hỏi tiếp:

-Chả lẽ Giang huynh lại định kéo lão tiều phu này vào bỏ tức con số khiếm khuyết của Cửu Đại Hung Tà chẳng?

Tử Kỳ nhìn Bách Biểu khê gật đầu mỉm cười đáp:

-Đồng huynh đoán đúng đấy! Đệ rõ ý muốn mời huynh kết minh với các anh em của nhóm Cửu Đại Hung Tà chúng đệ.

Bách Biểu vừa cau mày lắc đầu, thì Tử Kỳ lại nói tiếp:

-Đồng huynh không nên hiểu cái tên Cửu Đại Hung Tà ấy khó nghe, huynh nên nhớ bát hoang tứ hải, ngũ nhạc tam sơ có hàng nghìn hàng vạn nhân vật võ lâm, nhưng trong đó chỉ có nhóm Cửu Đại Hung Tà là đã làm cho thiên hạ chấn động được thôi. Như vậy huynh được dự vào nhóm của anh em mỗ, cho vẻ vang hơn là chỉ làm Ngọc Phủ Tuý Tiều hay sao?

-Giang huynh không nên lấy đông để mong vá vàng như vậy. Đồng mỗ chỉ biết có mấy miếng võ công rất tầm thường, thực là xách dép cho mấy vị cũng không đáng.

Độc Cô Sách núp ở trong hang động trên vách núi nghe tới đây cũng phải ngạc nhiên vô cùng. Chàng nhận thấy nếu Giang Tử Kỳ dụ Điền Thúy Thúy tham gia vào nhóm Cửu Đại Hung Tà thì còn có lý, không hiểu tại sao y lại mời Đồng Bách Biểu nhập bọn để làm gì?

Lúc ấy Tử Kỳ đã dùng cây sáo trúc vẽ năm chữ Giang Nam Đệ Nhất Hiệp lên trên mặt tảng đá, rồi y từ từ đứng dậy mỉm cười nói tiếp:

-Đồng huynh sở dĩ đệ rủ huynh nhập bọn không phải là mộ tài của huynh, mà chỉ mộ danh của huynh. Cổ nhân đã nói, tay cũng có ngón dài ngón ngắn...

-Đồng Bách Biểu này ngoài biệt tài nhậu rượu không chịu thua ai ra, thì quả thật không có gì mà gọi là sở trường được cả.

-Đồng huynh đoán rất đúng, chính đệ mộ danh đại huynh là có thể uống trăm hũ rượu không say, mới mời huynh dự vào nhóm Cửu Đại Hung Tà mà kết làm anh em.

Bách Biểu có vẻ không tin, gượng hỏi tiếp:

-Có phải Giang huynh được rồi rảnh quá, mới định rủ Đồng mỗ tới đây nói chuyện phiếm cho vui đấy không? Chẳng lẽ chỉ uống được có mấy chén rượu như thế, mà cũng xưng...

Tử Kỳ xua tay, vừa cười vừa đỡ lời:

-Đồng huynh đừng có lấy làm lạ, tửu lượng của huynh rất hữu dụng cho anh em chúng tôi, không kém gì Trần Thế Thần Công tuyệt nghệ khoáng đại vậy.

Bách Biểu càng hồ nghi thêm nhìn thẳng vào mặt Tử Kỳ hỏi tiếp:

-Xin Giang huynh nói trắng nguyên nhân ra cho Đồng mỗ biết thì hơn?

Tử Kỳ mỉm cười hỏi lại Bách Biểu:

-Đồng huynh còn nhớ vụ Ly Hồn Cốc ai là người dẫn đầu đối phó với Cửu Đại Hung Tà chúng tôi không?

Vì việc đó không phải là câu chuyện bí mật, nên Bách Biểu vừa cười vừa đáp:

-Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ hai người.

-Ta hãy không nói đến tên giặc sói đầu Đại Bi vội, Đồng huynh có biết tặc đạo Nam Môn Vệ tại sao lại được cái tên là Tam Kỳ Vũ Sĩ không?

-Vô lâm chưởng cố ấy Đồng mỗ cũng biết đôi chút, Nam Môn Vệ vì sở trường Bốc, Tửu, Thuỳ (Xem bói, uống rượu và ngủ), nên mới được người trong giang hồ ban cho y cái tên là Tam Kỳ Vũ Sĩ như thế. Cũng vì vậy mà có câu ca dao rằng: "Một giấc ngủ khiến trời đất bao la, một bữa say làm nản khôn chặt hẹp lại, một quả bói khiến quỷ thần đều kinh hãi, Tam Kỳ Vũ Sĩ đã mấy ai sánh bằng"

-Cách dụng binh cần ở như biết người biết ta và lại cần trí dũng kiêm toàn. Nam Môn Vệ đã nổi tiếng về rượu, thì anh em mỗ muốn tên tuổi của y bị táng tận bởi môn rượu đó.

Lúc này Bách Biểu mới vỡ lẽ liền nói tiếp:

-Thế ra Giang huynh muốn Đồng mỗ nhập bọn như vậy là để tỷ thí tửu lượng với Nam Môn Vệ phải không?

-Trong đại hội Nam Thiên anh em mỗ muốn Đồng huynh so tài tửu lượng với tặc đạo rồi mới áp chiến thần công của chúng tôi. Như vậy khi y so tài tửu lượng với huynh đã say sưa rồi, tất nhiên công lực của y phải kém sút, như thế có phải là tên tuổi của y sẽ bị tiêu tan bởi chúng ta không?

Độc Cô Sách nghe thấy Tử Kỳ nói như vậy rất kinh hoàng và nghĩ bụng:

"Không ngờ bọn hung tàn này có võ công đã kinh người mà tâm địa lại còn độc ác vô cùng nữa".

Bách Biểu nghe Tử Kỳ nói xong, liền cau mày lại hỏi:

-Giang huynh đã chắc chắn Đồng mỗ thế nào cũng nhập bọn với các vị hay sao?

-Theo sự nhận xét của mỗ, người thích uống rượu hẳn gặp một người địch thủ

tương đương với mình thì thực là một sự khoái lạc nhất trong đời, thì thế nào cũng phải thi đua với đối thủ cho tới cùng khi say lúy túy mới thôi, nhưng Đồng huynh lại không muốn thế, đệ đâu dám miễn cưỡng.

Nói tới đó, y trở năm chữ “Giang Nam đệ nhất hiệp” khắc ở trên miếng đá xanh mà cười khẩy hỏi tiếp:

-Đồng huynh là người giàu kinh nghiệm rộng kiến thức, chắc huynh còn nhớ năm xưa ở nơi đây, trong nửa đêm trời, đệ đã giết sạch Giang Nam thập tam hiệp, như vậy chắc huynh cũng đã biết Giang Nam đệ nhất hiệp bị chết như thế nào?

Bách Biểu lắc đầu thở dài đáp:

-Tao ngộ của Giang Nam đệ nhất hiệp thảm khốc nhất. Ông ta bị thương trước mười hai hiệp kia, nhưng lại bị giết sau mười hai người đó. Ông ta đã bị điểm vào Ngũ Âm tuyệt mạch, chân tay không cử động được, mồm ông không nói năng gì được, người khác muốn cứu ông ta, nhưng không có cách nào cứu giúp, chỉ chờ đến lúc gan ruột đứt ra từng khúc rồi mới tắt thở thôi. Sau cùng, tắc sáng ngày hôm sau, Thiếu Lâm thiền sư tới thăm nom thấy ông ta thảm khốc như vậy, đành phải nhắm mắt ra tay bồi cho ông ta một thể Kim Cương chưởng. Nhờ vậy Giang Nam đệ nhất hiệp mới thoát khỏi bị khổ.

Tử Kỳ nghe nói mặt vênh váo, gật đầu, vừa cười vừa nói tiếp:

-Đồng huynh nói đúng lắm...

Y nói tới đó đã sầm nét mặt lại, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng hung ác, cười khẩy một tiếng rồi tiếp:

-Đáng lẽ Đồng huynh có bằng lòng nhập bọn với Giang mỗ hay không, đó là quyền riêng của huynh, nhưng huynh đã nói hết sự bí mật của ta nên Giang mỗ phải đặt hai con đường để cho Đồng huynh lựa chọn.

Bách Biểu cau mày lại, vội hỏi:

-Hai con đường gì, Giang huynh cứ nói để Đồng mỗ suy tính xem nên chọn con đường nào?

Tử Kỳ đáp:

-Con đường thứ nhất, huynh phải theo lời mời của Giang mỗ chúng ta đồng minh kết làm anh em.

Bách Biểu cười khẩy mấy tiếng lại tiếp:

-Còn con đường thứ hai?

Tử Kỳ lắc đầu, cười giọng xảo trá, đáp:

-Giang mỗ không muốn Đồng huynh lựa chọn con đường thứ hai thảm tuyệt trần gian ấy.

Bách Biểu nghe y nói xong đưa mắt nhìn năm chữ “Giang Nam đệ nhất hiệp”

khắc ở trên tảng đá giây lát mới vỡ nhẽ:

-Đồng mõ hiểu rõ rồi. Nếu Bách Biểu không chịu tham gia minh ước của Cửu Đại Hung Tà, thì giang huynh sẽ đối xử với Đồng mõ như Giang Nam đệ nhất hiệp năm xưa phải không?

Tử Kỳ trợn ngược đôi ngươi lên, cất tiếng cười như điên như cuồng, gật đầu đáp:

-Đồng huynh là người thông minh như thế, chắc huynh không khi nào lại lựa chọn con đường thứ hai ấy đâu.

Bách Biểu nhìn xuống những làn sóng ở trên mặt hồ, lẳng lặng không nói năng gì cả.

Lúc ấy mặt trăng đã mọc lên cao, Điền Thúy Thúy đang một mình bơi chiếc thuyền nhỏ lướt trên cảnh đẹp như tiên, từ từ tiến thẳng về phía núi Mã Tích. Độc Cô Sách vẫn ẩn núp trong bóng tối. Chàng muốn nghe xem Đồng Bách Biểu bị kẻ hung ác dùng Sinh Tử để uy hiếp mà vị lão hiệp ấy sẽ lựa chọn con đường nào?

Một lát sau, Bách Biểu mới lên tiếng trả lời. Lời lẽ của y đáp lại đối phương không những khiến Độc Cô Sách ngạc nhiên, mà cả Giang Tử Kỳ cũng ngạc nhiên nốt.

Vì Tử Kỳ biết Bách Biểu đã hiểu rõ cái chết thảm khốc của Giang Nam nhất hiệp chắc không khi nào lại đại đột mà lựa con đường thứ hai, thế nào cũng phải chọn con đường thứ nhất.

Còn Độc Cô Sách biết Đồng Bách Biểu nổi hiệp danh đã lâu, không khi nào lại tham sống sợ chết, thế nào cũng phải quyết chiến với đối phương một phen, và chọn con đường thứ hai.

Không ngờ Đồng Bách Biểu trả lời Tử Kỳ rằng:

-Hai con đường mà Giang huynh vừa nói đó, Bách Biểu này không muốn lựa chọn, mà chỉ muốn lựa chọn con đường thứ ba thôi.

Tử Kỳ kêu “ủa” một tiếng vội nói:

-Giang mõ chỉ nói có hai đường, chứ có con đường thứ ba nào đâu?

Bách Biểu cầm hồ lô rượu lên tu hai hớp tỏ vẻ rất hào khí, cười ào ạt đáp:

-Giang huynh muốn dụ Đồng mõ kết làm anh em với quý vị, chả lẽ Giang huynh lại không để quyền cho Đồng mõ được mở thêm một con đường nữa hay sao?

Tử Kỳ hơi cau mày lại, giọng cười hỏi:

-Đồng huynh nói có lý lắm. Chẳng hay con đường thứ ba mà Đồng huynh lựa chọn đó là con đường gì? Xin huynh cứ cho Giang mõ hay.

Bách Biểu chỉ cười chứ không trả lời, trái lại còn hỏi Tử Kỳ:

-Giang huynh có thần công tuyệt thế như vậy, nếu đấu với Đồng mõ, một kẻ tài

hèn sức mọn này, thì Giang huynh phải đấu mấy hiệp mới có thể thắng nổi Đồng mỗ?

Tử Kỳ nghe nói càng ngạc nhiên thêm, nhìn Bách Biểu một hồi, rồi dơ tay trái ra, chìa ba ngón tay lên, vẻ mặt rất kiêu ngạo đồng dặc đáp:

-Ba hiệp.

Bách Biểu thấy Tử Kỳ nói như vậy, hớn hở mỉm cười.

Độc Cô Sách núp ở trong bóng tối thấy Bách Biểu có vẻ đắc trí như vậy cũng khoan tâm phần nào. Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi:

-Tại sao Đồng huynh lại tươi cười như thế Đồng huynh đã nói rõ con đường thứ ba cho Giang mỗ nghe đâu?

Bách Biểu mỉm cười đáp:

-Con đường thứ ba rất giản dị, mà cũng là con đường của các nhân vật võ lâm vẫn thường hay đi.

Tử Kỳ kêu “ồ” một tiếng, tỏ vẻ đã vỡ lẽ nhưng vẫn hỏi tiếp:

-Chả nhẽ Đồng huynh muốn ra tay đấu mấy thế võ với Giang mỗ hay sao?

Bách Biểu gật đầu đáp:

-Vừa rồi Giang huynh đã tự khoe chỉ đấu ba hiệp thôi, thế nào cũng thắng nổi mỗ...

Tử Kỳ rất kiêu ngạo vội đỡ lời:

-Đó không phải là tự khoe. Xưa nay Giang mỗ đã nói được là phải làm được. Dù việc khó khăn đến đâu cũng vậy, hướng hồ là tỉ võ.

Bách Biểu đặt hồ lô rượu xuống, từ từ rút cây búa bằng ngọc treo ở ngang lưng ra, mỉm cười hỏi tiếp:

-Nếu vậy Đồng Bách Biểu muốn thỉnh giáo ba hiệp. Trong ba hiệp tỉ võ đó, Giang huynh thắng nổi Đồng mỗ, thì Đồng mỗ xin tuân theo mệnh lệnh của huynh ngay. Bằng không, mỗi người đi một ngã, không ai được can thiệp ai. Chẳng hay Giang huynh nghĩ sao?

-Đó là ý kiến của Đồng huynh đề nghị. Chắc Đồng huynh không hối hận đấy chứ?

-Chúng ta quân tử nhất ngôn. Xin Giang huynh lấy cái quạt vàng ra đi!

Tử Kỳ liếc nhìn Bách Biểu một cái, cười ngạo đáp:

-Khỏi cần phải sử dụng quạt vàng, Giang mỗ chỉ tay không đấu với Đồng huynh là được rồi. Chỉ trong ba hiệp là cùng, Giang mỗ thế nào cũng cướp được cây búa ngọc của Đồng huynh.

Bách Biểu mừng thầm, vội đỡ lời:

-Cửu Đại Hung Tà oai trấn vũ trụ, Giang huynh đã nói như vậy thế nào cũng có

tuyệt học nắm chắc phần thắng Bách Biểu cung kính tuân lệnh, xin Giang huynh hãy đỡ ba hiệp Ngọc phủ của Đồng mõ.

Nói xong y giở ngay thể “Trầm Hương Cửu Mẫu” ra tấn công, cây búa ngọc của y như vũ bão nhằm hai vai của Tử Kỳ công xuống.

Độc Cô Sách thấy thể võ của Đồng Bách Biểu lợi hại như vậy rất kinh ngạc nghĩ thầm:

–”Việc gì cũng thế, mắt có trông thấy mới là thật, chứ lời nói của người ta không sao tin cậy được. Theo như thiên hạ đồn đại, võ công của Ngọc Phủ Tuý Tiêu chỉ thuộc vào hạng trung bình thôi, sao thể búa của y lại oai hùng đến như vậy? Trong phủ thức bao hàm vô cùng thần diệu”.

Độc Cô Sách thấy thể búa của Bách Biểu thần diệu như thế, rất kinh ngạc Giang Tử Kỳ cũng vậy, y phải giở tuyệt kỹ khinh công môn “Di Hình Hoán ảnh” ra tránh né liên tiếp, miễn cưỡng lắm mới tránh thoát được thể Trầm Hương Cửu Mẫu của đối phương.

Bách Biểu thấy hiệp thứ nhất của mình đã làm cho đối phương cuống quýt, lại giở ngay hai thể “Ngô vương phạt quế” với Ngũ Đinh khai sơn” ra một lúc, thể búa của y như sấm như sét còn oai mãnh hơn thể thứ nhất nhiều.

Tử Kỳ kinh ngạc khôn tả y ẩn tích trong Ly Hồn Cốc ở núi Dã Nhân, khổ luyện võ công thân pháp gần ba mươi năm, bây giờ đã giở hết những tài ba tuyệt diệu ra mới không bị búa của Bách Biểu đả thương. Như vậy, y làm gì còn có cơ hội trả đũa nữa? Y là một kẻ hung ác ghê gớm năm xưa chỉ bị thua có Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ thôi, còn ngoài ra y chưa hề bị thua một người nào hết. Vì vậy y hổ thẹn quá hoá tức giận cười khẩy một tiếng, vội rút cái quạt vàng ra cầm ở trong tay.

Bách Biểu tấn công xong ba thể búa ấy dù đối phương đã phải gắng sức lắm mới né tránh nổi, nhưng y vội cầm búa ngọc vào ngang lưng không tấn công tiếp nữa rồi chấp tay chào Tử Kỳ và nói:

–Có lẽ Giang huynh thương Đồng mõ già nua lắm lắm nên mới nhường luôn cho mõ ba hiệp như thế. Xin chào Giang huynh chúng ta sẽ tái ngộ sau.

Tử Kỳ đã chót nói khoác, chỉ trong ba hiệp là có thể đánh bại được đối phương, nay đấu ba hiệp liền không trả đũa được một thể nào, tất nhiên y phải hổ thẹn khôn tả. Nhưng chả lẽ lại bảo là không kể hay sao, y đang phân vân khó xử, thì bỗng nghe thấy phía đằng xa có tiếng cười lanh lảnh vọng tới. Tiếp theo đó, có một thiếu nữ tuyệt sắc mặc áo xanh bơi một chiếc thuyền đi nhanh như bay tới. Kim Phiến Thư Sinh Giang Tử Kỳ ở Miêu Cương lâu năm không những không biết tên tuổi của Điền Thúy Thúy, cả mặt và hình dáng của nàng ra sao, y cũng không hay

nốt. Y chỉ trông bề ngoài đã nhận biết thiếu phụ này là người có võ công khá cao siêu rồi.

Điền Thúy Thúy đậu chiếc thuyền vào bờ, từ từ đi lên trên bờ, đưa mắt liếc nhìn Đồng Bách Biểu rồi mỉm cười hỏi:

-Lão già họ Đồng ở đây làm chi? Có phải muốn uống với tôi mấy chén rượu đây không?

Bách Biểu không những biết mặt biết tên thiếu phụ này mà còn nếm qua mùi khốn khổ của nàng ta nữa, nên y thấy nàng bỗng xuất hiện ở đây đã phải cau mày lại, gượng cười đáp:

-Điền cô nương khéo nói bông thật. Già này thì xứng làm sao với cô nương mà dám uống rượu với cô nương như thế?

Thì ra Điền Thúy Thúy là người rất thâm đả độn lời nói “uống rượu với tôi” của nàng ta đó là tiếng lóng, ý nghĩa chính của nó là ngủ với nhau, chứ không phải là uống rượu thật. Tuy nhiên Bách Biểu phải hiểu biết ý nghĩa câu nói ấy, nên y sợ toát mồ hôi mà vội trả lời như trên.

Thúy Thúy nói bông chứ không phải là nói thật nhưng nghe thấy Bách Biểu trả lời như thế, nàng vẫn lạnh lùng nói tiếp:

-Lão già họ Đồng đã không dám tiếp rượu với bốn cô nương, thì đi ngay, còn đứng đó làm chi? Chả lẽ lão còn đợi ý trung nhân của ta đã hẹn tới đây để làm mất hết hứng thú của ta với chàng hay sao?

Bách Biểu nghĩ ngay ra được một kế bụng bảo dạ rằng:

-”Hiện giờ hai người này: Giang Tử Kỳ là hung nhân khét tiếng vào hồi ba mươi năm về trước, còn Điền Thúy Thúy là ác nữ nổi danh ngày nay. Sao ta không nhân lúc này dùng lời lẽ khiêu khích để cho chúng đánh nhau một trận, dĩ ma giáng ma có hơn không?”

Lão hiệp đã quyết định như vậy liền gượng cười đáp:

-Lão tiều phu này không dám trái lệnh của Điền cô nương. Lão xin đi ngay.

Nhưng bạn họ Giang này chưa chắc đã chịu để yên cho lão đi.

Điền Thúy Thúy vội quay người lại, trở mắt nhìn vào mặt Kim Phiến Thư Sinh, người thứ sáu trong nhóm Cửu Đại Hung Tà, mà tiếng tăm đã lừng lẫy cả khôn một hồi, rồi cười khẩy một tiếng, và nói:

-Họ Giang kia, ngươi là cái thá gì mà dám không nghe lời bốn cô nương?

Tử Kỳ đang kinh hoảng vì ba thế búa của Bách Biểu quá lợi hại trong lòng đang nghĩ thầm:

-”Lão tiều phu nghiện rượu, coi rượu quý hơn cả tính mạng này, không ngờ công lực lại cao siêu đến như thế”.

Y vừa nghĩ tới đó, đã thấy Điền Thúy Thúy tới, và ra lệnh quát bảo Bách Biểu một cách rất hống hách, y càng kinh ngạc thêm và nghĩ tiếp:

-"Đã ngót ba mươi năm, ta chưa hề bước chân vào Trung Nguyên, không ngờ Trung Nguyên đã xuất hiện nhiều tài năng đến thế. Không hiểu thiếu phụ áo xanh đẹp một cách đáng sợ, lẳng lơ một cách kỳ lạ này là ai? Lai lịch của nàng ta ra sao?"

Nếu là người khác quát bảo như vậy, Tử Kỳ đã sớm giở thủ đoạn ác độc ra đối phó rồi, nhưng y thấy Điền Thúy Thúy đẹp như tiên nữ, mới trông thấy y đã hồn siêu phách lạc, nên nghe nàng nói, xong y vẫn tươi cười mà thủng thẳng đáp:

-Họ Giang này mai danh ẩn tích ở trong Ly Hồn Cốc trên núi Dã Nhân ngót ba mươi năm, không khác gì một người bị đuổi ra khỏi võ lâm và bị các nhân vật ở Trung Nguyên đã quên bẵng từ lâu. Thảo nào Điền cô nương...

Y chưa nói dứt, Điền Thúy Thúy đã tươi cười, hỏi:

-Người đã ẩn danh ở Ly Hồn Cốc trên núi Dã Nhân ngót đã ba mươi năm, lưng lại đeo cái quạt vàng như vậy, chắc người là Kim Phiến Thư Sinh Giang Tử Kỳ trong nhóm Cửu Đại Hung Tà năm xưa phải không?

Tử Kỳ kêu "ủa" một tiếng, gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Cô nương biết cả tiện danh lẫn liệt hiệu của tại hạ như vậy thật là hiếm có.

Nói xong, y giơ hai tay phải lên, phất tay áo một cái, liền có ba sợi dây vàng bay lên trên không ngay.

Thì ra, nhân lúc Điền Thúy Thúy nói chuyện với Tử Kỳ, Bách Biểu đã lẳng lặng định thoát thân nhưng vừa đi tới đằng mũi thuyền, thì bị ba cái gai vàng như ba sợi dây phi tới. Y chỉ kêu lên được một tiếng "hự" rất khê, đã té vào trong khoang thuyền ngay.

Tử Kỳ cười như điên như cuồng nói tiếp:

-Bách Biểu nghe ta nói đây. Người đã trúng phải Tuyệt Mệnh Kim Mang của ta thì giỏi lắm chỉ có thể sống được đến giờ Ngọ trưa mai thôi. Nếu người chịu nghe lời ta, đến giờ mao hay giờ Thìn ngày mai người treo một lá phướn trắng lên chỗ trước cửa, Giang Tử Kỳ này sẽ đến giải cứu cho người thoát chết liền.

Bách Biểu nghiêng răng mím môi chịu đựng lẳng lặng chèo thuyền đi ngay.

Đã biết rõ lai lịch của Giang Tử Kỳ rồi, Điền Thúy Thúy không còn vẻ kiêu ngạo như trước nữa, đưa mắt nhìn theo Bách Biểu rồi mỉm cười hỏi Tử Kỳ rằng:

-Bạn họ Giang định sai bảo lão già họ Đồng đi làm việc gì thế? Sao lão phé vật ấy không tuân lệnh bạn?

Giang Tử Kỳ không đại gì tiết lộ bí mật của mình cho nàng ta hay y chỉ lắc đầu đáp:

-Điền cô nương chớ nên coi thường y, Đồng Bách Biểu không là phế vật như cô nương tưởng tượng đâu, Võ công của y rất cao siêu đấy.

Thúy Thúy vừa cười vừa đỡ lời:

-Có phải bạn đã ra tay đấu với y phải không?

Tử Kỳ đáp:

-Phải, mỗi tay không đấu mấy thế búa với y, không ngờ oai lực của y lại rất cao cường.

Thúy Thúy như cười mà không phải là cười nhìn Tử Kỳ nói tiếp:

-Có phải bạn chỉ đấu với y có 3 hiệp không?

Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi lại:

-Lúc ấy Điền cô nương còn chưa tới núi Mã Tích này, sao cô nương lại biết rõ như thế?

Thúy Thúy không sao nhịn được, liền cười khanh khách, trông mặt nàng tươi như hoa nở và đầy tình tứ. Thấy nàng ta lẳng lơ như vậy Tử Kỳ cũng phải động lòng, hai má nóng hổi ngay và ngạc nhiên hỏi:

-Tại sao Điền cô nương lại cười như vậy?

Thúy Thúy vẫn cười hoài:

-Tôi cười người lừng danh thiên hạ như Kim Phiến Thư Sinh mà còn bị mắc lõm Đồng Bách Biểu như thế.

Càng ngạc nhiên thêm, Tử Kỳ hỏi tiếp:

-Tại hạ có mắc hõm gì đâu?

-Võ công của Bách Biểu rất tầm thường, nhưng hồi còn tráng niên, y vào rừng đốn củi, ngẫu nhiên gặp một dị nhân truyền ba thế Giáo Kim Phủ Pháp cho y. Ba thế búa ấy lợi hại lắm. Người không biết rõ căn bản của y thì thế nào cũng phải kinh hãi, nhưng nếu đấu tới thế thứ tư y sẽ lộ tẩy tài hèn sức yếu ngay. Sự thực, y không chịu đựng nổi một cái đánh.

Tử Kỳ nghe nói với võ nhẽ, thảo nào mình ném ba mũi Tuyệt Mệnh Kim Mang mà y không tránh thoát nổi một mũi nào hết.

Thúy Thúy nói xong đưa mắt nhìn hồ nước và cau mày lại. Tử Kỳ mỉm cười hỏi:

-Điền cô nương nhìn gì thế?

Điền Thúy Thúy kêu “ủa” và đáp:

-Vừa rồi tôi chả nói là gì, tôi có hẹn ước với một người bạn tới đây uống rượu với tôi.

9. Sửa Soạn Môi Để Câu Cá Vàng

Tử Kỳ cũng là kẻ hiếu sắc, y thấy Thúy Thúy tuyệt sắc đã thèm rỏ rãi ngay, liền đỡ lời:

-Điền cô nương, người bạn mà cô nương đã hẹn không tới, thì để Tử Kỳ này tiếp cô nương uống rượu cũng được chứ sao?

Thúy Thúy cười vẻ rất dâm dăng:

-Câu uống rượu của tôi nói đây không phải là uống rượu thường đâu.

Tử Kỳ càng cảm thấy hứng thú hỏi tiếp:

-Không phải uống rượu bằng cách thường thì uống bằng cách nào?

Thúy Thúy liếc mắt tổng tình Tử Kỳ, rồi nàng mím môi vuốt tóc lấy điệu, cười giọng càng lẳng lơ thêm và đáp:

-Người thường uống rượu là uống rượu thực và chỉ chú trọng đến bản thân của rượu thôi còn cách uống rượu mà tôi nói đây là sự hứng thú sau khi uống rượu cơ. Độc Cô Sách núp ở trên khe núi, càng nghe thấy nàng ta nói càng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng liền chửi thề:

“Người đàn bà này thực là dâm dăng vô sỉ đến cực điểm!”

Tử Kỳ thấy Thúy Thúy ăn nói táo bạo như vậy ngạc nhiên hết sức, nhưng y đã có tà ý rồi, thấy nàng nói như vậy lại càng hợp với lòng mình liền đỡ lời:

-Điền cô nương nói như vậy, Tử Kỳ này có thể tiếp cô nương uống rượu và sự hứng thú sau khi nhậu nhẹt, Giang mỗ lại càng xuất sắc hơn người nhiều.

Thúy Thúy nhếch mép cười khẩy đáp:

-Có lẽ bạn chỉ thành thạo thôi thì có, chứ không thể nào xuất sắc hơn người như bạn khoe khoang được.

Tử Kỳ có vẻ không phục hỏi:

-Sao Điền cô nương lại nói như thế?

-Bạn nói nổi danh từ hồi ba mươi năm về trước, tuy công lực rất tinh thâm và có thể dùng thuật trụ nhan làm cho bộ mặt trẻ trung được, nhưng sự thực tuổi của bạn đã trên hoa giáp, có thể nói bạn đã là một lão già rồi. Người mà ta hẹn tuổi đã trẻ lại phong lưu anh tuấn, như vậy bạn xuất sắc sao bằng được người đó?

Tử Kỳ khonog sao cãi lại được lời nói ấy của nàng chỉ cười nịnh và đỡ lời:

-Xưa Giang Tử Kỳ này đi tới đâu cũng để lại tình nghiệp tới đó, trong trận phần son đã xông pha không biết bao nhiêu lần. Điền cô nương đừng hiềm già nua, chẳng lẽ cô nương đã quên câu tục ngữ: “Càng già càng dẻo...” hay sao?

-Nói đi nói lại, bạn vẫn không thoát khỏi hai chữ sành sỏi, chứ làm gì có sự xuất sắc trong đó?

Tử Kỳ thấy mặt của Thúy Thúy đầy vẻ xuân sắc, y lại khêu gợi thêm:

-Người ngoài nghề thì ưa xuất sắc, còn người trong nghề lại trọng sành sỏi. Điền cô nương đẹp như tiên nữ, thực là một yêu cơ tuyệt đời và cũng là một người rất sành nghề. Chả lẽ cô nương lại không biết sành sỏi có hiệu quả xác thực hơn xuất sắc hay sao?

Hai mắt lim dim nhìn Tử Kỳ, Thúy Thúy càng lảng lơ thêm:

-Bạn kém xuất sắc điều đó đã dĩ nhiên rồi còn sành sỏi hay không thì tôi vẫn chưa được biết. Còn người mà tôi hẹn ước đã xuất sắc mà có lẽ còn sành sỏi nữa là khác, so sánh hai người thì dù sao tôi cũng không thể lựa chọn bạn được.

Vẫn cố nén lửa dục xuống, Tử Kỳ với giọng rất dịu dàng nói tiếp:

-Cô nương nói rất đúng, nhưng một người chưa tới mà một người thì đã ở trước mắt đây chả lẽ cô nương lại chịu bỏ lỡ giờ lành và cảnh đẹp này hay sao?

Mấy lời nói này của y đã làm động lòng Thúy Thúy, nên nàng ta cứ cầm cái khăn lụa quay tít hoài, đôi mắt lim dim liếc nhìn Tử Kỳ khẽ đáp:

-Trông bạn thêm thường một cách tội nghiệp quá!

Tử Kỳ biết cá đã sắp cắn câu, liền mặt dày mày dạn chấp tay và nói tiếp:

-Lão sinh khí cầu Điền cô nương kết một mối hoan hỷ nhân duyên, bổ thí cho mấy giọt dương chi cam lộ.

Thúy Thúy bật mồn cười và đáp:

-Hai chữ lão sinh này bạn khéo dùng lắm cũng thành thực một cách đáng yêu.

Nếu bạn tự xưng là tiểu sinh, có lẽ Điền Thúy Thúy này đến gai cả người.

Thấy Thúy Thúy có vẻ bằng lòng. Tử Kỳ mừng rỡ khôn tả, vội tiến đến gần

Thúy Thúy, nàng lại lui về phía sau mấy bước xua tay nói tiếp:

-Hãy khoan đã, tôi còn mấy lời phải nói tiếp:

Lúc này lửa dục đã bốc lên bùng bùng, y không sao chịu được, liền cười nói:

-Có chuyện gì thì nói mau lên! Bây giờ đang đúng lúc xuân tiêu, cổ nhân đã có câu “một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng”.

-Đêm nay tôi chịu kết duyên với lão sinh phần vì chờ người nọ mãi không tới không lẽ bỏ mất đêm xuân này. Phần thứ hai là vì nể tên tuổi của bạn đã gây được xưa kia, dù công có công lên Dương đài với bạn, Điền Thúy Thúy này cũng không đến nỗi bị nhục nhã.

Muốn lấy lòng nàng ta, Tử Kỳ phải hết sức chiều chuộng mà nói:

-Dạ dạ! Cô nương nói đúng lắm!

-Giang hồ đồn đại, hồi ba mươi năm về trước Cửu Đại Hung Tà đã bị Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ giết chết hết ở trong Ly Hồn Cốc trên núi Dã Nhân. Vì lẽ đó mà Điền Thúy Thúy nghi ngờ bạn chỉ là Kim Phiến Thư Sinh giả mạo.

Không ngờ Thúy Thúy lại nói như vậy, Tử Kỳ cười gượng đáp:

-Điền cô nương đa tâm thực...

Không đợi chờ y nói dứt, Thúy Thúy đã lắc đầu nói tiếp:

-Không phải là tôi đa tâm đâu. Ba mươi năm trước Cửu Đại Hung Tà các người danh trấn bát hoang, nhưng bây giờ đã đến lượt Lục Y U Linh Điền Thúy Thúy hào oai nhiếp hoàn vũ rồi. Nếu tôi bị kẻ giả hiệu lừa dối một cách mơ hồ, thử hỏi tôi còn mặt mũi nào đứng ở trong võ lâm nữa.

Tử Kỳ nhận thấy nàng ta nói rất có lý, cau mày hỏi:

-Cô nương nói như vậy, có phải là muốn lời chứng minh không phải là giả hiệu không? Nhưng bây giờ biết chứng minh bằng cách nào được?

-Phương pháp chứng minh này rất dễ, chúng ta chỉ ấn chứng công lực với nhau là biết ngay.

-Nếu tôi thắng, Điền cô nương...

Thúy Thúy mỉm cười và vội ngắt lời:

-Nếu quả thực bạn là Kim Phiến Thư Sinh Giang Tử kỳ, cũng chưa chắc đã thắng nổi Điền Thúy Thúy này. Quý hồ võ công của bạn tương đương với Thúy Thúy, thì chúng ta sẽ kết thiện duyên với nhau luôn.

Tử Kỳ thấy nàng ta kiêu ngạo như vậy, liền trợn ngược đôi lông mày lên, nhưng y vẫn nén lửa giận xuống ngay và vội mỉm cười nói tiếp:

-Đề nghị này của cô nương rất hay, vậy xin cô nương ra điều kiện đi, Tử Kỳ thế nào cũng xin tiếp tay.

Thúy Thúy chỉ vách đá ở phía đằng trước mỉm cười đáp:

-Chúng ta không phải là đấu võ, vậy cuộc so tài này nên giản dị một chút. Bây giờ chúng ta cùng tấn công vào vách đá một chưởng, cứ xem dấu vết ở trên vách đá là có thể biết được công lực của nhau ngay.

Tử Kỳ gật đầu cười, rồi hai người cùng vận thần công lên nhắm vách đá cùng tấn công luôn một chưởng.

Cả hai đều là những hung tinh tuyệt vời, mỗi người có một môn công lực hãn thế, oai lực thể chưởng ấy của hai người rất lợi hại. Vì muốn để dấu vết vào vách đá, toàn dùng âm nhu chưởng lực, nhưng Độc Cô Sách ẩn núp ở sau vách đá cũng cảm thấy rung động cả tâm thần.

Tấn công xong thể chưởng ấy Thúy Thúy với Tử Kỳ cùng vội phi thân tới gần vách đá để xem. Quả thấy trên đó có hai dấu vết bàn tay sâu hơn tấc, không ai hơn ai kém cả.

Do sự kết quả ấy, Thúy Thúy mới biết Kim Phiến Thư Sinh đứng ở trước mặt mình đây chính là một trong Cửu Đại Hung Tà năm xưa thực.

Còn Tử Kỳ cũng kinh hãi và thầm phục công lực của Thúy Thúy ngoài sự ham

muốn xác thịt ra, y còn muốn nhân dịp này lôi kéo nàng ta nhập bọn để điền vào cho đủ con số chín người.

Thúy Thúy chỉ hai dấu vết bàn tay cười rất dâm dăng:

-Giang huynh, trên vách núi này chỉ có những hang động hình vó ngựa, cho nên người ta mới đặt tên là Mã Tích Sơn. Bây giờ chúng ta để lại hai dấu vết bàn tay nếu bị bọn phàm phu tục tử trông thấy thế nào cũng đặt tên núi này là Tiên Tích Sơn liền.

Tử Kỳ nghe nàng ta gọi mình là Giang huynh biết sự mong muốn của mình đã thành công rồi. Y rất khoái trí gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Điền cô nương là thần tiên trên trời, bị đẩy xuống phàm trần lại cùng Tử Kỳ lưu lại mối lương duyên ở nơi đây thì núi này đáng đổi tên là Tiên Tích Sơn lắm.

Điền Thúy Thúy trời sinh ra là một dâm nữ, lúc này đã động tình hai mắt câu hồn của nàng ta liếc nhìn Tử Kỳ một cái đã khiến đối phương mất hết hồn vía liền.

Nàng uể oải hỏi Tử Kỳ:

-Giang huynh có mang theo rượu không? Chúng ta không nên bỏ lỡ dịp may này, vì đêm xuân rất ngắn...

Cả hai nam nữ hung tà lửa dục đã bốc lên bùng bùng, hai người sắp sửa chấp nối với nhau thì bỗng có tiếng người ngâm nga vọng xuống rằng:

-”Trên bờ hồ, cạnh Mã Tích sơn,
Dưới ánh trăng nàng tiên nữ giáng trần,
Lặng lẽ chờ người yêu lý tưởng,
Cùng chung hưởng giấc mộng Tương Vương.”

Thúy Thúy nghe thấy tiếng ngâm nga ấy, liền xua tay bảo Tử Kỳ đang lim dim đôi mắt và tiến đến gần mình rằng:

-Bạn có nghe thấy không? Tương Vương đã giáng lâm. Thần nữ này không sao chia xẻ thân này ra làm hai được. Vụ nhân duyên tạm thời chúng ta không sao kết thành được nữa!

Tử Kỳ thấy Thúy Thúy đang gọi mình là Giang huynh và bây giờ lại gọi mình là bạn. Cuộc nhân duyên sắp thành đã bị đập đổ, như vậy y không tức giận sao được, liền nhìn về phía có tiếng người ngâm nga mà quát bảo:

-Tên chuột nhắt nào ẩn núp ở trên vách núi lén lút rình rập việc riêng của người...

Trên vách có tiếng rú kêu rất dài và rất lớn, Độc Cô Sách cải trang làm đạo sĩ đã như một vị tiên ở trên trời bay xuống vậy.

Thì ra Độc Cô Sách biết nếu để cho Thúy Thúy cấu hợp với Tử Kỳ, không những bọn Lục Đại Hung Tà được tăng cường thêm một dâm phụ mà chưa biết

chừng Thúy Thúy lại còn lôi cả Bạch Phát Quỷ Mẫu vào nhập bọn với chúng là khác. Huống hồ chàng thấy lửa sắp bén vào rơm, khi nào chàng lại chịu trông thấy những cảnh dân ô ấy. Cho nên chàng mới quyết định hiện thân ra, rồi khiêu khích cho Thúy Thúy với Tử Kỳ thành thù địch, xong đầu đẩy chàng sẽ nghĩ cách đối phó với dân phụ để nhảy ra khỏi lưới phần son.

Chàng quyết định như vậy, mới ngâm mấy câu thơ trên.

Tới khi Tử Kỳ không sao nén nổi lửa ghen nên chàng liền rú lên một tiếng thực dài rồi phi thân xuống. Người chàng còn đang lơ lửng ở trên không, đã thấy Tử Kỳ giơ tay lên ném luôn mười cái gai vàng rất nhanh vào mình.

Độc Cô Sách đã chuẩn bị từ trước và đã vận Đại Bi Thần Công ra để phòng rồi, chờ những gai vàng sắp va đụng vào người, chàng dùng tiềm lực vô hình đẩy những mũi gai ấy bắn ngược trở lại. Nhưng chàng chưa kịp ra tay, thì Thúy Thúy thấy Tử Kỳ mắng chửi chàng như thế đã không vui, lại thấy y sử dụng Tuyệt Mệnh Kim Mang tấn công chàng, nàng xầm ngay nét mặt lại, giơ luôn tay áo lên phát một cái, thế là mười mũi kim mang đã bắn vào vách núi, liền có tiếng kêu "loong coong" liên hồi.

Tử Kỳ tức giận khôn tả, chưa kịp lên tiếng nói thì Điền Thúy Thúy đã lạnh lùng nói trước:

-Bây giờ Thúy Thúy lại không tin bạn là Giang Tử Kỳ hay Kim Phiến Thư Sinh nữa. Vì đã là hung tà khoáng thế thì phải có khí khái hung tà khoáng thế mới đúng. Có khi nào một người lừng danh như thế lại có hành vi tấn công lén đối thủ như vậy?

Tử Kỳ vừa ngượng nghịu vừa bực tức, với giọng hơi run run hỏi:

-Điền cô nương, còn gọi tôi là Giang huynh và còn bảo không nên bỏ lỡ thì giờ quý báu, vì đêm xuân rất ngắn ngủi. Sao bây giờ cô nương lại dở mặt chóng đến thế?

Thúy Thúy cau mày lại cười đáp:

-Sự xấu đẹp và cao quý bản tiện của vạn vật ở trên thế gian này đều do hai chữ "so sánh" mà ra cả. Bạn hãy nhìn thử bạn kia xấu đẹp ra sao trước, rồi lại nhìn xuống mặt nước hồ xem bộ mặt của mình có bằng người ta hay không đã. Trước khi bạn kia chưa tới, Thúy Thúy thấy buồn tẻ mới lấy bạn tiêu khiển tạm. Nhưng bây giờ bạn kia đã tới rồi thì tất nhiên Thúy Thúy phải dở mặt với bạn chứ.

Tử Kỳ tức giận đến run lấy bẫy, đột nhiên rú lên một tiếng rất lớn múa chưởng nhằm ngực Thúy Thúy tấn công luôn.

Thúy Thúy vừa cười vừa nhảy sang bên tránh chưởng phong của Tử Kỳ và phát tay áo sử dụng thế Lưu Vân Xuất Tự (Mây ở đỉnh núi bay ra) phản công ngay.

Thấy thân pháp của Thúy Thúy linh diệu như vậy. Tử Kỳ cũng phải kinh hoàng, vội vận hết công lực lên và tấn công luôn năm chưởng một lúc.

Khi nào Thúy Thúy chịu lép vế, hề thấy đối phương tấn công chưởng nào nàng chống đỡ ngay chưởng ấy. Chưởng phong và cương khí của hai người hất cát bụi bay mù mịt và rất kinh thiên động địa.

Độc Cô Sách lui ra ngoài xa mấy trượng khoanh tay ngồi lên trên một tảng đá để xem.

Một người mặc áo màu vàng, một người mặc áo màu xanh, thoạt tiên còn phân biệt ra được người nào là Tử Kỳ người nào là Thúy Thúy, sau cùng đấu càng nhanh càng không sao phân biệt ra được người nào với người nào nữa, mà chỉ thấy hai luồng bóng vàng xanh quay quẩn như chong chóng.

Đấu hàng trăm hiệp, vẫn không sao thắng nổi đối phương. Tử Kỳ tức giận kêu rú liên mồm, liên giở những thế võ kỳ lạ ra liên tiếp, mà chỉ đẩy được Thúy Thúy lui về phía sau một hai bước thôi. Thúy Thúy bỗng nhảy ra khỏi vòng đấu đứng vuốt tóc nhìn mặt Tử Kỳ cười khanh khách:

-Cửu Đại Hung Tà oai trấn càn khôn năm xưa cũng chỉ có thể thôi, chứ chả có gì gọi là đặc sắc cả. Nhưng nếu người thức thời mới phải là tuấn kiệt. Chẳng hay bạn đã chịu thua chưa? Cũng may...

Tử Kỳ càng tức giận thêm, trợn trừng mắt lên nhìn lại Thúy Thúy rồi vội ngắt lời nàng:

-Ai chịu thua nào?

Thúy Thúy lại kêu “ủa” một tiếng, rồi hỏi tiếp:

-Bạn không nhận thua, tại sao bạn lại ngừng tay lại không dám chiến đấu nữa?

Tử Kỳ sát khí đằng đằng, thuận tay cởi luôn cái quạt vàng đeo ở ngang lưng xuống. Thúy Thúy thấy thế lại càng cười rữ rựi, đến phải ôm bụng. Tử Kỳ tay cầm quạt gõ vào bàn tay trái hỏi nàng:

-Sao cô nương lại cười ta thế?

Thúy Thúy tỏ vẻ khinh thị đáp:

-Tưởng bạn đã ngừng tay không dám đấu nữa, ngờ đâu bạn lại muốn lấy cái quạt tầm thường đó ra để đối địch như thế.

Tử Kỳ hất mạnh một cái, cái quạt liền xoè ra kêu “xoẹt” một tiếng rồi y rất kiêu ngạo cười như điên như khùng đáp:

-Anh hùng trên giang hồ, hào kiệt trong võ lâm đã có không biết bao nhiêu người bị cái quạt này giết chết rồi, ít nhất cũng có đến 7, 8 chục người.

Thúy Thúy lạnh lùng đỡ lời:

-Câu chuyện anh hùng ấy của bạn là chuyện năm xưa, có lẽ bảy tám chục người

đó cũng tầm thường như Đồng Bách Biểu chẳng hạn, chỉ là những kẻ giá áo túi cơm, nên bạn mới giết đowcj chúng một cách dễ dàng như thế. Còn bây giờ bạn gặp bà cô này, chưa biết chừng bạn giữ được nổi cái quạt cũng nên?

Thấy nàng ta khinh thị mình đến như vậy, Tử Kỳ càng tức giận liền quát hỏi:

-Người đừng có làm bộ làm tịch như thế vội, có giỏi thì rút khí giới ra đi?

Thúy Thúy để tay vào cán kiếm, vừa cười vẻ kiêu ngạo đáp:

-Muốn bôn cô nương sử dụng khí giới thì cái quạt lại càng không phải là quạt của Giang Tử Kỳ nữa.

Nói tới đó đột nhiên nàng rú lên một tiếng rất thánh thót, rồi rút luôn thanh bảo kiếm ra khỏi bao, liền có một luồng ánh sáng xanh làm loé mắt mọi người.

Độc Cô Sách vừa trông thấy thanh bảo kiếm của nàng ta đã cả kinh nghĩ:

-“Trông thanh kiếm này quen mắt lắm”

Tử Kỳ cũng rất kinh hãi, vội lui ngay về phía sau hai bước.

Thúy Thúy đưa ngang thanh kiếm lên lạnh lùng cất tiếng hỏi tiếp:

-Giang Tử Kỳ đã tự nhận là người sành điệu, vậy biết kiếm mà ta đang cầm đây là kiếm gì không?

Tử Kỳ cau mày lại nhìn thanh kiếm ở trong tay Thúy Thúy một hồi,ngẫm nghĩ giây lát rồi lên tiếng hỏi tiếp:

-Kiếm Âm, Kiếm Thức và Kiếm Mang của thanh kiếm này đều khác thường, có phải là Thanh Bình bảo kiếm mà đã lâu không thấy xuất hiện trên giang hồ phải không?

-Người nhận được Thanh Bình bảo kiếm của ta như vậy cũng hơi sành điệu đấy.

Lúc này Độc Cô Sách mới biết thanh bảo kiếm ở trong tay của Thúy Thúy lại là Thanh Bình cổ kiếm. Chàng kinh ngạc khôn tả, liền nghĩ tiếp:

-”Sau giấc mộng hoang đường ở trong Tây Thi cốc trên núi Điểm Thương, Mộ Dung Bích có để lại mấy chữ nói:

-”Thanh Bình kiếm đã bay, người áo xanh đã đi xa. Nếu chàng nhớ kiếm thì đi Thiên Ma cốc núi Câu Lưu, còn chàng nhớ người thì trước sau nguyên tiêu sang năm, cứ việc đến Thái Hồ bơi thuyền sẽ gặp gỡ”.

Vì mình không muốn gặp lại dâm phụ, nên mới trọng kiếm khinh người, mình đã đi núi Câu Lưu. Nhưng tới đó chỉ thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh thôi, chứ không thấy Thanh Bình kiếm. Tại sao ở Thái Hồ này lại phát hiện thanh cổ kiếm này, mà thời gian cũng vừa đúng vào Nguyên tiêu như thế?

Chàng có biết đâu Thúy Thúy là người dâm hung ác độc vô cùng hôm ấy nàng để lại mấy câu đó dụng ý của nàng là nếu Độc Cô Sách trọng kiếm khinh người, đi Câu Lưu Thiên Ma cốc thì thế nào cũng bị Bạch Phát Quỷ Mẫu giết chết.

Chàng đang thắc mắc thì Giang Tử Kỳ đã cười khinh nói tiếp:

-Thanh Bình cổ kiếm tuy sắc bén thật, nhưng muốn chém đứt được cái quạt vàng nổi danh của Giang Tử Kỳ này, thì có khác gì người si nói chuyện mơ không.

Thúy Thúy vẫn cười khanh khách:

-Không tin thì người cứ việc thử xem là biết ngay.

Vừa nói dứt lời nàng đã múa bảo kiếm hoá thành muôn bông hoa kiếm nhảm đầu Tử Kỳ úp chụp xuống.

Tử Kỳ cười ha hả, cũng múa cái quạt thành trăm nghìn cái bông vàng. Chống đỡ luôn những bông kiếm của đối phương, liền có tiếng kêu “loong coong” liên hồi hai kẻ hung tà tuyệt thế đều cảm thấy cổ tay rung động rất mạnh, không hèn mà cùng nhảy lui về phía sau ba bước tức thì.

Thúy Thúy vội cúi đầu nhìn bảo kiếm của mình xem có việc gì không, nàng chỉ thấy kiếm mang tia sáng của bảo kiếm toả ra loé mắt, chứ thần kiếm không việc gì hết mới yên tâm.

Còn Tử Kỳ thì cau mày lại kinh hãi thẳm, vì thấy cái quạt chế tạo bằng ngũ kim của mình mà các bảo kiếm không làm gì nổi, bây giờ đã bị Thanh Bình cổ kiếm chặt đứt mất một mảnh nho nhỏ, nhưng tình cảnh ấy chỉ có một mình y biết thôi, chứ Điền Thúy Thúy không sao phát giác được. Y không muốn tỏ vẻ hèn kém ở trước mặt địch thủ, nên vẫn cười như điên như khùng nói tiếp:

-Tưởng Thanh Bình cổ kiếm sắc bén thế nào, không ngờ lại tầm thường như vậy.

Điền cô nương có giỏi hãy tiếp thêm ba thế Tu La Phiến này của Giang mỗ.

Y vừa nói vừa múa cái quạt vàng giở ba thế quạt huyền ảo quái dị ra tấn công nhanh như điện chớp.

Thúy Thúy không tin Thanh Bình cổ kiếm của mình không làm gì nổi cái quạt nho nhỏ của đối phương, nên nàng ta trợn ngược đôi lông mày lên, dồn hết toàn lực vào thanh kiếm và cũng giở một thế kiếm rất huyền diệu ra để chống đỡ ba thế quạt như vũ bão của đối phương.

Phần vì thế kiếm của đối phương rất sắc bén và biết Thúy Thúy lại dồn thêm chân lực vào thanh kiếm, phần thứ hai vì vừa rồi mới chống đỡ có một thế mà cái quạt rất yêu quý của mình đã bị đứt mẻ nên Tử Kỳ không dám đi theo vết bánh xe cũ, mà đành phải giở ba thế liên hoàn rất tinh vi ra, rồi vội thu quạt vàng lại và lướt về phía sau tám thước ngay.

Thấy đối phương lùi bước, Thúy Thúy cười khanh khách nói:

-Giang Tử Kỳ, cái quạt vàng nổi tiếng của bạn không sợ bảo kiếm sắc bén của Thúy Thúy này, vậy bạn có dám ném mùi U Linh Quỷ ảnh kiếm pháp, bốn mươi chín thức mà Điền Thúy Thúy này mới nghiên cứu ra không lâu không?

Độc Cô Sách đã nghe người ta nói Điền Thúy Thúy mới nghiên cứu được một pho là U Linh Quỷ ảnh kiếm pháp rất siêu tuyệt trong võ lâm, bây giờ thấy nàng ta sắp giở pho kiếm ấy ra đấu với Tử Kỳ, nên chàng vội tập trung tinh thần chăm chú nhìn kiếm pháp của đối phương, để so sánh xem Thập Bát La Hán kiếm pháp của sư môn có hơn được kiếm pháp của dân phụ không.

Thúy Thúy vừa nói xong đã giở ngay U Linh Quỷ ảnh kiếm pháp ra, quả nhiên pho kiếm này của nàng ta lợi hại không thể tưởng tượng được, thể kiếm nào cũng tinh xảo tuyệt luân, biến ảo khôn lường chỉ trong nháy mắt đã bao vây chặt Kim Phiến Thư Sinh trong Cửu Đại Hung Tà vào giữa tức thì.

Độc Cô Sách càng xem càng kinh hãi thán và nghĩ bụng:

-“Thảo nào Nam Môn Vệ sư thúc đã khuyên mình: ”Bạch Phát hao đầu, Lục Y nan đương”. Pho kiếm pháp này của Thúy Thúy về mặt vững chãi và hùng mạnh thì không bằng Thập Bát La Hán kiếm pháp tuyệt học của sư môn, nhưng lại huyền ảo và ác độc hơn. nàng ta lại có thêm Thanh Bình cổ kiếm trợ giúp, chỉ sợ phen này Kim Phiến Thư Sinh không sao chống đỡ nổi kiếm pháp của đối phương thôi”.

Tử Kỳ không ngờ U Linh Quỷ ảnh kiếm pháp của Thúy Thúy lợi hại đến như vậy, thể thức đã tinh xảo, kiếm mang lại sắc bén, quả thì mình chỉ còn cách chống đỡ thôi, chứ không thể nào trả đũa nàng ta được. Ba mươi năm nay y ẩn tích ở ngoài nam hoang khổ luyện thần công, lần thứ hai này y tái xuất thế chỉ mong trả được mối thù huyết hận để gây dựng lại thanh oai, nếu lần này bị thua Điền Thúy Thúy thì còn hy vọng gì đi kiếm Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Sĩ nữa.

Tử Kỳ nghĩ tới đó đánh liều định hy sinh, cái quạt vàng cũng bắt chấp, mà giở tuyệt học của mình ra xoay thế thủ thành thế công quyết một phen sống chết với Điền Thúy Thúy.

Trong lúc Tử Kỳ rú lên một tiếng, múa cái quạt thành một làn ánh sáng vàng nhảy xổ vào tấn công, để vãn hồi lại thế bại, thì bỗng dưng xa có ba tiếng rú của đàn bà rất thánh thót vọng tới. Nghe thấy ba tiếng rú kêu ấy Tử Kỳ vội thay đổi ý định, y liền giở hai thể quạt rất tinh diệu ra gạt những bông hoa kiếm của Thúy Thúy sang bên.

Thúy Thúy thấy hai thể quạt này của Tử Kỳ oai lực rất mạnh đang định nhấn thêm công lực để phản công. Ngờ đâu Tử Kỳ không tiến mà lại lùi bước, rồi chợt nhảy sang bên hơn ba trượng vào trong một cái thuyền nhỏ đậu ở trong bụi lau.

Thúy Thúy thấy thế vừa cười vừa kêu gọi:

-Giang Tử Kỳ người là Kim Phiến Thư Sinh, đường đường một đại hung tà trong nhóm Cửu Đại Hung Tà mà cũng phải khiếp sợ bỏ chạy như vậy hay sao?

Tử Kỳ vừa bơi thuyền vừa cười đáp:

-Có ai sợ cô nương đâu, vì Tử Kỳ mỗ có việc cần, bắt buộc phải tạm ngưng tay, tối mai chúng ta sẽ gặp lại nhau ở nơi đây tái chiến, lúc ấy sẽ quyết định sự thắng bại sau.

Thúy Thúy gật đầu đáp:

-Cũng được, mong lời nói của bạn đừng trái với việc làm là được rồi, Điền Thúy Thúy thể nào cũng có mặt tại đây đợi chờ chỉ giáo.

Tử Kỳ cười khẩy, rồi bơi thuyền đi như bầy, chỉ thoáng cái đã mất dạng.

Độc Cô Sách biết ba tiếng rú vừa rồi thể nào cũng là tiếng rú của Đinh Ngọc Sương hay thiếu nữ áo đen rú kêu chứ không sai.

Điền Thúy Thúy chờ Tử Kỳ đi khỏi, liền ngừng đầu lên nhìn trời rồi tỏ vẻ chán nản nhìn Độc Cô Sách mà gượng cười nói:

-Trời đã sắp sáng rồi, giấc mộng Tương Vương của chúng ta đã bị bọn chúng phá tan mất rồi. Đêm mai chúng ta lại gặp nhau ở nơi đây nhé?

Độc Cô Sách yên trí thể nào Thúy Thúy cũng yêu cầu mình hưởng thú vui phong lưu với nàng ta, nên chàng đang nghĩ cách thoái thác, bỗng nghe thấy Thúy Thúy nói như thế thì còn gì mừng bằng. Chàng liền gật đầu đáp:

-Bần đạo xin tuân lệnh, tuyệt nghệ thần công của Điền cô nương làm cho bần đạo sáng mắt ra.

Thúy Thúy vội trả lời:

-Công lực của bạn cũng cao siêu lắm.

-Điền cô nương bần đạo chưa hề ra tay lần nào, sao cô nương lại biết công lực của bần đạo cũng cao siêu?

-Thúy Thúy này có phải là người ngoài nghề đâu, bạn ẩn núp ở trên vách núi lâu như vậy, mà khiến Tử Kỳ với Thuý Thúy này không hay biết tí gì, đủ thấy võ công của bạn đã thuộc vào hàng cao thủ hạng nhất. Huống hồ lúc nhảy xuống bạn lại sử dụng môn khinh công rất thượng thừa.

Nói tới đó, Thúy Thúy hơi ngừng một chút rồi đưa mắt nhìn chàng một cách rất tình tứ và cười giọng lẳng lơ nói tiếp:

-Bạn đã biết tôi là Lục Y U Linh Điền Thúy Thúy rồi, còn tôi nên xưng hô bạn ra sao?

Độc Cô Sách buột miệng đáp:

-Pháp hiệu của bần đạo là Linh Thông.

-Pháp hiệu của bạn phong lưu thực, có phải lấy ở trong câu: "Thân vô thái phụng song nghi dục, tân hữu linh tê nhất điểm thông" đấy không? Bây giờ trời đã sáng rồi Thúy Thúy phải đi đây, bạn đừng có quên cuộc hẹn ước đêm mai nhé.

Nói xong nàng cười giọng lẳng lơ, rồi nhảy xuống chiếc thuyền nhỏ vội vàng đi luôn, vừa đi nàng vừa ca hai câu:

-Thân vô thái phụng song phi dực, tâm hữu linh tề nhất điểm thông...

Độc Cô Sách thở dài nghĩ bụng:

”Nếu đêm mai Tử Kỳ rủ cả thiếu nữ áo đen với Đinh Ngọc Sương tới đây thì không biết Điền Thúy Thúy có thể địch nổi ba người ấy không? Hai bên đều là bọn hung tà tuyệt đời bất cứ ai thắng ai bại ta cũng bất chấp, ta chỉ cần làm thế nào để chúng khỏi hợp tác a dua với nhau thôi”.

Càng nghĩ càng cảm thấy cao hứng và một mình ngồi ở trên tảng đá nhìn cảnh hồ. Chàng bỗng trông thấy Tuyệt Mệnh Kim Mang của Tử Kỳ bị Điền Thúy Thúy gạt rớt xuống đất, liền nghĩ đến một việc.

Chàng nghĩ đến Đồng Bách Biểu và còn nghĩ lời nói của Tử Kỳ bảo Bách Biểu không thể sống qua được giờ ngộ mai. Chàng nhận thấy Bách Biểu không chịu kết minh với Tử Kỳ như vậy, lão hiệp ấy kể cũng là một hiệp sĩ chân chính. Vì vậy chàng quyết định thử đi kiếm Bách Biểu xem có cứu được ông ta thoát chết không? Đã nghĩ là làm luôn. Độc Cô Sách liền xuống thuyền bơi đến chỗ ở của Đồng Bách Biểu tại đáy Động Đình Sơn.

Khi tới nơi, chàng nhảy lên bờ và trông thấy ngay căn nhà lá của Bách Biểu ở, nhưng không y treo lá phướn cầu cứu như Tử Kỳ đã dặn. Chàng càng kính phục thăm ông già này là người có cốt khí, chàng vội đi tới trước căn nhà lá gõ cửa xin vào yết kiến.

Một thằng nhỏ mười ba mười bốn tuổi mặc cái áo đại tang, vẻ mặt rầu rĩ ra mở cửa. Độc Cô Sách giật mình kinh hãi vội hỏi:

-Chú em để tang ai thế? Ngọc Phủ Tuý Tiêu Đồng lão tiên bối có ở nhà không?

Thằng nhỏ ứa nước mắt ra đáp:

-Đồng Bách Biểu là ông của cháu, đêm hôm qua ông cháu bị thương về tới nhà, đến sáng hôm nay trời mới tạnh sáng đã qua đời rồi.

Nó vừa nói vừa mời Độc Cô Sách vào trong nhà nhìn cái quan tài bọc da trắng và ứa nước mắt ra khóc.

Độc Cô Sách đi tới trước linh cữu thấp hương hành lễ khẽ thở dài và nói:

-Đồng lão tiên bối! Đêm hôm qua ở núi Mã Tích tiểu bối đã tận mắt trông thấy tiên bối bị Tuyệt Mệnh Kim Mang của Tử Kỳ đã bị thương, cho nên bây giờ mới đặc biệt tới đây để tương cứu, ngờ đâu lão tiên bối đã ngậm cười nơi chín suối rồi...

Chàng chưa nói dứt, tiểu đồng đứng cạnh bỗng xen lời hỏi:

-Xin hỏi đạo trưởng là người của tôn phái nào?

Độc Cô Sách không muốn lừa dối thằng nhỏ, liền trả lời thực rằng:

-Chú em. Tôi là Độc Cô Sách chứ không phải người trong Tam Thanh giáo, vì có một việc riêng mà phải cải trang như thế này. Sự thực tôi là đệ tử ký danh nơi cửa Phật, môn hạ của thánh tăng Đại Bi Tôn Giả.

Chàng vừa tự giới thiệu xong, trong quan tài đã có tiếng cười ha hả vọng ra và nắp quan tài bỗng mở tung lên, Đồng Bách Biểu đang ôm hồ lô rượu, hơi rượu sặc sụa, đột nhiên ngồi thẳng dậy. Thoạt tiên Độc Cô Sách rất kinh hãi, sau cả mừng chấp tay mỉm cười nói:

-Thế là Đồng lão tiên bối vẫn bình yên vô sự thật là đáng mừng.

Bách Biểu nhảy ra ngoài quan tài, dắt Độc Cô Sách vào trong nội thất, mỉm cười hỏi:

-Thế ra tối hôm qua Độc Cô lão đệ cũng có mặt trên núi Mã Tích đấy à?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Tiểu bối núp ở trong một cái hang trên vách đá đã được trông thấy rõ Giang Tử Kỳ dùng thủ đoạn ác độc vô sỉ tấn công lên lão tiên bối.

-Gần gũi những kẻ hung ác như Tử Kỳ lúc nào cũng phải cẩn thận đề phòng, bằng không thể nào cũng bị y hạ độc thủ. Tối hôm qua khi Điền Thúy Thúy tới, lão phu thừa cơ thoát thân, nhưng lúc nào cũng đề phòng tên hung tà ấy ra tay tấn công lên mình.

-Lão tiên bối đã đề phòng từ trước, như vậy chắc không bị Đoạt Mệnh Kim Mang bắn trúng phải không?

10. Cuộc Minh Ước Của Cửu Sát

Bách Biểu có vẻ hồ thẹn vừa cười vừa đáp:

-Với thân pháp thường tục như lão phu, thì làm sao mà tránh nổi sự tấn công lên một cách đột ngột của Tử Kỳ như vậy? Nhưng trước khi đó lão đã mặc sẵn một cái áo tơ làm bằng tóc người đao kiếm không sao chém lọt đấy thôi.

Độc Cô Sách vỡ nhẽ mỉm cười hỏi:

-Lão tiên bối không bị Đoạt Mệnh Kim Mang ném trúng tại sao lại giả chết như thế này? Chẳng lẽ muốn Tử Kỳ hay tin mà không đến quấy rối lão tiên bối nữa phải không?

Bách Biểu gật đầu đáp:

-Độc Cô lão đệ đoán rất đúng Bách Biểu này đã hồ thẹn không có hơi sức và tài ba diệt trừ bọn hung ác của thiên hạ thì đành chỉ có một cách giả chết để giữ thân thôi.

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên hỏi tiếp:

-Lão tiên bối đã nhận thấy phải trừ hết bọn gian tà, thì thiên hạ mới được yên ổn

phải không?

-Chính thế! Nhất là phải diệt trừ nỗi tên Kim Phiến Thư Sinh một hung đồ mang tội vạn ác, không khác gì một phúc đức vô lương cho giang hồ.

-Bây giờ chúng ta đã có một dịp rất may có thể lợi dụng để diệt trừ tên hung ác ấy được.

Bách Biểu ngẫm nghĩ giây lát, mỉm cười hỏi lại:

-Có phải Độc Cô lão đệ muốn lão phu tuân theo chỉ thị của Tử Kỳ mà treo một lá phướn lên trước cửa phải không?

-Lão tiên bối đoán không sai.

Bách Biểu ngẫm nhìn Độc Cô Sách một hồi, Độc Cô Sách hiểu biết ý nghĩa của ông ta ngay, liền cười và hỏi:

-Có phải lão tiên bối sợ tại hạ kìm chế không nổi Giang Tử Kỳ phải không?

Bách Biểu nghiêm nghị đáp:

-Tuy lão đệ là cao túc của Đại Bi Tôn Giả, võ nghệ rất cao siêu thực, nhưng Kim Phiến Thư Sinh được liệt danh vào nhóm Cửu Đại Hung Tà, không phải là vừa đâu. Nếu muốn dụ y tới, thì phải diệt trừ y ngay mới được, bằng không hai ông cháu lão phu thế nào cũng bị tai hoạ thảm khốc ngay.

-Lão tiên bối cứ yên tâm, tối hôm qua Độc Cô Sách đã ước đoán công lực của Tử Kỳ rồi, nếu chính thức đấu với y, chưa biết ai thua ai, còn ngấm ngầm diệt trừ y thì không khó khăn gì hết. Nhưng chúng ta phải nên nghĩ kỹ xem có nên dùng thủ đoạn thiếu quang minh ấy để đối phó với y không?

Bách Biểu mỉm cười vuốt râu đáp:

-Độc Cô lão đệ, cổ nhân dạy gặp Văn Vương thì hãy nói lễ nghĩa, còn đối xử với Kiệt Trụ thì phải dùng binh đao. Theo ngu ý, đối phó với bọn người hung ác như Giang Tử kỳ, thì chúng ta chẳng cần phải ngại dùng thủ đoạn gì hết. Chẳng lẽ lão đệ không nghe thấy hồi hôm y nói hay sao. Ba mươi năm về trước trong một đêm trời y đã giết chết Giang Nam Thập Tam hiệp một lúc, sự tích ấy hung tàn biết bao. Độc Cô Sách ngẫm nghĩ giây lát rồi mỉm cười nói tiếp:

-Lời nói của tiên bối tuy rất chí lý nhưng chúng ta cũng nên để cho y một con đường hối cải và sống sót.

-Lão đệ thử nói cho lão phu biết con đường để y hối cải và sống sót như thế nào xem?

-Chúng ta để sẵn quan tài không để đợi cho Giang Tử Kỳ tới, vẫn để lệnh tôn ra bảo cho y biết lão tiên bối đã khuất núi vì vết thương quá nặng, thử xem Kim Phiến Thư Sinh với sự thất vọng, y còn có hành vi ác độc khác giở ra đối phó không, rồi lúc ấy ta mới quyết định ngấm ngầm ra tay giết y.

-Cách xử sự ấy của lão đệ quả thực là nhân trí nghĩa tận.

Bách Biểu nói tới đó liền lấy búa đóng chặt cổ quan tài lại và sai đứa cháu tên là Đồng Minh lấy một lá phướn bằng vải trắng đem ra treo ở ngoài cửa.

Xếp đặt xong đầu đuôi Bách Biểu với Độc Cô Sách liền trốn vào trong một cái hòm không ở cạnh áo quan trống rỗng ấy để chờ cá cắn câu.

Chờ được một lát Bách Biểu lại khẽ hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô lão đệ, nếu Kim Phiến Thư Sinh có thủ đoạn ác độc giở ra, thì lúc ấy lão đệ sẽ dùng sách gì để diệt trừ y?

Độc Cô Sách biết Đồng Bách Biểu đã đem tính mạng của hai ông cháu ra đối phó với việc này, tất nhiên là trong lòng không yên. Nên chàng mỉm cười khẽ đáp:

-Tại hạ sẽ dùng Đại la đàn chỉ mà ân sư đã cấm không được sử dụng bữa bãi, rồi cách không điểm huyết trừ tên hung ác khét tiếng ấy.

Bách Biểu nghe thấy Độc Cô Sách nói biết sử dụng Đại la đàn chỉ mới hay chàng đã học được trên bảy thành chân truyền của Đại Bi Tôn Giả rồi, cho nên lão hiệp rất yên tâm.

Chờ đến cuối giờ thìn, bỗng ngoài cửa có tiếng người, Độc Cô Sách với Bách Biểu đón chắc Kim Phiến Thư Sinh đã tới, nên hai người vội im hơi lặng tiếng để đợi chờ.

Đồng Minh ra mở cửa, quả thấy thư sinh áo vàng đã tới kiếm ông mình lần trước, Tử Kỳ thấy thằng nhỏ mặc áo đại tang ngạc nhiên liền cau mày lại hỏi:

-Ông cháu đâu?

Đồng Minh dùng tay áo lau chùi nước mắt, nước nở đáp:

-Ông cháu đã chết rồi!

Tử Kỳ dậm chân một cái, rồi chỉ lá phướn treo ở trên nhà mà hỏi tiếp:

-Ông cháu đã chết, thế tại sao còn treo lá phướn ra cửa làm gì?

Đồng Minh vừa khóc vừa trả lời:

-Đêm qua ông cháu về tới nhà, cảm thấy khó chịu, liền sai cháu treo ngay lá phướn ra ngoài cửa, nhưng sáng nay trời vừa sáng tỏ không lâu, ông cháu đã... Y vừa nói tới đó đã khóc sụt sùi, y giả bộ rất khéo léo không ai có thể hoài nghi được.

Tử Kỳ cau mày lại hỏi tiếp:

-Xác của ông cháu đã chôn chưa?

Đồng Minh lắc đầu, chỉ tay vào trong nhà. Tử Kỳ đi vào trong nhà, trông thấy quan tài bọc bằng da trắng bỗng hoài nghi liền cười giọng quái dị hỏi:

-Đồng Bách Biểu, tuy bạn trúng phải Tuyệt mệnh kim mang của Giang mỗ thực, nhưng phải đến giờ ngọ mới có thể chết được. Bây giờ bạn giở cái trò này ra không

sợ quá sớm hay sao?

Đồng Minh đứng cạnh vôi nước nở đỡ lời:

-Cháu chớ nói cho quý khách biết ông cháu đã chết rồi là gì?

Tử Kỳ trợn to đôi mắt lên quát mắng:

-Nói vậy, ông cháu không thể nào chết một cách nhanh chóng như thế được.

Đồng Minh phùng mồm, chau môi làm ra bộ hờn giận đáp:

-Nếu quý khách không tin, có thể mở nắp quan tài ra mà xem.

Tử Kỳ kêu “ồ” rồi đi tới trước quan tài, nhưng thấy nắp quan tài đã bị đóng chặt, y liền cúi đầu suy nghĩ, rồi bỗng giơ tay ra chụp lấy Đồng Minh tức thì.

Động tác ấy của y khiến Độc Cô Sách với Đồng Bách Biểu hai người đang ẩn núp ở cạnh đó cũng phải giật mình đánh thót một cái.

Tuy hãy còn ít tuổi, nhưng Đồng Minh rất táo bạo, bị Tử Kỳ túm ngực như vậy mà nó vẫn trợn mắt lên, mặt lộ vẻ không phục lớn tiếng quát hỏi:

-Quý khách oai trấn bát hoang nổi danh đã lâu như vậy, sao lại ra tay hà hiếp một thằng nhỏ như cháu?

Tử Kỳ cười khẩy đáp:

-Ta không bắt nạt cháu đâu, ta chỉ cho biết Giang Tử Kỳ này không phải là người dễ để cho người khác lừa dối được đâu.

Đồng Minh vẫn không phục:

-Cháu có làm gì lừa dối quý khách đâu?

Vẫn giọng lạnh lùng, Tử Kỳ đáp:

-Thằng nhỏ này giỏi thực, tuy hãy còn ít tuổi nhưng giả bộ khéo lắm, nhưng tiếc thay không sao lừa nổi ta. Ông cháu Đồng Bách Biểu chưa chết được.

Bách Biểu nghe thấy Tử Kỳ nói như thế cau mày lại nghĩ thầm:

-“Không biết mưu kế giả chết này của ta có chỗ nào sơ hở thế?”

Độc Cô Sách không biết nói năng ra làm sao chỉ ngấm ngầm vận sức công lực

Đại la đàn chỉ, tuyệt học của cửa Phật ra trước, nhưng không dám tấn công vôi vì Đồng Minh hãy còn ở trong tay đối phương. Nếu mình ra tay, mà không tìm chế được thì thằng nhỏ thế nào cũng bị chết oan ngay.

Đồng Minh thấy Tử Kỳ đã nhận xét thấy ông mình chưa chết cũng phải giật mình nhưng y cũng biết tình thế lúc này nếu không cứng đầu cứng cổ đến cùng cũng không được. Vì vậy y vẫn bướng bỉnh lớn tiếng đáp:

-Cổ nhân vẫn thường nói: “Bắt gian thì phải bắt cả đôi, bắt giặc thì phải có tang chứng” Quý khách không thể nào bỗng dưng bảo cháu nói dối quý khách như vậy được. Quý khách thử đưa ra bằng chứng cho cháu xem đi?

Tử Kỳ cười ha hả đáp:

-Tất nhiên ta phải có bằng cớ, bằng không sao ta lại biết mi đã tinh khôn lừa dối ta?

Nói tới đó y bỗng ngắt lời rồi hỏi Đồng Minh tiếp:

-Hôm nay là ngày gì?

Đồng Minh nhanh nhẩu đáp:

-Trước Nguyên tiêu một ngày.

-Nhà cháu có mấy người tất cả?

-Cháu mồ côi cha mẹ từ hồi còn nhỏ, bà cháu cũng đã qua đời rồi, chỉ còn lại hai ông cháu sonóg với nhau thôi.

Tử Kỳ đắc trí cười như điên như khùng nói tiếp:

-Hôm nay là ngày trước Nguyên tiêu, tiết xuân giá lạnh, xác không thể hôi thối được ngay. Huống hồ hai ông cháu người sống với nhau ở nơi đây, việc gì người cũng phải trông mong vào ông người. Nếu sáng nay ông người đã chết thực, thì tại sao lại đóng kín quan tài vào một cách nhanh chóng như thế được. Chả lẽ người không muốn nhìn lại mặt ông người một vài lần nữa hay sao?

Độc Cô Sách núp ở trong phòng nghe thấy Giang Tử Kỳ nói như thế cũng phải chịu phục tên ma đầu ấy rất thông minh. Chàng vội dùng nhĩ ngữ truyền âm, phương pháp này chỉ có người mà mình định nói cho nghe thì mới có thể nghe thấy thôi, mà khê bảo bách Biểu rằng:

-Lão tiền bối mau hiện thân, để dụ Tử Kỳ buông lệnh tôn ra đã. Bằng không đây động rừng tại hạ sẽ không tiện ra tay giết hại y.

Bách Biểu nghe nói phần vì thương cháu, phần biết không sao giấu giếm được đành phải mạo hiểm lên ra cười ha hả nói:

-Giang huynh không những thần công tuyệt nghệ thiên hạ vô song mà đầu óc lại rất thông minh hiểm có, Bách Biểu xinh kính phục Giang huynh đấy.

Hai mắt lộ hung quang, Tử Kỳ lạnh lùng hỏi:

-Đồng Bách Biểu, người giả bộ chết như thế là có dụng ý gì?

-Giang huynh là một ngwofi thông minh tuyệt đỉnh, lão phu không cần nói rõ nguyên nhân ấy vội, để Giang huynh đoán thử xem tại sao Đồng mỗ lại giả bộ chết để làm gì?

Tử Kỳ đảo ngược đôi người một vòng, rồi kiêu ngạo đáp:

-Việc gì chứ việc này thì dễ đoán lắm, nếu Đồng huynh muốn giả bộ chết thì chẳng cần phải treo lá phướn trắng ở ngoài nhà làm gì. Bây giờ đã treo lá phướn, lại còn giả bộ chết như thế, chả lẽ huynh muốn dụ Giang mỗ tới đây, để gỡ âm mưu độc kế gì ra chăng?

Bách Biểu thấy mưu kế của mình đã bị Tử Kỳ nói toạc ra cũng phải kinh hãi

thầm, nhưng ôn ta vẫn ra vẻ trấn tĩnh, bỗng lớn tiếng cười ha hả. Tiếng cười của ông ta quả đã làm cho Tử Kỳ hồ nghi hết sức liền cau mày lại hỏi:

-Tại sao người lại cười như thế? Chẳng lẽ Giang mỗ đoán không đúng hay sao?

-Sở dĩ lão phu cười là thấy Giang huynh bỗng tự làm giảm mất giá trị của mình đi, coi thường oai danh của Kim Phiến Thư Sinh với Hoàn Vũ Cửu Sát đấy thôi.

Tử Kỳ thắc mắc hỏi:

-Thế là nghĩa lý gì?

-Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ tuyệt tích giang hồ đã lâu, cho đến giờ cũng không một ai biết rõ tung tích của hai ông ấy đâu hếté.

Theo sự nhận xét của lão phế vật chỉ biết uống rượu với biết ba thể búa này ước đoán, thì trên thiên hạ chỉ còn lại một số cao thủ của Thiếu Lâm, Võ Đang, Điểm Thương và Trúc Chi bang là đáng kể thôi, nhưng những người đó thì sao bằng được Kim Phiến Thư Sinh cơ chứ?

Người càng tự cho mình là phi hay thường lại càng thích người ta tâng bốc mình.

Tử Kỳ thấy Bách Biểu nói như thế đã rất khoan khoái mặt không còn lộ vẻ hung ác như trước nữa mà mỉm cười đỡ lời:

-Mấy lời nói của người tuy hơi nịnh nọt Giang mỗ một chút, nhưng cũng không phải là quá đáng. Tử Kỳ này dám nói ở miền Đông Nam này, chưa chắc đã kiếm ra được một người có thể chống đỡ nổi Kim Phiến Thư Sinh này trăm hiệp.

-Giang huynh đã biết Bách Biểu là kẻ vô tài và cũng không có gan dám vuốt râu cọp như vậy có phải là Giang huynh đã đoán sai rồi không?

Những người hay tự phụ là mình thông minh nếu thấy mình không đoán trúng được dụng ý của đối phương thì lại càng cảm thấy ngứa ngáy khó chịu và càng muốn biết rõ sự thực hơn. Tử Kỳ cũng thế, nên y gượng cười nói:

-Giang mỗ mà cũng không đoán đúng được, thì đủ thấy vấn đề phức tạp biết bao.

Bách Biểu cố ý làm ra vẻ thần bí, mỉm cười nói tiếp:

-Dụng ý giả bộ chết của Đồng mỗ quả thực là kỳ diệu khôn lường, dù là người thông minh đến đâu, cũng khó lòng đoán hiểu được!

-Xin Đồng huynh cứ nói ra đi, Tử Kỳ này không đoán nữa.

Bách Biểu nhìn Tử Kỳ, thấy y đang nắm chặt tay cháu mình, liền mỉm cười nói tiếp:

-Xin Giang huynh hãy buông tay cháu nó ra trước, rồi chúng ta hãy cùng ngồi xuống thủng thẳng nói chuyện với nhau.

Tử Kỳ rất ngượng nghịu vội buông Đồng Minh ra, rồi cười khẩy đáp:

-Bảo mỗ buông thẳng nhỏ này ra có nghĩa lý gì đâu, nhưng nếu hai ông cháu

huynh có mưu mô gì định ám hại Giang mỗ, thì Giang mỗ dám nói cả hai đều không thoát khỏi được Tiêu Hồn Kim P hiên này của mỗ đâu.

Tử Kỳ vừa nói xong đã thấy ba nơi yếu huyệt ở sau lưng bỗng lạnh ngắt, y liền trợn tròn xoe đôi mắt lên, mồm há hốc đứng đờ người ra đó ngay. Thì ra y đã bị Độc Cô Sách dùng Đại la thiên chỉ, tuyệt học của Phật môn khổng chế rồi.

Độc Cô Sách thấy mình đã kìm chế nổi đối phương rồi mới yên tâm, liền mỉm cười ung dung nói:

-Đồng lão tiên bối, Độc Cô Sách đã may mắn không làm nhục sứ mạng.

Bách Biểu thấy thế vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, đưa mắt nhìn Tử Kỳ một hồi rồi mới hỏi lại chàng:

-Độc Cô lão đệ, Giang Tử Kỳ đã tắt thở rồi ư?

-Bây giờ đầu óc của y vẫn còn có thể nghe được, mắt vẫn có thể trông thấy được chỉ riêng người là không cử động được và mồm không nói năng gì được.

Đồng Minh đứng cạnh đó vội xen lời hỏi:

-Độc Cô thúc thúc, người hung ác như thế sao thúc thúc không giết quách đi cho rảnh, còn để y sống làm gì?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Sư phụ của ngu thúc đã cấm không được giết những người không có hơi sức phản kháng mình.

Đồng Minh lại hỏi:

-Thúc thúc nói như thế, chẳng lẽ lại tha y hay sao?

-Ngu thúc không buông tha cho y đâu. Vì ông cháu nói đúng, diệt ác tức là tế thiện. Kẻ hung ác như Giang Tử Kỳ này, thì thà để cho y chết quách đi còn hơn.

Đồng Minh càng nghe càng hồ đồ, ngơ ngác hỏi tiếp:

-Độc Cô thúc thúc đã không giết y, lại không tha y, thì làm cách nào để diệt trừ nổi hung thần ác sát này?

Độc Cô Sách chỉ cười không trả lời, trái lại chàng hỏi Bách Biểu rằng:

-Đồng lão tiên bối, tại hạ muốn mượn lão tiên bối một vật quý để sử dụng.

Bách Biểu cũng không hiểu chàng hỏi mượn vật gì của mình, vội hỏi lại:

-Lão phu không có vật gì quý báu đáng để cho lão đệ mượn cả.

Độc Cô Sách chỉ cổ quan tài bọc da trắng và đáp:

-Tại hạ muốn mượn cổ quan tài này của lão tiên bối.

Bách Biểu đưa mắt liếc nhìn Tử Kỳ đang đứng đờ người ra như xác chết kia một hồi rồi vỡ nhẽ ngay liền hỏi lại:

-Có phải Độc Cô lão đệ muốn sử dụng kế mượn dao giết người đấy không?

-Theo chỗ tại hạ ước đoán, thì đêm nay Đinh Ngọc Sương người trong nhóm

Hoàn Vũ Cửu Sát, thế nào cũng có mặt tại núi Mã Tích. Tại hạ muốn để Tử Kỳ chết trong tay người chị kết nghĩa của y. Không biết kế này có hay không?

Tử Kỳ nghe Độc Cô Sách nói như vậy mắt lộ hung quang ngay, giận dữ nhìn

Độc Cô Sách, nhưng Độc Cô Sách ung dung nói tiếp:

-Tử Kỳ, người khỏi phải tức giận quá như thế. Cổ nhân đã dạy "Thiện giả thiện báo, ác giả ác báo" chỉ xem nó có tới sớm hay tới muộn thôi chứ không thể nào thoát khỏi được đâu. Ba mươi năm trước ở trong Thái Hồ mình người đã giết chết Giang Nam Thập Tam hiệp, thì ngày nay người phải đền lại món nợ máu ấy. Người chỉ còn một thân một mình mà đền cho những mười ba mạng như vậy người đã hên lắm rồi.

Nói xong chàng lật nắp quan tài lên, đặt Tử Kỳ vào trong đó rồi đóng nắp lại như cũ. Lúc ấy mới là giữa Ngọ hấy còn rất sớm, ông cháu Bách Biểu vội vàng sửa soạn một bữa ăn rất ngon lành để khoản đãi Độc Cô Sách.

Khi ngồi vào bàn ăn, Độc Cô Sách nâng chén lên mời Bách Biểu và nói:

-Đồng lão tiền bối, tuy Tử Kỳ sắp chết đến nơi, không còn sợ y gây tai hoạ được nữa, nhưng lão tiền bối đã gây mối thù này với bọn Hoàn Vũ Cửu Sát rồi, theo ý tại hạ, lão tiền bối nên dọn đi nơi khác ở thì hơn, chứ không nên ở lại Thái Hồ này nữa.

Bách Biểu gật đầu đáp:

-Lão đệ nói rất phải và lão phu cũng đã quyết định ngày mai sẽ dọn nhà đi luôn, như vậy mới có thể bảo tồn được thủ cấp của mình.

Độc Cô Sách ngắm nhìn Đồng Minh một hồi rồi khen ngợi rằng:

-Lệnh tôn Đồng Minh rất thông minh khôn ngoan, gân cốt lại rất đẹp, lão tiền bối đã tìm nơi khác ẩn cư, khi đó nên truyền thụ võ công...

Không đợi chàng nói dứt lời, Bách Biểu đã vuốt râu vừa cười vừa đỡ lời:

-Tài ba của lão phu rất tầm thường, làm sao mà dạy ra một đồ đệ tài ba được.

Độc Cô lão đệ đã học hỏi được hết tuyệt học bí truyền của Đại Bi Tôn Giả rồi, không biết lão đệ có thương hại cháu của lão mà nhận lời dạy dỗ nó không?

Đồng Minh rất ngưỡng mộ tài ba của Độc Cô Sách, y thấy ông nói như vậy vội tiến tới trước mặt chàng quỳ xuống vái lạy ngay.

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng, vội đỡ Đồng Minh đứng dậy rồi vừa cười vừa đáp:

-Tuổi tác của ngu thúc hầy còn quá trẻ, tài nghệ bản thân cũng chưa học xong, đâu dám tự tiện thu đồ đệ như thế. Nếu lão đệ có chí như vậy, thì để ngu thúc giới thiệu lão đệ làm môn hạ của chị họ ngu thúc vậy.

Bách Biểu vội xen lời hỏi:

-Lệnh biểu tỷ là vị võ lâm cao nhân nào thế?

Độc Cô Sách uống một hớp rượu, rồi mỉm cười đáp:

-Bà ta là người chưởng môn của phái Điểm Thương tên là Lưu Vân Tiên Tử Tạ Dật Tư.

Bách Biểu nghe xong cả mừng nói tiếp:

-Thế thì hay lắm! Hay lắm! Độc Cô lão đệ mau viết thư đi, lão phu sẽ đưa thằng cháu này đi tham kiến Tạ Dật Tư, để xin bà ta thu nhận nó vào làm môn hạ ngay. Một mặt lão phu đã muốn đi du ngoạn thắng cảnh ở Vân Nam từ lâu, nhân lúc này lão phu tiện thể đi tới đó thưởng thức danh lam thắng cảnh một phen.

Độc Cô Sách vừa để ly rượu xuống. Đồng Minh đã nhanh nhẩu đem nghiên mực, bút và giấy tều đến để cho chàng viết.

Viết xong lá thư chàng chuyện trò với ông cháu Bách Biểu một lát rồi tĩnh tọa hành công để chuẩn bị cho đêm nay. Còn hai ông cháu Bách Biểu thì vui vẻ thu xếp hành lý.

Không bao lâu mặt trăng đã mọc, hai chiếc thuyền nhỏ đã bắt đầu rời khỏi bến, một chiếc chở ông cháu Bách Biểu để đi Điểm Thương và một chiếc chở Độc Cô Sách với chiếc quan tài bên trong có Giang Tử Kỳ đến Mã Tích để phó ước.

Khi thuyền tới núi Mã Tích, vì thấy hầy còn sớm, bọn Thúy Thúy chưa có một người nào tới. Chàng liền đặt quan tài ấy lên trên một tảng đá lớn, rồi ngồi cạnh chỗ quan tài đó đợi chờ.

Một lát sau chàng đã thấy Thúy Thúy bơi một chiếc thuyền nhỏ tới. Nàng ta vừa trông thấy Độc Cô Sách ở phía xa xa đã hớn hờ nói:

-Linh Thông đạo huynh là người rất có tín nghĩa, đêm hôm nay chúng ta phải...

Nàng chưa nói dứt đã như một đám mây xanh phi thẳng lên trên bờ ngay.

Khi lên tới trên bờ, nàng bỗng thấy cạnh chàng có cỗ quan tài liền ngạc nhiên vô cùng.

Độc Cô Sách mỉm cười hỏi:

-Có phải Điền cô nương trông thấy cỗ quan tài này mà ngạc nhiên phải không?

Thúy Thúy ngạc nhiên đáp lại:

-Tương Vương gặp Thần Nữ, lưu luyến vào thiên thái, một cuộc phong lưu vui thú biết bao. Sao đạo huynh lại đem cỗ quan tài tới như thế để làm chi? Như vậy có phải là làm giảm bớt hứng thú của cuộc vui đêm nay không?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Mây gió trên trời biến hoá luôn luôn, ma quỷ trần gian hay đồ kị nhân duyên, tuy bản đạo được Điền cô nương đoái hoài tới, nhưng đêm nay vẫn chỉ luận đao binh thôi chứ không thể nào nói chuyện hoa nguyệt được.

Điền Thúy Thúy hiểu ý ngay, cười khẩy đáp:

-Linh Thông đạo huynh đừng có coi Giang Tử Kỳ là người rất lợi hại. Sau trận chiến hồi hôm, Thúy Thúy mới biết Hoàn Vũ Cửu Sát oai trấn thiên hạ năm xưa chỉ có thể thôi.

Độc Cô Sách vừa cười vừa nói tiếp:

-Hình như tối hôm qua Giang Tử Kỳ chưa gỡ hết tài ba sở trường ra đây, có lẽ y còn có sát thủ độc đáo chưa kịp phô trương đã vội vàng đi ngay đấy thôi.

Thúy Thúy vẫn vênh váo trả lời:

-Người trong nghề chỉ hơi ra tay một chút là biết liền. Công lực của Tử Kỳ chỉ có bấy nhiêu, dù y có môn sát thủ độc đáo gì Thúy Thúy cũng không sợ y đâu.

-Điền cô nương ngạo cốt hào khí thật đáng kính phục. Nhưng theo chỗ bản đạo biết, thì có lẽ đêm nay Giang Tử Kỳ sẽ rủ thêm hai tay cao thủ đến trợ giúp. Hai tay ấy võ nghệ cao cường lắm.

Tuy Thúy Thúy không sợ Tử Kỳ, nghe Độc Cô Sách nói còn có hai tay cao thủ nữa đến trợ giúp nàng cũng phải kinh hãi thẳm, nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Sách rồi ngạc nhiên hỏi:

-Thế Linh Thông đạo huynh có biết Tử Kỳ mời những ai đến giúp sức không?

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Một người là Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương, người thứ năm của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát.

Thúy Thúy thất kinh đỡ lời:

-Phải, Đình Ngọc Sương khó đối phó hơn Giang Tử Kỳ nhiều. Môn Cửu Độc Thần công của y thật ác độc, oai lực lại rất mạnh, thật là một tay cao thủ lợi hại.

-Điền cô nương đã gặp Đình Ngọc Sương rồi ư?

-Thúy Thúy xuất đạo hơi muộn, chưa được gặp Đình Ngọc Sương bao giờ, nhưng người trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát công lực ra sao người nào sở trường những môn gì, Thúy Thúy đều biết rõ hết.

Nói tới đó, nàng bỗng nhìn về phía đằng xa lắng tai nghe, rồi cau mày lại, nói với Độc Cô Sách:

-Đối phương đã có người tới. Đạo huynh nói mau đi người thứ hai mà Tử Kỳ định mời tới đó là ai?

-Người đó là thất muội của Hoàn Vũ Cửu Sát mới kết minh với chúng.

Thúy Thúy nghe nói kêu “ồ” một tiếng rồi ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Người đó tên họ là gì? Sao lại được Hoàn Vũ Cửu Sát mời gia nhập kết minh như vậy?

-Tên nàng là gì, bản đạo không rõ, chỉ biết nàng là một thiếu nữ áo đen bịt mặt thôi.

Thúy Thúy lẩm bẩm đọc câu: “Thiếu nữ áo đen bịt mặt” luôn mấy lần, và cau mày suy nghĩ mãi cũng không sao đoán ra được người đó là ai? Nàng liền nhìn cổ quan tài và nói tiếp:

-Linh Thông đạo trưởng, cổ quan tài của đạo huynh đem tới đây là quan tài rỗng hay có ruột?

-Nếu bảo là quan tài rỗng cũng được, mà bảo là quan tài có ruột cũng được nốt.

Thúy Thúy ngạc nhiên không hiểu, đang định hỏi thêm, đã thấy một chiếc thuyền nhỏ cưỡi sóng bơi tới. Chỉ trong nháy mắt thuyền ấy đã tới gần. Trên thuyền có hai cái bóng người nhẹ nhàng nhảy lên trên bờ. Người đi bên phải chính là Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương còn người đi bên trái lại không phải là thiếu nữ áo đen bịt mặt mà Độc Cô Sách vừa nói, người đó là một ông già mặc áo vàng, mập mập nhưng rất lùn lại chột một mắt.

Ngọc Sương vừa lên tới trên bộ, đã đưa mắt nhìn Thúy Thúy với Độc Cô Sách. Y thị không nhận ra được đạo sĩ trẻ tuổi này lại là văn sĩ mà y thị đã gặp ở trong chùa Vô Cấu ở trên núi Cửu Hoa.

11. Tang Lễ Của Kim Phiến Thư Sinh

Ông già béo lùn chột mắt để ý nhìn cổ quan tài để ở trên tảng đá lớn mấy lần. Độc Cô Sách giả làm bộ như không biết hai người là ai, chấp tay lên trước ngực niệm một câu “Vô lượng thọ Phật” rồi hỏi:

-Hai vị có phải là bạn của Kim Phiến Thư Sinh Giang Tử Kỳ đấy không?

Đình Ngọc Sương gật đầu. Độc Cô Sách lại nói tiếp:

-Tại sao không thấy Giang Tử Kỳ tới, mà chỉ thấy hai vị đến thôi?

Ông già béo lùn chột mắt vội đáp:

-Giang lục đệ của lão phu có việc bận lát nữa sẽ tới liền.

Thúy Thúy và Độc Cô Sách thấy ông già ấy nhận Tử Kỳ là lục đệ đều giật mình kinh hãi và hai người mới biết ông già béo lùn chột mắt này là người trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát. Cả hai người đang nghĩ ngợi, thì ông già nọ đã nhìn Độc Cô Sách, dùng tay chỉ vào Thúy Thúy và hỏi:

-Có lẽ cô nương là Diên Thúy Thúy, biệt hiệu là Lục Y U Linh gần đây mới nổi danh trên giang hồ chăng?

Độc Cô Sách gật đầu. Ông già ấy lại hỏi tiếp:

-Thế còn đạo sĩ là ai? Tên họ là gì?

Độc Cô Sách đang định trả lời, thì Diên Thúy Thúy đã cười lạnh lạnh và vội đỡ lời họ:

-Lão già chột mắt kia, sao ngươi thiếu lễ phép như thế? Trước khi hỏi tên họ

người, sao lại không báo danh cho người ta biết trước.

Ông già ấy lại cười ha hả rồi đáp:

-Điền cô nương là một vị cân quốc kỳ nhân tiếng tăm lừng lẫy bốn bể, nổi lên trong lúc anh em mồ quý ẩn ba mươi năm. Vừa rồi lão phu gọi Kim Phiến Thư sinh là lục đệ thì tất nhiên cô nương phải biết lão phu là ai chứ?

Thúy Thúy trợn ngược đôi lông mày lên hỏi:

-Chẳng lẽ bạn cũng là người trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát ư?

Ông già chột mắt gật đầu cười ha hả. Thúy Thúy ngẫm nghĩ giây lát lại lắc đầu đáp:

-Bạn đừng có nói dóc. Theo chỗ Thúy Thúy biết, thì người trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát không có ai chột mắt cả.

Ông già chột mắt vừa cười vừa nói tiếp:

-Phải 30 năm trước lão phu chưa chột mắt, nhưng sau trận đấu ở Ly Hồn cốc trên núi Dã Nhân, mới bị lão tặc Nam Môn Vệ dùng Thiên Cương chỉ lực đâm chột mắt phải của lão phu.

Thúy Thúy vẫn lắc đầu, cười khẩy:

-Dù bạn khéo xảo biện đến đâu, Điền Thúy Thúy này vẫn không tin. Vì người trong nhóm Cửu Sát chỉ có người lùn thôi chứ không có người béo, mà bạn thì vừa béo vừa lùn.

Ông già chột mắt lại lớn tiếng cười như điên như khùng và đồ lời:

-Điền cô nương nên rõ, ba mươi năm trời từng trải nửa đời, đến giang sơn còn thay đổi huống hồ là con người? Chả lẽ lão phu lại không được phép béo lên một chút hay sao?

Nói tới đó, y lại cười ha hả, tiếng cười rất lớn và rất dài. Cười xong y mới nói tiếp:

-Xưa nay lão phu vẫn nổi dang ở tiếng cười. Năm xưa, Tắc Bắc Song Hùng đã bị lão phu dùng nội gia cương khí dồn vào trong tiếng cười làm cho anh em y nát gan nát ruột ra mà chết. Lão phu nói rõ ra như vậy, chắc Điền cô nương đã biết rõ lão phu là ai rồi chứ?

Thúy Thúy lại trợn ngược đôi lông mày lên ngấm nhìn ông già một hồi rồi hỏi:

-Theo lời bạn nói, có phải bạn là Đệ tam Sát Thiết Chương Tiểu Tiên Ông Uất Trì Cảnh, và còn có một biệt hiệu nữa là ải Cước Tửu Thần nữa, phải không?

Ông già béo lùn chột một mắt gật đầu, vừa cười vừa nói tiếp:

-Trận đấu ở Ly Hồn cốc trên núi Dã Nhân lão phu bị tặc đạo Nam Môn Vệ đã uống cạn Hồ lô rượu Tuý Tiên Xuân chứa đầy ba mươi cân mà không thấy y mê thần loạn tính, lão phu đã chịu thua và thề cai rượu. Đồng thời cũng phế biệt hiệu

ải Cước Tửu Thần đi. Bây giờ cô nương cứ gọi lão phu là Uất Trì Cảnh hay Thiết Chương Tiểu tiên ông cũng được.

Thúy Thúy vừa cười vừa nói tiếp:

-Theo giang hồ đồn đại, Thiết Chương Tiểu Tiên Ông Uất Trì Cảnh người lùn như con vượn, mình gầy như con chó, ba mươi năm nay sao lại to béo như thế?

Uất Trì Cảnh cười ha hả đáp:

-Ba mươi năm ẩn núp ở biên cương cùng cốc, không uống một giọt rượu, nên lão không những đã mập, mà còn cao hơn trước một chút.

Thúy Thúy quay lại hỏi Ngọc Sương:

-Điền Thúy Thúy ngưỡng mộ diệu thuật Tổ Nữ Luân Nguyên của Đỉnh đạo hữu đã lâu, và đệ tướng Bán Diện Từ Phi của đạo hữu nữa. Không biết đạo hữu có vui lòng cho Thúy Thúy chiêm ngưỡng không?

Ngọc Sương mỉm cười đáp:

-Ngọc Sương cũng biết Điền cô nương sở trường về môn Tổ Nữ Luân Nguyên, nhưng môn diệu thuật này chỉ có thể nghiên cứu ở mật thất thôi, chứ không thể nào công khai chiêm ngưỡng được. Còn đệ tướng Bán Diện Từ Phi của Ngọc Sương là trời sinh ra đã như vậy Ngọc Sương rất vui lòng để cho hai vị được kiến thức.

Nói xong y thị kéo cái khăn lụa bịt mặt xuống. Thúy Thúy giật mình kinh hãi.

Còn Độc Cô Sách mới biết lúc đầu ở chùa Vô Cấu tại sao thoát tiên trông thấy một thiếu nữ hồng nhan, sau thiế unữ ấy lại biến thành bà cụ tóc bạc, đến bây giờ mới rõ mặt thật của Ngọc Sương một nửa tóc bạc da môi, một nửa hồng nhan tóc đen trông như thiếu nữ mười tám.

Thúy Thúy lắc đầu thở dài, hỏi tiếp:

-Thật là trên thiên hạ chuyện kỳ lạ thế nào cũng có hết. Chẳng hay hôm nay Đỉnh đạo hữu với Uất Trì tiên ông tới đây định chỉ giáo như thế nào?

Uất Trì Cảnh vừa cười vừa hỏi lại:

-Anh em lão phu đã báo danh rồi, nhưng còn vị đạo trưởng này vẫn chưa biết pháp hiệu?

Thúy Thúy tươi cười đỡ lời:

-Vị này là Linh Thông đạo huynh đấy.

Ngọc Sương xen lời:

-Hai vị thực là một đôi bạn rất xứng đôi vừa lứa.

Độc Cô Sách đỏ mặt ngay, Thúy Thúy liếc chàng một cái cười khanh khách có vẻ khoái trí lắm.

Uất Trì Cảnh chỉ cái quan tài hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Linh Thông đạo trưởng, cái áo quan này có dụng ý gì thế?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Kim Phiến Thư Sinh hẹn Điền cô nương đêm nay gặp nhau ở đây để quyết chiến sinh tử với nhau một phen. Bần đạo mới đem sẵn cỗ áo quan này để tỏ rõ đêm nay nếu không đấu tới lúc tắt thở kiệt sức thì không bao giờ ngừng tay.

Uất Trì Cảnh kêu “ồ” rồi xua tay đỡ lời:

-Có lẽ chẳng cần phải sử dụng đến cỗ quan tài này đâu.

Độc Cô Sách tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi tại sao thì Uất Trì Cảnh vừa cười vừa đáp:

-Anh em lão phu từ khi tái nhập Trung Nguyên là ngấm ngấm đi thăm viếng các đồng đạo năm xưa, sau mới biết thịnh danh của Điền cô nương. Tối hôm qua Giang Tử Kỳ đã được lãnh giáo tuyệt học cho nên muốn cuộc hẹn ước tử chiến hồi hôm biến thành cuộc họp mặt đính giao.

Điền Thúy Thúy, rất khôn ngoan, nghe thấy Uất Trì Cảnh nói như vậy hiểu ý ngay vội đỡ lời:

-Có phải Uất Trì tiên ông muốn mời chúng tôi gia nhập vào nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát, để bổ túc vào con số thiếu hụt phải không?

Uất Trì Cảnh gật đầu đáp:

-Không những chúng tôi muốn mời Điền cô nương nhập bọn mà lại còn muốn mời cả người bạn thân của cô nương là Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh tham gia vào thịnh hội này nữa.

Thúy Thúy vừa cười vừa nói:

-Lời đề nghị của tiên ông cũng hơi có nghĩa đấy.

Độc Cô Sách chỉ sợ Thúy Thúy nhận lời thì kế hoạch của mình sẽ bị hỏng hết.

Nên không đợi cho nàng ta nói xong, chàng đã vội cất tiếng hỏi Uất Trì Cảnh:

-Uất Trì tiên ông đi khắp nơi lôi cuốn người nhập bọn như vậy tại sao không mời cả bần đạo vào? Chẳng lẽ tiên ông khinh thường Linh Thông đạo nhân này tài hèn sức mọn không có tên tuổi gì phải không thế?

Uất Trì xua tay vừa cười vừa đáp:

-Linh Thông đạo trưởng đừng có hiểu lầm, vì Hoàn Vũ Cửu Sát chỉ còn thiếu có ba người thôi. Đinh Ngũ muội đã mời được một cô nương gia nhập, bây giờ Điền cô nương với Bạch Phát Quỷ Mẫu bằng lòng thì con số đã đủ rồi.

Y chưa nói dứt, Thúy Thúy đã cười khẩy và xen lời nói:

-Lý do ấy của Uất Trì tiên ông không vững chút nào. Quý vị đã muốn đồng minh kết nghĩa, cử hành Thiên Nam đại hội để đối phó với Đại Bi Tôn Giả cùng Tam Kỳ Vũ Sĩ trong nhóm Thích Đạo Song Kỳ để cùng mưu đồ bá nghiệp trong võ lâm, thì tất nhiên thanh thế càng hùng tráng bao nhiêu càng hay bấy nhiêu. Tại sao lại cố chấp, chỉ hạn có nhóm người trong Hoàn Vũ Cửu Sát như vậy thôi? Đáng lẽ quý vị

phải thấy người nào là kỳ tài, có tuyệt học, thì cứ việc mời người ta gia nhập, như vậy có khuếch trương thành Hoàn Vũ Thập Sát hay trên con số ấy cũng không sao mà?

Uất Trì Cảnh biết Thúy Thúy muốn nói hộ Linh Thông đạo nhân, y liền ngấm nhìn Độc Cô Sách một hồi, rồi cười giọng xảo trá đáp:

-Điền cô nương nói rất đúng, nếu người nào kỳ tài, có tuyệt học, vui lòng tham gia, thì anh em Hoàn Vũ Cửu Sát xin hoan nghênh ngay.

Độc Cô Sách lại hỏi tiếp:

-Uất Trì tiên ông, nghe giọng nói của tiên ông, thì hình như tiên ông muốn thử thách xem công lực của Linh Thông này như thế nào trước rồi mới quyết định có mời nhập bọn hay không. Có phải tiên ông có ý định như vậy không?

Uất Trì Cảnh vừa cười vừa đáp:

-Xin Linh Thông đạo trưởng đừng có trách lão phu vì hễ là người trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát ai cũng phải có một tài ba tuyệt học riêng để làm sở trường.

-Nếu Uất Trì tiên ông muốn thử tài, bản đạo rất vui lòng thi đấu ngay.

Ngọc Sương đứng cạnh liền đỡ lời hỏi:

-Chẳng hay đạo trưởng muốn phô trương thần công bằng cách nào?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Có hai cách tất cả, một là do Uất Trì tiên ông hay Đinh đạo hữu ra tay chỉ giáo thì trăm hiệp. Còn phương pháp thứ hai là để một mình bản đạo biểu diễn, rồi các vị chỉ giáo cho.

Ngọc Sương ngấm nghĩ giây lát đáp:

-Chúng ta muốn kết làm anh em với nhau, thì không nên ra tay đấu với nhau làm gì, nhỡ lỡ tay bất cứ người nào bị đả thương cũng mất hết hoà khí của nhau đi. Chi bằng mời đạo trưởng biểu diễn công lực một mình thì hơn.

Độc Cô Sách lại nói tiếp:

-Trước khi bêu xấu, bản đạo rất muốn được chiêm ngưỡng thần công tuyệt nghệ của Uất Trì tiên ông với Đinh đạo hữu đã.

Điền Thúy Thúy liền vỗ tay và vừa cười vừa xen lời nói:

-Linh Thông đạo huynh nói rất đúng.

Ngọc Sương khẽ gật đầu và nói với Uất Trì Cảnh rằng:

-Tam ca, tục ngữ đã có câu: “Muốn câu cá thì phải thả mồi”, chúng ta cứ ra tay thử cho hai vị ấy xem trước cũng không sao.

Uất Trì Cảnh gật đầu tán thành, nhưng y lại bỗng cau mày, cất tiếng hỏi:

-Tại sao đến giờ vẫn chưa thấy Giang lục đệ tới thế?

Ngọc Sương mỉm cười đáp:

-Lục đệ là người rất thông minh, có lẽ đêm hôm qua vì y đã thất lễ với Điền cô nương nên y tới đây thì không biết xử trí ra sao cho phải. Cho nên y muốn chờ chúng ta giải thích xong sự hiểu lầm và đôi bên đã thành người nhà với nhau rồi thì y mới lộ diện để xin lỗi Điền cô nương cũng nên.

Độc Cô Sách nghe nói cười thầm, nhưng chàng đã quyết định rồi không khi nào lại thay đổi kế hoạch. Chàng định mượn tay Ngọc Sương để giết chết Tử Kỳ, rồi lại lợi dụng xác của Tử Kỳ khiến Thúy Thúy gây thù bất cộng đái thiên với bọn Hoàn Vũ Cửu Sát. Nhưng chàng nghĩ lại:

”Bây giờ ta hãy tạm giữ bí mật, rồi tương kế tựu kế để dò xem thực lực của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát, như vậy có phải là càng thuận lợi hơn không?”

Chàng đã quyết định như thế rồi, liền rờ tay vào trong người xem cái quạt vàng đã lấy được của Tử Kỳ có còn hay không và lên tiếng hỏi Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh rằng:

-Sao Đinh đạo hữu với Uất Trì tiên ông còn chưa biểu diễn tuyệt nghệ cho chúng tôi được chiêm ngưỡng?

Uất Trì Cảnh vừa cười vừa đáp:

-Anh em lão phu đang nghiên cứu...

Độc Cô Sách vội đỡ lời:

-Hai vị khỏi cần phải nghiên cứu gì nữa để bần đạo ra đầu đề cho hai vị nhé?

Uất Trì Cảnh gật đầu đáp:

-Nếu đạo trưởng ra đầu đề cho thì còn gì hay bằng, lão phu với Đinh ngũ muội thế nào cũng xin theo đầu đề của bạn mà thi thố.

Độc Cô Sách liền chỉ vào cổ quan tài nói tiếp:

-Bần đạo muốn mời Đinh đạo hữu với Uất Trì tiên ông biểu diễn Huyền công trảm cổ quan tài vào trong vách đá.

Uất Trì Cảnh cau mày lại nhìn cổ quan tài giây lát rồi hỏi lại:

-Muốn trảm quan tài vào trong đá thì trước hết phải làm cho đá nát thành bột.

Việc này tuy khó khăn nhưng lão phu với Đinh ngũ muội hợp sức lại thì may ra vẫn có thể làm nổi. Nhưng Uất Trì Cảnh muốn thỉnh giáo một lời, đạo trưởng nói như vậy hiển nhiên cổ quan tài này có ruột. Vậy xác ở trong cổ quan tài này là ai, đạo trưởng có thể thành thực nói cho anh em lão phu hay được không?

Độc Cô Sách đã nghĩ sẵn mưu kế từ trước rồi, nên chàng không còn do dự gì, liền cười như điên như khùng đáp:

-Nói thực cho quý vị biết cũng không sao, cái xác ở trong quan tài là bạn cũ trong võ lâm của bần đạo. Đêm hôm qua y đã bị Đoạt Mệnh Kim Mang của Giang Tử Kỳ huynh bắn trúng trưa hôm nay không sao cứu chữa được nên đã tắt thở rồi.

Ngọc Sương kêu “ồ” một tiếng và hỏi:

-Có phải cái xác ở trong quan tài là xác của Ngọc Phủ Tuy Tiều Đồng Bách Biểu đấy không? Nhưng Giang lục đệ cũng đã dặn y treo lá phướn ở ngoài cửa để cầu cứu và lục đệ cũng đã đi cứu y rồi. Tại sao...

Độc Cô Sách lắc đầu thở dài đáp:

-Có lẽ Tử Kỳ huynh bận việc gì nên không thấy tới nơi, bản đạo ngồi ở đó trông thấy Bách Biểu bị chết một cách rất thảm khốc, vì không có thuốc giải độc đao thì làm sao mà chữa khỏi y được. Bản đạo theo lời trời trăn của Bách Biểu là đem quan tài của y tới đây và y còn yêu cầu bản đạo là đêm nay quyết chiến với Giang huynh để trả thù tuyết hận hộ y.

Lời nói ấy rất đúng và thù dật rất khéo léo khiến Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương nghe chàng nói xong, liền đưa mắt nhìn nhau, mắt lộ vẻ ngượng ngịu vô cùng.

Độc Cô Sách thấy thế vừa cười vừa nói tiếp:

-Đinh đạo hữu với Uất Trì tiên ông khỏi cần phải bận tâm vì chuyện ấy. Bây giờ chúng ta đã sắp trở nên người trong nhóm với nhau cả rồi, ngón tay chỉ có bẻ vào chứ không ai bẻ ra hết. Cho nên theo bản đạo Uất Trì tiên ông với Đinh đạo hữu, hai vị cao nhân tuyệt thế chôn cất y, như vậy có thể nói là ân oán tương đương, y ở dưới chín suối chắc cũng hài lòng lắm rồi.

Uất Trì Cảnh nghe thấy chàng nói như vậy bật cười ha hả và vỗ tay khen ngợi:

-Linh Thông đạo trưởng cao minh thực, chỉ ý nghĩ tuyệt diệu này của đạo trưởng cũng đủ tư cách tham gia vào nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát rồi chứ chả cần phải biểu diễn thần công tuyệt nghệ gì nữa.

Nói tới đó y quay lại bảo Ngọc Sương rằng:

-Đinh ngũ muội hãy gỡ Cửu Độc Thần Công ra, cách áo quan làm nát đá trước, còn những việc sau để ngu huynh phụ trách cho.

Ngọc Sương gật đầu cười, rồi từ từ đi tới trước quan tài, giơ thẳng song chưởng lên, nhưng hai tay vẫn cách quan tài chừng ba thước rồi cứ xoa đi xoa lại một hồi.

Độc Cô Sách thấy hai bàn tay của Ngọc Sương đỏ dần, một lát sau bàn tay phải đã đỏ như lửa, nhưng bàn tay trái lại trắng như tuyết. Chàng mới biết y thị quả đã vận dụng Cửu Độc Thần Công ra để cách quan làm nát đá. Tuy cách áo quan làm nát được đá như vậy áo quan không hề hấn gì và đá ở bên dưới sẽ nát vụn thành cám, nhưng Giang Tử Kỳ nằm ở trong quan tài thể nào cũng bị chất độc của Cửu Độc Thần Công ấy giết chết, chưa biết chừng còn hoá thành một đồng nước máu nữa.

Điền Thúc Thúc nghe người ta nói đến Cửu Độc Thần Công đã lâu, bây giờ

nàng thấy Ngọc Sương sở trường về môn võ công này, nên nàng đứng cạnh đó để ý xem kỹ.

Nửa tiếng đồng hồ sau Ngọc Sương mới tháo hai tay lại và có vẻ mệt mỏi thở dài một tiếng, rồi gượng cười nói với Uất Trì Cảnh rằng:

-May mắn không làm nhục sứ mạng, bây giờ đến lượt Uất Trì tam ca.

Uất Trì Cảnh mỉm cười gật đầu, nhưng y vừa tiến lên một bước thì Độc Cô Sách đã vội xen lời nói:

-Uất Trì tiên ông hãy khoan, đừng trầm quan tài xuống dưới đó vội. Bần đạo còn muốn mở quan tài ra chiêm ngưỡng di dung của người bạn già một lần chót.

Ngọc Sương nghe nói thất kinh, vì y thị biết cái xác ở trong quan tài đã bị Cửu Độc Thần Công của mình làm cho biến thành một đồng nước máu rồi nên không thể để cho đối phương mở quan tài ra xem được. Vì vậy y thị vội ngăn cản Độc Cô Sách và khuyên rằng:

-Linh Thông đạo trưởng, người ta ở đời khi chết và đã đầy nắp quan tài lại rồi là chỉ mong được nhập thổ mới yên tâm. Bách Biểu đã yên nghỉ đạo trưởng không nên kinh động đến quan tài của y nữa làm chi.

Độc Cô Sách biết mình đã đoán đúng hướng hồ chàng chỉ giả bộ đòi xem thôi chứ không phải là muốn xem thực đâu. Nên chàng thở dài tỏ vẻ rầu rĩ gật đầu đáp:

-Đinh đạo hữu nói rất đúng, cứ để cho bạn già của bần đạo nhập thổ đi!

Uất Trì Cảnh thừa cơ tiến lên đi trước quan tài giơ tay ra cách không từ từ ấn xuống, cổ quan tài ấy cũng từ từ lún xuống dưới mặt đá dần. Đáng lẽ những bột đá phải bay tung lên, nhưng bị Huyền công của Uất Trì Cảnh chèn ép nên đều nghênh tụt vào một nơi. Chờ tới khi quan tài từ từ lún xuống dưới mặt đất rồi. Uất Trì Cảnh mới khẽ phất tay áo một cái, những đồng đá bột ở xung quanh đều phủ lên trên mặt quan tài hết và trông như một tảng đá thường vậy, rồi quay đầu lại nói với Thúy Thúy rằng:

-Điền cô nương làm ơn cho mượn cái hồ lô rượu.

Thì ra đêm nay Thúy Thúy định vui vầy với Độc Cô Sách một phen cho thoải thích nên nàng có đem theo một hồ lô rượu để trợ hứng. Nay thấy Uất Trì Cảnh đòi hỏi mượn, nàng vội đưa hồ lô rượu ấy cho y rồi mỉm cười hỏi:

-Sao tiên ông lại bỗng nghĩ đến uống rượu như vậy? Tiên ông chẳng cai rượu ba mươi năm nay rồi là gì?

Uất Trì Cảnh cầm hồ lô rượu vẩy lên trên mặt đá bột mỉm cười đáp:

-Lão phu đã cai rượu, chỉ khi nào cất được đầu lâu của Nam Môn Vệ thì lão phu mới uống lại. Đây là vì thấy Đồng Bách Biểu hồi còn sống là bạn thân của Lưu Linh, bây giờ y đã chết rồi lão phu phải dùng rượu phong quan cho y, để y ở dưới

chín tuổi cũng được ngửi chút mùi rượu thơm.

Diên Thúy Thúy vỗ tay khen ngợi:

-Hay lắm! Hay lắm! Cái trò này chỉ có tiên ông mới nghĩ ra được thôi.

Uất Trì Cảnh để hồ lô rượu xuống, xoa hai bàn tay vào nhau một hồi, rồi cứ cách không làm như nén những bột đá vẩy rượu xuống cho thật chặt vậy.

Độc Cô Sách biết Thiết Chương Tiểu Tiên Ông đang dùng chân hoả trong người hoá thành một luồng cương khí rất nóng để sấy những bột đá kết lại thành nguyên hình.

Một lát sau, Uất Trì Cảnh mới ngừng tay lại và nói với Độc Cô Sách tiếp:

-Linh Thông đạo trưởng, bạn của đạo trưởng Đồng Bách Biểu lấy đá làm mộ, lại trải qua cuộc nhân duyên đêm nay, y có chết cũng yên dạ rồi.

Độc Cô Sách cười thầm, nhưng vẫn giả bộ chấp tay vái lạy tặng đá xanh ấy và thở dài nói:

-Người ta uống rượu phải nên say, mấy ai đem nỗi giọt tửu xuống Cửu Toàn?

Đồng huynh ngày thường nghiền rượu, bây giờ lại được Uất Trì tiên ông dùng rượu phong quan cho như vậy chắc Đồng huynh không còn ân hận gì nữa.

Nói tới đó chàng ngấm ngấm vận Đại La Chỉ Lực và vẫn lắc đầu thở dài nói tiếp:

-Bây giờ bản đạo không có gì để tặng Đồng huynh, chỉ biểu diễn một chút tài mọn, khắc hai câu thơ lên trên mặt đá để làm mộ chí cho huynh vậy.

Nói xong chàng gơ tay phải lên dùng ngón tay trở cứ viết trống không liên tiếp, không thấy chàng tốn công mất sức gì hết, chỉ trong nháy mắt trên mặt đá đã xuất hiện mười bốn chữ rất đẹp như sau:

”Nhân sinh hữu tửu tuy đan tuý

Nhất đích hà tăng đáo Cửu Toàn?”

(Người đời có rượu phải nên say,

Không sao mang nỗi một giọt xuống chín tuổi)

Thúy Thúy vừa đọc xong hai câu đó liền hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Môn võ công này của Linh Thông đạo huynh rất đặc sắc không hiểu môn đó là chỉ lực gì?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Công lực ấy tùy theo môn phái mà gọi, như bên phật gia thì gọi là Đại La chỉ, Thiên Long Chỉ và bên đạo gia thì gọi là Thiên Cương Chỉ và Can Nguyên Chỉ, còn nho gia thì gọi là Văn Xương Chỉ với Sinh Hoa Chỉ.

Thúy Thúy ông ọ cười nói tiếp:

-Đạo huynh đừng có khiêm tốn như thế nữa, bất cứ chỉ lực đó tên là gì, nhưng cứ

biết hoả hầu đã đủ kinh người rồi, thực không kém gì tài hoa của chúng tôi.

Nói tới đó nàng quay lại hỏi Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương rằng:

-Uất Trì tiên ông và Đinh đạo hữu, hai bị thấy Lăng Không viết chữ lên đá không có một tí tiếng kêu nào cả của Linh Thông đạo huynh rồi, như vậy công lực và hoả hầu của Linh Thông đạo huynh đã đủ tư cách gia nhập nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát chưa?

Uất Trì Cảnh cười ha hả đáp:

-Nếu được Linh Thông đạo trưởng gia nhập kết minh thì thật là anh em Uất Trì mỗ hân hạnh biết bao, nhưng còn mong Điền cô nương giới thiệu hộ Bạch Phát Quỷ Mẫu và những cao thủ gần đây mới nổi lên gia nhập một thể để cho nhóm của chúng ta càng bành trướng thêm. Đến ngày đại hội Thiên Nam, chúng ta sẽ diệt trừ những kẻ đại địch mà độc bá vô lâm.

Thúy Thúy cười khanh khách nói tiếp:

-Xin Uất Trì tiên ông đừng có coi chuyện gì cũng thành công một cách dễ dàng như thế vội để Thúy Thúy tôi còn phải thương lượng với Linh Thông đạo huynh đã.

Độc Cô Sách vừa cười vừa xen lời hỏi:

-Điền cô nương còn có việc gì muốn thương lượng thế?

Điền Thúy Thúy giơ tay lên trở Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương rồi hỏi lại chàng rằng:

-Uất Trì tiên sinh với Đinh đạo hữu mời chúng ta gia nhập nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát chẳng hay đạo huynh nghĩ sao, có hứng thú ấy không?

Lúc này Độc Cô Sách thấy đối phương người nhiều thể mạnh, một mình không thể nào diệt trừ nổi chúng, nên chàng đã thay đổi chính sách, là muốn một mặt dò thám sự thực hư của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát, một mặt tùy cơ ứng biến, lẳng lặng diệt trừ thực lực của lũ hung đồ, nên nghe thấy Thúy Thúy hỏi như vậy tiện thể chàng lấy lòng Thúy Thúy mà trả lời rằng:

-Điền cô nương muốn thế nào, bản đạo cũng xin theo, quý hồ cô nương vui lòng là được rồi.

Quả nhiên Điền Thúy Thúy thấy chàng ta cho mình ăn bánh thánh như thế, cao hứng vô cùng liền quay đầu lại hỏi Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương tiếp:

-à hồi nãy hai vị nói đã có một cô nương gia nhập rồi, chẳng hay cô nương gia nhập ấy là ai thế?

Vấn đề này chính là vấn đề mà Độc Cô Sách quan tâm nhất, nên chàng lẳng lặng xem đối phương trả lời ra sao? Ngọc Sương vừa cười vừa đáp:

-Cô em ấy tên là Lư Sơn, võ công rất cao siêu, nhân phẩm vừa tốt vừa quái dị.

Bây giờ cô ta có việc riêng đã đi một mình, chờ đến ngày đại hội Thiên Nam, cô ta

sẽ tới Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân để chính thức cử hành gia minh điền lệ và căn cứ tuổi mà xếp đặt thứ tự.

Độc Cô Sách nghe nói xong liền nghĩ bụng:

”Không biết Lư Sơn có phải là hoá danh của Ôn Bằng đấy không? Hơn nữa, cái tên này hình như đồng âm với hai chữ Lư Sơn.”

Thúy Thúy lại mỉm cười hỏi tiếp:

-Thế đại hội Thiên Nam định cử hành vào ngày nào?

Uất Trì Cảnh đáp:

-Nhị ca của mỗ là Độc Thù Thiên Tôn Chúc Thiếu Khoan vì muốn ra tay đánh một cái là có thể giết chết được tên giặc sói đầu Đại Bi với tặc đạo Nam Môn Vệ ngay, để trả thù cho các anh chị em năm xưa đã bị chúng giết chết một cách thảm khốc. Vì vậy anh ấy mới phải khổ luyện môn “Thiên Ma Huyết Quyết”.

Thúy Thúy thất kinh vội hỏi tiếp:

-Thiên Ma Huyết Quyết là vô thượng thần công của Thiên Ma môn, nếu Thiên Tôn mà luyện thành thần công ấy thì quả thật không còn sợ gì Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Sĩ nữa.

Uất Trì Cảnh thở dài một tiếng rồi đáp:

-Hai mươi năm nay Chúc nhị ca tìm tâm khổ học, đã sắp thành công đến nơi, thì lại bỗng bị Tẩu Hoả Nhập Ma, bán thân bắt tội không đi đứng được.

Thúy Thúy thở dài một tiếng:

-Các thứ thần công của Thiên Ma môn oai lực rất mạnh, nhưng chỉ hiềm có điểm tai hoạ ấy, hề không cẩn thận, chỉ sơ xuất một chút là bị Tẩu Hoả Nhập Ma ngay.

Uất Trì Cảnh xua tay, mỉm cười nói tiếp:

-Nhưng trong thời kỳ Tẩu Hoả Nhập Ma ấy, Chúc nhị ca không đau khổ chút nào, trái lại còn hiểu thấu được môn công lực rất lợi hại mà xưa nay anh ấy rất khó tâm nghiên cứu mãi cũng không sao thấu hiểu được, nên anh ấy đã luyện thành chín thành hoả hầu, đôi chân tê liệt cũng sắp thành mạnh đến nơi.

Điền Thúy Thúy kêu “ồ” một tiếng, nói tiếp:

-Nếu vậy chắc hội kỳ của Thiên Nam đại hội phải đợi chờ Chúc Thiên Tôn lành mạnh hẳn mới định được ngày giờ phải không?

Uất Trì Cảnh gật đầu đáp:

-Chúc nhị ca nói: ”Chỉ độ một năm nữa là cùng, ngu huynh sẽ đi đứng được như thường”. Như vậy ngày Nhị ca lành mạnh sẽ vào sau Nguyên Tiêu sang năm, cho nên chúng tôi quyết định đến tết Trung Thu năm nay bắt đầu đi gửi thiệp đến các nơi mời quần hào của khắp thiên hạ đến ngày rằm tháng ba năm sau giá lâm Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân để dự Thiên Nam đại hội.

Thúy Thúy nghe Uất Trì Cảnh nói xong, ngẫm nghĩ giây lát, rồi mới trả lời Uất Trì Cảnh với Ngọc Sương hai người:

-Tôi với Linh Thông đạo huynh cũng như Lư Sơn cô nương vậy, hãy gia minh bằng miệng trước hội kỳ Thiên Nam chúng tôi sẽ tới Ly Hồn cốc chính thức cắt máu ăn thề, kết nghĩa kim lang với quý vị. Còn Bạch Phát Quỷ mẫu tính nét rất quái lạ, không biết bà ta có bằng lòng tham gia hay không, tôi không dám nói trước, tôi chỉ nhận lời sẽ đưa bà ta đến gặp Uất Trì tiên ông với Đinh đạo hữu thôi. Uất Trì Cảnh đỡ lời:

-Chúng tôi đang không có cách tìm kiếm thấy tung tích của Bạch Phát Quỷ Mẫu, nếu được Điền cô nương nhận lời giới thiệu cho, tới lúc ấy Uất Trì Cảnh sẽ mời bà ta gia minh sau.

Ngọc Sương xen lời hỏi:

-Hiện giờ Bạch Phát Quỷ Mẫu ở đâu?

Thúy Thúy đáp:

-Hiện giờ bà ta đang ở trên núi Câu Lưu khổ luyện Tứ Sát âm hồn sa và Bạch cốt thảo hồn thủ.

Độc Cô Sách nghe nói cười thầm, nhưng chàng không muốn để cho bọn hung tà tuyệt thế này sẽ tốn công đi một quãng đường dài như thế mà không sao gặp được Bạch Phát Quỷ Mẫu, nên chàng không nói rõ cho mọi người biết Bạch Phát Quỷ Mẫu đã rời khỏi núi Câu Lưu rồi.

Ngọc Sương nghe nói liền cau mày lại xen lời hỏi:

-Núi Câu Lưu ở tỉnh Quảng Tây cách đây khá xa, không biết Điền cô nương có vui lòng đưa chúng tôi đi gặp Bạch Phát Quỷ Mẫu ngay bây giờ không?

Lúc ấy đã rạng đông, Thúy Thúy nản chí vô cùng, đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Sách một cái, vẻ mặt lộ vẻ ai oán, hình như rất tiếc đã bỏ phí mất một đêm thì giờ quý báu của mình. Độc Cô Sách cũng giả bộ cau mày, gượng cười một tiếng. Thúy Thúy suy nghĩ giây lát rồi trả lời Ngọc Sương rằng:

-Hôm nay là ngày Nguyên tiêu, Thúy Thúy tôi vì đã hẹn ước với một người, cần ở lại đây đợi chờ, ít nhất cũng phải đến ngày mười tám thì tôi mới có thì giờ đưa Đinh đạo hữu và Uất Trì tiên ông đi núi Câu Lưu được.

Nàng nói như vậy là vì khi ở Tây Thi cốc định tình với Độc Cô Sách có để lại mấy chữ hẹn chàng đến ngày trước sau ngày Nguyên tiêu tới Thái Hồ gặp gỡ nhưng đến giờ vẫn chưa thấy tung tích của chàng ta, cho nên nàng muốn đợi chờ thêm một hai ngày. Vì vậy mới nhận lời Ngọc Sương đến ngày mười tám mới có thể đi được là thế.

Xưa nay Thúy Thúy vui thú với ai; phần nhiều chỉ một đêm là chán ngay, sáng

ngày hôm sau liền giết chết người đó luôn. Nhưng lần này nàng vui thú với Độc Cô Sách xong, không giết chàng ta ngay mà lại còn viết chữ hẹn chàng đến Thái Hồ gặp gỡ, như vậy có hai nguyên nhân:

Nguyên nhân thứ nhất, tất nhiên là vì thấy Độc Cô Sách lực lưỡng anh tuấn, khác hẳn những đàn ông thường, quả thật là một thiếu niên hào hiệp; khiến nàng không sao quên được.

Nguyên nhân thứ hai, là vì nàng tự cho mình là người tuyệt sắc mà lại còn có một diệu thuật có thể làm cho đối phương như lên tiên, như muốn chết đi được, nên nàng tin chắc Độc Cô Sách đã được hưởng thụ rồi, thể nào cũng phải tới đây để kiếm mình.

Có ngờ đâu bây giờ lại biến thành một cuộc diện túc cười như thế? Thúy Thúy mê Độc Cô Sách, nhưng nàng đâu có biết Linh Thông đạo trưởng đứng trước mặt đây lại chính là người mà mình đã đơn tư, giả dạng.

Còn Độc Cô Sách thì trước sau vẫn yên trí thiếu nữ áo xanh đã mây mưa với mình ở Tây Thi cốc là Mộ Dung Bích, nữ cải nam trang, chứ biết đâu lại là Điền Thúy Thúy đang đứng ở cạnh mình.

Nghe Thúy Thúy nói xong, Độc Cô Sách hơi động lòng, cố ý làm ra vẻ không vui. Thúy Thúy là người rất thông minh, chỉ hơi nhìn sắc mặt cũng đã biết đối phương đang nghĩ gì, nên nàng vội hỏi Độc Cô Sách:

-Tại sao Linh Thông đạo huynh lại có vẻ không vui thế?

Độc Cô Sách thở dài một tiếng rồi đáp:

-Bần đạo có việc phải đi núi Cống Lai ở Tứ Xuyên, không thể theo Điền cô nương đi Quảng Tây được, may mắn lắm với có dịp được đính giao ở nơi đây. Ngờ đâu chỉ trong nháy mắt lại phải chia tay ngay. Gần nhau ít, xa nhau nhiều, như vậy bần đạo không buồn rầu sao được?

Cũng là một người ăn mặc nho phục, phong lưu anh tuấn hơn ăn mặc áo đạo sĩ nhiều, hổng hề khi Độc Cô Sách mặc nho phục lại đã có duyên hợp thể với Thúy Thúy rồi, thì tất nhiên Thúy Thúy phải trọng chàng mặc áo nho phục hơn là chàng mặc áo đạo sĩ chứ?

—oOo—

12. Không Phải Oan Gia Không Gặp Gỡ Nhau

Thúy Thúy có biết đâu Độc Cô Sách lại giả tình giả nghĩa với mình, nhưng nàng thấy Độc Cô Sách nói như vậy, lại tưởng đạo trưởng trẻ tuổi này say mê mình rồi. Tâm lý của người nào cũng vậy, không bắt cả hai tay được thì tất nhiên phải lựa con nào béo hơn mà bắt. Thúy Thúy phiêu bạt giang hồ đã lâu, gặp người đã

nhiều, nên cũng hơi chán đời muốn kiếm một người xứng đáng để làm bạn trăm năm. Nàng suy nghĩ giây lát liền quyết định như sau: Nếu thư sinh anh tuấn đã giao hợp với mình ở Tây Thi cốc rồi mà đến Thái Hồ phó ước, thì mình thể nào cũng kết duyên với chàng ta. Nhược bằng chàng ta không tới, đến ngày dự đại hội Thiên Nam, mình sẽ trao thân gửi phận cho Linh Thông đạo trưởng.

Quyết định vậy xong, nàng liền kéo Độc Cô Sách sang một bên khẽ nói:

-Linh Thông đạo huynh, chúng ta cả hai đều có việc bận cả, nhưng chúng ta chỉ mới tiễn biệt thôi, đến mười lăm tháng ba sang năm, ngày đại hội Thiên Nam chúng ta sẽ gặp lại nhau ngay. Quý hồ hai ta hiểu nhau, thì đến lúc ấy tái ngộ, chúng ta sẽ không bao giờ rời nhau nữa.

Độc Cô Sách làm ra vẻ bất đắc dĩ, thở dài một tiếng rồi quay người lại vái chào Uất Trì Cảnh với Ngọc Sương và mỉm cười nói:

-Uất Trì tam ca, Đình ngũ tử, tiểu đệ có việc bận hãy tạm cáo biệt. Trước ngày rằm tháng ba sang năm, chúng ta sẽ yết kiến ở Ly Hồn cốc trong núi Dã Nhân vậy. Nói xong chàng lại cố ý làm ra vẻ không nỡ dứt Thúy Thúy mà đi. Uất Trì Cảnh hình như nghĩ tới một việc gì vội nói:

-Linh Thông đạo trưởng hãy ở lại một lát.

Độc Cô Sách tưởng đối phương đã phát giác sự giả dối của mình nên chàng giật mình đến thót một cái vội quay người hỏi:

-Uất Trì tam ca còn muốn dặn bảo gì tiểu đệ nữa?

Uất Trì Cảnh đáp:

-Cửa ngõ vào Ly Hồn cốc canh gác rất nghiêm mật, nếu đạo trưởng đi một mình, muốn vào trong sơn cốc thể nào cũng có sự phiền phức và hiểu lầm, nên mỗi muốn trao cho đạo trưởng một vật để làm biểu hiệu thì lúc ấy những đệ tử canh gác ở đó mới không ngăn cản đạo trưởng.

Y vừa nói vừa móc trong túi lấy một cái lệnh bài bằng sắt nhỏ nhỏ trên có khắc chín cái đầu ác quỷ đưa cho Độc Cô Sách.

Đỡ lấy cái lệnh bài ấy, Độc Cô Sách xem xét một hồi, rồi mỉm cười hỏi:

-Khi tiểu đệ tới Ly Hồn cốc, nếu có người ngăn cản, cứ chìa lệnh bài này ra là có thể thông qua được phải không?

Uất Trì Cảnh đáp:

-Đưa cái thẻ bài này ra xong, đạo trưởng còn phải nói do ai giới thiệu, và nói qua cho chúng biết chuyện đạo trưởng đã gặp gỡ với ngũ muội ở đâu, cho chúng hay. Như vậy chúng mới dễ yên cho đạo trưởng đi vào trong sơn cốc.

Độc Cô Sách bỏ cái thẻ lệnh bài tên là Cửu Sát sắc lệnh vào túi, rồi gật đầu nói tiếp:

-Cửa ngõ của Ly Hồn cốc phải nên nghiêm mật như thế mới được vì hiện giờ chúng ta đang muốn tranh hùng với các nhân vật võ lâm, nếu không ổn định nội bộ trước, như thế thì thế nào cũng có nhiều sự việc bất trắc xảy ra.

Nói xong, chàng lại vái chào mọi người một lạy, nhất là đối với Điền Thúy Thúy, chàng còn liếc nàng ta một cái rất tình tứ, rồi mới nhảy xuống chiếc thuyền nhỏ đi luôn.

Phen này ngẫu nhiên Độc Cô Sách đã dò biết được một sự bí mật rất lớn. Đó là đệ nhị sát của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát tên là Chúc Thiếu Khoan, và cũng là người có võ công cao siêu nhất của bọn chúng muốn đối phó với Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Sĩ, nên y đã khổ công tu luyện ba mươi năm để nghiên cứu Thiên Ma huyết quyết. Vì sơ xuất một chút mà y bị Tẩu hỏa nhập ma bán thân bất toại, nhưng đến trước sau Nguyên Tiêu sang năm là y có thể lành mạnh được như thường.

Thiên Ma huyết quyết là một công lực lợi hại của võ học bàng môn, nên để cho Thiếu Khoan luyện thành công môn võ công ấy thì đến Thiên Nam đại hội sẽ không biết có bao nhiêu anh hùng hào kiệt bị chết một cách thảm khốc dưới môn võ công đó. Bây giờ chàng lại được cả cái thẻ Cửu Sát lệnh lại lấy được cái quạt vàng của Tử Kỳ như vậy chàng có thể tự do ra vào Ly Hồn cốc nên chàng muốn nhân lúc Uất Trì Cảnh, Đinh Ngọc Sương và Điền Thúy Thúy đi núi Câu Lưu ở Quảng Tây, Giang Tử Kỳ đã chết, trong Ly Hồn cốc chỉ còn lại tam sát thôi. Nếu mình đến được nơi đó mà phá huỷ hết sào huyệt của bọn ma đầu này, như vậy có phải là mình đã vãn hồi được tai kiếp cho thiên hạ võ lâm không? Dù nguyện vọng ấy không thành, nhưng nhân lúc Thiếu Khoan đang Tẩu hỏa nhập ma không sao cử động được, mình ra tay diệt trừ y đi. Như vậy có phải là đã làm giảm bớt một kinh địch cho ân sư và sư thúc và cả Thiên Nam đại hội tương lai không?

Độc Cô Sách quyết định như vậy xong liền lái thuyền vào bờ và đi đến sào huyệt của bọn ác ma ở Ly Hồn cốc trên núi Dã Nhân tại tỉnh ngay.

Nhưng chàng chưa rời khỏi Thái Hồ thì lại gặp một chuyện khác.

Chàng vừa mới bơi thuyền đi được mấy chục trượng bèn lẳng lặng lái thuyền vào bờ. Phạm vi của Thái Hồ rất rộng, muốn ghé thuyền vào bờ phải tốn kém khá nhiều thì giờ, không ngờ chàng lại gặp phải một tiền oan nghiệp chướng khác.

Chàng đang bơi thuyền tiến thẳng vào trong bờ, thì bỗng thấy trong đám sương mù có một chiếc thuyền bơi ra, trên thuyền có người lớn tiếng ca hát. Chàng nghe tiếng ca ấy quen thuộc lắm, liền cau mày lại suy nghĩ chỉ trong giây lát chàng đã nghĩ ra được ngay người đó chính là Mộ Dung Bích, một thiếu nữ phong lưu đảm đang, nữ cải nam trang, mà mình đã quen biết ở trong núi Điểm Thương và lúc ấy nàng cũng ca bài ca này.

Sau chàng vào Tây Thi cốc bị Tây Thi Thiệt đốt, không sao nén nổi lửa dục và sắp hoá thành bộ xương thứ mười tám ở trong sơn cốc sau được Thúy Thúy đến cứu, nhưng chàng vẫn tưởng người đó là Mộ Dung Bích, thực là oan cho nàng ta quá! Một mặt chàng cảm ơn nàng, nhưng một mặt chàng nghĩ lại nàng ta quá đậm dăng nên chàng lại chán ghét ngay. Vì thế mỗi lần nhớ đến Mộ Dung Bích, chàng không thể quên được những cử chỉ đậm dăng của nàng.

Chiếc thuyền càng tới gần, chàng nhận ra đúng người bơi thuyền đó chính là Mộ Dung Bích.

Vừa gặp đêm Nguyên tiêu nơi đây là Thái Hồ, Mộ Dung Bích lại đột nhiên xuất hiện ở chốn này, đúng như lời nói của Thúy Thúy đã hẹn ước với chàng, chàng không hiểu làm sao được?

Dưới sự kinh ngạc, Độc Cô Sách quên mình đã cải đạo trang. Đã gặp nhau không tiện làm ngơ, chàng đành phải chấp tay vái chào, nét mặt vẫn ngượng nghịu gọi:

-Mộ Dung huynh!

Chàng biết Mộ Dung Bích giả trai mà chàng vẫn gọi nàng ta là "Mộ Dung huynh" là vì nếu gọi nàng là Mộ Dung cô nương, chàng lại sợ dây dưa đến giấc mộng cũ hoang đường kia thì càng khó đối xử.

Tiếng kêu gọi Mộ Dung huynh đó đã làm cho Mộ Dung Bích giật mình đến thót một cái, đồng thời óc nàng nảy ra luôn hai nghi vấn.

Nghi vấn thứ nhất là người này ăn mặc đạo trang tại sao lại chào mình bằng lối chào của người thường tục?

Nghi vấn thứ hai là nàng ở trên giang hồ rất ít giao du, vậy sao đối phương lại biết tên họ của mình?

Tuy nàng nghi ngờ như vậy, nhưng vẫn phải chấp tay đáp lễ và hỏi lại rằng:

-Xưa nay tại hạ không quen biết đạo trưởng bao giờ, sao đạo trưởng lại biết họ của tiểu đệ như vậy?

Vừa rồi Độc Cô Sách trông thấy Mộ Dung Bích liền gọi nàng là Mộ Dung huynh làm cho nàng giật mình đến thót một cái, bây giờ nàng ta gọi chàng là đạo trưởng khiến chàng ngượng vô cùng. Nhưng vì nghe câu xưng hô "đạo trưởng" đó, chàng mới nghĩ tới mình đã cải trang. Mình là đệ tử của Tam Thanh, tại sao dùng lễ nghi của tục gia mà chào nàng ta như vậy? Mà đã cải trang rồi, thì tại sao còn biết được tên họ của nàng mà lên tiếng gọi nàng ta như thế?

Hai điểm đó rất mâu thuẫn khiến chàng không sao giải thích được. Vì vậy chàng càng ngượng nghịu thêm cứ trợn tròn xoe đôi mắt lên không nói được nửa lời.

Mộ Dung Bích ngừng bơi chèo lại để hai thuyền sát gần vào nhau, nàng trông

thấy đối phương có vẻ ngượng ngịu như vậy cũng phải bật cười hỏi tiếp:

-Đạo trưởng ngượng như vậy có phải là đã nhận lầm người rồi chẳng?

Nhờ có câu hỏi đó, Độc Cô Sách mới nghĩ ngay được một kế, liền niệm câu "Vô lượng thọ Phật" rồi vừa cười vừa đáp:

-Mặt mũi giống hệt, chỉ tiếng nói hơi khác thôi. Quả thực bản đạo đã nhận lầm người xin thí chủ lượng thứ cho.

Mộ Dung Bích thấy đối phương nói có người mặt mũi giống hệt mình nàng cảm thấy lý thú vội mỉm cười hỏi tiếp:

-Chẳng hay đạo trưởng nhận lầm tại hạ với vị nào thế?

Độc Cô Sách thấy đối phương lại hỏi tới như thế trong lúc đột ngột chàng ta đành phải mượn tên của Ôn Băng cô nương mà mình không bao giờ quên được ra ứng đối:

-Bản đạo nhận lầm thí chủ là Mộ Dung Băng, một người bạn thân của bản đạo.

Mộ Dung Bích nghe nói vừa cười vừa đáp:

-Tại hạ là Mộ Dung Bích, bạn của đạo trưởng là Mộ Dung Băng mặt mũi lại giống nhau. Thảo nào hồi nãy đạo trưởng gọi tại hạ là Mộ Dung huynh khiến tại hạ ngạc nhiên vô cùng.

Nói tới đó nàng thấy mặt mũi của Độc Cô Sách rất có thiện cảm, nên lại vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Tiểu đệ thực là sơ xuất, thất lễ, nói chuyện với đạo trưởng bấy nhiêu lâu mà vẫn chưa thỉnh giáo pháp hiệu của đạo trưởng là gì?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Bản đạo là Linh Thông.

Chàng vừa trả lời vừa hoài nghi vô cùng, vì khi ở núi Điểm Thương mới gặp gỡ Mộ Dung Bích, chàng thấy đôi mắt của nàng rất to và rất chính trực nên mới dám kết giao một cách đột ngột như thế. Lần này tái ngộ chàng thấy mặt mũi của nàng vẫn chính trực như trước nhưng thêm vẻ rầu rĩ và có hơi oán hận nữa. Người trên giang hồ chỉ cần xem đôi mắt của đối phương là có thể phân biệt được trung gian hay thiện ác liền.

Độc Cô Sách rất thắc mắc, là vì khi giao thiệp với nàng ở trong Tây Thi cốc, sao nàng lại có thái độ dâm dăng đến nỗi không khác gì gái thanh lâu vậy, mà bây giờ trong mặt của nàng ta lại thực đúng là một vị thánh nữ rất trong sạch.

Kỳ nữ dâm dăng với thánh nữ khác nhau rất xa, khi nào một người mà lại có hai tính cách như thế được?

Độc Cô Sách không tin điều đó, mà đã không tin thì chàng lại càng muốn dò xét cho ra manh mối. Chàng đã muốn điều tra ra manh mối thì không gì bằng là vẫn

lấy tư cách một đạo phái đỉnh giao riêng với nàng ta, rồi dò xét như vậy mới tiện.

Đã quyết định rồi, Độc Cô Sách liền nói với Mộ Dung Bích:

-Nếu Mộ Dung huynh muốn đi chơi quanh hồ, thì tốt hơn hết đừng nên đi tới núi Mã Tích.

Mộ Dung Bích ngạc nhiên hỏi:

-Tiểu đệ đang muốn tới núi Mã Tích, sao đạo trưởng lại bảo là không nên là nghĩa lý gì? Chẳng lẽ núi Mã Tích mới có sơn tinh hải quái gì xuất hiện chẳng?

-Tuy không có sơn tinh hải quái gì cả, nhưng đó có mấy tên ma quỷ, dù Mộ Dung huynh có võ công rất cao siêu cũng không nên trêu ghẹo chúng thì hơn!

Mộ Dung Bích đảo lộn đôi ngươi một vòng rồi mỉm cười hỏi tiếp:

-Đạo trưởng nói bọn ma quỷ đó, có phải chỉ là những nhân vật tà ác của võ lâm không?

Độc Cô Sách gật đầu. Mộ Dung Bích lại hỏi tiếp:

-Bọn nhân vật tà ác ấy là những ai thế?

Độc Cô Sách giơ tay lên đếm đốt ngón tay một hồi rồi đáp:

-Bọn họ là Lục Y U Linh Điền Thúy Thúy, Thiết Chương Tiểu tiên ông Uất Trì Cảnh, Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương...

Mộ Dung Bích nghe tới đó xua tay và đỡ lời:

-Điền Thúy Thúy thì tại hạ biết, y thị quả thực là thâm, hung và ác độc khó đối phó nhưng đạo trưởng vừa nói Thiết Chương Tiểu tiên ông Uất Trì Cảnh với Cửu Độc Từ phi Đình Ngọc Sương, hai cái tên đó thì hơi xa lạ một chút, tiểu đệ chưa hề nghe thấy ai nói tới cả?

-Ba mươi năm trước có chín nhân vật cực hung ác, oai danh đã trấn nhiếp giang hồ...

-Có phải bọn chín đại hung tà được người ta gọi là Hoàn Vũ Cửu Sát đấy không?

-Mộ Dung huynh đã biết Hoàn Vũ Cửu Sát, thế sao lại cho cái tên Uất Trì Cảnh với Đình Ngọc Sương là xa lạ như thế?

Mộ Dung Bích có vẻ ngượng ngịu hai má hơi đỏ mỉm cười đáp:

-Vì tiểu đệ chỉ biết tên chung của họ là Hoàn Vũ Cửu Sát thôi chứ tên riêng từng người một thì tiểu đệ không biết.

-Thiết Chương Tiểu tiên ông Uất Trì Cảnh, Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương là lão tam và lão ngũ của bọn chúng.

Mộ Dung Bích nghe nói ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Nghe giang hồ đồn đại, ba mươi năm trước đây, Hoàn Vũ Cửu Sát chẳng bị Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Sĩ, mà người ta vẫn thường gọi là Thích đạo song tuyệt, diệt trừ ở trong Ly Hồn cốc trên núi Dã nhân rồi là gì?

Độc Cô Sách khẽ thở dài một tiếng rồi đáp:

-Không biết có phải là tai kiếp của thiên hạ chưa dứt, hay là số của bọn hung tà ấy chưa đến ngày tận, sau trận ở Ly Hồn cốc, không ngờ bọn chúng có sáu tên bị thương nặng, rồi lại khỏi, nên bây giờ chúng mới tái xuất giang hồ.

Mộ Dung Bích trợn ngược đôi lông mày lên nhìn Độc Cô Sách hỏi tiếp:

-Những nhân vật võ lâm kỳ hiệp dự trận đấu ở Ly Hồn cốc năm xưa, tuy đa số đã qua đời rồi nhưng còn hai nhân vật then chốt là Thích Đạo song tuyệt vẫn hãy còn sống ở trên trần gian này, Đinh Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh sao lại dám xuất hiện ở Thái Hồ như thế? Chẳng lẽ sau khi thoát chết, phen này chúng lại có ý xuẩn động chăng?

-Không những chúng có ý xuẩn động tái xuất giang hồ, mà chúng còn muốn kiếm thêm ba người để bổ túc vào ba tên đã chết, và khôi phục lại danh hiệu Cửu Đại Hung Tà. Chúng đã định triệu tập đủ số người rồi sẽ mở một đại hội Thiên Nam ở ngay trong Ly Hồn cốc, một mặt để trả thù Thích Đạo Song tuyệt, một mặt thì hùng thị võ lâm, tự tôn làm bá chủ.

Nghe tới đây, Mộ Dung Bích mới vỡ lẽ, lại hỏi tiếp:

-Như vậy Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương gặp gỡ Điền Thúc Thúc ở núi Mã Tích chắc chúng định lôi cuốn Lục Y U Linh gia nhập minh ước Hoàn Vũ Cửu Sát phải không?

Độc Cô Sách vì khi tới Thiên Ma cốc ở núi Câu Lưu để gặp Bạch Phát Quỷ Mẫu, đã thấy Mộ Dung Bích ở trong sơn cốc ấy chạy ra, Độc Cô Sách mới nghi ngờ nàng có liên quan với Bạch Phát Quỷ Mẫu nên muốn nhân lúc này dò hỏi cho ra. Chàng liền đáp:

-Mộ Dung huynh đoán rất đúng. Nhưng Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương không những đã mời được Điền Thúc Thúc nhập bọn mà Điền Thúc Thúc lại còn dẫn chúng đi Thiên Ma cốc ở núi Câu Lưu để mời Bạch Phát Quỷ Mẫu gia nhập minh ước với chúng nữa.

Mộ Dung Bích nghiêng răng mím môi, hậm hực đỡ lời:

-Điền Thúc Thúc chuyên môn đi khắp nơi sinh sự, thật khả ố đến cực điểm. Nhưng lần này bọn họ đi núi Câu Lưu chỉ mất công toi thôi.

Độc Cô Sách đã biết rõ chuyện nhưng vẫn giả bộ hỏi:

-Sao họ lại mất công toi? Chẳng lẽ Bạch Phát Quỷ Mẫu không thèm a dua và hợp tác với bọn Hoàn Vũ Cửu Sát hay sao?

Mộ Dung Bích thở dài đáp:

-Xưa nay Tiêu Quỷ Mẫu vẫn tin tưởng lời nói của Thúc Thúc nên nếu bà ta bị y thị quyến rũ xúi giục, thì có lẽ bà ta sẽ gia nhập bọn Hoàn Vũ Cửu Sát cũng nên,

nhưng bây giờ Tiêu Quỷ Mẫu đã rời khỏi núi Câu Lưu rồi, chúng muốn kiếm bà ta rất khó.

Độc Cô Sách cố ý ngạc nhiên hỏi:

-Mộ Dung huynh nói vậy, chẳng lẽ huynh quen biết Quỷ Mẫu chẳng?

Mộ Dung Bích rầu rĩ gật đầu thở dài đáp:

Tiểu đệ không những quen biết bà ta mà lại còn có liên quan rất mật thiết là khác. Tiểu đệ đã nhiều lần khuyên ngăn, mong bà ta đừng có tác ác như thế, mà chịu khó tu luyện chánh đạo để được sống lâu trăm tuổi hà tất phải dây dưa vào vòng danh lợi và ân oán của giang hồ làm chi?

-Chuông sáng trống hôm khó mà cảnh tỉnh nổi những kẻ đã mang tai nghiệp rất nặng, nên đệ dám chắc Bạch Phát Quỷ Mẫu không chịu nghe lời khuyên ngăn vàng ngọc của huynh mà quên danh lợi ân oán giang hồ đâu.

Mộ Dung Bích càng rầu rĩ thêm, gật đầu đáp:

-Hiện giờ tuy bà ta không chịu nghe lời khuyên cáo của đệ nhưng thế nào cũng có một ngày đệ phải khuyên bà ta giác ngộ mới thôi.

Độc Cô Sách nghe nói càng ngạc nhiên thêm. Chàng nhân thấy cô bé nữ cải nam trang đã khiến mình nghĩ đến chuyện trước là mặt đỏ tía tai và phải coi nàng như rắn rết, không ngờ lời nói, cử chỉ, khí khái và tâm địa của nàng lại cao cả, chính đại quang minh quả thực không sao tìm thấy nàng có một vẻ gì là dâm tà hết.

Chàng càng nghĩ càng hoài nghi thêm. Chàng còn nghi ngờ người đàn bà áo xanh rất dâm đãng đã cùng mình mây mưa ở trong Tây Thi cốc có lẽ không phải là cô bé ngồi ở trước mặt này cũng nên?

Mộ Dung Bích thấy chàng cúi đầu suy nghĩ lại hiểu lầm, vội hỏi:

-Linh Thông đạo trưởng đang nghĩ ngợi gì thế? Có phải đạo trưởng cho tôi không sao khuyên nổi Tiêu Quỷ Mẫu phải không?

Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Bất cứ Mộ Dung huynh có toại nguyện hay không, nhưng huynh đã có lòng tốt như vậy cũng đủ hợp với lòng trời và thế nào huynh cũng sẽ gặp được nhiều may mắn nên bản đạo rất kính phục hành vi và cử chỉ này của huynh.

Nói tới đó, chàng ngắt lời liếc nhìn Mộ Dung Bích mấy cái rồi mới mỉm cười hỏi tiếp:

-Chẳng hay Mộ Dung huynh đã du ngoạn hết thắng cảnh của Thái Hồ này chưa?

Mộ Dung Bích lắc đầu, gượng cười đáp:

-Tiểu đệ tới đây không phải định du ngoạn.

Độc Cô Sách lại hỏi tiếp:

-Mộ Dung huynh tới đây không phải để du ngoạn, chắc là tìm kiếm người phải không?

-Đạo trưởng đoán không sai, Mộ Dung Bích tôi tới đây chính là kiếm người.

Câu kiếm người của nàng phù hợp với lá thư của Thúy Thúy đã để lại cho Độc Cô Sách, mời chàng đến Thái Hồ gặp gỡ. Vì vậy mà vừa rồi Độc Cô Sách đã hoài nghi người mây mưa với chàng không phải là nàng nhưng bây giờ lại khiến chàng phải chứng thực là nàng. Tuy vậy thấy đôi mắt của Mộ Dung Bích rất chín chắn, nên chàng vẫn còn nghi ngờ mà muốn hỏi cho ra nhẽ. Chàng lựa mỉm cười hỏi tiếp:

-Người mà Mộ Dung huynh định tìm kiếm đó là người thân hay bạn?

Tuy Mộ Dung Bích nhận thấy Độc Cô Sách hỏi quá nhiều nhưng nàng đã có thiện cảm với chàng, cho nên nàng mới thở dài và mỉm cười đáp:

-Người này có thể nói là thân nhân của đệ, và cũng có thể nói là oan nghiệp được.

Đôi bên hiểu lầm nhau càng nói càng hiểu lầm thêm. Độc Cô Sách nghe thấy nàng trả lời như vậy, trong lòng không còn nghi ngờ gì nữa liền nghĩ bụng:

”Ta với nàng có thể nói là vợ chồng thực sự rồi, tất nhiên có thể nói là thân được. Nhưng sự liên hệ với nàng không được chính thường, lại xảy ra trong Tây Thi cốc, sau khi ngộ phải chết kỳ độc của Tây Thi Thiệt. Như thế tất nhiên phải coi là oan nghiệp. Nói tóm lại, chuyến đi Thái Hồ của nàng là để đến đây kiếm ta chứ không sai”.

Tuy chàng đã tin chắc mười mươi như vậy rồi, nhưng vẫn hỏi tiếp:

-Xin hỏi Mộ Dung Huynh. Vị thân nhân mà kiêm oan nghiệp ấy là ai thế?

Nếu Mộ Dung Bích trực tiếp trả lời, nói rõ người mình định tìm kiếm, thì giữa hai người không còn hiểu lầm nhau nữa, nhưng nàng thấy Độc Cô Sách cứ hỏi như vậy hoài, có vẻ không vui, liền trợn ngược đôi lông mày liễu lên, lạnh lùng đáp:

-Linh Thông đạo trưởng, chúng ta mới gặp gỡ nhau lần đầu, đạo trưởng hỏi mãi như thế không sợ hỏi quá nhiều một chút hay sao?

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng đành phải xin lỗi.

Mộ Dung Bích thấy đối phương ngượng và hổ thẹn như vậy, lại mỉm cười nói tiếp:

-Xin đạo trưởng đừng có khiển trách, vì việc bí mật lớn nhất trong đời tiểu đệ, tạm thời không thể nói cho đạo trưởng biết được.

-Bần đạo đã lỡ lời, bần đạo là người có lỗi như vậy đâu còn dám trách Mộ Dung huynh được? Nếu Mộ Dung huynh có việc cần phải đi kiếm người, thì bần đạo xin cáo biệt trước.

Nói xong, Độc Cô Sách vái một vái, quay thuyền định đi, Mộ Dung Bích vội nói

với theo:

-Có phải Linh Thông đạo trưởng tức giận tiểu đệ đấy không? Tại sao lại vội vàng cáo biệt như thế? Tuy chúng ta mới quen biết nhau, nhưng chúng ta vẫn có thể kết làm bạn thân được.

Độc Cô Sách muốn dò biết lai lịch và căn bản của Mộ Dung Bích nhưng vì bị nàng ta hắt hủi chàng ngượng quá mới phải bỏ đi đấy thôi. Bây giờ thấy nàng ta nói thế chàng liền quay mũi thuyền lại và đáp:

-Bần đạo thấy khí phách và phong độ của Mộ Dung huynh hơn người, trong lòng rất ngưỡng mộ, đã muốn được kết giao với huynh từ hồi nãy rồi, nhưng vì sợ lỡ mất việc kiếm người của huynh.

Mộ Dung Bích không đợi chàng nói dứt đã vội xua tay và đỡ lời:

-Đạo trưởng chưa biết đấy thôi. Tiểu đệ đã tìm khắp Thái Hồ không thấy tung tích người mà đệ định tìm kiếm, có lẽ lời đồn đại thất thiệt, nên y không tới nữa cũng nên?

Độc Cô Sách vẫn cho Mộ Dung Bích tới đây là tìm kiếm mình, nhưng chàng không muốn tự nhận mình là Độc Cô Sách, nên chàng lại mỉm cười hỏi:

-Mộ Dung huynh đã không kiếm thấy người đó, vậy bây giờ huynh định đi đâu thế?

-Tiếc thay, hiện giờ trên núi Mã Tích đang có Điền Thúc Thúc ở đó, bằng không đệ cũng muốn đi tới đó đấu thử với Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương một phen, may ra nhân lúc này có thể diệt trừ nổi hai tên hung thần ác sát ấy cũng chưa chừng.

Độc Cô Sách kinh ngạc hỏi tiếp:

-Mộ Dung huynh thật là người có lòng cao cả và nghĩa hiệp rất đáng kính phục, nhưng bần đạo không hiểu tại sao Mộ Dung huynh không sợ Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương, Hoàn Vũ Song Sát ấy, mà lại có vẻ sợ Điền Thúc Thúc như thế nghĩa là nghĩa lý gì?

Mộ Dung Bích vừa cười vừa đáp:

-Không phải tiểu đệ sợ Điền Thúc Thúc đâu. Chỉ vì tiểu đệ với y thị có chút liên quan nên mới không muốn gặp mặt y thị đấy thôi.

Độc Cô Sách mỉm cười hỏi tiếp:

-Nghe lời nói của sư huynh thì hình như huynh có vẻ ghét hận bọn Hoàn Vũ Cửu Sát thì phải?

Mộ Dung Bích gật đầu đáp:

-Lẽ dĩ nhiên rồi. Vì tiếng tăm của Hoàn Vũ Cửu Sát xưa nay vẫn hung độc, trong bọn chúng không có kẻ nào người hiền lành lương thiện. Hơn nữa, đệ khổ

tâm khuyển Tiêu Quỷ mẫu cải tà quy chính; nay Hoàn Vũ Cửu Sát lại định lôi cuốn bà ta xuống đất bùn. Như vậy đệ không tức giận sao được?
Độc Cô Sách nghe tới đó bỗng nghĩ được một kế, liếc nhìn Mộ Dung Bích và hỏi tiếp:

-Có thật Mộ Dung huynh muốn đấu với Hoàn Vũ Cửu Sát không?

-Sao đạo trưởng lại hỏi như thế? Chẳng lẽ đạo trưởng cho công lực của tại hạ hãy còn non nớt, không địch nổi bọn tuyệt thế hung tà ấy sao?

-Mộ Dung huynh chớ có hiểu lầm. Bản đạo đã sớm nhận thấy căn cốt của huynh tuyệt luân và lại có võ học thượng thừa, cho nên mới hỏi huynh như vậy là đệ có cách khiến huynh không gặp Điền Thúy Thúy mà vẫn đấu với bọn Hoàn Vũ Cửu Sát được.

Mộ Dung Bích nghe nói cả mừng, vội hỏi lại:

-Đạo trưởng có cách gì thế, nói cho tại hạ nghe đi?

-Cách này giản dị lắm, chỉ cần Mộ Dung huynh có rảnh, đi với bản đạo một chuyến là sẽ toại nguyện ngay.

-Đạo trưởng định đi đâu?

-Bản đạo muốn đi Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân.

Nghe tới đó, Mộ Dung Bích liền vỡ nhé ngay, hỏi tiếp:

-Có phải đạo trưởng muốn nhân lúc Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương đi vắng, liền đến Ly Hồn cốc để phá tan sào huyệt của chúng đấy không?

-Bản đạo nhận thấy đây là một dịp may hiếm có, chưa biết chừng chúng ta may mắn thành công cứu vãn được tai kiếp cho thiên hạ vô lâm cũng nên.

-Tiểu đệ rất vui lòng tiếp tay đạo trưởng để hoàn thành công việc vĩ đại này, như hiện giờ Ly Hồn cốc đã là sào huyệt của bọn ma đầu thì tất nhiên cũng trở nên nơi cấm địa. Tiểu đệ nghĩ chúng ta muốn lảng lạng vào trong đó ẩn núp để tùy cơ hạ thủ như đạo trưởng đã định, chưa chắc chắn đã dễ dàng như đạo trưởng tưởng tượng đâu.

-Tưởng gì chứ vấn đề ấy huynh khỏi lo chúng ta có thể vào trong cốc mà không bị ngăn cản gì cả.

Nói xong chàng bèn kể cho Mộ Dung Bích hay mình đã giả bộ nhập bọn với Uất Trì Cảnh như thế nào, nhờ vậy ma đầu ấy đã tặng cho chàng một cái Cửu Sát Sắc lệnh để ra vào Ly Hồn cốc. Chàng vừa nói vừa móc túi lấy cái thẻ ấy ra cho nàng ta xem.

Mộ Dung Bích lẳng lặng nghe xong, rồi cau mày nói:

-Nếu đạo trưởng đi với đệ đến Ly Hồn cốc thế nào cũng bị lộ.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Sơ hở ở chỗ nào.

-Hoàn Vũ Cửu Sát tái xuất giang hồ dụ người nhập bọn gia mình như vậy thế nào chúng cũng mưu toan rất cẩn mật. Đệ nhận thấy Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương các người đã hẹn ước với đạo trưởng xong, không bao lâu trong Ly Hồn cốc đã hay tin liền.

-Mộ Dung huynh phán đoán như vậy rất có lý.

-Theo đạo trưởng nói, Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương đã mời đạo trưởng nhập bọn với chúng, ngoài đạo trưởng ra còn có Điền Thúc Thúc và một thiếu nữ áo đen chưa biết tên họ kia nữa?

-Quả đúng như lời Mộ Dung huynh đã nói.

-Nay Ly Hồn cốc đã hay tin, có ba người mới tham gia kết minh, là một nam hai nữ, nay chúng ta lại hai nam tới đó, như vậy thì là một sơ hở lớn là gì?

Độc Cô Sách nghe nàng ta nói như thế, im lặng một hồi rồi mới gật đầu:

-Mộ Dung huynh nghĩ như vậy rất đúng, chỉ bằng để một mình bản đạo đột nhập núi Dã Nhân vậy.

Mộ Dung Bích lắc đầu và đỡ lời:

-Tiểu đệ nhàn rồi quá, rất vui lòng đi cùng đạo trưởng vào núi Dã Nhân, nơi nam hoang đầy những chướng khí ấy một phen.

Độc Cô Sách cau mày lại, Mộ Dung Bích thấy thế lại vội nói tiếp:

-Đạo trưởng khỏi cần phải lo âu, tiểu đệ đã có diệu kế có thể trà trộn vào Ly Hồn cốc được.

Độc Cô Sách cả mừng hỏi:

-Huynh có diệu kế gì?

-Mưu kế này giản dị lắm, chúng ta chỉ cần ăn mặc một trai một gái, như vậy có phải là được không?

—————oOo—————

13. Phong Ba Vì Chuyện Áo Xanh

Thấy Mộ Dung Bích nói như vậy Độc Cô Sách vội chắp tay lên ngực niệm câu “Vô lượng thọ Phật” và đỡ lời!

-Huynh nên nhớ bản đạo là đệ tử của Tam Thanh...

Không đợi chờ chàng nói dứt, Mộ Dung Bích đã mỉm cười đỡ lời ngay:

-Đạo trưởng cứ yên tâm, vấn đề nan giải này do tiểu đệ đề nghị và phải do tiểu đệ gánh vác, chứ không khi nào đệ lại để cho một người như đạo trưởng giả gái đâu.

Độc Cô Sách biết Mộ Dung Bích vốn dĩ là con gái, nghe thấy nàng ta nói thế,

chàng lại giả bộ đứng ngăm nhìn nàng một hồi, rồi hớn hở nói tiếp:

-Mộ Dung huynh phần vì phong nhã anh tuấn tuyệt thế, phần thứ hai lại ưa mặc màu xanh lá cây, nếu để huynh giả dạng Điền Thúy Thúy thì thực là thích hợp vô cùng.

Mộ Dung Bích bĩu môi, mặt lộ vẻ khinh khỉnh:

-Điền Thúy Thúy điêu, ác, dâm, hung, tiếng tăm rất xấu xa, tiểu đệ không giả dạng y thị đâu! Để tiểu đệ giả dạng thành thiếu nữ huyền y cho.

Độc Cô Sách vẫn yên chí Mộ Dung Bích là người rất dâm đẳng, bây giờ chàng lại nghe thấy nàng ta khinh miệt Điền Thúy Thúy là kẻ điêu, ác, dâm, hung khiến chàng cũng phải ngạc nhiên mà cau mày lại hỏi:

-Chúng ta không biết tên họ của Huyền y thiếu nữ là gì, nếu đối phương tra cứu thì biết đối đáp làm sao được?

-Đạo trưởng không nên quá lo âu như thế, cổ nhân đã nói: "Nước đến chân ta sẽ nhảy cũng chưa phải là muộn", đến lúc ấy chúng ta có thể báo một cái tên giả, hay là cố ý làm ra vẻ thần bí, không chịu thông báo danh họ để cho chúng ước đoán cũng được mà?

-Báo danh giả như vậy không ổn thoả đâu chi bằng cứ giả bộ làm ra vẻ thần bí để cho đối phương ước đoán thì hơn.

-Đạo trưởng đã đồng ý cách làm ấy của tiểu đệ rồi, thì tốt hơn hết chúng ta phải mau mau lên đường đi núi Dã Nhân ngay mới được, vì từ đây tới đó xa hàng vạn dặm, biết đâu giữa đường chả có chuyện gì xảy ra, làm cản trở được hành trình, vì tháng tám này tiểu đệ còn phải tham dự một ước hội nữa.

Độc Cô Sách đã nghĩ đến mình đã hứa hẹn với Bạch Phát Quỷ Mẫu đến tết

Trung Thu sẽ gặp nhau lại, nên chàng gật đầu vừa cười vừa đỡ lời:

-Đến tháng tám bản đạo cũng có việc cần, vậy chúng ta phải lên đường ngay đi.

-Tiểu đệ còn để hành lý trong khách điếm, cần phải đi lấy vậy đạo trưởng cứ cho biết một địa chỉ nào, tối hôm nay chúng ta sẽ gặp nhau ở đó rồi cùng nhau lên đường đi luôn.

Độc Cô Sách liền hẹn nàng ở một địa điểm rồi hai người chia tay.

Mộ Dung Bích bơi thuyền đi luôn, vừa đi vừa nghĩ bụng:

"Linh Thông đạo trưởng trông cũng tao nhã nếu y mặc nho phục vào thì cũng phải là một công tử cao lưu anh tuấn đấy".

Nàng nghĩ như thế là vì thấy mặt mũi hình dáng của Độc Cô Sách quả thực khác người, chứ nàng không có tình ý gì với vị đạo sĩ ấy cả, vì trong thâm tâm của nàng đã sớm in sâu hình bóng của Độc Cô Sách. Nàng đã quyết tâm kết duyên Tần Tần với chàng rồi, nhưng khi chàng gặp lại Độc Cô Sách ở Tây Thi cốc thì lúc ấy chàng

đã trúng phải chất độc của Tiêu Hồn Đảng Phách Tây Thi Thiệt lửa dục đang bốc lên đùng đùng, người hầu như đã mê man và ôm chặt nàng vào lòng hai tay chộp trúng ngực nàng. Mộ Dung Bích là một thiếu nữ mới lớn lên hây còn đồng trinh chưa gần một người đàn ông nào bao giờ, tuy nàng đã có lòng với chàng và đã định kết duyên với chàng thực, nhưng đột nhiên bị chàng làm nhục, tất nhiên nàng phải hổ thẹn mà ban cho chàng hai cái bạt nhĩ rồi hậm hực bỏ đi luôn.

Ra khỏi Tây Thi cốc đi được một quãng đường, nàng mới sực nhớ sở dĩ Độc Cô Sách có cử chỉ thất thường như thế là vì trúng phải nọc độc của Tây Thi Thiệt mà nên, lúc ấy nàng tự nhủ:

“Lấy được một người chồng như thế ta cũng không ân hận gì”

Vì vậy nàng mới quay trở lại sơn cốc định hiến thân cứu chàng.

Ngờ đâu chỉ vì nàng chần chừ và do dự có một chút mới gây nên sự lầm lỡ lớn.

Lúc ấy Độc Cô Sách đã cùng Điền Thúy Thúy đang nằm trong bụi cỏ, chỗ khe núi mây mưa với nhau rồi.

Mộ Dung Bích quay trở vào Tây Thi cốc, không thấy tung tích của Độc Cô Sách đâu nữa, lại tưởng mình đến chậm một bước, để chàng ta lửa dục tình bốc lên như điên như khùng, như vậy chàng thế nào cũng đã chết chứ không sai. Vì thế mà nàng không tìm kiếm nữa chỉ đau lòng lẳng lặng bỏ đi. Nàng đã thề từ đó trở đi quyết không dây dưa vào chuyện tình nữa.

Nàng đã quyết định như vậy cho nên tuy gần gũi Linh Thông đạo trưởng, hoá thân của Độc Cô sách hai người rất hợp chuyện với nhau và thấy đạo sĩ anh tuấn như vậy, mà nàng cũng không động lòng yêu đương chút nào.

Mộ Dung Bích ghé thuyền vào bờ định quay về khách sạn lấy hành lý để cùng Linh Thông đạo trưởng đi xa vạn dặm, đến thẳng sào huyệt của bọn ma đầu ở trời Nam.

Ngờ đâu nàng vừa đi qua bên lề khu rừng thông thì bỗng nghe thấy trong rừng có giọng nói thỏ thẻ kêu gọi:

-Chàng thiếu niên áo xanh đang đi ở ngoài rừng kia ngừng chân lại một chút.

Mộ Dung Bích ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía có tiếng người gọi, đã thấy từ trong rừng có một thiếu nữ áo đen từ từ bước ra, tuy thiếu nữ này dùng miếng lụa đen che mặt, không sao trông thấy rõ được mặt thật của nàng nhưng cứ nghe giọng nói, cũng đủ nhận rõ tuổi nàng chỉ trên dưới hai mươi thôi, đồng thời cử chỉ của thiếu nữ ấy còn lộ vẻ rất kiêu ngạo nữa.

Thiếu nữ áo huyền đi đến cách Mộ Dung Bích chừng bảy tám bước liền ngừng chân lại ngăm nhìn nàng một hồi. Tuy có được miếng lụa che mặt, nhưng Mộ Dung Bích cũng cảm thấy đôi mắt của đối phương rất sắc bén. Mộ Dung Bích cũng là

người rất kiêu ngạo, thấy đối phương có cử chỉ như vậy, nàng có ý không vui, nhưng vẫn cố nén lửa giận, trợn ngược đôi lông mày lên mỉm cười hỏi:

-Thế nào, cô nương đã ngắm chán chưa?

Thiếu nữ áo đen gật đầu đáp:

-Đủ rồi.

Nàng ta chỉ trả lời vồn vện có hai chữ ấy, khiến Mộ Dung Bích tức lộn ruột.

Nàng cau mày lani gượng cười hỏi tiếp:

-Cô nương gọi tại hạ đứng lại để làm gì?

Thiếu nữ nọ vẫn lạnh lùng hỏi:

-Tôi có lời muốn hỏi.

Thấy đối phương kiêu ngạo vô lễ như vậy, trái lại Mộ Dung Bích lại không tức giận nữa, mà chỉ bật cười hỏi tiếp:

-Cô nương muốn hỏi gì tôi?

-Tại sao bạn lại mặc áo xanh lá cây?

Mộ Dung Bích nghe tới đây không sao nhịn được liền ngừng mặt lên trời cười ha hả. Thiếu nữ áo đen thấy thế giận dữ hỏi:

-Người cười gì? Chẳng lẽ bốn cô nương không có quyền hỏi như vậy hay sao?

Mộ Dung Bích mỉm cười gật đầu lia lịa đáp:

-Hỏi được! Hỏi được! Nhưng tại hạ cũng xin hỏi cô nương một câu, tại sao cô nương lại cứ mặc áo đen như thế?

Thiếu nữ nọ lạnh lùng đáp:

-Ta thích mặc áo đen hay không người không đủ tư cách hỏi tới.

Mộ Dung Bích cười thầm và nghĩ bụng:

“Sao lại có người bướng bỉnh một cách vô lý đến thế này”. Nàng cau mày lại hỏi tiếp:

-Phải, cô nương thích mặc áo đen hay không quả thực tại hạ không có tư cách hỏi tới, nhưng tại hạ thích mặc áo xanh hay không, chẳng lẽ cô nương lại có tư cách hỏi hay sao?

-Tất nhiên ta phải có tư cách chứ?

Mộ Dung Bích bực hoá cười và còn cung kính vái chào một vái làm ra vẻ rất lễ phép và tươi cười hơn hở tiếp:

-Xin hỏi cô nương lấy tư cách đó ở đâu ra thế?

-Tư cách ấy của ta căn cứ vào hai việc mà có?

-Hai việc gì thế?

-Việc thứ nhất, trong võ lâm đương thời có một ác phụ vô sỉ rất dâm dăng, rất điêu ngoa quanh năm ngày tháng chỉ ưa mặc áo xanh màu lá cây, nên người ta mới

gọi y thị là Lục Y U Linh Điền Thuý Thuý.

-Trong võ lâm đường thời quả có một nhân vật như thế thật.

-Điều thứ hai, là ta đã nhận ra người là nữ cải nam trang, chứ không phải là đàn ông thật sự.

Mộ Dung Bích nghe nói mặt đỏ bừng, liền nghĩ bụng:

”Chân tướng của ta đã bị đối phương biết rõ ta chẳng cần phải giấu diếm làm chi nữa”.

Nghĩ đoạn nàng gật đầu đáp:

-Mắt của cô nương rất...

Không đợi nàng nói dứt, thiếu nữ kia đã hỏi tiếp:

-Phần vì người mặc áo xanh, phần vì ta đã nhận ra người là gái giả trai, lại thêm ta rất ghét Điền Thuý Thuý như vậy ta có nên gọi người đứng lại để hỏi vài câu không?

Lúc này Mộ Dung Bích mới vỡ lẽ, vừa cười vừa hỏi lại:

-Có phải cô nương tưởng tại hạ là Điền Thuý Thuý đấy không?

-Phải, vì người mặc áo xanh, lại nữ cải nam trang thì ta không nghi ngờ sao được. Bây giờ người phải mau nghĩ cách chứng minh không phải là Điền Thuý Thuý đi.

Nghe lời nói của thiếu nữ, hình như bên trong còn có ẩn ý gì khác vậy. Mộ Dung Bích lại hỏi tiếp:

-Nếu tại hạ không có cách chứng minh thì sao?

Thiếu nữ giơ chiếc tay trắng như ngọc và không có một chút sắc máu nào lên chỉ vào hồ nước ở Thái Hồ rồi lạnh lùng đáp:

-Nếu người không chứng minh nổi mình không phải là Điền Thuý Thuý, ta sẽ phi hồn trảm xác người xuống dưới hồ này tức thì.

-Tuy ta không muốn phải trảm xác dưới Thái Hồ này, nhưng cũng không có cách gì chứng minh được cả, ta chỉ có thể nói ta không phải là Điền Thuý Thuý thôi.

-Một lời nói như thế chưa đủ, người sẵn sàng chịu chết đi.

-Có thực cô nương muốn quyết chiến sinh tử với ta đây không?

-Ta đã nhận người là Điền Thuý Thuý người lại không có cách chứng minh phải hay là không, thì tất nhiên ta đành phải ra tay lấy tính mạng người chứ.

-Cô nương với Điền Thuý Thuý có mối thù bất cộng đái thiên hay sao?

-Ta với y thị hận nặng như núi, thù sâu như bể nói tóm lại giữa ta với y thị, có mối thù hai đời.

-Mối thù hai đời thì thế nào cũng phải trả cho được mới hả dạ, nhưng tiếc thay cô nương đã kiếm nhầm người rồi.

Thiếu nữ nọ lại nhìn Mộ Dung Bích một hồi, rồi lớn tiếng hỏi tiếp:

-Ta cũng nhận thấy có lẽ người không phải là Điền Thúy Thúy thực. Nhưng người bảo người mặc áo xanh, nữ cải nam trang, lại không sao chứng minh được mình không phải là dâm phụ.

Mộ Dung Bích không sao nhịn được, cười khanh khách nói:

-Cô nương nói rất có lý, kẻ này đáng chết thực, sao không mặc quần áo màu đỏ, vàng, lam, đen trắng, lại cứ thích mặc màu xanh lá cây...

Thiếu nữ nọ vội ngắt lời Mộ Dung Bích:

-Người đừng có nói nhiều như thế nữa mau chuẩn bị chiến đấu với ta đi. Bằng không người lại bị chết một cách hồ đồ thì lúc ấy lại kêu chết không nhắm mắt đây.

-Nếu cô nương thích ra tay đấu thì kẻ này đành phải miễn cưỡng tiếp cô nương một vài hiệp vậy, nhưng trước khi ra tay đấu với nhau dù sao cũng phải thông danh tính cho nhau hay trước chứ?

Thiếu nữ nọ đáp:

-Cũng được, tên ta là Ngọc Mỹ Nhân...

Nàng vừa nói tới đó lại lắc đầu nói tiếp:

-Ta đã không muốn dùng biệt hiệu ấy rồi. Người cứ gọi ta là... Truy Hồn Trá Nữ Độc Cô hận đi.

Mộ Dung Bích thất kinh hỏi lại:

-Cô nương là Độc Cô Hận ư?

-Cái gì? Ta không được phép lấy tên là Độc Cô Hận ư?

-Được lắm, được lắm. Tên tôi là Mộ Dung Bích.

Thiếu nữ tự xưng danh là Độc Cô Hận nghe đối phương tự nhận là Mộ Dung Bích thất kinh hỏi lại:

-Tên người là Mộ Dung Bích ư?

Bất chước giọng của nàng nọ, Mộ Dung Bích cũng hỏi lại:

-Cái gì? Kẻ này không được phép lấy tên là Mộ Dung Bích ư?

Thiếu nữ ấy dùng giọng nói lạnh như băng đáp:

-Nếu người là Điền Thúy Thúy ta không thể nào tha chết cho mà người là Mộ Dung Bích ta cũng không dung tha cho nổi.

Mộ Dung Bích gượng cười lắc đầu đáp:

-Sao tôi lại xui xẻo như thế, cô nương thì được phép mặc áo đen, còn tôi thì lại không được phép mặc áo xanh, cô nương có thể gọi tên mình là Độc Cô Hận mà tôi thì lại không được gọi mình là Mộ Dung Bích!

-Phải, ai bảo người lại xui xẻo đến thế, thiên đường có lối không đi, mà địa ngục

không của người lại cứ thích chui vào. Điền Thúy Thúy cũng thế mà Mộ Dung Bích cũng thế, hề gặp Độc Cô Hận này thì người chỉ có thể kêu trời là tại sao lại bị sát tinh chiếu mệnh như thế.

Dù là người tốt nhìn đến đâu thấy thiếu nữ áo đen ăn nói và có những cử chỉ vô lý một cách quá đáng như vậy. Mộ Dung Bích cũng phải nổi giận liền ngấm ngấm vận công vào hai cánh tay rồi cười khẩy hỏi tiếp:

-Thực ít thấy người nào trong võ lâm lại vô lý như cô nương. Mộ Dung Bích này tự biết mình hèn kém, nhưng vẫn muốn kiến thức xem cô nương có những võ công tuyệt học kinh thiên động địa gì mới được.

-Người không xứng nói hai chữ kiến thức ấy, có lẽ chưa kiến thức được mười hiệp thì xác của người đã bị trằm xuống dưới đáy hồ rồi, như vậy mới nguôi được cơn hận rất nặng ở trong trái tim của ta.

Nàng vừa nói vừa giở hai thể võ thực huyền ảo tuyệt luân ra tấn công Mộ Dung Bích, kinh lực của nàng rất âm hàn bao trùm lấy người của đối phương.

Mộ Dung Bích được học hỏi võ công gia truyền từ hồi còn nhỏ, công lực khác thường, huống hồ nàng đã nhận thấy chiêu phong kinh lực của đối phương rất mạnh, cho nên nàng vội vận nội gia cương khí ra trước để phong bế lấy tất cả các yếu huyết ở quanh người rồi giở hai thể Bôn Lưu Quy Hải (nước suối chảy ra cửa bể) và Vạn Hốt Triều Thiên (một vạn cái hốt châu vua) để chống đỡ hai thể võ âm hàn kia.

Chiêu của đôi bên va đụng nhau, thiếu nữ áo đen mới biết đối phương không phải là tay tầm thường. Còn Mộ Dung Bích thì rất lấy làm kinh hãi và lo âu, vì nàng thấy chiêu phong và kinh lực của đối phương không những giá lạnh mà lại sắc bén như kiếm. Chỉ so sánh nội gia chiêu lực của đôi bên, thì Mộ Dung Bích cũng đã kém thiếu nữ họ hai thành rồi.

Tình hình ấy sao thiếu nữ áo đen lại không biết rõ, nàng thấy Mộ Dung Bích công lực kém như vậy, quả nhiên không phải là Điền Thúy Thúy oai trấn võ lâm và nổi danh giang hồ ngang với Bạch Phát Quỷ Mẫu.

Mộ Dung Bích vừa kinh hãi vừa lo âu, liền nghĩ:

"Ta không phải là địch thủ của thiếu nữ áo đen tự xưng Truy Hồn Trá Nữ Độc Cô Hận này. Nơi đây rất vắng vẻ cô lập không có người tới cứu viện chả lẽ phen này ta lại bị chết một cách mờ ám và xác bị trằm dưới Thái Hồ này chăng?"

Nàng vừa nghĩ vừa giở toàn lực ra đấu, đấu được đến ba mươi hiệp thì nàng đã cảm thấy đuối sức ngộ hiểm luôn luôn.

Thiếu nữ áo đen đắc trí cười khanh khách, càng đấu nàng càng giở những thể võ lợi hại ra, lúc này nàng lại giở luôn thể Liên Hoàn Tam Thức, chỉ thấy bóng

chưởng của nàng ta dồn dập đè xuống, hơi lạnh càng mạnh hơn trước, khiến Mộ Dung Bích tâm thần hỗn loạn chân tay cuống quýt gắng hết sức mới miễn cưỡng chống được hai thể còn thể thứ ba là thể cuối cùng thì nàng không thể nào chống nổi nữa, rút cục nàng bị thiếu nữ áo đen điểm trúng yếu huyệt ở nơi ngang hông. Mộ Dung Bích bị điểm huyệt lòng lạnh buốt và thở than thầm:

”Người đời quả thực là hoạ phúc khôn lường, mà bỗng dưng đi qua đây, bị người hạ độc thủ và xác sắp bị trảm xuống đây hồ tới nơi”.

Nhưng thiếu nữ nọ điểm trúng yếu huyệt của Mộ Dung Bích xong nàng ta không tiếp tục ra tay tấn công nữa, mà chỉ đứng cạnh đó ngắm nhìn Mộ Dung Bích hoài.

Chỉ bị điểm trúng yếu huyệt tê thôi, chứ không bị điểm trúng huyệt cam, nên Mộ Dung Bích vẫn có thể lên tiếng nói được, thấy vậy nàng liền ngạc nhiên hỏi:

-Cô nương đã thắng trận rồi, sao không giết kẻ này, và trảm xác xuống dưới đây hồ đi?

Thiếu nữ áo đen khẽ lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Bây giờ ta lại không muốn giết chết người vội.

Mộ Dung Bích càng thắc mắc thêm vội hỏi tiếp:

-Sao lúc đầu cô nương hung hăng ác độc như thế, còn bây giờ thì lại hiền lành từ thiện như vậy.

-Vì bây giờ ta đã chứng minh được người không phải là Điền Thúc Thúc, con người rất điều dâm hung ác, mà cũng là kẻ mà ta thông hận cực độ.

-Cô nương đã biết kẻ này không phải là Điền Thúc Thúc thì phải mau mau giải huyệt cho tôi và xin lỗi tôi mới phải chứ?

Thiếu nữ áo đen cười khanh khách đáp:

-Làm gì có chuyện lạ như thế, ta sẽ giải huyệt cho người, nhưng không khi nào ta lại xin lỗi cả. Và trước khi giải huyệt, ta còn đang nghĩ một cách gì để cho người phải chịu đôi chút khổ sở đã.

-Sao cô nương lại có dụng ý ấy?

-Vì tuy người không phải là Điền Thúc Thúc mà là Mộ Dung Bích, là Điền Thúc Thúc thì phải chết tức khắc, còn Mộ Dung Bích không bị chết nhưng cũng phải chịu chút khổ sở.

Mộ Dung Bích giận dữ hỏi:

-Mộ Dung Bích ta xưa nay chưa hề giết một người nào và cũng chưa hề làm một việc gì thất đức cả, hơn nữa ta cũng không có tội gì hết.

-Người có phạm tội hay không và đã giết hại người hay chưa làm sao mà ta biết được?

-Kẻ này với cô nương đã có mối thù bất giải gì hay sao?

-Phải rồi, có một chút thù hằn với nhau thực. Chút thù hằn này bảo nó là sâu sắc cũng không đúng, mà bảo nó sơ sơ thôi cũng không nốt. Vì thế mà ta phải thận trọng suy tính, nên cho người chịu đựng khổ sở như thế mà không gọi là sơ sơ và cũng không gọi là sâu sắc.

-Kẻ này không sợ chết mà cũng không sợ ném mùi đau khổ nhưng chỉ sợ áy náy trong lòng mà không sao hiểu rõ nguyên nhân tại sao mình lại bị oan như vậy thôi. Kẻ này với cô nương mới gặp nhau lần đầu, xưa nay không quen biết nhau bao giờ vậy thù ở đâu ra, hận có ở đâu mà kết thành? Nếu cô nương không nói thì Mộ Dung Bích này có chết cũng không sao nhắm mắt được.

-Phải, nếu ta không nói ra thì quả thật người không sao hiểu, nhưng nếu ta nói ra thì cũng chưa chắc người đã hiểu được.

Mộ Dung Bích thấy thiếu nữ nói như thế càng thắc mắc không hiểu thêm:

-Được! Cô nương cứ nói thử xem?

-Cách đây không lâu ta gặp một người, y bảo tên là Mộ Dung Bích!

-Việc này không có gì là lạ cả, trời đất bao la như vậy, ở trên thiên hạ này người đông đảo như thế, thế nào mà tên họ của mình chẳng trùng với một người khác?

-Không phải là tên họ trùng nhau, vì ta đã biết người đó nhưng vì ta dùng miếng lụa che mặt, nên y không nhận ra được, y mới giả bộ xưng danh họ Mộ Dung Bích như thế.

-Cô nương đã biết y xưng danh họ giả, thì có liên can gì với kẻ này?

-Sao lại không có liên can? Người ta trong lúc cấp bách mà muốn đặt tên họ giả, thường hay lấy tên họ của người chí thân hay của người chí giao của mình ra mà dùng tạm...

-Cô nương hiểu lầm rồi, thân thế của kẻ này thực là cô độc, bi đát, bây giờ kẻ này chỉ còn có một người mẹ với một cô em gái cùng cha khác mẹ ngoài ra quả thực không còn một người họ hàng bà con thân thích nào cả.

Thiếu nữ áo đen bỗng cất tiếng cười khẩy, tiếng cười của nàng càng cười càng lạnh lùng thêm. Nàng nhìn thẳng vào mặt Mộ Dung Bích mà nói tiếp:

-Ta không hoài nghi y là họ hàng thân thích của người mà ta chỉ nghi y là người bạn chí giao của người đấy thôi.

Mộ Dung Bích là thân đàn bà con gái, tất nhiên phải hiểu tâm lý của đối phương ra sao. Nàng nghe thấy thiếu nữ đó nói vậy, mắt lại tia lửa ghen hận. Nàng vỡ lẽ ngay liền hỏi:

-Người mà cô nương nói đó là đàn ông phải không?

-Với người có nhan sắc tuyệt vời như người, phối hợp với y thực là xứng đôi vừa lứa lắm, cho nên ta mới nhận thấy y dùng tên họ của người như vậy không phải là

một sự ngẫu nhiên.

-Cô nương nói như vậy càng oan ức cho kẻ này thêm. Xưa nay kẻ này ẩn thân một mình ở chốn sơn lâm, ít khi ra ngoài giang hồ chỉ ngẫu nhiên quen biết một người đàn ông trẻ tuổi nhưng người ấy đã ngộ thâm hoạn và đã biến thành một bộ xương khô ở trong Tây Thi cốc trên núi Điểm Thương rồi.

Thiếu nữ áo đen lắc đầu cười nhạt đáp:

-Ta không nghe những lời vô căn cứ của người. Cũng chỉ vì vô căn cứ, Nhạc Phi đã bị hàm oan thiên cổ, nay người có bị một chút khổ sở, cũng không đến nỗi oan ức như Nhạc Phi đâu.

Mộ Dung Bích nghe thấy nàng ta nói như vậy biết khó mà thoát tai kiếp này, bèn thở dài một tiếng hỏi lại thiếu nữ áo đen rằng:

-Cô nương khỏi phải cho kẻ này ném mùi khổ sở gì hết, cứ giết quách cho xong đi có phải là hơn không?

Thiếu nữ nọ lắc đầu đáp:

-Người vốn dĩ không có tội thì đâu đến nỗi phải chết, ta chỉ muốn làm cho bộ mặt tuyệt sắc này giảm bớt đi mấy thành, để xem người nọ có phản ứng như thế nào đấy thôi.

Mộ Dung Bích nghe đối phương định làm giảm bớt mấy thành sắc đẹp của mình liền thất kinh nói:

-Cô nương muốn huỷ bộ mặt của kẻ này ư?

-Ta mới trông thấy người đã hơi có chút thiện cảm, nên ta không đang tâm làm cho mặt của người bị huỷ mãi mãi, vì thế mới nghĩ ra được một cách đặc biệt và rất khéo léo, là chỉ làm cho mặt của người tạm thời bị mất nhan sắc thôi.

Mộ Dung Bích không sao nghĩ ra được đối phương có cách gì mà có thể làm cho mình chỉ giảm bớt sắc đẹp tạm thời thôi, tuy vậy nàng vẫn rầu rĩ nói tiếp:

-Kẻ này đành chết, chứ không muốn bị dày vò, nếu cô nương làm quá đáng với kẻ này, thì mối thù hận ngày hôm nay sẽ không bao giờ phai nhòa.

Nàng chưa nói dứt đã bị thiếu nữ nọ ra tay điểm nhanh vào yếu huyệt cam của nàng.

Mộ Dung Bích bị điểm huyệt cam không thể nào lên tiếng nói được nữa, và người cũng không cử động được, không hiểu đối phương định dày vò mình bằng cách nào. Nàng chỉ hậm hực và tức giận đến có thể chết được thôi.

Thiếu nữ áo đen đưa mắt nhìn nàng rồi thò tay vào túi lấy một con dao sắc bén ra. Lúc này Mộ Dung Bích chỉ mong đối phương đâm ngay một nhát vào giữa trái tim của mình để được giải thoát, khỏi bị nhục nhã và đau khổ mãi mãi.

Thiếu nữ áo đen tay cầm dao nhọn từ từ đi tới trước mặt nàng, cười đắc trí và

nói:

-Thủ đoạn ta nghĩ ra đây thực là tuyệt diệu vô song, cam đoan với người là không bị đau đớn chút nào, nhưng còn về mặt tinh thần có đau khổ hay không thì điểm này ta không cần biết tới.

Nói xong nàng liền cởi cái khăn nhô sinh cột ở trên đầu Mộ Dung Bích ra, mái tóc đen nhánh của Mộ Dung Bích liền xoã ngay. Đến giờ Mộ Dung Bích mới chợt hiểu thiếu nữ nọ định làm gì mình, nàng càng tức hận thêm, nên cứ trở mắt lên nhìn đối phương.

Trông thấy đôi mắt của Mộ Dung Bích, thiếu nữ cũng biết nàng ta rất hận mình, nàng khẽ thở dài lắc đầu nói:

-Ta cũng biết người hận ta lắm, nhưng ai bảo tạo hoá cứ trêu người, khiến hai ta cùng quen biết một Độc Cô Sách như vậy!

Nghe thấy đối phương nói đến ba chữ Độc Cô Sách, Mộ Dung Bích cả kinh, muốn nói rõ cho thiếu nữ biết Độc Cô Sách đã trúng phải chất kỳ độc không có thuốc gì giải được của Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt và đã chết ở Tây Thi Cốc rồi. Nhưng nàng bị điểm trúng huyết cam thì làm sao mà lên tiếng nói cho được?

Thiếu nữ áo đen nói xong, liền cắt hết mớ tóc của Mộ Dung Bích chỉ để lại còn dài chừng hơn tấc thôi.

Tóc đối với một thiếu nữ rất quan trọng, phải dưỡng ba năm mới có thể nuôi dài ra được, tất nhiên Mộ Dung Bích đau lòng đến chết đi được, vì vậy trong khi thiếu nữ nọ múa động con dao găm, thì nước mắt của nàng đã lăn chã nhỏ ròng xuống hai bên má hồi nào cũng không hay.

oOo

14. Mở Quan Tài Chỉ Thấy Áo Vàng

Thiếu nữ áo đen cắt xong mớ tóc để ngay xuống chân của Mộ Dung Bích, rồi lạnh lùng nói tiếp:

-Người khỏi phải đau lòng như vậy, ta sẽ để cơ hội cho người trả thù hôm nay.

Mộ Dung Bích nghe thấy có cơ hội trả thù liền phấn chấn ngay và cố nhịn không khóc lóc như trước nữa.

Thiếu nữ áo đen thủng thẳng nói tiếp:

-Người muốn kiếm ta trả thù thì ngày mười lăm tháng ba sang năm cứ đến Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân dự Thiên Nam đại hội của bọn Hoàn Vũ Cửu Sát tổ chức là sẽ gặp ta ngay.

Mộ Dung Bích nghe thấy đối phương nói mấy câu ấy và nhìn lại người của đối

phương một lượt, mới vỡ nhẽ, ra đối phương chính là thiếu nữ áo đen dùng miếng lụa đen che mặt mới được Đinh Ngọc Sương dụ nhập bọn Hoàn Vũ Cửu Sát mà Linh Thông đạo trưởng đã kể cho mình hay.

Thiếu nữ áo đen nói xong liền cách không điểm vào người Mộ Dung Bích hai cái rồi lạnh lùng nói tiếp:

-Ta đã giải huyết cho ngươi rồi, chỉ nửa tiếng đồng hồ nữa là ngươi sẽ cử động như thường ngay. Đến tháng ba sang năm chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Ly Hồn cốc. Nói xong nàng ta giở khinh công ra đi luôn, chỉ thoáng một cái đã mất dạng liền. Tuy Mộ Dung Bích thân thể cơ khổ, nhưng đã được chân truyền từ hồi còn nhỏ, luyện thành võ công rất cao siêu, từ bé đến giờ có bao giờ nàng bị nhục nhã như thế này đâu, chờ thiếu nữ kia đi khỏi, nàng liền khóc oà lên ngay.

Nàng thấy khóc ra tiếng mới biết là huyết đạo của mình đã được giải khai hết và người đã chuyển động được. Nàng vừa cử động được việc thứ nhất là nhặt ngay mớ tóc lên, tay ôm mớ tóc nghĩ lại chuyện xưa, từ nhỏ đến giờ lệnh đệnh khổ sở như thế nào, nàng lại khóc một hồi nữa. Nhưng dù sao nàng cũng là người thông minh rộng lượng và siêu thoát hơn người, nên chỉ đau lòng một hồi thôi, nàng giữ được bình tĩnh ngay, rồi nhìn mớ tóc ở trong tay mỉm cười. Nàng cười như vậy là vì nhận thấy Độc Cô Sách mà mình mới trông thấy đã có lòng yêu chàng ta ngay nhưng không bao lâu chàng ta đã biến thành đồng xương khô trong tuyết cốc, nàng có một tâm nguyện khác sẽ là cắt tóc đi tu ngay. Bây giờ mớ tóc của mình bỗng bị cắt đứt như thế này, có phải là mình có duyên với cửa Phật mà trời Phật đã ngầm ngầm xui khiến thiếu nữ áo đen cắt tóc cho mình trước đây không?

Nghĩ như vậy Mộ Dung Bích nguôi cơn giận ngay, nàng liền cuộn mớ tóc lại cắt vào trong người, rồi quay trở lại khách điểm lấy hành lý để gặp Linh Thông đạo trưởng tức Độc Cô Sách giả dạng.

Độc Cô sách vừa thấy Mộ Dung Bích ngạc nhiên ngẩng nhìn nàng hồi lâu, Mộ Dung Bích thấy vậy tức cười hỏi:

-Tại sao đạo trưởng ngẩng nhìn tôi như thế?

Độc Cô Sách vừa cười vừa hỏi:

-Mới cách biệt có nửa ngày, sao Mộ Dung huynh lại có đạo khí như thế?

Mộ Dung Bích gượng cười đáp:

-Đạo khí thì không có, mà chỉ có một chút quỷ khí thôi.

-Mộ Dung huynh nói như thế là ý nghĩa gì?

-Trong một trường hợp ngẫu nhiên, tôi đã được gặp thiếu nữ áo đen mà đạo trưởng nói nàng ta mới bị Đinh Ngọc Sương lôi cuốn gia nhập bọn Hoàn Vũ Cửu Sát ấy.

-Thế ra nàng ta cũng tới Thái Hồ này rồi.

-Tiểu đệ ngẫu nhiên gặp nàng ta ở trong một khu rừng thông nơi cạnh bờ hồ.

-Có phải người nàng mảnh khảnh, dùng một miếng lụa đen che mặt, khiến người ta không sao trông rõ được bộ mặt phải không?

Mộ Dung Bích gật đầu lia lịa. Độc Cô Sách lại hỏi tiếp:

-Mộ Dung huynh có trông thấy màu da của nàng ta không? Có phải khác người thường đấy không?

-Có, quả khác người thường! Da của nàng trắng bạch, như... ngọc, như băng, như tuyết, nói tóm lại là trắng đến nỗi không có một chút sắc máu nào hết.

-Quả nhiên nàng ta rồi! Tôi đang muốn tìm kiếm thiếu nữ ấy đấy.

-Đạo trưởng đừng có tốn công vô ích nữa, nàng ta đã bỏ đi xa rồi! Nhưng nàng đã hẹn tái ngộ với đệ!

-Nàng ta hẹn với huynh ở đâu và ngày nào?

-Nàng hẹn tiểu đệ đến mười lăm tháng ba sang năm tới Ly Hồn cốc ở núi Dã

Nhân sẽ gặp nhau trong Thiên Nam đại hội của Hoàn Vũ Cửu Sát tổ chức.

Độc Cô Sách vẫn cho thiếu nữ áo đen ấy đúng là Ôn Băng, nghe thấy Mộ Dung Bích nói như vậy, biết mình đã lỡ mất một dịp may để giải thích sự hiểu lầm, nên chàng cau mày lại lẳng lặng không nói năng gì hết.

Mộ Dung Bích không nói cho Độc Cô Sách biết mình đã bị đối phương cắt tóc, mà chỉ cười và nói với Độc Cô Sách rằng:

-Sự gặp gỡ này cũng có thể nói là có một chút thu hoạch, vì tiểu đệ hỏi ra được tên họ của nàng ta.

-Tên nàng ta là gì thế?

Mộ Dung Bích ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

-Truy Hồn Trá Nữ Độc Cô Hận.

Độc Cô Sách đã nhận định thiếu nữ áo đen đó có lẽ là Ôn Băng, là vì thấy tay của nàng trắng bạch như không có sắc máu mà suy đoán thôi, bây giờ vừa nghe Mộ Dung Bích nói tên của nàng ta là Truy Hồn Trá Nữ Độc Cô Hận rồi, chàng lại càng chứng thực là sự ước đoán của chàng không sai chút nào. Nên chàng thở dài một tiếng lắc đầu nói tiếp:

-Mộ Dung huynh đã mắc hờn nàng ta rồi, tên nàng không phải là Truy Hồn Trá Nữ Độc Cô Hận đâu!

Mộ Dung Bích ngạc nhiên hỏi:

-Chả lẽ đạo trưởng biết tên họ thực của nàng ta chẳng?

-Bản đạo nghe Mộ Dung huynh kể xong câu chuyện vừa rồi, mới xác định nàng chính là Ngọc Thi Ôn Băng và còn có biệt hiệu là Ngọc Mỹ Nhân nữa!

Mộ Dung Bích nghe nói sắc mặt bỗng nhợt nhạt, hai mắt đỏ ra. Độc Cô Sách nghe thấy thế kinh hãi hỏi:

-Mộ Dung huynh làm sao thế?

Mộ Dung Bích với giọng run run hỏi:

-Sao... đạo... trưởng... xác định nàng chính là... Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng thế?

Độc Cô Sách không hiểu tại sao Mộ Dung Bích vừa nghe tới cái tên Ôn Băng lại có vẻ kích động như vậy, nhưng vẫn gật đầu đáp:

-Bản đạo có thể xác định được nàng chính là Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng vì da nàng trắng tựa như tuyết như không có sắc máu, đó là nhãn hiệu độc nhất vô nhị của nàng ta.

Mộ Dung Bích thấy Độc Cô Sách quả quyết như vậy, nàng không sao cầm lòng nổi, ứa nước mắt ra ngay.

Độc Cô Sách ngạc nhiên cau mày lại hỏi:

-Chả lẽ Mộ Dung huynh với Ôn Băng có liên can rất mật thiết chăng?

Mộ Dung Bích vái Độc Cô Sách một lạy rồi gượng cười đáp:

-Tiểu đệ có một việc rất hổ thẹn với đạo trưởng, xin đạo trưởng lượng thứ cho.

Độc Cô Sách tưởng Mộ Dung Bích bị kích thích điều gì mà muốn nói rõ cho mình biết nàng là nữ cải nam trang và có liên can với Ôn Băng như thế nào, nên chàng gật đầu đáp:

-Mộ Dung huynh không nên quá khiêm tốn như vậy, có chuyện gì xin huynh cứ nói:

Mộ Dung Bích bẽn lèn đáp:

-Đây là lần đầu tiên tiểu đệ đã nuốt lời hứa, xin thứ lỗi tiểu đệ không thể đi cùng đạo trưởng đến Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân được nữa.

Độc Cô Sách nghe nói ngạc nhiên vô cùng đang định hỏi lại thì Mộ Dung đã vái chàng một vái và nhảy ngay ra ngoài xa mấy trượng, rồi quay lại, gượng cười nói tiếp:

-Bất đắc dĩ Mộ Dung Bích mới phải nuốt hứa như vậy, một ngày kia chúng ta gặp lại, đệ sẽ nói rõ nội dung câu chuyện này cho đạo trưởng nghe. Thôi xin chào đạo trưởng nhé!

Vừa nói dứt lời, nàng đã đi mất dạng.

Độc Cô Sách càng hồ nghi thêm, nghĩ bụng:

"Lạ thực sao nàng mới nghe thấy ta nói đến tên Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng tình thần của nàng hình như bị cảm xúc rất mạnh vậy, không hiểu giữa nàng với Ôn Băng có liên can gì với nhau, là ân hay là oán?"

Bất cứ ai, dưới hoàn cảnh đó thế nào cũng phải hồ nghi như vậy.

Độc Cô Sách nghĩ mãi cũng không sao vỡ nhẽ ra được, chàng càng rối trí thêm, sau chàng mới tự nhủ rằng:

”Mộ Dung Bích không đi núi Dã Nhân càng hay, bằng không con đường xa hàng vạn dặm như vậy mà đi với nhau thể nào mà chả có lúc động tình, nhờ nhất thời không kìm chế nổi lại đi vào lốt bánh xe ở Tây Thi cốc, thì mối nghiệp trái hoang đường ấy càng kết càng sâu, sau này không thể nào rút ra được nữa”.

Chàng nghĩ vậy trong lòng mới yên, nhưng vẫn còn một việc khiến chàng phải thắc mắc, đó là lần tái ngộ này chàng để ý nhận xét kỹ đến đâu, cũng không thấy Mộ Dung Bích có vẻ gì dâm đãng cả. Cũng vì thế mà chàng lại cho là anh ta khéo giữ được cái vẻ đứng đắn ấy, chứ sự thực, mặt nàng là thánh nữ, mà bụng dạ của nàng lại là dâm phụ.

Độc Cô Sách đứng ngây người hồi lâu, sau chàng rú lên một tiếng thục dài rồi rời khỏi Thái Hồ đi núi Dã Nhân để thảo kế hoạch mà hành sự.

Độc Cô Sách rời khỏi Thái Hồ không lâu, Điền Thúy Thúy một mình đợi chờ ở núi Mã Tích mãi không thấy Độc Cô Sách tới, mới quyết định đưa Uất Trì Cảnh, Đinh Ngọc Sương đi Thiên Ma cốc ở núi Câu Lưu để dụ thuyết Bạch Phát Quỷ Mẫu gia nhập nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát.

Đinh Ngọc Sương bơi thuyền ở quanh núi Mã Tích dạo chơi bỗng nghe người đánh cá nói chuyện với nhau, một nói đích mắt trông thấy Đồng Bách Biểu, không hiểu tại sao lại dắt cháu dọn nhà đi nơi khác. Y thị liền hoài nghi ngay, bụng bảo dạ rằng:

”Rõ ràng Đồng Bách Biểu đã bị chôn ở trong tảng đá, sao người đánh cá ở đây lại bảo y dắt cháu dẫn đi nơi khác ở? Chả lẽ Linh Thông đạo trưởng đã đánh lừa khiến ta với Uất Trì Cảnh bị mắc hờm một phen thật lớn chăng?”

Tuy Ngọc Sương biết câu chuyện này đáng ngờ không sao ngờ tới xác nằm trong quan tài đó lại là Giang Tử Kỳ người em kết nghĩa thứ sáu của mình.

Y thị quay trở về núi Mã Tích gặp Điền Thúy Thúy với Uất Trì Cảnh. Thúy Thúy liền tuyên bố không chờ nữa, và bằng lòng đưa Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh hai người đi Quảng Tây để dụ thuyết Bạch Phát Quỷ Mẫu ngay.

Tất nhiên Uất Trì Cảnh chỉ mong đi sớm giờ phút nào hay phút ấy. Nếu lựa đủ người rồi là có thể để hết tinh thần vào việc tổ chức Thiên Nam đại hội, rồi mời những người phản đối mình tới dự đại hội đó mà bắt trọn ổ kẻ địch, như vậy nhóm của mình làm bá chủ thiên hạ không còn ai dám phản đối nữa.

Còn Ngọc Sương từ khi nghe được sự bí mật của Đồng Bách Biểu, trong lòng càng nghi ngờ thêm, bây giờ y thị lại thấy Thúy Thúy bỗng tuyên bố không chờ người của nàng ta tới nữa mà lên đường đi ngay, khiến y thị lại càng hoài nghi

thêm và đoán chắc Thúy Thúy với Linh Thông đạo nhân thể nào cũng có gian kế gì định mưu tính bọn mình chẳng?

Cho nên y thị nghe Thúy Thúy nói không tán thành đi ngay trái lại còn nói với Thúy Thúy rằng:

-Điền cô nương Đình Ngọc Sương có một điều này muốn thỉnh cầu cô nương.

Tuy việc đó hơi quá lố một chút, nhưng vẫn phải thỉnh cầu cô nương một phen.

Thúy Thúy mỉm cười hỏi:

-Đình đạo hữu có việc gì chỉ giáo thế?

Ngọc Sương chỉ tảng đá lớn bên trong có chôn cất quan tài của Bách Biểu rồi nói tiếp:

-Tôi bỗng có một ý nghĩ kỳ lạ. Tôi cho cái xác ở trong tảng đá này chưa chắc là xác của Bách Biểu.

Thúy Thúy lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Đình đạo hữu đa nghi thật. Linh Thông đạo trưởng là người đi tu không bao giờ lại nói dối trá đạo hữu đâu. Huống hồ xác ở trong đá nếu không phải là Bách Biểu thì đạo hữu bảo là ai?

Thúy Thúy càng biện bạch. Ngọc Sương càng ngờ, nhưng y thị cố giữ vẻ bình tĩnh, mỉm cười hỏi tiếp:

-Hình như Điền cô nương với Linh Thông đạo trưởng kết giao với nhau rất thân mật phải không?

Thúy Thúy không tiện nói là mới quen biết và mình đã có tình ý với Linh Thông đạo trưởng chỉ gật đầu đáp:

-Chúng tôi quen biết nhau lâu năm, và hợp với nhau lắm.

Ngọc Sương lại mỉm cười hỏi tiếp:

-Tôi muốn phá vỡ tảng đá mở quan tài ra để khám nghiệm xác chết như vậy trong lòng tôi mới đỡ áy náy cô nương có cho phép không?

Thúy Thúy không ngờ cái xác ở trong quan tài lại là xác Giang Tử Kỳ, nên nàng gật đầu đáp:

-Muốn cùng mình ước với nhau cần phải thành thật tin nhau và hơi có chút gì hoài nghi thì cần phải chứng minh ngay không nên vì một việc nhỏ mọn mà cứ nghi ngờ nhau luôn thì hợp tác sao được? Nếu Đình đạo hữu muốn mở quan tài khám nghiệm thì cứ việc ra tay đi. Khi đã chứng minh xong, chúng ta kiếm nơi khác chôn Bách Biểu cũng được. Làm như vậy, chúng ta chỉ mất công một chút thôi cũng chả sao.

Ngọc Sương nghe Thúy Thúy nói như vậy, vội đưa mắt ra hiệu và bảo Uất Trì Cảnh rằng:

-Uất Trì tam ca, tiểu muội phá tảng đá, tam ca đứng làm hộ pháp cho tiểu muội trước nhé?

Đó là ẩn ngữ của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát, Ngọc Sương nói thế là bảo Uất Trì Cảnh ngấm ngấm vận sẵn công lực, hễ thấy có cái gì khác lạ là ra tay giết Thúy Thúy trước.

Uất Trì Cảnh thấy Ngọc Sương nói như thế không phải là không có nguyên nhân, rất kinh ngạc nhưng vẫn cứ phải vận sẵn công lực dồn vào tay chuẩn bị giết Thúy Thúy trước.

Ngọc Sương thấy Uất Trì Cảnh đã chuẩn bị rồi, y thị liềm lui về phía sau hai bước nhìn Thúy Thúy mỉm cười hỏi tiếp:

-Điền cô nương, tôi phá xong tảng đá này đã rồi sẽ nói cho cô nương biết nguyên nhân tại sao tôi phải làm như vậy. Xin cô nương lượng thứ cho và đừng có bận lòng nhé?

Thúy Thúy vừa gạt đầu một cái, Ngọc Sương đã giơ song chưởng lên đẩy mạnh một thế. Cửu Độc Thần Công đã dồn ra luôn, chỉ nghe thấy kêu “bộp” một tiếng tảng đá to như thế đã bị đánh vỡ làm đôi, cả cỗ quan tài cũng vỡ làm đôi nốt. Nhưng xác ở trong áo quan đã bị Ngọc Sương hồi nãy dùng Cửu Độc Thần công phá thành đồng nước, nhưng còn bộ áo nho phục màu vàng của Tử Kỳ vẫn chưa tan nát. Thúy Thúy mới gặp Tử Kỳ có một lần nàng không nhận ra được bộ quần áo nho phục màu vàng là của Kim Phiến Thư Sinh.

Uất Trì Cảnh với Ngọc Sương trông thấy bộ áo ấy kinh hãi đến mất hết hồn vía, lòng đau như dao cắt. Ngọc Sương tức giận quá hoá cười, liềm trợn ngược đôi lông mày lên nói với Uất Trì Cảnh rằng:

-Uất Trì tam ca, thảo nào người ta bảo anh em ta ra tay chôn quan tài. Phen này, Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta đã bị đánh lừa và bị té một cái thực đau đớn quá. Thúy Thúy còn chưa biết mình sắp bị nguy đến nơi, lại còn đến gần ngạc nhiên hỏi Ngọc Sương:

-Đinh đạo hữu, chả lẽ cái xác ở trong quan tài này không phải là xác của Đồng Bách Biểu hay sao?

Ngọc Sương cười gằn một tiếng quay đầu đưa mắt ra hiệu cho Uất Trì Cảnh rồi lạnh lùng trả lời Thúy Thúy rằng:

-Có thực Điền Thúy Thúy không biết cái xác ở trong quan tài này là của ai ư? Bỗng thấy Ngọc Sương gọi tên mình trắng trợn như vậy. Thúy Thúy nghe thấy rất trái tai, nhưng nàng không ngờ bộ áo vàng ở trong áo quan là quần áo của Tử Kỳ vẫn thường mặc. Nàng chỉ liếc nhìn vào quan tài rồi lắc đầu đáp:

-Xác của người này đã bị Cửu Độc Thần Công của Đinh đạo hữu làm cho ra

đồng nước rồi không trông thấy mặt mũi gì cả, chỉ căn cứ một bộ quần áo này thì Thúy Thúy biết làm sao được y là ai chứ?

Ngọc Sương cười khẩy mấy tiếng nghe rất rùng rợn, nhìn vào mặt Thúy Thúy, nghiêng răng mím môi từ từ nói:

-Trước mặt chân nhân đừng có nói chuyện giả nữa? Đền Thúy Thúy, có phải người coi Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta đều là kẻ bắt tài tha hồ để cho người ta đùa rồn như những đứa con nít phải không?

Đến lúc này Thúy Thúy mới biết cái xác ở trong quan tài không phải là người tầm thường như vậy hiển nhiên đã xảy ra một việc kinh người hay là một tai hoạ bất ngờ rồi.

Ngọc Sương nói tới đó, vội lật cái khăn che mặt ra, nửa mặt đầy nét nhăn và nửa mặt rất xinh đẹp đã bị nước mắt nhỏ xuống ướt đầm.

Thúy Thúy vẫn ngơ ngác, cau mày lại hỏi:

-Sao Đinh đạo hữu lại nói như thế và có thái độ lạ lùng như vậy. Chả hay đã có chuyện gì xảy ra thế?

Vì thấy Thúy Thúy đã nhìn nhận là bạn thân lâu năm với Linh Thông đạo sĩ, khi nào Ngọc Sương còn tin nằng là không hay biết một tí gì? Cho nên, y thị đành phải nói trắng ra luôn:

-Đến lúc này người vẫn còn giả bộ, nếu vậy ta phải vạch trần âm mưu của các người ra thì người mới chịu nhận tội.

Thấy Ngọc Sương đã giở mặt với mình như vậy, Thúy Thúy cũng nổi giận kêu “hừ” một tiếng bằng giọng mũi, rồi trợn ngược lông mày lên hỏi lại:

-Đinh Ngọc Sương, người ăn nói nên lễ phép một chút. Ta có lòng nhập bọn kết minh với các người không ngờ lại bị các người bảo ta âm mưu. Chả hay ta đã âm mưu gì các người?

Ngọc Sương chỉ tay vào cổ quan tài nghiêng răng mím môi đáp:

-Không biết người với Linh Thông đạo tặc đã dùng mưu kế gian độc gì? Giết hại lục đệ của chúng ta như vậy và nói dối chúng ta là xác của Đồng Bách Biểu, bảo ta với tam ca chôn cổ quan tài này... như vậy... như vậy... hai người chả... khi... khi chúng ta một cách quá đáng là gì?

Thúy Thúy thất kinh hỏi lại:

-Cái xác trong quan tài này là xác của Giang Tử Kỳ ư?

Ngọc Sương cười khẩy đáp:

-Mưu mô của hai người độc ác thực. Tưởng ta dùng Cửu Độc Thần Công làm cho cái xác hoá thành đồng nước là không còn tang chứng gì mà tìm kiếm ra được nữa. Nhưng có ngờ đâu lưới trời lồng lộng cái áo bào vẫn còn nguyên vẹn nhờ vậy

oan của Giang lục đệ mới không bị chìm xuống đáy biển.

Thúy Thúy không ngờ lại có tai biến này xảy ra, biết có biện bạch cũng vô ích, nên nàng chỉ mỉm cười lại:

-Hai người đã nhận xét ra như vậy ta chẳng cần phải biện bạch làm chi nữa. Bây giờ ta chỉ hỏi hai người định làm...

Nàng chưa nói dứt, phía sau lưng đã có tiếng cười khẩy nổi lên, Uất Trì Cảnh đã đột nhiên lên tiếng nói luôn:

-Giết người phải thường mạng, vay nợ phải trả tiền bạc, Điền Thúy Thúy biết điều thì ngoan ngoãn đền mạng cho Giang lục đệ của chúng ta đi?

Y vừa nói vừa dồn một luồng kinh lực rất mạnh tấn công vào sau lưng Thúy Thúy ngay.

Ngọc Sương cũng giơ hai tay một đỏ một trắng lên, dồn Cửu Độc Thần Công ra nhằm ngực Thúy Thúy tấn công cùng một lúc.

Từ khi Ngọc Sương phá vỡ quan tài đến giờ, Uất Trì Cảnh chẳng nói chẳng rằng, chỉ ngấm ngấm vận nội công vào hai cánh tay. Lúc này đang đau lòng, và phần uất khôn tả, tất nhiên y phải giở toàn lực ra tấn công nên sức mạnh của y như bạt sơn đảo hải và cũng như sấm sét vậy.

Sau khi biết cái xác ở trong quan tài là Tử Kỳ, Thúy Thúy cũng biết không thể nào giảng giải được, thể nào cũng phải có một trận đấu kịch liệt chứ không sai? Nhưng nàng không ngờ, Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh lại cùng một lúc tấn công mình như thế.

Sự thể xảy ra một cách quá đột ngột, không kịp suy nghĩ gì hết. Thúy Thúy giơ tay trái lên chống đỡ với Cửu Độc Thần Công của Ngọc Sương và tay phải thì sử dụng thể Thần Long Bái Vĩ (rồng thần quay đuôi) để đỡ cuồng phong thiết chưởng của Uất Trì Cảnh tấn công tới. Nhất thời phải chống đỡ hai thể công của hai cao thủ một mình Thúy Thúy không lâm nguy sao được. Công lực của nàng vốn dĩ không kém gì Bạch Phát Quỷ Mẫu, nếu một đấu với một thì nàng không sợ gì Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương đâu, nhưng bây giờ không những một đấu với hai mà lại chống đỡ một cách đột ngột, thì tất nhiên là phải thiệt thòi rồi. Nàng bị sức lực của hai người đẩy lui về phía sau mấy thước, suýt tí nữa thì bị té xuống hồ. Uất Trì Cảnh rú lên một tiếng rất kinh hồn, Ngọc Sương thì chỉ nghiêng răng cười khẩy, rồi cả hai cùng giơ chưởng lên tấn công tiếp.

-Thúy Thúy đã bị nội thương rất nặng, đâu dám chống đỡ thể công của hai kẻ địch nữa, nàng rất thông minh, nhân lúc chưởng phong và chưởng lực của hai kẻ địch tấn công tới, nàng đã giở một thể khinh công tuyệt diệu, nhảy lui về phía sau bốn trượng và lặn ngay xuống nước đào tẩu.

Chưởng phong và chưởng lực của Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương vừa tấn công tới nơi, thì thân hình của Thúy Thúy đã mất dạng, nên chỉ đánh trúng mặt nước biển, nước bắn tung lên cao hơn trượng thôi.

Đinh Ngọc Sương dậm chân la lớn:

-Tiện tỳ giảo hoạt thật.

Uất Trì Cảnh cười khẩy và đỡ lời:

-Ngũ muội không nên đau lòng như thế, tiện tỳ không dám chống đỡ thế chưởng thứ hai của chúng ta, như vậy chưởng thứ nhất đã đánh cho tiện tỳ bị thương nặng rồi, lại thêm nước hồ mê mông như thế chưa chắc tiện tỳ đã thoát chết được đâu. Ngọc Sương nhận thấy lời nói của Uất Trì Cảnh rất có lý liền chỉ tay vào cái áo vàng của Tử Kỳ để lại rầu rĩ nói tiếp:

-Võ công của Lục đệ cao siêu lắm sao lại để người ta tìm chế một cách dễ dãi rồi chết một cách oan ức như thế được!

Uất Trì Cảnh thở dài đáp:

-Ngu huynh đoán chắc thế nào Lục đệ cũng bị người ta tấn công ngầm, nên mới bị chết một cách dễ dàng như vậy.

Nói tới đó y bỗng cau mày lại, dậm chân xuống đất nói tiếp:

-Nguy tai! Nguy tai!

Ngọc Sương giật mình đánh thót một cái, ngạc nhiên hỏi:

-Uất Trì tam ca lại phát giác điều gì nguy tai thế?

-Linh Thông đạo tặc đã là thù địch của chúng ta, y lại có võ công thượng thừa, rất có thể biết được Chúc nhị ca bị tẩu hỏa nhập ma. Sau khi lấy được Cửu Sát sắc lệnh của ta rồi, thế nào y cũng đột nhập Ly Hồn cốc phá hoại căn bản trọng địa của chúng ta.

Ngọc Sương nghe nói cho là phải, nhưng y thị đã hần học cười gằn mấy tiếng, khiến ai nghe cũng biết tiếng cười của y thị bao hàm đầy sát cơ.

Uất Trì Cảnh thấy vậy vội hỏi:

-Tại sao Ngũ muội lại cười như thế?

Đinh Ngọc Sương lạnh lùng đáp:

-Nếu tặc đạo Linh Thông không đi Ly Hồn cốc thì thôi, còn nếu y tới đó, thì thế nào y cũng bị khốn khổ muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong và cũng là một cơ hội để chàng ta trả thù cho Giang lục đệ.

Uất Trì Cảnh mừng rỡ khôn tả vội hỏi:

-Chẳng hay Ngũ muội có diệu kế gì thế?

Ngọc Sương lại cười khẩy một hồi. Tuy nơi đó chỉ có y thị với Uất Trì Cảnh, nhưng y thị vẫn thận trọng không chịu trả lời ngay mà tiến tới sát Uất Trì Cảnh ghé

tai nói khê một hồi.

Nghe xong lời nói của Ngọc Sương, Uất Trì Cảnh càng tỏ vẻ rất phục mà gật đầu mỉm cười, nói tiếp:

-Y giấu xác ở trong quan tài, lợi dụng chúng ta để hạ thủ chôn sống Giang lục đệ. Kế này cũng xảo quyệt và ác độc lắm, nhưng diệu kế của Ngũ muội vừa nói lại còn cao minh hơn nhiều. Nếu làm được như thế, thì lục đệ bị giết chết cũng không đến nỗi vô giá trị.

Ngọc Sương lại nhìn vào cái áo vàng dính đầy máu ở trong quan tài mà rầu rĩ la lớn:

-Giang lục đệ sống khôn chết thiêng, xin phù hộ cho ngu tử hoàn thành được mưu kế này. Có thể oai danh của Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta mới mong lừng lẫy trên càn khôn, vĩnh viễn làm bá chủ của vô lâm được!

Khẩn xong y thị với Uất Trì Cảnh đào một ngôi mộ khác để chôn cất áo vàng dính đầy nước máu, Uất Trì Cảnh định lập tấm bia ở trước mộ Giang Tử Kỳ, nhưng Ngọc Sương khuyên rằng:

-Ba mươi năm trước, Giang lục đệ đã giết rất nhiều hiệp sĩ Giang Nam, gây thù kết oán quá nhiều ở Thái Hồ này, nếu chúng ta còn lập bia cho y, kẻ thù của y thế nào cũng đến đây quật mồ quật mả, như vậy lục đệ ở dưới chín suối nằm yên sao được. Cho nên theo ý tiểu muội thì cứ đợi “Thiên Nam đại hội” kết thúc rồi. Hoàn Vũ Cửu Sát làm bá chủ vô lâm lúc ấy mới làm bia cho lục đệ thì chắc hơn và không còn ai dám đến đụng chạm vào mộ của y nữa.

Uất Trì Cảnh nhận thấy lời nói của Ngọc Sương rất phải hai người liền theo kế hoạch đã định mà hành sự.

Hãy nói Độc Cô Sách khoái trí vô cùng và cũng không kém rầu rĩ băn khoăn.

Chàng đắc trí là vì đã diệt trừ Giang Tử Kỳ, mình lại xếp đặt rất khéo léo khiến tay mình không hề dính dấp một tý máu tanh nào hết. Còn chàng rầu rĩ băn khoăn là vì nghe Mộ Dung Bích nói thiếu nữ áo đen bịt mặt đó là Ôn Băng nhưng không sao tìm thấy được nàng ta để giải thích và hỏi xem tại sao nàng lại gia nhập vào bọn Hoàn Vũ Cửu Sát làm gì?

Khi ở núi Mã Tích, Đình Ngọc Sương đã nói thiếu nữ áo đen tên là Lư Sơn lúc ấy chàng còn nghi ngờ cái tên đó mai mại như Ôn Băng, vậy tại sao Mộ Dung Bích muốn giả dạng thiếu nữ ấy lại không nhớ tới điểm đó. Tuy bây giờ chàng đã biết thiếu nữ ấy là ai rồi và còn hoá danh thành Lư Sơn nhưng khi nàng gặp Mộ Dung Bích thì sao lại đổi tên thành Câu Hồn Trá Nữ Độc Cô Hận?

Chàng lại nghĩ đến Mộ Dung Bích, nhưng Mộ Dung Bích đã có việc bận phải đi nơi khác không dễ gì tìm kiếm lại nàng được. Tuy chàng hơi hiềm Mộ Dung Bích

dâm dăng, nhưng nghĩ đến võ công của nàng cũng khá cao siêu, nếu được nàng ta cùng đi đến Ly Hồn cốc, thì có phải là mình có thêm một tay giúp sức rất đắc lực không?

Độc Cô Sách một mình đi trên con đường dài dặc lúc lo lúc mừng. Chàng ngờ đâu Đinh Ngọc Sương ngẫu nhiên nghe thấy lời nói của người đánh cá mà nghi ngờ quay trở lại núi Mã Tích mở áo quan ra xem đã nhận ra cái xác Tử Kỳ, biết rõ độc kế của chàng rồi. Vì vậy mà Điền Thúy Thúy bị oan và còn bị Ngọc Sương đánh cho bị nội thương, phải nhảy xuống dưới nước đào tẩu.

Chàng hăng hái đi đến núi Dã Nhân, liền đến trước Ly Hồn cốc thì nghe cái tên cũng đủ biết địa thế của Ly Hồn cốc nguy hiểm như thế nào rồi. Thì ra bốn chung quanh đều là núi cao trăm trượng, Ba mươi năm trước bọn Hoàn Vũ Cửu Sát bị Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Sĩ đánh cho chúng đến hết đường chạy khiến cho tên nào tên ấy đều phải nhảy xuống dưới sơn cốc tự sát.

Độc Cô Sách đứng trên một ngọn núi cao nhìn xuống dưới bị mây và sương mù che lấp nên không sao trông thấy dưới đáy của Ly Hồn cốc được. Chàng ngấm ngầm suy tính.

”Bọn Hoàn Vũ Cửu Sát thì Đại Sát, Thất Sát, Cửu Sát đã bị diệt trừ hồi ba mươi năm về trước, còn lại tất cả có Lục Sát thôi, mà nay Tử Kỳ đã chết trong tay mình. Uất Trì Cảnh và Ngọc Sương thì đi Giang Nam chưa về. Bây giờ trong đó chỉ còn có Độc Thiên Tôn Chúc Thiếu Khoan, ác Hoa Đà Diệu Nhượng và Thiên Diện Lang Quân Tô Bảo Văn ba người thôi. Nay ta muốn nhân Chúc Thiếu Khoan đang luyện Thiên Ma Huyết Khuyết chưa thành công và lại đang bị tẩu hỏa nhập ma, hai chân dưới không thể đi đứng được mà dùng kế diệt trừ y, nếu toại nguyện thì Thiên Nam đại hội sẽ đỡ không biết bao nhiêu tại kiếp. Mà dù việc làm của ta không thành công đi nữa, cũng phải thoát khỏi tay của Diệu Nhượng và Tô Bảo Văn bình yên rút lui mới được.

Nghĩ tới đó chàng càng hăng hái thêm định xuống dưới sơn cốc, nhưng chưa kịp nhảy thì đã nghe dưới núi bên trái có người thổi sáo vọng tới, tiếng sao như long ngâm phượng tiểu thực hay tuyệt. Chàng liền dừng chân lại nghe và nghĩ bụng: ”Người mà lên trên núi này thổi sáo ắt không phải là tục sĩ, sao ta không xuống dưới đó xem sao?”

Nghĩ đoạn chàng từ từ đi về phía dốc núi bên trái, vừa đi được mấy trượng đã thấy một thanh niên thư sinh tuổi trạc ba mươi ba, ba mươi tư ngồi tựa gốc cây mà thổi sáo, tuy thấy Độc Cô Sách đi tới mà cũng không thèm đếm xỉa đến chàng. Độc Cô Sách đợi chờ đối phương thổi xong khúc tiêu, chàng mới tùm tùm cười tiến lên chấp tay vái chào và nói:

-Nhân huynh thực là cao nhân nhĩ hứng, thổi sáo ở trên đỉnh núi cao như thế này
bần đạo ngưỡng mộ vô cùng.

Thư sinh nọ tay cầm tiêu ngọc ngắm nhìn Độc Cô Sách một hồi, rồi trợn ngược
đôi lông mày lên lạnh lùng hỏi lại:

-Lễ phép với người như thế này ắt hẳn phải muốn nhờ vả việc gì? Người tu hành
đi đến đâu cũng chiếm phần hơn, đạo trưởng bỗng nâng bốc tại hạ như vậy, có phải
là muốn quyên giáo gì đấy không?

—————oOo—————

15. Ổ Ma Kinh Hồn

Độc Cô Sách thấy đối phương nói thế liền mỉm cười đáp:

-Lời nói của thí chủ không khác gì là trông thấy cả tim gan của bần đạo. Không
biết thí chủ cho phép bần đạo được kết chút thiện duyên không?

Trung niên thư sinh vừa cười vừa hỏi lại:

-Đạo trưởng muốn kết thiện duyên gì thế đạo trưởng cứ nói rõ ra. Nếu tại hạ
nhận thấy đáng kết thì kết, mà không đáng kết thì thôi, đằng nào chúng ta cũng
không quen biết nhau, mỗi người đi mỗi ngã không ai can thiệp vào việc của ai
hết.

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Bần đạo muốn quyên giáo mấy đồng xương khô vào hồi ba mươi năm về trước.

Thư sinh nọ giật mình kinh hãi, trố mắt lên nhìn Độc Cô Sách hỏi:

-Pháp hiệu của đạo trưởng là gì thế?

Xem hình dáng của đối phương, Độc Cô Sách đã nhận ra thư sinh trung niên này
thể nào cũng có liên quan với Hoàn Vũ Cửu Sát, nên chàng mỉm cười gật đầu đáp:

-Bần đạo Linh Thông xin thỉnh giáo quý tính đại danh của thí chủ:

Thư sinh nọ nghe nói vội đáp:

-Tại hạ là Tô Báo Văn...

Vừa nghe đối phương nói tới tên Tô Báo Văn, Độc Cô Sách cung kính đỡ lời:

-Thế ra là Thiên Diện Lang Quân Tô Bát ca, bần đạo thất kính mong bát ca
lượng thứ cho.

Báo Văn lắc đầu gượng cười đáp:

-Thiên Diện Lang Quân là ngoại hiệu ba mươi năm về trước của mỗ, bây giờ
tuổi đã ngót sáu mươi rồi, đâu còn dám dùng hai chữ Lang Quân như thế nữa?

Nói tới đó y bỗng ngạc nhiên hỏi lại Độc Cô Sách rằng:

-Chúng ta không quen biết nhau bao giờ tại sao đạo trưởng lại xưng hô mỗ là
Bát ca như thế?

-Bần đạo được Uất Trì tam ca, Đinh ngũ tử mời tham dự gia minh Hoàn Vũ Cửu Sát.

Báo Văn có vẻ không tin, ngẩng nhìn Độc Cô Sách một hồi rồi hỏi tiếp:

-Uất Trì tam ca với Đinh ngũ tử của mỗ mời đạo trưởng gia minh Hoàn Vũ Cửu Sát thì thể nào cũng có cái gì làm bằng cớ, chứ chẳng lẽ lại chỉ nói suông như thể thôi hay sao?

Độc Cô Sách vội gật đầu đáp:

-Uất Trì tam ca đã tặng cho bần đạo cái thẻ Cửu Sát sắc lệnh.

Chàng vừa trả lời vừa móc túi lấy Cửu Sát sắc lệnh đưa ra cho Báo Văn xem.

Cầm lấy cái thẻ Sắc lệnh. Báo Văn xem xét kỹ lưỡng một hồi rồi gật đầu nói tiếp:

-Quả là tín vật của Uất Trì tam ca, đạo trưởng đừng có trách lỗi hoài nghi của Báo Văn này vừa rồi nhé.

-Chúng ta đã là huynh đệ trong minh ước với nhau có khác gì là anh em ruột thịt, Báo ca hà tất phải khách sáo với đệ như thế làm gì?

-Từ nay đến ngày lập minh ước mới của Hoàn Vũ Cửu Sát hãy còn một thời gian khá lâu, đạo trưởng ở tận Thái Hồ, sao lại vội vàng đến sớm như thế?

Độc Cô Sách nghe thấy Báo Văn nói mình ở Thái Hồ vội vàng tới, biết ngay mình đoán không sai. Uất Trì Cảnh với Ngọc Sương đã dùng một phương pháp rất nhanh chóng gửi tin về báo cho người trong Ly Hồn cốc biết rõ chuyện rồi. Bây giờ thấy Báo Văn hỏi như vậy, chàng liền theo mưu kế đã định ung dung mỉm cười đáp:

-Phần vì bần đạo chỉ có một thân một mình, như chim lạc rừng như mây bay lơ lửng trên không, không bị vướng víu gì hết. Phần vì ngưỡng mộ Chúc nhị ca, Diệp tứ ca với Tô bát ca đã lâu, nên mới đặc biệt tới đây bái kiến và cung kính đợi chờ ba vị phân phối công việc để bần đạo được tận chút sức mọn.

Báo Văn nghe nói mỉm cười nói tiếp:

-Đạo trưởng đã nói như vậy thì hay lắm, vì Chúc nhị ca đang có một việc cần làm cho, lại thiếu người sai khiến.

Báo Văn đưa mắt liếc nhìn chàng một cái rồi mỉm cười nói tiếp:

-Mỗ có hai câu này muốn nói, xin đạo trưởng đừng có chấp nhất nhé?

-Chúng ta tuy chưa cắt máu ăn thề với nhau nhưng cũng như là anh em trong nhà rồi, Bát ca muốn thỉnh giáo gì bần đạo xin cứ cho biết, bần đạo thể nào cũng tuân lệnh ngay.

-Từ khi anh em Hoàn Vũ Cửu Sát được phục sinh đến giờ đã lập một qui tắc mới. Là nếu có người nào mới gia nhập bốn minh, thì cần phải trải qua một lần trắc nghiệm.

-Nên có trắc nghiệm như thế lắm. Hoàn Vũ Cửu Sát oai trấn bốn bể, tên tuổi lừng lẫy biết bao có khi nào lại để cho người có võ công tầm thường trà trộn vào được. Nhưng không hiểu dùng cách gì để trắc nghiệm như thế? Ví dụ như khí giới, ám khí, khí công nội lực...

Chàng chưa nói dứt thì Báo Văn đã vội trả lời:

-Đạo trưởng hiểu lầm rồi, lần này trắc nghiệm không phải là trắc nghiệm võ công như đạo trưởng tưởng tượng đâu, vì nếu công lực của đạo trưởng thấp kém, thì không khi nào Hoàn Vũ Cửu Sát lại mời đạo trưởng tham gia minh ước cả.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi lại:

-Không trắc nghiệm võ công thì trắc nghiệm cái gì thế?

-Trắc nghiệm xem can đảm, mưu cơ, trí tuệ và năng lực ứng biến của đạo trưởng đây thôi.

-Ồ! Cách trắc nghiệm này có lý lắm và cũng đặc biệt lý thú!

-Trình độ lý thú của môn trắc nghiệm này còn tùy sự lãnh hội của đương sự. Nếu đương sự biết lãnh hội thì quả là lý thú còn nếu đương sự không biết lãnh hội, thì sẽ ngượng nghịu khó chịu vô cùng, chưa biết chừng còn làm cho đương sự dở khóc dở cười là khác.

-Tô bát ca, cách trắc nghiệm này lý thú lắm, bản đạo muốn được thử thách, nhưng không biết bắt đầu bằng cách nào?

Báo Văn mỉm cười đứng dậy, đi sang bên trái chừng mười trượng rồi mới vẫy tay gọi Độc Cô Sách theo mình. Dẫn chàng ta đến trước một cái hang động sâu không thấy đáy. Thấy vậy Độc Cô Sách cau mày lại hỏi:

-Cách trắc nghiệm mà bát ca vừa nói có phải là cử hành ở trong hang động này không?

Báo Văn mỉm cười gật đầu đáp

-Phải! Đi vào trong hang động này rồi đi chéo xuống bên dưới là có thể đến được dưới đáy của Ly Hồn cốc ngay. Nhưng trong hang động có ba lớp cửa anh em mõ bố trí, quý hồ đạo trưởng có thể qua được hết ba lớp cửa đó mới tới lớp cửa thứ tư. Cửa này không có cơ quan máy móc gì cả hề đẩy cửa vào bên trong là có thể yết kiến được Chúc nhị ca luôn lúc ấy đạo trưởng mới là anh em chính thức của Hoàn Vũ Cửu Sát.

Độc Cô Sách nhìn vào trong hang động tối om ấy một hồi rồi lại hỏi Báo Văn tiếp:

-Tô bát ca, trong hang động này có ba lớp cửa ngõ gì thế, bát ca có thể chỉ điểm qua loa được không?

Báo Văn ngẫm nghĩ giây lát rồi lắc đầu đáp:

-Đã gọi là trắc nghiệm thì mỗi không sao nói cho đạo trưởng biết được, nhưng chỉ có thể nói cho đạo trưởng biết tên của mấy lớp cửa ấy thôi.

Độc Cô Sách nghe nói liền nghĩ bụng:

“Chỉ biết tên trước cũng được”

Nghĩ xong chàng lại nói tiếp:

-Xin bát ca cứ nói bần đạo rửa tai cung kính nghe.

-Lớp cửa thứ nhất là Chúng Bồ chi môn (cửa khiến mọi người phải rùng rợn khiếp đảm), lớp cửa thứ hai là Chúng Chi chỉ môn (lớp cửa khiến mọi người phải nghi ngờ), lớp cửa thứ ba là Chúng Vãn chi môn (lớp cửa khiến mọi người phải tự hỏi). Nếu đạo trưởng qua được ba lớp cửa đó, thì lớp cửa thứ tư là Chúng Diệu chi môn (cửa khiến cho mọi người được thích thú) đây cánh cửa Chúng Diệu chi môn ra là đạo trưởng đã tới được thế giới cực lạc của Ly Hồn cốc liền.

Độc Cô Sách nghe xong trong lòng vừa cảm thấy hiếu kỳ vừa cảm thấy hồi hộp, và cũng biết ba lớp cửa kia thế nào cũng có nhiều trò làm khó dễ không dễ gì thông qua nổi. Nhưng mình đã vào tới núi Dã Nhân lại được gặp đệ Bát Sát Tô Báo Vãn rồi, chẳng lẽ lại không coi mình là người của nhóm chúng hay sao. Nên chàng mỉm cười đáp:

-Đa tạ bát ca đã chỉ giáo, bần đạo vào trong hang thử cơ duyên ngay.

-Đạo trưởng cứ vào bên trong thử đi. Ờ, suýt nữa thì mỗi quên dặn điều này những trò bố trí ở trong hang động chỉ dùng để thử thách cơ khí mà cấm dùng võ lực, nếu ai dùng võ lực phá phách là sẽ không hợp cách.

Nói xong y vẫy tay chào Độc Cô Sách rồi đi luôn nhưng mới bước được hai bước y lại nói tiếp:

-Theo sự quan sát của Tô Báo Vãn, thì đạo trưởng không những là người có tuyệt nghệ và lại còn tuyệt đỉnh thông minh nữa, thông qua ba lớp cửa ngõ ấy chắc phải dễ lắm chứ không sai. Mỗi phải xuống Ly Hồn cốc để báo cho Chúc nhị ca biết trước, để sửa soạn cơm rượu đợi chờ để tẩy trần cho đạo trưởng ở cực lạc thế giới và cũng kết anh em với nhau một thể.

Nói xong y rào cẳng đi luôn, chỉ loáng cái là mất dạng liền.

Độc Cô Sách trấn tĩnh tinh thần, từ từ đi vào trong hàng đông tối om kia. Lối đi trong hang thực đúng như lời của Báo Vãn cứ dốc xuống dần và tối om như mực, chỉ thỉnh thoảng đi qua lỗ thông hơi là có chút ánh sáng chiếu vào thôi, còn thì không khác gì là đi trong địa ngục vậy.

Độc Cô Sách đi vào con đường hang quanh co ngoằn ngoèo, tiến một lát quả thấy trước mặt có hai cánh cửa đá xuất hiện, trên cửa dùng chất lân quang viết bốn chữ “Chúng Bồ chi môn” thực lớn. Độc Cô Sách thấy thế nghĩ bụng:

”Mình đã đi qua nhiều nơi rất hung hiểm rồi, nhất là trong Tây Thi cốc trông thấy mười mấy bộ xác chết thực là rùng rợn hết sức, bây giờ nơi đây trong cửa không biết có cảnh tượng gì khủng bố tinh thần như thế nào mà dám đề ”Chúng Bồ chi môn” như vậy”.

Chàng vừa nghĩ vừa vận “Phích Không chưởng lực” lên, dùng kinh lực mà đẩy hai cánh cửa chứ không dùng tay. Nhưng chưa ra tay, lại nghĩ đến lời dặn bảo của Báo Văn là cấm không dùng đến võ công, nếu người nào dùng võ công là không hợp cách. Vì vậy mà chàng phải buông tay xuống, từ từ tiến tới gần cánh cửa giơ tay ra đẩy cánh cửa đó. Nhưng tay chàng vừa động vào cánh cửa đã khiến chàng phải rùng mình đến thót một cái thì ra hai cánh cửa không phải làm bằng đá. Tay chàng vừa đụng chạm vào đã thấy mềm nhũn như đậu hũ và nhày nhụa vô cùng, đồng thời lại có một mùi rất hôi thối xông ra nữa.

Nhờ có ánh sáng của chất lân quang ở phía trên chàng vội rút tay lại nhìn kỹ cũng phải cau mày lại luôn, vì chàng nhận ra rằng hai cánh cửa này trông xa xa như là cửa đá, nhưng khi xem kỹ mới hay cửa này được làm bằng thịt rửa nát của người chết và bên ngoài có sơn một lần thuốc gì đề lên. Tay chàng vừa đụng vào làm thủng lớp thuốc bên ngoài, vì thế mới có mùi hôi thối và trong bàn tay của chàng cũng thỉnh thoảng có nước máu giổ xuống.

Hai cánh cửa này không thể dùng tay đẩy được, mà cũng không được dùng Phích Không chưởng lực để đẩy, thì biết làm sao mà mở được đây?

Vừa mới vào tới cửa đầu, Độc Cô Sách đã gặp phải vấn đề nan giải rồi, chàng mới biết nếu muốn qua được cánh cửa trắc nghiệm này quả thực phải có cơ trí hơn người mới được.

Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu vẫn vô kế khả thi, chàng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng và nghĩ bụng:

”Chả lẽ ta lại tầm thường đến như thế này ư? Ngay cả lớp cửa thứ nhất mà cũng không sao vào được!”

Bất đắc dĩ chàng có một cách là từ từ suy nghĩ thôi. Chàng lại tự hỏi:

”Ví dụ ta đi thăm một người, mà cửa của nhà người ấy không thể đẩy được và cũng không thể thúc được, thì ta phải xử trí thế nào?”

Nghĩ tới đó chàng bỗng sáng trí ngay và nghĩ tiếp:

”Ta thực thông minh suốt đời mà lại u mê nhất thời, suýt nữa ta bị vấn đề rất giản dị này làm khó dễ. Ta là khách, cửa này không đẩy được mà cũng không thúc được, thì dĩ nhiên ta phải lên tiếng gọi chủ nhân mở chứ”.

Nghĩ tới đó, chàng liền cất tiếng cười lên tiếng kêu gọi:

-Bần đạo Linh Thông ở xa tới xin chủ nhân “Chúng Bồ chi môn” mở cửa cho.

Lạ thực, chàng vừa gọi xong quả có linh nghiệm ngay, hai cánh cửa đã từ từ mở ra bên trong. Nhưng khi chàng trông thấy cảnh tượng ở phía sau cánh cửa thì lại lắc đầu kinh hoàng đến toát mồ hôi lạnh ra ngay.

Thì ra trong đó lại có một con đường hầm dài chừng ba bốn trượng, hai bên vách treo đầy những vật khiến ai trông thấy cũng phải sởn lòng rợn tóc gáy. Vách bên phải có vô số đầu người treo ở trên những mũi đinh thực dài và những da người đã bị lột, lại có cả xác người bị lột da phanh bụng, trong đỏ hồng. Vách bên trái thì treo đầy ruột gan tạng phủ của người chết, dưới đất thì phủ đầy da người quả thực không có một khe hở nào để cho mình đi qua.

Phía tận cùng của con đường hầm ấy cũng có hai cánh cửa, bên trên cũng dùng chất lân quang viết bốn chữ “Chúng Nghi chi môn”.

Đã không được đỡ võ công thì làm sao qua được con đường dài hàng mấy trượng mà phủ toàn bằng da người như thế? Nếu được phép dùng khinh công thì chàng giở thân pháp “Thần Long Độ Hải” hay “Nạn Lược Hàn Đường” là phi thân qua được con đường dài mấy trượng này liền. Nhưng bây giờ không được dùng đến khinh công, chàng đành phải đi từng bước một trên những đồng da người ấy vậy.

Độc Cô Sách ngẫm nghĩ hồi lâu, nhận thấy mình đã lên tiếng gọi mở cửa mà chả lẽ mình lại sợ mà không dám đi qua đây hay sao. Nghĩ như vậy chàng liền trấn tĩnh tâm thần từ từ bước qua những da người hãy còn dính đầy máu mủ và rất tanh hôi kia, nhưng chân vừa mới dẫm lên trên đồng da người đó, thì đã cảm thấy có một luồng hơi lạnh buốt xương và có âm phong rất kinh hồn động phách đột nhiên nổi lên thổi cả hơi lạnh lẽo tanh hôi vào người chàng, trong tiếng gió rùng rợn đó lại có một giọng nói lạnh lùng rót vào tai chàng như sau:

-Khách mới vào xin xem, những người vô phước này đã được anh em Hoàn Vũ Cửu Sát siêu độ mà được lột bỏ bộ mặt hôi thối đó, có ai là người mình quen biết xưa kia không?

Độc Cô Sách liền ngừng đầu lên nhìn những chiếc đầu đang treo ở trên vách.

Không xem thì chớ, khi đã đưa mắt nhìn vào những cái đầu lâu đó, chàng kinh hoàng đến mất cả hồn vía luôn.

Vì cái đầu lâu thứ nhất chính là người mà chàng quen biết chỉ xem bộ râu dê của người ấy chàng đã nhận ra ngay là đầu của Hận Thiên Ông Công Dương Thọ, một vị kỳ hiệp của võ lâm đương thời, tiếng tăm đã lừng lẫy khắp giang hồ.

Chàng vừa sởn lòng rợn tóc gáy vừa nghĩ bụng:

”Hận Thiên Ông Công Dương Thọ vì việc Hoàn Vũ Cửu Sát xuất giang hồ, đã đi núi Đỉnh Thương và Không Động hai nơi để báo tin cho chị họ mình Tạ Dật Tư với Hoàng Diệp đạo nhân rồi. Sao ông ta lại bị thảm họa ở trong hang động bí mật

của núi Dã Nhân này như thế? Chả lẽ sau khi báo tin cho hai nơi đó rồi, vị lão tiên bối này lại nổi hùng tâm đặc biệt đến đây dò thám ỏ ma, vì thế mới bị phân thân xẻ xác moi ruột lột da mà chết một cách thảm khốc như thế này?

Nghĩ đến chàng đau lòng hết sức vì không những trông thấy Công Dương Thọ chết thảm như vậy, mà da của vị vô lâm tiên bối lại bị ta dẫm lên trên.

Dù đau lòng đến đâu cũng không làm gì được chàng đành phải chấp tay vái cái đầu lâu của Công Dương Thọ một lay, rồi lại bước qua cái da người thứ hai. Chàng ngẩng đầu lên nhìn cái đầu lâu thứ hai này, thấy mặt rất lạ, là một ông già râu trắng. Vì không quen biết nên chỉ liếc nhìn một cái rồi lại bước sang cái da người thứ ba, rồi tiếp tục đi tới cái da người thứ mười hai, mười một cái đầu lâu của mười một cái da người mà chàng vừa bước qua đều lạ mặt cả, nhưng cứ xem mặt mũi họ chàng còn ngạc nhiên hơn là trông thấy cái đầu của Công Dương Thọ, vì đầu lâu này là đầu lâu của Đổng Bách Biểu. Nếu nói về thân phận và địa vị ở võ lâm thì Bách Biểu còn kém Công Dương Thọ xa, nhưng Độc Cô Sách khi ở núi Mã Tích chàng đã lợi dụng xác của Tử Kỳ để nói dối Uất Trì Cảnh, Đinh Ngọc Sương, Bách Biểu đã chết, bây giờ Bách Biểu lại chết ở nơi đây. Như vậy lời nói dối ấy bị tiết lộ cũng không sao, nhưng chỉ sợ Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương các người hoài nghi mở quan tài ra xem, nhận ra là xác của Tử Kỳ như vậy phen này mình tới đây có khác gì tự dẫn thân vào hang hùm không?

Chàng càng nghĩ càng kinh hoảng, liền quay đầu lại nhìn, đã thấy hai cánh cửa Chúng Bồ chỉ môn đã đóng kín. Ở trong hoàn cảnh nguy hiểm này, chàng đành phải tự an ủi bằng những ý nghĩ sau đây:

“Chả lẽ cái đầu lâu này giống Bách Biểu chứ không phải đầu lâu của y chăng?”

Nhưng chàng nhìn kỹ lại cái đầu lâu đó thì quả thật là đầu của Bách Biểu hẳn hoi. Chỗ góc tường lại còn để lại cái búa ngọc, cái búa này không bao giờ rời khỏi người hết. Sự thật đã xác định như vậy, ý kiến mà chàng vừa nghĩ đã tiêu tan ngay. Chàng lại nghĩ đến vấn đề thứ hai:

”Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương đang theo Điền Thúc Thúc đi núi Câu Lưu ở tỉnh Quảng Tây để dụ thuyết Bạch Phát Quỷ Mẫu gia nhập liên minh với Hoàn Vũ Cửu Sát, như vậy khi nào chúng lại về tới núi Dã Nhân này trước ta được? Chắc Chúc Thiếu Khoan, Diệu Nhượng và Tô Báo Văn chưa biết chuyện cái xác của Bách Biểu ở trong quan tài chôn trên núi Mã Tích là xác Giang Tử Kỳ đâu? Và Bách Biểu bị giết chết ở đây, Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương cũng chưa biết đâu. Như vậy Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương chưa về tới Ly Hồn cốc này thì việc làm dối trá kia của ta, bọn Chúc Thiếu Khoan chưa hay biết đâu?”

Chàng nghĩ đi nghĩ lại mãi, nhận thấy ý nghĩ sau hợp lý hơn. Nên chàng mới hơn

khoan tâm và giơ tay lên khẽ đẩy hai cánh cửa “Chúng Nghi chi môn” một cái không ngờ hai cánh cửa này chỉ thể đẩy một cái là đã mở toang ngay. Chàng không muốn ở lại chỗ đầy xác chết hôi hám xông lên tận mũi, nên chàng vội đi qua cửa Chúng Nghi chi môn tiến thẳng vào bên trong. Chàng vừa vào tới bên trong, hai cánh cửa thực dày đã đóng lại ngay, và thấy trước mặt có một tấm bảng dùng chất lân quang viết đầy những chữ như sau:

–”Người vừa vào nên nhớ kỹ những gì đã trông thấy ở nơi đây để chuẩn bị trả lời những câu hỏi tại trong cửa Chúng Nghi chi môn này”.

Xem xong những chữ này Độc Cô Sách mới biết những sự việc ở trong Chúng Nghi Chi môn, Chúng Nghi Vấn môn có liên quan với nhau. Chàng vừa nghĩ vừa thững thảng đi về phía trước, thấy đường lối trong Chúng Nghi chi môn này rất khúc khuỷu và có ba lần đường lối quanh co khúc khuỷu như thế, mỗi một quãng đường như vậy là có một bố trí riêng biệt. Nói tóm lại khi vào tới Chúng Vấn chi môn, Độc Cô Sách phải nhớ ba vấn đề tất cả.

Độc Cô Sách thấy bố trí của lớp thứ nhất rất giản dị chỉ thấy trên vách viết những chữ như sau thôi:

“Hết chim chóc, cắt cung đi, thỏ đã chết, giết chó săn”.

Mười hai chữ này vừa to vừa viết bằng kim nhũ nên trông vàng choé. Chàng không hiểu mười hai chữ này có dụng ý gì nhưng chàng vẫn phải nhớ kỹ.

Bố trí của lớp thứ hai cũng không phức tạp cho lắm, trên vách chỉ treo một bức tranh vẽ ba nhân vật lịch sử thôi. Ba nhân vật đó là: Trương Lương, Tiêu Hà và Hàn Tín.

Độc Cô Sách không sao đoán ra được bức tranh này có ý nghĩa gì chỉ nhớ kỹ thôi.

Những cái bố trí ở lớp thứ ba lại càng đặc biệt hơn nữa, là chỉ để một cỗ quan tài. Không biết trong quan tài có xác hay không? Nếu có xác là đàn ông hay đàn bà, già hay trẻ?

Xem xong, cỗ quan tài ấy chàng lại thấy có hai cánh cửa Chung Vấn chi môn, chàng chỉ đẩy khẽ một cái, hai cánh cửa ấy đã mở ra liền. Chàng vừa bước qua cánh cửa, đã thấy trên vách viết câu hỏi thứ nhất như sau:

Làm thế nào bạn mới tránh khỏi bị làm cái cung phải cắt giầu, khỏi bị làm chó bị giết? Xin bạn lựa chọn một câu trong ba câu hỏi viết ở phía bên trái. Lựa chọn xong, bạn xé câu hỏi xuống, xem những lời phê bình ở phía sau.

Chàng đưa mắt nhìn phía bên trái có dán ba tờ giấy lủng lẳng. Trên tờ giấy thứ nhất có viết những chữ như sau:

Khi mình phải làm cái cung hay chó săn, thì đừng có gắng sức quá để chim khỏi

chết, thả khỏi tuyệt, như vậy có phải là bạn không bị cất giấu vào một nơi, không bị giết thịt, bao giờ cũng được chủ nhân trù mền nuôi nấng.

Trên tấm giấy thứ hai viết những chữ như sau:

Khi chim sắp hết, thả sắp tuyệt bạn xoay cung lại, bắn một mũi tên hay là quay đầu lại cắn một miếng giết luôn chủ nhân cho rảnh.

Trên tờ giấy thứ ba viết những chữ như sau:

Không làm cung tốt, không làm chó săn, ra khỏi cõi đời coi công danh như cỏ rác, coi phú quý như phù vân.

Độc Cô Sách xem xong, không do dự gì hết, xé luôn tờ giấy thứ ba và lật trái tờ giấy để xem lời phê bình viết những gì, không xem còn khá, xem xong những chữ phê bình chàng đã phải cau mày lại ngay.

Thì ra những chữ ấy như sau:

-Hạ sách, nghĩ như vậy nên quy y cửa Phật hay đi làm đạo sĩ nhảy ra ngoài tam giới đừng có ở trong ngũ hành nữa, hà tất phải đến đây tham dự vào Hoàn Vũ Cửu Sát làm gì!

Độc Cô Sách đọc xong những lời phê bình đó, liền vỡ nhẽ ngay mình đã định vào trong ổ ma, mà vẫn không đẹp được tỉnh táo của một hiệp sĩ. Nếu vậy đáng lẽ mình phải lựa điều thứ hai thì mới hợp lòng của đối phương.

Nghĩ tới đó chàng khê lật tờ giấy thứ hai lên xem thấy trên đó viết những chữ sau:

”Thượng sách, lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu. Bị người kìm chế thà kìm chế người trước có hơn không? Hoan nghênh ngài có tấm lòng này, đáng được dự minh ước của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát chúng tôi”

Xem xong những lời phê bình của tờ giấy thứ hai, chàng mới biết mình đã trả lời lầm một câu hỏi rồi, biết chỉ còn hai vấn đề nữa, lần này không thể lầm lẫn như trước. Bằng không những sự trắc nghiệm vừa rồi mình đã vượt qua sẽ sôi hồng bỏng không hết, không sao len lỏi vào được Ly Hồn cốc nữa.

Chàng đang nghĩ ngợi vì vấn đề thứ hai lại hiện ra trước mặt chàng luôn. Vấn đề này là:

”Ba vị nhân tài của đời nhà Hán là: Tiêu Hà, Trương Lương và Hàn Tín. Chẳng hay bạn sùng bái người nào? Xin lựa chọn một trong ba nhân vật đó, dán ở phía bên trái, rồi xem lời phê bình ở phía sau tờ giấy”.

Độc Cô Sách đưa mắt nhìn sang bên trái, quả có thấy ba tờ giấy treo lủng lẳng trên tường. Trên những tờ giấy có viết:

“Sùng bái Trương Lương” “Sùng bái Tiêu Hà” và “Sùng bái Hàn Tín”

Nếu theo ý của chàng, thì chàng sùng bái Trương Lương, nhưng bây giờ vì mình

trả lời thất bại câu thứ nhất rồi, cho nên lần này mà không dám quyết định ngay. Chàng liền căn cứ hành vi tốt xấu của Hoàn Vũ Cửu Sát mà suy tính, liền nghĩ ngay ra được một kế. Chàng bỗng mỉm cười dùng “Truyền Âm Nhập Mật” đột nhiên cất tiếng hỏi.

-Thỉnh giáo chủ nhân, nếu bản đạo đối với Trương Lương, Tiêu Hà và Hàn Tín đều không sùng bái hết thì sao?

Sở dĩ chàng hỏi vậy là chàng đoán chắc đối phương thế nào cũng giám thị mình từng ly từng tí một, nhất cử nhất động của mình họ đều biết hết.

Quả nhiên trong vách đá đã có tiếng vang vang đáp lại rằng:

-Bạn không sùng bái ba vị ấy, thì bạn sùng bái ai?

Độc Cô Sách không do dự gì hết vội đáp:

-Tôi chỉ sùng bái Hán cao tổ Lưu Bang, người đã sai bảo Trương Lương, Tiêu Hà và Hàn Tín như nô bộc thôi.

Thấy chàng trả lời như vậy, liền có tiếng cười vang dội làm rung động cả hai bên vách hang.

Độc Cô Sách không hiểu đối phương cười như thế là có ý nghĩa gì, chàng lẳng lẳng đợi chờ. Tiếng cười vừa dứt, trong hang lại có giọng nói rất âm trầm vọng ra:

-Linh Thông đạo trưởng trả lời như vậy thật là thượng sách. Đáng lẽ chỉ một câu trả lời này thôi, đạo trưởng sẽ khỏi cần phải thử nghiệm thêm, mà đã trở thành anh em của Hoàn Vũ Cửu Sát.

Độc Cô Sách nghe tới đó mừng rỡ khôn tả nhưng giọng cười ở bên trong đã lại lên tiếng:

-Nhưng tiếc thay cho đạo trưởng đã dùng môn “Truyền Âm Nhập Mật” đã vi phạm vào luật lệ rồi. Một công phạt coi như là huê. Vậy xem đạo trưởng có thể làm được anh em của Hoàn Vũ Cửu Sát hay không, thì phải đợi trả lời câu hỏi thứ ba của đạo trưởng thế nào, rồi mới có thể định đoạt được.

Độc Cô Sách nghe nói câu này lại thì người ở trong vách động nói tiếp:

-Nhất cử nhất động của đạo trưởng ở trong động này, người trong Ly Hồn cốc đều trông thấy rõ mồn một. Đạo trưởng chỉ lên tiếng nói thường thôi, tiếng nói của đạo trưởng cũng có thể đi xa được hàng ngàn dặm. Mong đạo trưởng đừng có dùng đến võ công phạm phải luật lệ định, khiến Hoàn Vũ Cửu Sát không sao thu được một người huynh đệ kiệt xuất như đạo trưởng.

Độc Cô Sách đoán chắc người đang nói đó là đệ nhị Sát Thủ Thiên Tôn Chúc Thiệu Khoan, chủ trì hết thảy công việc của Hoàn Vũ Cửu Sát.

Nghe giọng nói của Thiệu Khoan, thì rõ ràng y đã mên chuộng tài nghệ của mình rồi. Xem như vậy còn có vấn đề thứ ba, nếu mình khéo đối phó thì mình vẫn

còn hy vọng toại nguyện, trà trộn vào trong trọng địa của Hoàn Vũ Cửu Sát để dò thám các việc cơ mật của chúng và thừa cơ diệt trừ Thiếu Khoan, một tay cực lợi hại của chúng đang tu luyện môn “Thiên Ma Huyết Khuyết” là khác.

Nghĩ tới đó chàng đắc trí thâm liên từ từ tiến về phía trước, đến một chỗ phải ngoẹo sang bên mới được, vừa ngoẹo qua góc tường, chàng đã thấy trước mặt có hai cánh cửa trên viết bốn chữ “Chúng Diệu chi môn”. Vấn đề thứ ba viết ngay ở chỗ cạnh cửa như sau:

“Bạn ở trong Chúng Nghi chi môn” trông thấy cỗ quan tài để ở đó, quan tài ấy bên trong trống rỗng hay có ruột? Nếu là quan tài rỗng thì tại sao lại bày ở đó, còn nếu có ruột thì xác ở trong quan tài đó là ai?

Độc Cô Sách đọc xong những chữ đó biết vấn đề này khó trả lời, nếu trả lời được là có thể đẩy cửa “Chúng Diệu chi môn” mà tiến thẳng vào trong Ly Hồn cốc theo Báo Văn đã nói là một nơi cực lạc thế giới. Nhưng nếu mình không trả lời được câu hỏi cuối cùng này, có phải là mình đã tốn công đi xa hàng ngàn dặm, rút cục lại ra công dã tràng...

Độc Cô Sách nghĩ tới đó, sự nghĩ ra được một kế, chàng không dám dùng “Truyền Âm Nhập Mật” nữa, mà chỉ nhìn vào hai cánh cửa “Chúng Diệu chi môn” thủng thẳng hỏi:

-Chúc nhị ca, có phải vấn đề thứ ba này là dùng mồm mà trả lời đấy không?

Bên trong lại giọng nói hồi nãy vang lên:

-Đạo trưởng đã đoán ra được mỗ là Chúc Thiếu Khoan kẻ cũng thông minh khả ái đấy. Vấn đề thứ ba này khó trả lời lắm, đạo trưởng nên suy nghĩ kỹ đi, đừng có để phí hết công lao mà đạo trưởng đã gặt hái được vừa rồi.

Độc Cô Sách cau mày lại giấy lát, rồi quả quyết đáp:

-Đó là quan tài rỗng!

Chúc Thiếu Khoan liền hỏi:

-Sao đạo trưởng lại dám quyết đoán như vậy?

Độc Cô Sách đáp:

-Bản đạo nhận thấy mình đoán nó là quan tài rỗng thì nó tức là quan tài rỗng, mà đoán nó là quan tài có ruột thì là bên trong nó có ruột thực.

Thiếu Khoan vừa cười vừa tiếp:

-Đạo trưởng hãy giải thích rõ ràng hai câu thiên cơ “Đoán không là không, đoán có là có” cho Chúc mỗ nghe thử xem.

Độc Cô Sách lớn tiếng đáp:

-Một là, căn cứ vào những gì đã nghe thấy xưa kia, hai là căn cứ vào những cái gì mà mắt được trông thấy ở trong “Chúng Bồ chi môn” với “Chúng Nghi chi môn”

của ngày hôm nay. Bần đạo nhận thấy mình đã đi sâu vào trọng địa của Hàn Vũ Cửu Sát, đã biết được khá nhiều bí mật của Hoàn Vũ Cửu Sát, trừ phi bần đạo có thể trả lời được vấn đề khó khăn cuối cùng, mới được đẩy cửa Chúng Diệu chi môn mà vào cực lạc thế giới, trở nên một anh em của Hoàn Vũ Cửu Sát. Bằng không khó mà bần đạo được sống sót quay trở lại, vì bần đạo biết có những sự bí mật của Ly Hồn cốc này.

Thiếu Khoan vừa cười vừa nói tiếp:

-Đạo trưởng phân tích như vậy cũng có thể gọi là tri kỷ của Hoàn Vũ Cửu Sát được, đạo trưởng cứ nói tiếp đi?

Độc Cô Sách nói tiếp:

-Do những lời phân tích trên, bần đạo đoán chắc cái quan tài mình đã trông thấy đó là cái quan tài rỗng. Vì nếu người nào vào trong này mà đoán đúng, được trở thành anh em của Hoàn Vũ Cửu Sát, thì còn dùng cỗ quan tài ấy làm chi nữa?

Thiếu Khoan cười ha hả nói tiếp:

-Giải thích này của đạo trưởng là “đoán không là không”. Chúc mỗ còn muốn đạo trưởng giải thích nốt câu “đoán có là có nữa?”

-Câu này càng dễ giải thích hơn. Nếu quan tài đó bên trong có xác người là vị đã trả lời lầm câu hỏi rồi và bần đạo đã trả lời đúng câu hỏi đó thì đâu còn làm anh em với Hoàn Vũ Cửu Sát được nữa. Nếu bần đạo không làm anh em với Hoàn Vũ Cửu Sát thì không thể sống sót được. Nếu bần đạo không thể sống sót, thì xác của bần đạo sẽ nằm trong cỗ quan tài như vậy có phải là đoán có là có không?

Thiếu Khoan cất tiếng cười:

-Thông minh lắm! Thông minh lắm! Anh em Hoàn Vũ Cửu Sát rất may mắn đã có thêm được một người huynh đệ thông minh như đạo trưởng.

—oOo—

16. Cực Lạc Thế Giới

Độc Cô Sách biết mình thực sự thông minh hơn người may mắn đoán đúng vấn đề nan giải cuối cùng này chàng mừng khôn tả vừa hỏi tiếp:

-Xin hỏi Chúc nhị ca, bây giờ bần đạo có thể đẩy cửa Chúng Diệu chi môn vào trong Cực Lạc thế giới ở Ly Hồn cốc để tham kiến đại giá được chưa?

Thiếu Khoan vừa cười vừa đáp:

-Đạo trưởng đã thông minh như vậy tất nhiên là có thể đẩy cánh cửa Chúng Diệu chi môn rồi nhưng đạo trưởng muốn vào trong Cực Lạc thế giới thì còn phải đi qua một quãng đường khó khăn và nguy hiểm dài chừng mười trượng nữa. Mong đạo trưởng gắng sức đi cho tới đích, để cỗ quan tài đó chỉ là cỗ quan tài rỗng không

thôi.

Độc Cô Sách nghe nói nghĩ bụng:

-”Ta hùng tâm cao muôn trượng, trải ngàn dặm xa xôi tới đây, thì còn sợ gì quãng đường nguy hiểm dài mười mấy trượng cuối cùng này nữa?”

Nghĩ tới đó chàng không do dự gì hết, hớn hỏ cười và đáp:

-Chúc nhị ca yên tâm, bản đạo không hãi sợ sự khó khăn khổ sở gì hết, thể nào cũng qua được quãng đường khó khăn cuối cùng để vào bái kiến tôn nhan, tham dự nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát.

Thiếu Khoan cười ha hả đáp:

-Chỉ mong được như vậy thôi.

Tiếng nói của y vừa vang lên xong, bốn bề yên lặng như tờ.

Độc Cô Sách bỗng nghĩ tới một việc liên nghĩ bụng:

-”Chẳng lẽ con đường hiểm trở mà Thiếu Khoan vừa nói đó lại còn khó qua hơn Chúng Bồ chi môn và Chúng Vấn chi môn chẳng?”

Tuy chàng đã nghĩ như vậy, nhưng chân vẫn không ngừng bước, đi tới trước cửa Chúng Diệu chi môn giờ tay lên khẽ đẩy, hai cánh cửa theo tay chàng mở toang ra ngay, nhưng khi chàng trông thấy con đường ở sau cánh cửa đó quả chàng đã phải cau mày lại. Thì ra sau cánh cửa là một cái lỗ hang rộng hơn thước, chỉ có thể bò vào được thôi, trong địa thế này hễ ai chui vào bên trong, dù có võ công cao siêu đến đâu cũng như là bị tạm phế vậy, tha hồ để cho người khác tấn công mình.

Độc Cô Sách không ngờ quãng đường này lại hiểm trở đến như thế, nhưng chàng biết tiến vào bên trong tuy rất hung hiểm, nhưng lui bước lại còn khó khăn hơn. Chàng đành phải nghiêng răng mím môi đánh liều chui luôn vào trong hang động ấy.

Đường hang này thoát tiên còn khá rộng nhưng càng chui sâu vào bao nhiêu càng chật hẹp bấy nhiêu, như là kẹt chặt ở trong đó mà không sao tiến lên được nữa.

Độc Cô Sách tính nhắm mình mới đi được sáu bảy trượng thôi và chàng cũng biết mình mới qua được một nửa con đường nguy hiểm, còn một nửa mình phải làm thế nào chui qua được nốt mới xong.

Thình lình chàng bỗng thấy hai hang động ấy biết cử động, người chàng bị bó chặt và chân sau cũng bị kẹt nốt không sao cử động lại được nữa. Tiếp theo đó lại có tiếng kêu “ùm, ùm” chàng thấy người mình như đang nằm ở trong một cái hòm bằng đá, bị người ta từ từ lôi về phía trước. Một lát sau chàng bỗng thấy phía trước có ánh sáng thấp thoáng, hình như được người lôi kéo ra khỏi hang động rồi, chàng mới khoan tâm, tưởng mình đã qua khỏi quãng đường gian nan nguy hiểm nhất và

cho đây là một cách khảo nghiệm nghị lực chịu đựng của người mới gia nhập minh ước. Chàng lại nghĩ bụng:

-"Có lẽ bây giờ họ đã khảo nghiệm ta xong, thấy ý chí của ta kiên cường mà đã đưa ta đến chốn Cực Lạc tiên giới rồi và cái hòm đá này cũng sắp cử động để ta chui ra"

Chàng đoán không sai, quả nhiên có người đang mở cái hòm đá kêu "lách cách", nhưng kết quả làm chàng thất vọng. Vì họ chỉ mở một lỗ nho nhỏ ở chỗ mắt và mũi để cho chàng trông thấy và thở được thôi! Đọc Cô Sách vội nhìn ra bên ngoài xem họ đã đưa mình tới đâu?

Chàng liền thấy bên ngoài có một cái gương đồng lớn, chàng mới trông rõ tình cảnh của mình. Thì ra chàng bị kẹt chặt ở trong cái áo quan bằng đá, chứ không phải là một cái hòm bằng đá, mà chàng đã tưởng tượng. Nói tóm lại chàng đã tốn không biết bao nhiêu công lao khó nhọc, qua được "Chúng Bồ chi môn", "Chúng Nghi chi môn", "Chúng Vấn chi môn" và "Chúng Diệu chi môn", rút cục, chàng tự đâm đầu vào trong lưới, chui ngay vào trong cổ áo quan đá này. Còn một điều khiến chàng phải giở khóc dở cười, là trên cổ áo quan tài có khắc bốn chữ "Cực Lạc Thế Giới" thực lớn phản chiếu trong chiếc gương khiến chàng trông thấy rõ mồn một.

Đọc Cô Sách kinh hoảng đến mất hết hồn vía và còn khóc dở mếu dở mà tự nhủ rằng:

-"Vừa rồi ta được Chúc Thiếu Khoan khen ngợi là người rất thông minh, sự thực thì ta ngu xuẩn không sao tưởng tượng được. Sao lại không nghĩ ra Cực Lạc thế giới mà chúng nói là cái quan tài đá như thế này?"

Nghĩ tới đó chàng lại trông thấy dưới bốn chữ "Cực Lạc Thế Giới" khắc ở trên cái áo quan đá còn mười bốn chữ nho nhỏ nữa. Mười bốn chữ đó viết như sau:

"Nhân sinh hữu tử tu đan tuý (người đời có rượu nên phải uống cho say) Nhất tích hà tăng đão Cửu Toàn (bằng không một giọt cũng không mang được xuống dưới âm)"

Hai câu này lại làm cho chàng tưởng tượng như mình đang ở trong giấc mơ và càng kinh hãi đến mất hết hồn vía là khác.

Đọc xong hai câu đó, trong đầu óc chàng đã nảy ra một bức hoạ, bức hoạ này không phải là ảo tưởng chỉ là những sự đã qua mà chàng hồi tưởng lại đó thôi.

Đọc Cô Sách hồi tưởng khi mình ở trên núi Mã Tích, đùa giỡn và đánh lừa Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương, chúng chôn sống Giang Tử Kỳ vào trong một tảng đá lớn. Sau đó mình lại dùng hai tay viết hai câu: "Nhân sinh hữu tử tu đan tuý, Nhất tích hà tăng đão Cửu Toàn".. Có ngờ đâu từ đó đến nay cách nhau không xa

lịch sử lại lần lượt tái diễn như trước! Mình bị anh em Hoàn Vũ Cửu Sát dụng kế chôn mình ở trong cổ quan tài đá này, bên ngoài cũng khắc hai câu mà mình đã khắc lên trên tảng đá mà cũng là ngôi mộ của Giang Tử Kỳ ngày nọ! Sự đời sao lại xảo hợp một cách khéo léo như thế này?

Trừ phi Thiếu Khoan đã biết rõ cái chết bí mật của Tử Kỳ, mới sai Báo Văn thuê dệt những lời nói ở trên đỉnh núi, để dụ mình ngoan ngoãn chui vào trong lưới? Nhưng cái chết của Tử Kỳ mình đã làm một cách rất chu đáo, có thể nói là không để lộ ra một chút sơ hở nào hết. Vả lại Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương còn đi Quảng Tây thì khi nào chúng về núi Dã Nhân trước mình được?

Tại sao vụ bí mật này tiết lộ để chúng biết như thế? Lạ thực! Lạ thực!

Độc Cô Sách càng nghĩ càng thấy làm lạ, thì tấm gương lớn ở trước mặt đã tự động chạy sang một bên, tấm gương có kê một cái bàn đá trên bàn bày la liệt những thức ăn rất ngon lành và đang có một nam một nữ đối ẩm với nhau.

Vừa trông thấy hai người đó chàng lại càng ngạc nhiên thêm, vì người đàn bà mặc áo đen, mặt dùng một miếng lụa mỏng phủ kín, da trắng bạch như không có sắc máu, thiếu nữ này chàng đã đoán chắc là Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng, người đã dùng hai cái tên hoá danh Lư Sơn và Độc Cô Hận. Còn người đàn ông thì lại càng làm cho chàng kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh ra. Người đó chính là Giang Tử Kỳ đã bị chàng dụng kế chôn sống ở trong tảng đá rồi.

Ôn Băng tham dự minh ước của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát và được Đinh Ngọc Sương gọi là Thất muội, nàng đột nhiên tới Ly Hồn cốc điều này tuy khiến chàng rất kinh ngạc, nhưng vẫn có thể có được. Còn Giang Tử Kỳ, y tựa như linh oan hồn xuất hiện ở trong núi Dã Nhân và dùng cái trò ăn miếng trả miếng mà chôn sống mình vào trong tảng đá này?

Tình hình này lạ lùng đến không sao tưởng tượng được, dù Độc Cô Sách thông minh tuyệt đỉnh, mà cũng không sao hiểu rõ nguyên nhân bên trong. Chàng càng nghĩ càng thêm thắc mắc, rút cục thở dài một tiếng, chán nản vô cùng, đành nằm yên trong quan tài đá để cho đối phương muốn xử trí ra sao thì xử. Vì chàng đoán chắc đối phương đã biết rõ việc làm của mình nên bây giờ chúng mới dùng thủ đoạn chôn sống để ăn miếng trả miếng đối phó.

Tử Kỳ nghe thấy Độc Cô Sách thở dài liền cười gằn mấy tiếng và quát hỏi:

-Linh Thông tặc đạo, ngươi than thở làm gì? Cổ nhân vẫn thường nói: "Quả báo oan gia". Chẳng lẽ ngươi đã quên mối thù người đã gây nên ở núi Mã Tích rồi hay sao?

Nghe thấy đối phương nói câu Linh Thông tặc đạo. Độc Cô Sách mới vỡ lẽ, liền cất tiếng cười ngạo nghễ.

Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi:

-Linh Thông tặc đạo, người cười cái gì thế? Báo ứng tuần hoàn không sai một ly một tí nào hết. Trước kia người hại ta như thế nào, thì bây giờ ta cũng dùng thủ đoạn ấy để đối xử lại. Chả lẽ...

Không đợi chờ đối phương nói dứt, Độc Cô Sách vẫn cười và đáp:

-Tô Báo Văn, người mau bỏ mặt hoá trang kia đi, đừng cố giả trò ma quỷ ra trước mặt ta nữa. Giang Tử Kỳ không những bị chôn trong tảng đá, lại còn bị Đinh Ngọc Sương đang tâm dùng Cửu Độc Thần Công cách quan tài đánh cho xác của Tử Kỳ tan nát hoá thành một đồng nước máu rồi, chỉ còn lại một cái áo vàng, một mớ tóc và mấy cái móng tay móng chân thôi.

Thì ra, Độc Cô Sách đã nghĩ tới khi chàng điểm huyết Giang Tử Kỳ và khi nói chuyện với ông cháu Đồng Bách Biểu vẫn dùng tên họ thực. Nếu Tử Kỳ phục sinh thực, sao y lại gọi mình là Linh Thông đạo tặc được?

Tử Kỳ đã chưa phục sinh thì người ngồi trước mặt đây ắt phải là người khác giả mạo. Và Tô Báo Văn đã nổi danh là Thiên Diện lang quân thì ngoài y ra không còn ai có thể giả dạng giống như thế được?

Độc Cô Sách phán đoán rất chính xác, Báo Văn thấy chàng đã biết rõ mưu mô của mình rồi đành cười ha hả mà cởi cái mặt nạ ra, rồi quát hỏi lại:

-Linh Thông đạo tặc, người đã nhận tội giết chết Giang lục ca của chúng ta rồi chứ?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Đại trượng phu dám làm phải dám nhận. Quả thực ta đã lập kế khiến Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương đích tay chôn sống y vào trong tảng đá lớn.

Thiếu nữ áo đen nghe chàng nói xong cười khẩy nói:

-Người đã biết đại trượng phu dám làm thì phải dám nhận, nhưng người cũng phải biết đại trượng phu đi không thay tên ngồi không đổi họ chứ? Ta hãy hỏi người câu này, người có phải là Linh Thông đạo sĩ thật hay là đạo sĩ giả?

Độc Cô Sách thấy mình đã bị lọt vào tròng của kẻ địch rồi, không khi nào kẻ địch lại tha chết cho mình đâu? Chi bằng mình cứ nói trắng tên họ ra, xem thiếu nữ áo đen này có phản ứng gì không thì sẽ biết mình ước đoán nàng là Ôn Băng giả dạng có đúng không?

Chàng đã quyết định như vậy, liền ung dung trả lời ngay:

-Cô nương hỏi như vậy rất có lý ta không phải là đạo sĩ mà là Độc Cô Sách đã gặp cô nương với Đinh Ngọc Sương ở trong chùa Vô Cấu trên núi Cửu Hoa một lần rồi.

Vừa nghe thấy cái tên Độc Cô Sách thiếu nữ áo đen đã giật mình đến thót một

cái, nàng vừa giơ chén lên môi hớp rượu, vì sự thất kinh đó mà khiến mấy giọt rượu rỏ xuống áo của nàng.

Độc Cô Sách thấy vậy biết thiếu nữ áo đen đúng là Ôn Băng giả dạng.

Tô Báo Văn thấy thiếu nữ áo đen có thái độ như vậy cũng phải ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

-Lư Sơn thất muội có quen biết tên Độc Cô Sách này hay sao thế?

Thiếu nữ nghiêng răng mỉm môi gật đầu đáp:

-Tôi biết y là đệ tử ký danh của Đại Bi Đầu Đà, chúng ta không thể tha thứ cho y được, phải trừng trị thực nặng nề trả thù cho Giang lục ca mới được.

Độc Cô Sách nghe thấy nàng ta nói như vậy toát mồ hôi ra, cảm thấy sống như thế này thực vô vị liền khẽ thở dài nhắm nghiền hai mắt lại chờ chết.

Thì ra từ khi Độc Cô Sách lên Lư Sơn gặp gỡ Ôn Băng đến giờ, đối với nàng ta ngoài việc ăn nằm vì mình đã làm hỏng kế hoạch trả thù cho mẹ nàng, chàng đã đem lòng yêu dấu nàng.

Tình yêu của nam nữ rất huyền bí chỉ cần đã thương yêu nhau rồi thì bất cứ đối phương có hành động gì, hoặc cau mày, hoặc cười một cách rất bình thường mình cũng thấy có liên can với mình và cảm tình sâu nghĩa nặng, không bao giờ quên được.

Độc Cô Sách là người như vậy, khi ở trong chùa Vô Cấu chàng bị Ôn Băng tát cho bốn cái tát, không những chàng không hận nàng mà trái lại còn cho là nàng đã lập kế để cứu mình, nàng có thiện cảm với mình biết bao. Bây giờ mình bị giam giữ trong chiếc quan tài đá này, dù có võ công rất cao siêu cũng không thể làm gì được, tính mạng của mình như đang treo lủng lẳng ở một sợi chỉ. Vì vậy chàng mới thổ lộ tên thật, phần để nhận xét xem nàng ta có phải là Ôn Băng thực không, phần thứ hai là chàng còn mong nàng ta sẽ lập kế cứu mình là khác.

Ngờ đâu sự thực trái hẳn với sự ước đoán của chàng. Ôn Băng nghe thấy ba chữ “Độc Cô Sách” tuy hơi giật mình kinh hãi nhưng nàng không những không nghĩ cách giải cứu, mà còn nói toẹt cả sư môn của mình ra và còn yêu cầu Tô Báo Văn đừng có tha thứ, phải báo thù tuyệt hận cho Tử Kỳ mới được.

Nghe nàng nói như thế Độc Cô Sách không chán nản và không toát mồ hôi lạnh sao được.

Cổ nhân đã dạy, không gì đau đớn bằng chết tự trong đáy lòng nay Độc Cô Sách đã tưởng tượng như trái tim của mình đã chết hẳn. Chàng khẽ buông tiếng thở dài và thản nhiên không còn coi sống chết vào đâu nữa.

Báo Văn nghe Ôn Băng nói xong liền cười khẩy và đỡ lời:

-Thất muội, anh em Hoàn Vũ Cửu Sát ngày thường vẫn có tiếng hẽ bị xúc phạm

một tý là thế nào cũng trả thù cho được mới thôi, huống hồ y đã giết Giang lục ca của chúng ta. Thù lớn như vậy, khi nào chúng ta tha chết cho y được. Thất muội... Ôn Bằng đưa mắt liếc Báo Văn một cái vừa cười, vừa hỏi:

-Giữa hai ta nên xưng hô như thế nào mới thích đáng? Tôi nên gọi người là bát đệ hay là bát ca, mà người thì gọi tôi là thất tỷ hay là thất muội?

Báo Văn không ngờ Ôn Bằng lại hỏi mình như thế, ngơ ngác giây lát rồi mới cau mày đáp:

-Nếu theo sự xếp hạng Hoàn Vũ Cửu Sát thì cô nương được điền vào địa vị thứ bảy, tôi phải gọi cô nương là thất tỷ, nhưng theo tuổi tác thì tôi lại lớn hơn, tôi có thể gọi cô nương là thất muội được.

Ôn Bằng vừa cười vừa nói tiếp:

-Tôi không muốn chiếm phần hơn làm chị của người mà cũng không muốn thiệt thòi làm em gái của người, cho nên tôi đã nghĩ ra được một cách rất công bằng:

Báo Văn nghe nói cảm thấy hứng thú, mỉm cười hỏi:

-Cái gì là biện pháp công bằng?

-Trước khi đại hội Thiên Nam chưa khai mạc, Hoàn Vũ Cửu Sát chưa chính thức đánh lại minh ước, thì bạn cứ theo tuổi gọi tôi là San muội, nhưng khi đã liên minh với nhau theo anh em rồi, thì tôi phải được chiếm phần hơn mà bạn phải gọi tôi là thất tỷ.

Báo Văn cười ha hả gật đầu:

-Biện pháp này quả thật công bằng mà cũng rất có lý, San muội là người băng tâm tú cốt, tuyệt đỉnh thông minh, bây giờ hiền muội làm ơn nghĩ hộ cho một cách trừng trị tên Độc Cô Sách này, để trả thù hận cho Giang lục ca.

Ôn Bằng vừa cười vừa đáp:

-Muốn trả thù tuyệt hận thì ta cứ nên ăn miếng trả miếng, khiến lục ca ở dưới chín suối cũng hả dạ và còn khiến Độc Cô Sách khâm phục không thể oán thán chúng ta vào đâu được nữa.

Báo Văn kêu “ồ” mỉm cười hỏi:

-Có phải San muội định chôn sống y đấy không?

Ôn Bằng gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Trước kia chôn sống Giang lục ca, y đã khiến lục ca phải chịu cách không thiết chưởng của Uất Trì tam ca và Cửu Độc thần công của Đinh ngũ tỷ, thì bây giờ chúng ta cũng bắt chước y không thể giảm bớt thủ tục đó được.

-Có phải San muội muốn cùng tôi, hai chúng ta cách xa áo quan mà dùng chưởng tấn công, truyền công xuyên qua đá để cho tên tiểu tặc Độc Cô này trước khi bị chôn, phải nếm mùi cương phương làm tan xương nát thịt ra đã phải không?

-Thực là báo ứng tuần hoàn hoàn không sai chút nào, trông nhân thì được quả như bóng theo hình. Chúng ta tái diễn tằm thâm kịch ở núi Mã Tích trước kia tại trong Ly Hồn cốc này.

Báo Văn cười gằn nói tiếp:

-San muội nói rất chí lý chúng ta cũng bắt chước như thế mà ra tay.

Ôn Bằng gật đầu, giơ bàn tay trắng như tuyết mà không có chút sắc máu nào lên, Báo Văn cũng từ từ giơ hai tay lên, hai người đều vận công vào bàn tay để đợi chờ tấn công.

Tính mạng của Độc Cô Sách sắp tận đến nơi liệu chàng có chịu nhắm mắt chờ chết hay không? Không! Lúc này trong lòng chàng còn đang ôm ấp hy vọng tràn trề.

Vì chàng cảm thấy tuy mình đã lỡ mãng phá tan kế hoạch trả thù cho mẹ của Ôn Bằng, nhưng mình đã tỏ rõ tâm sự với các nhân vật đầu não của sáu đại môn phái, là chuyện bất sống Bạch Phát Quỷ Mẫu đem về cho nàng để nàng xử tội. Chuyện này tất nhiên thế nào nàng cũng phải biết như vậy dù nàng có tức hận mình đến đâu, cũng không khi nào nàng nhẫn tâm dùng cường phong giết mình trước rồi lại chôn mình sau.

Huống hồ khi ở chùa Vô Cấu nàng giả bộ bảo điểm trúng vào tử huyệt của mình để Ngọc Sương khỏi giở Cửu Độc Thần Công ra tấn công thêm. Nói tóm lại, tuy nàng đã tát mình bốn cái rất nặng thực, nhưng có đánh như thế thì nàng mới cứu mình thoát chết được.

Trong núi Cửu Hoa nàng đã chịu ra tay cứu mình chẳng lẽ ở trong núi Dã Nhân này, nàng lại đang tâm giết mình hay sao?

Vì vậy chàng mới sức nghĩ ra một ảo tưởng, ảo tưởng đó là Ôn Bằng đã giơ bàn tay trắng như ngọc lên, nếu nàng không ra sức thì thôi mà nàng ra sức tấn công thực sự, có lẽ nàng không đánh vào áo quan đá, mà lại đánh vào chỗ yếu điểm của Báo Văn, khiến một kẻ hung ác trong Hoàn Vũ Cửu Sát sẽ chết ngay tại chỗ cũng chưa chừng.

Chàng thấy Báo Văn với Ôn Bằng sắp sửa ra sức tấn công, tính mạng của mình sắp bị kết liễu đến nơi, thì bỗng có một giọng nói rất âm trầm rùng rợn vọng tới.

-Hãy dừng tay!

Báo Văn và Ôn Bằng cùng ngạc nhiên ngừng tay lại không dám tấn công nữa.

Tiếng nói nọ vừa dứt, thì trong chiếc cửa sắt tròn ở bên vách trái đã có một chiếc xe, bánh xe tự động xuất hiện, trên xe có một ông già mặc áo xanh, mặt gầy gò trông rất quỷ quyệt. Ông già ấy chính là Độc Thủ Thiên Tôn Chúc Thiếu Khoan, nhân vật đầu não của Hoàn Vũ Cửu Sát.

Ôn Bằng thấy Thiếu Khoan xuất hiện ngăn cản không cho mình với Báo Văn dùng chưởng đánh chết Độc Cô Sách. Nàng ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

-Sao Chúc nhị ca lại khoan thứ cho tên Độc Cô Sách này như thế?

Thiếu Khoan cười giọng rất xảo quyết đáp:

-Tam quân dễ kiếm mà một tướng khó cầu, Độc Cô Sách quá thông minh, dù ngu huynh là người sắt đá thấy y là người có tài như thế mà cũng phải động lòng mến chuộng nhân tài.

Ôn Bằng lạnh lùng đỡ lời:

-Sao nhị ca lại khen y là thông minh được, theo sự nhận xét của tiểu muội thì y không hơn không kém một con bò, rất hồ đồ.

Độc Cô Sách nghe thấy nàng ta nói hai câu đó liền đỏ mặt tía tai.

Chúc Thiếu Khoan nhìn Ôn Bằng lắc đầu vừa cười vừa nói tiếp:

-Thất muội không nên chê y hồ đồ như thế. Bất cứ người nào dù thông minh tuyệt đỉnh đến đâu cũng có lúc u mê làm nên những việc rất hồ đồ...

Nói tới đó y nhìn vào cổ quan tài mỉm cười nói tiếp:

-Hiện giờ tuy hồ đồ thực, tự đâm đầu vào tròng và tự giam mình ở trong quan tài đá này, nhưng ngu huynh nhận thấy y là người đại tài, đại trí, thực là một người hiếm có trên thế gian này.

Báo Văn vừa cười vừa xen lời hỏi:

-Vì việc gì mà đại ca lại có lòng đoái hoài đến y như thế?

Thiếu Khoan quay đầu lại nhìn Báo Văn, mỉm cười hỏi:

-Bát đệ còn nhớ, trước khi Độc Cô Sách tới đây đã có mấy người định tham dự vào minh ước của Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta không?

Nghĩ ngợi giây lát Báo Văn lên đáp:

-Tám người.

Thiếu Khoan lại hỏi tiếp:

-Tám người này thân phận như thế nào?

-Toàn là cao thủ hạng nhất của đương kim hắc đạo.

Thiếu Khoan thấy Báo Văn trả lời như vậy lại mỉm cười hỏi tiếp:

-Bọn người ấy khi đi qua Chúng Bồ chi môn, Chúng Nghi chi môn và Chúng Văn chi môn như thế nào?

Báo Văn lắc đầu đáp:

-Tám người đó chỉ có một người là đi tới gần được Chúng Diệu chi môn thôi, nhưng y vẫn không trả lời được câu hỏi cuối cùng rút cục bị giết chết và bị trảm xác trong cổ quan tài trống rỗng không có đầy ở trong Chúng Nghi chi môn rồi.

Thiếu Khoan thở dài một tiếng nói tiếp:

-Như vậy đủ thấy Độc Cô Sách là người thông minh khả ái, trước y chưa có một người nào thông minh qua được Chúng Diệu chi môn và sau y cũng chưa chắc đã có người tài ba như thế.

Báo Văn thấy Thiếu Khoan nói như vậy vội hỏi:

-Chúc nhị ca đã có lòng thương tài không muốn giết y, vậy nhị ca định xử trí như thế nào?

Thiếu Khoan mỉm cười đáp:

-Ngu huynh muốn giả mà hoá thực, khiến y trở nên anh em của Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta.

Ôn Bằng vừa cười vừa hỏi:

-Bây giờ y đã bị giam giữ trong quan tài đá này, tất nhiên y không sao phản kháng lại được mà thế nào y cũng phải nghe lệnh của nhị ca, nhưng làm cách nào mà nhị ca có thể biết được y thực lòng với chúng ta?

Thiếu Khoan vừa cười vừa đáp:

-Ngu huynh sẽ bắt y phải thề nặng, nếu y chịu nghe theo, thì y sẽ trở thành anh em Hoàn Vũ Cửu Sát, còn nếu y không chịu nghe, thì y có bị chết cũng không ân hận nữa.

Báo Văn cau mày lại hỏi tiếp:

-Chúc nhị ca bắt y thề thốt như vậy thì có ăn thua gì đâu, chẳng lẽ nhị ca lại tin lời thề thốt suông của y hay sao?

Thiếu Khoan lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Bát đệ không biết được diệu kế trong cầm nang của ngu huynh, nếu Độc Cô Sách chịu nghe theo ngu huynh thì ngu huynh chỉ cần bắt y nói có ba câu coi như là lời thề nguyện thôi, như vậy ngu huynh có thể cam đoan y sẽ không dám thay lòng đổi dạ, mà rất trung thành với nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta.

Ôn Bằng có vẻ không tin, kêu “ồ” một tiếng rồi hỏi tiếp:

-Chúc nhị ca, chỉ ba lời nói mà lại có công hiệu như thế ư?

Thiếu Khoan chỉ cười chứ không trả lời, hai tay quay chiếc bánh xe đi tới gần chiếc quan tài rồi y lên tiếng hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô Sách, chắc bạn đã nghe thấy hết lời lẽ của anh em mõ vừa nói với nhau rồi, bây giờ mõ chỉ hỏi bạn một câu trước. Bạn muốn sống hay muốn chết.

Độc Cô Sách bình thản đáp:

-Đến con kiến còn tham sống hưởng chi là người, nhưng mõ đã giết chết Giang Tử Kỳ, chẳng lẽ bạn lại không trả mối thù ấy hay sao?

Thiếu Khoan vừa cười vừa đáp:

-Có hai cách trả thù! Một là ăn miếng trả miếng, chôn sống bạn để cho lục đệ

dưới chín tuổi được yên dạ. Còn một cách là bạn thành tâm trở nên anh em Hoàn Vũ Cửu Sát, để cùng nhau hợp lực hùng trấn lại cái thế thần oai hồi ba mươi năm về trước, khiến Giang lục đệ ở dưới chín tuổi thấy thế cũng yên dạ. Vì mục đích và chủ trương của lục đệ thường mong muốn đã đạt được, thì cái chết của y cũng không phải là vô giá trị. Cho nên mỗi mới cho phép bạn được lựa chọn một trong hai cách đó là thế.

Độc Cô Sách ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

-Chẳng hay Chúc huynh có cho phép tại hạ được suy nghĩ giây lát không?

Thiếu Khoan lắc đầu vừa nói vừa cười trả lời:

-Thiếu Khoan mỗi bình sinh rất sợ trường về cách nắm vững thời gian. Cổ nhân dạy ngủ lắm thì mê nhiều, chậm sẽ sinh biến, bất cứ việc gì cũng thế, phải cương quyết định đoạt ngay, bằng không thường hay có những chi tiết khác xảy ra. Cho nên bạn muốn sống hay muốn chết thì phải quyết định ngay, chứ mỗi không để cho bạn được suy tính đâu.

Độc Cô Sách nghĩ bụng:

-"Quý hồ còn nước ta còn tát, bất cứ y bắt mình thế độc đến đâu, ta cũng nhận lời trước xem sao đã, chẳng hơn là bị chôn sống một cách thảm khốc hay sao?".

Chàng còn đang suy nghĩ thì Thiếu Khoan đã lạnh lùng đáp:

-Lư thất muội với Tô bát đệ hãy vận công chuẩn bị, ngu huynh hỏi thêm Độc Cô Sách một câu nữa. Nếu y không trả lời, hai người cứ việc dùng kinh lực ngấm cách quan tài đánh cho y tan xương nát thịt tại chỗ rồi chôn sống luôn.

Nói xong y lại cười khẩy hỏi Độc Cô Sách ngay:

-Thế nào? Bạn là người thông minh, không nên hồ đồ tới cùng nữa. Chẳng lẽ bạn lại cam tâm bỏ lỡ dịp may hiếm có cuối cùng hay sao?

Trong lúc Thiếu Khoan lên tiếng hỏi, Báo Văn đã vận công lên hai cánh tay để đợi chờ rồi.

Độc Cô Sách biết mình đã bỏ lỡ dịp may này, thì không sao thoát chết được.

Nên chàng đành phải nhẫn nhục chịu đựng mà khẽ cười và đáp:

-Chúc nhị ca đã bảo bản đạo là người thông minh thì bản đạo cũng phải thông minh một chút mới được.

Thiếu Khoan nghe nói cả mừng vội hỏi tiếp:

-Bạn đã quyết định cầu sống để làm anh em của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát phải không?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Dù bản đạo là người ngu xuẩn đến đâu, cũng không bao giờ đại dột và cố chấp như thế Chúc nhị ca đã có lòng thương như vậy, thì có thể buông tha ra khỏi Cự

Lạc thế giới này trước.

Thiếu Khoan lắc đầu đáp:

-Nếu người không nghe lời ta chỉ bảo, lớn tiếng nói ba câu này trước thì đừng có hòng sống sót ra khỏi quan tài đá này.

Độc Cô Sách không hiểu Thiếu Khoan muốn bắt mình nói ba câu gì, liền cười và hỏi:

-Chúc nhị ca, muốn tại hạ nói ba câu gì. Lên núi đao phải không? Nhảy xuống vạc dầu phải không? Hay là bị sét đánh tan xương nát thịt chẳng?

Thiếu Khoan cười ha hả đáp:

-Cái lối thề chỉ đau răng ấy thì dù người thề thốt đến một trăm câu một nghìn câu cũng vô ích thôi.

—————oOo—————

17. Tam Tuyệt Đạo Đồng

Ôn Bằng cũng thắc mắc trong lòng, liền hỏi Thiếu Khoan:

-Chúc nhị ca cho lời thề lên núi đao, nhảy vào vạc dầu, và bị sét đánh tan xương nát thịt như thế chỉ là đau răng xương thôi, như vậy tiểu muội đoán không ra. Nhị ca muốn bắt Độc Cô Sách thề như thế nào?

Thiếu Khoan đắc trí cười ha hả, đáp:

-Có ai bắt y thề nặng gì đâu? Ngưu huynh chỉ bảo y theo lời dặn bảo của ngu huynh mà lớn tiếng nói luôn ba câu đấy thôi.

Độc Cô Sách vội hỏi:

-Chúc nhị ca muốn tại hạ nói gì thì ra lệnh mau lên, chứ tại hạ ở trong Cục Lạc thế giới này đã cảm thấy khó chịu lắm rồi.

Thiếu Khoan vừa cười vừa nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ chớ nóng lòng sốt ruột vội. Lão đệ chỉ cần nói ba câu là sẽ được thoát khỏi quan tài đá ngay.

Nói tới đó, y đưa mắt nhìn Báo Văn và Ôn Bằng, rồi lại nhìn Độc Cô Sách, cười ha hả nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ hãy nghe đây. Mỗ chỉ bảo lão đệ lớn tiếng nói ba câu: "Giặc sói đầu Đại Bi".

Lời nói này khiến Báo Văn và Ôn Bằng ngạc nhiên hết sức.

Độc Cô Sách nghe thấy Thiếu Khoan nói như vậy không khác gì sét đánh ngang tai, rung mình đến thót một cái. Lúc này chàng mới biết Thiếu Khoan quả thật là ác độc. Như vậy mình không còn hy vọng gì sống sót nữa.

Vì Đại Bi Tôn Giả là thụ nghiệp ân sư của chàng, cổ nhân vẫn thường nói: "Nhất

nhật vi sư, trung thân thị phụ” dù xác của mình có bị biến thành một đồng nước máu, xương cốt có tan đi chẳng nữa chàng cũng không dám nghe theo Thiếu Khoan mà thoát ra những lời thất kính với ân sư như thế.

Thiếu Khoan nói xong, thấy Độc Cô Sách không trả lời lại cười khẩy mấy tiếng và nói:

-Nếu Độc Cô lão đệ thật tâm tham gia nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát thì phải nên không e dè giặc sói đầu Đại Bi nữa. Bây giờ không những chúng ta mắng chửi y như vậy, nay mai chúng ta còn nhốt y vào trong Cực Lạc thế giới này nữa.

Độc Cô Sách không sao trả lời được, chỉ nói:

-Quân tử không thể vong bốn.

Thiếu Khoan lại cười ngất tiếp:

-Trong quân tử cũng có hai thứ một quân tử thật, và một quân tử giả hiệu. Những kẻ ngày thường ăn mặc lịch sự, vẻ đạo mạo ăn nói nhân nghĩa, trông thật đầy tác phong của một vị quân tử, nhưng nhất dấn lấy lợi lộc dụ dỗ hay lấy hình phạt nặng để uy hiếp thì tên quân tử giả hiệu ấy lại còn đê hèn bần tiện hơn cả tiểu nhân, khiến ai biết rõ chân tướng của y rồi thì thật khinh miệt y hết sức. Tục ngữ có câu: ”Không gặp gió lành, làm sao biết được cây cỏ cứng? Không qua thời loạn làm sao biết được trung thần?”. Bây giờ Độc Cô lão đệ cho mình là quân tử, nói không vong bốn, khiến Thiếu Khoan này cảm thấy rất hứng thú. Để Chúc mỗ trắc nghiệm xem trong lúc vũ bão đệ có giữ nổi khí tiết của một vị quân tử thực sự như Văn Thiên Tường chẳng hạn, hay là quân tử giả hiệu?

Nghe Thiếu Khoan nói như thế. Độc Cô Sách biết mình thế nào cũng bị cực hình, chàng nhận thấy đã hết hy vọng sống rồi, lo âu cũng vô ích. Trái lại chàng rất thanh thoi chứ không hãi sợ gì hết. Chàng thấy đối phương nhắc nhở đến Văn Thiên Tường liền lấy chính khí ca của vị quân tử lừng danh thiên cổ ấy ra trả lời.

Chàng ngâm:

“Thị khí sở bàng bạc” (chính khí của con người quảng đại không bờ bến)

“Lẫm liệt vạn cổ tồn” (tồn tại muôn đời bất diệt)

“Đang kỳ quán nhật nguyệt” (một khí bốc lên tới trời và trăng)

“Sinh tử an túc luận” (không coi sự chết vào đâu hết)

Thiếu Khoan gật đầu, cả cười nói:

-“Đang kỳ quán Nhật nguyệt, sinh tử an túc luận” hay thật. Nhưng tiếc thay, hiện giờ lão đệ đang ở dưới đáy Ly Hồn cốc, quanh năm ngày tháng không được trông thấy ánh sáng của trời và trăng, thậm chí xương cốt hoá thành tro bụi bay tung, xác thịt nát thành tương rồi, mà cũng khó đưa được nửa mảnh hồn tàn đào tẩu khỏi sơn cốc này.

Nói xong, mặt y bỗng lạnh như tiền, và trầm giọng quát bảo:

-Các tiểu đồng đâu! Sửa soạn củi khô!

Liền có tám chín tên tiểu đồng tuổi trạc mười ba, mười bốn, ôn củi khô tới, chồng chất vào một đống, rồi lại hợp sức khiêng cỗ quan tài đá vào đó đặt lên trên đống củi.

Độc Cô Sách cau mày lại, thở dài một tiếng và nghĩ thầm:

-”Ta du hiệp giang hồ, ra vào trong muôn tên rừng kiếm, ta có coi sự sống chết vào đâu, nhưng không ngờ lần này lại được ném mùi thiêu sống ở Ly Hồn cốc...”.

Chàng vừa nghĩ tới đó thì Thiếu Khoan đã cười khẩy và nói tiếp:

-Người chôn sống Tử Kỳ lục đệ của ta, bây giờ ta thiêu sống người. Phải người từng trải mới biết ném mùi vị trong hoàn cảnh này đó ra sao. Nhưng thiết nghĩ chôn sống có lẽ là còn dễ chịu hơn thiêu sống.

Nói tới đó, y xoa hai bàn tay vài cái rồi Cách Không ấn vào đống củi khô ở dưới quan tài đá một cái, đã có mấy cành củi khô bốc cháy liền.

Chỉ có Tô Báo Văn là biết Thiếu Khoan luyện môn Thiên Ba huyết khuyết đã sắp thành công, ngay cả Ôn Bằng thấy vậy cũng phải kính phục Thiếu Khoan đã có tài dùng nội gia Tam muội chân hỏa luyện tới mức “chỉ vật sinh yên” (chỉ tay vào đồ vật liền bốc cháy).

Độc Cô Sách càng kinh hãi thêm thầm nghĩ:

”Công lực của Thiếu Khoan không kém gì ân sư và Nam Môn sư thúc của ta, thậm chí còn cao siêu hơn cả ân sư với sư thúc mình cũng nên? Phen này ta bị chết một cách thảm không cũng không sao, chỉ e đến ngày Thiên Nam đại hội, quần hiệp khó mà tránh thoát khỏi tai kiếp thôi”.

Thiếu Khoan thấy củi đã bốc cháy liền thâu chưởng lại, hỏi Độc Cô Sách tiếp:

-Độc Cô lão đệ, xưa nay Chúc Thiếu Khoan vẫn có tiếng là người độc ác, nhưng cũng là người biết thương tài. Bây giờ tuy mỡ đã quyết định thiêu sống lão đệ để trả thù cho Giang lục đệ, nhưng quý hồ lão đệ biết rõ sự lợi hại, lớn tiếng nói ba câu: “Giặc sói đầu Đại Bi” là mỡ có thể dập tắt ngay ngọn lửa, cho kết làm anh em ngay.

Nói xong, y lại xoa hai bàn tay và cách không đánh vào đống củi tiếp. Chỉ nghe thấy kêu “ùm” một tiếng, đống củi khô bốc cháy bùng bùng liền.

Trong lúc nguy hiểm mảy may ấy lại có chuyện kỳ lạ xảy ra. Ngọn lửa ở trên đống củi vừa bốc cao như hoa quỳnh mới nở đã tàn tạ ngay, ngọn lửa ở trên đống củi cũng thế, vừa bốc cao đã tự tắt liền.

Thiếu Khoan biết thể nào cũng có chuyện gì xảy ra. Y vừa cười khẩy một tiếng thì bên tai đã nghe thấy ba tiếng kêu la thật lớn.

Ba tiếng kêu đó không phải là y bảo Độc Cô Sách nói: “Giặc sói đầu Đại Bi” mà lại là ba tiếng “Vô lượng thọ Phật” rất trong suốt.

Tiếng Phật hiệu nổi lên ở phía sau lưng khiến Thiếu Khoan, Ôn Băng và Báo Văn ba người đều giật mình kinh hãi và quay đầu lại nhìn. Ngờ đâu người niệm Phật hiệu ấy lại là thằng nhỏ La Tiểu Hạc, một tiểu đồng hầu hạ mà xưa nay Thiếu Khoan vẫn cưng nhất.

Thiếu Khoan ngạc nhiên quát hỏi:

-La Tiểu Hạc, sao bỗng dưng mi đọc cái gì “Vô lượng thọ Phật” thế?

Tiểu Hạc mỉm cười, lớn tiếng ngâm nga:

“Nhất thủy năng giáo thiên địa khoan” (một giọt nước có thể khiến trời đất rộng bao la)

“Nhất tuý năng lệnh càn khôn trách” (một bữa say có thể khiến cho vũ trụ thu hẹp lại)

“Nhất bốc năng sử quỷ thần kinh” (một quả bói có thể khiến quỷ thần kinh hãi)
Bài ca dao này đã làm trấn kinh vô lâm, không ngờ lại thốt ra từ mồm thằng nhỏ La Tiểu Hạc, khiến Thiếu Khoan, Ôn Băng, Báo Văn và cả Độc Cô Sách nằm ở trong quan tài đá cũng phải kinh hãi đến ngẩn người ra.

Thiếu Khoan cố trấn tĩnh tâm thần, lạnh lùng hỏi tiếp:

-La Tiểu Hạc mi là người thế nào? Lai lịch của mi ra sao? Nói mau!

Tiểu Hạc móc túi lấy ra một cái khăn ướt lau chùi bộ mặt, đã rửa sạch thuốc dị dung bôi ở trên mặt, rồi y rất an nhàn mỉm cười đáp:

-Chúc Thiếu Khoan, hai chân của ngươi đã phong tỏa tê liệt, không thể nào đi lại được, chẳng lẽ còn hai con mắt cũng muốn mù nốt hay sao? Ngươi thử xem ta có phải là La Tiểu Hạc tên tiểu đồng hầu hạ ngươi không?

Lúc này người kinh ngạc nhất không phải là Thiếu Khoan với Báo Văn mà lại là Ôn Băng với Độc Cô Sách. Thì ra thằng nhỏ giả dạng La Tiểu Hạc đây là thư đồng Hưng nhi của Độc Cô Sách.

Thiếu Khoan cau mày lại, hai mắt tia ra hai luồng hung quang lạnh lùng hỏi tiếp:

-Mi là ai?

Hưng nhi lớn tiếng:

-Ta là Độc Cô Hưng.

Thiếu Khoan hỏi tiếp:

-Độc Cô Hưng với Độc Cô Sách có liên hệ gì với nhau không?

Độc Cô Hưng đáp:

-Độc Cô Hưng là đệ tử của Tam Kỳ Vũ Sĩ Nam Môn Vệ. Độc Cô Sách là truyền

nhân của Đại Bi Tôn Giả. Chúng ta có thể nói là sư huynh đệ được.

Thiếu Khoan cười khẩy hỏi tiếp:

-Mi đến Ly Hồn cốc này của ta làm chi?

Độc Cô Hưng đưa mắt nhìn quan tài đá một cái rồi mỉm cười đáp:

-Sư phụ ta phái ta đến đây tham gia đại điển thiêu sống Độc Cô Sách sư huynh ta.

Thiếu Khoan lại trầm giọng hỏi tiếp:

-Nam Môn Vệ tặc đạo làm sao biết được lão phu định thiêu sống Độc Cô Sách?

Độc Cô Hưng cả cười đáp:

-Chúc Thiếu Khoan, xưa nay ngươi vẫn tự phụ là thông minh tuyệt đỉnh, sao hôm nay ngươi lại xuẩn ngốc đến thế? Sư phụ ta đã có tiếng là Nhất Bốc Năng Sử Quỷ thần kinh, chẳng lẽ sư phụ của ta lại không bói ra được những hành vi xảo quyệt này của ngươi hay sao?

Thiếu Khoan bị Độc Cô Hưng mỉa mai đến mặt đỏ bừng, nghiêng răng thăm, rồi lại lên tiếng hỏi tiếp:

-Chẳng lẽ mi không sợ ta thiêu sống mi cùng một lúc hay sao?

Độc Cô Hưng xua tay, vừa cười vừa đáp:

-Không sợ! Không sợ! Nếu ta sợ ta đã không dám tới đây rồi. Sư phụ ta không những bảo ta phải rút lui một cách an toàn, mà còn cứu cả sư huynh ta cùng ra khỏi nơi đây một thể, đừng để cho sư huynh ta bị các người đốt cháy thành như con vịt quay vậy.

Thiếu Khoan “ồ” một tiếng, lại cười khẩy nói tiếp:

-Được, ta thử xem mi cứu y bằng cách nào?

Độc Cô Hưng cả cười đáp:

-Ta cho ngươi biết bí quyết tám chữ của ta cũng không sao. Đó là ”có sức dùng sức, không sức dùng trí”.

Thiếu Khoan nghe Độc Cô Hưng nói xong mặt lộ vẻ khinh thị mà hỏi tiếp:

-Bây giờ mi định sử dụng sức hay là sử dụng trí?

Độc Cô Hưng liếc nhìn Thiếu Khoan, Báo Văn và Ôn Băng ba người một lượt rồi lắc đầu mỉm cười đáp:

-Không thể sử dụng sức lực được, vì ta tông sư học võ không lâu đừng nói là một đấu với ba, ngay một địch với một ta cũng địch không nổi bất cứ người nào trong bọn hung tà cái thế các ngươi.

Thiếu Khoan cười khẩy nói tiếp:

-Kể ra mi cũng khôn ngoan đấy. Lão phu thử xem mi xử trí như thế nào?

Độc Cô Hưng hớn hử, lớn tiếng cười đáp:

-Nói đến sử dụng trí, ta không sợ các người nhiều, võ nghệ cao cường, vì ta là Tam Tuyệt đạo đồng.

Báo Văn nghe nói ngạc nhiên vô cùng, vội xen lớn hỏi:

-Cái gì là Tam Tuyệt đạo đồng?

Độc Cô Hưng trợn to đôi mắt lên đáp:

-Sư phụ của ta là Tam Kỳ Vũ Sĩ, chẳng lẽ ta không được gọi là Tam Tuyệt đạo đồng hay sao?

Báo Văn vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Sư phụ người có sở trường về bói, rượu và ngủ nên mới được gọi là Tam Kỳ, còn mi thì mi có tài ba gì mà cũng tự xưng là Tam Tuyệt như thế?

Độc Cô Hưng cả cười đáp:

-Thứ nhất là ta táo gan đại tuyệt.

Ôn Bằng xen lời nói:

-Người dám một mình trà trộn vào trong Ly Hồn cốc này kể cũng táo bạo thật.

Độc Cô Hưng nói tiếp:

-Thứ nhì là vận khí hảo tuyệt.

Thiếu Khoan cười khẩy, nói tiếp:

-Người tự dẫn thân vào chỗ chết mà lại còn bảo số may hơn người. Người sẽ gặp số xui tới nơi thì có.

Độc Cô Hưng không thèm đếm xỉa tới lời nhao bóng ấy của Thiếu Khoan, lại nói tiếp:

-Thứ ba là chủ ý đa tuyệt (nhiều mưu mẹo).

Thiếu Khoan lắc đầu, cười khẩy và đỡ lời:

-Đừng có tưởng là mi, dù Trần bình có phục sinh, Trương Lương có tái thế, dùng hết thần mưu diệu sách, cũng khó mà thoát khỏi Ly Hồn cốc này được. Mi tới đây chỉ để cho chúng ta có thêm một Độc Cô nữa để thiêu sống thôi.

Độc Cô Hưng móc túi lấy hai cái thẻ sắt ra đưa cho Thiếu Khoan và nói:

-Trước khi người chưa thiêu ta, thì người hãy xem hai thứ đã!

Thiếu Khoan liền cầm lấy hai cái thẻ sắt ấy lên xem, mới hay là hai cái thẻ

“Cửu Sát sắc lệnh” nhưng khác hơn thẻ Cửu Sát sắc lệnh thường một chút, là một bên góc trái có khắc thêm một chữ “Tam” nho nhỏ, còn một cái thì khắc một chữ “ngũ” nho nhỏ.

Xem xong hai cái thẻ ấy, Thiếu Khoan liền biến sắc mặt, vì hai cái thẻ “Cửu Sát Sắc lệnh” này là vật đại biểu của Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương mà hai người không báo giờ dám trừ phi chúng chết hay bị bắt giữ, thì hai cái thẻ đại biểu bản thân này mới lọt được vào tay người khác.

Độc Cô Hưng chờ Thiếu Khoan xem xong hai cái thẻ Cửu Sát sắc lệnh rồi mới cau mày lại, đắc trí cười ha hả hỏi:

-Chúc Thiếu Khoan, sư phụ của ta chỉ có mỗi một đồ đệ bảo bối là ta đây. Nếu ông ta không nắm chắc sự an toàn cho ta, thì khi nào ông lại để cho tên đồ đệ của ông tha hồ xâm nhập sào huyệt của bọn ma quỷ, hang hốc của lũ sài lang như thế này?

Thiếu Khoan cười khẩy trả lời:

-Nhỏ kia, mi tưởng thị có hai cái thẻ Cửu Sát Sắc lệnh là có thể an toàn rời khỏi Ly Hồn cốc này hay sao?

Độc Cô Hưng gật đầu cười ha hả đáp:

-Lẽ dĩ nhiên! Lẽ dĩ nhiên! Hai cái thẻ bài Cửu Sát sắc lệnh này tức là bùa hộ thân của ta với Độc Cô Sách sư huynh ta đấy.

Thiếu Khoan cau mày lại hỏi:

-Theo lời mi nói, thì Uất Trì sư đệ và Đinh ngũ muội đã lọt vào tay của sư phụ mi rồi ư?

-Người đoán hơi lần đấy Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương bị Đại Bi sư bá tức sư tôn của Độc Cô Sách sư huynh ta bắt giữ đấy, chứ không phải là sư phụ ta đâu. Độc Cô Sách nghe tới đây trong lòng mới yên tâm biết mình đã có đường sống sót, không đến nỗi bị thiêu sống và chôn sống ở trong cái áo quan tài bằng đá mà gọi là “Cực Lạc thế giới” để trở về thế giới cực lạc thật.

Ôn Bằng bỗng xen lời hỏi Độc Cô Hưng rằng:

-Độc Cô Hưng, nghe lời nói của người, có phải là nếu chúng ta giết chết người với Độc Cô Sách, thì sư phụ người với Đại Bi sói đầu sẽ giết chết Uất Trì tam ca với Đinh ngũ tỷ của chúng ta phải không?

Độc Cô Hưng ung dung gật đầu đáp:

-Người đoán đúng lắm! Sư phụ ta với Đại Bi sư bá đã bàn định với nhau sẵn, chỉ chờ đến chiều ngày hôm nay là cùng. Nếu không thấy Độc Cô Sách sư huynh ta bình yên ra khỏi sơn cốc này, sư bá và sư phụ ta, sẽ vứt Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương hai tên từ ở trên đỉnh núi xuống mà đi kiếm đồ đệ khác để dạy bảo.

Thiếu Khoan cười khẩy nói tiếp:

-Họ vứt hai người xuống còn chúng ta thì thiêu sống hai tên, như vậy rất công bằng không bên nào bị thiệt thòi hơn bên nào cả.

Độc Cô Hưng vừa cười vừa đáp:

-Nếu người nhận thấy không lỗ vốn thiêu sống ta với Độc Cô Sách sư huynh ta đi, rồi chờ đến chiều tối các người sẽ thấy có một cuộc biểu diễn trên không trò phi xác, ném người sống xuống dưới sơn cốc rất ngoạn mục.

Thiếu Khoan cười như điên, hỏi:

-Mi tưởng ta không dám thiêu sống hai cái mạng nhỏ nhỏ của các mi hay sao?

Tiếng cười vừa dứt, y đã giơ bàn tay phải lên, hình như không e dè gì cả, mà nhằm Độc Cô Hưng tấn công luôn một thể.

Báo Văn với Ôn Bằng thấy vậy vội cùng giơ tay ra ngăn cản. Ôn Bằng còn gượng cười và nói với Thiếu Khoan:

-Chúc nhị ca, anh em chị em Hoàn Vũ Cửu Sát oai trấn giang hồ đã hơn ba mươi năm nay và cùng ôm hận ở trong Ly Hồn cốc ba mươi năm trời rồi. Bây giờ mới có dịp tái xuất giang hồ để chuẩn bị tổ chức Thiên Nam đại hội. Tất cả những cái đó anh em chúng ta đã tốn biết bao tâm huyết và công lao. Nếu bây giờ ta đem đổi tính mạng của Uất Trì tam ca với Đỉnh ngũ tỷ mà lấy hai tính mạng của Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng này như vậy, xin nhị ca hãy nghĩ lại xem có đáng đổi như thế không?

Thiếu Khoan nghe nói đành phải thu chưởng lại thở dài và đáp:

-Lư Thất muội với Tô Bát đệ, ngu huynh cũng biết với thân phận của Uất Trì tam đệ và Đỉnh ngũ muội cao quý hơn hai tên tiểu tặc Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng này nhiều và ngu huynh cũng rất coi trọng tình anh chị em của Hoàn Vũ Cửu Sát!

Báo Văn với Ôn Bằng nghe Thiếu KHOAN nói xong, đang định nghĩ cách khuyên giải thêm thì hình như Thiếu Khoan đã quyết định rồi, bỗng lộ sát khí mà quát lên rằng:

-Cho nên ngu huynh mới quyết định giết chết hai tên tiểu tặc Độc Cô này trước, rồi sẽ nghĩ cách đi cứu Uất Trì tam đệ với Đỉnh ngũ muội sau.

Nói xong y lại giơ chưởng lên. Độc Cô Sách biết không còn cách gì vãn hồi được nữa liền nhắm liền hai mắt lại chờ chết.

Nhưng Độc Cô Hưng lớn tiếng cười như điên và xua tay la lớn tiếp:

-Hãy khoan! Hãy khoan.

Thiếu Khoan ngừng tay lại ngạc nhiên hỏi:

-Sư huynh đệ của ngươi không còn hy vọng gì sống sót được đâu. Chẳng hay ngươi còn muốn trời trăng gì?

Độc Cô Hưng chỉ tay vào mặt Thiếu Khoan cười ha hả nói tiếp:

-Chúc Thiếu Khoan thảo nào sư phụ của ta nói cho ta biết trong Hoàn Vũ Cửu Sát chỉ có một mình Độc Thủ Thiên Tôn là khó đối phó nhất thôi. Nên sư phụ của ta biết rõ hết cả.

Thiếu Khoan vội hỏi:

-Nam Môn Vệ đã nói gì với mi?

Độc Cô Hưng vừa cười vừa đáp:

-Đại Bi sư bá nhận định cách tẩu mã đổi tướng này, các người thế nào cũng đồng ý nhưng sư phụ của ta lại bảo chỉ có một mình Chúc Thiếu Khoan bác bỏ mà thôi.

Thiếu Khoan đắc trí kêu “ồ” một tiếng rồi nói tiếp:

-Như vậy Nam Môn Vệ lại là người tri âm của Chúc Thiếu Khoan ta đây.

Độc Cô Hưng gật đầu nói tiếp:

-Quả sư phụ ta là người tri âm của người thực, sư phụ ta đã nói Đại Bi sư bá rằng:

-Chúc Thiếu Khoan là một người nham hiểm độc và lợi hại vô cùng nếu không để cho y được hên một chút thì chưa chắc đã cứu nổi Độc Cô Sách sư diệt đầu”.

Thiếu Khoan liền cười hi hí hỏi tiếp:

-Mi thử nói xem sư phụ của mi định để cho ta hên như thế nào? Nếu phần hên đó không lớn lắm thì hai người vẫn không thể nào thoát được cái chết.

Độc Cô Hưng lớn tiếng cười và đáp:

-Người sẽ được hên nhiều lắm, phần hên này có thể dư sức mở một tiệm buôn! Sư phụ của ta định cho người được cả vốn lẫn lãi.

Thiếu Khoan là người rất thông minh, nghe thấy thằng nhỏ nói được cả vốn lẫn lời, thì mặt y cũng đã biến sắc, liền đưa mắt nhìn chung quanh một vòng, rồi hỏi Báo Văn rằng:

-Tô bát đệ, ác Hoa Đà Diệu Nhượng, Diệu tứ đi ra ngoài kiếm thuốc chữa cho ngu huynh đến bây giờ vẫn chưa thấy về Ly Hồn cốc.

Y vừa nói tới đó, Độc Cô Hưng đã chìa ngón tay cái lên cười ha hả và xem lời nói:

-Chúc Thiếu Khoan thảo nào người là nhân vật lãnh tụ của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát có khác quả thực cao minh một cách đáng sợ? Sao người lại biết được ác Hoa Đà Diệu Nhượng cũng đã lọt vào tay của sư phụ ta như thế?

Báo Văn kinh hãi đến thất thanh kêu “ủa” một tiếng, còn Ôn Băng vì có miếng vải đen che mặt nên không ai trông thấy rõ sắc mặt của nàng.

Riêng Thiếu Khoan vẫn bình tĩnh lạnh lùng nói tiếp:

-Nhỏ kia mi đừng đắc trí như thế vội, sư phụ của mi bảo cho ta cả vốn lẫn lãi, thì phải bốn đổi lấy hai mới đúng chứ. Bây giờ mới có Uất Trì Cảnh, Diệu Nhượng và Ngọc Sương ba người thôi, còn thiếu một người nữa. Chẳng hay người đó là ai? Độc Cô Hưng lại lấy một cái thẻ Cửu Sát sắc lệnh, trên có khắc chữ “Tứ” ra ném cho Thiếu Khoan xem, rồi cười khẩy nói tiếp:

-Chúc Thiếu Khoan, ta vừa mới khen người thông minh tuyệt đỉnh, sao bây giờ người lại hồ đồ và ngu xuẩn ngay tức thì như thế?

Thiếu Khoan nghe thấy Độc Cô Hưng trêu mình như vậy, liền cau mày ngạc nhiên hỏi:

-Sao mi lại bảo ta hồ đồ ngu xuẩn. Chẳng hay ta hồ đồ ngu xuẩn ở điểm nào?

Độc Cô Hưng cười khẩy đáp:

-Khi người thông minh sáng suốt đến nỗi khiến người ta phải khiếp sợ, nhưng lúc người hồ đồ ngu xuẩn thì lại hồ đồ một cách tức cười. Nếu ta không bắt được thằng nhỏ La Tiểu Hạc, một thằng bé mà người cứng nhất, thì khi nào ta lại giả dạng ra được nó, mà trà trộn vào trong Ly Hồn cốc này được? Cho nên người thứ tư đó việc gì người phải hỏi ta là ai nữa?

Thiếu Khoan nghe nói mặt đỏ tía tai, liền chữa thẹn bằng cách vội hỏi tiếp:

-Sư phụ mi định dùng Uất Trì Cảnh, Diệu Nhưộng, Đinh Ngọc Sương và La Tiểu Hạc bốn người để trao đổi lấy tính mạng của mi với Độc Cô Sách phải không?

Độc Cô Hưng gật đầu hỏi lại:

-Vụ buôn bán này về phần người thực là được cả vốn lẫn lãi, như vậy người đã bằng lòng giao dịch chưa?

Thiếu Khoan có vẻ ử rử gật đầu đáp:

-Ta nhận lời!

Độc Cô Hưng lại cười và nói tiếp:

-Người đã nhận lời thì phải buông tha ngay sư huynh đệ của chúng ta bình yên ra khỏi sơn cốc...

Y chưa nói dứt Thiếu Khoan đã vội đỡ lời:

-Độc Cô Hưng, người đừng có mơ tưởng vội. Thiếu Khoan này bình sinh hành sự đã có tiếng là chưa thấy quan tài thì không bao giờ ứa lệ, không trông thấy mồ thì không bao giờ thả chó săn...

Y vừa nói tới đó, thì trên không của Ly Hồn cốc đã có mấy tiếng chim kêu rất quái dị vọng xuống.

Độc Cô Sách nghe thấy tiếng chim kêu này có vẻ quen thuộc lắm, hình như là tiếng của con chim quái dị đã bắt Hưng nhi đi ở trên núi Lư Sơn vậy.

Độc Cô Hưng cũng hơi biến sắc đảo ngược đôi người một vòng rồi lớn tiếng và nói tiếp với Thiếu Khoan:

-May mắn thực! Vừa rồi người còn định nói không thấy thỏ thì không chịu thả chim ưng ra bắt, người chưa kịp nói thì chim ưng đã kêu rồi đấy!

Thiếu Khoan lắc đầu đáp:

-Đây là một con quái đản không biết tên là gì chứ có phải là chim ưng kêu gì đâu? Nói tóm lại, nếu ta chưa thấy bốn Uất Trì Cảnh bốn người đã bình yên về đây, thì ta quyết không tha cho sư huynh đệ người sống sót ra khỏi Ly Hồn cốc

này.

Độc Cô Hưng vừa cười vừa nói tiếp:

-Nếu vậy ta hãy đánh vỡ chiếc áo quan tài đá này, để cho sư huynh ta được dễ thở một chút đã, rồi mới nói đến chuyện không thấy quan tài không ứa nước mắt, không thấy mồ không thả chim ưng, cũng đến lúc ấy mới tẩu mã đổi tướng nhé?

Thiếu Khoan cười khẩy hỏi:

-Người cũng có thể đánh vỡ được cổ quan tài đá này hay sao?

Độc Cô Hưng đáp:

-Thái ấn càn thiên trọng chưởng của sư phụ ta có thể nói là bất cứ việc gì cũng rần đến đâu, hễ dùng nó tấn công là cũng đều đánh vỡ được hết! Ba mươi năm trước người đã ném mùi chưởng lực ấy rồi, chả lẽ người chóng quên đến thế sao? Nói xong, y liền quay mặt về phía quan tài đá, giả bộ vận khí hành công, nhưng sự thật thì y sử dụng Nhĩ ngữ truyền thanh mà nói với Độc Cô Sách ở trong chiếc quan tài đá rằng:

-Chủ nhân, tấn tuồng của Hưng nhi đánh lừa người đã sắp bị lộ tẩy rồi. Nếu chúng ta không nắm vững thời cơ mà mau đào tẩu, thì có lẽ ta sẽ bị mấy lão ma đầu này thiêu đốt thành vệt quay cũng nên! Vừa rồi Hưng nhi giả làm La Tiểu Hạc theo bọn chúng khiêng quan tài này đã ngấm ngấm ra tay rồi, hơn nữa Hưng nhi biết cái quan tài này không dày lắm đâu. Khi Hưng nhi giơ chưởng lên, thì chủ nhân cứ vận Đại Bi thần công đẩy mạnh một cái, cả trong lẫn ngoài chúng ta cùng ra tay một lúc, thì chiếc quan tài đá này sẽ vỡ ra ngay. Phải được tự do trước, rồi hãy tính chuyện khác sau.

Độc Cô Sách nghe Hưng nhi nói như vậy cũng phải kinh hãi thâm, chàng liền ngấm ngấm vận “Đại Bi thần công” lên để chuẩn bị hợp sức phá quan tài đá, và chàng nghĩ thâm:

”Vừa rồi Hưng nhi nói, cái trò dối trá của y sắp bị lật tẩy, như vậy nghĩa là lý gì?”

Độc Cô Hưng dùng “Nhĩ ngữ truyền thanh” nói chuyện với Độc Cô Sách xong, liền vận công vào hai bàn tay, nhắm chiếc quan tài đá tấn công luôn. Độc Cô Sách cũng vận “Đại Bi thần công” lên hoá thành một luồng cương khí vô hình đẩy mạnh một cái liền có tiếng kêu “bùng”. Cổ quan tài đá đã bị hai thầy trò hợp sức phá vỡ tan được ra, đá vụn bắn ra như mưa.

Độc Cô Sách thở nhẹ một tiếng, lộ vẻ kiêu ngạo, mồm tùm tùm cười ở trong quan tài thủng thẳng bước ra.

Báo Vãn với Chúc Thiếu Khoan thấy Độc Cô Hưng có công lực lợi hại như vậy đều cau mày lại kinh hãi thâm. Còn Ôn Băng thì vì có miếng vải che mặt, nên

không ai biết nàng đang mừng rỡ hay tức giận?

Độc Cô Hưng đánh vỡ quan tài đá, cứu được Độc Cô Sách ra rồi liền vận chân khí dùng “Truyền âm cập viễn” ngừng mặt lên trên không lớn tiếng kêu gọi:

-Sư phụ đoán không sai Chúc Thiếu Khoan thâm độc vô cùng, y đã bảo không thấy quan tài không ứa nước mắt, không thấy thỏ không thả chim ưng. Bây giờ xin sư phụ sai Thanh nhi đem Uất Trì Cảnh, Diệu Nhưưng, Ngọc Sương và Tiểu Hạc lần lượt đưa các người ấy xuống dưới này, để con với Sách sư huynh được bình yên rời khỏi Ly Hồn cốc.

Độc Cô Hưng vừa nói xong, trên không lại có tiếng chim kêu, hình như con chim đang bay xuống vậy.

Thiếu Khoan, Báo Văn, Ôn Bằng ba người đều hồi hộp ngừng đầu lên trên không. Độc Cô Hưng lại dùng “Nhĩ ngữ truyền thanh” mà người thứ ba không thể nào nghe thấy được, nói với Độc Cô Sách tiếp:

-Chủ nhân cứ chuẩn bị đi lát nữa con Thanh điều thả La Tiểu Hạc xong thì tôi và chủ nhân leo lên mình con Thanh điều mà thoát và chọc cho bọn hỗn thế ma đầu này tức đến chết đứng được.

Y vừa nói tới đó thì đã thấy con chim điều màu xanh ở trên không là bay xuống. Vì con chim ấy bay rất chậm nên Thiếu Khoan đã thấy rõ hai chân của nó cắp một người chính là La Tiểu Hạc tiểu đồng cứng nhất của mình.

Ngờ đâu Thanh điều vừa xuống còn cách mặt đất chừng bảy tám trượng, thì bỗng chúc xuống thật nhanh và vút ngay Tiểu Hạc vào lòng Thiếu Khoan đang ngồi ở trên cái ghế có bánh xe.

Thiếu khoan rất cứng thẳng nhỏ này, vì hai chân y không cử động được, sợ không đủ sức đỡ thẳng nhỏ, nên vội bảo Báo Văn với Ôn Bằng rằng:

-Thất muội, bát đệ, mau lại đây giúp ngu huynh đỡ lấy Tiểu Hạc.

Báo Văn với Ôn Bằng vội chạy lại gần Thiếu Khoan và cùng tung mình nhảy lên cao giơ tay đỡ Tiểu Hạc. Con chim điều lại nhanh như điện chớp lướt qua bên cạnh Độc Cô Sách.

Vì đã được Độc Cô Hưng dặn bảo nên thấy chim điều vừa bay tới cạnh. Độc Cô Sách đã tung mình nhảy lên trên lưng con chim ngay. Chim điều xanh kêu lên một tiếng thực dài rồi vỗ cánh bay thẳng lên, Độc Cô Hưng cũng nhảy lên theo hai tay túm lấy hai chân con chim ấy luôn.

Trước kia là thầy trò, bây giờ đã biến thành sư huynh sự đệ Độc Cô Sách và Độc Cô Hưng người cười lưng điều, kẻ nắm chân điều cùng rời khỏi Ly Hồn cốc tức thì. Vì hai chân không đi được, dù Thiên Ma huyết huyết của Thiếu Khoan đã luyện thành công lực rất ác độc và lợi hại vô cùng nhưng con chim điều quá xa và

bay quá nhanh, Thiếu Khoan không làm gì được, chỉ tức giận đến hai mắt đỏ lửa mà nhìn theo Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng từ từ thoát khỏi Ly Hồn cốc thôi, chứ không còn cách nào làm gì nổi sư huynh đệ kẻ thù nữa.

Báo Văn với Ôn Bằng vì mãi cứu Tiểu Hạc nên khi hai người hạ chân xuống mặt đất, thì con chim diều bay lên trên cao hơn hai chục trượng rồi.

Cùng lúc ấy, Độc Cô Sách bỗng trông thấy một cái bóng người mặc áo xanh như điện chớp từ trên Ly Hồn cốc phi thân xuống dưới đáy cốc.

—oOo—

18. Bích Ngọc Thanh Bình

Độc Cô Sách thấy công lực của người ấy cao siêu như vậy thất kinh hỏi:

-Hưng đệ, người vừa xuống dưới cốc kia là ai thế?

Độc Cô Hưng đáp:

-Y chính là Ác Hoa Diệu Nhưộng, lão tứ của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát đấy.

Độc Cô Sách thất kinh hỏi tiếp:

-Diệu Nhưộng chẳng bị Nam Môn sư thúc bắt giữ rồi là gì?

Độc Cô Hưng cười ha hả không kịp trả lời câu hỏi của Độc Cô Sách đã vội vận chân khí sử dụng công lực “truyền âm cập viễn” nói vọng xuống Ly Hồn cốc rằng:

-Chúc Thiếu Khoan, sư phụ và Đại Bi sư bá của ta đều đang ở nơi xa đây hàng vạn dặm, Uất Trì Cảnh, Đinh Ngọc Sương với Diệu Nhưộng không ai bị bắt cả, chúng ta vẫn ung dung rời khỏi được nơi này như vậy người đủ biết ta can đảm đại tuyệt, số may hay tuyệt và mưu mô nhiều tuyệt và người cũng biết Tam Tuyệt Đạo Đồng Độc Cô Hưng lợi hại như thế nào rồi chứ?

Chúc Thiếu Khoan tức giận quá liền rú lên một tiếng thật lớn khiến cho cả sơn cốc cũng bị rung chuyển tức thì...

Độc Cô Sách thấy thế kinh hãi nghĩ thầm:

-"Y có nội công thâm hậu như vậy đừng nói một mình ta, dù hai Độc Cô Sách cũng chưa chắc địch nổi một mình Độc Thủ Thiên Tôn".

Lúc ấy con Thanh diều đã bay ra khỏi Ly Hồn cốc. Nhưng Độc Cô Hưng đã ra lệnh cho nó bay vượt qua hai ngọn núi nữa mới từ từ hạ cánh xuống.

Độc Cô Sách vừa nhảy xuống dưới đất đã thở dài một tiếng và gọi:

-Hưng đệ...

Độc Cô Hưng vội ngắt lời chàng, xua tay và đáp:

-Vừa rồi vì ở dưới ổ ma, Hưng nhi mới dám táo gan vượt lễ còn bây giờ thì đâu dám nhận lời xưng hô ấy của tướng công. Xin tướng công cứ gọi cháu là Hưng nhi như cũ.

Độc Cô Sách nghiêm nghị đáp:

-Hưng đệ, đừng nói hiền đệ đã được Nam Môn sư thúc thu làm môn hạ và thành sư huynh đệ với ngu huynh rồi, mà ngay trước kia hiền đệ chưa kỳ ngộ này, có bao giờ ngu huynh coi hiền đệ là kẻ hầu người hạ đâu? Chúng ta vẫn thân như anh em ruột thịt, chỉ khác nhau ở chỗ tuổi hơn kém thôi.

Độc Cô Hưng cung kính cảm ơn, mồm thì vẫn gọi tướng công, Độc Cô Sách phải bảo mãi y mới nghe lời.

Độc Cô Sách ngồi xuống một tảng đá mỉm cười hỏi:

-Hưng đệ, à Tam Tuyệt Đạo Đồng mưu mẹo thực! Chẳng hay ba cái thẻ Cửu Sát sắc lệnh đó, hiền đệ lấy ở đâu ra thế?

Độc Cô Hưng đắc chí cười ha hả đáp:

-Không những ba chiếc ấy mà thôi, đây đại ca xem, từ chiếc số chín, đệ đều có hết.

Nói xong, y móc túi lấy ra sáu cái thẻ sắt đưa ra cho Độc Cô Sách xem.

Xem qua mấy cái thẻ đó, Độc Cô Sách vỡ nhẽ, và hỏi tiếp:

-Thế ra Hưng đệ đã bắt chước thẻ Cửu Sát sắc lệnh của chúng mà làm đủ cả chín cái một lúc phải không?

Độc Cô Hưng vừa cười vừa đáp:

-Những quẻ bói của sư phụ thật là thần diệu. Khi tiểu đệ lên đường, sư phụ đã bói ra được đại ca có tai nạn ở miền Tây Nam, mới sai tiểu đệ cưới phi điều đến Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân này để tiếp ứng cho đại ca. Trước khi đi, sư phụ trao tiểu đệ một cái thẻ Cửu Sát sắc lệnh số chín của Xích Phụng Dương Bình người em út của bọn Hoàn Vũ Cửu Sát hồi ba mươi năm về trước đã bị sư phụ giết chết. Sư phụ dặn tiểu đệ cứ đem cái thẻ này đi, sẽ phải dùng tới nó.

Độc Cô Sách kêu “ồ” một tiếng, mỉm cười hỏi tiếp:

-Có phải hiền đệ sức nghĩ ra một kế mà bắt chước thẻ ấy làm thêm tám cái nữa phải không?

Độc Cô Hưng gật đầu đáp:

-Đệ nghe Xích Phụng Dương Bình đã chết rồi, cái thẻ sắc lệnh số chín này của y không có ích lợi gì mấy, cho nên đệ đã cưới con thanh điều đi ngay thành Côn Minh tỉnh Vân Nam và kiếm một tay thợ giỏi trả công bằng ba hạt trân châu bảo y làm luôn tám cái kim bài giống như thế để đem theo sử dụng.

-Sau hiền đệ trà trộn vào Ly Hồn cốc hay tin Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương đã đi Thái Hồ. Ác Hoa Diệu Nhượng đã đi vắng lấy thuốc, nên hiền đệ mới nghĩ ra được những lời dối trá hồi nãy rồi lợi dụng ba cái thẻ sắc lệnh số ba, số bốn, số năm để đánh lừa Chúc Thiếu Khoan phải không?

-Đại ca cái trò dối trá ấy của đệ có huyền diệu không?

Độc Cô Sách giơ một ngón tay cái lên tỏ vẻ khen ngợi, rồi đáp:

-Huyền diệu lắm, đến cả Chúc Thiếu Khoan kẻ nham hiểm hung ác điêu ngoa như thế mà còn bị hiền đệ đánh lừa, tưởng là thật vậy. Cái trò này của hiền đệ rất cao minh và không có một chút sơ hở nào hết.

Độc Cô Hưng xua tay lia lịa, có vẻ bẽn lẽn:

-Đại ca cứ quá khen đấy thôi. Vì Thiếu Khoan người trong cuộc u mê mà không để ý suy nghĩ đấy chứ. Sự thật bên trong có hai điểm sơ hở rất lớn, nếu y phát giác, thì có lẽ tính mạng của anh em chúng ta đã bị tiêu huỷ rồi.

Độc Cô Sách cau mày lại suy nghĩ, nhưng chàng nghĩ mãi cũng không ra được hai điểm sơ hở nào. Chàng gượng cười hỏi Độc Cô Hưng:

-Hiền đệ, ngu huynh dốt thật. Hiền đệ thử nói cho ngu huynh xem hai điểm sơ hở ấy ở đâu?

-Đại ca với Thiếu Khoan đều là người tuyệt đỉnh thông minh nhưng quá thông minh thường hay sao nhãng những điểm nhỏ. Vì vậy cả đại ca với Thiếu Khoan mới không chú ý tới hai điểm sơ hở ấy.

Nghe Độc Cô Hưng nói tới đó, Độc Cô Sách đã hiểu biết ngay lắc đầu thở dài nói tiếp:

-Ngu huynh đã biết rồi. Phải, đáng lẽ lời nói dối của hiền đệ có nhiều chỗ sơ hở; nếu lúc ấy bị Thiếu Khoan hay biết thì quả thật chúng ta đều bị y thiêu sống, hoá thành hai con vịt quay tức thì.

-Cho nên tiểu đệ tự phong cho mình ngoại hiệu là Tam Tuyệt Đạo Đồng, sự thật chỉ có hai điểm táo tuyệt đại, số may tuyệt hảo là có thể miễn cưỡng thành lập được thôi, còn điểm mưu mô tuyệt diệu thì không tuyệt diệu chút nào.

-Lần này chúng ta may mắn không chết, đào tẩu ra khỏi ổ ma, theo chỗ ngu huynh nhận xét thì phải nhờ ở những điểm táo gan tuyệt đại của hiền đệ hơn người, nên ở trước mặt cường địch mà vẫn có thái độ ung dung ăn nói đàng hoàng, không lộ vẻ gì sợ sệt. Vì thế mà Thiếu Khoan mới không nghĩ đến hai điểm sơ hở kia.

Thì ra nếu lời nói của Độc Cô Hưng là thật thì Uất Trì Cảnh, Đinh Ngọc Sương và Diệu Nhưộng các người quả đã bị Thích Đạo Song Tuyệt giữ rồi, như vậy trong Ly Hồn cốc chỉ còn lại Thiếu Khoan, Báo Văn và Ôn Bằng ba người thôi như vậy sao Đại Bi với Tam Kỳ Vũ Sĩ lại không đích thân gỡ tuyệt học ra càn quét ổ ma, mà còn sai Độc Cô Hưng xuống làm thuyết khách yêu cầu tẩu mã đổi tướng để nuôi ong trong tay áo làm gì?

Độc Cô Hưng liền nhìn về phía Ly Hồn cốc, ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Đại ca, có một điều rất quái dị, tiểu đệ nghĩ mãi không ra được.

Độc Cô Sách hỏi lại:

-Vấn đề gì thế?

Độc Cô Hưng tròn tròn xoe đôi mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi hỏi tiếp:

-Phen này đại ca đến trá hàng Ly Hồn cốc, tại sao chúng lại biết rõ đại ca đã bí mật giết chết Giang Tử Kỳ như thế?

Độc Cô Sách ngấm nghĩ giây lát rồi đáp:

-Có lẽ Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương ở núi Mã Tích sinh nghi, liền phá tảng đá ra xem mới hay Giang Tử Kỳ đã bị ngu huynh dùng xảo kế để chúng tự giết lẫn nhau, rồi chúng vội viết thư sai chim gửi về Ly Hồn Cốc.

-Đại ca chỉ đoán trúng có nửa trước thôi chứ đã đoán lầm nửa sau. Không phải Uất Trì Cảnh với Ngọc Sương gửi về báo cáo bí mật ấy, mà sai Lư San về hiến kế, dùng kế “ăn miếng trả miếng” để chôn sống đại ca vào trong cổ quan tài đá ấy.

Độc Cô Sách nghe nói thất kinh, vội hỏi lại:

-Chính nàng ta đã tới đây cáo mật và hiến kế đấy à?

-Điều ấy tiểu đệ không lấy làm lạ, chỉ cảm thấy lạ nhất là khi Lư San tới Ly Hồn cốc nói chuyện với Thiếu Khoan, trong lúc bàn định mưu kế với nhau, đã cởi khăn che mặt ra, tiểu đệ thấy mặt của nàng giống hệt Ôn Băng cô nương mà đại ca đã gặp trên đỉnh núi Hán Dương tại dãy núi Lư Sơn.

-Hà! Lư San vốn dĩ là cái tên hoá danh của Ôn Băng thì tất nhiên mặt của nàng giống hệt mặt Ôn Băng chứ? Nhưng ngu huynh không hiểu sao mà nàng vẫn chưa lượng thứ cho ngu huynh mà còn tức giận đến định chôn sống ngu huynh như vậy.

-Đại ca không nên trách cứ nàng ta như thế. Vì khi hiến cáo mật nàng có biết Linh Thông đạo trưởng là Độc Cô Sách đâu?

-Vì đệ nhận thấy khi Ôn Băng cô nương đã biết đạo sĩ bị giam giữ ở trong cổ quan tài là đại ca cải trang rồi thì thể nào cũng nghĩ cách cứu đại ca cho nên đệ mới phải chờ tới khi cuối cùng mới niệm câu “Vô lượng thọ Phật” như vậy.

Độc Cô Sách cau mày lại, thở dài nói tiếp:

-Ngu huynh cũng tưởng tượng rằng thể nào nàng cũng sẽ nghĩ cách cứu giúp, nhưng kết quả nàng không những không cứu, mà hình như còn muốn giết chết ngu huynh nữa.

Độc Cô Hưng vội xua tay lia lịa, lớn tiếng cười và đỡ lời:

-Đại ca lầm rồi. Có phải Ôn cô nương không định ra tay cứu đại ca đâu?

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Sao hiền đệ lại nói như thế? Nàng định cứu ngu huynh bằng cách nào?

-Đại ca còn nhớ, khi Thiếu Khoan vận thần công chỉ vật sinh yên lê nghìn đốt

đồng củi ở cổ quan tài và khi đệ vừa niệm câu “Vô lượng thọ Phật” thì đồng củi tắt ngóm đấy không?

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Chắc hiền đệ đã dùng Vô hình chân khí làm tắt ngọn lửa rồi mới niệm câu “Vô lượng thọ Phật” phải không?

Độc Cô Hưng lắc đầu:

-Tiểu đệ làm gì có công lực cao minh đến thế? Theo sự ước đoán của đệ thì thể nào Ôn Bằng cô nương cũng đã gỡ Hàn Bằng chân khí trong pho thần công “Ngọc Thi chân giải” của nàng đã luyện tập làm tắt ngóm đồng củi một cách vô hình vô tích.

-Hiền đệ đoán rất có lý...

Nói tới đó chàng bỗng cau mày lại nói tiếp:

-Xem như vậy thì Ôn Bằng không thật tâm kết minh với nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát phải không?

-Tất nhiên là không phải thực tâm rồi, vì nếu thực tâm thì việc gì nàng phải hoá danh Lữ San như thế?

Độc Cô Sách vẫn cau mày lại lắc đầu thở dài:

-Bên trong có nhiều nghi vấn thật. Ôn Bằng đã không thật tâm kết minh với chúng, sao nàng lại cáo mật hiến kế như thế? Suýt tý nữa làm cho ngu huynh bị thiêu sống chôn sống một cách thảm khốc ở trong cổ quan tài đá mà chúng gọi là Cực lạc thế giới ấy?

Độc Cô Hưng hơi một chút suy nghĩ mới mỉm cười nói với Độc Cô Sách:

-Đại ca, theo sự nhận xét của đệ, đó là một chính sách rất cao minh của Ôn cô nương để lấy lòng Chúc Thiếu Khoan. Thoạt tiên, cô ta không biết đạo sĩ ấy là Độc Cô Sách, nên cô ta mới nhận thấy hy sinh một đạo sĩ không quen biết gì cả để lấy lòng tin của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát. Như vậy sau này mới có dịp trừ quân ma ở trong Thiên Nam đại hội. Sự hy sinh ấy chả có giá trị là gì?

Độc Cô Sách thấy Độc Cô Hưng nói như vậy mới vỗ nhẽ:

-Ngu huynh đã hiểu rồi.

Độc Cô Hưng ngạc nhiên mỉm cười hỏi:

-Đại ca hiểu cái gì? Lời ước đoán của đệ vừa rồi có đúng hay không?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Hiền đệ chỉ đoán đúng một nửa thôi nhưng nhờ có sự ước đoán của hiền đệ, ngu huynh mới biết rõ tâm sự Ôn Bằng.

Độc Cô Hưng càng ngạc nhiên thêm hỏi tiếp:

-Xin đại ca cho biết chỗ nào đệ đã đoán đúng, và chỗ nào đệ đã đoán sai?

-Hiền đệ chỉ đoán đúng thái độ của cô ta, quả thật cô ta không thật lòng kết nạp với bọn Hoàn Vũ Cửu Sát đâu. Nhưng đã đoán lầm mục đích của nàng. Theo chỗ nhận xét của ngu huynh thì nàng muốn lấy lòng tin của Thiếu Khoan như thế không phải định đến ngày đại hội Thiên Nam ra tay diệt trừ quần ma, mà là muốn thừa cơ giết chết Bạch Phát Quỷ Mẫu để trả thù tiết hận cho mẹ nàng đấy thôi. Nói tới đó chàng bèn kể chuyện nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát định tranh thủ Bạch Phát Quỷ Mẫu nhập bọn,... cho Độc Cô Hưng hay.

Nghe xong câu chuyện Độc Cô Hưng tỏ vẻ kính mến Ôn Bằng nói:

-Như vậy đủ thấy Ôn cô nương là một thiếu nữ hiếm có. Cô ta vì trả thù cho mẹ mà phải khổ tâm như vậy.

Độc Cô Sách gượng cười đỡ lời:

-Ôn cô nương là người đại hiếu đáng kính, nhưng thủ đoạn và võ công của nàng thì hơi quá khích và quái dị một chút.

-Sự nhận xét của đệ và đại ca khác nhau. Theo đệ thì người thiện ác là phải căn cứ ở tấm lòng hay không chứ không phải căn cứ võ công chính tông hay là quái dị. Còn về thủ đoạn, thì lại phải biết tùy cơ ứng biến, vận dụng linh hoạt, ví dụ lần này chúng ta may mắn thoát chết thử hỏi thủ đoạn của chúng ta có được chính đại quang minh không?

Vừa để ý Độc Cô Hưng giải thích hộ Ôn Bằng, Độc Cô Sách vừa cau mày nghĩ ngợi. Độc Cô Hưng thấy thế vội hỏi:

-Đại ca đang nghĩ gì thế?

-Ngu huynh đang nghĩ Ôn Bằng ở trong tay Ly Hồn cốc gần gũi bọn ma đầu hung ác nham hiểm ấy thật là nguy hiểm biết bao.

Độc Cô Hưng ngẫm nghĩ giây lát rồi mỉm cười nói tiếp:

-Tuy Thiếu Khoan nham hiểm ác độc, Ôn cô nương sống ở trong ổ ma như thế rất đáng ngại, nhưng trải qua vụ đại náo của chúng ta khiến nàng lại càng lấy được lòng tin của bọn ma đầu, đệ cho vấn đề của cô ta không phải lo ngại như trước nữa.

-Nàng là người rất khôn ngoan, đa mưu trí lại có võ công cao siêu như vậy, dù có đôi chút nguy hiểm chắc nàng cũng có thể kịp thời trốn tránh được. Nhưng nghĩ đến sự lầm lỡ Lư Sơn ngày nọ, thì hình như nàng vẫn còn tức bực ngu huynh lắm, không biết làm thế nào mới giải thích nổi việc này và mới bổ cứu được mối tình đã bị rạn nứt ấy.

Độc Cô Hưng cười vẻ bí mật đỡ lời:

-Ôn cô nương càng hận đại ca bao nhiêu thì lại càng yêu đại ca bấy nhiêu.

Độc Cô Sách hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, ngạc nhiên hỏi:

-Hưng đệ, sao hiền đệ lại nói thế?

-Nếu cô ta không hận đại ca thì tại sao khi gặp đại ca ở trong chùa Vô Cấu lại tát đại ca bốn cái mạnh như thế?

Nghĩ đến câu chuyện ấy Độc Cô Sách càng hồ thẹn thêm, Độc Cô Hưng cười khi nói tiếp:

-Nếu cô ta không yêu đại ca thì tại sao tát đại ca xong lại không giết đại ca?

Huống hồ ngày hôm nay, nếu tiểu đệ ra mặt chậm một chút thì thể nào nàng cũng liều thân ra tay cứu đại ca chứ không sai.

Thấy Độc Cô Hưng phân tích như vậy, Độc Cô Sách vừa mừng vừa lo đầu óc càng thêm bối rối. Độc Cô Hưng mỉm cười nói tiếp:

-Còn vừa rồi đại ca nói làm thế nào mới giải thích được cho cô ta khỏi hiểu lầm và làm thế nào mới bỏ cứu được mối tình nứt rạn ấy? Theo ý đệ thì đại ca chẳng cần phải giải thích hay bỏ cứu gì hết.

-Hiện đệ bảo ngu huynh khỏi cần phải dùng lời lẽ giải thích mà chỉ cần giúp nàng ta giết Bạch Phát Quỷ Mẫu phải không?

Độc Cô Hưng lắc đầu đáp:

-Đại ca không thể ra tay giết Bạch Phát Quỷ Mẫu được, phải để cho nàng tự ra tay giết lấy. Đại ca chỉ cần bắt sống Bạch Phát Quỷ Mẫu rồi trao cho cô ta. Như vậy cô ta sẽ hết giận đại ca mà biến thành đại tẩu của tiểu đệ ngay.

Thấy Độc Cô Hưng nói một cách lộ liễu như vậy, Độc Cô Sách nóng bừng cả mặt.

Độc Cô Hưng cười nói tiếp:

-Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu. Từ cổ tới giờ bao giờ anh hùng cũng yêu hiệp nữ, tài tử phối hợp với giai nhân đó là nhân sinh đại sự ta phải tận lực xếp đặt mới được. Đại ca là người hoạt bát phong lưu sao lúc này có thái độ e dè bẽn lẽn như vậy?

Độc Cô Sách nghe tới đó liền nghĩ bụng:

”Độc Cô Hưng theo học Nam Môn Vệ sư thúc một thời gian ngắn ngủi mà sao lời lẽ và cử chỉ của y đã bắt chước được Nam Môn sư thúc như đúc?”

Vừa ngẫm nghĩ chàng vừa quay sang chuyện khác hỏi Độc Cô Hưng:

-Hiện đệ, hiện giờ ân sư của huynh với Nam Môn sư thúc ở đâu thế?

Độc Cô Hưng đáp:

-Hiện giờ hai vị đang ở Nam Hải Phổ Đà.

Độc Cô Sách ngạc nhiên vội hỏi:

-Ân sư với Nam Môn sư thúc sao lại đi tận Phổ Đà như thế?

-Nam Hải Phổ Đà cách xa nơi trần tục, không một ai đến quấy rầy được, hai cụ ở đó mới yên tâm khổ luyện thần công, để đối phó với môn Thiên Ma huyết

khuyết của Thiếu Khoan.

-Thiên Ma huyết khuyết của Thiếu Khoan quả thực lợi hại vô cùng, nếu hai chân của y mà đi được như thường thì thực là như hổ thêm cánh!

-Hai cụ cũng nhận thấy môn thần công ấy của Thiếu Khoan quá lợi hại, nên mới phải sớm chuẩn bị trước và sai tiểu đệ tới đây giúp đại ca thoát khỏi tai nạn xong thì phải quay trở lại Nam Hải ngay.

Độc Cô Sách nghe nói thất kinh hỏi tiếp:

-Hiền đệ phải đi ngay ư?

-Hai cụ đã nhận lời dùng Tiểu Chuyển Luân đại pháp, thoát thai hoá cốt, thay gân rửa tử cho tiểu đệ, để tiểu đệ được thành công một cách nhanh chóng, như vậy đến ngày Thiên Nam đại hội mới không làm mất sĩ diện của Thích Đạo Song Kỳ.

-Tiểu Chuyển Luân đại pháp là vô thượng thần công của Thích Đạo hai nhà, hiền đệ mà được đặc ân ấy, thì phải cố gắng thêm để chóng thành đại tài mới được.

Độc Cô Hưng liền ngẩng mặt lên trời rú một tiếng thật dài, con chim điêu đã lượn ngay xuống. Độc Cô Sách bỗng nghĩ tới một việc vội hỏi Độc Cô Hưng:

-Hiền đệ, ngu huynh có việc này suýt tí nữa thì quên hỏi hiền đệ.

-Việc gì thế hở đại ca?

-Đồng Bách Biểu sao lại giết chết ở trong Ly Hồn cốc?

-Y chưa chết đâu, xác của Đồng Bách Biểu mà đại ca đã trông thấy ở trong Chúng Bồ chi môn là do tay khéo léo của Tô Báo Văn đã làm ra một Bách Biểu giả đấy!

Độc Cô Sách kinh ngạc hỏi:

-Đầu của Đồng Bách Biểu thì có thể làm giả được. Nhưng còn cái búa ngọc...

-Cái búa ngọc ấy cũng giả nốt, do Ôn cô nương nói rõ kích thước và hình dáng cái búa ấy cho Báo Văn chế thành.

-Chúng làm như thế có dụng ý gì?

-Thiếu Khoan muốn làm cho đại ca bước chân vào Chúng Bồ chi môn xong, là bước đi nào cũng phải nghi ngờ và kinh hoàng, dày vò đại ca đến mất hết hồn vía, rồi mới xử tử sau.

Nghe tới đó, Độc Cô Sách lắc đầu lia lịa và toát mồ hôi lạnh.

Độc Cô Hưng thấy con chim điêu đã bay xuống mặt đất, liền hỏi Độc Cô Sách:

-Đại ca còn hỏi gì nữa không? Nếu không đệ xin cáo lui ngay.

Độc Cô Sách bỗng trang trọng:

-Khi hiền đệ tới, ân sư với Nam Môn sư thúc có chỉ thị gì cho ngu huynh không?

-Nếu đại ca không nhắc nhở, thì suýt tí nữa tiểu đệ quên bằng việc này! Hai cụ quả có mấy lời tặng cho đại ca.

-Hiền đệ cứ nói đi? Độc Cô Hưng ngẫm nghĩ giây lát, rồi mỉm cười đáp:

-Đại Bi sư bá bảo tiểu đệ chỉ dặn đại ca có tám chữ như sau: "Cần hành đại nghĩa, bất chấp tiểu tiết".

Nghĩ đến vụ hoang đường ở trong Tây Thi cốc Độc Cô Sách hồ thẹn đến hai má đỏ bừng, liền quay người về phía Đông Nam cung kính vái tạ ân sư.

Độc Cô Hưng vừa cười vừa nói tiếp:

-Sư phụ của đệ đã bói một quẻ cho đại ca, quẻ đó dạy suốt đời hoạ phúc của đại ca đều ở trong bốn chữ: "Bích Ngọc Thanh Bình", bảo đại ca phải cẩn thận. Đối với những người nào có liên can đến bốn chữ ấy thì phải hết sức đề phòng.

Độc Cô Sách không cần nghĩ ngợi đã biết bốn chữ "Bích Ngọc Thanh Bình" đó rõ ràng chỉ Mộ Dung Bích, người đã hợp thể với mình rồi, còn Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng và người lấy được thanh bảo kiếm Thanh Bình tức Điền Thúy Thúy.

Độc Cô Hưng thấy thái độ của sư huynh mình hơi khác lạ liền vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Sao bỗng dưng đại ca lại ngẩn người như thế? Chẳng lẽ đại ca đã biết rõ ẩn ý của bốn chữ "Bích Ngọc Thanh Bình" rồi ư?

Độc Cô Sách lắc đầu gượng cười đáp:

-Bốn chữ ấy rất huyền diệu làm sao hiểu biết ngay được một cách dễ dàng như thế? Thôi hiền đệ mau về Nam Hải Phổ Đà đi đừng có để lỡ mất cơ duyên tuyệt thế ấy.

Độc Cô Hưng vội chấp tay vái chào Độc Cô Sách rồi liền nhảy ngay lên lưng của con chim điêu, nhưng con chim điêu vừa bay được chừng mười mấy trượng bỗng quay lại và Độc Cô Hưng lại lớn tiếng nói vọng xuống dặn Độc Cô Sách:

-Bây giờ đại ca chẳng cần phải cải trang làm gì nữa, cứ để nguyên bộ mặt thật và phục trang của mình đi.

Thấy Độc Cô Sách gật đầu, Độc Cô Hưng mới ra lệnh cho con chim điêu quay đầu bay thẳng.

Độc Cô Sách thấy sư đệ của mình đi rồi, liền suy tính hành tung sau này, kết quả chàng quyết định đi núi Điểm Thương để thăm chị họ Tạ Dật Tư trước.

Từ núi Dã Nhân đi Điểm Thương không xa lắm, nhất là người có khinh công cao siêu như Độc Cô Sách, nên chỉ vài ngày sau chàng đã tới chân núi Điểm Thương.

Không ngờ người mà chàng gặp trước tiên lại chính là Đồng Bách Biểu.

Đột nhiên gặp Độc Cô Sách, Bách Biểu mừng rỡ khôn tả ôn chặt lấy người bạn trẻ cười ha hả nói:

-Độc Cô lão đệ không quản ngại ngàn dặm xa xôi đi tới miền Tây Nam này làm gì? Có phải định tới đây thăm Tạ Tiên Tử đấy không?

Thấy Độc Cô Sách gật đầu, Bách Biểu lại nói:

-Tạ Tiên Tử đi vắng đến nay bà ta hẹn ước với một người ở trên đảo Kim Thoa tại Nhi Hải.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi lại:

-Chị họ của đệ hẹn ước với ai thế?

-Tạ Tiên Tử không chịu nói rõ tên họ của người đó và cấm các môn hạ của phái Điểm Thương không được tham dự vào việc này. Nghe nói võ công của đối phương cao siêu và kỳ ảo khôn lường.

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên mỉm cười đỡ lời:

-Tuy chị họ tôi cấm các môn hạ của phái Điểm Thương không được tham dự việc này, nhưng bà ta không có cấm chỉ được người ngoài phái Điểm Thương tới đó.

-Chả lẽ lão đệ muốn đi Kim Thoa để lược trận cho Tạ Tiên Tử chăng?

-Đệ với lão tiền bối đều không phải là môn hạ của phái Điểm Thương, hơn nữa đệ ngưỡng mộ phong cảnh Nhi Hải từ lâu. Chẳng hay tiền bối có nhận lời chở tại hạ đi tới chỗ chị họ của tại hạ hẹn ước, để xem đối thủ là một nhân vật thần bí và lợi hại như thế nào không?

-Nếu Độc Cô lão đệ muốn đi chơi thuyền và nhậu nhẹt thì lão sẵn sàng lắm.

Nào, chúng ta xuống thuyền ngay đi.

Độc Cô Sách liền theo Bách Biểu đi tới bờ Nhi Hải và mỉm cười hỏi:

-Thế nào? Lá thư của tại hạ giới thiệu, lệnh tôn có được chị họ của tại hạ thu nhận làm môn đồ không?

-Lời nói của lão đệ nặng như chín cái đỉnh, tiểu tôn đã được Tạ Tiên Tử thu làm đệ tử rồi.

-Như vậy thì hay lắm! Vì việc này mà suýt tý nữa thì tại hạ không được gặp lão tiền bối nữa.

-Chả lẽ lão đệ đã gặp phải tai nạn gì rồi hay sao?

-Chuyện đã qua rất ly kỳ và nguy hiểm vô cùng, một lời không sao nói xiết được, chúng ta hãy cùng xuống thuyền trước, rồi tại hạ xin kể cho lão tiền bối nghe.

Bách Biểu thấy chàng nói như vậy thắc mắc vô cùng, nhưng vẫn phải vội đi sửa soạn thức ăn và rượu, rồi xuống thuyền cùng Độc Cô Sách đi Nhi Hải luôn,

Độc Cô Sách vừa cầm chén lên uống vừa ngắm cảnh ở Nhi Hải, rồi chàng thủng thẳng kể hết đầu đuôi câu chuyện của mình đã từng trải qua cho Bách Biểu nghe.

Bách Biểu nghe kể tới chỗ lợi dụng Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương chôn

sống Giang Tử Kỳ liền vỗ tay khen ngợi và uống cạn luôn một chén rượu thật lớn,

nhưng khi nghe đến chỗ Độc Cô Sách bị giam giữ ở trong Ly Hồn Cốc thì ông ta toát mồ hôi lạnh ra.

Nghe xong câu chuyện của Độc Cô Sách kể, Bách Biểu liền thở dài lắc đầu nói:

-Chuyến đi Ly Hồn cốc đó cũng may là lão đệ, chứ nếu là lão phu, thì không biết đã bị chết đến bao nhiêu lần rồi.

—————oOo—————

19. Bồn Thế Đà Dao

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Khi vào tới trong Chúng Bồ chi môn và Chúng Nghi chi môn tại hạ trông thấy cái búa ngọc của lão tiền bối nên lo âu khôn tả.

Bách Biểu nghe nói tới đó bỗng cao hứng vô cùng liền cười như điên như khùng.

Độc Cô Sách thấy Bách Biểu cười như vậy liền nhìn ông ta hỏi:

-Đồng lão tiền bối sao bỗng đứng lại cao hứng như thế?

-Ân đức của lão đệ với ông cháu lão phu thật là cao hơn trời rộng hơn bể, không biết lấy gì mà báo đền được!

Lão tiền bối nói như thế thì không còn được gọi là giang hồ hào hiệp rồi!

-Người cao minh nhất trong giang hồ hào hiệp là không phụ ân của người, người kém hơn đôi chút thì đã nhận một chút ít ân của người ta thế nào cũng phải báo đền cho được mới thôi. Nhưng ông cháu Đồng mỗ thụ ân lão đệ quá lớn lao, không biết lấy gì mà đền bù nổi. Cho nên mỗi khi nghĩ đến lão đệ, là lại cảm thấy áy náy vô cùng!

-Đồng lão tiền bối hãy dẹp ý tưởng đó đi.

-Lão đệ thì ân không mong người ta báo đền đó là lòng hào hiệp của lão đệ, còn ông cháu của Đồng mỗ đã đội ơn của lão đệ hậu như thế dù sao ông cháu mỗ cũng phải cố nghĩ cách để đền ơn trong muôn một cho lão đệ, đó là do lòng người, không ai cưỡng ép được ai cả. Còn vừa rồi lão bỗng thất thanh cười là vì đã nghĩ ra một cách để tạm gọi đền bù được một chút ít ơn đức của lão đệ với ông cháu lão!

Độc Cô Sách gượng cười cau mày lại định nói, thì Bách Biểu đã cười và nói:

-Sự thực phương pháp của lão vừa nghĩ ra đó chỉ có thể gọi là giúp ích cho lão đệ khi du hiệp chân trời góc biển, trượng kiếm tiêu diệt bọn tà ma đầy thôi.

Độc Cô Sách thấy Bách Biểu có lòng thành như vậy, không sao từ chối, liền gật đầu đáp:

-Nếu lão tiền bối đã có dụng ý như vậy, Độc Cô Sách không dám từ chối nữa.

-Khi ở núi Mã Tích, lão đệ có trông Đồng mỗ tấn công Giang Tử Kỳ ba búa không?

Độc Cô Sách gật đầu lia lịa và giơ ngón tay cái lên khen ngợi rằng:

-Ba thể búa ấy trầm hùng tinh diệu, oai lực vô song. Giang Tử Kỳ là một tên hung nhân tuyệt thế như vậy, mà cũng bị tiền bối tấn công đến cuống cả chân tay lên không biết đâu mà chống đỡ.

Bách Biểu tỏ vẻ đắc chí mỉm cười tiếp:

-Ba thể búa ấy tên là Trầm Hương Cứu Mẫu, Ngô Cương phạt quế và Ngũ đỉnh khai sơn. Hồi còn trẻ lão phu vào núi dẫn củi gặp một dị nhân truyền thụ cho, bên trong biến hoá thần kỳ oai mãnh cực độ, bây giờ lão phu muốn truyền lại ba thể búa ấy cho lão đệ.

-Độc Cô Sách không quen dùng búa làm khí giới.

-Sao lão đệ thông minh suốt đời lại u mê nhất thời như thế? Oai lực của ba thể ấy alf ở những thể thức thần kỳ hoá linh diệu, chứ có phải là vì bản thân của chiếc búa ngọc đâu? Lão đệ không quen dùng búa, chẳng lẽ lão đệ lại không thể dùng kiếm thay búa mà sử dụng ba thể ấy sao? Thậm chí hoá nó thành chưởng pháp, chắc cũng không đến nỗi thường đâu?

Độc Cô Sách cũng biết ba thể búa này rất tinh kỳ oai lực khác thường, mà Bách Biểu lại có lòng chí thành biểu cho mình nên chàng gật đầu mỉm cười đáp:

-Lão tiền bối đã có nhã ý như vậy. Độc Cô Sách này còn từ chối thì thực không biết điều tí nào. Vậy xin lão tiền bối cứ chỉ giáo đi?

Bách Biểu nghe nói cả mừng, liền lấy đôi đũa thay búa, truyền ba thể thủ pháp:

Trầm Hương cứu mẫu, Ngô cương phạt quế và Ngũ đỉnh khai sơn cho Độc Cô Sách luôn, cả những biến hoá thần kỳ cũng nhất nhất truyền thụ hết cho chàng.

Văn hay võ cũng vậy, quý hồ mình có chút căn bản thì rất dễ thông hiểu những môn khác tương tự ngay. Vì vậy Độc Cô Sách chỉ học qua một lượt là hiểu biết ngay. Chàng có võ học thượng thừa hơn Bách Biểu nhiều, nên không đầy nửa tiếng, chàng đã thuộc lòng hết tất cả những sự biến hoá của ba thể búa ấy.

Bách Biểu rất kính phục thở dài đáp:

-Xưa kia lão phu học hỏi ba thể búa này, vừa tốn đúng một tháng trời, không ngờ Độc Cô lão đệ chỉ mới có chừng một tiếng đã thuộc lòng hết. Quả thực là một nhân vật thượng thặng, lão phu so sánh với lão đệ thực một trời một vực.

Độc Cô Sách học hỏi ba thể búa đó xong, chàng nhận thấy ba thể búa ấy quả thực thần diệu nên cũng lắc đầu thở dài nói tiếp:

-Người sáng chế ra ba thể búa tuyệt học này quả thực là cao minh, chỉ tiếc thay người đó chỉ truyền cho lão tiền bối có ba thể thôi, nếu truyền ba mươi thể, thì thể nào cũng vô địch thiên hạ!

Bách Biểu vừa cười vừa đáp:

-Để lão phu kể cho lão đệ hay câu chuyện mà lão phu đã học được ba thể tuyệt học này nhé?

Độc Cô Sách biết chị họ mình hẹn đấu với người ta vào ban đêm mà bây giờ mặt trời chưa lặn hầy còn rất sớm. Nên chàng gật đầu đáp:

-Xin Đồng lão tiên bối cứ nói đi. Độc Cô Sách tôi rất vui lòng lắng tai nghe.

-Hồi lão phu đi vào trong núi sâu ở phía Đông Động Đình dẫn củi đột nhiên nghe có tiếng người kêu gọi. Lão phu vội quay đầu lại nhìn mới hay người đó là một đạo sĩ gù.

-Đạo sĩ gù ư? Trong hai ba chục năm nay không hề nghe thấy trong võ lâm có một cao thủ tuyệt thể nào có hình dáng như vậy cả.

-Đạo sĩ ấy bình sinh không thích lai vãng với các nhân vật võ lâm, cho nên ít người biết đến ông ta. Biệt hiệu của ông ta là Tứ Chiêu Đạo nhân.

-Coi nghe cái biệt hiệu ấy, cũng cảm thấy lý thú rồi. Nhưng không biết hai chữ “Tứ chiêu” ấy là có nghĩa gì? Chẳng lẽ người đó lại có bốn mắt chẳng?

-Chữ “chiêu” này là “Chiêu thuật thể thức” chứ không phải chỉ “chiêu tử” là mắt đâu. Người đó đem võ học của các môn các phái với võ học của mình đã học hỏi được đem dung hoà và nghiên cứu kỹ lưỡng, rồi sáng tác ra tất cả bốn thể tuyệt học. Cho nên ông ta mới tự đặt cho mình một cái tên là “Tứ chiêu đà đao” như thế. Độc Cô Sách mỉm cười hỏi:

-Người ấy đã sáng tác ra bốn thể tuyệt học nhưng tại sao lại chỉ truyền cho lão tiên bối có ba thôi?

-Vì lão phu đã cứu y thoát chết nên y chỉ truyền thụ cho có ba thể thôi, còn nếu không cứu y thì có thể học hỏi được hết bốn thể đấy.

Độc Cô Sách thắc mắc không hiểu vội hỏi lại:

-Thế là nghĩa lý gì?

-Tứ Chiêu đà đao trúng độc sắp chết thấy lão phu đi qua liền lên tiếng kêu gọi định truyền thụ bốn thể tuyệt học ấy cho lão phu, để khỏi mai một môn võ công huyền diệu ấy.

-Phải! Đó là một sự bi đát nhất của các võ học danh gia, mà bất cứ người nào gặp trường hợp ấy cũng phải làm như vậy cả!

-Lão phu nghe thấy ông ta nói như vậy mừng rỡ khôn tả, nhưng lại đau lòng và thương tiếc họ ông ta. Lão phu hỏi ông ta tại sao lại bị trúng độc như thế, ông ta bảo chỉ vì đang đi ở trong núi khát nước, lỡ ăn phải một trái cây độc.

-Chắc lão tiên bối biết cách giải trừ chất độc của trái cây ấy phải không?

-Lão phu nghe thấy thể liền an ủi ông ta và nói có biết cách giải cứu chất độc của trái cây ấy, cam đoan sẽ chữa khỏi cho ông ta ngay.

-Tứ Chiêu đã dao sắp chết lại được cứu tinh đem đến sự sống, tất nhiên phải rất cao hứng mà truyền thụ bốn thể tuyệt học ấy cho lão tiền bối phải không?

Bách Biểu lắc đầu xua tay đáp:

-Lão đệ đoán lầm rồi! Đạo sĩ ấy tính nết rất quái dị.

Bách Biểu cầm chén lên hớp hai hớp rượu gắp một miếng thịt nai khô Vân Nam lên nhai, rồi mới từ từ nói tiếp:

-Tứ Chiêu đã dao nghe lão phu nói có thể cứu chữa khỏi chất độc ấy và có thể cứu y thoát chết. Không ngờ y không lộ vẻ kinh ngạc và không mừng rỡ chút nào mà lại tuyên bố rằng: "Bần đạo bình sinh không chịu thụ ơn của ai hết, nếu thí chủ cứu bần đạo thoát chết, thì bần đạo thể nào cũng phải báo đáp".

Độc Cô Sách xen lời:

-Đạo sĩ ấy nói như vậy là sự rất thường, sao lão tiền bối lại bảo y là có tính nết quái dị được?

-Lão đệ hãy để yên cho lão phu nói tiếp lão phu sẽ nói đến chỗ quái dị của y.

Bách Biểu nhìn vào mặt nước hình như đang nghĩ lại chuyện xưa. Một lát sau, ông ta mới mỉm cười nói tiếp:

-Quả thực có lý do riêng vì y bảo nếu lão phu không cứu y, y sẽ chết nên y phải truyền thụ hết bốn thể tuyệt học ấy cho lão phu để khỏi thất truyền.

Độc Cô Sách cầm ly rượu lên uống lắng lắng nghe Bách Biểu nói tiếp:

-Nhưng nếu lão phu cứu y thoát chết, thì y không chịu truyền thụ hết bốn thể tuyệt học ấy cho lão phu nữa, nhiều nhất là chỉ có thể truyền tới ba thể tuyệt học ấy cho lão phu thôi, còn một thể giữ lại để phòng thân.

-Đạo sĩ nói như vậy, thì không phải là người có lượng như các vị kỳ nhân dị sĩ.

-Đạo sĩ đã quyết định như vậy cũng có hai lý do riêng.

-Chắc hai lý do của y thể nào cũng quái dị lắm?

-Lý do thứ nhất là nếu lão phu cứu y thoát chết y truyền thụ tuyệt nghệ cho lão phu là để đền ơn. Trong đời nghiên cứu ra được bốn thể tuyệt học ấy thôi mà y đã bằng lòng truyền thụ cho lão phu ba thể như vậy kể cũng hậu hĩ lắm rồi.

-Lý do thứ nhất này kể cũng vững đấy.

Bách Biểu ngừng tay chèo để mặc cho chiếc thuyền theo nước trôi đi rồi vừa nhậu vừa nói tiếp:

-Điểm thứ hai là y hiềm lão phu đã luống tuổi lại không được thông minh khôn ngoan như người, không phải là một nhân vật có tài thượng thừa. Y đã sáng chế ra tuyệt học, tất nhiên là phải mong trước khi chết truyền thụ cho một người lý tưởng. Cho nên trong bốn thể búa đó, y phải giữ lại một thể mạnh nhất, để cho đồ đệ vị lai của y khỏi thua kém lão phu.

Độc Cô Sách nghe nói bật cười liền đỡ lời:

-Hai lý do này của y tuy quái dị, nhưng Tứ Chiêu đã đao nà kể cũng thành thực đáng yêu. Thế lúc ấy lão tiên bối trả lời y ra sao?

-Lão phu không suy nghĩ gì hết, liền nhận lời cứu chữa cho y ngay. Vì cứu nguy tế bần là tôn chỉ của lão phu, đừng nói y chỉ truyền thụ cho lão phu ba thể tuyệt học thôi, mà dù không truyền thụ một thể nào, lão phu cũng cố hết sức cứu cho y thoát chết.

-Lão tiên bối trả lời rất hay và khiến ai nghe thấy cũng phải kính phục. Nếu tại hạ là Tứ Chiêu đã đao, thì thế nào cũng truyền thụ hết bốn thể tuyệt học ấy cho tiên bối mới phải.

Bách Biểu gượng cười nói tiếp:

-Nếu lúc ấy lão phu mà gặp được lão đệ có phải là tốt biết bao không, nhưng tiếc thay lại gặp đạo sĩ quái dị ấy nên lão phu trả lời xong liền bị y mắng cho một trận.

Độc Cô Sách vội đặt ly rượu xuống, ngạc nhiên hỏi:

-Lão tiên bối trả lời như thế là chính đại quang minh tại sao y lại mắng lão tiên bối?

Bách Biểu thở dài, cau mày nói tiếp:

-Y bảo lão phu đừng có giả bộ nhân nghĩa để định lấy đức cảm phục y nữa. Chi bằng cứ khoanh tay đứng yên để mặc cho y chết và cũng đừng có hòng y truyền thụ cho một thể tuyệt học nào.

-Đạo sĩ ấy quả thực là kỳ quái!

-Y đã nói như vậy, lão phu cũng chẳng muốn nói nhiều, liền ra tay giải độc cho y mà học được ba thể tuyệt học này!

-Thế bây giờ Tứ Chiêu đã đao có còn sống ở trên đời này không?

-Từ đó đến nay đã được hơn hai mươi năm trời rồi, lão phu đã đầu bạc như thế này, chưa chắc lão đạo sĩ ấy còn sống được ở trên đời này.

Độc Cô Sách nghe nói thở dài, rồi lại hỏi tiếp:

-Không biết y đã tìm được người truyền nhân lý tưởng chưa? Lão tiên bối có biết tin ấy không?

-Lão phu không hay biết chuyện đó, nhưng lão phu biết thể tuyệt học cuối cùng của y còn giữ lại là thể “Vạn tượng hồi xuân”.

Độc Cô Sách kêu “ồ” một tiếng, làm như đã vỡ lẽ:

-Tại hạ hiểu rồi!

-Lão đệ hiểu cái gì?

-Tại hạ nghĩ được bốn thể tuyệt học của lão đạo sĩ đó sáng tạo bên trong có bao

hàm diệu lý của Xuân Hạ Thu Đông bốn mùa.

Bách Biểu bán tín bán nghi lại hỏi tiếp:

-Sao lão đệ lại nghĩ ra được như thế?

Độc Cô Sách có vẻ cao hứng, hớn hờ cười đáp:

-Ngày nọ ở trên núi Mã Tích, tại hạ ngắm ngẫm để ý lão tiên bối giở ba thể tuyệt học ra đấu với Giang Tử Kỳ, đã có một chút ấn tượng. Ngày hôm nay lại được lão tiên bối truyền thụ cho, nên càng nhận thấy sự nhận xét của mình rất đúng.

-Nhận xét của lão đệ như thế nào?

-Tại hạ thấy lão tiên bối truyền thụ cho thể thứ nhất “Trầm hương cứu mẫu” như là: cái lọng lừa ở trên không, mà bỗng có tiếng sấm sét kèm theo mưa gió đổ xuống, không khác gì là tiết trời mùa hạ vậy.

-Lão đệ nói rất có lý.

-Thể thứ hai “Ngô Cương phạt quế” thì tựa như gió thổi lá rụng trắng lạnh đeo lơ lửng trên đỉnh non cao, không khác gì là tiết lạnh lẽo của mùa thu.

-Sự nhận xét của lão đệ rất thông minh, quả thực không sai một ly một tý nào.

Độc Cô Sách uống cạn nửa ly rượu, nhìn thẳng về phía xa, thấy mặt trời đang lặn đỏ cả một góc trời. Chàng ngẩng nhìn cảnh đẹp một hồi, rồi mỉm cười nói tiếp:

-Thể thứ ba “Ngũ đình khai sơn” lại tựa như gió bắc hiu hắt thổi, sương tuyết phủ, đầy biên quan, đúng là cảnh giá lạnh của Đông về.

Bách Biểu nghe tới đó có vẻ hồ thẹn, một tay vuốt râu và lắc đầu thở dài nói tiếp:

-Đồng Bách Biểu này nhờ có ba thể tuyệt học ấy, may mắn được một chút hư danh ở trên giang hồ. Ngờ đâu hết nửa đời người rồi, mà cũng không sao hiểu thấu được diệu lý huyền cơ của ba thể võ ấy. Cho đến ngày hôm nay nghe lão đệ nói mới cảm thấy mình như là một kẻ tối tăm mà được lão đệ khai sáng trí óc cho vậy, và cũng đúng với câu cổ nhân đã nói: “Tiếp chuyện bạn một đêm, hơn là đọc hai mươi năm sách vở”!

-Tại hạ nhận xét thấy như vậy liền nghĩ bụng: “Vạn tượng hồi xuân” mà chưa chịu truyền thụ cho lão phu! Nhưng đáng lẽ y phải giữ lại thể cuối cùng là thể của mùa đông mới đúng, sao y lại ngắt ngọn mà không truyền thụ thể ấy cho lão phu?

-Võ học theo diệu lý của bốn mùa mà tạo thành, thì không cứ phải theo sự tuần tự của bốn mùa đâu, như bốn thể tuyệt học này của đạo sĩ ấy sáng tác lại lấy Hạ nóng hồi làm bắt đầu của pho võ mà lấy mùa xuân làm kết thúc. Theo sự ước đoán của tại hạ thì thể “Vạn tượng hồi xuân” này của y thể nào cũng phải tới ảo diệu cực điểm, cao minh hơn ba thể kia nhiều.

-Y giữ lại thể “Vạn tượng hồi xuân” để truyền nhân, thì tất nhiên ảo diệu hơn ba thể Hạ Thu Đông mà y đã truyền thụ cho lão phu nhiều! à... à Độc Cô lão đệ này, thể Vạn tượng hồi xuân để làm tên, còn ba thể kia lại không lấy Hạ Thu Đông làm tên, mà lại đặt khác đi như thế?

-Có lẽ lão đạo sĩ truyền thụ cho lão tiền bối về phủ pháp, thì tất nhiên y phải đặt tên những thể võ đó lại cho có liên can đến búa, để truyền thụ cho lão tiền bối, chứ sự thực không phải là tên thực của ba thể võ kia đâu.

-Lão đệ thông minh thật!

Nói tới đó ông ta liền cầm chén rượu uống một hơi nữa, rồi lắc đầu thở dài nói tiếp:

-Đáng tiếc thật! Đáng tiếc thật!

-Đáng tiếc cái gì hả lão tiền bối?

-Lão phu tiếc là không biết hiện giờ Tứ Chiêu Đà đao còn sống hay không?

Bằng không y mà được lão đệ thì thể nào y cũng truyền thụ “Vạn tượng hồi xuân” kia cho lão đệ ngay.

-Nhất ẩm nhất trác gia do tiền định, lão tiền bối luyện tiếc làm chi. Lúc này cảnh sắc đang đẹp tuyệt vời chúng ta hãy đối cảnh uống cạn với nhau ba chén trước, và cũng gọi là cảm tạ lão tiền bối đã truyền thụ tuyệt nghệ cho.

Hai người liền cùng nhau uống cạn ba chén một lúc. Bách Biểu cao hứng lại còn lớn tiếng ca một bản hoài cổ.

Độc Cô Sách nghe xong tiếng ca, vừa cười vừa nói:

-Lão tiền bối hào hứng thực, nhưng trong bài ca có câu: “Bách bôi túy thống ẩm” thì tại hạ tửu lượng hãy còn kém lắm, làm sao mà có thể tiếp nổi lão tiền bối uống luôn một trăm chén như thế được? Nay mai nếu có dịp may, lão tiền bối được gặp Nam Môn sư thúc của tại hạ, thì lúc ấy mới thực là: ”Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu”.

-Độc Cô lão đệ có biết tại sao khi ở núi Mã Tích, Giang Tử Kỳ dụ lão phu gia nhập Hoàn Vũ Cửu Sát lão phu lại muốn nhận lời y không?

-Sao lão tiền bối lại có ý nghĩ ấy?

-Vì đối phương đã biết thị hiếu của lão phu. Từ khi ra đời tới giờ, lúc nào lão phu cũng mong muốn được cùng Nam Môn đạo trưởng đối ẩm luôn mười ngày đêm như vậy mới thực là khoái.

-Chờ khi nào kết thúc đại hội Nam Thiên diệt trừ quần ma xong, Độc Cô Sách sẽ giới thiệu Nam Môn sư thúc với lão tiền bối, để lão tiền bối được toại tâm nguyện.

-Lão đệ có ý như vậy, lão phu xin cảm tạ trước một chén.

Độc Cô Sách cũng nâng chén lên uống cạn luôn Bách Biểu thấy thế liền cả cười và đỡ lời:

-Tửu lượng của lão đệ cũng không phải tầm thường.

-Khi nào cao hứng lắm thì tại hạ mới có thể uống được mười cân còn mượn rượu để tiêu sầu, thì chỉ uống tới năm cân là đã ngà ngà say rồi.

-Lão đệ nói như thế thực không thông chút nào.

-Tại sao lão tiền bối lại bảo là không thông?

-Không những lão phu nhận thấy khiêm lý, mà còn có rất nhiều vị cổ nhân cũng đều phản đối câu mượn rượu tiêu sầu ấy.

-Lão tiền bối chỉ những vị cổ nhân ấy là ai?

-Lý Thanh Nguyên đã nói: “Cứ bôi tiêu sầu, canh sầu” và Tân Giá Hiền cũng nói: “Sầu nhân đạo tửu năng, tiêu giải, nguyên lai tử thị sầu nhân hại. Đối tửu viết tự lượng, túy hai hoàn đoạn trường. (Người rầu rĩ bảo rượu có thể giải sầu, khi uống say mới biết rượu càng làm cho mình sầu thêm. Uống rượu vào càng nghĩ nhiều, khi say càng sầu đứt ruột).

-Lão tiền bối đã bị hai vị đại thi nhân nhà Đường với nhà Tống lừa dối rồi, đó chính là nghĩa bóng đây. Họ càng bảo người sầu không nên uống rượu, thì lại càng nhìn nhận chỉ có rượu mới là tri ân duy nhất của người đa sầu đa cảm thôi. Bách Biểu trợn mắt lên nhìn Độc Cô Sách, chưa kịp hỏi thì Độc Cô Sách lại nói tiếp:

-Vì thế mà Lý Thái Bạch đã một mặt nói: “Khử bôi tiêu sầu, sầu canh sầu”, nhưng mặt khác lại nói: “Hô đồng tương xuất hoán mỹ tửu, dữ nhi đồng tiêu vạn cổ sầu” (gọi tiểu đồng ra đi đổi rượu ngon, để cùng bạn giải mối sầu vạn cổ).

-Lão đệ nói rất phải, luận điệu của các vị cổ nhân ấy quả thực là mâu thuẫn hết sức.

-Đó không phải là họ tự mâu thuẫn, mà là sự nhận xét riêng của mỗi nhà văn đó thôi.

—————oOo—————

20. Trên Đảo Kim Chi Nổi Phong Ba

Đồng Bách Biểu uống một hớp rượu, rồi nhìn Độc Cô Sách mỉm cười nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ không những là tri kỷ của thi nhân mà còn là tri kỷ của tửu nhân nữa. Kể hiếu tửu này, xin mừng lão đệ mười ly.

Độc Cô Sách nghe nói vội xua tay đáp:

-Lát nữa tại hạ còn phải lược trận cho Tà Tiên Tử, nếu uống thêm mười chén nữa thì thể nào cũng say mềm.

-Một chén rượu có thể biến sầu sơn sắc, lão đệ uống mười chén thể nào cũng thần oai hơn trước và thể nào cũng đẩy lui được cường địch của Tạ Tiên Tử. Lão phu không để cho lão đệ độc ẩm, mà sẽ uống gấp đôi ngay.

Độc Cô Sách nghe thấy ông ta nói thế, không tiện từ chối, đành phải cau mày lại uống cạn luôn mười chén nữa. Bách Biểu uống xong hai mươi chén mà vẫn ung dung như thường nhưng Độc Cô Sách thì đã ngà ngà rồi. Uống xong chén cuối cùng, chàng đặt chén xuống cười như điên như khùng và nói:

-Lát nữa tại hạ ra tay, đấu với kẻ địch thể nào cũng sử dụng ba thể võ tuyệt học, của lão tiền bối vừa truyền thụ cho, gọi là mở hàng để lấy chút hên.

-Lão đệ công lực tinh thâm, thần oai cái thế, ba thể tuyệt học đó do lão đệ sử dụng, thì oai thế nào cũng mạnh hơn nhiều. Theo ý lão phu, thì lão đệ nên đổi cho nó ba cái tên khác chứ đừng dùng tên cũ, vì tên cũ là chỉ dùng để sử dụng búa, chứ có phải sử dụng kiếm đâu?

Độc Cô Sách không từ chối, gật đầu đáp:

-Việc đổi tên mấy thể võ đó không khó khăn gì hết. Bây giờ tại hạ xin đổi là Trầm lôi uất hận, Sảng khí nghênh thu và Thuy tuyết phiêu đông. Tại hạ thiết nghĩ đổi như thế mới phối hợp với thể Vạn tượng hồi xuân không biết lão tiền bối có tán thành hay không?

Bách Biểu vỗ tay vừa cười vừa trả lời:

-Hay lắm! Hay lắm! Ba cái tên này hay thực!

Hai người tiếp tục trò chuyện và tiếp tục bơi thuyền đi, mãi tới canh hai mới đến đảo Kim Chi. Độc Cô Sách đã hơi say rồi.

Hai người lên trên đảo, không thấy một bóng người nào hết! Độc Cô Sách trợn ngược đôi ngươi lên hỏi:

-Chị họ tại hạ hẹn ước với kẻ địch tới đây đấu võ, sao đến giờ vẫn chưa thấy một người nào cả?

Lúc này Bách Biểu cũng hơi say, nên vuốt râu vừa cười vừa đáp:

-Có lẽ hãy còn sớm, nên đôi bên vẫn chưa tới.

Nói tới đó, ông ta bỗng chỉ tay vào trong khu rừng rậm mà nói tiếp:

-Lão đệ phía đằng kia có rừng, chúng ta thử đi tới đó xem sao?

Độc Cô Sách gật đầu, hai người liền đi về phía đó ngay, vừa đi tới bên lẻ rừng đã nghe thấy trong rừng có giọng lầm lì hỏi:

-Ai đó? Có phải Tạ Dật Tư đến phó ước đây không?

Độc Cô Sách liền đáp:

-Chị họ của mõ có việc bận không tới được, sai mõ tới thay mặt đây.

Chàng vừa nói vừa đi thẳng vào trong rừng thấy có hai nam nữ ngồi ở đó. Người

đàn ông tuổi trạc ba mươi sáu ba bảy, mặc võ phục màu xanh, mặt mũi anh tuấn, nhưng má bên phải có một vết sẹo dài chừng hai tấc. Còn người đàn bà tuổi trạc hai mươi ba, hai mươi bốn rất đẹp và cũng rất yếu điệu.

Thiếu phụ áo vàng xinh đẹp thấy Độc Cô Sách với Bách Biểu bước vào liền quay đầu lại cười khanh khách và nói với người đàn ông mặt có sẹo kia rằng:

-Thanh đại ca, Tạ Dật Tư là chủ môn của một môn phái mà cũng dâm dăng như ai, nuôi người đẹp trai để mua vui.

Độc Cô Sách nghe nói liền quắc mắt lên nhìn thiếu phụ ấy mà quát mắng:

-Tiện tỳ kia là ai? Sao dám ăn nói bậy bạ làm nhục chị họ của ta như thế?

Thiếu phụ kêu “ôi chà” một tiếng rồi cười lẳng lơ đáp:

-Người hà tất phải cải chính như thế làm gì? Xem người đẹp trai như thế kia, lại tự xưng là chị em với Tạ Dật Tư. Chả lẽ hai người lửa gần rơm mà chẳng có chuyện gì xảy ra chứ?

Phần vì rượu say, phần vì thấy đối phương nói xấu mình với chị họ, chàng không sao nén nổi được lửa giận, giờ chưởng lên định tấn công ngay.

Thiếu phụ xua tay nói:

-Nếu người muốn đánh nhau, ta vui lòng tiếp ngay. Nhưng trước khi đánh có nên thông danh họ rồi hãy đấu không?

Độc Cô Sách lạnh lùng đáp:

-Ta là Độc Cô Sách, vị này là Đồng Bách Biểu tiền bối, còn hai người là cái thá gì?

Thiếu phụ cau mày lại ngắm nhìn Độc Cô Sách một hồi rồi lắc đầu thủng thẳng nói tiếp:

-Người trông mặt mũi sáng sủa như thế kia, sao ăn nói lại kém lịch sự như thế?

Nói tới đó, nàng đưa mắt liếc Độc Cô Sách một cái rất tình tứ rồi chỉ vào người đàn ông có sẹo trên mặt mà tiếp:

-Đây là chồng ta tên Lâm Thanh Kiệt.

Độc Cô Sách liếc nhìn Lâm Thanh Kiệt rồi hỏi thiếu phụ:

-Còn người là ai?

-Dương Tiểu Đào! Thế nào, cái tên ấy có đẹp không?

Độc Cô Sách trợn ngược đôi mày lên, đáp:

-Cái tên Dương Tiểu Đào này thực đúng với sự thật.

Hình như Tiểu Đào không coi người chồng là Lâm Thanh Kiệt vào đâu hết, nên nàng vẫn đưa mắt tống tình Độc Cô Sách, và cười rất lẳng lơ nói với chàng tiếp:

-Bạn Độc Cô thử nói cho thiếp xem, cái tên của thiếp nhẹ nhàng tươi đẹp như hoa dương, và diễm lệ như hoa đào không?

Bách Biểu nghe thiếu phụ nói như thế liền nghĩ thầm:

”Dương Tiểu Đào này là người của môn phái nào? Sao y thị lại hạ lưu vô sỉ đến như thế?”

Độc Cô Sách nghe xong, bỗng bật cười đáp:

–”Nhất thế dương hoa nhị thế đào, vô nghi tam thế hoá nhân yêu, bất thiên hà sự thái khinh khiêu?” (một đời là hoa dương (khế) hai đời là hoa đào, đời thứ ba thế nào cũng thành yêu mị chứ không sai, bằng không sao lại lẳng lơ như thế?)

Tiểu Đào nghe nói, liền nghiêng răng mím môi hỏi:

–Người này lạ thực, sao lại bảo thiếp là yêu mị lẳng lơ? Sao lại mắng chửi thiếp thậm tệ như vậy?

Độc Cô Sách trợn ngược lông mày lên nói tiếp:

–Ta chửi ngươi như thế đã thôi đâu, lại còn muốn giết ngươi ngay tại chỗ là khác?

Tiểu Đào nghe nói, dẹp ngay thái độ lẳng lơ lộ vẻ sát khí, cười khẩy hỏi:

–Người có biết lai lịch của ta không? Ngươi dám giết ta ư? Ngươi thử sờ tay lên gáy xem có xúng không đã? Và đã chắc đâu ngươi giết nổi ta?

Độc Cô Sách cười như điên như khùng nói:

–Ta khỏi cần biết lai lịch của ngươi là gì? Cứ thấy ngươi là dâm yêu tội người đáng chết lắm rồi. Dù ngươi có là con gái cưng của Diêm Vương cũng không sao thoát khỏi ba thế võ của ta.

Tiểu Đào dùng mũi kêu “hừ” một tiếng và hỏi tiếp:

–Nếu ta chống đỡ được ba thế võ của ngươi thì sao?

Đang say sưa, Độc Cô Sách không suy nghĩ gì hết liền nhanh nhẩu trả lời ngay:

–Nếu ngươi chống đỡ nổi ba thế của ta, thì ta tự động đi gặp vua Diêm Vương ngay.

Vẻ mặt lạnh lùng, Tiểu Đào gật đầu nói:

–Ngươi thực là người ngông cuồng nhất trong đời ta. Được ngươi rút khí giới ra đi.

Độc Cô Sách đưa tay về phía sau rút thanh kiếm đeo trên lưng xuống Tiểu Đào thấy chàng rút kiếm gỗ ra, liền cười khẩy, lắc đầu nói tiếp:

–Ngươi ngông cuồng quá mức, lại dùng thanh kiếm gỗ để làm khí giới như vậy mà còn dám bảo ta chống đỡ không nổi ba thế võ của ngươi nữa.

Độc Cô Sách kiêu ngạo đáp:

–Tuy kiếm của ta là kiếm gỗ, nhưng ở trong tay ta oai lực của nó lại không kém gì Can Tương, Mạc Tà hay Trảm Lư bảo kiếm.

Tiểu Đào vừa lắc đầu vừa rút cái móc bằng ngọc xanh dài chừng hai thước ra,

Bách Biểu thấy nàng ta rút cái móc bằng ngọc xanh ra liền giật mình kinh hãi mấp máy mấy cái đinh nói lại thôi.

Lúc ấy Lâm Thanh Kiệt đứng ở cạnh đó liền thủng thẳng đi tới, lên tiếng hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Bạn Độc Cô nói đại diện Tạ Dật Tư đến đây phó ước, chẳng hay có đem vật ngày nọ tới không?

Độc Cô Sách không biết vật đó là vật gì, nhưng vẫn gật đầu lia lịa đáp:

-Tất nhiên là có chứ, quý hồ Tiểu Đào chống đỡ nổi ba thế kiếm của mỗ là mỗ đưa ngay.

-Chúng ta đánh cuộc với nhau nhé? Nếu ta chống đỡ nổi ba thế kiếm của người, hay là thắng người, thì người phải trao trả chồng ta vật ngày nọ. Trái lại...

Vì thấy cái móc ngọc của Tiểu Đào rất cổ kính và trong suốt, ai thấy cũng ưa thích, Độc Cô Sách liền thừa cơ nói:

-Trái lại người phải để lại cái móc ngọc xanh kia.

Tiểu Đào cau mày lại, ngạc nhiên hỏi:

-Người dám lấy cái móc ngọc xanh này của ta ư?

Lúc này hơi men đã bốc lên, Độc Cô Sách không còn suy nghĩ gì cả, liền cười khanh khách đáp:

-Đến người ta còn dám giết, sao ta không dám lấy cái móc ngọc xanh này?

Tiểu Đào không nói năng gì nữa, giơ cái móc lên ngang ngực, cười khẩy hỏi tiếp:

-Người đừng có ngông cuồng như thế vội, mau ra tay tấn công đi! Chúng ta hãy đấu ba thế trước rồi sẽ nói chuyện sau.

Độc Cô Sách lắc đầu, vừa cười vừa đáp:

-Đấu xong ba thế thì e người không còn mồm mà nói nữa.

Vừa dứt lời, chàng đã múa thanh kiếm gỗ, sử dụng ba thế tuyệt học hãn thế của Bách Biểu mới truyền thụ cho.

Sau khi lắm giấc mơ hoang đường ở Tây Thi cốc đến giờ, Độc Cô Sách đối với đàn bà dâm đảng ghét hận khôn tả, hơn nữa, khi mới gặp mặt Tiểu Đào lại bảo người chị họ rất đáng kính của chàng là dâm phụ, đồng thời thái độ lẳng lơ của nàng ta cũng đủ làm cho chàng chán ghét. Ngoài mấy điểm trên lại còn một điểm nữa là chàng uống quá lượng, bị gió lạnh thổi, hơi men cứ bốc lên hoài. Ba điểm đó làm cho một người rất trung hậu, hiền lành như chàng đã hăng hái chỉ muốn giết chết đối phương mới hả dạ. Vừa ra tay, chàng đã giở toàn lực ra sử dụng ba thức tuyệt học của Tứ Chiêu Đà Dao. Đồng thời chàng lại càng ngấm ngấm xen lẫn Đại Bi Thần công và La Hán kinh, hai môn tuyệt học của sư môn vào nữa.

Với công lực tầm thường như Bách Biểu khi ở núi Mã Tích, ông ta sử dụng ba thể võ kỳ lạ này âm thầm Giang Tử Kỳ bị nguy hiểm liên tiếp, không biết đâu mà chống đỡ, huống hồ là chàng công lực cao hơn Bách Biểu ba bốn lần và còn xen thêm hai môn tuyệt học của sư phụ chàng vào nữa.

Dương Tiểu Đào là người có lai lịch rất lớn công lực cũng khá cao, trong người lại còn đem theo mấy vật rất độc để cho nàng ta có dịp ra tay thi thố trước Độc Cô Sách với Bách Biểu thì hai người khó mà thoát khỏi tai kiếp nhưng quỷ thần xui khiến vì hơi men mà Độc Cô Sách lại ngông cuồng đòi đấu ba thể có thể giết được kẻ địch và đánh cuộc với đối phương. Tiểu Đào tự tin tài ba của mình có thể thắng được đối phương vì vậy nàng không chuẩn bị sử dụng mấy môn rất ác độc của tổ truyền để đối phó.

Bây giờ nàng thấy đối phương múa thanh kiếm gỗ lên, một khoảng rộng hơn trường kiếm khí lạnh bao trùm, thế kiếm vừa nhanh vừa biến ảo huyền diệu khiến nàng không biết đâu mà chống đỡ và tránh né.

Tiểu Đào biết là nguy tai, nhưng đối phương không để cho mình rảnh tay gỡ thủ đoạn khác ra. Nàng đành phải múa tít cái móc nhọn xanh định dùng thế "Mạc Thiên tịch địa" (màn trời chiếu đất) để bảo vệ lấy thân hình, như vậy may ra thoát được ba thể võ của đối phương thì lúc ấy đối phương thể nào cũng bị chết dưới tuyệt học gia truyền của mình.

Thế "Mạc Thiên tịch địa" của nàng quả thật là một thể võ tuyệt học hộ thân, nhưng đấu với Độc Cô Sách có những thể võ tuyệt diệu hơn nữa, nàng lại hoảng hốt gỡ thế võ ấy ra nên mới mất hết công hiệu.

Cây móc ngọc xanh vừa đụng vào thanh kiếm gỗ đã bị chân lực của La Hán kinh ở thân kiếm dồn ra, Tiểu Đào liền cảm thấy hổ khẩu nứt nẻ, cái móc rớt ngay xuống.

Ánh sáng kiếm lại lấp lánh, liền có tiếng kêu la thảm khóc nổi lên. Quả nhiên Tiểu Đào chỉ tránh được hai thể đầu thôi, thể thứ ba "Thụy tuyết phiên đông" (tuyết được mùa bay trong mùa đông) đâm trúng vào cổ. Tuy kiếm là kiếm gỗ, nhưng vì thân kiếm có chân lực dồn vào, đến sắt đá cũng tan vỡ huống hồ là da thịt người, và nơi đó lại chỗ yếu hiểm, thì tất nhiên Tiểu Đào bị kiếm đâm trúng, xác phải lăn ra đất.

Bách Biểu kêu "ủa" một tiếng rồi cau mày lại không nói năng gì hết.

Độc Cô Sách rất hào hứng, giơ kiếm gỗ lên chỉ vào Thanh Kiệt mà cười như điên như khùng hỏi:

-Lâm Thanh Kiệt, ngươi muốn trả thù cho vợ ngươi không?

Thanh Kiệt nghiêng rằng "còm cộp" không thèm đếm xỉa đến lời khiêu chiến của

Độc Cô Sách, chỉ chạy lại ầm xác vợ lên định đi luôn.

Độc Cô Sách vẫn sảng sặc cười, nói tiếp:

-Kẻ tham sống sợ chết, thất phu vô nghĩa kia! Người không muốn đi cùng với vợ người sang Thế giới cực lạc để làm đồng bệnh yuen ương, ta cũng không ép người làm chi, nhưng còn cái móc ngọc ta đã đánh cược được, người phải để lại, không được đem đi.

Thanh Kiệt chẳng nói chẳng rằng, ném luôn cái móc ngọc lên hoá thành một cái vòng xanh bay tới trước mặt Độc Cô Sách.

Độc Cô Sách đã say đến suýt té ngã, không biết gì hết, chàng thấy móc ngọc bay tới, định giơ tay ra bắt, nhưng Bách Biểu đã vội rút cái búa ngọc ra, tiến lên gạt cái móc ngọc rơi vào trong đồng cỏ, rồi lớn tiếng bảo Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô lão đệ, cái móc ngọc này rất có lai lịch, lão đệ đừng có rờ vào.

Bước đi loạng choạng, hai mắt lim dim, Độc Cô Sách lẩm bẩm hỏi:

-Lão tiên bối... cái móc ngọc này... có lai lịch gì? Tại sao tại hạ lại không rờ vào nó được?

Bách Biểu gượng cười đáp:

-Lão đệ có nhớ hai câu nói đã trấn động võ lâm vào hồi bốn mươi năm về trước không? Hai câu đó là: "Huyết ảnh thần trâm vô ảnh kiếm, Tiêu hồn bảo phiến đoạt hồn câu". Cái móc này tên là Đoạt Hồn câu", trên thân móc có loại chất độc kỳ lạ, chỉ có chủ nhân của nó là có thể cầm được thôi, chứ người khác rờ vào là chết ngay.

Độc Cô Sách tuổi mới hai mươi, tất nhiên những chuyện xảy ra vào hồi bốn mươi năm về trước làm sao mà chàng biết được.

Huống hồ ân sư của chàng là Đại Bi Tôn Giả lại chưa bao giờ kể cho chàng hay hai câu nói trên. Vì chàng nghe Bách Biểu nói không để tới chỉ trợn mày hỏi lại:

-Y... dám tẩm thuốc độc vào cái móc ư?

Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Thanh Kiệt ầm xác của Tiểu Đào đi. Lúc ấy hình bóng của Thanh Kiệt vừa ra tới ngoài rừng đã mất dạng.

Kẻ địch đã bỏ chạy. Độc Cô Sách bớt gay cấn, hơi men lại càng bốc lên thêm.

Chàng liếc nhìn Bách Biểu mỉm cười hỏi:

-Lão tiên bối... tại hạ... say rồi... muốn ngủ. Lão tiên bối... có thể cho... tại hạ uống thêm... chén nữa không?

Lúc này Bách Biểu mới ân hận đã ép Độc Cô Sách uống quá nhiều để chàng gây nên tai hoạ lớn, không có cách gì dàn xếp nổi nay nghe thấy chàng nói như thế, ông ta gượng cười đáp:

-Lão đệ, tảng đá xanh kia khá sạch, lão đệ hãy tới đó nghỉ một lát không nên

uống nữa.

Độc Cô Sách đã thấy đầu óc choáng váng, hai mắt nặng chình chịch loạn choạng đi tới cạnh tảng đá ngả lưng ra ngủ luôn.

Bách Biểu thấy chàng say như vậy, rầu rĩ khôn tả dậm chân lẩm bẩm tự hỏi:

-Ta tưởng y uống được rượu, ngờ đầu tửu lượng y lại kém như thế. Nay đã gây tai hoạ này, có phải là do lão tửu quỷ này gây nên không?

Ông ta nói tới đó thì ngoài rừng đã có tiếng người thở dài và đỡ lời:

-Lòng trời như vậy, thế kiếp không sao tránh khỏi, chứ có việc gì đến cụ đâu?

Bách Biểu giật mình quay đầu lại đã thấy Tạ Dật Tư vẻ mặt nghiêm nghị đang từ từ bước vào.

Bách Biểu có vẻ hổ thẹn liền nói tiếp:

-Tạ tiên tử, lão có ngờ đầu người hẹn ước với tiên tử lại là con gái của Âm Dương Song Ma nên mới để cho Độc Cô lão đệ gây ra tai hoạ lớn này.

Dật Tư xua tay mỉm cười đáp:

-Cụ đừng có rầu rĩ. Cũng may Độc Cô biểu đệ kịp thời tới đây trợ giúp tiểu bối, vì Dương Tiểu Đào thị oai danh của lão cha mẹ thị điêu ngoa ngang tàn bướng bỉnh hết sức. Nên tiểu bối phải ra mặt đối phó thế nào cũng phải nể mặt y thị, nhưng tới khi bị bắt ép quá, tiểu bối thế nào cũng phải ra tay đấu. Gia truyền tuyệt học của y thị lợi hại lắm, trong người y thị lại đem theo rất nhiều độc vật, nay y thị bị biểu đệ giết chết, tai kiếp này y thị tự gánh vác lấy chứ không phải là tiểu bối.

Bách Biểu nghe thấy Dật Tư nói như thế mới hơi yên lòng, liền mỉm cười hỏi:

-Thế ra Tạ Tiên Tử đến đã lâu rồi ư?

Dật Tư gật đầu đáp:

-Khi tiểu bối vừa gặp tiểu đệ đang đánh cuộc với Tiểu Đào, tiểu bối suy nghĩ giây lát mới quyết định ở ngoài rừng lợc trận nên không lộ mặt ra nữa.

Bách Biểu mỉm cười hỏi:

-Tiên Tử làm thế là muốn Độc Cô lão đệ diệt trừ yêu nữ phải không?

-Tiểu bối nghĩ việc gì mình cũng nhường nhịn cho Âm Dương Song Ma, thì chỉ làm cho chúng càng thêm hung ác thôi. Chi bằng cứ để cho biểu đệ giết chết con gái cưng của chúng trước như vậy mới dụ được chúng tái xuất giang hồ. Lúc ấy chúng ta, mới nhất tâm nhất trí đối phó chúng được.

-Tiên tử nghĩ như vậy rất phải.

-Tiểu bối đã quyết định như vậy, lại sợ con gái cưng của chúng thế nào cũng đem theo những môn võ khí hung ác năm xưa đã oai trấn bát hoang là: Huyết ảnh thần trâm, Vô ảnh kiếm và Tiêu hồn bảo phiến Đoạt Hồn Cầu.

Bách Biểu chỉ tay vào cái móc ngọc nằm ở trong đám cỏ mà nói tiếp:

-Tiên tử đoán rất đúng, kia chả là Đoạt Hồn Thư Cận của thất Nhu Âm Ma Sở Lục Châu năm xưa đã giết chế rất nhiều người là gì?

-Tiểu bối chỉ sợ Tiểu Đào không những công lực lợi hại và quái dị, trong người lại còn đem theo những vật lợi hại này, nên mới ẩn ngoài rừng để lược trận cho biểu đệ, ngờ đâu gần đây công lực của biểu đệ lại tinh tiến thế và có thêm hơi rượu trợ giúp nên đấu chưa đầy ba hiệp đã giết chết được Tiểu Đào ngay.

Bách Biểu nhìn Độc Cô Sách đang say sưa nằm trên tảng đá lắc đầu mỉm cười nói tiếp:

-Câu chuyện ngày hôm nay thực là may mắn. Điều thứ nhất vì Tiểu Đào quá đam mê mới bị trời phạt. Điều thứ hai quả thực vì Độc Cô lão đệ đã say sưa, ăn nói ngông cuồng mới khiến đối phương sinh nghi và khinh địch, nên y thị mới bị giết chết một cách dễ dàng như thế. Lão phu chắc tài ba của Tiểu Đào không đến nỗi kém cỏi như vậy đâu, không hiểu tại sao y thị chưa kịp ra tay đã bị toi mạng liền?

-Sự nhận xét của cụ cũng giống như tiểu bối vậy.

-Tạ Tiên Tử, xin thứ lỗi lão phu đường đột trước. Tại sao Tiên Tử lại gây thù oán với vợ chồng Lâm Thanh Kiệt?

-Tiểu bối kết thù với chúng từ hồi mười năm về trước. Lúc ấy tiểu bối đang thưởng thức hoa mai ở trên núi La Phù, thì đột nhiên gặp Lâm Thanh Kiệt. Tiểu bối với y cùng phát hiện một viên ngọc xanh y muốn chiếm được viên ngọc xanh ấy lại còn dùng những lời lẽ và cử chỉ vô lễ chọc ghẹo tiểu bối, vì thế tiểu bối giận mặt của y. Hai người đều dùng kiếm đấu với nhau, rút cục y bị tiểu bối chém trúng một nhát vào mặt.

-Thảo nào trên mặt y có một vết sẹo lớn.

-Mấy ngày trước đây, Thanh Kiệt đột nhiên đến Điểm Thương tìm kiếm, tiểu bối mới biết y đã kết hôn với Tiểu Đào. Y cậy thế của cha mẹ Tiểu Đào là Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ và Thất Nhu Âm Ma Sở Lục Châu. Hai tên hung ma cái thể hiện còn sống ở trần gian này.

-Vợ chồng Thanh Kiệt tới kiếm tiên tử phải là muốn đòi lại viên bích ngọc năm xưa không?

-Thanh Kiệt chỉ muốn cướp lại viên bích ngọc thôi nhưng Tiểu Đào lại thị tài hành hung địch trả thù cho chồng lấy lại món nợ bị tiểu bối đâm một nhát kiếm năm xưa mới thôi... sở dĩ tối hôm nay tiểu bối đến hơi chậm là vì viên bích ngọc đã bị huỷ, bạn xem có cái gì để thay thế không, ngờ đâu biểu đệ tới giải quyết hộ tiểu bối một vấn đề rất khó giải quyết này.

-Sao? Hòn ngọc xanh ấy đã bị huỷ ư? Hòn ngọc xanh ấy chỉ quý giá không thôi,

hay là còn có hiệu dụng khác?

-Bảy năm trước đây tiểu bối đã tặng viên ngọc ấy cho Ôn Bằng cô nương. Ngờ đâu cô ta lỡ tay đánh rơi xuống đất, viên ngọc liền vỡ tan tành.

-Ồi chà ! Đáng tiếc thật! Đáng tiếc thật!

Ngờ đâu Bách Biểu vừa nói tới đó Dật Tư đã xua tay và đỡ lời:

-Cụ nên đổi hai chữ “đáng tiếc” ấy thành hai chữ “đáng mừng” mới đúng.

Bách Biểu ngạc nhiên hỏi lại:

-Ngọc vỡ châu trâm là một việc hận nhất sao Tiên Tử lại bảo đáng mừng là nghĩ lý gì? Chẳng lẽ viên ngọc ấy là vật xui xẻo hay sao?

-Bản thân của viên ngọc thì hên xui gì đâu, nhưng nếu Ôn cô nương không lỡ tay đánh vỡ viên ngọc ấy thì nàng không thể nào có được võ công kinh người một cách nhanh chóng như thế.

Bách Biểu mới vỡ lẽ lại hỏi tiếp:

-Tiên tử nói như vậy có phải trong viên ngọc có bảo vật đấy không?

Dật Tư gật đầu đáp:

-Vì viên ngọc ấy vỡ mới hay bên trong có nửa cuốn Ngọc Thi Chân Giải với lọ Ngọc Thi linh dịch. Ôn cô nương uống luôn lọ nước Ngọc Tinh ấy, khổ luyện Ngọc Thi Chân Giải vì vậy mới có tuyệt nghệ như ngày nay.

-Sao? Trong đó chỉ có nửa cuốn Ngọc Thi Chân Giải thôi ư?

-Nửa cuốn đó là cuốn Thượng, còn cuốn Hạ ở đâu thì không ai biết không hiểu võ học bí kíp ấy là của ai để lại và cũng không nghe ai nói đến lai lịch của sách ấy cả.

-Lão phu nghe Độc Cô lão đệ nói công lực của Ôn cô nương cao siêu lắm.

-Ôn Bằng vốn dĩ là người có căn bản luyện võ thiên phú, mà lại uống thêm nước Ngọc Tinh cho nên công lực của cô ta hiện giờ đã cao siêu hơn cả chúng tôi. Nếu ông trời run rủi, cô ta lại kiếm ra được cuốn Hạ thì không đầy ba năm, cô ta sẽ trở nên người vô địch.

Độc Cô Sách say rượu vẫn ngủ say. Chưa vội đi đâu. Bách Biểu lại hỏi tiếp:

-Tiên Tử có biết hiện giờ Ôn cô nương ở đâu không?

-Dễ đoán lắm. Hiện giờ cô ta đang đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm Bạch Phát Quỷ Mẫu, người đã giết chết mẹ cô ta.

-Tiên tử đoán sai rồi chắc Tiên Tử không ngờ hiện cô ta đang ở gần Vân Nam này?

Dật Tư nghe Bách Biểu nói như vậy, cả kinh vội hỏi lại:

-Ôn cô nương đã tới Vân Nam tại sao không đi kiếm tiểu bối?

-Hiện giờ Ôn cô nương đang ở trong ổ ma thì làm gì có thì giờ đến thăm Tiên tử

cơ chứ?

Dật Tư nghe thấy Bách Biểu nói tới hai chữ ỏ ma càng ngạc nhiên thêm, hỏi tiếp:

-Cụ nói hai chữ ỏ ma đó là chỉ nơi nào đó?

-Là chỉ Ly Hồn cốc dưới núi Dã Nhân.

Dật Tư càng kinh hãi thêm, lại hỏi tiếp:

-Cụ nói Ôn cô nương đã bị bọn Hoàn Vũ Cửu Sát bắt đi rồi phải không?

-Không phải nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát bắt đi mà cô ta muốn liên minh với Chúc Thiếu Khoan và đã biến thành một người chị em mới của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát rồi.

Dật Tư nghe thấy Bách Biểu nói như thế, kinh hãi không thể tưởng tượng được, nhưng Bách Biểu lại mỉm cười, rồi thủng thẳng kể lại chuyện của Độc Cô Sách vào Ly Hồn cốc bị mắc hãm suýt tỵ nữa thì bị toi mạng như thế nào kể hết cho Dật Tư nghe.

Lặng lặng nghe xong Dật Tư chỉ Độc Cô Sách đang nằm ở trên tảng đá lác đầu gượng cười hỏi:

-Độc Cô biểu đệ với Ôn cô nương đều là các hảo thủ tuổi trẻ, gan to tày trời và không còn coi ai vào đâu hết. Nếu thay vào người có kinh nghiệm giang hồ thì mấy ai dám làm như hai người?

—————oOo—————

21. Gặp Kẻ Ác Ra Tay Diệt Trừ Liên

Dật Tư nói tới đó khẽ thở dài mà nói với Bách Biểu tiếp:

-Nhưng cũng may nhờ có hai người, nên mới giết nổi Giang Tử Kỳ và làm đảo lộn cả Ly Hồn cốc, dò thám được khá nhiều tin tức rất quan trọng.

Bách Biểu cau mày lại đáp:

-Tạ Tiên Tử, tuy Độc Cô lão đệ đã trải qua biết bao sự gian nan hiểm trở, rồi lại may mắn thoát hiểm nhưng theo sự nhận xét của lão, nên cứ để cho Ôn cô nương ở trong ỏ ma mãi như vậy, sẽ có hại nhiều hơn là có ích.

Dật Tư gật đầu tán thành:

-Cụ nghĩ như vậy rất phải, cũng như tiểu bối vậy. Hãy chờ Độc Cô biểu đệ tỉnh rượu đã, rồi chúng ta hãy bàn tán sau.

-Theo lời của Độc Cô lão đệ nói, thì công lực của Chúc Thiếu Khoan đã luyện tới mức kinh người. Nếu bây giờ lại để cho Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ và Thất Nhu mà hạ sơn liên kết với Hoàn Vũ Cửu Sát. Lão chỉ e tai kiếp này quá lớn. Chúng ta chưa chắc đã đương đầu nổi với chúng.

-Đạo cao một thước ma cao một trượng, việc thiên hạ vẫn thường thường như vậy! Bằng không những công việc phù trì chính khí, vệ đạo giảng ma gọi sao được là sự nghiệp to tát và gian nan khó lắm? Cũng may Dương Thúc Độ và Sở Lục Châu xưa nay rất tự phụ không thêm hợp tác với bất cứ một người nào cả.

-Tiên tử bảo Âm Dương Song Ma khó đấu hơn, hay là Hoàn Vũ Cửu Sát khó đấu hơn?

Dật Tư ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

-Hoàn Vũ Cửu Sát người nhiều. Âm Dương Song Ma thì tài nghệ cao siêu....

Bách Biểu vội đỡ lời:

-Tiên tử bảo tài ba của Âm Dương Song Ma cao siêu hơn cả Chúc Thiếu Khoan phải không?

Dật Tư gật đầu đáp:

-Dù Thiếu Khoan có luyện thành công môn Thiên Ma Huyết Khuyết đi chăng nữa, cũng không thể thắng nổi Dương Thúc Độ và Sở Lục Châu.

-Âm Dương Song Ma đã lợi hại như vậy, theo ý lão chúng ta nên đính ước với chúng trước, rồi nghĩ cách đối phó. Bằng không nếu Song Ma nổi giận hạ sơn, đến kiếm tiên tử trả thù ngay, lão chỉ e những đệ tử của phái Điểm Thương sẽ bị tai kiếp trước.

-Âm Dương Song Ma đã ẩn tích lâu năm đến giờ nghe Tiểu Đào nói chúng ta mới biết cha mẹ của y thị chưa chết, nhưng ẩn cư ở đâu thì không ai hay biết gì cả.

Vậy thì làm sao mà đi đính ước với chúng được?

Bách Biểu nghe nói lo âu vô cùng, lại nói tiếp:

-Chúng ta không thể đứng vào thế chủ động thì đứng vào thế bị động vậy. Như vậy chúng ta phải tập hợp hết các cao thủ của phái Điểm Thương lại...

Dật Tư vội ngắt lời:

-Như thế không được! Cũng nên biết Âm Dương Song Ma là hai ma đầu cái thế, đừng nói các nhân vật khác của phái Điểm Thương mà ngay cả tiểu bối đây cũng không địch nổi bất cứ một người nào trong vợ chồng chúng.

Bách Biểu dậm chân hậm hực nói tiếp:

-Từ khi Dương Tiểu Đào gởi cái móc ngọc đoạt hồn ra, lão đã biết lai lịch của y thị ngay rồi, định ngăn cản Độc Cô lão đệ, nhưng đã muộn. Phen này để cho Độc Cô lão đệ gây nên một tai họa tày đình.

-Cụ đừng có lo âu buồn rầu như thế, cổ nhân đã dạy: "Là phúc thì chưa chắc đã là họa, mà là họa thì không sao trốn tránh thoát được". Vậy chúng ta nghĩ cách đối phó với Âm Dương Song Ma mà để các môn hạ của phái Điểm Thương khỏi bị tai kiếp mới được. Nhưng muốn làm cho các đệ tử khỏi mang họa, cũng không phải là

không có cách, chỉ phải một cách ấy không được quang minh chính đại một chút!

-Chẳng hay Tà tiên tử đã nghĩ ra được kế gì rồi thế?

Dật Tư có vẻ hồ thẹn đáp:

-Quý hồ tiểu bối trốn tránh đi nơi khác, là phái Điểm Thương không còn bị vạ lây nữa.

Bách Biểu nghe nói nghĩ bụng:

”Tà tiên tử ở lại mọi việc mà còn không thoát nổi tai nạn, nay nàng lại bảo trốn đi thì không việc gì. Thế là nghĩa lý gì?”

Dật Tư đã hiểu Bách Biểu đang nghĩ gì rồi, liền giải thích:

-Âm Dương Song Ma tuy rất hung ác nhưng lại là người rất kiêu ngạo, không bao giờ chúng ra tay giết bừa giết bãi những thủ hạ của phái Điểm Thương một khi người chưởng môn của phái ấy vắng mặt cả. Cho nên quý hồ tiểu bối kịp thời trốn tránh mà chỉ lựa chọn một đệ tử trẻ tuổi táo bạo ra mặt ứng đáp đợi chờ Âm Dương Song Ma tới mà trả lời cho chúng biết người chưởng môn đợi chờ lâu ngày không thấy hai vị tới thì xin mời hai vị đến một nơi nào đó gặp gỡ. Như vậy Âm Dương Song Ma thế nào cũng đi đến chỗ hẹn ước để tìm kiếm tiểu bối ngay chứ không khi nào chúng lại ra tay giết bừa bãi các môn hạ đệ tử của phái Điểm Thương đâu.

-Kế này hay lắm! Hay lắm! Vậy sao tiên tử lại bảo là không được quang minh chính đại! Chẳng hay tiên tử định hẹn ước với vợ chồng y ở đâu?

Dật Tư cau mày lại đáp:

-Đây là một sự rất quan trọng và cũng rất khó khăn nếu xử lý được khéo léo thì có thể tiêu tan giải hoá được ngay mà trái lại xử lý thất đáng, thì sẽ làm cho giang hồ bị vạ lớn, chứ không sai. Nên nhất thời tiểu bối vẫn chưa dám quyết định hẳn là sẽ hẹn chúng tới đâu hết, phải đợi chờ tiểu đệ thức tỉnh, rồi bàn tán với nhau xem có kế nào hoàn hảo hơn không?

Bách Biểu nghe nói liền lấy hai viên thuốc màu trắng ra nhét ngay vào mồm

Độc Cô Sách, Dật Tư thấy thế mỉm cười hỏi:

-Hai viên thuốc đó của tiền bối có phải là giải tửu hoàn đấy không?

Bách Biểu gật đầu đáp:

-Người có công lực thâm hậu như Độc Cô lão đệ, rất ít khi bị say sưa như thế này, mà khi đã say thì thế nào cũng ngủ lâu lắm mới có thể lai tỉnh được. Bây giờ chúng ta đang cần lão đệ mau tỉnh táo để bàn tính đại sự, nên lão phu mới phải cho lão đệ uống hai viên thuốc giải tửu.

Bách Biểu là đại tửu đồ, tất nhiên thuốc giải tửu của ông ta phải rất linh nghiệm.

Độc Cô Sách uống xong hai viên thuốc ấy, không đầy nửa tiếng đồng hồ sau đã lai tỉnh ngay.

Bách Biểu thấy Độc Cô Sách đã tỉnh rượu, liền nói cho chàng biết thân phận của Tiểu Đào và lai lịch của cái móc ngọc và chàng giết chết Tiểu Đào sẽ xảy ra hậu quả như thế nào v.v..

Nghe Bách Biểu nói xong, Độc Cô Sách có vẻ hổ thẹn liền nói với Dật Tư rằng:

-Thưa chị, không ngờ vì em say rượu mà đã gây nên tai hoạ lớn cho chị. Nếu vợ chồng Âm Dương Song Ma tới đây để trả thù cho con gái cưng, khiến môn hạ của Điểm Thương bị tổn thương thì biết làm sao bây giờ đây?

Dật Tư liền an ủi Độc Cô Sách rằng:

-Biểu đệ không nên buồn rầu như thế, nếu đêm nay mà để chị đối phó với Dương Tiểu Đào, kết quả cũng vẫn phải giết chết y thị như hiền đệ vậy. Vì ngu tử là người chường môn của một môn phái, không thể nào chỉ vì nề oai danh của cha mẹ y thị, mà mình phải lép vế mị điều được. Hơn thế nữa đối phương lại hung ác kiêu hãnh tuyệt thế, như vậy tránh sao khỏi sự ra tay chiến đấu với y thị.

-Tuy trận đấu ấy không sao tránh được nhưng nếu tiểu đệ không giết chết y thì hậu quả đâu đến nỗi nghiêm trọng như thế này.

-Tiểu đệ nói như thế là sai rồi, cổ nhân vẫn thường nói: "Người không có lòng giết hổ, nhưng hổ lại có ý vồ người" và còn một câu nữa là "đã vào đấu trường, cha con không bao giờ nhân nhượng". Khi đôi bên đã ra tay đấu với nhau rồi dù biểu đệ không giết Tiểu Đào, thì Tiểu Đào sẽ giết biểu đệ, nhất là cái móc "Đoạt hồn thanh ngọc cầu" của y lợi hại vô cùng, khi nào y lại chịu tha thứ cho biểu đệ được? Cho nên gặp những kẻ hung tà thì nếu có thể diệt trừ được ta nên trừ ngay. Cổ nhân đã dạy: "Gặp Văn Vương ta nói lễ nghĩa mà gặp Kiệt Trụ thì ta phải động binh đao", lời nói ấy thực không sai một ly một tí nào hết.

Độc Cô Sách thấy chị họ không có trách cứ mình thì chớ, mà lại còn nói như thế trong lòng mới an tâm. Chàng bồng cau mày lại hỏi Dật Tư và Bách Biểu rằng:

-Bây giờ đã trót lắm rồi, muốn cứu vãn không được nữa. Chúng ta nên nghĩ cách đối phó với Song Ma, nếu chúng xuống núi tầm thù thì sao?

Bách Biểu vừa cười vừa đỡ lời:

-Trước khi lão đệ chưa tỉnh, Tà tiên tử đã nghĩ ra được một cách, nhưng chờ lão đệ tỉnh rượu đã rồi sẽ bàn tán thêm, mới dám quyết định hẳn.

Nói xong, ông ta liền kể lại mưu kế của Dật Tư đã định như thế nào cho Độc Cô Sách nghe.

Nghe xong Độc Cô Sách mỉm cười hỏi Dật Tư rằng:

-ý kiến của chị hay lắm, vậy còn phải hỏi gì tiểu đệ nữa?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Ngu tử muốn thương lượng với biểu đệ là nên hẹn ước với Song Ma tới chỗ nào

dứt khoát mới là thượng sách?

Nghĩ giây lát, Độc Cô Sách đáp:

-Trước khi quyết định địa điểm để hẹn ước, chúng ta cần biết rõ công lực Âm Dương Song Ma lợi hại tới mức độ nào, rồi chúng ta mới biết cách mà đối phó. Và mới biết kiếm người nào để giúp chúng ta một tay.

Dật Tư cau mày lại gật đầu đáp:

-Biểu đệ nghĩ như vậy rất phải. Công lực của vợ chồng Song Ma vừa độc ác vừa cao minh, có lẽ hai chị em chúng ta gắng sức đối phó thì may ra chỉ địch nổi một người trong vợ chồng chúng thôi.

Độc Cô Sách biết chị họ mình là người chưởng môn của phái Điểm Thương xưa nay rất tự phụ ít khi khen ngợi người khác để tự làm giảm mất nhuệ khí của mình như thế bao giờ. Nay chị ấy phải khen ngợi vợ chồng Song Ma như vậy, đủ thấy vợ chồng chúng phải lợi hại tới cực độ, nên nàng mới nói như thế. Nên chàng kêu “ồ” rồi cau mày lại hỏi:

-Biểu tỷ nói như vậy, chỉ nơi mà chúng ta hẹn ước vợ chồng Song Ma phải có một người đủ tài ba đối phó được một trong vợ chồng của chúng phải không?

-Biểu đệ phân tích rất đúng, biểu đệ thử nghĩ xem nơi nào mới có đủ điều kiện như chúng ta đang nghĩ đây?

Độc Cô Sách ngẫm nghĩ giây lát, bỗng nhảy lên kêu hớn hờ cười như điên như khùng đáp:

-Có rồi! Có rồi! Nơi đây thực là tuyệt diệu!

Dật Tư thấy chàng đắc trí như vậy, liền mỉm cười hỏi:

-Đó là nơi nào thế? Biểu đệ mau nói đi?

Độc Cô Sách không chần chừ gì hết, vội đáp:

-Nam Hải Phổ Đà Sơn!

Dật Tư ngạc nhiên hỏi lại:

-Biểu đệ đã tỉnh rượu chưa thế? Sao lại hẹn Âm Dương Song Ma đến núi Phổ Đà ở Nam Hải làm gì? Chẳng lẽ biểu đệ muốn mời Quan Thế Âm Bồ Tát xuống giúp chúng ta một tay chăng?

Độc Cô Sách thất cười đáp:

-Âm Dương Song Ma chỉ là biệt hiệu của một kẻ hung ác thôi, chứ không phải là yêu ma thực đầu mà chúng ta phải nhờ đến Quan Âm Bồ Tát trợ giúp cơ chứ?

Nói xong chàng bèn nói cho Dật Tư biết hiện Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ, hai vị ân sư và sư thúc của chàng đang ở núi Phổ Đà tu luyện môn thần công và dùng “Tiểu chuyển Luân đại pháp” để hoá thai hoá cốt, thay gây đẩy tỳ cho Độc Cô Hưng v.v..

Dật Tư nghe xong mới biết tại sao Độc Cô Sách lại quyết định hẹn ước với Âm Dương Song Ma đi Phổ Đà như thế.

Độc Cô Sách lại vừa cười vừa nói tiếp:

-Chị thử nghĩ xem chúng ta hẹn ước với vợ chồng Song Ma tới Nam Hải Phổ Đà, để chúng ác chiến với Thích Đạo Song Tuyết, chẳng phải là một đại sự của vô lâm là gì?

Bách Biểu cũng vỗ tay khen ngợi:

-ý kiến của Độc Cô lão đệ hay lắm!...

Ngờ đâu ông ta chưa nói dứt thì Dật Tư đã xua tay và đỡ lời ngay:

-Cụ thử nghĩ xem, thì đã biết ý kiến của Độc Cô biểu đệ không hay một tí nào cả.

Độc Cô Sách rất ngạc nhiên hỏi lại:

-Chị thử nghĩ lại xem trong vô lâm đương thời, còn có ai cao minh được bằng ân sư với sư thúc của đệ nữa?

Dật Tư lắc đầu đáp:

-Không phải là ngu tử bảo Thích Đạo Song Tuyết không cao minh đâu, mà là bảo hai vị tiền bối ấy đang tu luyện thần công ở Nam Hải Phổ Đà, để chuẩn bị đối phó với Thiên Nam đại hội và còn bận dùng Tiểu Chuyển Luân Đại Pháp để chữa cho Độc Cô Hưng thì rất tối kỵ để cho người khác đến quấy nhiễu. Nếu chúng ta hẹn ước Âm Dương Song Ma tới đó liệu có thể làm mất đại sự của hai vị tiền bối ấy không?

Độc Cô Sách như mới nằm mơ, vừa thức tỉnh, kinh hoàng đáp:

-Nếu chị không nhắc nhở đến vấn đề đó, thì tiểu đệ cũng không nghĩ tới! Phải, chúng ta không nên hẹn ước với Song Ma đến Nam Hải thật!

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Biểu đệ sơ ý như vậy, ngu tử phạt biểu đệ phải nghĩ cho ra được một nơi khác đây.

Độc Cô Sách gượng cười:

-Địa điểm thì dễ kiếm lắm, nhưng muốn kiếm được người trợ giúp, thì quả thực là khó khăn! Ngoài chị ra thì chỉ có Hoàng Diệp đạo trưởng của phái Không Động, Thanh Huyền chân nhân của phái Võ Đang...

Không chờ chàng nói dứt, Dật Tư đã xua tay ngắt lời:

-Không được! Không được! Không thể đi kiếm những người ấy được! Âm Dương Song Ma đã có tiếng là táng môn sát tinh, phái Điểm Thương gây nên tai hoạ thì thôi, chứ ta không nên lôi kéo các môn phái khác vào để mang hoạ lây. Huống hồ Thanh Huyền của Võ Đang, Hoàng Diệp của Không Động, Liễu Trần của Thiếu

Lâm, Lăng Tiêu bang chủ của Trúc Chi bang với Công Dương Thọ... công lực của họ chỉ ngang tài với chúng ta thôi, như vậy thì họ địch sao nổi vợ chồng Âm Dương Song Ma?

Bách Biểu đứng cạnh đso nghe liền cau mày lại lắc đầu xem lời nói:

-Các nhân vật chưởng môn của các đại môn phái đều không thích hợp cả như vậy thì thực khó kiếm quá!

Độc Cô Sách chẳng nói chẳng rằng cứ cau mày lại suy nghĩ hoài, nhưng hai con mắt của chàng bỗng sáng ngời lên. Dật Tư thấy vậy liền mỉm cười hỏi Bách Biểu rằng:

-Biểu đệ của tiểu bối là người thông minh tuyệt đỉnh, xem thái độ của biểu đệ như vậy chắc là đã nghĩ ra được một người nào rồi cũng nên?

Bách Biểu lắc đầu đáp:

-Vừa rồi chúng ta đã nói ra hết những anh hùng dương thế rồi, mà không có một ai là thích đáng cả, như vậy Độc Cô lão đệ có thông minh tuyệt đỉnh đến đâu cũng...

Bách Biểu chưa nói dứt thì Độc Cô Sách đã lên tiếng, nhưng không phải là chàng nói diệu kế gì ra mà là đang lẩm bẩm tự nói với mình.

Dật Tư với Bách Biểu đều rất ngạc nhiên, chăm chú nhìn và lắng tai nghe, chỉ nghe thấy Độc Cô Sách đang lẩm bẩm nói hai câu: "Gặp Văn Vương thì nói lễ nghĩa mà gặp Kiệt Trụ thì phải động binh đao".

-Đây là tôi căn cứ câu "gặp Kiệt Trụ thì phải động binh đao" mà nảy nỡ ra linh cảm, và tiến thêm một bước nữa mới nghĩ ra được diệu kế. Vì Văn Vương phạt Trụ, nếu Văn Vương thắng, dân chúng được làm ăn yên ổn, nhưng nếu Văn Vương bại, thì dân chúng sẽ còn đau khổ hơn bây giờ nhiều. Nếu có thể sai được vua Kiệt đánh vua Trụ thì bất cứ bên nào thắng bên nào bại, rốt cuộc vẫn diệt trừ được một bạo quân, còn bạo quân đắc thắng kia, tuy đắc thắng mà cũng bị vỡ đầu sút tai. Nhân lúc ấy, chúng ta thừa thời cơ đứng lên cử đội quân Thang Vũ như vậy có phải là chúng ta nhất cử lưỡng lợi không?

Bách Biểu nghe chàng ta nói vậy, gật đầu lia lịa, mỉm cười khen ngợi:

-Độc Cô lão đệ nghĩ như vậy quả thật là vô thượng diệu sách, nhưng theo lời lão đệ nói muốn mời một người giúp sức, người đó lại là nhân vật của Hắc đạo, chẳng hay người đó là ai?

Độc Cô Sách đắc trí, vừa cười vừa đáp:

-Người đó không những rất có tên tuổi trong Hắc đạo, mà còn một điểm nữa là, hễ người Bạch đạo nào trông thấy y thị cũng phải kinh hồn thất đảm. Y thị chính là Bạch Phát Quỷ Mẫu oai trấn thiên hạ đấy.

Dật Tư thất thanh hỏi:

-Độc Cô biểu đệ nói Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh ư? Tại sao y thị lại chịu giúp chúng ta?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Nếu tiểu đệ muốn y thị giúp, y thị sẽ giúp ngay, vì y thị đã để ý đến tiểu đệ rồi.

Dật Tư nghe nói kinh ngạc, liền hỏi tiếp;

-Sao Bạch Phát Quỷ Mẫu lại để ý đến biểu đệ?

Bách Biểu cũng thắc mắc vô cùng, xen lời hỏi:

-Y thị thấy lão đệ anh tuấn nên muốn kén lão đệ làm người yêu hay là thấy căn cốt của lão đệ hơn người mà muốn thu lão đệ làm môn đồ?

Độc Cô Sách biết mình đã lỡ lời, mặt đỏ bừng, gượng cười đáp:

-Đồng lão tiên bối đoán sai rồi, Bạch Phát Quỷ Mẫu để ý tiểu đệ làm rể để lấy con gái của y thị.

Dật Tư vẫn kinh ngạc hỏi tiếp:

-Xưa nay Bạch Phát Quỷ Mẫu vẫn có tiếng là cô độc, như vậy y thị làm gì có con gái?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Y thị khen con gái đẹp vô cùng, có thể nói là trên đời cũng ít có, mà dưới đất khó kiếm ra người thứ hai.

Nói xong, chàng liền kể câu chuyện mình gặp Bạch Phát Quỷ Mẫu đang luyện Tứ Sát Âm Hồn Sa với Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ ở trong Thiên Ma cốc trên núi Câu Lưu, chàng đã đấu kiếm với y thị hơn trăm hiệp và còn hẹn nhau đến tết Trung Thu sẽ gặp lại ở Lãnh Vân Phong trên núi La Phù, v.v..

Bách Biểu nghe xong gật đầu, vừa cười vừa đỡ lời:

-Theo Độc Cô lão đệ nói như vậy chỉ cần lão đệ nhận làm tử tế của Bạch Phát Quỷ Mẫu thì y thị là mẹ vợ tất nhiên phải giúp lão đệ đối phó với Dương Thúc Độ và Sở Lục Châu, hai tên Âm Dương Song Ma ấy.

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Vợ chồng Dương Thúc Độ với Sở Lục Châu công lực cao siêu khôn tả, vả lại còn có những môn ám khí và khí giới rất lợi hại là Huyết ảnh Thần Trâm Vô ảnh Kiếm, Tiêu Hồn Bảo Phiến Đoạt Hồn Cầu, nhưng Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh luyện hai môn Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ với Tứ Sát Âm Hồn Sa cũng là tuyệt học hãn thế, âm độc không thể tưởng tượng. Biểu tỷ bảo tiểu đệ dùng chính sách dĩ độc công độc ấy có được không?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Quả thật Là hảo kế diệu tuyệt.

Độc Cô Sách gượng cười nói tiếp:

-Kế này của tiểu đệ tuy huyền diệu thật, nhưng tiểu đệ vẫn nhận thấy hơi trái với lương tâm.

Bách Biểu vội ngắt lời:

-Cái gì là trái với lương tâm nào? Một đằng là Kiệt, một đằng là Trụ, lão đệ chỉ phải làm đông sàng khoái tể trước, rồi mới làm Thanh Vũ đẩy thoi. Lão đệ mau theo kế hành sự đi.

Độc Cô Sách đưa mắt nhìn Tạ Dật Tư rồi gượng cười nói tiếp:

-Thưa chị, chúng ta theo kế hoạch mà tiến hành rồi, nếu có hậu quả gì không tiện thì chị làm ơn gánh vác hộ đôi chút nhé?

Dật Tư không hiểu, hỏi lại:

-Biểu đệ nên nói rõ một chút, cái gì là hậu quả không tiện?

Độc Cô Sách muốn nói lại thoi, hình như có điều gì ngại ngùng, nhưng rốt cuộc chàng vẫn ấp úng đáp:

-Đó là việc tiểu đệ bằng lòng lấy con gái của Bạch Phát Quỷ Mẫu, không phải là... đệ tự nguyện đâu, và chắc cũng không khi nào thành sự thật được. Đây chỉ là theo kế sách tạm thời nhận lời y thị đẩy thoi.

Dật Tư nghe xong mới vỡ lẽ liền kêu “ồ” một tiếng, rồi hỏi Độc Cô Sách tiếp:

-Có phải biểu đệ sợ sau này Ôn cô nương hiểu lầm thì nhờ ngu tử giải thích hộ cho phải không/

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng và nói tránh sang chuyện khác:

-Hai chữ “hiểu lầm” thường thường gây nên rất nhiều tai hoạ, nên tiểu đệ mới phải nhờ chị trước nếu nhờ có chuyện gì rắc rối xảy ra thì xin chị chứng minh hộ lòng của tiểu đệ.

Dật Tư gật đầu đáp:

-Được! Được! Ôn cô nương rất hợp với ngu tử, ngu tử xin đảm nhiệm việc này cho. Nhưng biểu đệ chớ có thấy con gái của Quỷ Mẫu quá đẹp mà làm giả hoá thật, biến thành chồng của Quỷ nữ thật sự thì phiền lắm đấy.

Độc Cô Sách cau mày lại nói tiếp:

-Sao chị lại nói đùa tiểu đệ như thế? Tiểu đệ còn một việc nữa vẫn tấm tức ở trong lòng hoài, muốn thỉnh giáo chị.

-Có chuyện gì biểu đệ cứ nói đi, chúng ta là chị em hà tất phải dùng đến hai chữ “thỉnh giáo” như thế!

-Tiểu đệ muốn biết mối thù của Ôn cô nương với Quỷ Mẫu như thế nào?

-Biểu đệ hỏi thật đúng người vì việc này ngoài đôi bên đương sự ra, thì chỉ có ngu tử với Hận Thiên Ông Công Dương Thọ là biết rõ nguyên nhân câu chuyện đó

thôi.

-Mẹ của Ôn cô nương là ai? Tại sao lại bị Quỷ Mẫu giết chết?

-Mẹ của Ôn cô nương là Phật Nữ Ôn Sa, người đã lừng danh thiên hạ năm xưa.

Bách Biểu nghe nói ngạc nhiên xen lời hỏi:

-Phật Nữ Ôn Sa là nữ hiệp cái thế năm xưa, đến lúc chết hầy còn là độc thân, sao lại có con gái được? Và tại sao con gái của Phật Nữ Ôn Sa cũng họ Ôn như thế?

Dật Tư lắc đầu thở dài đáp:

-Người có tình, Phật sao lại vô tình được? Huống hồ Ôn Sa chỉ có biệt hiệu là Phật Nữ thôi, chứ có phải là người tu hành đâu? Nàng đi ở trong núi gặp phải độc chưởng, bị mê man bất tỉnh, sau khi lai tỉnh mới biết mình đã được một người đàn ông rất anh tuấn cứu giúp. vì Ôn Sa quá đẹp nên trong khi thiếu niên ấy giải độc chưởng cho nàng đã làm nên một việc không thể nói cho người ngoài hay được.

Bách Biểu lại hỏi tiếp:

-Thế sau khi lai tỉnh, Ôn Sa xử trí ra sao?

Dật Tư đáp:

-Ôn Sa tính nóng như lửa, khi biết mình đã thất thân với người, liền dùng nội gia cương chưởng đánh người đó một chưởng rồi hậm hực bỏ đi luôn.

Độc Cô Sách cau mày hỏi tiếp:

-Vì thế mà Phật đã mang bầu phải không?

Dật Tư gật đầu đáp:

-Nửa năm sau Ôn Sa mới biết là mình đã mang bầu. Không thể nào để cho đứa con sắp chào đời mà không có cha, nàng nghĩ đến thiếu niên anh tuấn kia, nhận thấy chàng rất phong lưu tao nhã và lại có ơn cứu mình thoát chết vì vậy nàng mới thay đổi ý kiến mà quyết tâm lấy người đó làm chồng.

Bách Biểu xen lời nói:

-Phải nói đó là nghiệp chướng chứ không phải là duyên trời được.

Độc Cô Sách thất kinh hỏi:

-Chả lẽ thiếu niên ấy không thèm lấy nàng ta hay sao?

Dật Tư lắc đầu đáp:

-Ôn Sa tìm đến chỗ định tình ngày nọ, thì chỉ thấy trước cửa ngôi nhà đó có một mộ mới, trước ngôi mộ có một thiếu phụ tuyệt đẹp mặc áo sô đang khóc sụt sùi.

—oOo—

22. Cốt Nhục Thành Thù

Độc Cô Sách thất kinh hỏi tiếp:

-Chả lẽ thư sinh ấy đã chết rồi hay sao? Còn thiếu phụ tuyệt đẹp ăn mặc áo sô ấy là ai?

Dật Tư thở dài đáp:

-Thiếu niên đẹp trai bị Ôn Sa đánh một chưởng, bị thương nặng ngay. Đồng thời y lại nhớ nhung nàng, và trong lòng lúc nào cũng hổ thẹn, nên mới ốm đau nặng. Khi Ôn Sa kiếm tới, thì y đã chết được ba ngày rồi.

Độc Cô Sách lại hỏi:

-Chị vẫn chưa cho biết người đàn bà tuyệt đẹp, mặc áo sô kia là ai?

Dật Tư rất cảm khái, lắc đầu thở dài nói:

-Nói ra biểu đệ với cụ Bách Biểu thể nào cũng phải kinh ngạc. Người đàn bà tuyệt đẹp ấy chính là vợ của thiếu niên và là Bạch Phát Quỷ Mẫu ngày nay. Độc Cô Sách với Bách Biểu nghe tới đó, cả hai người đều kinh ngạc mồm há hốc, mắt tròn xoe thật.

Dật Tư nói tiếp:

-Lúc bấy giờ Tiêu Anh gọi là Thiết Lâm Quỷ nữ chứ không phải là Bạch Phát Quỷ Nữ. Y thị thấy Ôn Sa tới tất nhiên tức giận khôn tả muốn giết Ôn Sa để trả thù cho chồng.

Độc Cô Sách thở dài:

-Không ngờ nguyên nhân mối thù hận này lại phức tạp đến thế! Có lẽ Ôn Sa vì đang mang thai, không tiện giở công lực ra đối địch nên mới bị Tiêu Anh giết chết phải không?

Dật Tư lắc đầu đáp:

-Không phải! Lúc ấy tuy Ôn Sa có bầu nhưng Tiêu Anh cũng mang bầu như nàng, hai người đều muốn giữ lại giòng giống cho thiếu niên đẹp trai ấy, cho nên mới hẹn nhau chờ tới khi nào cả hai người sinh sản xong, mới quyết tử chiến một phen.

Bách Biểu cũng thở dài xen lời nói:

-Phật Nữ Ôn Sa với Thiết Tâm Quỷ Nữ Tiêu Anh đã kết thù với nhau vì việc chồng bị chết, chắc trận đấu của hai nàng thể nào cũng kịch liệt lắm?

Độc Cô Sách rất cảm khái thở dài một tiếng nữa, và nói tiếp:

-Điều khó giữ nhất, là trong khi hai người đang giận dữ thù hằn nhau như vậy, mà vẫn có thể bảo tồn được lý trí, chờ sinh sản rồi mới quyết chiến với nhau.

Dật Tư lại nói tiếp:

-Không bao lâu hai người đều cùng sinh nở. Ôn Sa sinh được một người con gái,

vì không biết họ của cha là gì, cho nên mới tạm thời theo họ mẹ lấy tên là Ôn Bằng. Còn con của Tiêu Anh không biết là trai hay là gái, mãi đến ngày hôm nay ngu tử nghe hiền đệ nói y thị muốn kén hiền đệ làm rể, mới hay y thị cũng để con gái!

Độc Cô Sách muốn biết thêm tình hình sau đó, nên thúc giục Dật Tư:

-Xin chị đừng nói chuyện phiếm nữa, mau kể tiếp câu chuyện ấy cho tiểu đệ nghe đi?

Dật Tư cười đáp:

-Sao hôm nay tiểu đệ lại nóng tính đến như thế? Ôn Sa và Tiêu Anh hai người đều điềm đạm và biết lo xa, cùng đem con giấu một nơi rồi mới đến chỗ ước hẹn để gặp gỡ nhau.

Độc Cô Sách lại nói:

-Ôn Sa có công lực tuyệt thế như thế này, sao lại bị Tiêu Anh giết chết được?

Dật Tư đáp:

-Vì lối quyết đấu khác thường, không phải là hai người ra đấu với nhau, mà lại mỗi người phải chịu cho đối phương đánh ba chưởng!

Độc Cô Sách lại hỏi tiếp:

-Thế trong hai người ai được đánh trước?

-Tiêu Anh đề nghị rút thăm, nhưng Ôn Sa thị mình tài cao hơn nên cho Tiêu Anh tấn công trước.

Bách Biểu nghe tới đó, vuốt râu thở dài xen lời nói:

-Từ xưa tới nay không biết có bao nhiêu tuyệt thế hào kiệt đều chết vì hai chữ “kiêu ngạo”, quá tự phụ mà coi thường địch thủ.

Độc Cô Sách lắc đầu đỡ lời:

-Lão tiền bối nhận xét như thế là không đúng! Theo ý tại hạ thì Ôn Sa thấy mình đã lỡ tay giết chết chồng của Tiêu Anh, trong lòng ăn năn nên mới nhường cho Tiêu Anh đánh trước chứ không phải là nàng ta kiêu ngạo đâu.

Dật Tư trợn ngược đôi lông mày lên mỉm cười đỡ lời:

-ý kiến của cụ Bách Biểu là thông bạch của các nhân vật của võ lâm, còn ý kiến của biểu đệ mới đoán được tâm sự của Ôn Sa lúc đó!

Bách Biểu lại cau mày hỏi tiếp:

-Ôn Sa có công lực như thế, chả lẽ Tiêu Anh đánh ba chưởng chết ngay tại chỗ, mà không kịp trả đũa hay sao?

Dật Tư đáp:

-Vì muốn trả thù cho chồng, Tiêu Anh đã khổ tâm luyện tập pho Huyết Quang Ma Thủ trong Quỷ Mẫu chân kinh!

Bách Biểu nghe tới đó, liền kêu “ôi chà” một tiếng và đỡ lời:

-Ai luyện thành công pho Huyết Quang Ma Thủ chỉ có thể sử dụng được một lần thôi, vì thế mà oai lực của nó mạnh một cách kỳ lạ. Thảo nào mà Ôn Sa chịu đựng không nổi!

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Ôn Sa vận dụng Vô Tướng Thần công để hộ thân, chịu đựng luôn ba thể Huyết Quang Ma Thủ mà đã sử dụng tới mười hai thành công lực của Tiêu Anh mặt vẫn không biến sắc.

Bách Biểu tắc lưỡi khen ngợi:

-Thần công của Phật quả thật là thần diệu không thể tưởng tượng được! Đến lượt Ôn Sa ra tay nếu nàng không dùng Giáng Ma Kim Cương Thủ thì thế nào cũng dùng Cự Linh Thần Chưởng như vậy Tiêu Anh chịu sao nổi?

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Tiêu Anh tấn công luôn ba thể Huyết Quang Ma Thủ mà không giết chết nổi đối phương, biết mình không thể nào thoát chết được, liền nhắm mắt chờ chết.

Nhưng Ôn Sa lại mỉm cười nói với y thị rằng:

-Tôi đã lỡ tay giết chồng, nên tôi rất ăn năn, tôi chịu ba đòn thể Huyết Quang Ma Thủ như thế này là đáng lắm! Như vậy coi như oan nghiệt của chúng ta đã tiêu giải từ ngày hôm nay, chúng ta nên cười một tiếng mà chia tay nhau, chứ đừng thù hận nhau nữa.

Độc Cô Sách nghe tới đây, đã tắc lưỡi khen ngợi:

-Đó mới thật là tấm lòng bồ tát và phong độ của một hiệp nữ!

Dật Tư cười gượng nói tiếp:

-Lòng bồ tát với phong độ hiệp nữ thì có ăn thua gì đâu, và cũng không trao đổi được một kết quả tốt đẹp!

Tất nhiên lúc bấy giờ Tiêu Anh rất cảm động và hổ thẹn, nhưng sau đó y thị không tin Huyết Quang Ma Thủ của mình khổ luyện như vậy mà lại không có linh nghiệm gì. Y thị liền ngấm ngầm theo dõi Ôn Sa để dò xét. Rút cục y thị thấy Ôn Sa đi tới một khu núi, vào trong hang mà ngồi tọa hoá!

Độc Cô Sách mới vỡ lẽ:

-Có lẽ Ôn Sa chịu luôn ba thể Huyết Quang Ma Thủ ấy đã bị thương rất nặng, nhưng thị công lực của mình thâm hậu gượng làm ra vẻ vô sự. Tiếc thay nàng làm như thế thì thương tích càng trầm trọng thêm, tới khi thấy trong người đau đớn thì không còn cứu chữa được nữa.

Bách Biểu cũng thở dài xen lời nói:

-Câu chuyện kể tới đây đã kết thúc...

Nhưng ông ta mới nói tới đó đã thấy Dật Tư lắc đầu và đỡ lời:

-Câu chuyện đến đây đã hết đâu!

Bách Biểu ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Ôn Sa đã chết thì còn chuyện gì nữa?

Dật Tư cười đáp:

-Tiêu Anh đã làm một chuyện rất quái là không hiểu y thị đem xác Ôn Sa đi đâu mất!

Bách Biểu kêu “ủa” một tiếng, rồi vội hỏi:

-Tiêu Anh đem xác của Ôn Sa đi làm gì? Chả lẽ nàng ta cho Ôn Sa chết như vậy vẫn chưa nguoi được thù hận của mình mà còn muốn đem thi hài của kẻ địch về quật xác hay sao?

Dật Tư lắc đầu đáp:

-Đến giờ cũng không ai biết y thị đem xác Ôn Sa đi như thế để làm gì?

Độc Cô Sách bỗng nghĩ đến chuyện khi mình vào trong Thiên Ma cốc ở núi Câu

Lưu thấy một bộ xương trắng xếp bằng tròn chấp tay trước ngực liền tón tiếng nói:

-Tiểu đệ đã hiểu rồi!

Dật Tư có vẻ thắc mắc liền hỏi:

-Độc Cô biểu đệ đã hiểu chuyện gì?

Độc Cô Sách liền đem chuyện mình đã trông thấy ở Thiên Ma cốc như thế nào kể cho Dật Tư với Bách Biểu nghe.

Nghe xong Bách Biểu lắc đầu thở dài và nói tiếp:

-Việc làm này của Tiêu Anh quả thực là ác độc! Cổ nhân đã nói người đã chết rồi thì oán thù gì cũng tiêu giải hết. Sao y thị lại còn đem di hài của Phật Nữ ra mà luyện Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ và Tứ Sát Âm Hồn Sa như thế?

Dật Tư lại nói tiếp:

-Vì hành vi của Tiêu Anh gian tà ác độc nên chúng tôi mới nghĩ cách diệt trừ y thị. Bằng không cũng đã khuyên giải Ôn cô nương nên khoan hồng cho y thị rồi, vì y không phải là kẻ thù trực tiếp giết mẹ mình.

Độc Cô Sách cau mày lại hỏi tiếp:

-Ôn cô nương không nên theo họ mẹ mãi như thế! Không hiểu cha của cô ta là ai?

Dật Tư đáp:

-Cha cô ta là người không có tên gì cả, khó biết được tên họ của y. Trừ khi chỉ có hủ Bạch Phát Quỷ Mẫu tức Thiết Tâm Quỷ Nữ năm xưa, thì mới có thể rõ được. Nhưng thủ đoạn của Tiêu Anh độc ác như vậy là kết thù lớn như thế, nhất là hành tung của thị lại huyền bí không thể tưởng tượng được. Cho nên đến giờ mà

Ôn cô nương vẫn không sao đổi họ được, mà đành phải theo họ mẹ như thế.

Độc Cô Sách ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

-Đến tết Trung Thu tiểu đệ gặp lại Tiêu Anh ở trên Lãnh Vân Phong tại dãy núi La Phù, thể nào tiểu đệ cũng phải hỏi thăm họ Ôn cô nương xem cha của nàng họ gì?

Dật Tư gật đầu đỡ lời:

-Đây cũng là một đại sự, còn một đại sự nữa nếu biểu đệ có thể làm được cho Ôn cô nương thì thể nào cô ta cũng cảm ơn hiền đệ thêm!

Độc Cô Sách nghe nói, hình như đã vỡ nhẽ liền hỏi lại Dật Tư rằng:

-Có phải chị muốn tiểu đệ đi lấy trộm thi hài của mẹ Ôn cô nương về cho cô ta đây không?

Dật Tư đáp:

-Phải! Nhưng việc này khó làm lắm!

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên hăng hái nói:

-Quý hồ có công mài sắt có ngày nên kim, ở đời việc gì cũng không đáng gọi là khó khăn hết, mà cần phải có lòng mới được! Tiểu đệ đã quyết tâm thì thể nào cũng phải lấy trộm được di hài của mẹ cô ta về mới thôi.

Dật Tư mỉm cười nói tiếp:

-Biểu đệ không những là người có lòng mà lại còn là người có tình nữa. Ngu tử dám cam đoan là thể nào cũng tận lực giúp cho hiền đệ với Ôn cô nương thành vợ thành chồng.

Bách Biểu thấy Độc Cô Sách nghe tới đó có vẻ ngượng, liền mỉm cười xen lời nói:

-Núi La Phù ở tận tỉnh Quảng Đông đường xá xa xôi lắm. Tạ Tiên Tử với Độc Cô lão đệ đã quyết định như vậy thì lên đường đi ngay, để dù giữa đường có chuyện gì xảy ra cũng không đến nỗi lỡ ngày tết Trung Thu.

Dật Tư gật đầu:

-Cụ nói rất phải, để tôi về Điểm Thương dặn dò các môn hạ và xếp đặt qua loa, rồi mới có thể cùng biểu đệ đi La Phù được.

Nói xong, nàng quay người định đi, Bách Biểu lại kêu gọi:

-Tiên tử hãy khoan đã!

Dật Tư ngạc nhiên hỏi:

-Cụ còn chuyện gì muốn dặn dò tiểu bối thế?

Bách Biểu vuốt râu mỉm cười đáp:

-Tiên tử nên dặn môn hạ của quý phái là hẽ Âm Dương Song Ma có tới, thì nên đính ước với họ vào sau Trung Thu chứ đừng hẹn họ vào đúng ngày tết mới được!

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Tại sao không nên hẹn họ vào ngày tết Trung Thu?

Bách Biểu đáp:

-Oai danh của vợ chồng Song Ma lớn biết bao, mà Tiêu Anh lại rất giỏi hoạt.

Nếu lão đệ chưa thành tể tử của y thị khi nào thị lại chịu ra tay giúp cho?

Độc Cô Sách thấy Bách Biểu nói như thế, liền cau mày lại hỏi tiếp:

-Lão tiên bối nói thế chả lẽ tại hạ thế nào cũng phải làm con rể thực của y thị hay sao?

-Chả cần lão đệ nhận làm tể tử của y thị, mà chỉ cần lúc đấu với y thị trăm hiệp mà lão đệ để cho y thị thắng một thế nữa tức là xong.

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng ấp úng:

-Thế này...

Bách Biểu hiểu ý ngay hỏi tiếp:

-Lão đệ còn do dự gì nữa, có phải lão đệ sợ đã định danh phận rồi để thành sự thật mà không sao đối phó nổi phải không?

Độc Cô Sách gật đầu:

-Lão tiên bối nói đúng đấy.

Bách Biểu mỉm cười nói tiếp:

-Theo sự nhận xét của lão phu thì việc này lão đệ chả cần phải lo âu gì cả, dù danh phận có định đi rồi chẳng nữa nhưng chưa chắc y thị đã bắt lão đệ phải động phòng ngay đêm đó với con gái của y thị cơ mà?

Độc Cô Sách ngẫm nghĩ một lát, rồi gương cười nói với Dật Tư rằng:

-Biểu tỷ, tiểu đệ thiết nghĩ việc này không nên để lâu quá, vì sợ để lâu rồi sẽ có những chuyện mà mình không sao biết trước được xảy ra cũng chưa chừng. Nếu Đồng lão tiên bối nhận thấy hẹn ước với vợ chồng Âm Dương Song Ma vào ngày tết Trung Thu không tiện thì chị cứ dặn hẹn vợ chồng chúng đến sáng sớm ngày hôm mười sáu, bảo họ lên Lãnh Vân Phong ở núi La Phù gặp gỡ chúng ta vậy. Dật Tư gật đầu quay người và nhặt cái móc Đoạt Hồn Thanh ngọc ở dưới đất lên, rồi vội vàng quay trở về Điểm Thương xếp đặt công việc.

Chờ Dật Tư đi khỏi, Độc Cô Sách lắc đầu nói với Bách Biểu rằng:

-Tiểu bối thực không ngờ mối thù của Ôn cô nương với Quỷ Mẫu lại phức tạp đến như thế.

Bách biểu cũng thở dài đáp:

-Món nợ ấy quả thực khó tính toán lắm. Mẹ của Ôn Băng được cha nàng cứu thoát chết trước, nhưng mẹ nàng lại bị cha nàng phá mất sự trinh trắng! Ôn Sa giết chồng của Tiêu Anh, nhưng lại bị Huyết Quang Quỷ Thủ của Tiêu Anh đánh chết!

Bên trong ân ân oán oán, thị thị phi phi, thật khó mà phán đoán ai phải ai trái hết!

Độc Cô Sách cau mày lại lắc đầu đáp đỡ lời:

-Nhất là con gái của Tiêu Anh lại là chị em cùng cha khác mẹ với Ôn cô nương!

Nếu Ôn cô nương muốn trả thù cho mẹ, thì phải giết chết Tiêu Anh, như vậy con gái của Tiêu Anh thế nào cũng phải trả thù cho thân mẫu mà đi giết chị!

-Cốt nhục tương tàn, oan cừ vĩnh kết không phải là một điều hay! Lão đệ đã có liên can với đôi bên như vậy, lại là người có trí tuệ phải cố nghĩ cách làm thế nào cho đôi bên khỏi thù oán nhau nữa, như vậy mới là thượng sách!

-Mỗi oan thù rắc rối lời thôi này, có lẽ phải có Phật lực rất cao mới mong hoà giải nổi, nên thế nào tại hạ cũng xin tuân theo lời vàng ngọc của lão tiền bối mà gắng sức làm cho kỳ được mới thôi!

-Hiện giờ tai kiếp của người đời đang kéo tới dồn dập, chúng ta cứ biết đối với những việc đó phải tận hết tâm lực mà làm thì thôi, chứ còn thành công hay không, thì ta có phải là ông trời đâu mà biết trước được.

Hai người vừa chuyện trò vừa thưởng thức cảnh sắc của đảo Kim Chi ấy.

Lúc ấy Dật Tư đã sắp đặt xong mọi công việc và đã xuống dưới núi Điểm

Thương để chờ đợi Độc Cô Sách rồi.

Dật Tư thấy Độc Cô Sách với Bách Biểu đã bơi thuyền về tới nơi, liền cười và nói với Bách Biểu rằng:

-Thưa cụ, tôi nhận thấy lệnh tôn là người can đảm thông minh hơn người, có thể làm được những việc lớn, nên tôi đã giao phó cho y công việc gặp gỡ Âm Dương Song Ma rồi.

Bách Biểu thấy Dật Tư coi trọng cháu mình như vậy hơn hở vô cùng, mỉm cười đáp:

-Cháu Minh Nhi kể cũng khá can đảm đấy, hơn nữa trước kia ở Thái Hồ đã có kinh nghiệm đối phó với Giang Tử Kỳ rồi.

Dật Tư vừa cười vừa đỡ lời:

-Giang Tử kỳ là một tên hung tà tuyệt đời, giết người không chớp mắt, lệnh tôn dám ứng đối với y như vậy mà không sợ hãi chút nào, thì lần này lệnh tôn thế nào cũng hoàn thành được nhiệm vụ mà tôi đã giao phó cho.

Nói tới đó nàng đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Sách một cái, rồi mỉm cười nói với Bách Biểu tiếp:

-Bây giờ tôi với Độc Cô biểu đệ phải đi núi La Phù, cụ ở nhà mong cụ lấy lập trường của một vị bề trên, đốc thúc công việc của phái Điểm Thương hộ.

Bách Biểu cười đáp:

-Tiên tử cứ yên tâm, Bách Biểu tôi thế nào cũng tận dụng hết sức lực, giúp đỡ

tiên tử một tay! Từ đây đi La Phù đường xá khá xa xôi, hai vị cũng nên...

Ông ta vừa nói tới đó, hình như sức nghĩ tới một việc gì, vội ngắt lời mà nói với Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô lão đệ này đợi chờ lão phu một chút, lão phu có vật này muốn tặng lão đệ, vì chuyến đi này lão đệ cần phải dùng tới vật ấy!

Nói xong ông cụ vội trở về căn nhà lá của mình ngay. Dật Tư nhìn theo ông ta mà nói với Độc Cô Sách rằng:

-Không hiểu cụ ấy định lấy gì để tặng cho biểu đệ thế?

Độc Cô Sách rất cảm động đáp:

-Ông ta quả thực là người rất có lòng với tiểu đệ! Ông ta đã truyền thụ cho tiểu đệ ba thế võ tuyệt diệu, bây giờ lại định tặng một vật báu gì cho tiểu đệ nữa? Tiểu đệ rất lấy làm hổ thẹn, không biết nên đền ơn ông ta bằng cách gì mới xứng?

Dật Tư rất ngạc nhiên vội hỏi:

-Võ công của cụ ấy tầm thường lắm, vậy cụ ấy có tuyệt học gì mà lại truyền cho biểu đệ ba thế võ như thế?

-Khi tiểu đệ ra tay giết chết Dương Tiểu Đào, chị có ẩn núp ở trong rừng, vậy chị có thấy ba thế võ của tiểu đệ đã giết Dương Tiểu Đào rất lợi hại không?

-Nhất là thế kiếm thứ ba của tiểu đệ quả thực huyền diệu vô cùng. Chả lẽ ba thế kiếm đó lại là của cụ ta đã truyền thụ cho hiền đệ hay sao?

Độc Cô Sách liền kể chuyện Tứ Chiêu Đà Dao truyền võ công cho Bách Biểu như thế nào và Bách Biểu lại truyền lại ba thế võ ấy ra sao cho Tạ Tiên Tử nghe.

Dật Tư nghe xong mỉm cười nói:

-Biểu đệ khỏi cần phải áy náy trong lòng làm gì, đối với cháu của ông ta là Đồng Minh, ngu tử đã phá lệ thương giúp đỡ cho y. Như vậy cũng như là ngu tử đã thay mặt biểu đệ tạ ơn cụ ta rồi.

Độc Cô Sách nghe thấy Dật Tư nói như thế mới yên lòng. Chàng bỗng thấy nàng cầm một cái hộp gỗ dài, liền ngạc nhiên hỏi:

-Biểu tỷ dùng trường kiếm, thanh kiếm biểu tỷ đang đeo ở trên vai. Thế còn trong hộp gỗ này là môn khí giới gì nữa?

-Chuyến đi này và trận đại chiến sau này ở Ly Hồn cốc, đối thủ đều là tay cao thủ thượng thừa, hung hiểm vô cùng, phải có khí giới thật tốt mới có thể đối phó được. Môn khí giới ở trong cái hộp này là ngu tử đem đi để chuẩn bị cho hiền đệ dùng đấy.

Độc Cô Sách lại tưởng chị họ mình định tặng cho mình một thanh bảo kiếm hãn thế gì, mừng rỡ khôn tả vội mở cái hộp gỗ ấy ra xem. Nhưng chàng vừa trông thấy vật ở trong cái hộp đã ngạc nhiên vô cùng ngay.

Thì ra trong hộp đựng Đoạt Hồn Thanh Ngọc câu của Dương Tiểu Đào sử dụng, nhưng chỗ cán Dật Tư đã bảo một tay thợ rất khéo của phái Điểm Thương dùng sợi vàng cuộn vào và đóng một cái hộp rất xinh này để đựng.

Độc Cô Sách bưng cái hộp ở trong tay, ngạc nhiên hỏi:

-Chị muốn tiểu đệ dùng cái móc Thanh ngọc này làm khí giới ư?

Dật Tư gật đầu đáp:

-Cái móc này oai lực cao mạnh hơn Tỷ diện. Thanh Sương và Mạc Tà Can Tương, tuy nó hơi quá ác độc, và nó thuộc về loại ma đạo, nhưng dùng để đối phó với bọn tà ma, lấy ma giáng ma, lại là một vật rất huyền diệu.

Độc Cô Sách kêu “ồ” một tiếng, thất cười nói tiếp:

-Chị bảo tiểu đệ dùng móc này lấy ma giáng ma, là để phù hợp với câu gập Kiệt Trụ thì phải động binh đao phải không?

-Hiện đệ nói đúng đấy! Nếu hiện đệ dùng cái móc này để đối phó với những người chính phái thì ngu tử còn trách mắng hiện đệ nữa là khác!

-Biểu tỷ muốn tiểu đệ dùng cái này làm lợi khí giáng ma thì ít nhất biểu tỷ cũng phải cho tiểu đệ biết điểm lợi hại của nó như thế nào trước đã chứ.

-Tất nhiên ngu tử phải nói cho hiện đệ biết cái móc này từ đầu móc đến cán móc có tẩm thuốc độc rất lợi hại, không thể để cho nó đụng chạm vào da thịt mình được.

-Điểm này tiểu đệ đã biết rồi! Bây giờ biểu tỷ sai người cuốn sợi vàng vào cán và lại làm một cái hộp gỗ để đựng thì không cần sợ đụng chạm phải nó nữa.

-Móc này ngoài thân móc có tẩm thuốc độc rất lợi hại ra, lại còn sắc bén và cũng cứng rắn vô cùng, bất cứ đao kiếm nào cũng không thể chặt gãy nó được. Khi nào đấu với đối phương mãi mãi mà vẫn chưa hạ nổi, có thể ngấm ngầm dồn chân lực vào thân móc, chất độc có trong móc sẽ biến thành một luồng độc khí vô hình toả ra khiến cường địch chế một cách lạng lẽ mà không hay biết.

-Cây móc này đã sắc bén lại cứng rắn không sợ đao kiếm và lại còn chất độc lợi hại như thế, cũng đủ lợi hại vô cùng rồi. Còn cách dùng thứ tư của nó thì quá hèn mạt, tiểu đệ quyết không bao giờ sử dụng đến cách sau cùng ấy!

Dật Tư thấy Độc Cô Sách có lòng nhân từ như vậy trong lòng rất vui vẻ, liền mỉm cười nói tiếp:

-Có sử dụng cách đó hay không là tùy ở như biểu đệ, nhưng lần này đi La Phù, ngu tử phải nói cho biểu đệ biết rõ, có lẽ người đối địch với biểu đệ thế nào cũng là Dương Thúc Độ, mà khí giới của y sử dụng lại là Đoạt Hồn Bạch Ngọc Câu.

-Chẳng hay Bạch Ngọc Câu với Thanh Ngọc Câu có điểm gì khác nhau không, hay là sự lợi hại của nó cũng tương tự nhau thôi?

-Hoàn toàn giống nhau, nhưng chỉ khác ở chất độc thôi.

-Sao chất độc lại khác nhau được? Xin biểu tỹ chỉ rõ nốt cho?

-Nếu người ta bị dính dấp phải chất độc của Bạch Ngọc Cầu, chỉ thấy máu là đã thất khiếu rỉ máu ra chết ngay tại chỗ, nhưng Thanh Ngọc Cầu thì chất độc của nó chậm hơn, đến nửa tiếng sau mới chết.

-Theo lời biểu tỹ vừa nói, chả lẽ Bạch Ngọc Cầu lại còn lợi hại hơn Thanh Ngọc Cầu hay sao?

-Biểu đệ nói như thế cũng không đúng, vì người trúng phải chất độc của Thanh Ngọc Cầu thì chân tay mình mẩy sẽ co rúm, nửa tiếng đồng hồ sau xác bị teo lại chỉ còn nhỏ như một đứa con nít thôi!

Độc Cô Sách nghe nói nghi đến chuyện mình nhân lúc say rượu đánh cuộc với Dương Tiểu Đào, sự thực mình không biết cây Thanh Ngọc Cầu của đối phương lợi hại đến như thế! Cũng may mình gỡ ba kiếm tuyệt diệu ra và hạ được địch thủ ngay tại chỗ. Bằng không...

Nghĩ tới đó chàng kinh hoảng đến toát mồ hôi lạnh ra.

Bách Biểu đã quay trở lại, tay bưng một gói đồ đưa cho chàng và mỉm cười nói:

-Lão đệ, sau này lão đệ giảng ma vệ đạo, lừng danh giang hồ, vật này sẽ hữu ích rất lớn cho đệ, nên Bách Biểu mới phải đem đến đây để tặng lão đệ.

Độc Cô Sách không biết là vật gì, mở cái gói ấy ra xem, liền thất kinh la lớn:

-Nhân Phát Kim Soa (chiếc áo tơ vàng làm bằng tóc người).

Bách Biểu gật đầu đáp:

-Ngày nọ ở núi Mã Tích trong Thái Hồ gặp Giang Tử Kỳ, nhờ có cái áo tơ này mà lão phu mới không bị Đoạt Mệnh Kim Mang của Tử Kỳ bắn trúng mà thoát chết. Nay xin tặng cho lão đệ...

Độc Cô Sách vội ngắt lời ông ta, xua tay đáp:

-Lão tiên bối cái áo tơ Nhân Phát Kim Soa này là vật chí bảo vô giá của võ lâm Độc Cô Sách tôi không dám nhận.

Bách Biểu mỉm cười nói tiếp:

-Lão đệ nói rất phải cái áo tơ này quả thật là vật chí bảo của võ lâm nhưng Bách Biểu tôi đã nhờ lão đệ giới thiệu nên mới được đến Điểm Thương ở nhờ và được Tạ Tiên Tử che chở cho. Từ đó tới nay lão phu mới khỏi bị lo âu suốt ngày sợ bọn tà ma ám hại ngầm. Như vậy vật báu này ở cạnh người lão phu cũng như là không thôi. Lão đệ cứ nhận, quý hồ nó giúp được lão đệ giảng ma vệ đạo, thoát khỏi được mấy lần nguy hiểm, diệt trừ được mấy tên hung ác đại gian là lão phu được vẻ vang lây rồi.

oOo

23. Nói Chuyện Xưa Trong Núi Vân Vụ

Độc Cô Sách lắc đầu vừa cười vừa nói tiếp:

-Thịnh tình của lão tiên bối tại hạ xin ghi vào trong lòng, nhưng còn cái áo tơi này tại hạ không thể nào dám nhận. Dù lão tiên bối ở nơi đây không phải tranh đấu với ai, nhưng sau này lệnh tôn Đồng Minh ra đời thế nào cũng phải dùng tới nó. Hai người cứ một tặng cho một không nhận đưa đi đẩy lại hoài. Dật Tư thấy thế liền thất cười xem lời nói:

-Cụ với hiền đệ đừng có tranh chấp như thế nữa. Việc này do tôi quyết định hộ cho nhé?

Bách Biểu gật đầu đáp:

-Hay lắm, xin tiên tử can thiệp hộ cho. Có tiên tử giải quyết cho lão chắc lão đệ không dám từ chối nữa.

Độc Cô Sách gượng cười và nói với Dật Tư rằng:

-Thưa chị tiểu đệ đã được Đồng lão tiên bối truyền thụ cho ba thế tuyệt diệu rồi còn dám...

Dật Tư xua tay vừa cười vừa đỡ lời:

-Biểu đệ đừng có nói nhiều nữa, mau nhận lấy cái áo tơi ấy đi.

Bách Biểu thấy Dật Tư nói như thế mừng rỡ khôn tả vỗ tay và lớn tiếng cười nói:

-Tiên tử thật là ngời nhanh nhẩu có khác.

Độc Cô Sách mặt mếu mớ đang định nói tiếp, thì Dật Tư đã nói trước:

-Bây giờ ngu tử nhận thấy chỉ có một cách này là hợp lý nhất. Hiện giờ cụ Bách Biểu ở nhà vô sự, hãy cho tiểu đệ tạm mượn cái áo để sử dụng trước. Chờ khi nào Đồng Minh thành tài ra đời thì lúc ấy biểu đệ hãy trả lại để Đồng Minh được sử dụng và biểu đệ còn phải phụ trách phò trợ dạy bảo Đồng Minh thêm nữa.

Nhận thấy lời nói của Tà tiên tử rất có lý, Độc Cô Sách liền hỏi Bách Biểu:

-Đồng lão tiên bối nghĩ sao. Tại hạ đã tán thành ý kiến của biểu tỷ không từ chối lão tiên bối nữa.

Bách Biểu gật đầu tỏ vẻ bằng lòng và còn giơ ngón tay cái lên khen ngợi:

-Dù sao Tà tiên tử cũng không hổ thẹn là người chủ môn của một phái. Quả thật cao minh vô cùng khiến ai cũng phải kính phục.

Dật Tư thất cười đáp:

-Cụ lại nói bông tôi rồi. Tôi có cao minh gì đâu?

Bách Biểu vuốt râu vừa cười vừa trả lời:

-Tiên tử không những giải quyết hộ vấn đề nan giải hiện thời của lão và còn giúp cho cả cháu Minh được một vị sư phụ rất lý tưởng nữa. Như vậy Bách Biểu này không kính phục sao được.

Nói xong ba người tạm chia tay, Bách Biểu ở lại Điểm Thương trợ giúp phái Điểm Thương mọi việc, còn Dật Tư với Độc Cô Sách thì lên đường đi núi La Phù ngay.

Trong khi đi đường Dật Tư bảo Độc Cô Sách mặc cái áo tơ vào để phòng thân trước.

Từ tỉnh Vân Nam đi đến tỉnh Quảng Đông phải đi chặng đường khá xa, nhưng với khinh công của hai người khi đi tới tỉnh lỵ Quảng Đông mới là mừng bốn tháng tám thôi, còn hơn mười ngày nữa mới đến tết Trung Thu, ngày hẹn ước của Bạch Phát Quỷ Mẫu.

Hôm mừng bảy, hai người đi tới núi Vân Vụ, thấy nơi đây cảnh sắc khá đẹp, hai người cùng leo lên trên núi thưởng thức phong cảnh một đôi ngày.

Khi lên tới trên đỉnh núi, Độc Cô Sách chỉ tay về phía những ngọn núi xung quanh và nói:

-Biểu tỷ xem, tình thế nơi đây hiểm ác âm u không kém gì núi Vân Vụ ở khu người Mèo tại tỉnh Quý Châu. Nhưng sao không nghe thấy nói nơi đây có ma đầu hắc đạo hay ẩn thế cao nhân ẩn cư?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Núi Vân Vụ này không phải là không có kỳ nhân ẩn cư đâu. Khi kỳ nhân ấy lừng danh thiên hạ thì ngu tỷ chưa ra đời.

-Biểu tỷ nói như vậy chả lẽ hồi đó mới đây đã có một vị ma đầu rất lợi hại ẩn cư hay sao?

-Ngu tỷ chỉ lớn hơn hiền đệ mười tuổi thôi. Nhưng chuyện chưởng cố của võ lâm vào hồi trăm năm trước đây thì ngu tỷ biết sao được. Nhưng hồi nhỏ ngu tỷ đã được nghe người chưởng môn đời trước của bốn phái nói cho hay được ít nhiều đấy thôi.

-Chị hãy nói chuyện của kỳ nhân ẩn cư ở trên núi Vân Vụ này cho tiểu đệ nghe trước đi?

Hai người liền kiếm một tảng đá lớn ngồi xuống nghỉ chân, rồi Dật Tư mới lên tiếng kể:

-Hồi cách đây chừng ba mươi năm, lúc ấy trong võ lâm có rất nhiều nhân tài xuất hiện nên trên giang hồ rất hỗn loạn và náo nhiệt. Trong giới chính phái có Song Tuyệt, Nhất Tiên, Bán Kỳ và Tứ Dị là nổi tiếng nhất. Còn phái tà đạo thì có Tam Hung Cửu Sát, Nhất Quái, Song Ma là khét tiếng nhất.

-Chỉ nghe thấy những tên ấy cũng đủ biết hồi đó náo nhiệt như thế nào rồi. Chắc Song Tuyệt là ân sư và Nam Môn sư thúc phải không, còn Cửu Sát, Song Ma có lẽ là Hoàn Vũ Cửu Sát và Âm Dương Song Ma phải không? Nhưng còn Nhất Tiên, Bán Kỳ và Tứ Dị trong chính phái với Tam Hung, Nhất Quái trong tà đạo sao đệ

không nghe thấy ai nói tới? Xin làm ơn nói cho tiểu đệ hay những chuyện của các vị ấy để tiểu đệ được sáng trí thêm. Nhất là cái tên Bán Kỳ chắc vị này phải kỳ lạ lắm mới được thiên hạ ban cho cái tên ấy?

-Để ngu tử nói từ chính phái kể trước. Nhất Tiên là sư tỷ của Ôn Sa tên là Man Đà La Tiên Tử Như Huệ.

-Như tiên tử có còn sống ở trên đời này không?

-Man Đà La Tiên Tử công lực cao siêu lắm, có thể nói là người số một của thời đó, không ai có thể sánh kịp, nhưng tính nết Như Tiên Tử rất khiêm hoà, có thể nói là không bao giờ tranh chấp với ai cả. Nhưng nghe nói bà ta đã qui tiên ở trên đỉnh núi Côn Luân cách đây hơn hai năm rồi.

Độc Cô Sách gạt đầu, Dật Tư lại nói tiếp:

-Tứ Dij tức là bốn người chưởng môn đời trước của bốn phái: Điểm Thương, Không Động, Thiếu Lâm và Võ Đang.

-Sao biểu tỷ lại không kể cho tiểu đệ nghe chuyện của Bán Kỳ trước? Nghe cái tên Bán Kỳ ấy tiểu đệ cảm thấy thích thú lắm, đệ vẫn không hiểu tại sao người ta lại gọi ông ấy là Bán Kỳ như vậy.

-Người đó tên là Nam Cung Giáp, ông ta được gọi là Bán Kỳ vì khí lực của ông ta rất kỳ lạ, chứ võ công lại không kỳ. Bất cứ tuyệt học hay thể võ kỳ lạ gì ông ta chỉ xem qua một lần là đã nghĩ được cách phá giải liền.

-Hiện giờ vị kỳ nhân ấy có còn sống ở trên đời không?

-Có một lần Nam Cung Giáp gặp Song Hoàn Quái Tú Trà Thiên Cảnh biệt hiệu là Nhất Quái, hai người đấu với nhau. Ông ta địch không nổi bị Thiên Cảnh không nể nang làm cho nhục nhã vô cùng, nên ông ta đã thề nặng từ đó trở đi quyết ẩn tích vào một nơi, khổ tâm luyện tập cho tới khi nào luyện thành công kỳ công tuyệt thể võ kỳ lạ huyền ảo có thể đánh bại được Thiên Cảnh để trả thù tuyết hận bằng không sẽ chết già ở trong xó núi, chứ không xuất hiện trên giang hồ nữa.

-Nam Cung Giáp tiền bối là người có trí lực kỳ tuyệt, kiến thức quảng bác và lại quyết tâm trả thù cho được, như vậy thì chắc ông ta thể nào cũng thành công và trả được mối thù đó phải không?

-Không những tiểu đệ nghĩ như thế mà lúc ấy các người trong võ lâm, ai cũng đều nghĩ như thế. Ngay chính Song Hoàn Quái Tú Trà Thiên Cảnh bản thân cũng hối hận và u uất hoài. Y hối hận là vì đôi bên đã kết thù kết oán với nhau như thế tại sao lúc ấy không tiện tay giết luôn Nam Cung Giáp để khỏi hậu họa có hơn không? Còn y u uất là vì thấy trí lực của Nam Cung Giáp rất kỳ tuyệt, nay đối phương đã thề nghiên cứu tuyệt nghệ để trả thù thì chắc đối phương thể nào cũng phải nghĩ ra được những thể võ kỳ tuyệt để kiếm mình trả thù, nên y cứ lo âu suốt

ngày, lúc nào cũng phải đề phòng.

-Sau rồi kết quả ra sao? Nam Cung tiền bối có luyện thành công được tuyệt học để trả thù tuyết hận không?

Dật Tư lắc đầu thở dài đáp:

-Sự thực thì trái hẳn với sự ước đoán của mọi người và còn xảy ra một chuyện bất ngờ khác nữa.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Cái gì là bất ngờ thế?

-Điều bất ngờ thứ nhất là từ khi Nam Cung Giáp thề nặng ẩn tích đến giờ, không còn ai nhìn thấy hình bóng ông ta đâu hết, và cũng không thấy ông ta xuất hiện giang hồ nữa cho tới nay ông ta còn sống hay chết và đã luyện được môn tuyệt học nào để trả thù chưa không một ai hay biết cả!

-Sự bất ngờ này rất dễ đoán, nếu không phải ông ta đã chết rồi, thì trong khi khổ luyện thần công thế nào cũng gặp sự gì trắc trở hay là ông ta tự nghĩ tài ba của mình vẫn chưa có thể trả thù được nên ông ta mới không lộ mặt ra nữa.

-Dù Nam Cung Giáp có luyện tập được tuyệt nghệ có thể đánh bại được kẻ thù để trả thù tuyết hận để tái xuất giang hồ đi chăng nữa thì cũng không sao tìm thấy Trà Thiên Cảnh nữa.

-Có phải Trà Thiên Cảnh đã chết rồi không?

-Việc này rất ít người hay biết và cũng có thể nói là kỳ đàm của võ lâm.

-Biểu tỷ nói đi, đầu đuôi câu chuyện ra sao?

-Người ta suốt ngày lo âu thì làm sao mà sống lâu được, từ khi Thiên Cảnh ngày đêm lo âu Nam Cung Giáp tìm kiếm mình trả thù, y ở núi ẩn tích để Nam Cung Giáp không sao tìm thấy. Trước khi ẩn tích, y cho tẩm đầy thuốc độc vào nhật nguyệt song hoàn, đôi khí giới của y, để gặp Nam Cung Giáp, nếu địch không nổi thì sẽ dùng đôi vòng tẩm thuốc độc đó mà liều thân cùng chết với kẻ địch một lúc.

-Trà Thiên Cảnh đã định tâm như vậy chắc chất độc tẩm ở trên đôi vòng của y lợi hại lắm?

-Cổ nhân thường nói nhân tính không bằng thiên tính, biểu đệ dù thông minh đến đâu cũng không thể đoán ra được Trà Thiên Cảnh định tâm hai người như vậy sẽ kết quả như thế nào... Thiên Cảnh suốt ngày bồn chồn ở trên rừng núi tránh sao khỏi nhiễm phải sơn lâm chương khí lại thêm suốt ngày lo âu, thế là rút cục y bị bệnh nằm ở trong một cái hang động ở núi Lục Chiêu.

Độc Cô Sách nghe tới đây, trở mắt nhìn Dật Tư hỏi:

-Chả lẽ tên ma đầu ấy lại bị chết một cách tầm thường như vậy hay sao?

-Y bị bệnh rất nặng, nhưng nhờ có nội công thâm hậu nên chưa đến nỗi bị chết

ngay, nhưng trong lúc bị bệnh nặng, thì có một vị cao nhân lấy mạng đi qua cửa hang động.

-Cái gì là cao nhân lấy mạng?

-Đáng lẽ phải nói là hung tinh lấy mạng mới phải, nhưng vì vị hung tinh ấy lại là sư thúc của ngu tử đã qau đời rồi, tên ông ta là Lam Công Tuyết, làm sư diệt thì phải tôn kính sư thúc, nên ngu tử mới gọi là cao nhân.

-Chả lẽ Trà Thiên Cảnh lại chết ở trong tay Lam tiên bối ư?

-Không đúng, không đúng, vì Thiên Cảnh suốt ngày nghi thần nghi quỷ, y bỗng thấy có người đi qua cửa liền quát hỏi, Lam sư thúc rất giận dỗi trả lời y ba tiếng “Lam Công Tuyết”.

Độc Cô Sách nghe tới đó mới kêu ồ một tiếng và đỡ lời:

-Có phải ba chữ Lam Công Tuyết với Nam Cung Giáp nghe hao hao giống nhau không? (tiếng quan hoả của người Trung Hoa thì Lam Công Tuyết với Nam Cung Giáp hầu như đồng âm).

-Trà Thiên Cảnh sợ nhất là Nam Cung Giáp đã luyện thành công môn thần công tuyệt kỹ tìm tới trả thù. Nên y vừa nghe thấy chữ Lam Công Tuyết, tưởng là kẻ thù đã tới, y liền nghĩ bụng: “Ngày thường ta còn có thể thí mạng với y một phen, nhưng bây giờ ta đau đầu nặng, chân tay yếu ớt không có một tý hơi sức, làm sao mà kháng cự nổi, như vậy có phải là tha hồ để cho đối phương chém giết nhục nhã không”.

Độc Cô Sách chờ đợi Dật Tư nói tiếp và xen lời:

-Thiên Cảnh là một tên hung ác khét tiếng, và cũng là người rất độc ác, y đã nghĩ như thế, thì khi nào y chịu để lọt vào tay người? Chắc y dùng đôi vòng tẩm thuốc độc khẽ rạch vào người một cái phải không?

-Biểu đệ đoán không sai tí nào, cho tới khi Lam sư thúc vào trong động. Thiên Cảnh mới nhận ra không phải là Nam Cung Giáp, nhưng chất độc vẫn ngấm, gan ruột sắp đứt đến nơi y liền thét lớn: “Người không phải là Nam Cung Giáp thật, làm cho ta chết oan uổng quá” nói tới đó thì mắt mũi mồm y đều ứa máu và tắt thở luôn.

Độc Cô Sách cảm khái vô cùng, ngăn người ra giấy lát hỏi:

-Những chuyện mà biểu tỷ vừa kể các cao thủ của phái tà chỉ còn lại Tam Hung là chưa thấy nói tới.

-Tam Hung tức là Vân Vụ Tam Hung. Bọn này hung ác ngông cuồng kiêu ngạo vô cùng, chúng cấm tất cả các nhân vật của võ lâm đi qua núi Vân Vụ này không được đem theo khí giới biểu đệ bảo chúng có phải là quái vật của võ lâm không?

-Vân Vụ Tam Hung là những ai? Sao họ lại cấm nhân vật của võ lâm đi qua đây

lại không được đeo khí giới như thế?

-Vân Vụ Tam Hung là: Vân Vụ tiên ông, Vân Vụ tiên cô và Vân Vụ tiên khách, vì họ thấy núi Võ Đang có một chỗ gọi là Giải Kiếm Nhan nên ở núi Vân Vụ này cũng lập một chỗ gọi là Giải Kiếm cốc. Họ qui định phàm nhân vật võ lâm muốn đi qua núi Vân Vụ này là phải cởi khí giới ám khí đeo ở trên người ra dùng khăn quần gói lại cầm ở tay mới được đi qua, bằng không sẽ nguy hiểm đến tính mạng ít nhất cũng bị Tam Hung bẻ gãy khí giới, phá nát ám khí.

-Biểu tỳ nói như vậy nếu ba mươi năm trước, chúng ta đi tới đây thì chắc thể nào cũng bị phiền phức lắm.

Dật Tư chưa kịp trả lời, thì bỗng Độc Cô Sách nhìn thẳng về phía bên trái, vì hai người đã nghe phía đó có tiếng động, tiếp theo đó có tiếng cười rất quái dị và giọng lạnh lùng vọng tới:

-Thì ngay bây giờ vẫn bị lôi thôi rắc rối chứ chả riêng gì ba mươi năm về trước. Tiếng nói vừa dứt, đã thấy trong rừng ở bên trái có một ông già mặc áo đen, tay cầm gậy trúc lưng thưng bước tới.

Dật Tư ngạc nhiên thất sắc, vội đứng dậy hỏi ông cụ tóc bạc ấy ngay:

-Ngài là ai?

Ông già tóc bạc mỉm cười và thở thịch trên mặt không thấy rung động rồi đáp:

-Lão phu chính là một người trong nhóm Vân Vụ Tam Hung mà người vừa kể đấy.

Độc Cô Sách liếc mắt nhìn ông ta một cái, rồi gật đầu vừa cười vừa đỡ lời:

-Tại hạ biết rồi, lão tiền bối là Vân Vụ tiên ông phải không?

Ông già tóc bạc lắc đầu thờ dãi đáp:

-Người đừng tưởng lão phu tóc bạc như thế này tức là Vân Vụ tiên ông đâu.

Người phải biết hơn ba mươi năm nay hoàn cảnh đã thay đổi rất nhiều. Vân Vụ tiên ông đã về trời rồi, cả Vân Vụ tiên cô cũng thế. Còn lão phu chính là Vân Vụ tiên khách Phạm Long Sinh, mà năm xưa lão phu tự tin còn anh tuấn hơn cả người là khác.

Độc Cô Sách vừa cười vừa nói tiếp:

-Hoàn cảnh đã thay đổi rất nhiều, chả lẽ riêng có ác lệ năm xưa là hãy còn tồn tại hay sao?

Vân Vụ tiên khách kêu “hừ” bằng giọng mũi rồi đáp:

-Lâu năm lão phu đã không bước chân vào giang hồ, đáng lẽ luật cũ của Giải Kiếm cốc này quên đã lâu rồi, nhưng hôm nay các người đã nhắc nhở tới, thì lão phu vẫn phải tuân theo qui ước năm xưa của Vân Vụ Tam Hung.

Nói tới đó, y nhìn Dật Tư, lạnh lùng nói tiếp:

-Người hãy cởi kiếm ra trước.

Dật Tư cau mày lại, lắc đầu đáp:

-Tôi là người chưởng môn của một môn phái, xin thứ lỗi, không thể tuân lệnh được.

Vân Vụ tiên khách nghe thấy câu “chưởng môn của một môn phái” liền trở mắt lên ngắm nhìn Dật Tư và hỏi tiếp:

-Người là chưởng môn của môn phái nào?

Dật Tư đồng dục đáp:

-Tạ Dật Tư giữ chức chưởng môn của phái Điểm Thương ở Vân Nam.

Vân Vụ tiên khách đảo ngược đôi người một vòng, ngẫm nghĩ giây lát, mới sực nhớ ra một chuyện liền hỏi lại:

-Lão phu đã nghĩ ra rồi. Có phải người là con nhỏ nhà họ Tạ, năm xưa được sư phụ người là Thanh Dương đạo trưởng ẵm về nuôi nấng dạy bảo từ hồi còn thơ ấu phải không?

Bây giờ Dật Tư đã được làm chưởng môn rồi, nghe thấy Phạm Long Sinh nói chuyện hồi nhỏ của mình, nàng cũng phải hổ thẹn đến mặt đỏ bừng.

Long Sinh chống gậy trúc xuống đất thở dài một tiếng nói tiếp:

-Phần vì người là chưởng môn của phái Điểm Thương, phần thứ hai là vì năm xưa lão phu với sư phụ của người, Thanh Dương đạo trưởng đã gặp nhau mấy lần, nên dù người không giải kiếm lão phu cũng không trách cứ người đâu.

Dật Tư biết Phạm Long Sinh là một ma đầu cái thế rất khó đối phó, tốt hơn là mình không nên gây hấn với y. Cho nên nàng nghe thấy đối phương nói như vậy, liền mỉm cười không nói năng gì hết.

Long Sinh hơi quay đầu lại trợn mắt ngắm nhìn Độc Cô Sách một hồi, ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

-Người tuổi trẻ này, sao người không bỏ kiếm ở sau lưng xuống?

Độc Cô Sách tủm tỉm cười, không cởi kiếm ra thì chớ, mà trái lại còn hỏi lại Vân Vụ tiên khách rằng:

-Nếu tại hạ không nghe lời của tiên bối thì sao? Sẽ có hậu quả như thế nào?

Long Sinh trợn ngược đôi mắt lên, lạnh lùng:

-Ba mươi năm trước nếu người không nghe lời lão phu, thì hậu quả chỉ có một lời là chết thôi, bây giờ lão phu đã tự cảm thấy mình già rồi, không còn hứng thú giết người như trước nữa. Cho nên nếu người không nghe lời, ta sẽ cướp vũ khí của người và bẻ huỷ nó đi.

Độc Cô Sách nghe đối phương nói xong liền ngừng mặt lên trời cười ha hả. Long Sinh thấy thế giận dữ hỏi:

-Người cười cái gì?

Độc Cô Sách vẫn cười và đáp:

-Tại hạ cười là vì nhận thấy lời nói của tiền bối vừa rồi chỉ có thể đối phó với người khác được thôi, chứ không đối phó nổi với tại hạ đâu. Tại hạ có hai lý do để không tuân theo lời tiền bối.

Long Sinh ngạc nhiên hỏi:

-Hai lý do gì thế? Người cứ nói ra đi, để lão phu thỉnh giáo xem?

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên, cười vẻ kiêu ngạo đáp:

-Lý do thứ nhất là tiền bối không thể nào cướp nổi khí giới của tại hạ. Còn lý do thứ hai là tiền bối cũng không sao phá hủy nổi khí giới của tại hạ nốt!

Long Sinh cười khẩy, lắc đầu nói:

-Lão phu không tin.

-Tiền bối không tin thì cứ việc đánh cuộc với tiểu bối đi.

-Hay lắm! Hay lắm! Người định đánh cuộc như thế nào?

Dật Tư sợ quá trốn thì cái xảy lại nảy cái ung, lúc ấy dù có muốn dàn xếp cũng

khó lắm. Nên nàng vội dùng “nhĩ ngữ truyền thanh” khê bảo Độc Cô Sách rằng:

”Biểu đệ, ma đầu này lợi hại lắm chúng ta lại đang có việc cần, nên việc gì cũng vậy, chỉ tới mức độ nào thôi mà phải nên ngừng tay ngay mới đỡ phiền lụy về sau”.

Độc Cô Sách không trả lời chỉ mỉm cười liếc nhìn nàng một cái, có ý bảo nàng cứ yên tâm.

Dật Tư thấy vậy đành phải lẳng lặng đứng cạnh đó ngấm ngấm đề phòng hộ chàng.

Độc Cô Sách rất điềm đạm, mỉm cười nói với Vân Vụ tiên khách người đã nổi tiếng từ hồi ba mươi năm về trước:

-Tiền bối hỏi tại hạ muốn đánh cuộc như thế nào phải không?

Trước khi tại hạ trả lời câu hỏi này, hãy hỏi tiền bối định ra tay cướp khí giới của tại hạ bằng cách nào?

Thấy Độc Cô Sách đứng ở trước mặt một người như mình, mà không có vẻ gì là sợ cả, lúc nào cũng đầy vẻ hào khí. Nên y gật đầu đáp:

-Thực là lần sóng sau đẩy lần sóng trước, người mới thay người cũ có khác! Nếu là ba mươi năm về trước Phạm Long Sinh này dám nói khoác là chỉ ra tay một cái là đã cướp được của người ngay, nhưng bây giờ lão phu không dám khinh thường những người hào hùng tuổi trẻ như các người, mà phải quyết định mười hiệp, thì thể nào cũng cướp được trong tay ngay.

-Con số mười hiệp thì tại hạ dám đánh cuộc! Để tại hạ thử nghĩ lại xem chúng ta nên lấy cái gì để đánh cuộc mới được.

-Lão phu đã bế quan lâu nay, bảy ngày trước đây mới ra khỏi hang động bí mật, không ngờ đêm nay lại gặp hai người ở đây, như vậy lão phu cũng đỡ buồn phần nào. Cho nên chẳng cần gì phải dùng những vật dị bấu để làm đồ đánh cuộc cả, mà quý hồ có một chút gì để lấy lệ là được rồi.

-Tại sao lão tiên bối lại phải bế quan lâu năm đến thế?

-Lão phu muốn làm võ lâm đệ nhất nhân, không muốn để cho Song Tuyết, Nhất Tiên, Bán Kỳ, Tứ Di, Cửu Sát, Nhất Quái, Song ma đứng ngang hàng với mình, mà muốn tên tuổi của Vân Vụ tiên khách Phạm Long Sinh này đứng trên hết tất cả mọi người!

-Khoá cửa lợi lộc nhưng cửa danh không thoát được, từ xưa tới nay ai ai cũng như vậy cả! Chẳng hay hùng tâm cao trăm trượng của Phạm lão tiên sinh có thành công hay không. Và đã có mấy thành nắm chắc là có thể làm nổi?

-Nếu không nắm chắc chính tành, thì không bao giờ lại chịu khi quan ra khỏi hang động bí mật cả.

-Phạm lão tiên sinh, chẳng hay hùng tâm tráng trí của tiên sinh đã thu hoạch được bao nhiêu rồi? Có lẽ chưa thu lượm được kết quả, mà sự hao tổn của mình đã quá lớn rồi phải không?

Long Sinh ngạc nhiên hỏi:

-Mỗ có mất mát gì đâu mà người bảo là tổn thất quá lớn?

-Lão tiên sinh đã có biệt hiệu là Vân Vụ tiên khách, tất năm xưa ắt phải là một người đẹp trai tuyệt thế, nhưng bây giờ tiên sinh đã biến thành tóc bạc da mồi bỏ phí mất ba mươi năm trời, thời kỳ trẻ trung của mình, như vậy chẳng là hao tổn rất nhiều rồi là gì? Lão tiên sinh thử nghĩ xem, dù tiên sinh có hoàn thành được tâm nguyện thiên hạ vô địch đi chăng nữa, cũng như mặt trời xế chiều, chiếu sáng không bao lâu rồi lặn ngay không?

Dật Tư nghe thấy chàng nói thế cũng phải gật đầu khen ngợi thâm, Long Sinh đưa tay lên sờ mái tóc bạc, cảm khái vô cùng, hai mắt ngơ ngác lăm lăm nói:

-Người trẻ tuổi nói rất phải! Ba mươi năm trời, cuộc đời trẻ trung và hạnh phúc biết bao, bây giờ muốn vặn hồi lại tóc xanh da hồng như trước quả thực không còn lấy lại được nữa. Lúc này lão phu mới biết số vốn mà lão phu đã bỏ ra quá lớn thực!

-Lão tiên sinh không nên cảm khái như thế vội hãy chờ đợi cuộc đánh đố của chúng ta kết thúc xong. Độc Cô Sách xin tình nguyện hiến lão tiên sinh một môn thanh xuân diệu dược.

Long Sinh lắc đầu gượng cười:

-Lão phu không được tin trên thế giới này lại có thuốc gì mà có thể cải lão hoàn

đồng được?

-Ba mươi năm về trước khi lão tiên sinh được người ta gọi là Vân Vụ tiên khách, chắc lúc đó tuổi hãy còn trẻ?

-Phải! Lão phu lúc ấy mới ngoài hai mươi, là một võ lâm cao thủ trẻ trung nhất!

-Với tuổi tác của tiên sinh bây giờ chưa quá giáp mà với công lực của lão tiên sinh đáng lẽ có thể tu luyện được sự trẻ trung mãi mãi mới phải, sao bây giờ lão tiên sinh lại tóc bạc như thế? Cách đây không lâu tại hạ đã gặp Giang Tử Kỳ trong nhóm của Cửu Sát với Thiên Diệu Lang Quân Tô Báo Văn, tuổi của họ cũng xấp xỉ với lão tiên sinh thôi, nhưng sao trông họ lại chỉ như người mới ngoài ba mươi thôi.

24. Không Tin Không Gọi Nỗi Tuổi Xuân Trở Lại

Long Sinh cau mày đáp:

-Lão phu rất hồ thẹn...

-Thuốc chữa bệnh bất tử, Phật độ người có duyên! Lão tiên sinh không nên vì chuyện đầu tóc bạc phơ mà vội chán nản! Theo ý tại hạ thì chỉ cần tìm ra căn bệnh mà chữa, thì thế nào cũng có thể hồi xuân được.

Long Sinh nghe thấy Độc Cô Sách nói như vậy, mặt lộ vẻ ngạc nhiên cứ trở mắt ra nhìn chàng hoài.

Độc Cô Sách giả bộ làm như không trông thấy, cúi đầu xuống nhặt một hòn đá nhỏ chỉ bằng trái hạnh đào lên, rồi mỉm cười nói:

-Việc Độc Cô Sách cung hiến thuốc hồi xuân cho lão tiên sinh hãy tạm gác sang bên và chúng ta hãy bàn đến chuyện đánh cuộc của chúng ta trước đã.

-Lão đệ muốn đánh cuộc cái gì cũng được, tùy lão đệ quyết định.

Độc Cô Sách chìa bàn tay ra chỉ vào hòn đá ở trong lòng bàn tay mà mỉm cười nói:

-Chúng ta lấy hòn đá này đánh cuộc với nhau nhé?

Long Sinh nghe nói ngạc nhiên cau mày lại hỏi:

-Tuy chúng ta không cần phải dùng những vật dị bấu để làm vật đánh cuộc, nhưng hòn đá ấy thì trên núi này đâu đâu cũng có, nó không có một tí giá trị gì mà có thể bảo là vật kỷ niệm được?

-Việc gì cũng vậy, đều do người làm nên hết, hòn đá nhỏ tầm thường này, chúng ta vẫn có thể khiến nó biến thành một hòn ngọc rất có giá trị được.

-Xin lão đệ thử nói xem lão đệ có cách nào biến hòn đá thành hòn ngọc được?

-Phương pháp này giản dị lắm! Hai chúng ta đấu với nhau trong mười hiệp, nếu trong mười hiệp, lão tiên sinh có thể cướp được khí giới của tại hạ, thì tại hạ phải

để lại một dấu vết ngón tay ở trên hòn đá này. Trái lại, lão tiên sinh thua thì cũng phải để lại dấu vết ngón tay ở trên đó.

-Chúng ta không phải là tiên mà có thể điểm đá thành vàng được. Chẳng lẽ chỉ để lại một dấu vết ngón tay như thế, mà có thể khiến hòn đá nho nhỏ này có giá trị ngay như thế hay sao?

-Chúng ta bất cứ ai được hòn đá có dấu vết ngón tay, thì phải coi hòn đá đó như một tín phù, hề thấy hòn đá này tới, bất cứ phải nhảy vào đồng lửa, cũng phải phục tùng người thắng cuộc, mà làm cho người đó một việc. Như vậy hòn đá nhỏ này đã biến thành rất có giá trị hơn vàng ngọc là gì?

Long Sinh nghe tới đó, liền cười ha hả, đỡ lời:

-Độc Cô lão đệ thông minh thực. Phương pháp này hay lắm! Nào, lại đây chúng ta bắt đầu ra tay đánh cuộc đi.

Dật Tư là người đứng cạnh xem bao giờ cũng sáng suốt hơn, nàng biết Độc Cô Sách thể nào cũng thắng cuộc, như vậy công việc dĩ ma giáng ma sắp tới đây, chàng ta đã bày sẵn một thế cờ trước. Nhưng nàng lại nhận thấy Phạm Long Sinh nổi danh lâu năm như vậy mà đã bế quan khổ luyện ba mươi năm trời nay, công lực có lẽ đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh rồi. Tuy Độc Cô biểu đệ đã được khá nhiều chân truyền của Đại Bi Tôn Giả, nhưng đã chắc đâu trong mười hiệp có thể tránh né không cho đối phương cướp được khí giới của mình?

Dật Tư đang lo âu cho chàng, nhưng bỗng trông thấy cái hộp gỗ dài đeo ở sau lưng chàng thì nàng lại hớn hờ mừng thầm. Vì cái móc ấy tẩm đầy thuốc độc, người khác không bao giờ dám rờ tay vào cả. Như vậy đừng nói là mười hiệp, dù trăm hiệp hay ngàn hiệp cũng không sợ người khác cướp được.

Nàng đang nghĩ ngợi thì quả nhiên đã thấy Độc Cô Sách lấy cái hộp đựng Thanh Ngọc Câu xuống. Long Sinh thấy Độc Cô Sách rất trầm tĩnh, trong lòng cũng rất thắc mắc liền nghĩ bụng:

”Đối phương sử dụng khí giới gì, mà hình như y có vẻ chắc chắn không để cho ta cướp khí giới của y như thế?”

Bây giờ y thấy Độc Cô Sách lấy cái hộp gỗ xuống, liền trở mắt lên nhìn kỹ.

Độc Cô Sách rất cẩn thận, mở nắp hộp cầm vào cái cán câu đã cuộn dây vàng, rồi mới rút cây Đoạt Hồn Thanh Ngọc Câu đã chấn động giang hồ từ lâu ra. Cái móc vừa ra khỏi hộp, đã có ánh sáng xanh làm loé mắt mọi người.

Long Sinh kinh hãi vô cùng, thất thanh kêu “ủa” một tiếng và vội hỏi:

-Khí giới trong tay lão đệ có phải là một trong đôi Đoạt hồn song câu của vợ chồng Song Ma vẫn sử dụng năm xưa đấy không?

Dật Tư vội đỡ lời:

-Phạm lão tiên sinh sành sỏi thực, khí giới của Độc Cô biểu đệ đang cầm trong tay đó chính là Thanh Ngọc Câu trong đôi Đoạt Hồn Song Câu đấy!

Phạm Long Sinh nổi danh cùng với Âm Dương Song Ma, tất nhiên phải biết Đoạt Hồn Thanh Ngọc Câu lợi hại như thế nào, liền cau mày lại gượng cười ngay.

Dật Tư mỉm cười nói tiếp:

-Có lẽ lão tiên sinh không ngờ khí giới của Độc Cô biểu đệ là môn khí giới này. Như vậy trong mười hiệp chưa chắc lão tiên sinh đã cướp được nổi phải không?

Long Sinh thở dài một tiếng, nhặt hòn đá nhỏ lên vận lực in ngón tay vào hòn đá cho Độc Cô Sách gượng cười hỏi:

-Độc Cô lão đệ, Phạm Long Sinh này đã nhận thua rồi, nhưng lão phu còn muốn thỉnh giáo lão đệ một việc. Âm Dương Song Ma đã chết rồi phải không? Bằng không tại sao cái móc Thanh Ngọc Câu này lại lọt vào tay của lão đệ?

Ngờ đâu Độc Cô Sách lại cất cái móc ngọc vào trong hộp gỗ mà không nhận hòn đá của Long Sinh đưa cho, chỉ mỉm cười đáp:

-Phạm lão tiên sinh, Độc Cô Sách tuy tuổi trẻ tài kém, nhưng vẫn không muốn t hắng cuộc một cách không minh bạch như thế.

Long Sinh rất thắc mắc cau mày lại hỏi:

-Thế lão đệ muốn thắng như thế nào?

Độc Cô Sách liền rút thanh kiếm gỗ ra cầm ở trong tay.

Dật Tư thấy vậy đã biết ngay ý định của chàng tuy không muốn ngăn cản, nhưng trong lòng của nàng nhận thấy chàng ngông cuồng và tự cao tự đại quá đỗi.

Long Sinh cũng rất kinh ngạc, trố mắt lên nhìn vào thanh kiếm gỗ ở trong tay của Độc Cô Sách mà hỏi tiếp:

-Lão đệ cất móc mà lấy kiếm ra như vậy là dụng ý gì?

-Tại hạ không thêm ý vào cây móc tẩm độc, khiến đối thủ không dám rời tay vào mà thắng cuộc một cách không tốn một chút hơi sức nào, nên tại hạ mới đổi thanh kiếm gỗ này để lãnh giáo một cách công bằng mười hiệp của lão tiên sinh.

Long Sinh nghe nói lại ngẩng nhìn Độc Cô Sách một hồi, rồi cười ha hả nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ hào khí tận mây xanh như vậy Phạm Long Sinh này rất muốn được kết bạn vong niên với lão đệ.

Độc Cô Sách một mặt cung kính hiến kiếm, một mặt mỉm cười đáp:

-Lão tiên sinh có mỹ ý như vậy, Độc Cô Sách này rất lấy làm cảm ơn, nhưng dù sao cũng hãy thi hành xong vụ đánh cuộc này đã rồi hãy nói sang chuyện khác.

-Độc Cô lão đệ đã chấp nhận ý muốn thi hành vụ đánh cuộc ấy, thì chúng ta hoạt động chơi một lát cũng không sao.

Độc Cô Sách hai tay bưng kiếm, lại cung kính vái một lạy mới nói:

-Lão tiên sinh, xin thứ lỗi cho tại hạ đã vô lễ trước nhé?

-Lão đệ cứ giở toàn lực ra mà thi thố đi, lão phu muốn nhờ lão đệ mà thử thách xem sự khổ công ba mươi năm trời này, có đến nỗi hoá thành công dã tràng không.

Nếu trong mười hiệp mà không cướp được thanh kiếm gỗ ở trong tay lão đệ thì Phạm Long Sinh này cũng đừng có hòng tranh bá với quần hùng đương thời nữa.

-Lão tiên sinh hãy nghe đây! Năm thế đầu Độc Cô Sách chủ lực vào thế công, và năm thế sau thì chủ lực vào thế thủ. Xin lão tiên sinh chỉ giáo cho?

Nói xong chàng giở luôn “Thập Bát La Hán kiếm pháp” tuyệt học của bốn môn ra, thế đầu là Trường mi đàn kiếm quả thực lợi hại vô cùng.

Long Sinh thấy chàng vừa giở thế kiếm ấy ra, kêu “ồ” một tiếng và nói:

-Thảo nào Độc Cô lão đệ lại có khí phách khác người như vậy, thì ra là đệ tử đặc ý của Đại Bi Tôn Giả.

Tuy y đã biết lai lịch của đối phương, nhưng cũng biết pho Thập Bát La Hán kiếm pháp này rất lợi hại, không thể để đối phương bao vây mình, nên ông ta đã nhẹ nhàng lướt ra ngoài tám chín thước ngay.

Độc Cô Sách thấy Phạm Long Sinh rất nhẹ nhàng và ung dung tránh thoát được thế kiếm của mình, mới biết võ công của đối phương quả thực siêu phàm, ít nhất phải cao hơn Giang Tử Kỳ, Đinh Ngọc Sương và Uất Trì Cảnh nhiều.

Đã biết đối phương lợi hại như thế nào, Độc Cô Sách không dám coi thường nữa, thế thứ hai chàng vội giở thế “Giáng long phục hổ” là thế kiếm có oai lực mạnh nhất trong pho “Thập Bát La Hán kiếm pháp” ra. Ngờ đâu lần này Phạm Long Sinh lại còn tránh né dễ dàng hơn thế trước.

Độc Cô Sách kinh hãi lại vội liên tiếp giở luôn ba thế tuyệt học của Bách Biểu truyền thụ cho ra. Quả nhiên ba thế liên hoàn này lợi hại thực khiến cho Long Sinh chân tay cuống quýt chứ không được ung dung như trước nữa.

Độc Cô Sách không phục chút nào liền nghĩ bụng:

”Chả lẽ oai lực của ba thế kiếm tuyệt học này lại còn lợi hại hơn cả Thập Bát La Hán kiếm pháp của sư môn ta chăng?”

Chàng nghĩ như vậy là sai lầm rồi, vì Long Sinh đã muốn xưng hùng xưng bá trong giang hồ, trong lúc bế quan mấy chục năm ấy, tất nhiên y phải nghiên cứu hết các pho võ công của tất cả các môn phái, và đã nghĩ ra được những cách chống đối.

Đại Bi Tôn Giả năm xưa nổi danh cùng với Long Sinh nên đối với pho “Thập Bát La Hán kiếm pháp” của Tôn Giả lợi hại như thế nào, y đã biết rõ hết. Y đã tốn công khá lâu, để nghĩ cách tránh né và khắc chế pho kiếm pháp ấy. Hơn nữa hoá hầu của Độc Cô Sách này còn kém Tôn Giả nhiều, không thể nào giở hết những

tinh vi của pho kiếm tuyệt học ấy ra thì tất nhiên Long Sinh mới ung dung đối phó được như vậy.

Đồng thời Độc Cô Sách đã tuyên bố trước là năm thế đầu toàn dùng thế công, còn năm thế sau mới giữ thế thủ, nên vừa ra tay Long Sinh mới không tiện giở những thế võ rất quái dị của mình đã nghiên cứu được để khắc chế pho "Thập Bát La Hán kiếm pháp ra" bằng không thì Độc Cô Sách sẽ bị đánh bại đến nơi ngay. Ba thế võ của Bách Biểu truyền thụ cho Độc Cô Sách là của Tứ Chiêu Đầu Đà sáng tác, vừa quái dị vừa huyền ảo, vừa ít khi lộ diện trên giang hồ, nên Phạm Long Sinh mới không hay biết gì hết, chỉ thị khinh công tuyệt diệu tránh né thôi, tất nhiên y phải cuống quýt không biết đâu mà chống đỡ.

Tránh né xong năm thế, Long Sinh thấy công lực và võ công của Độc Cô Sách đều cao siêu và thâm hậu hơn sự tưởng tượng của mình nên y càng cao hứng thêm, hớn hở nói:

-Độc Cô lão đệ quả thực quá lắm, nếu là người khác thì khó mà tránh nổi năm thế của lão đệ. Bây giờ đến lượt Phạm mỗ bêu xấu, lão đệ cầm vững thanh kiếm nhé.

Nói xong, y đưa gậy trúc lên nhằm ngực của Độc Cô Sách điểm hờ một thế. Thế võ này rất tầm thường, nhưng do tay Long Sinh đưa ra, oai lực quả thật lợi hại vô cùng.

Độc Cô Sách tài cao gan lớn, cũng muốn nhân lúc này khảo nghiệm thử công lực cầu mình, chàng không tránh né thì chớ lại còn tiến lên là khác. Chàng giở thế Bái Phật Tây thiên đỡ thế công của Long Sinh.

Long Sinh thấy thế liền xoay gậy trúc hoả điểm thành cuốn, gậy của y dính ngay thanh kiếm gỗ của chàng.

Khi kiếm và gậy dính vào nhau, Long Sinh cười ha hả vận chân lực vào gậy, mắt nhìn Độc Cô Sách và hỏi:

-Độc Cô lão đệ có bỏ kiếm ra không?

Độc Cô Sách thấy thực lực đối phương mạnh hơn thực lực mình, biết thế nào cũng phải bỏ kiếm đi mới xong, nhưng chàng nghĩ ra được một kế, liền lớn tiếng cười và đáp:

-Không tới sông Hoàng Hà, Độc Cô Sách này không chịu phục đâu Phạm tiên sinh cứ việc ra tay đi.

Long Sinh thấy nội lực của Độc Cô Sách khá thâm hậu, liềm mỉm cười hỏi tiếp:

-Phạm mỗ bình sinh rất thích những người trẻ tuổi bướng bỉnh như lão đệ. Nào, chúng ta thử so chân lực với nhau xem sao.

Nói xong, y dồn toàn lực vào thân cây gậy và đầu. Độc Cô Sách lại không dùng

sức gì hết, trái lại còn buông tay ra để mặc cho gậy của Long Sinh hất kiếm của mình bắn tung lên cao trên bốn trượng. Chàng đã có mưu kế rồi, nên thấy kiếm vừa bay lên chàng cũng phi thân theo, giơ tay ra bắt lấy thanh kiếm rồi nhẹ nhàng nhảy xuống dưới đất, vẫn đứng lấy thế đợi chờ Long Sinh tấn công tiếp.

Long Sinh thấy thế bật cười nói:

-Có sức dùng sức, không có sức thì dùng trí. Người ta xông pha giang hồ phải như thế mới được. Lão đệ thật thông minh Phạm mỗ đã mắc hãm lão đệ rồi.

Độc Cô Sách nghe nói mặt đỏ bừng, nhưng chàng lại nghe đối phương nói: "lão đệ cẩn thận!" và đã thấy trượng phong rất kinh hồn lẩn át tới ngay.

Lần này chàng không dám thị cường chống đỡ thực sự nữa, mà vội giở thế thoát nạn tuyệt học của pho Đại Bi Cửu thức ra đối phó, rất lanh lẹ tránh khỏi vòng vây của bóng trượng ấy.

Thế công ấy của Long Sinh là một thế tuyệt học của y sáng chế ra, tự tin thế nào cũng có thể cướp được kiếm của đối thủ. Ngờ đâu lại để cho Độc Cô Sách tránh thoát được. Nên y rất cảm thấy hứng thú, liền cất tiếng cười như điên và nói tiếp:

-Còn ba thế nữa, lão đệ phải cẩn thận mới được.

Độc Cô Sách biết ba thế sau cùng này thế nào đối phương cũng giở toàn lực ra tấn công. Vô công và hoả hầu của mình còn kém đối phương quá xa chỉ e không sao ứng phó nổi.

Chàng vừa nghĩ tới đó đã thấy xung quanh mình ba trượng đều có bóng trượng bao vây chặt không sao biết được đối phương dùng thế võ gì ra tấn công và định tấn công bộ phận nào của mình?

Chàng vừa tự hổ thẹn thở dài bỗng nghe thấy có tiếng kêu "lách cách".

Thì ra Long Sinh tuy đã đánh được kiếm của đối thủ rồi, đang định đẩy gậy về phía trước đâm vào ngực của đối thủ để bắt buộc đối thủ phải buông tay thả kiếm ra. Nhưng vì y mừng rỡ đã dùng sức phá mạnh làm cho thanh kiếm gỗ gãy làm đôi.

Như vậy tuy y đã bắt được lưỡi kiếm nhưng còn cán kiếm vẫn còn ở trong tay

Độc Cô Sách. Phạm Long Sinh gượng cười, nhìn nửa thanh kiếm gỗ ở trong tay mình một cái, rồi lại ném hòn đá có in dấu vết ngón tay của mình và đó cho Độc Cô Sách, mặt thì bẽn lén nói tiếp:

-Phạm Long Sinh này đã ước định đấu mười thế, nhưng mãi đến thế thứ chín mới cướp được một nửa lưỡi kiếm của lão đệ, như vậy lão phu không chịu cam tâm thua sao được?

Đến lúc này Dật Tư mới yên tâm và nghĩ bụng:

"Biểu đệ ta có hòn đá nho nhỏ ấy, sau này thế nào cũng lợi dụng đối phương được một phen".

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng, bỗng vút nửa khúc kiếm gỗ đi, bắt lấy hòn đá nhỏ, rồi để vào hai bàn tay xoa một cái, hòn đá nho nhỏ của đối phương vừa ném đã bị chàng bóp nát thành cám liền.

Long Sinh thấy thế ngạc nhiên hỏi:

-Độc Cô lão đệ làm như thế có ý nghĩa gì?

Độc Cô Sách bẽn lèn đáp:

-Mãi đến thế thứ sáu mới sử dụng kiếm gỗ, mà thế thứ chín khí giới đã bị bể gãy, như vậy dù Phạm lão tiên sinh không chịu nhận là đã thắng cuộc, thì Độc Cô Sách tôi cũng không dám tự nhận là đã thắng được trận này.

Long Sinh cam tâm nhận thua, mà Độc Cô Sách lại không chịu nhận mình được, hai bên cứ đùn qua đùn lại nhau như vậy hoài. Dật Tư thấy thế mỉm cười xen lời nói:

-Phạm lão tiên sinh với Độc Cô tiểu đệ đừng có tranh chấp với nhau như thế nữa. Dật Tư tôi là người đứng cạnh bao giờ cũng sáng hơn, xin hai vị cho phép tôi được thừa một lời rất công bằng nhé?

Long Sinh gật đầu đáp:

-Tạ tiên tử là người chưởng môn của một môn phái mà đứng ra làm trọng tài, thì không còn ai công bằng hơn nữa.

Dật Tư liền phát biểu ý kiến của mình:

-Nếu Độc Cô biểu đệ mà sử dụng Đoạt Hồn Thanh Ngọc câu để đấu với Phạm tiên sinh thì dù Phạm tiên sinh dù có thần công cái thế đi chăng nữa, chắc cũng không có cách gì có thể cướp được khí giới của Độc Cô biểu đệ đâu.

Long Sinh gật đầu đáp:

-Lão phu vừa trông thấy Độc Cô lão đệ sử dụng đến Đoạt Hồn Thanh Ngọc câu, đã nhận ra ngay đó là vật của của Âm Dương Song Ma, nên lão phu đã cam tâm nhận thua liền.

Dật Tư mỉm cười khen ngợi:

-Như vậy đủ thấy Phạm tiên sinh là người quang minh lỗi lạc đến thế nào.

Long Sinh lắc đầu đáp:

-Tạ tiên tử không nên vì thấy mình có liên hệ là chị họ của Độc Cô lão đệ mà bênh cho lão. Sự thực Độc Cô lão đệ cất ngọc câu đi và lấy kiếm gỗ ra sử dụng, như vậy mới thật là một người quang minh lỗi lạc.

Dật Tư đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Sách một cái, mới nói tiếp:

-Đấu đến hiệp thứ sáu, Độc Cô biểu đệ ném kiếm bắt kiếm và may mắn chưa bị bại trận, đó là chỗ thông minh của biểu đệ nhưng đến hiệp thứ chín mà biểu đệ vẫn không hơn được tí nào, dù tay cầm khí giới. Xin Phạm lão tiên sinh thử nghĩ xem,

nếu thanh kiếm ở trong tay của biểu đệ là kiếm sắt tầm thường thôi chứ không phải là kiếm gỗ dễ gãy thì chưa chắc lão tiên sinh đã cướp được kiếm của biểu đệ phải không?

Long Sinh chỉ tủm tủm cười thôi chứ không trả lời, nhưng Độc Cô Sách lại vừa cười vừa đỡ lời:

-Biểu tỷ luận như thế công bằng lắm!

Dật Tư lại đưa mắt liếc nhìn hai người một cái rồi xéch ngược đôi lông mày lên mà nói tiếp:

-Cho nên theo sự nhận xét của tôi, thì lão sinh đáng thắng mà lại không thắng. Độc Cô biểu đệ đáng bại mà lại không bị bại. Xem bề ngoài thì tất nhiên là tiên sinh bị thiệt thòi một chút. Nhưng người trong võ lâm ai ai cũng như vậy, đều ưa thích dùi dất hậu bối. Độc Cô biểu đệ tuổi trẻ như vậy, mà có thể chống đỡ được chín hiệp với một tuyệt thế cao nhân như Phạm lão tiên sinh thì quả thực là hiếm có lắm.

Long Sinh gật đầu lia lịa lớn tiếng cười và đỡ lời:

-Phải lắm! Quả thực là hiếm có!

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Cuộc đua đôi bên đã hẹn đấu mười hiệp mà hai người chỉ đấu có chín hiệp đã ngừng tay ngay, như vậy trận đấu đó vẫn chưa có thể nói là xong được, cũng vì thế mà không thể nói ai thắng ai bại hết. Nhưng Tạ Dật Tư là người ngoài cuộc cũng tán thành lời của Phạm tiên sinh vừa nói, cùng Độc Cô biểu đệ kết thành bạn vong niên với nhau.

Long Sinh vuốt râu cảm cười và đỡ lời:

-Tạ tiên tử nói rất phải, nhưng lão phu là một người trong nhóm Vân Vụ Tam Hung tên tuổi của lão phu không được đẹp đẽ cho lắm. Còn Độc Cô lão đệ là cao túc của Đại Bi Tôn Giả, một vị thánh tăng của cửa Phật, khi nào lại chịu...

Độc Cô Sách nghe nói vội vái chào và ngắt lời:

-Sao Phạm lão tiên sinh lại nói như thế! Tiếng tăm thiện ác chưa chắc đã liên can với tâm tính của người ta, nếu Độc Cô Sách được lão tiên sinh đoái hoài tới...

-Nếu Độc Cô lão đệ bằng lòng kết bạn với lão phu, thì phải gọi lão phu là Phạm đại ca, chứ không gọi lão tiên sinh, này lão tiên sinh nọ như thế nữa.

-Phạm lão tiên sinh là nhân vật đóng vai vế với ân sư của tại hạ Độc Cô Sách đâu dám vượt bậc kết giao một cách vô lễ như thế?

Long Sinh nghe Độc Cô Sách nói vậy liền cười ha hả nói:

-Cái gì là vượt bậc kết giao? Cái gì là vô lễ với chẳng vô lễ? Người nào cũng có quyền kết giao với bạn bè cả, chứ không cần phân biệt già trẻ lớn bé gì hết. Biết

đâu lão phu gặp sư phụ của lão đệ là Đại Bi Tôn Giả, nói chuyện với nhau vài câu rồi không hợp chuyện mà đánh nhau cũng nên, nhưng dù lão phu với lệnh sư có đánh nhau một trận đi chăng nữa cũng không ảnh hưởng đến tình giao hảo quen cả tuổi tác của chúng ta.

Độc Cô Sách nghe tới đây, liền cau mày lại mà gọi Dật Tư một tiếng:

-Biểu tỹ!

Dật Tư vội khuyên chàng rằng:

-Chỉ chỉ ấy của Phạm lão tiên sinh là chuyện rất thường trong võ lâm, biểu đệ không nên lo ngại gì nữa.

Độc Cô Sách nghe thấy Dật Tư nói như vậy, rất ngượng nghịu gượng cười vái chào Long Sinh một lạy mà nói:

-Tiểu đệ Độc Cô Sách tham kiến Phạm đại ca.

Long Sinh cao hứng cười ha hả, nắm chặt lấy hai cánh tay của Độc Cô Sách kéo chàng ngồi xuống một tảng đá ở cạnh đó, xong mới nghiêm nghị hỏi:

-Lão đệ, chúng ta đã kết thành bạn vong niên với nhau rồi, xin lão đệ hãy kể cho đại ca biết chuyện lão đệ cướp được cái móc Đoạt Hồn Thanh Ngọc câu này như thế nào đi?

Độc Cô Sách liền kể chuyện mình đã lỡ tay giết chết Dương Tiểu Đào cho người anh mới kết giao nghe.

Long Sinh lắng lắng nghe xong, rồi cau mày nói:

-Phen này lão đệ đã gây nên tại hoạ quá lớn!

Độc Cô Sách hỏi lại:

-Có phải Phạm đại ca bảo Âm Dương Song Ma rất khó đối phó đấy không?

Long Sinh không trả lời câu hỏi ấy mà chỉ nói với Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, năm xưa trong những người Tam Hung Cửu Sát Nhất Quái Song Ma đảo ai trấn Hắc đạo đó, tuy tên tuổi ngang nhau. Nhưng phải nói là Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ và Thất Nhu Âm Ma Sở Lục Châu công lực cao siêu hơn hết. Nhất là những môn ám khí ác độc của vợ chồng họ. Huyết Thần Trâm, Vô ảnh kiếm, Tiêu Hồn bảo phiến, Đoạt Hồn câu rất khó đấu!

Dật Tư gật đầu đáp:

-Phạm lão tiên sinh nói rất đúng!

Long Sinh lại thở dài nói tiếp:

-Trong ba mươi năm nay, tuy Phạm mô đã tài ba hơn trước nhiều, nhưng vợ chồng Song ma chắc thế nào cũng phải tiến bộ hơn trước?

Dật Tư nghe nói cau mày lại đỡ lời:

-Phạm lão tiên sinh nói rất phải!

Phạm Long Sinh thấy thái độ của Độc Cô Sách rất thành thực và kính mến mình nên mỉm cười nói tiếp:

-Bây giờ đại ca nói mấy câu này, lão đệ đừng có giận nhé. Theo sự nhận xét của đại ca thì nếu thực sự lão đệ có thù với Phạm mỗ, đôi bên chí mạng đấu với nhau, thì dù sao hoà hầu của lão đệ hãy còn hơi kém và giỏi lắm chỉ có thể đấu được với đại ca hai mươi hiệp là cùng thôi.

Độc Cô Sách cúi đầu cười gượng đáp:

-Phạm đại ca nói con số hai mươi hiệp là sự quá nhiều, sự thực Độc Cô Sách đệ dù có dỡ hết tài ba ra để đấu thực sự với đại ca đi chăng nữa thì cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ được đến hiệp thứ mười ba, mười bốn là cùng.

Long Sinh vừa cười vừa nói tiếp:

-Lão đệ đã tự biết như vậy, lão đệ phải biết cuộc gặp gỡ với Song Ma ở Lãnh Vân Phong trên núi La Phù vào ngày mười sáu tháng tám này quả thực nguy hiểm không thể tưởng tượng được đấy chứ? Nếu vợ chồng Song Ma chỉ có một người đến phó ước thôi, thì lão đệ với Tà tiên tử liên tay đấu với chúng hoặc giả có thể đối phó nổi nhưng nếu vì thương con gái cưng bị giết một cách thảm khốc như vậy mà Song Ma cùng tới cả...

Độc Cô Sách vừa cười vừa đỡ lời:

-Cám ơn đại ca đã quan tâm đến, nhưng tiểu đệ còn có một người giúp sức rất đắc lực và cũng có tên tuổi lắm nữa.

Long Sinh kêu “ồ” rồi vội hỏi tiếp:

-Người đó là ai thế? Lão đệ thử hỏi để đại ca xem người ấy có phải là đối thủ của vợ chồng Song Ma không?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Người đó là Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh.

Bạch Phát Quỷ Mẫu tiếng tăm lừng lẫy giang hồ như thế mà hình như Phạm Long Sinh không hay biết gì cả nên ông ta ngơ ngác hỏi Dật Tư rằng:

-Tà tiên tử, Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh mà Độc Cô lão đệ vừa nói đó là ai thế?

Dật Tư biết Long sinh bé quan đã quá lâu nên không hay biết một tí gì về những nhân vật mới nổi danh trên giang hồ liền mỉm cười đáp:

-Bạch Phát Quỷ Mẫu chính là Thiết Tâm Quỷ Nữ năm xưa đấy.

Phạm Long Sinh cau mày lại nói:

-Tài ba của Thiết Tâm Quỷ nữ thì địch sao nổi vợ chồng Song Ma cơ chứ?

Dật Tư vội trả lời:

-Tiêu Anh đã khổ luyện cuốn Quỷ Mẫu chân kinh, hiện giờ y thị đã khác xưa

nhiều, nhất là hai môn võ công mà y thị mới luyện thành, là Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ và Tứ Sát Âm Hồn Sa lại càng lợi hại.

Long Sinh nghe thấy Dật Tư nói tới đó, liền lộ vẻ kinh ngạc và gật đầu tiếp lời:

-Bạch cốt trảo hồn thủ với Tứ sát âm hồn sa quả thực sự độc lắm và oai lực cũng mạnh kỳ lạ, nhưng muốn luyện thành hai môn đó cần phải tốn rất nhiều thì giờ và công phu. Nếu Tiêu Anh sở trường hai môn ấy thực thì y thị đúng là một người trợ giúp rất đắc lực cho lão đệ đấy.

Độc Cô Sách mỉm cười đỡ lời:

-Vì thế mà tiểu đệ mới hẹn ước với vợ chồng Song Ma gặp nhau ở Lãnh Vân Phong trên núi La Phù như vậy. Theo ý đại ca, thì tiểu đệ có thể yên tâm được chưa?

Long Sinh gật đầu đáp:

-Lão đệ đã chuẩn bị sẵn như vậy tất nhiên đại ca này yên tâm rồi, chỉ mong lão đệ diệt trừ được vợ chồng Song Ma thì tên tuổi của lão đệ sẽ lừng lẫy khắp võ lâm và được những người của muôn đời sau này khen ngợi là khác. Độc Cô Sách lại nói tiếp:

-Phạm đại ca là người cùng nổi danh một lúc với vợ chồng Song Ma, võ công của vợ chồng y cao siêu hay không, thực hư thế nào đại ca cũng biết rất rõ. Chẳng hay đại ca có thể chỉ giáo cho tiểu đệ biết đôi chút không?

Long Sinh ngẫm nghĩ giây lát, rồi mỉm cười đáp:

-Đã hơn ba mươi năm nay, Phạm mỗ không được gặp vợ chồng y, bây giờ công lực của vợ chồng y thế nào, mỗ không hay biết gì cả thì làm sao mà bình phẩm được. Nhưng mỗ chỉ nhắc nhở Tà tiên tử với lão đệ một câu, là phải đặc biệt đề phòng ám khí Huyết ảnh thần châm của Thất Nhu Âm Ma mới được.

Độc Cô Sách lại nói:

-Huyết ảnh thần châm của Âm Ma chỉ có lợi hại ở điểm có chất độc rất lợi hại không có thuốc gì có thể giải cứu được, và dù vật gì cứng rắn đến đâu, những mũi kim ấy cũng có thể xuyên qua được đấy thôi.

Long Sinh lắc đầu đáp:

-Lão đệ chưa biết sự lợi hại của pho Huyết ảnh thần châm đấy, ngoài những điểm mà lão đệ vừa nói, pho ám khí ấy khiến người ta nhức đầu nhất, chính là thủ đoạn ném của Âm Ma.

Độc Cô Sách hỏi:

-Mỗi lần y thị có thể ném ra được bao nhiêu mũi kim độc ấy một lúc?

Long Sinh nghiêm nghị đáp:

-Ba ngàn sáu trăm mũi!

Độc Cô Sách thất kinh và có vẻ không tin hỏi lại:

-Thất Nhu Âm Ma có bao nhiêu chiếc tay mà một lúc lại có thể ném ra được nhiều ám khí đến như thế?

-Âm Ma có dùng tay để ném Huyết ảnh thần trâm đâu?

-Y thị không dùng tay ném, chẳng lẽ lại dùng người mà hất ra hay sao?

-Phải! Âm Ma có một cái áo ngắn màu đỏ như máu tên là Thất Nhu Huyết ảnh y, trên cái áo ấy có cài ba nghìn sáu trăm mũi kim đỏ hồng và tẩm thuốc độc rất lợi hại. Nếu gặp phải cường địch đấu mãi vẫn không thắng nổi, là y thị ngấm ngấm vận Thất Nhu Âm khí lên quay người một vòng, ba nghìn sáu trăm mũi kim cài ở trên áo Huyết y ấy bay lên như mưa ngay. Nhờ có Thất Nhu Âm sát thúc đẩy, nên những mũi kim đó bắn tung ra và hoá thành một cái lưới rộng hàng mấy trượng và hề bị mũi kim đó bắn trúng là chết tức khắc. Đối thủ vì không sao biết được y thị sẽ phát động từ lúc nào, số kim lại nhiều như vậy, không thể nào đề phòng được, dù người có công lực cao siêu đến đâu, cũng không sao tránh khỏi cái chết!

Độc Cô Sách nghe tới đó cũng phải kinh hoảng vô cùng, cau mày lại gượng cười nói tiếp:

-Theo lời đại ca nói, thì môn Huyết ảnh thần trâm ấy của y thị, mình không có cách gì phá nổi được hay sao?

Long Sinh đáp:

-Nhờ có Thất Nhu Huyết ảnh y mà Sở Lục Châu đã tung hoành giang hồ mấy chục năm nay chưa hề gặp địch thủ bao giờ. Nhưng vì những mũi kim độc ấy khó chế luyện lắm, mỗi một lần dùng thênào cũng mất mát một chút, cũng vì vậy mà phải bắt đắ dĩ lắm y thị mới sử dụng tới.

—————oOo—————

25. Mỗi Người Có Một Quan Niệm Riêng

Độc Cô Sách lại hỏi tiếp:

-Âm Dương Song Ma thị có Huyết ảnh Thần Trâm Vô ảnh kiếm, Tiêu Hồn bảo phiến Đoạt Hồn câu mà đã oai trấn cán khôn, bây giờ tiểu đệ đã biết rõ sự lợi hại của hai môn Huyết ảnh Thần trâm với Đoạt Hồn câu rồi, còn Vô ảnh với tiêu Hồn bảo phiến.

Chàng chưa nói dứt, thì Dật Tư đã mỉm cười đỡ lời

-Độc Cô biểu đệ, Vô ảnh với Tiêu Hồn bảo phiến lợi hại như thế nào, ngu tỷ cũng biết được đôi chút, biểu đệ khỏi cần phải hỏi Phạm đại ca nhiều như thế nữa.

Độc Cô Sách thấy Dật Tư nói như vậy, lại hỏi Long Sinh:

-Đại ca, bây giờ tiểu đệ hãy thực thi lời hứa của tiểu đệ trước, rồi cáo biệt đại ca

đi La Phù ngay.

Long Sinh ngạc nhiên hỏi:

-Lão đệ có lời hứa gì mà thực thi thế?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Tiểu đệ xin đại ca một vị thuốc, có thể làm cho nước chảy ngược về phía Tây mà người ta có thể trở ra được.

Long Sinh giơ hai tay lên rồi hai mái tóc trắng như tuyết gương cười hỏi:

-Có thực lão đệ có tài ba như thế không?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Trước hết đệ phải xem rõ căn bệnh của đại ca đã.

Long Sinh nghe nói vừa cau mày lại nhìn Độc Cô Sách vừa cười vừa nói tiếp:

-Với công lực của đại ca thâm hậu đến như thế, khi nào lại tuổi chưa đầy sáu mươi mà tóc đã bạc như vậy rồi, cho nên đệ mới đoán chắc sở dĩ đại ca chóng già và tóc chóng bạc là chỉ do hai chữ “tịch mịch” mà nên.

Long Sinh nghe nói lẩm bẩm tự nói:

-Hai chữ “tịch mịch” ấy mà lợi hại đến như thế ư?

Dật Tư thở dài một tiếng rồi đỡ lời:

-Vâng, chỉ có vui vẻ, an ủi mới sống lâu trường thọ thôi, chứ còn tịch mịch, buồn bực là rất hại người, cho nên Độc Cô lão đệ nói căn bệnh của lão tiên sinh rất đúng.

Độc Cô Sách vừa cười vừa nói tiếp:

-Đại ca thử nghĩ xem, mới ngoài hai mươi đại ca đã bế quan khổ tu luyện để cho hai chữ “tịch mịch” nuốt dần tuổi xuân của đại ca. Bây giờ đại ca phải sớm bổ cứu ngay mới được.

Long Sinh ngơ ngác hỏi:

-Bổ cứu bằng cách nào?

-Dễ lắm! Dễ lắm! Quý hồ đại ca phải khoan tâm, đừng có giam cầm mình vào trong một cái vòng nhỏ nhỏ, rồi ngao du thiên hạ thì không bao lâu sẽ có sự thay đổi rất lớn ngay.

-Ngũ Tử Tư qua Siêu Quan một đêm trời đầu đã bạc hết, nhưng Phạm Long Sinh khó mà ngày một ngày hai khiến tóc trắng thành tóc đen được.

-Vẫn biết một đêm không thể nào được thì ta để mười đêm, tháng không đủ, thì một năm cũng không sao. Tiểu đệ chỉ mong lâu sau gặp lại đại ca, chúng ta tay bắt mặt mừng cùng vui vẻ cả.

Long Sinh nghe tới đây liền hờ hững đáp:

-Lời nói này của hiền đệ khiến Phạm Long Sinh hùng tâm nổ cao trăm trượng,

thật không tin không gọi được tuổi xuân trở lại, vậy đến lúc nào chúng ta lại được gặp mặt nhau nữa?

-Quả đất tròn, chả cần phải hẹn nhau trước. Khi đáng được gặp nhau ngay, thì sẽ gặp, khi phải giải tán thì giải tán liền.

-Hiền đệ thật không hổ thẹn là cao túc của Đại Bi Tôn Giả, lời của hiền đệ lúc nào cũng cso thiên cơ phật lý. Thôi được, bây giờ lão đệ có việc đi La Phù, Long Sinh không tiện giữ lão đệ ở lại nữa, chúng ta hãy tạm thời tạm biệt.

Nói xong Long Sinh giơ tay lên chào Dật Tư với Độc Cô Sách và chỉ khê chống chiếc gậy trúc một cái đã lẩn khuất trong rừng liền.

Long Sinh đã đi, Dật Tư với Độc Cô Sách tất nhiên không tiện giữ lại, hai người liền rời khỏi núi Vân Vụ, thùng thăng đi luôn.

Độc Cô Sách vừa đi vừa nói:

-Biểu tỹ, Phạm Long Sinh tuy là người trong nhóm Vân Vụ Tam Hung. Nhưng theo sự nhận xét của đệ, hình như vẫn còn chút chí tình chứ không hung ác như người ta tưởng tượng đâu.

Dật Tư đáp:

-Phạm Long Sinh vốn dĩ là người lương thiện nhất trong đám Tam Hung. Bây giờ gặp mặt y, thấy y lại còn hiền lành hơn cả lời đồn đại của thiên hạ.

-Theo sự nhận xét của tiểu đệ, thì sở dĩ Long Sinh hiền lành hơn trước là có hai nguyên nhân.

-Bây giờ biểu đệ đã biến thành chuyên gia phân tích tính nết của người đời rồi phải không?

Độc Cô Sách có vẻ đắc trí, vừa cười vừa đáp:

-Cổ nhân đã nói: “Một cây chẻ thành rừng” cũng như vua Trụ, nếu không có tả hữu xu nịnh thì đâu đến nỗi ác như thế, nên tiểu đệ thấy sau khi Vân Vụ tiên ông với Vân Vụ tiên cô ốm chết, khiến Long Sinh cảm thấy người đời chẳng qua chỉ có thể thôi và hai người bạn đã giúp y gây nên tội ác không còn nữa, thì tất nhiên tính nết y phải ngày một lương thiện hơn trước ngay.

-Nguyên nhân thứ nhất này của tiểu đệ phân tích rất có lý.

-Nguyên nhân thứ hai là vì Phạm Long Sinh bế quan ba mươi năm khổ công tu luyện như thế chỉ vì một lòng hiếu thắng mà nên chứ y không có kết thù kết oán với một nhân vật nào ở trong võ lâm cả, thì ý niệm hung ác cũng phải tiêu diệt dần, đầu óc sáng sủa theo, và đạo tâm đạo khí tự nhiên nảy nở lên mà y không hay.

-Nguyên nhân thứ hai này biểu đệ phân tích càng khéo hơn ngu tỹ dám đoán chắc về khí chất của Long Sinh khác hẳn bọn Hoàn Vũ Cửu Sát. Biểu đệ đã đoán

đúng rồi.

-Hai lý do ấy tuy đã được biểu đệ đoán đúng, nhưng còn một việc khiến tiểu đệ không ngờ.

-Việc gì thế?

Độc Cô Sách đưa tay lên sờ cái hộp gỗ đựng Thanh Ngọc câu ở trên vai, mỉm cười đáp:

-Trong lúc đệ đổi câu dùng kiếm, Long Sinh liền nhận thua ngay, vì vậy mà đệ tưởng sau khi nghe chúng ta nói đi núi La Phù đấu với Âm Dương Song Ma thì thể nào cũng hăng hái, yêu cầu chúng ta cho y đi, giúp chúng ta một tay. Ngờ đâu đệ đã đoán lầm y không hề tỏ vẻ gì hết.

Dật Tư lắc đầu, vừa cười vừa đỡ lời:

-Có lúc biểu đệ thông minh tuyệt đỉnh, mà cũng có lúc hồ đồ vô cùng. Chẳng lẽ biểu đệ không nhận xét thấy với việc hẹn đấu với Song Ma của chúng ta thể nào y cũng không chịu làm ngơ đâu.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Sao chị lại biết Phạm Long Sinh không làm ngơ?

-Người đứng cạnh bao giờ cũng sáng suốt hơn. Ngu tử đã nhận thấy Long Sinh có vẻ hợp duyên với biểu đệ lắm.

-Tiểu đệ cũng cảm thấy như vậy.

-Long Sinh đã mền biểu đệ thì thể nào y cũng quan tâm đến việc của biểu đệ đấu với Song Ma rất hung hiểm, mặc dầu đã có Bạch Phát Quỷ Mẫu trợ giúp một tay.

-Đệ cũng có ý nghĩ ấy, nhưng sau thấy thái độ của y có vẻ lạnh lùng mới ngạc nhiên vô cùng.

-Kỳ nhân trong võ lâm, đa số đều thế hết. Về mặt rất lạnh lùng nhưng trong lòng lại rất nhiệt thành. Sở dĩ ngu tử có sự nhận xét như trên là vì ngu tử nghe thấy khi đi y có nói câu: “Chúng ta tạm biệt” như vậy chắc y thể nào cũng yên lặng theo sau, chờ tới khi nào chúng ta lâm nguy thì lúc ấy y thể nào cũng xuất hiện giúp chúng ta một tay chứ chẳng sai!

Độc Cô Sách nghe nói gật đầu:

-Sự phán đoán của biểu tỷ rất chính xác. Nếu tiểu đệ là Long Sinh mà hay biết tri kỷ của mình đi La Phù phó ước, thì thể nào tiểu đệ cũng tới nơi hẹn ước của người bạn ấy một phen liền.

Dật Tư cau mày, trịnh trọng thủng thủng nói tiếp:

-Đây chỉ là một sự phán đoán thôi, chứ ta không nên ỷ lại. Vợ chồng Song Ma độc ác lắm, võ công lại cao siêu, chúng ta phải cẩn thận đối phó, đừng có sơ ý một

chút nào.

-Từ khi biểu đệ đấu với Đinh Ngọc Sương và Giang Tử Kỳ các người rồi, cứ tưởng Hoàn Vũ Cửu Sát là những kẻ hung ác tuyệt thế như vậy cũng chỉ có thể thôi, nên đệ đã có lòng kiêu ngạo thật. Nhưng sau khi gặp Phạm Long Sinh đấu đến hiệp thứ chín đã bị y cướp được kiếm gỗ, đệ mới nhìn nhận câu nói: "người giỏi còn có người giỏi hơn. Trời cao lại có trời khác cao hơn". Vì vậy mà tiểu đệ đoán chắc phen này đấu với Âm Dương Song Ma thể nào cũng khó khăn lắm.

-Nghe biểu đệ nói mới biết việc bẻ gãy kiếm ở trên núi Vân Vụ này đã giúp cho biểu đệ rất nhiều.

Thấy Dật Tư an ủi mình như vậy, Độc Cô Sách vẫn hồ thẹn, đáp:

-Võ công của Âm Dương Song Ma có cao siêu đến đâu, chúng ta vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ nổi, nhưng còn Huyết ảnh thần trâm của Thất Nhu Âm Ma mà Phạm Long Sinh vừa nói, trên cái áo ấy có những ba nghìn sáu trăm mũi kim độc như vậy thì thật đáng sợ lắm.

-Huyết ảnh thần trâm của y thị tuy lợi hại nhưng biểu đệ đã được Bách Biểu tặng cho cái áo tóc người và biểu đệ chỉ cần dùng Đại Bị thiên công bảo vệ lấy bộ mặt với chân tay thì không còn sợ gì môn ám khí ác độc ấy của Âm Ma nữa.

Độc Cô Sách cau mày hỏi:

-Tuy hiền đệ đã có cái áo tóc người để hộ thân rồi, nhưng còn chị...

Dật Tư vội xua tay ngắt lời:

-Tiểu đệ khỏi cần phải lo cho ngu tử, vì ngoại hiệu của ngu tử là Lưu Vân tiên tử, lại là chủ môn của phái Điểm Thương, ngu tử đã ngày đêm luyện tập pho "Lưu Vân song tự" hiện giờ đã luyện được mười hai thành hoá hầu, dùng nó để tấn công thắng vợ chồng Song Ma thì có lẽ chưa đủ, nhưng dùng nó để phòng thân thì lại có thừa.

Độc Cô Sách biết chị họ mình là người rất khiêm tốn, không bao giờ nói khoác nửa lời. Bây giờ nàng ta đã nói như thế thì chắc pho "Lưu Vân song tự" của nàng phải luyện tới mức thượng thừa rồi.

Nghĩ tới đó, chàng hớn hở vô cùng, liền mỉm cười hỏi tiếp:

-à, chị bảo chị biết hai môn khí giới của vợ chồng Song Ma là Vô ảnh kiếm với Tiêu Hồn bảo phiến lợi hại như thế nào, thì nhân lúc rỗi rãi này, chị hãy nói cho tiểu đệ hay đi!

-Vô ảnh kiếm là một pho kiếm pháp, lại còn có một tên nữa là "Truy Vân chế điện cửu thập nhị thức".

Độc Cô Sách kêu "ồ" một tiếng mới vỡ nhẽ và đỡ lời:

-Tiểu đệ đã hiểu rõ rồi. Có lẽ pho kiếm pháp ấy nhanh như gió nên mới được

gọi là “Vô ảnh” và “Truy Vân chế điện” như thế.

-Chín mươi hai thức kiếm pháp của chúng nhanh như điện chớp mà còn biến hoá vô cùng. Khi chúng đã gỡ pho kiếm pháp ấy ra, thì hai tay của mình khó mà ứng phó nổi, cho nên pho kiếm pháp ấy của vợ chồng y mới lừng danh giang hồ, và cũng là một tuyệt kỹ đã làm cho vợ chồng y nổi danh thiên hạ.

-Vô ảnh kiếm là một pho kiếm pháp thế còn Tiêu Hồn bảo phiến có phải là một khí giới không?

-Cái quạt ấy của chúng không những là một môn khí giới lợi hại mà còn có thể gọi là một môn khí giới ác độc nữa.

-Tiêu Hồn bảo phiến là một môn khí giới bên trong có cả ám khí, nhưng không hiểu cái quạt ấy làm bằng vật gì? Đồng mài bằng gió hay là Âm trầm trúc, hay là... Dật Tư vội ngắt lời:

-Biểu đệ đừng có đoán nữa, không sao đoán ra được đâu.

Độc Cô Sách có vẻ không phục, vội cãi:

-Chưa chắc biểu đệ đã không đoán ra được. Những thứ quạt bên trong có giấu ám khí thì hoặc nan quạt có thể bay đi đả thương người, hay trong những cái nan quạt đó có giấu thuốc độc hoặc nước độc đầy thôi. Đệ lưu lạc giang hồ đã được trông thấy hai cái quạt như vậy rồi.

-Biểu đệ đã đoán lầm hết. Tiêu Hồn bảo phiến không phải là một cái quạt hình như quạt giấy đâu, mà nó lại là cái quạt hình như quạt lá.

Độc Cô Sách ngạc nhiên đỡ lời:

-Khí giới mà làm thành hình quạt lá thì quả thật đệ chưa thấy bao giờ.

-Năm xưa vợ chồng Song Ma đi Đông Hải ngao du, đã giết một con mãng xà đầu to như cái Tỳ Bà, có nọc độc kỳ tuyệt, và có lẽ nghìn năm mới có một con mãng xà như thế xuất hiện.

-Chả lẽ Tiêu Hồn bảo phiến của vợ chồng y là dùng xương mãng xà kết thành...

-Vợ chồng Song Ma thấy Đại Đầu Tỳ Bà mãng độc kỳ tuyệt như vậy, mà chất độc của nó lại tù vào cái xương vừa trong vừa bẹt ở trên đầu cho nên vợ chồng Song Ma mới lấy xương đầu con mãng xà độc kỳ tuyệt ấy làm thành một môn ám khí kỳ lạ. Vì Xương đầu con mãng xà trông giống như cái quạt lá, nên chúng mới đặt tên là Bảo Phiến.

-Xương mãng xà có chất độc kỳ tuyệt như vậy, chẳng hay có thể bay ra đả thương người được không?

-Thoạt tiên vợ chồng Song Ma chỉ vì nhất thời hiếu kỳ mà chế thành môn khí giới đặt tên là Tiêu Hồn Bảo Phiến để sử dụng thôi, nhưng khi đem ra sử dụng mới biết môn khí giới ấy có hai cách diệu dụng rất đặc biệt: một là vô hình, một là hữu

danh.

-Diệu dụng vô hình tất nhiên là chất độc ở cái quạt đó bắn ra bên ngoài đã thương người, nhưng còn diệu dụng hữu hình thì là cái gì?

-Hà! Thật là trời sinh vạn vật dù kỳ lạ như thế nào cũng đều có hết. Đầu con măng xà ấy đã hình như cái quạt có chất độc rất lợi hại mà nó còn cứng rắn đến nỗi không có vật gì phá huỷ nổi. Đồng thời nó lại còn phá được những đá cứng và gang thép, nên không riêng gì những khí giới bị nó đánh trúng vỡ và gãy ngay, mà cả những người luyện nội gia khí công như Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện, Kim Chung Tạo, Thiết Bồ Xuân v.v.. hềểt nó đánh trúng dù có những môn nội công ấy cũng không sao chịu đựng.

Độc Cô Sách nghe tới đó liền cau mày lại và nói:

-Công lực của bản thân vợ chồng Song Ma đã tuyệt vô song như vậy, lại còn có nhiều võ khí và ám khí lợi hại như thế, thảo nào Phạm Long Sinh và các người đều nhận vợ chồng y rất khó đối phó.

Dật Tư vừa từ từ tiến lên vừa thở dài:

-Câu: “Đạo cao một thước, ma cao một trượng” quả thật không sai một ly một tấc nào. Mấy năm gần đây, vì việc của võ lâm rất ít nên ngu tử mới tĩnh tâm ở trên núi Điểm Thương nghiên cứu võ học tưởng mình đã tiến bộ tới mức độ rất cao siêu. Ngờ đâu khi tai kiếp của võ lâm sắp giáng xuống đầu mới hay trên giang hồ còn lắm ma đầu như thế. Sau này không biết giang hồ võ lâm sẽ bị chúng gây ra tai hại như thế nào?

-Hiện giờ trong võ lâm tuy rất hiểm ác, Hoàn Vũ Cửu Sát và Âm Dương Song Ma cá người hung ác tuyệt vời đều lần lượt ra đời, nhưng dù sao chúng ta cũng đã làm quen được Phạm Long Sinh, may ra y có thể giúp ích cho chúng ta rất nhiều. Vẫn biết công việc giáng ma vệ đạo là một việc rất khó khăn, chúng ta chỉ biết tận hết tâm lực ra mà thực thi đi một bước hay một bước, chứ lo làm sao được nhiều như thế?

Hai chị em vừa đi vừa chuyện trò, khi tới La Phù thì vừa đúng ngày Trung Thu, và lúc ấy đã hoàng hôn. Hai người liền lên đỉnh Lãnh Vân Phong ngay.

Khi lên trên đỉnh núi đã thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu đợi chờ ở đó rồi, nhưng chỉ thấy một mình y thị thôi chứ không thấy con gái của y thị đâu cả.

Độc Cô Sách chưa kịp nói thì Bạch Phát Quỷ Mẫu đã đưa mắt liếc nhìn Lưu Vân tiên tử và lạnh lùng nói:

-Độc Cô Sách ta không ngờ ngươi còn rủ cả người khác đến giúp sức nữa.

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Xin lão tiên bối đừng có hiểu lầm. Tạ tiên tử là biểu tỳ của tiểu bối, và cũng là

người thân duy nhất của tiểu bối. Nếu ngày hôm nay Độc Cô Sách bị lão tiên bối đánh bại, thì phải theo lời hẹn ước kết duyên Tần Tần với lệnh ái. Chả lẽ tiểu bối lại không nên mời người chị họ đến chủ trì hôn lễ cho mình hay sao?

Nghe thấy chàng nói thế, Bạch Phát Quỷ Mẫu mới nguôi cơn giận, gật đầu chào Dật Tư và hỏi:

-Tạ tiên tử, chúng ta đã lâu năm không gặp mặt rồi.

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Vì việc bận nay đây mai đó, đã lâu năm tiểu muội chưa được gặp lại Tiêu đại tỷ.

Thấy thái độ và lời nói của Dật Tư rất ôn hoà, Quỷ Mẫu liền hờn hờ nói tiếp:

-Về cuộc hẹn ước của lệnh biểu đệ với muội này, chẳng hay Tạ tiên tử có ý kiến gì?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Cuộc hẹn ước này, bất cứ thắng hay bại, biểu đệ của tiểu muội đều có lợi ích hết, thì tất nhiên tiểu muội phải tán thành chứ?

Độc Cô Sách nghe tới đó mỉm cười hỏi:

-Sao chưa thấy lệnh ái tới?

Tiêu Anh mỉm cười đáp:

-Chúng ta cứ việc theo đúng lời hẹn ước mà cử hành, nhưng nếu thiếu hiệp thất bại, thì cuộc hôn ước của thiếu hiệp với tiểu nữ thế nào cũng phải hơi trì hoãn một chút, vì bây giờ già này cũng không biết nó đi đâu cả, tìm mãi vẫn chưa thấy nó đâu hết.

Độc Cô Sách đang lo âu nhất là Bạch Phát Quỷ Mẫu bắt mình phải thành hôn với con y thị ngay, nhưng bây giờ nghe y thị nói là không tìm thấy con gái, chàng lại càng yên tâm thêm. Tuy rất mừng rỡ, nhưng chàng muốn lợi dụng Quỷ Mẫu giúp mình đấu với Song Ma, cho nên chàng không dám để lộ lộ vẻ mặt tươi cười cho đối phương trông thấy. Trái lại, chàng còn làm ra vẻ buồn rầu là khác.

Dật Tư biết Độc Cô Sách đóng kịch, nàng không sao nhin được, suýt tý nữa thì phì cười:

Quả nhiên Tiêu Anh đã mắc hỡm, liền mỉm cười hỏi Độc Cô Sách tiếp:

-Chắc thiếu hiệp cũng nóng lòng mặt mũi của tiểu nữ xấu đẹp ra sao? Già này có thể nói nó còn đẹp hơn già này hồi còn trẻ đẹp gấp trăm lần.

Độc Cô Sách đáp:

-Tôi làm sao có thể biết được lúc tiên bối hồi còn trẻ ra sao?

Tiêu Anh nghe nói thất cười quay đầu lại nói với Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, lệnh biểu đệ không biết một tý của già này lúc hồi còn trẻ như thế

nào, còn tiên tử thì được trông thấy già này tóc xanh má hồng rồi?

Dật Tư gật đầu và nói với Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô biểu đệ, con gái cưng của Tiêu đại tỷ nhan sắc chỉ bằng một nửa của đại tỷ hồi còn trẻ cũng đã là một người tuyệt sắc rồi. Huống hồ đại tỷ lại nói còn đẹp gấp trăm lần nữa.

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày kiếm, bỗng lớn tiếng nói với Tiêu Anh tiếp:

-Tiêu tiền bối, chúng ta mau thì hành lời hứa đi, chờ tới lúc thắng bại rồi Độc Cô Sách còn có lời muốn thưa cùng.

Tiêu Anh vừa cười vừa nói tiếp:

-Việc gì thế? Bây giờ có thể cho già này biết rõ ngay được không?

Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Trong vụ đánh cuộc của chúng ta không có điều lệ nào báo trước khi phân thắng bại mà tiểu bối phải nói rõ việc này cho tiền bối hay cả.

Tiêu Anh nghe thấy chàng nói như thế liền mỉm cười:

-Được chúng ta bắt đầu vào cuộc đi.

Nói tới đó y thị liền quay lại nói với Tạ Dật Tư tiếp:

-Tạ tiên tử, lần trước Tiêu đại tỷ này dùng xương thay kiếm đấu với biểu đệ hàng trăm hiệp vẫn chưa thắng bại, vậy lần này nên đấu bằng cách nào thì Tạ tiên tử làm ơn nghĩ hộ chúng tôi đi?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Độc Cô biểu đệ so tài với đại tỷ không khác gì châu chấu đá voi thể nào bị thua rồi, nhưng đã có dịp may này cũng nên để cho y được lãnh giáo vài thế tuyệt kỹ của đại tỷ để y được học hỏi thêm.

Tiêu Anh nghe nói mỉm cười đỡ lời:

-Tạ tiên tử khỏi cần phải quá khiêm tốn như thế. Tư chất của lệnh biểu đệ đặc biệt hơn người và lại là cao túc của Đại Bi Tôn Giả một vị thánh tăng đương thời, võ học đã đạt tới mức thượng thừa. Tuy ngu tử hơn y vài tuổi thật, nhưng tài ba của ngu tử so sánh sao nổi với võ công của danh môn chính phái nên chưa đấu với nhau vẫn chưa có thể biết được mèo nào cắn mỉu nào.

Dật Tư nghe nói cũng phải kinh ngạc thẳm, nàng không ngờ Bạch Phát Quỷ Mẫu vẫn khét tiếng là kiêu hãnh và hung ác nhất thời không ngờ khí tiết của y thị bây giờ hình như đã thay đổi hẳn?

Nàng vừa kinh ngạc vừa mỉm cười đáp:

-Tiêu đại tỷ đã bắt tiểu muội phải ra đầu đề thì Dật Tư này cũng xin mạn phép đề nghị cách đấu của cuộc đánh đố này vậy. Đôi bên cứ đấu với nhau ba trận, bên

nào thắng trận trước là coi như đã thắng cuộc rồi. Chỉ có cách ấy giản tiện hơn hết và cũng rất công bằng nữa.

Tiêu Anh gật đầu:

-Như vậy cũng được, đôi bên có thể gỡ hết tài ba sở trường của mình ra. Nhưng không biết ba trận ấy đấu bằng cách nào? Là...

Dật Tư vội đáp:

-Đôi bên nên thi đua huyền công, kiếm thuật và chưởng pháp ba trận. Chẳng hay Tiêu đại tỷ nghĩ sao?

Tiêu Anh cười gật đầu:

-Ngu tỷ hoàn toàn đồng ý. Hãy khoan nói đến trận đấu huyền công vội, chỉ nói về đấu kiếm thuật trước vẫn lấy trăm hiệp làm giới hạn và đấu chưởng pháp thì Độc Cô Sách lão đệ chỉ cần chống đỡ nổi già này mười hiệp là coi như lão đệ đã đắc thắng rồi.

Độc Cô Sách nghe nói cả kinh, chàng biết trong thời gian mình cách biệt y thị, chắc võ công y thể nào cũng tiến bộ nhanh hơn trước nhiều. Vì lần trước tỷ thí kiếm thuật ở trong Thiên Ma cốc, công lực của mình như thế nào đối phương đã biết rõ hết, nên đối với trận đấu kiếm y thị vẫn hạn định trăm hiệp, như vậy có khác gì là đối phương đã nắm chắc phần thắng rồi không, nhất là về trận đấu chưởng pháp lại chỉ hạn đấu có mười hiệp, lại càng khiến chàng sợ hãi thêm, đồng thời chàng cũng nghi ngờ Tiêu Anh đã luyện thành công pho "Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ" rồi.

Từ khi ra đời tới giờ Độc Cô Sách vì chưa gặp một địch thủ lợi hại nào, nên chàng mới có vẻ kiêu ngạo, nhưng từ khi vào Ly Hồn cốc ở trong núi Dã Nhân thoát chết đến giờ và đấu kiếm với Phạm Long Sinh, kiếm của chàng lại bị đánh gãy, chàng mới biết dù tư chất của mình được trời ban cho hơn người và được ân sư truyền thụ cho những môn võ cao siêu huyền ảo, nhưng vì công lực của mình hãy còn kém người xa. Bây giờ đấu với cường địch là Bạch Phát Quý Mẫu này, tuy chàng có ý muốn lợi dụng đối phương, dù có đắc thắng cũng phải giả bộ thua, nhưng vì Tiêu Anh đã biết mình là đệ tử của Đại Bi Tôn Giả, nên mình không thể làm mất oai vọng của sư môn, dù có thất bại cũng thất bại một cách vẻ vang mới được.

Dật Tư thấy Độc Cô Sách có vẻ do dự, liền mỉm cười nói:

-Độc Cô biểu đệ không nên hồi hộp như thế, hãy đấu với Tiêu đại tỷ trận thứ nhất trước đi?

Độc Cô Sách cố trấn tĩnh tâm thần, lớn tiếng hỏi lại:

-Có phải trận thứ nhất đấu huyền công đấy không?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Đằng kia có hai cây trúc lớn, biểu đệ với Tiêu đại tỷ hãy dùng hai cây trúc ấy thi thổ huyền công xem sao? Tôi xin phê phán một cách rất công bằng vô tư.

Độc Cô Sách nhìn cây trúc lớn ấy, rồi mỉm cười hỏi Bạch Phát Quỷ Mẫu rằng:

-Thưa lão tiền bối, chúng ta đứng ở chỗ cách xa cây trúc ba bước, rồi dùng chưởng lực làm chấn động cây trúc. Nhưng phải làm thế nào cây trúc không rung động gì cả, mà lá trúc lại tự động rụng xuống, xem lá của cây nào rụng nhiều thì người ấy sẽ thắng cuộc.

Tiêu Anh mỉm cười đáp:

-Thi đấu như thế cũng khó lắm, chứ không phải là chuyện dễ đâu. Độc Cô lão đệ đã đề nghị ta như vậy đủ thấy rất cao minh. Xin lão đệ biểu diễn trước đi, Tiêu Anh này sẽ thi thổ liền.

Độc Cô Sách không khách sáo nữa, vội vận môn “Kích Vật Vô Hình” trong “Đại Bị thần công” của sư môn ra đứng ở chỗ cách xa cây trúc ba bước giơ tay lên khẽ đẩy luôn vào cây trúc một chưởng.

Tiêu Anh với Dật Tư đứng cạnh đó để ý xem chàng biểu diễn, chỉ thấy tay Độc Cô Sách đẩy ra rồi mà cây trúc vẫn không rung động chút nào, nhưng những lá cây đã rụng xuống khá nhiều. Dật Tư vội tiến tới gần đếm những lá cây rụng ở trên mặt đất một hồi, rồi nói với Tiêu Anh rằng:

-Tiêu đại tỷ, Độc Cô biểu đệ làm rụng được bốn mươi tám lá tất cả.

—oOo—

26. Bạch Phát Thánh Mẫu

Tiêu Anh gạt đầu nhìn Độc Cô Sách, mặt tỏ vẻ khen ngợi và nói:

-Thân cây trúc không rung động mà lá trúc lại rụng xuống được những bốn mươi tám cái nhiều như thế, thành tựu của Độc Cô lão đệ quả thực kinh người! Môn huyền công này của lão đệ không riêng gì là hạc đứng trong đàn gà, mà kể cả những nhân vật có tên tuổi, thậm chí kể cả các vị chưởng môn của các đại môn phái chưa chắc đã hơn được lão đệ.

Độc Cô Sách bỗng có một cảm giác kỳ lạ, là nhận thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh, kể cả thái độ lẫn tính nết đã hiền hậu khác hẳn trước mình gặp ở trong Thiên Ma cốc nhiều, từ nãy đến giờ không hề thấy đối phương lộ ra một chút gì là hung ác tàn bạo hết. Nên chàng rất cung kính vái một lạy rồi đáp:

-Lão tiền bối đừng quá khen ngợi tiểu bối như thế vội xin hãy thi thổ tài ba, để tiểu bối được chiêm ngưỡng tuyệt kỹ thần diệu của lão tiền bối đã.

Tiêu Anh mỉm cười đáp:

-Già này xin hết sức ra tay thử thách xem nhưng chưa dám chắc có thể làm nổi lá trúc rụng được nhiều đến con số bảy bảy bốn mươi chín hay không?

Nói xong y thị vén tay áo, từ từ giơ hữu chưởng lên.

Độc Cô Sách với Dật Tư biết y thị thể nào cũng giở pho "Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ" mới luyện thành công ra biểu diễn chứ không sai.

Quả nhiên hai người thấy bàn tay của y thị thoát tiên vàng khè, rồi dần dần biến thành màu trắng nhợt, không thấy y đẩy chưởng về phía cây gì hết, mà chỉ hơi giơ tay lên khê chộp trống không một thể thôi.

Cây trúc ấy vẫn không hề rung động chút nào, mà lá trúc ở trên cành đã lần lượt rụng xuống. Tiêu Anh thu hữu chưởng lại, bàn tay đang nhợt nhạt lại biến thành vàng khè như trước, rồi y thị mỉm cười nói với Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, thủ pháp của ngu tử thuộc tà ma ngoại đạo, thực không đáng để cho tiên tử chê cười.

Dật Tư mỉm cười khiêm tốn mấy lời, rồi cúi xuống đếm những lá cây rụng dưới mặt đất. Đếm xong nàng giật mình kinh hãi, vì thấy những lá cây đổ vừa đúng con số bảy bảy bốn mươi chín lá!

Trận tỷ thí huyền công này, tất nhiên là bên nào công lực cao siêu hơn, bên ấy sẽ thắng nhưng không khó, mà chỉ khó ở chỗ làm thế nào mà thắng được đối phương một chút thôi, như Bạch Phát Quỷ Mẫu chẳng hạn. Những lá trúc của y thị trấn động rớt xuống đất chỉ nhiều hơn Độc Cô Sách có một cái lá thôi, và trước khi chưa ra tay, y thị đã nói trước con số bảy bảy như vậy đủ thấy "Bạch Phát Trảo Hồn Thủ" của y thị luyện tới mức thu phát tùy theo ý muốn của mình rồi.

Tất nhiên Độc Cô Sách là người sành điệu, thấy thế chàng cau mày lại thở ra một tiếng rồi lắc đầu nói với Dật Tư rằng:

-Giờ tiểu đệ mới biết xưa nay mình ngồi dưới đáy giếng mà cứ tưởng là trời chỉ to bằng cái vung thôi! Mới đầu có trận huyền công đệ đã biết tuyệt thế thần công của Tiêu lão tiền bối cao siêu đến mức độ nào rồi! Tự nghĩ tài ba của mình hãy còn kém xa, nên tiểu đệ nhận thấy chẳng cần phải đấu thêm hai trận chưởng và kiếm nữa, tiểu đệ đã nhận thua rồi!

Dật Tư đã nhận thấy công lực của Tiêu Anh còn xa hơn cả sự tưởng tượng của mình. Đồng thời nàng cũng nhận thấy Độc Cô Sách có đấu thêm, thì thể nào cũng bị thất bại bởi hơn thế này là khác. Cho nên nàng vừa thấy Độc Cô Sách nói như thế vội quay lại hỏi Tiêu Anh rằng:

-Tiêu đại tỷ, Độc Cô biểu đệ biết điều nhận thua và chịu thua cuộc rồi, như vậy đại tỷ đã vui lòng chấp thuận lời đề nghị của Độc Cô biểu đệ chưa, hay là đại tỷ cứ nhất định đòi đấu đủ ba trận như trước?

Từ khi mới gặp Độc Cô Sách lần đầu, Tiêu Anh đã có ý kén chàng làm rể, nên thấy Tạ tiên tử nói như vậy thì y thị cũng không muốn chàng ta phải bêu xấu thêm, nên y thị nhìn chàng và nói:

-Độc Cô lão đệ đã cam tâm nhận thua rồi, thì phải thi hành đúng lời hứa mà gọi già này là nhạc mẫu đi?

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng, cung kính vái lạy Tiêu Anh và vội đáp:

-Quân tử nhất ngôn, tất nhiên không khi nào tiểu bối lại còn hối hận nữa, nhưng vì Độc Cô Sách đang có một hoàn cảnh đặc biệt, muốn xin lão tiền bối đừng thi hành lời hứa ấy nữa!

Tiêu Anh nghe nói rất ngạc nhiên, mặt liền biến sắc lạnh lùng nói:

-Lão đệ có tình cảnh đặc biệt gì, hãy thử nói cho già này nghe xem.

Độc Cô Sách lớn tiếng đáp:

-Chỉ vì ngày rằm tháng tám hôm nay, đến ngày mai mười sáu tháng tám tiểu bối chỉ có thể sống được một ngày nữa là cùng cho nên tiểu bối không thể thi hành lời hứa ấy được, và cũng không dám tôn lão tiền bối là nhạc mẫu nữa, vì tiểu bối không muốn lệnh ái chưa kết hôn đã phải chịu cảnh goá bụa, như vậy có phải làm lỡ mất tuổi xuân của cô ta đi không?

Tiêu Anh nghe nói càng ngạc nhiên thêm vội hỏi tiếp:

-Tại sao lão đệ lại chỉ sống được một ngày nữa thôi? Có phải là lão đệ đang bị thương nặng đấy không? Hay là trúng phải kỳ độc gì?

Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Tiểu bối chưa bị thương và cũng không trúng độc.

Tiêu Anh khê gật đầu, rồi lại từ từ nói tiếp:

-Cứ xem sắc mặt và cử chỉ của lão đệ thì quả thực chưa hề bị thương và cũng không trúng độc gì cả. Vậy tại sao?

Độc Cô Sách không chờ Tiêu Anh nói tiếp đã vội đỡ lời ngay:

-Vì tiểu bối đi núi La Phù này để phò ước, giữa đường đã gây nên một tai hoạ lớn!

-Công lực của lão đệ cao siêu như vậy, mà lại là đồ đệ của Đại Bi Tôn Giả, như vậy tại sao lại còn gây nên tai hoạ gì mà thế nào cũng phải chết, chứ không còn cách gì cứu vãn được nữa?

Độc Cô Sách hổ thẹn đáp:

-Tiểu bối đã giết chết một thiếu nữ rất có lai lịch?

Tiêu Anh nghe nói hai mắt sáng ngời và hỏi:

-Thiếu nữ nào mà có lai lịch lợi hại như vậy? Kể già này lão đệ cũng không sợ mà lại sợ người đứng ở phía sau lưng của thiếu nữ đó như vậy?

Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Chỉ vì tiểu bối tuổi trẻ kém kiến thức, lúc ra tay đấu lại không để ý đến người ở sau lưng của y thị là ai, khi đã lỡ tay giết chết y thị rồi, nghe biểu tỹ nói mới biết mình đã gây ra tai hoạ diệt thân mà không sao cứu vãn được!

Tiêu Anh càng nghe càng thắc mắc liền quay lại hỏi Dật Tư:

-Tạ tiên tử, người mà biểu đệ của tiên tử giết chết là ai thế?

Dật Tư nghiêm nghị thở dài đáp:

-Biểu đệ đã gây một tai hoạ không thể nào cứu vãn nổi! Đại tỹ có biết y đã giết chết ai không, người đó là Dương Tiểu Đào, con gái cưng duy nhất của Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ với Thất Nhu Âm Sát Sở Lục Châu.

Tiêu Anh nghe nói càng rung mình đến thót một cái, vội hỏi lại:

-Âm Dương Song Ma chưa chết ư?

Dật Tư thở dài đáp:

-Ngày mai là mười sáu tháng tám. Âm Dương Song Ma sẽ xuất hiện ở Lãnh Vân Phong này!

Tiêu Anh vội quay lại hỏi Độc Cô Sách:

-Lão đệ đã hẹn với vợ chồng Song Ma đến ngày mai gặp gỡ nhau ở đây ư?

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Vì tiểu bối đã hẹn ước với tiền bối gặp nhau vào ngày rằm tháng tám ở Lãnh Vân Phong này nên cũng tiện thể hẹn ước luôn với vợ chồng Song Ma đến đây gặp gỡ. Chẳng lẽ hẹn như thế có điều gì không nên phải chăng?

Tiêu Anh đảo ngược đôi ngươi một vòng muốn nói lại thôi. Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên, cười như điên nói tiếp:

-Lão tiền bối khỏi phải lo âu, tuy biểu tỹ đã mô tả vợ chồng Song Ma lợi hại vô song, ác độc như rắn rết, nhưng Độc Cô Sách vẫn không sợ hãi chút nào!

Nói tới đó chàng vái Tiêu Anh một lạy, rồi cả cười và nói tiếp:

-Bây giờ Độc Cô Sách chỉ yêu cầu lão tiền bối một việc, là xin lão tiền bối cho phép tiểu bối được nói rộng một ngày, rồi hãy thi hành cuộc hẹn ước của chúng ta.

Tiêu Anh mỉm cười nói tiếp:

-Nói rộng một ngày như thế là có ý nghĩa gì?

-Ngày mai xin mời tiền bối với biểu tỹ trốn đi thật xa, để một mình Độc Cô Sách ở trên Lãnh Vân Phong này đối phó Âm Dương Song Ma thôi. Nếu Độc Cô Sách nhờ võ học của sư môn mà không bị Song Ma giết chết, thì thể nào cũng xin thi hành lời hứa, mà tôn lão tiền bối làm nhạc mẫu ngay. Còn nếu Độc Cô Sách không may bị toi mạng, cuộc hẹn ước của chúng ta coi như là không có, như vậy mới khỏi liên lụy đến tuổi xuân của lệnh ái, rồi lúc ấy biểu tỹ sẽ quay trở lại nhặt xác của

tiểu bối đem chôn.

Tiêu Anh quay đầu lại nhìn Dật Tư lắc đầu vừa cười vừa nói:

-Tạ tiên tử đã nghe thấy chưa, người ít tuổi thường chả hay biết trời cao đất rộng như thế nào, cứ thị hào khí của mình mà không biết hậu quả gì hết.

Độc Cô Sách vội hỏi lại:

-Cái gì là trời cao đất dày? Cái gì là không biết hậu quả gì hết? Tiểu bối không tin tài ba của Song Ma lại cao siêu đến như thế?

Tiêu Anh vừa cười vừa đáp:

-Lão đệ có biết hai câu: "Huyết ảnh Thần tâm Vô ảnh kiếm, Tiêu Hồn bảo phiến Đoạt Hồn câu" không?

Độc Cô Sách giả bộ làm ra vẻ rất kiêu ngạo lớn tiếng cười và trả lời:

-Những thứ ấy thì có nghĩa lý gì? Tiểu bối giết chết Dương Tiểu Đào rồi, liền cướp được Đoạt Hồn Thanh Ngọc câu của y thị ngay.

Tiêu Anh nghe nói có vẻ hoài nghi, đưa mắt liếc nhìn cái hộp hình dài ở phía sau của Độc Cô Sách một cái. Độc Cô Sách vội lấy cái hộp đó xuống đưa cho Tiêu Anh và mỉm cười hỏi;

-Xin lão tiền bối xem thử vật này có phải là môn khí giới lợi hại của vợ chồng Song Ma đã làm cho võ lâm khiếp sợ đấy không?

Tiêu Anh cầm lấy cái hộp gỗ giở ra xem qua một chút, rồi trả lại cho Độc Cô Sách ngay, mỉm cười hỏi Dật Tư tiếp:

-Tạ tiên tử, Đoạt Hồn Thanh Ngọc câu này quả thực là cổ vật của vợ chồng Song Ma, không ngờ vợ chồng chúng lại chưa chết mà tái xuất võ lâm. Phên này chúng sẽ gây tai kiếp kinh thiên động địa chứ không sai!

Dật Tư phần muốn lợi dụng Tiêu Anh để giúp mình phần thứ hai thì thấy không hiểu tại sao khí chất của Tiêu Anh lại thay đổi hẳn, nên nàng mỉm cười hỏi lại:

-Đại tỷ có diệu sách gì có thể giúp được cho biểu đệ thoát khỏi tai nạn này không?

Tiêu Anh chưa kịp trả lời, thì Độc Cô Sách đã lớn tiếng xen lời nói:

-Tiểu bối không dám phiền đến tiền bối nghĩ cách giúp đỡ mà chỉ yêu cầu tiền bối cho phép được gia hạn một ngày thôi.

Tiêu Anh nhìn chàng một hồi, rồi lắc đầu đáp:

-Già này không nhận lời về sự yêu cầu ấy của lão đệ.

Độc Cô Sách cau mày lại hỏi tiếp:

-Tại sao lão tiền bối lại không nhận lời?

Tiêu Anh mỉm cười đáp:

-Già này là người thắng cuộc, tất nhiên phải có quyền xử trí chứ. Không những

không cho phép lão đệ được tự hành động mà còn không cho phép lão đệ được hoãn lại một ngày nữa, đồng thời còn bắt buộc lão đệ phải lập tức thi hành lời hứa, mà gọi già này là nhạc mẫu ngay lúc này mới được.

Độc Cô Sách nghe nói ngạc nhiên không hiểu cứ trở mắt lên nhìn thì Tiêu Anh đã vừa cười vừa nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ xin hoãn lại như vậy có phải là muốn thoái thác đấy không? Chẳng lẽ lại còn muốn già này phải trách hỏi người làm trung gian là Tà tiên tử hay sao? Dật Tư biết thời cơ đã thành rồi, nên không đóng tuồng nữa, liền mỉm cười nói với Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô biểu đệ, nếu Tiêu đại tỷ đã nói như vậy, thì biểu đệ phải thi hành ngay lời hẹn ước trước, rồi tính đến chuyện khác sau.

Độc Cô Sách làm ra vẻ bất đắc dĩ, nấn nót lại quần áo, rồi cung kính vái chào Tiêu Anh một lạy và gọi một tiếng: “Nhạc mẫu”

Tiêu Anh cười ha hả liền, rồi đổi giọng đáp:

-Hiện tể, bây giờ hiện tể có không muốn nhạc mẫu giúp cho cũng không được nữa.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi tại sao, Tiêu Anh liền cười đáp:

-Già đã là nhạc mẫu của con, mà con nay là gia tể của già rồi, dù con rể không muốn bội ơn mẹ vợ, chẳng lẽ mẹ vợ lại chịu khoanh tay đứng xem, để mặc cho vợ chồng Song Ma giết chết con rể, để khiến con gái mình phải biến thành quả phụ hay sao?

Tuy Độc Cô Sách đã biết trước Tiêu Anh thế nào cũng nói như vậy nhưng chàng vẫn cảm thấy hãi sợ, vì chàng nhận thấy cuộc hôn nhân này đã bị thắt chặt trờ phi ngày mai Bạch Phát Quý Mẫu Tiêu Anh bị Âm Dương Song Ma giết. Bằng không mình không còn được chối bỏ cuộc hôn nhân này nữa!

Tiêu Anh thấy Độc Cô Sách cứ cúi đầu xuống không nói năng gì liền mỉm cười nói tiếp:

-Hiện tể không nên quá kiêu ngạo như vậy, phải biết dù kể cả Tà tiên tử ba chúng ta liên tay đấu với Âm Dương Song Ma, cũng chưa chắc đã thắng nổi vợ chồng chúng!

Độc Cô Sách nhận thấy mình đã gọi Tiêu Anh là nhạc mẫu, cũng như ván đã đóng thuyền rồi liền đánh liều và định bụng đi bước nào hay bước nấy, nên chàng liền ngừng đầu lên mỉm cười đáp:

-Nhạc mẫu đã có lòng thương như vậy, tiểu tể xin tuân lệnh!

Cổ nhân đã có câu: “Nhạc mẫu ngấm tể trẻ càng ngấm càng thấy thương” khi ở Thiên Ma cốc, Tiêu Anh trông thấy Độc Cô Sách anh tuấn như thế đã thương yêu

rồi, bây giờ danh chính ngôn thuận, y thị càng cảm thấy Độc Cô Sách là một tể tử văn võ kiêm toàn, người con rể lý tưởng nhất.

Thấy Tiêu Anh cứ ngẩn nhìn mình hoài, Độc Cô Sách ngượng đến mặt đỏ bừng, vội quay đầu nhìn ra phía khác giả bộ ngẩn trắng ở trên đỉnh đầu.

Tiêu Anh hớn hở mừng rỡ, quay lại nói với Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, Độc Cô biểu đệ của tiên tử với con gái của ngu tử thực là xứng đôi vừa lứa!

Đối với câu chuyện ngày hôm nay, Dật Tư có ý định khác từ trước nên nghe

Tiêu Anh nói như thế liền mỉm cười đáp:

-Xin mừng lão tiền bối đã được một giai tể như vậy. Dật Tư này cũng sẽ được uống một bữa rượu mừng.

Tiêu Anh kêu “ủa” một tiếng vừa cười vừa hỏi lại:

-Sao Tạ tiên tử lại gọi ngu tử là lão tiền bối như vậy? Mà phải gọi là Tiêu tử mới đúng chứ?

Dật Tư đáp:

-Độc Cô Sách là biểu đệ của tiểu bối, và đã là đông sàng giai tể của lão tiền bối, thì Dật Tư đâu dám gọi lão tiền bối là đại tử như trước nữa?

-Hiền muội không nên nói như thế và cũng không nên căn cứ vào chuyện tể tử của ngu tử làm gì. Người trong võ lâm ai ai cũng ghét hận Bạch Phát Quỷ Mẫu này, coi ngu tử như một con quỷ dạ xoa vậy, nên ngu tử mới mong hiền muội gọi ngu tử là Tiêu đại tử, cho thân mật hơn đừng gọi ngu tử là lão tiền bối như thế.

-Nếu đại tử thích tiểu muội gọi là Tiêu đại tử, thì từ giờ trở đi, tiểu muội cứ gọi là Tiêu đại tử vậy.

-Như thế mới phải chứ.

-Xin đại tử cũng đừng nên tức hận những người khác hề thấy đại tử là phải xa lánh. Cổ nhân dạy: “Không có lửa thì làm sao mà có khói”, tất nhiên là phải có nguyên nhân cho nên người thiên hạ mới không dám gần đại tử?

Không đợi cho Dật Tư nói xong, Tiêu Anh đã vội đỡ lời:

-Có phải ngu tử không biết nguyên nhân ấy đâu? Ngu tử tự biết hành động của mình quả thực khác người, nên vẫn thường ẩn tích ở trong núi hoang mà không dám gần gũi người đời!

Nói xong tới đó y thị tỏ vẻ rầu rĩ, thở dài một tiếng, rồi hỏi Dật Tư tiếp:

-Tuy hiền muội biết ngu tử đã lâu, nhưng chắc hiền muội vẫn chưa rõ tại sao tính nết của ngu tử lại thay đổi một cách quá đáng như thế?

Dật Tư khẽ lắc đầu. Tiêu Anh lại gượng cười và nói tiếp:

-Nhân lúc nhàn rỗi này, để ngu tử kể lại những chuyện xưa cho hiền muội và

hiền tể nghe để giải sầu.

Nói xong y thị nhìn Độc Cô Sách một cái rồi nói tiếp:

-Hiền tể nghe nhạc mẫu kể xong câu chuyện này sẽ biết Bạch Phát Quỷ Mẫu này có phải là hung thần ác quỷ đáng để người đời ghét bỏ hay không?

Độc Cô Sách không sao trả lời được, chỉ ngẩn người ra lắng tai nghe.

Tiêu Anh nhìn mặt trắng ở trên không một hồi, khê thở dài một tiếng bắt đầu kể cho hai người nghe:

-Nói cho đúng, người ta ra đời phải thận trọng đừng có lỡ chân bước vào đường tà! Năm xưa ngu tử đã đại đột gia nhập phái Thiên Ma, nghiên cứu Quỷ Mẫu chân kinh, chung quanh mình đều là những ngựa quỷ xà thần cực hung đại ác, vì thế mà bản thân đã bị nhiễm phải tính nết của chúng. Thật là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng không sai chút nào, nên tiếng tăm rất xấu xa là thế.

Độc Cô Sách với Tạ Dật Tư thấy y thị kể lại chuyện xưa, không dấu giếm tí gì hết, rất là ngạc nhiên.

Tiêu Anh nói tiếp:

-Nhưng già này khác những Ma nữ thường, dù sao cũng có chút lương tâm hơn họ. Sau khi quen biết tiên phu rồi, được tiên phu khuyên bảo, mới giác ngộ những việc làm xưa kia của mình rất quá đáng và lập tâm từ đó trở đi sẽ hối cải, để cùng tiên phu được ăn ở yên thân cho đến mãn kiếp, dù nghèo nàn cũng chịu chứ không dây dưa vào những vụ tàn ác đầy máu tanh nữa.

Dật Tư gật đầu xen lời nói:

-Tiêu đại tỷ làm như vậy rất phải. Đồ tể vứt dao chọc tiết đi có thể thành Phật được.

Tiêu Anh bỗng ứa nước mắt ra, rầu rĩ nói tiếp:

-Tôi đã quyết tâm làm một lương dân, ngờ đâu lại có tai hoạ lớn xảy ra.

Dật Tư vội hỏi:

-Có phải vụ Phật Nữ Ôn Sa không?

Tiêu Anh gật đầu. Trái lại y thị còn hỏi Dật Tư rằng:

-Về chuyện của Phật Nữ Ôn Sa, chắc Tạ tiên tử cũng biết rõ lắm?

Dật Tư gật đầu đáp:

-Việc này tôi biết khá nhiều, nhưng bên trong còn có một nghi vấn rất lớn chưa hiểu.

-Nghi vấn gì thế?

-Nghe Tiêu đại tỷ vừa nói thì tỷ phu đã khuyên đại tỷ hãy thoát ly Thiên Ma giáo, như vậy tỷ phu ắt phải là một hiệp sĩ quang minh chính đại chứ?

Tiêu Anh nghe thấy Dật Tư hỏi như vậy liền hồi tưởng lại chuyện năm xưa, về

mặt tươi hẳn lên, lớn tiếng đáp:

-Võ công của chồng tôi không cao siêu lắm, nhưng nhân phẩm thì quả thật trong trắng như một hòn ngọc đẹp vậy.

Dật Tư hỏi tiếp:

-Nếu tỷ phu là người tốt như vậy, tại sao sau khi cứu Ôn Sa thoát chết, lại kết vụ nghiệp duyên ấy với Ôn Sa.

Tiêu Anh thở dài đáp:

-Chồng của ngu tỷ đã làm việc bại đức như thế, đã hổ thẹn đến chết đi được, thì đâu có dám nói rõ chuyện đó cho ngu tỷ hay? Cho nên khi ngu tỷ đấu thí mạng với Ôn Sa vẫn chưa biết gì hết mãi đến gần đây ngu tỷ mới điều tra ra Ôn Sa trúng phải thứ chưởng khí độc đó không những có chất kỳ độc mà lại còn làm cho người ta rất dâm dăng nữa. Khi chồng của ngu tỷ cứu nàng, không may cũng bị nhiễm phải chất chưởng khí ấy, rồi thần trí mê man mà đã tạo nên một tai nghiệp không sao vãn hồi lại nổi!

Dật Tư nghe Tiêu Anh nói như vậy, mới cảm thấy vụ thảm kịch ấy quả thực là do tạo hoá trớ trêu gây ra, chứ không ai có lỗi hết.

Tiêu Anh thở dài nói tiếp:

-Tạ tiên tử thử nghĩ xem, ngu tỷ vẫn tin tưởng chồng của mình là người rất đoan chính. Ôn Sa lại bỗng đến tận nhà như vậy chắc thể nào nàng ta cũng vu khống. Hơn nữa mối thù của chồng tày trời như thế, thì ngu tỷ nhịn sao cho nổi, nên có sự hiểu lầm gây nên tấn thảm kịch.

Độc Cô Sách với Dật Tư nghe tới đó, cả hai đều cau mày lại lẳng lặng không nói năng gì hết.

Tiêu Anh lại nói tiếp:

-Từ khi chồng ngu tỷ chết rồi, tính nết của ngu tỷ lại biến hoá nhận thấy mình cải tà hướng thiện kết quả lại đau khổ như vậy, chi bằng cứ như trước kia, tha hồ hoành hành bá đạo, muốn gì được nấy có hơn không?

Dật Tư định mấp máy môi lên tiếng khuyên y thị vài câu, nhưng nhất thời nàng không sao nghĩ ra được lời lẽ gì để khuyên giải Tiêu Anh cả, vì thế nàng không dám lên tiếng nữa.

Tiêu Anh ngừng mặt lên trời nhìn đám mây bay lơ lửng ở trên không rất cảm khái thở dài một tiếng, náo nùng khôn tả và nói tiếp:

-Lúc ấy các nhân vật trong võ lâm đa số đều đứng về phía Ôn Sa, không một người nào thông cảm cho Tiêu Anh này cả, ai ai cũng muốn giết cho được mục mới cam tâm, ai ai cũng cho Tiêu Anh này là kẻ hung ác cực điểm không thể nào tha thứ được! Dưới tình hình là cái mục đích của mọi người định giết hại mình, trừ khi

ngu tử cam tâm chịu chết, bằng không thì phải khổ tâm luyện tập tuyệt học, như vậy mới có thể sống sót được. Nên ngu tử đã cố gắng chịu đựng, len lén lút lút cố giấu giếm, trốn hết chỗ này, lại dọn sang nơi khác. Ngu tử luyện tập tuyệt học bấy nhiêu năm nay rút cục vì hiềm hai pho Tứ Sát Âm Hồn Sa với Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ quá ác độc mà chưa hề luyện tập tới.

Độc Cô Sách nghe tới đây rất thông cảm với Bạch Phát Quỷ Mẫu, liền thất thanh thở dài một tiếng xen lời nói:

-Cũng như Tống Giang năm xưa bị hoàn cảnh bắt buộc mà phải lên Lương Sơn làm giặc, trên thiên hạ này đã có không biết bao nhiêu người bị oan ức suốt đời mà không sao giải oan nổi.

Tiêu Anh đưa mắt nhìn Độc Cô Sách mặt lộ vẻ an ủi, Dật Tư cũng mỉm cười lên tiếng hỏi:

-Tiêu đại tỷ, tiểu muội cũng biết đại tỷ là người lương thiện, nhưng ngày hôm nay gặp gỡ lại nhận thấy tính nết của đại tỷ đã biến hoá lần nữa.

Tiêu Anh mỉm cười đáp:

-Tiên tử nhận xét rất đúng, gần đây ngu tử gặp gỡ một việc cũng chính vì việc ấy mà tính nết đã thay đổi hẳn.

Dật Tư vội hỏi:

-Chẳng hay đại tỷ có kỳ ngộ gì thế?

Tiêu Anh chỉ Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Vì đã đính ước với Độc Cô hiền tể, nên ngu tử phải đi khắp nơi tìm kiếm con gái.

Độc Cô Sách ngạc nhiên đỡ lời hỏi:

-Thế tiền bối không ở chung với lệnh ái hay sao?

Tiêu Anh lắc đầu:

-Vì cái tên Bạch Phát Quỷ Mẫu của ngu tử rất khó nghe và đã mang tiếng với đời rồi, mình là người rất hư hỏng, như vậy mình đâu còn dám làm hỏng tương lai của con gái nữa. Cho nên đa số người trong võ lâm đều không biết quạ đen lại để ra phượng hoàng như vậy, cũng không ai ngờ Bạch Phát Quỷ Mẫu lại có một người con gái xuất sắc đến như thế.

Độc Cô Sách nghe nói nhấp má mấy đôi môi định xen lời hỏi tiếp, nhưng Dật Tư hỏi:

-Tiêu đại tỷ, xin đại tỷ nói tiếp đi? Chẳng hay đại tỷ đã có kỳ ngộ gì thế?

Tiêu Anh đáp:

-Trong khi ngu tử đi tìm kiếm tiểu nữ, ngẫu nhiên đi qua một cái hang động cổ mà năm xưa Ôn Sa bị ngu tử dùng Huyết Quang Ma Thủ đánh trúng đã trở về đó

tọa hoá.

Độc Cô Sách và Dật Tư nghe tới đây đoán chắc thế nào cũng có chuyện kỳ lạ gì đây, nên hai người cứ lẳng lặng ngồi nghe, không dám xen vào phá bình.

Tiêu Anh đưa mắt nhìn chung quanh một vòng rồi thủng thẳng nói tiếp:

-Đi qua chốn cũ, ngu tử lại nghĩ đến chuyện xưa liền đi vào trong xem xét qua loa.

Dật Tư vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Tiêu đại tỷ vào trong hang động ấy có thấy gì không?

Tiêu Anh gật đầu khẽ thở dài một tiếng rồi nói:

-Ngu tử phát giác một lá thư của Ôn Sa để lại. Thư đó viết bằng máu, mà lại viết trên một miếng lĩnh trắng!

Dật Tư hỏi tiếp:

-Phong huyết thư ấy là để lại cho Tiêu đại tỷ à?

Tiêu Anh lắc đầu đáp:

-Không phải để cho ngu tử, mà là để lại cho một người trong võ lâm, nhưng chơi rất thân với Ôn Sa.

Nói tới đây y thị bỗng ứa nước mắt ra thò tay vào túi lấy một miếng lĩnh trắng mà y thị gọi là huyết thư đưa cho Độc Cô Sách với Dật Tư xem.

Thì ra sau khi đính ước quyết đấu với Tiêu Anh rồi, Ôn Sa cũng nghi ngờ những sự xảy ra, nên nàng đã cẩn thận điều tra một phen. Trải qua lần điều tra kỹ lưỡng ấy, nàng mới biết độc chương mà nàng chúng phải tên là "Dã Hợp Huyết Xà Chương". Thứ chương khí này rất kỳ độc, mà lại còn có chất dâm dật nữa. Vì vậy mà nàng mới vỡ lẽ, khi chồng của Tiêu Anh cứu mình, không may cũng nhiễm phải chất độc dâm dật mê loạn hồn tính, chứ sự thực chàng ta không định tâm hãm hiếp mình đâu.

Ôn Sa đã hiểu rõ sự thực và mới hay chỉ vì nhất thời xấu hổ với tức giận, mình đã lỡ mãng ra tay phá huỷ gia đình êm ái của chàng nọ. Cho nên nàng đã quyết tâm để cho Tiêu Anh giết chết, như vậy mới kết liễu được vụ nghiệp chương này. Trong khi nàng bị "Huyết Quang Ma Thủ" của Tiêu Anh đánh trúng ngồi ở trong hang động chờ chết, thì bỗng nghĩ tới các bạn thân của mình biết việc này thế nào cũng kiếm Tiêu Anh để trả thù cho mình nên nàng mới vội để lại huyết thư nói rõ nguyên nhân và xin người nào phát giác huyết thư này, lập tức công bố cho mọi người hay, để mọi người đừng tìm kiếm Tiêu Anh trả thù nữa.

Tiêu Anh chờ Dật Tư với Độc Cô Sách xem xong bức thư, rồi rất hổ thẹn thở dài nói tiếp:

-Không hiểu tại sao trước khi ngu tử chưa phát giác huyết thư này đã lầm lẫn lại

càng lầm lẫn thêm, giết nàng ta xong lại còn đem thi thể của nàng đi để dùng làm dụng cụ tế luyện “Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ” với “Tứ Sát Âm Hồn Sa”.

-Từ khi ngu tử xem xong lá huyết thư này rồi quả thực hổ thẹn đến chết đi được, như vậy ngu tử còn đếm xỉa gì đến chuyện người của võ lâm hiểu lầm mình nữa.

Ngu tử liền quyết định hai tâm ý.

Dật Tư mỉm cười hỏi:

-Đại tỷ đã quyết định hai tâm ý gì thế?

Tiêu Anh vừa cười vừa đáp:

-Tâm ý thứ nhất của ngu tử đã hoàn thành đó là ngu tử đi tìm kiếm ngay một nơi có phong cảnh tuyệt đẹp để chôn cất Ôn Sa.

Dật Tư gật đầu vừa cười vừa đỡ lời:

-Đại tỷ làm như thế rất phải, ngôi mộ do đại tỷ vun đắp nó sẽ làm tiêu giải oan nghiệp xưa kia!

Độc Cô Sách nghe nói tới đó mặt lộ vẻ an ủi nhưng Tiêu Anh lại rất rầu rĩ lắc đầu thở dài nói tiếp:

-Việc chôn cất Ôn Sa nhỏ nhỏ như vậy, thì làm sao mà tiêu giải nỗi sự ăn năm hối lỗi của ngu tử! Tâm ý thứ hai của ngu tử định ở trước mộ của Ôn Sa tự tử.

Dật Tư nghe nói tới đó vội xua tay, định khuyên giải thì Tiêu Anh đã thở dài nói tiếp:

-Nhưng sau khi ngu tử nghĩ lại điều thứ nhất mình chưa xếp đặt xong xuôi việc chung thân đại sự của con gái, thứ hai là Ôn Sa cũng có một con gái hiện đang đi tìm kiếm ngu tử để trả thù. Nên ngu tử định xếp đặt việc cho con gái mình xong rồi sẽ đi kiếm con gái của Ôn Sa để con nhỏ giết chết mình, như vậy có phải là ổn hơn không!

Dật Tư lắc đầu xen lời nói:

-Tiêu đại tỷ không nên làm như thế!

Tiêu Anh gượng cười mấy tiếng rồi đáp:

-Ngày hôm nay ở trên Lãnh Vân Phong, Độc Cô hiền tể đã hẹn ước đấu với ngu tử ba trận, nhưng mới đấu có một trận đã nhận là thua ngay, nên ngu tử đoán chắc bên trong thế nào cũng có sự bí mật gì?

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng, gượng đáp:

-Tiểu... Tiểu tể tự biết địch không nổi!

Tiêu Anh mỉm cười xua tay đáp:

-Hiền tể đừng có giấu diếm nữa, hiền tể là cao tước của Đại Bi Tôn Giả, trước khi chưa biết rõ sự thể ra sao, thì hiền tể đành chết chông khi nào lại chịu cam tâm làm con rể của Bạch Phát Quỷ Mẫu một kẻ bi muôn người thoá mạ như thế này?

Chẳng qua hiền tể muốn lợi dụng mụ này vừa luyện thành công hai môn võ công ác độc là Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ và Tứ Sát Âm Hồn Sa để địch với vợ chồng Âm Dương Song Ma mà thường không ai dám trêu ghẹo người. Mục đích của hiền tể muốn lấy Kiệt kiểm chế Trụ, để cho đôi bên cùng bị hại và bị thương hết!

Độc Cô Sách với Dật Tư thấy Tiêu Anh biết rõ tâm sự của mình như vậy đều hồ thẹn không thể tưởng tượng được, cả hai cùng cúi gầm mặt xuống đất.

Tiêu Anh không để ý tới, liền xua tay nói tiếp:

-Tạ tiên tử với Độc Cô hiền tể khỏi phải quan tâm tới điều đó. Tuy ngu tỳ đã biết rõ tâm ý của hai người, nhưng vì Độc Cô hiền tể là cao túc của Thánh Tăng, kỳ nhất là nói dối trá, Tạ tiên tử lại là người chưởng môn của một môn phái, càng không thể mài miệt lương tâm, dối diếm sự thực. Cho nên dù biết hai người có ý định như vậy già này vẫn vui lòng dấn thân vào cạm bẫy. Quý hồ hiền tể gọi già này một câu: “Nhạc mẫu” là già này sung sướng lắm rồi. Mặc dầu là giả dối, nhưng dù sao cũng thành sự thực. Con gái của già đã được gả cho một thanh niên anh tuấn của một danh môn chính phái như vậy già còn ân hận gì nữa/
Độc Cô Sách với Dật Tư đều ngẩn người ra và gượng cười.

—oOo—

27. Cơ Duyên Trong Sinh Tử Mây Mây

Tiêu Anh coi như quanh mình không có ai hết lại mỉm cười nói tiếp:

-Còn trận đấu ngày mai, hai người khỏi cần ra tay đấu, để một mình già này đối phó với vợ chồng Dương Thúc Độ và Sở Lục Châu. Nếu già bị vợ chồng y giết chết, già này chỉ mong Tạ tiên tử đem lá huyết thư đi công bố cho thiên hạ võ lâm hay và cố làm sao đưa cho con gái của Ôn Sa đọc qua. Nhược bằng vợ chồng Âm Dương Song Ma bị chết dưới Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ và Tứ Sát Âm Hồn Sa của già này thì già này thế nào cũng đi kiếm con gái của Ôn Sa để nó trả thù cho mẹ nó. Như vậy Bạch Phát Quỷ Mẫu xưa nay vận bị thiên hạ coi rẻ và chỉ muốn giết được mới hả dạ, trước khi sám hối còn diệt trừ được hai hung ma cái thế, đã làm một việc công đức cho thiên hạ, thì già có chết cũng yên lòng vô cùng.

Lúc này Độc Cô Sách với Dật Tư rất tôn kính Tiêu Anh, hai người chỉ có lắng tai nghe thôi, chứ không còn biết nói gì.

Nói tới đó, mặt lộ vẻ rất hiền từ, Tiêu Anh nói với Độc Cô Sách tiếp:

-Độc Cô hiền tể, bây giờ trước mặt Tạ tiên tử già này cam đoan với hiền tể, máu trong người con gái già này không có một chút căn bản tàn ác đâu. Nó rất đẹp, rất thông minh, rất thuần khiết. Từ giờ trở đi, hiền tể phải đối xử tử tế với nó một chút. Thế nào nó cũng xứng đáng là người vợ hiền của hiền tể.

Lúc này, mặt của Độc Cô Sách đỏ bừng, không khác gì bộ mặt của Quan Công mà người ta vẽ ở trên tranh vậy. Nhất Thời, chàng không biết phải trả lời thế nào cho phải.

Dật Tư nghiêm nét mặt lại nói với Tiêu Anh:

-Tiêu đại tỷ, Tạ Dật Tư tôi may mắn được làm chưởng môn của phái Điểm Thương, tất nhiên phải biết quý trọng tên tuổi của mình. Chúng tôi đã kết oán với vợ chồng Song Ma, thì chúng tôi phải tự giải quyết với vợ chồng y chưa chưa đến nỗi phải lợi dụng đại tỷ liều thân thí mạng hộ chúng tôi. Đại tỷ không đoán ra được thâm ý của chúng tôi đâu.

Tiêu Anh hơi ngấm ngấm cười nói:

-Vậy, tâm ý của tiên tử như thế nào, có thể cho ngu tử biết hay không?

Độc Cô Sách thấy Dật Tư nói như vậy cũng ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn người chị họ.

Dật Tư chỉ tay vào Độc Cô Sách mà nói tiếp:

-Tiêu đại tỷ, tôi nghe nói đại tỷ tuyển Độc Cô biểu đệ của tôi làm đồng sàng quý tể, tôi mới nghĩ tới cách tương kế tựu kế, không ngờ chuyện lại hoá thành thật. Hoặc giả do mối lương duyên này mà may ra nó hoà giải nỗi sự tích oán của đại tỷ với Ôn Sa bấy nhiêu năm nay.

Tiêu Anh ngơ ngác không hiểu, cau mày lại hỏi:

-Tạ tiên tử có thể giải thích tường tận một chút nữa cho tôi hay được không?

Dật Tư vừa cười vừa hỏi lại:

-Có lẽ đại tỷ chưa biết Độc Cô biểu đệ của tôi còn có một bạn gái rất tri kỷ nữa phải không?

Quả nhiên Tiêu Anh rất kinh ngạc hỏi lại:

-Con nhỏ ấy là ai?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Chuyện thiên hạ lắm lúc thực may mắn, không ai có thể ngờ được, nhất là về thiên duyên của người đời. Người bạn gái ấy của Độc Cô biểu đệ lại là Ôn Băng, con gái của Ôn Sa.

Tiêu Anh nghe nói thất kinh la lớn một tiếng, người run rẩy bấy vội hỏi tiếp:

-Sao... lại có chuyện ngẫu nhiên kỳ lạ đến như thế được!

-Đối với mối oan thù của đại tỷ với Ôn Sa, tiểu muội cũng đã sớm biết là do hai chữ hiểu lầm mà nên, chứ lỗi không ở một bên nào hết, phải sớm nghĩ cách hoà giải mới được. Nếu không có thể khiến được Ôn Băng với lệnh ái, một đôi chị em cùng cha khác mẹ, mà cùng lấy Độc Cô biểu đệ, thì có lẽ trận mưa máu gió tanh này sẽ hoá thành một cuộc nhân duyên vui vẻ.

Tiêu Anh nghe nói mặt lộ vẻ rất cảm động, định lên tiếng cảm ơn Dật Tư, nhưng nàng đã vẫy tay gọi Độc Cô Sách:

-Độc Cô biểu đệ, lại đây ngu tử có chuyện muốn nói với hiền đệ.

Thì ra Độc Cô Sách hồ thẹn quá, không sao ngồi cạnh đó nghe hai người nói chuyện được mới giả bộ ngấm trắng mà thủng thẳng đi ra chỗ mép núi. Chàng bỗng nghe thấy Dật Tư gọi mới đi tới. Dật Tư bật cười hỏi tiếp:

-Biểu đệ không nên e lệ như thế, và phải gọi Tiêu đại tỷ thêm một câu nhạc mẫu nữa.

Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Vừa rồi tiểu đệ... chả... đã gọi rồi là gì?

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Đại trưởng phu làm gì cũng phải nên quang minh lỗi lạc, không nên che lấp những sự lầm lỗi của mình. Vừa rồi hiền đệ tưởng Tiêu đại tỷ với Ôn Băng cô nương có mối thù rất lớn, nên hiền đệ mới cân nhắc thăm, giả bộ gọi đại tỷ là nhạc mẫu. Nhưng bây giờ lá huyết thư của Ôn Sa đã ở trong tay của ngu tử, mới biết Tiêu đại tỷ không phải là kẻ thù của Ôn Băng, trái lại chị ấy là mẹ của cô ta. Hiền đệ đã được diễm phúc rất lớn, một mình độc chiếm đại tiểu nhị Kiều như vậy chả lẽ hiền đệ lại không nên thành thực và cung kính mà gọi lại đại tỷ một câu nhạc mẫu nữa hay sao?

Thấy Dật Tư nói như vậy, Độc Cô Sách càng ngơ ngác hồ đồ thêm, nhưng trong lòng chàng không biết là mừng? Là yêu? Hay là hồ thẹn? Tuy vậy chàng vẫn nghe lời nàng mà cung kính vái Tiêu Anh một lạy và gọi y thị bằng nhạc mẫu lần nữa.

Tiêu Anh hớn hử cười khanh khách và nói:

-Sung sướng thực! Sung sướng thực! Không ngờ mấy vụ tâm nguyện của già này lại đều được giải quyết xong hết! Từ nay trở đi Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh không cần tránh mặt người đời nữa, mà cần phải có một bộ mặt mới xuất hiện với đời mới được!

Dật Tư vừa cười vừa đỡ lời:

-Ngày hôm nay Tiêu đại tỷ có nhiều chuyện mừng quá, tiểu muội phải biếu đại tỷ một món quà làm lễ vật mừng mới được.

Tiêu Anh liếc nhìn Độc Cô Sách một cái cười hỏi lại:

-Tạ tiên tử, đến lễ vật cho con rể khi mới chạm mặt mà ngu tử còn chưa có, thì ngu tử đâu dám nhận lễ vật mừng của hiền muội trước như thế?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Người nào cũng vậy, trong khi ra ngoài thì làm gì có mang theo mọi vật, cả tiểu muội cũng vậy, món lễ vật mừng đại tỷ đây chỉ là tờ giấy của một người tú tài thôi.

Tiêu Anh đảo ngược đôi người một vòng, rồi mỉm cười hỏi:

-Một tờ giấy của tú tài ư? Chẳng lẽ hiền muội lại muốn làm một bài thơ gì tặng cho ngu tử chăng?

Dật Tư lắc đầu đáp:

-Lẽ vật của tiểu muội biểu đại tỷ đây không phải là một tờ giấy hay một bài thơ gì cả, mà chỉ là một chữ thôi.

Tiêu Anh càng thắc mắc không hiểu, liền cười hỏi tiếp:

-Một chữ ư?

Dật Tư vừa đỡ lời vừa nhìn Độc Cô Sách, nói tiếp:

-Độc Cô biểu đệ để ngu tử phải phiền đến bộ óc hiền đệ một chút để khôi phục lại linh trí đã hồ đồ hàng nửa ngày trời rồi. Biểu đệ thử đoán xem ngu tử tặng một chữ cho nhạc mẫu của hiền đệ để làm lễ vật. Chẳng hay chữ đó là chữ gì?

Chỉ hơi suy nghĩ một chút, Độc Cô Sách đã hớn hờ đáp:

-Tiểu đệ đã đoán ra được rồi!

Dật Tư hỏi tiếp:

-Có thực đầu óc của hiền đệ đã khôi phục lại được linh trí rồi đấy không? Vậy hiền đệ thử nói ra, ngu tử xem có đúng hay không?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Tiểu đệ đã đoán thì thể nào cũng phải đúng. Có biểu tỷ định tặng một chữ làm lễ vật mừng cho nhạc mẫu của tiểu đệ. Chữ đó là chữ Thánh để thay vào chữ Quỷ ở trong biệt hiệu Bạch Phát Quỷ Mẫu phải không?

Dật Tư gạt đầu quay sang nói với Tiêu Anh rằng:

-Xin thành thực mừng cho đại tỷ. Người ta quý nhất là biết quay đầu trở về đường thiện, nên Dật Tư này xin mừng chị chữ Thánh mà Độc Cô biểu đệ vừa nói đó.

Tiêu Anh lắc đầu thở dài đáp:

-Hai bàn tay của Tiêu Anh đã dính đầy máu tanh, bây giờ chỉ mong quần hùng của võ lâm cho phép ngu tử được quay trở về chánh đạo, đó là một sự đại hân hạnh rồi, chứ ngu tử rất lấy làm hổ thẹn, không dám nhận cái tên Bạch Phát Thánh Mẫu như thế, mà chỉ muốn được người ta gọi mình là Bạch Phát Từ Mẫu cũng đã mãn nguyện lắm rồi!

Dật Tư lại khuyên:

-Đại tỷ cứ yên tâm, hãy không nói đến chuyện con gái của đại tỷ, tiểu muội dám chắc Ôn Băng xem xong lá huyết thư của mẹ cô ta, thế nào cô ấy cũng sẽ nhận đại tỷ làm mẹ ngay.

Tiêu Anh thở dài đáp:

-Tạ tiên tử nói rất lý tưởng, nhưng ngu tử đâu dám ước vọng một cách quá đáng như vậy!

Dật Tư lại nói tiếp:

-Đó là một việc hợp tình hợp lý, sao đại tỷ lại bảo là ước vọng quá đáng được?

Chờ ngày mai gặp gỡ vợ chồng Âm Dương Song Ma xong chúng tôi thể nào cũng hoá giải mối thù ấy cho đại tỷ để mẹ con được đoàn tụ với nhau.

Tiêu Anh càng cảm động thêm đưa mắt nhìn Dật Tư, với giọng nói chí thành, nghiêm nghị đỡ lời:

-Nếu tiên tử có thể làm cho ngu tử được toại nguyện sự ước mong đó, thì Tiêu Anh này nguyện làm nô bộc cho phái Điểm Thương, suốt đời chịu nghe tiên tử sai bảo.

Dật Tư vội xua tay và cung kính cảm tạ rằng:

-Tiêu đại tỷ chớ nên nói quá lời như thế, Tạ Dật Tư rất hoan nghênh Bạch Phát Thánh Mẫu sẽ vĩnh viễn làm bạn thân của phái Điểm Thương.

Độc Cô Sách đứng cạnh đó lắng tai nghe, tới đây chàng liền xen lời khê hỏi Dật Tư rằng:

-Biểu tỷ, sự thực Ôn Băng cô nương phải dùng họ gì mới đúng?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Đó là một đại sự, cả ngu tử cũng hồ đồ quên hỏi nhạc mẫu của hiền đệ điều đó.

Tiêu Anh vừa cười vừa hỏi:

-Tạ tiên tử muốn hỏi ngu tử đại sự gì thế?

Dật Tư đáp:

-Đến giờ Ôn cô nương phải nên đổi họ quy tông, nhưng chưa biết cha của cô ta họ gì? Xin đại tỷ cho hay?

Nghĩ đến chuyện xưa, mặt lại lộ vẻ rầu rĩ, Tiêu Anh thủng thẳng đáp:

-Cha của nó họ Mộ Dung tên là Thu.

Dật Tư kêu “ồ” một tiếng khê gật đầu nói:

-Nếu vậy từ nay trở đi Ôn cô nương phải gọi lại là Ngọc Mỹ Nhân Mộ Dung Băng mới đúng.

Nàng vừa nói dứt đưa mắt nhìn Độc Cô Sách bỗng kinh ngạc hỏi:

-Độc Cô Biểu đệ làm sao thế?

Thì ra Độc Cô Sách vừa nghe thấy Tiêu Anh nói tên chồng y thị là Mộ Dung Thu, mặt liền biến sắc người run lẩy bẩy lênngay.

Dật Tư hỏi như vậy mà Độc Cô Sách không trả lời, trái lại hỏi Tiêu Anh rằng:

-Nhạc mẫu có phải lệnh ái là Mộ Dung Bích đấy không?

Tiêu Anh ngạc nhiên vừa cười vừa hỏi lại:

-Sao hiền tể lại biết? Chả lẽ hiền tể và Mộ Dung Bích đã quen biết nhau rồi hay sao? Như vậy hiền tể đủ biết nhạc mẫu không nói ngoa đấy chứ?

Lúc ấy Độc Cô Sách bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, vì chàng đã chứng thực sự ước đoán củ mình không sai. Tiêu Anh với Dật Tư thấy thái độ của chàng như vậy đều ngơ ngác nhìn chàng.

Từ trước đến nay Độc Cô Sách vẫn yên trí người đã cùng mình điên đảo một phen ở trong Tây Thi cốc ngày nọ là Mộ Dung Bích và từ đó đến nay chàng vẫn ghét nàng ta quá dâm dăng, bây giờ lại thành vợ thành chồng thực sự. Cho nên mới kinh hãi đến như vậy.

Chàng định kể lại câu chuyện đó, nhưng nhận thấy chuyện ấy rất hoang đường vả lại nói toạc ra là mình không ưa sự quá dâm ô của Mộ Dung Bích như vậy thì làm sao mà nói ra mồm được? Chàng không ngờ cuộc hôn nhân này lại thành sự thật rồi, muốn chối bỏ cũng không được mà từ chối thì mình lại không muốn lấy phải một người vợ dâm dăng như thế. Lúc này chàng tiến thoái lưỡng nan, cũng vì vậy mà chàng không dám nhìn vào tầm mắt của Tiêu Anh với Dật Tư đang nhìn mình.

Dật Tư càng hoài nghi thêm vội tiến lên một bước khê hỏi:

-Biểu đệ, chuyện gì thế?

Nhưng tiến lên một bước thì Độc Cô Sách lại lùi hai bước, mặt cũng tái mét chẳng nói chẳng rằng. Tiêu Anh cũng tiến gần mỉm cười hỏi:

-Hiền tể, có chuyện gì cứ nói đi, việc gì mà phải hổ thẹn như vậy? Có phải hiền tể đã gặp mặt con gái của nhạc mẫu là Mộ Dung Bích rồi phải không?

Độc Cô Sách vừa lui bước gật đầu. Tiêu Anh lại hỏi tiếp:

-Có phải con gái của nhạc mẫu đẹp như hoa nở, trong trắng như ngọc ngà phải không?

Độc Cô Sách không dám phủ nhận sắc đẹp của Mộ Dung Bích nên thấy Tiêu Anh nói như thế chàng lại gật đầu. Tiêu Anh rất thương đứa con gái duy nhất thấy Độc Cô Sách gật đầu khen ngợi, lại càng tươi cười thêm, hớn hở hỏi tiếp:

-Độc Cô hiền tể đã biết con gái của gia này đẹp tuyệt trần và bây giờ lại được kết duyên Tần Tần với nhau rồi. Vậy tại sao thần sắc của hiền tể lại không vui như thế?

Lúc ấy Độc Cô Sách đã lui tới chỗ mép sườn núi rồi vì không biết trả lời câu hỏi của Tiêu Anh ra làm sao nên cứ cảm thấy mơ hồ ngẩn ngơ, sau cùng chàng nghiêng rằng mím môi nhún vai một cái nhảy lui ngay về phía sau hơn bốn trượng, như sao sa rớt thẳng xuống dưới vực thẳm sâu nghìn trượng ngay.

Dật Tư với Tiêu Anh có ngờ đâu Độc Cô Sách lại có cử chỉ ấy, nên cả hai người

đều thất thanh kêu la, và vội giơ tay ra ngăn cản thì đã muộn rồi.

Hai người đứng ở mép núi nhìn xuống bên dưới chỉ thấy Độc Cô Sách biến thành một cái chấm đen, rơi vào đám mây bay lơ lửng mất tích.

Nếu không có cách giải cứu đặc biệt hay gặp cơ duyên gì thì dù Độc Cô Sách có là xương đồng da sắt đi chăng nữa, khi rớt xuống dưới đáy thung lũng thể nào cũng bị tan xương nát thịt.

Tạ Dật Tư thân làm chương môn của phái Điểm Thương, đã từng trải trăm trận đấu và qua bao nhiêu sự nguy hiểm gian truân, mà gặp trường hợp này nàng cũng phải cuống quýt, lắc đầu thở dài, ứa nước mắt ra.

Tiêu Anh mặt lầm lì, mắt nhìn xuống dưới sơn cốc mòm lẩm bầm tự hỏi:

-Lần thứ nhất Tiêu Anh ở trong Thiên Ma phái biết giác ngộ quay trở về đường chính, thì chồng của tôi Mộ Dung Thu bị thảm họa. Đến giờ thay đổi hành vi lần nữa thì con rể của tôi Độc Cô Sách lại bị kết quả thảm khốc như thế này! Chẳng lẽ số trời đã định, Tiêu Anh này phải làm Bạch Phát Quỷ Mẫu nham hiểm độc ác mãi hay sao?

Nghe y thị nói như vậy, Dật Tư rung mình đến thoát một cái, vội trấn tĩnh tâm thần và khuyên rằng:

-Xin Tiêu đại tỷ không nên tức giận như thế. Không hiểu Độc Cô biểu đệ có việc gì mà lại có cử chỉ lạ như thế? Nhưng tướng của y không phải là tướng yếu, lại có tuyệt học của Đại Bi Tôn Giả may ra y không bị chết đâu. Chúng ta hãy xuống dưới sơn cốc tìm kiếm xem sao đã?

Tiêu Anh cười một tràng dài, gật đầu đáp:

-Xuống dưới sơn cốc tìm kiếm xem, đó là lẽ dĩ nhiên rồi. Nếu y bị chết thì chị em ta nhật xác cho y. Nếu y chưa chết thì ngu tử vui lòng huỷ bỏ hôn ước để y khỏi đau lòng.

Hai người bàn định với nhau xong, liền đi xuống dưới sơn cốc tức thì.

Dật Tư thắc mắc hỏi:

-Đại tỷ, theo đại tỷ vừa nói thì nhân phẩm của Mộ Dung cô nương tài hoa như vậy và nhan sắc lại tuyệt vời, sao Độc Cô biểu đệ lại...

Không đợi Dật Tư nói dứt, Tiêu Anh đã đỡ lời:

-Ngu tử cũng rất thắc mắc, nhưng chỉ mong Độc Cô lão đệ chưa chết. Tiêu Anh vui lòng cho phép y huỷ bỏ hôn ước. Nhưng dù sao cũng phải hỏi cho ra nguyên nhân mới được.

Dật Tư vừa đi vừa cau mày lại suy nghĩ. Nàng bỗng lên tiếng nói tiếp:

-Tiêu đại tỷ, tiểu muội đã nghĩ ra được nguyên nhân ấy rồi.

-Tiên tử thử nói xem?

-Chắc trong khi hành đạo chốn giang hồ Độc Cô biểu đệ đã gặp Mộ Dung cô nương rồi và hai người đã kết thâm thù với nhau. Nay đột nhiên kết thành vợ chồng, nên biểu đệ mới cảm thấy tiến thoái lưỡng nan mà phải đâm đầu xuống vực thẳm như vậy cũng nên?

Tiêu Anh nghe thấy Dật Tư nói như vậy cũng phải sợ hãi liền đáp:

-Tạ tiên tử đoán như vậy có lẽ đúng. Nhưng tại sao Độc Cô lão đệ lại không chịu thổ lộ chân tình ấy cho chúng ta hay để cùng kiếm cách giải thoát mà lại đại đột nhảy xuống vực thẳm tự tử như thế?

Dật Tư gượng cười:

-Nếu tiểu muội đoán không sai. Việc đó thể nào cũng lỗi tại biểu đệ trước. Nên sắc mặt của y mới bẽn lẽn như vậy và ấp úng mãi không sao nói lên tiếng được.

Hai người tới dưới đáy thung lũng đều kinh ngạc và hoài nghi vô cùng vì kiếm mãi không thấy tung tích của Độc Cô Sách đâu hết.

Tiêu Anh cau mày nói tiếp:

-Sao lại có lắm chuyện không thể tưởng tượng được xảy ra cùng một lúc thế này? Nếu Độc Cô lão đệ chết thực thì dưới đáy thung lũng này phải có xác chết chứ? Nếu Độc Cô lão đệ bị thương thì phải nằm ở quanh đây rên rỉ? Nhưng bây giờ không có tung tích của y ở nơi đây. Ngu tử không tin y bị rớt từ trên cao xuống mà không việc gì rồi bỏ đi như thế được?

Xuống dưới đáy thung lũng, không thấy xác của biểu đệ Dật Tư mới yên tâm, liền mỉm cười nói với Tiêu Anh rằng:

-Tiêu đại tỷ, việc này tuy thần bí khó hiểu, nhưng không thấy xác của biểu đệ, chúng ta có thể đoán chắc rằng y chưa chết. Bây giờ chúng ta tạm rời khỏi nơi đây trước khi tiểu muội chắc thể nào cũng phải kiếm thấy y. Xin đại tỷ cứ yên tâm tiểu muội thể nào cũng phải tìm cho ra manh mối rồi thưa cùng đại tỷ sau.

Sự thể đã xảy ra như vậy. Tiêu Anh cũng đành nghe lời Dật Tư, y thị gượng cười đáp:

-Tạ tiên tử, chúng ta thử quay trở lên tìm kiếm lần nữa xem sao đã?

Dật Tư gật đầu, hai người lại quay trở lên, vừa đi vừa xem xét vách núi chỗ Độc Cô Sách rớt xuống, để xem Độc Cô Sách có vết tích gì sót lại không? Nhưng tìm kiếm mãi cũng không thấy gì hết, Dật Tư liền nói với Tiêu Anh rằng:

-Đại tỷ, quý hồ biểu đệ chưa chết, tiểu muội dám chắc việc này thể nào cũng ra manh mối. Bây giờ chúng ta hãy tạm gác chuyện của y sang bên đã. Bây giờ đại tỷ phải quyết định trước, rời khỏi nơi đây rồi đi kiếm Ôn Băng đưa cho cô ta xem lá huyết thư để tiêu giải mối đại cừu trước, hay là đi kiếm Mộ Dung Bích hỏi xem cô ta đã có thâm thù gì với Độc Cô biểu đệ?

-Tạ tiên tử, theo ý ngu tử thì chuyện này nên để tới ngày mai vào đúng giờ này hãy nói tới thì hơn.

Dật Tư hỏi tại sao? Tiêu Anh đáp:

-Vợ chồng Âm Dương Song Ma khó đấu lắm, tuy công lực ngu tử đã luyện thành công hai môn võ công rất ác độc, nhưng chỉ dám nói có năm thành là có thể thắng nổi họ thôi. Nếu ngày mai ngu tử bị y thị giết chết thì tất cả ân oán đều tiêu tan hết, như vậy còn đi tìm kiếm Ôn Băng với Mộ Dung Bích nữa làm gì?

Dật Tư vội xua tay vừa cười vừa đỡ lời:

-Thưa đại tỷ, việc ngày mai tiểu muội muốn một mình đảm nhiệm việc ấy. Vì ân cừ của bản thân với con gái của y mà đại tỷ bị phiền não quá nhiều, nên đại tỷ khỏi...

Tiêu Anh vừa cười vừa cướp lời:

-Tạ tiên tử bất cứ biểu đệ của tiên tử có thành tể tử của ngu tử hay không ngu tử cũng bắt chấp. Nhưng ngu tử đã hứa giúp tiên tử rồi thì ngày mai thể nào cũng phải liên tay với tiên tử đối phó với vợ chồng Song Ma. Hai chúng ta đấu với vợ chồng chúng chưa chắc đã đắc thắng. Vậy một mình tiên tử dù võ công cao siêu đến đâu cũng không thể nào địch nổi vợ chồng chúng đâu.

Dật Tư thấy Tiêu Anh có lòng thành như vậy không tiện từ chối nữa, liền quyết định thăm thể nào mình cũng sẽ giúp cho y thị hoà giải mối đại thù với Ôn Băng để báo đáp tấm thịnh tình này của y thị.

Thế là cân quốc nhị kiệt tinh tâm định khí ở lại trên núi Đinh Vân để chờ đợi vợ chồng Song Ma đến phó ước.

Đêm Trung Thu đã qua, sáng ngày mười sáu đã đến. Rồi từ sáng tới trưa, từ trưa đến chiều tối, hai người đợi chờ mãi cũng không thấy vợ chồng Dương Thúc Độ tới.

Tiêu Anh rất ngạc nhiên cau mày lại hỏi:

-Xưa nay Âm Dương Song Ma không bao giờ sai lời hứa cả. Cuộc hẹn ước hôm nay liên can tới mối thù cho con gái cưng duy nhất của vợ chồng y. Vậy sao đến giờ vẫn chưa thấy vợ chồng y tới?

Y thị vừa nói dứt, bên dưới chân núi đã có tiếng rú kinh người vọng lên. Tiếp theo đó, một cái bóng người nhanh như điện chớp phi lên trên đỉnh núi. Người vừa tới đó có phải là một trong hai vợ chồng Song Ma hay không? Tại sao vợ chồng y lại chỉ có một người tới như vậy?...

Hãy nói Độc Cô Sách nhảy xuống dưới vực thăm trước. Chàng bỗng nghe nói Mộ Dung Bích người mà mình ghét nhất, lại là con gái của Tiêu Anh, khiến chàng cảm thấy tiền thoái lương nan, bất đắc chí mới đánh liều nhảy xuống vực thăm.

Nhưng khi đang lơ lửng trên không chàng mới nhận thấy mình không nên chết như thế vội, việc ở Tây Thi cốt là mình trúng phải chất kỳ độc của Tây Thi Thiệt, chứ không phải là mình hoang đường truy lạc, như vậy mình vẫn có thể thản nhiên trách Mộ Dung Bích phẩm cách thiếu đoan trang, rồi mình xin thủ tiêu hôn ước với Tiêu Anh. Huống hồ mình là môn hạ của ân sư, mà ân sư lại chỉ có một mình mình thôi, ngày thường dạy dỗ mình không quản công khó nhọc để mong mình đàn kiếm giang hồ phó chính khí đã bất bình, làm rạn vỡ cho vô lâm. Sao bây giờ mình lại hồ đồ mà nhảy xuống vực thăm tử tử như thế này, không những không rửa sạch được nỗi oan ức ở Tây Thi cốt, mà còn làm cho ân sư đau lòng là khác, dù mình tôn kính Tiêu Anh đã cải tà quy chính, mình không nhẫn tâm chê trách Mộ Dung Bích, người mà y thị đã coi như là thánh nữ và quý hơn tính mạng lại là một thiếu nữ dám dăng không thể tưởng tượng được. Nếu mình chỉ trích Mộ Dung Bích như thế thì Tiêu Anh thế nào cũng đau lòng vô cùng. Mình định tạm thời nhận lời trước, để chờ đấu với Âm Dương Song Ma xong hãy đến Thiên Nam đại hội sang năm, quét sạch Hoàn Vũ Cửu Sát rồi, lúc ấy mình hy sinh tính mạng, như vậy chẳng hơn là chết một cách vô giá trị như thế này? Thực là cổ nhân nói không sai, có cái chết nặng tựa như Thái Sơn mà cũng có cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Tuy lúc này Độc Cô Sách đã hiểu thấu lý lẽ ấy, nhưng khôn nổi thân hình đang bị rơi xuống nhanh như sao, thì biết làm sao được?

Người nào cũng vậy, khi nhảy xuống sông tử tử lúc bị ngộp nước rồi mới biết hối hận, người uống thuốc độc cũng thế, đến khi thuốc độc làm nguy, thì mới cảm thấy tham sống biết bao, nhưng muốn thoát chết thì đã muộn rồi. Cho nên thánh hiền mới có câu: “Sa chân một bước ngàn thu hận, hồi tâm hoá khách trăm năm”. Lúc này Độc Cô Sách đúng như trường hợp của những người nói trên, chàng mới biết hành động của mình thực quá ngu xuẩn, nhưng người đang rớt xuống dưới thung lũng, đang xuyên qua những đám mây bay lơ lửng...

Không biết có phải số chàng không đáng chết, hay là nhờ tổ tiên chàng có ân đứng nên được may mắn có người bảo vệ cho chàng chăng?

Trong lúc chàng rớt xuống được hơn ba mươi trượng thì bỗng có một sức lực mạnh vô cùng ở vách núi đưa ra, khiến người chàng đang rớt thẳng lại hoá ra bay chéo lên, nhờ vậy đã rớt xuống chậm hẳn.

Độc Cô Sách là người có tuyệt kỹ, nay bỗng có khí lực trợ giúp như thế, chàng vội vận chân khí ra, giở thân pháp “Phi thủy phiêu phong” ra (sợi bông bay lơ lửng) mà thuận tay chộp luôn một sợi dây mây ở chỗ vách núi, nhưng vì người chàng nặng và đà rớt xuống vài trượng nữa, chờ khi chàng thấy đã rớt xuống chậm hẳn lúc ấy chàng mới hơi dùng sức đưa người vào trong một tảng đá ở gần đó, dù sao

quần áo và da thịt cũng bị rách và cọ sát nhiều chỗ.

Độc Cô Sách vừa hoàn hồn xong, ngừng mắt nhìn vào vách núi ở phía đối diện và nghĩ bụng:

“Không hiểu cao nhân nào đã dùng cương khí cứu ta như thế?”

Chàng để ý nhìn kỹ, thấy vách núi bên đó thẳng tuột như vách tường, không có một bóng người nào hết, sau chàng thấy phía bên trên chừng hai ba chục trượng có một cây thông cổ thụ, với một bụi mây, hình như trong bụi mây có một cái hang động. Chàng đoán chắc người cứu mình thể nào cũng ở trong hang động đó. May thay chỗ gần chàng đứng có một sợi mây lâu năm rất dài đeo lơ lửng ở trên vách núi, chàng liền đi tới đó coi thử sợi mây xem có đủ sức không rồi mới nắm sợi mây ấy đu mạnh để sang vách núi bên kia. Thế là chàng không khác gì là một con vượn đã đu sang được bên kia vách, cách xa chỗ chàng vừa đứng chừng hai mươi trượng. Lúc ấy Dật Tư và Tiêu Anh đang xuống dưới đáy thung lũng tìm kiếm chàng.

Độc Cô Sách vừa hồ thẹn vừa hoảng sợ rõ ràng trông thấy hai người đang tìm kiếm mình hần hoi, nhưng chàng không dám ra gặp hai người, mà chỉ núp ở trong bụi mây để chờ Dật Tư với Tiêu Anh đi khỏi mới dám lộ mặt ra mà leo tới hang động chàng đã trông thấy hồi nãy.

Hang động này không lớn lắm, nhưng tối đen như mực và không biết sâu rộng ra sao.

Độc Cô Sách đã nhận định người cứu mình thể nào cũng ở trong hang động, đồng thời chàng lại không muốn gặp hai người, nên vội tiến vào trong hang động ấy luôn.

Ngờ đâu chàng vào trong hang đó đi được một quãng đã thấy một thứ mùi thơm kỳ lạ, càng đi sâu vào bao nhiêu mùi thơm ấy càng nồng bấy nhiêu. Chàng vừa hít mạnh một cái, đã thấy thần trí mê man, rồi bất tỉnh nhân sự ngay.

Không biết mê man bao lâu, khi lai tỉnh, giật mình kinh hãi, vì thấy mình đang nằm trong một cái hang động rất lớn và tối om như mực. Chàng kêu “ủa” một tiếng, vội ngồi ngay dậy thì bỗng trong bóng tối có giọng khàn khàn hỏi:

-Lão đệ đã tỉnh rồi đấy à? Lão đệ đã thử hít một hơi thật mạnh xem bụng và ngực có đau nhức không?

Độc Cô Sách tuân theo lời dạy bảo của người đó hít thử một cái cảm thấy không việc gì cả, liền chắp tay vái chào vừa cười vừa đáp:

-Thưa tiền bối, tại hạ không thấy đau đớn gì hết.

Người nọ ngạc nhiên khê thở dài một tiếng và nói tiếp:

-Mùi thơm mà lão đệ nghĩ phải là của một con nghiệp long rất kỳ độc phun ra, người thường trúng phải chất độc ấy của nó dù không chết thì ngực và bụng cũng bị

đau mấy ngày. Nay lão đệ chỉ mê man bất tỉnh có mười tám giờ đã lành mạnh ngay, thực là hiếm có.

Độc Cô Sách thất kinh hỏi:

-Thưa tiền bối, tại hạ đã mê man mười tám giờ rồi ư?

Giọng khàn khàn ấy đáp:

-Lão đệ ngộ độc vào tối Trung Thu, bây giờ đã là mười bảy tháng tám rồi.

Nghe thấy đối phương nói mười bảy tháng tám, Độc Cô Sách biết chị họ mình với Tiêu Anh hai người kịch chiến với Âm Dương Song Ma từ hồi hôm rồi. Chàng rất lo âu không biết kết quả trận ác chiến hiểm có ấy ra sao? Ai thắng ai bại? Ai mất ai còn?

Nghĩ tới đó chàng lại thấy giọng khàn khàn kia hỏi tiếp:

-Có phải lão đệ cảm thấy trong người khó chịu đấy không?

Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Cám ơn lão tiền bối đã hai lần ra tay cứu giúp, tại hạ đã lành mạnh như thường không cảm thấy khó chịu chút nào.

Người nọ ngạc nhiên hỏi lại:

-Lão phu chỉ cho lão đệ uống thuốc giải độc thôi, chứ không hề ra tay cứu lão đệ lần thứ hai nào cả.

Độc Cô Sách bèn kể chuyện hôm Trung Thu mình bị rớt xuống vực thẳm như thế nào cho đối phương nghe rồi chàng ngạc nhiên hỏi lại:

-Chả lẽ người sử dụng Vô hình cương khí cứu viện khiến tại hạ không bị tan xương nát thịt không phải là tiền bối ra tay hay sao?

Ông già có giọng khàn khàn thở dài một tiếng rồi đáp:

-Lão đệ quý đại danh là gì? Tương lai của lão đệ rất rực rỡ.

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Tại hạ họ Độc Cô tên là Sách, chưa thỉnh giáo lão tiền bối quý tính danh là gì? Tại sao lão tiền bối lại khen ngợi tại hạ như thế?

-Lão phu không dùng đến tên tuổi đã lâu rồi, Độc Cô Sách lão đệ cứ gọi lão là Bán Tử lão nhân đi, còn lão đoán chắc lão đệ tương lai rất rạng rỡ, là vì thấy lão đệ bị rớt xuống vực thẳm không chết, như vậy là người có phúc lớn, cho nên mới dám nói như thế. Hang động cổ lão đang ở đây là một quái động, trong động không những có con Bích Long rất kỳ độc và cứ đến mùa một hay ngày rằm, trong động thể nào cũng có một luồng cương khí rất mạnh phủ ra. Lão đệ rất tốt phúc, nên khi rớt xuống vừa gặp cương khí ở trong động phủ ra, cho nên lão đệ mới thoát chết, như vậy tương lai của lão đệ chả sẽ rạng rỡ vô cùng là gì? Lão đệ đã có phước như vậy, cần cốt và tư chất lại đặc biệt hơn người, từ giờ trở đi bất cứ làm việc gì lão đệ

cũng sẽ thành công hết.

Độc Cô Sách nghe tới đó toát mồ hôi lạnh ra và nghĩ bụng:

”Lần này may mắn thoát chết, từ lần sau trở đi nhất cử nhất động ta phải hết sức cẩn thận mới được, chứ không mù quáng và xúc động như lần này nữa”.

Trong lúc chàng đang nghĩ ngợi, thì Bán Tử lão nhân lại thở một tiếng thật dài có vẻ rất náo nùng, hình như ông ta đã có nỗi khổ tâm gì rất đau đớn vậy.

—oOo—

28. Chỉ Để Lại Một Quạt Ở Trần Gian

Độc Cô Sách nghe thấy Bán Tử lão nhân thở dài một tiếng rất náo nùng, vội lên tiếng hỏi:

-Lão tiền bối, nghe thấy tiếng thở của tiền bối, tại hạ nhận thấy hình như bên trong có sự gì thương tâm thì phải?

Bán Tử lão nhân lại thở dài đáp:

-Không biết Độc Cô Sách lão đệ có vui lòng nghe câu chuyện thương tâm của lão không?

Độc Cô Sách cũng thở dài một tiếng rồi đáp:

-Xin mời lão tiền bối cứ nói! Độc Cô Sách đang là người rất đau lòng, cũng rất muốn được nghe câu chuyện đau thương của lão tiền bối.

Bán Tử lão nhân bỗng bật cười nói tiếp:

-Sự thương tâm của lão đệ thì dễ đoán lắm, vì lão đệ là một thanh niên anh tuấn trông người lại rất phong lưu, thì thế nào cũng không thoát khỏi chữ Tình.

Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Câu chuyện đau lòng của lão tiền bối chắc cũng không khó đoán đâu? Người đời ai cũng bị khoá “lợi”, xích “danh” cùm chặt lấy mình. Khoá lợi tuy cứng, nhưng khoá không nổi những nhân vật hay ngao du thiên hạ như lão tiền bối. Vì vậy tại hạ mới đoán chắc việc khiến cho lão tiền bối phiền não, chắc thế nào cũng là sợi xích “danh” chứ không sai?

Bán Tử lão nhân thở dài một tiếng đáp:

-Độc Cô lão đệ đoán đúng đấy, cũng chỉ vì tức khí nhất thời mà chữ “danh” ở trên đời đã làm cho lão phu sống cô độc buồn tênh trong mấy chục năm trời! Nghe thấy đối phương nói tới mấy chục năm trời. Độc Cô Sách cũng phải giật mình kinh hãi, chàng lại hỏi Bán Tử lão nhân:

-Xin thứ lỗi Độc Cô Sách đường đột hỏi câu này. Chẳng hay lão tiền bối là tăng, là tục, là nho, hay là đạo?

Bán Tử lão nhân vừa cười vừa đáp:

-Lão đệ hỏi như vậy cũng lý thú đấy, chỉ có Tam Bảo là lão không có duyên thôi, còn ba thứ kia thì lão đã từng trải cả. Tuy lão đã làm đạo sĩ rồi, nhưng chưa hề vái qua Tam Thanh, lão đã mặc nho phục, nhưng chưa thi cử bao giờ.

Lúc này Độc Cô Sách đã hơi hoài nghi rồi, nhưng chàng vẫn chưa dám tin chắc hẳn sự ước đoán của mình có đúng hay không, nên chàng lại hỏi tiếp:

-Nghe giọng nói của tiên bối, thì hình như mấy chục năm về trước tên tuổi của tiên bối đã lừng danh khắp thiên hạ thì phải?

Cũng chỉ vì tên tuổi lầy lừng thiên hạ, mà lão phải đau khổ mấy chục năm trời nay như thế!

Nghe thấy ông ta nói như vậy, Độc Cô Sách đã nắm chắc bảy thành, liền mỉm cười nói tiếp:

-Tại hạ ước đoán lão tiên bối là người có trí kế trác tuyệt, văn võ song toàn, nhưng về phương diện nội lực và chân khí thì có lẽ vì sự khiếm khuyết của tiên thiên mà hơi thiếu hoả hầu, nhưng đối với võ học tinh kỳ của các môn các phái, thì lão tiên bối lại am hiểu hết?

Bán Tử lão nhân kêu “ôi chà” một tiếng có vẻ kinh hãi hỏi lại:

-Độc Cô lão đệ, lão đệ sao lại giống hệt bạn cũ năm xưa của lão phu? Bằng không sao lão đệ lại đoán đúng được như vậy?

-Tại hạ không những đoán ra được cái hay cái dở của lão tiên bối, mà lại còn biết rõ cả nguyên nhân và tại sao lão tiên bối lại đau lòng đến phải trốn người đời ẩn cư ở một nơi như thế này.

Bán Tử lão nhân có vẻ không tin hỏi tiếp:

-Chắc lão đệ không thể nào đoán ra được việc của lão phu đâu.

-Tại hạ đoán chắc lão tiên bối bị tai hại vì hai cái vòng.

Bán Tử lão nhân ngạc nhiên la lớn:

-Hai cái vòng ư? Có phải là lão đệ chỉ vòng danh và vòng lợi đấy không?

Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Hai cái vòng mà tại hạ nói đây là vòng hữu hình chứ không phải là vòng vô hình. Nghĩa là Nhật nguyệt song hoàn, khí giới của Song Hoàn Quái Tú Trà Thiên Cảnh đấy.

Bán Tử lão nhân thất thần kinh hãi la lớn một tiếng rồi lại nín thinh ngay. Độc Cô Sách vừa cười vừa nói tiếp:

-Bây giờ Độc Cô Sách có nên thay đổi cách xưng hô Bán Tử lão nhân thành Bán Kỳ lão nhân Nam Cung tiên bối không?

Bán Kỳ lão nhân Nam Cung Giáp gượng cười đáp:

-Độc Cô lão đệ tuổi còn trẻ như thế mà nghe ai nói đến chuyện xưa của lão phu

vậy?

-Nghe biểu tở của tại hạ là Lưu Vân Tiên Tử Tậ Dật Tư chương môn của phái Điểm Thương nói.

-Lão đệ cũng là môn hạ của phái Điểm Thương đấy à?

Độc Cô Sách vội đứng dậy cung kính vái lạy và đáp:

-Gia sư là Đại Bi Tôn Giả năm xưa đã nổi danh cùng với Nam Cung tiền bối mà không thuộc môn phái nào hết.

Nam Cung Giáp kêu “ồ” một tiếng, vừa cười vừa nói tiếp:

-Thế ra lão đệ lại là cao túc của Đại Bi Tôn Giả, rất mừng cho cố nhân đã có đồ đệ tài ba như thế này, thế nào lão phu cũng không bỏ lỡ cuộc nhân duyên ngày hôm nay, khiến lão đệ phải có một chút thu hoạch gì mới được.

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Tiểu bối không dám được lãnh món thưởng hậu hĩ của lão tiền bối mà chỉ mong làm thế nào được hân hạnh giúp việc cho lão tiền bối thôi.

Nam Cung Giáp vừa cười vừa hỏi lại:

-Lão đệ đã biết câu chuyện đó rồi, thế lão đệ có biết rõ tình hình gần đây của Trà Thiên Cảnh không?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Lão tiền bối hỏi rất đúng người đúng chỗ, tiểu bối không những hiểu rõ tình hình gần đây của Trà Thiên Cảnh, mà còn biết cả dĩ vãng của y cho tới bây giờ.

-Vậy Độc Cô lão đệ có thể kể cho lão phu nghe câu chuyện của Thiên Cảnh hay không?

-Về tình hình của Thiên Cảnh thì có thể là rạn vỡ cực độ nhưng trước khi tiểu bối kể chuyện của y cho lão tiền bối hay, tiểu bối muốn biết tại sao lão tiền bối vẫn không kiếm y trả thù?

-Năm xưa lão phu bị Thiên Cảnh làm nhục nhã vô cùng, tức giận quá nổi lão phu bị bệnh mấy năm liền, chờ tới khi lành mạnh, thì lão phu đã biến thành một phế nhân rồi!

Độc Cô Sách nghe thấy Nam Cung Giáp nói sự tao ngộ xui xẻo ấy cũng phải động lòng thương nhớ thở dài một tiếng.

Nam Cung Giáp nói tiếp:

-Nhưng lão phu vẫn không chịu bỏ phí thời gian của mấy năm trời ấy, dù nằm liệt giường liệt chiếu, lão phu vẫn gắng tìm kiếm những cái tinh hoa kỳ ảo của các pho võ công của các môn phái trong thiên hạ, rồi đúc kết nó lại mà sáng chế ra những thế võ rất đặc biệt.

-Những thế võ mà lão tiền bối nghiên cứu trong lúc đau ốm, chắc thế nào cũng

kinh thiên động địa...

-Tuy lão phu không dám nhận những thể võ đó là kinh thiên động địa như lão đệ vừa khen ngợi, nhưng lão phu chắc oai lực của nó mạnh như thể nào và sự biến hoá của nó tinh diệu ra sao, dám nói là độc bộ thiên hạ chứ không ngoa.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Nam Cung tiền bối đã luyện thành tuyệt học như vậy, tại sao không tái xuất giang hồ để tìm kiếm Trà Thiên Cảnh mà trả thù?

Nam Cung Giáp thở dài đáp:

-Ai bảo lão phu không đi tìm kiếm y trả thù? Chỉ vì lão phu đau yếu và vì đau mà hoá thành tàn phế, cho nên mới đổi bộ mặt khác để ra đời đây thôi!

Độc Cô Sách càng không hiểu, vội hỏi tiếp:

-Năm xưa tiếng tăm của Nam Cung tiền bối rất lừng lẫy, tại sao lại không dùng bộ mặt thực để tái xuất giang hồ?

-Điểm thứ nhất là vì lão phu đã thành tàn phế không còn phong độ năm xưa nữa, trước khi chưa trả được thù cũ, lão phu tự cảm thấy hổ thẹn mà không muốn gặp lại các bạn cũ của vô lâm. Điểm thứ hai là những thể thức mà lão phu đã nghiên cứu ra được tuy rất tinh diệu, nhưng hiềm nó quá ít ỏi và lại thêm chân lực không được dồi dào, như vậy không biết có thể thắng nổi Trà Thiên Cảnh không? Nếu không nắm chắc được sự đắc thắng mười thành, thì không bao giờ lão phu lại lộ mặt ra đời ngay. Cho nên mới phải dùng bộ mặt khác để tìm kiếm y thử thách xem.

-Thế Nam Cung tiền bối có tìm thấy Trà Thiên Cảnh không?

-Hà! Lão phu đã tìm khắp vạn thủy thiên sơn, trải qua không biết bao nhiêu sự khổ sở gian truân và thậm chí suýt nữa thì toi mạng, nhưng vẫn không sao tìm thấy tung tích của Thiên Cảnh đâu hết! Và cũng không nghe thấy giang hồ đồn đại y đã chết rồi gì cả.

Nghe tới đó Độc Cô Sách bỗng mỉm cười hỏi:

-Chẳng hay trong hang động này lão tiền bối có sẵn rượu ngon không?

-Lúc nào lão phu cũng có sẵn rượu ngon, nhưng lão đệ mới tổng hết chất độc ở trong người ra, tạm thời không nên uống rượu vội.

-Không phải là tiểu bối muốn uống rượu đâu, mà là muốn tiền bối rót sẵn một chén rượu để đó, khi nghe tiểu bối kể xog chuyện của Trà Thiên Cảnh, thì thể nào cũng khoái trí mà uống cạn lư rượu đó ngay.

-Mấy lời của lão đệ khiến lão phu khó tin, vì khi Nam Cung Giáp này chưa đích tay giết được kẻ thù, thì khi nào lại cao hứng...

Độc Cô Sách không đợi chờ Nam Cung Giáp nói xong, chàng đã lớn tiếng cười và đỡ lời:

-Tiền bối đã trả thù được rồi.

Nam Cung Giác ngạc nhiên vô cùng vội hỏi lại:

-Có phải Trà Thiên Cảnh đã chết rồi đấy không?

Độc Cô Sách gật đầu vừa cười vừa đáp:

-ác giả ác báo, luật tuần hoàn của trời đất quả thực không sai chút nào.

-Y chết rồi khiến lão phu không sao đích thân trả thù được, lão phu sẽ di hận suốt đời!

-Lão tiền bối hãy khoan đừng thất vọng và ân hận như thế vội, lão tiền bối có biết Thiên Cảnh chết như thế nào không?

Nam Cung Giác mặt lộ vẻ thất vọng và hậm hực đáp:

-Dù thịt của y có biến thành nước máu, xương của y có hoá thành tro đi chăng nữa mà không phải do tay lão phu giết chết, thì lão phu vẫn không sao nguôi cơn hận được!

-Việc này thực là kỳ diệu, sao lại không liên can tới tiền bối được? Trà Thiên Cảnh tên hung ác tuyệt thế ấy đã chết vì ba chữ Nam Cung Giáp của lão tiền bối.

Nam Cung Giáp nghe nói kinh ngạc đến nhảy bắn người lên, vội lớn tiếng hỏi:

-Độc Cô lão đệ nói thế là nghĩa lý gì? Chẳng lẽ ba chữ Nam Cung Giác của lão phu lại biết giết người hay sao?

-Trà Thiên Cảnh đã bị tên tuổi Nam Cung Giáp của lão tiền bối làm cho hãi sợ đến mất hết hồn vía và rút cục y đã chết ở dưới Nhật Nguyệt song hoàn của mình và chính y đã nhờ nó mà nổi danh cùng tác quái bấy lâu nay.

-Độc Cô lão đệ làm ơn kể rõ thêm một chút. Bằng không lão phu không thể tin được.

Độc Cô Sách bèn kể lại chuyện của Dật Tư đã nói cho mình nghe khi còn ở núi

Vân Vụ như thế nào rồi nhất nhất kể hết cho Nam Cung Giáp hay.

Nghe xong Nam Cung Giáp mới tin là sự thật, liền thở dài nói tiếp:

-Đấy, lão đệ xem, người mà có tật thì lúc nào cũng giạt mình. Thực đáng sợ biết bao! Như vậy đủ thấy trượng kiếm giang hồ du hiệp hoàn vũ, về mặt võ công với cơ trí còn là vấn đề thứ yếu, chứ sự thật thì cần nhất phải chú trọng đến hai chữ tâm địa trên hết.

Độc Cô Sách nghe thấy Nam Cung Giáp nói như vậy lại hổ thẹn đến mặt đỏ bừng ngay và chàng cũng phải nhìn nhận cái câu có tật giạt mình ấy quả thật không sai chút nào. Nếu mình không trót làm một việc gì xấu xa, thì tại sao vừa nghe thấy ba chữ Mộ Dung Bích mà đã phải nhảy xuống vực tự tử ngay như thế. Chàng đang hổ thẹn với lương tâm, bỗng nghe thấy Nam Cung Giáp hỏi tiếp:

-Độc Cô lão đệ đã là cao túc của Đại Bi Tôn Giả, chẳng hay lão đệ đã học qua Đại

Bi Tam thức chưa?

Độc Cô Sách biết năm xưa ân sư của mình danh trấn võ lâm bằng pho Đại Bi Tam thức, nhưng mấy năm gần đây đã hoá tam thức thành cửu thức và đã truyền thụ cho mình rồi, nên chàng đáp:

-Có được học rồi. Sao tiền bối lại hỏi tới pho võ công ấy?

Nam Cung Giáp vừa cười vừa đáp:

-Trong khi nằm dưỡng bệnh trên giường, lão phu đã phân tích các thế võ đặc ý nhất của các vị cao thủ, thì lão phu bỗng nhận thấy nếu pho Đại Bi tam thức của Đại Bi Tôn Giả thêm vào một vài thức nữa, oai lực sẽ mạnh hơn nhiều. Cho nên lão phu mới hỏi tới pho đó, để cống hiến ngu kiến.

Độc Cô Sách cảm ơn luôn mồm và trả lời:

-Thưa Nam Cung lão tiền bối, ân sư đã hoá ba thức thành chín thức và đã truyền thụ hết cho tiểu bối rồi.

-Hả, lệnh sư đã tăng thêm sáu thức nhiều như thế? Lão đệ có thể nói cho lão phu nghe qua loa không?

-Nói cho lão tiền bối nghe có khác gì gãi ngứa ở ngoài không? Lão tiền bối ở trong động này lâu như vậy, ắt hẳn phải có đèn lửa chứ? Xin lão tiền bối hãy thắp lên, tiểu bối sẽ biểu diễn từng thức một để tiền bối qua mắt.

-Lão phu không muốn để cho mọi người trông thấy bộ mặt xấu xí của lão phu nữa. Nên lão phu chỉ mong lão đệ nói cho nghe không thôi. Vì bây giờ lão phu đã thành thói quen rồi, nghe lời nói cũng có thể biết rõ được sự ảo diệu ở bên trong của những thức võ ấy liền.

Nghe thấy Nam Cung Giáp nói như vậy, Độc Cô Sách đánh tuân theo mà kể lại chín thức võ ấy một cách rất cặn kẽ, cả sự biến hoá tinh diệu như thế nào cũng nói nốt.

Nói xong, chàng không thấy Nam Cung Giáp nói năng gì cả, rất ngạc nhiên và hỏi tiếp:

-Nam Cung tiền bối, tại sao tiền bối không nói năng gì thế? Chẳng lẽ tiền bối nhận thấy trong pho võ ấy còn có nhiều chỗ thiếu sót và không được tinh diệu hay sao? Nếu có chỗ nào cần sửa đổi và bổ túc thêm, xin tiền bối cho biết đi!

Chờ Độc Cô Sách hỏi xong, Nam Cung Giáp thở dài một tiếng, Độc Cô Sách càng ngạc nhiên thêm vội hỏi tiếp:

-Sao bỗng dưng tiền bối lại thở dài như vậy?

Nam Cung Giáp gượng cười mấy tiếng rồi đáp:

-Lệnh sư quả thực là một vị thánh tăng trong võ lâm. Pho võ công ấy ông ta hoá thành chín thức như vậy thực tinh diệu vô cùng. Có vài chỗ tinh diệu đến nỗi lão

phu không sao tưởng tượng nổi.

Lúc này Độc Cô Sách mới biết Nam Cung Giác thở dài như vậy là kính phục ân sư mình đấy thôi chứ không có ý nghĩa gì khác.

Nam Cung Giác thở dài một tiếng nữa nói tiếp:

-Đến giờ lão phu mới bắt mình tiềm tu khổ luyện bấy lâu, cứ tưởng võ công của mình đã đến chỗ tuyệt mức rồi. Nhưng đến giờ mới biết mình không khác ếch ngồi trong đáy giếng. Người khác còn tiến bộ nhanh hơn mình nhiều.

Thấy ông ta rầu rĩ như vậy, Độc Cô Sách vội an ủi vài câu và mỉm cười nói tiếp:

-Nam Cung tiền bối...

Không để cho chàng nói tiếp, Nam Cung Giác thở dài đỡ lời:

-Căn cứ vào sự việc đó mà xét đoán, thì cũng may năm xưa lão phu chưa đi tìm kiếm Trà Thiên Cánh bằng không với tài ba bề môn tào xá của mình chưa chắc đã thắng nổi y. Nếu còn bị nhục lần nữa, chưa biết chừng lão phu có chết xuống dưới chín suối cũng không yên tâm.

Ông ta vừa nói tới đó bỗng có tiếng kêu rất quái dị và thảm khóc vọng tới.

Độc Cô Sách nghe thấy tiếng kêu ấy giật mình đánh thót một cái và cau mày hỏi:

-Đó là tiếng kêu gì thế, hử lão tiền bối?

Nam Cung Giác bỗng hạ thấp giọng xuống, thủng thủng đáp:

-Đó là con Bích Long Kỳ Độc cũng ở trong động này đã làm bạn với lão phu lâu năm, và chính nó đã phun nọc độc làm cho lão đệ mê man bất tỉnh đấy.

Độc Cô Sách hỏi tiếp:

-Tại sao bỗng dưng nó lại kêu rú bi đát như thế?

Nam Cung Giác rầu rĩ đáp:

-Nó đã bị lão phu dùng thủ pháp tuyệt mạch giết chết. Tiếng kêu vừa rồi là tiếng kêu cuối cùng của nó đấy.

Độc Cô Sách nghi ngờ hỏi tiếp:

-Con Bích Long Kỳ Độc đã làm bạn với tiền bối lâu năm, tại sao tiền bối lại dùng tuyệt mạch thủ pháp giết chết nó như vậy?

Nam Cung Giác gượng cười đáp:

-Con Bích Long ấy tuy là bạn của lão phu, nhưng nọc độc của nó quá lợi hại nên bây giờ lão phu không muốn làm bạn với nó nữa, mới nhẫn tâm giết chết nó để khỏi di họa cho người tốt.

-Sao tiền bối lại không muốn làm bạn với nó nữa? Có phải tiền bối không muốn ẩn cư ở trong hang động này nữa chăng?

-Lão đệ đoán sai rồi. Lão phu đã chán đời không còn muốn sống ở trên trần gian

tục tũ này nữa.

-Xin lão tiền bối không nên có ý nghĩ ấy...

-Lão đệ hiểu lầm rồi. Không phải là lão phu muốn tự tử, mà là tại số kiếp của mình đã đến ngày tận rồi.

-Lão tiền bối đừng có nói dối tiểu bối. Làm gì có người lại biết trước được mình sẽ chết như thế?

-Lão phu bị tàn tật đã lâu, không còn thích sống nữa, chỉ có một ý niệm báo thù Thiên Cánh, khiến lão phu chưa có thể chết ngay được nay nghe thấy lão đệ nói câu chuyện vừa rồi thì bỗng cảm thấy người như lơ lửng đi ở trên mây như sắp sửa hồn phách rời khỏi thân thể. Như vậy chẳng đến lúc sắp chết rồi là gì?

-Lão tiền bối có võ công cao siêu như thế, chắc còn thọ lâu, có khi nào...

Chàng chưa nói dứt thì Nam Cung Giác thở dài một tiếng, và đỡ lời:

-Không ngờ khi đã chán đời thì tử thần đã tới đón mình ngay. Lão phu tự biết không thể sống thêm nữa giờ nữa.

Độc Cô Sách nghe nói rầu rĩ khôn tả, muốn an ủi nhưng không biết nên nói những lời lẽ gì? Nhưng Nam Cung Giác vẫn bình tĩnh nói tiếp:

-Người nào mà chẳng phải chết, lão đệ tất phải đau lòng như vậy? Huống hồ lão đệ đã cho lão phu biết Trà Thiên Cánh đã chết khiếp vì ba chữ “Nam Cung Giác”. Như vậy lão phu đã yên dạ lắm, có thể ngậm cười mà chết được rồi. Nhưng trước khi chết, lão phu còn muốn lão đệ giúp cho hai việc này.

-Xin mời lão tiền bối cứ nói. Dù phải lên núi đao vào đồng lửa, nhưng tiểu bối cũng không từ chối.

-Lão phu đâu dám bảo lão đệ qua núi đao nhảy vào đồng lửa thế. Hai việc này dễ dàng lắm.

Nghe Nam Cung Giác nói tới đây, giọng nói đã rất yếu ớt, biết ông ta đã tới lúc sắp phải lìa đời rồi nên chàng cũng phải ứa nước mắt ra.

Nam Cung Giác ngừng giây lát mới nói tiếp:

-Năm xưa, lão phu hành tẩu giang hồ, ngoài thông minh trí kế ra, lại rất tự phụ bởi bộ mặt vừa đẹp trai vừa anh tuấn của mình, cho nên mới không muốn thân hình tàn phế với bộ mặt xấu xí như thế này gặp lại một người nào nữa, và cũng không muốn ai trông thấy hình dáng và bộ mặt của lão phu, cho nên lão phu chết rồi, xin lão đệ đừng có thắp đèn, để lão phu khỏi tự hổ thẹn với mình ở dưới chín suối, mà chỉ nhờ lão đệ dùng đá niêm phong hộ cái hang động này là lão phu rất cảm ơn lão đệ.

Độc Cô Sách nghĩ bụng:

” Xưa kia mỹ nhân với danh tướng không bao giờ muốn người khác trông thấy

mình đầu bạc. Không ngờ Nam Cung Giác lại tiếc bộ mặt và hình dáng của mình xưa kia như thế, đủ thấy vị tiền bối này lạ kỳ, quả thực không sai chút nào”.

Thấy Độc Cô Sách không trả lời, Nam Cung Giác gượng cười hỏi tiếp:

-Sao lão đệ không nói năng gì hết? Có phải lão đệ không muốn nhận lời lão phu hay sao?

Độc Cô Sách vội vàng đáp:

-Tiểu bối xin tuân lệnh.

Có vẻ an ủi, Nam Cung Giác thở nhẹ một tiếng rồi nói tiếp:

-Việc thứ hai, là vì lão phu sắp rời khỏi trần tục đến nơi, lại được lão đệ nói cho hay cái tin Thiên Cánh đã chết, không biết lấy gì để báo đền, mà chỉ có một cái quạt tặng lão đệ thôi.

Độc Cô Sách đỡ lời:

-Nam Cung tiền bối, Độc Cô Sách đã được tiền bối cứu cho thoát chết thì đâu còn dám...

Chàng vừa nói tới đó thì Nam Cung Giác đã thở hỗn ha hỗn hển vội nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ, có lẽ lão phu không kịp nói rõ sự bí mật cho lão đệ hay, lão đệ mau đỡ lấy cái quạt này. Trên cái quạt này là tâm huyết cả một đời của Nam Cung... Giác này.

Nói tới câu sau cùng phải gắng lắm ông ta mới thoát ra được.

Độc Cô Sách mũi lòng ứa nước mắt ra, thì đã cảm thấy một luồng gió rất khẽ nhám ngực mình phi tới, chàng vội giở thủ pháp "Thính phong tiếp vật (Nghe gió chộp đồ)" bắt lấy vật của Nam Cung Giác. Chàng nhận ngay ra đó là một cái quạt xếp nhưng bằng trúc chứ không phải bằng giấy.

Lúc ấy trong sơn động ngoài sự tối om lại thêm sự tĩnh mịch, chàng ngẩn người ra giây lát rồi nghẹn ngào kêu gọi:

-Nam Cung tiền bối...

Chàng đã gọi luôn mấy tiếng mà vẫn không nghe đối phương trả lời, mới biết vị tiền bối kỳ nhân tên tuổi lừng lẫy ngang với ân sư mình đã rời khỏi trần thế nhờ bản này rồi.

Vì khi Nam Cung Giác còn sống, đã nhắc nhở mấy lần bảo mình vừa tàn phế vừa xấu xí không muốn người đời trông thấy rõ bộ mặt thực của ông ta. Càng nghe thế lòng hiếu kỳ càng thúc đẩy, chàng chỉ muốn bật lửa lên soi xem vị Bán Kỳ Lão Nhân này xấu xí đến mức độ nào, mà lại không muốn người đời nhìn thấy mặt mình như vậy.

Nhưng khi thấy được cửa ra rồi, chàng lại không nhẫn tâm làm trái lời dặn bảo của vị tiền bối ấy, nên chàng gượng nén sự hiếu kỳ, mà đi thẳng ra ngoài hang

động kiếm một tảng đá lớn đem vào bịt kín lấy cửa hang.

Bịt cửa hang xong, chàng liền lấy cái quạt bằng trúc của Nam Cung Giác tặng cho ra xem xét chàng thấy nan quạt được làm bằng tương phi trúc điêu khắc rất tinh vi. Trên quạt một mặt là tranh, một mặt là thơ, hình như hoạ sĩ này không tài giỏi cho lắm thì phải, trên đó chỉ vẽ một cảnh mai trơ trọi với mấy cái lá Mạc Lan, mấy khóm trúc vàng và ba cây trúc đỏ.

Thơ là một bài thất ngôn tứ tuyệt viết theo thể Nam Cung. Thơ đó viết rằng:

” Lan, cúc, trúc, mai ngụ ý thâm,
Nam Cung phi sát khổ tinh thần
Thuyền giải tận đắc kỳ trung diệu.
Tiện thị giang hồ đệ nhất nhân”

Tạm dịch:

Lan, cúc, trúc, mai ngụ ý thâm
Nam Cung nghiên cứu khổ tinh thần
Ai mà hiểu rõ căn nguyên đó
Đích thị giang hồ đệ nhất nhân”.

Độc Cô Sách xem tranh và đọc thơ xong cũng càng nghi ngờ không hiểu, liền nghĩ bụng:

” Mấy nét Mạc Lan, mấy khóm trúc vàng, ba cây trúc đỏ, một cảnh mai trắng này chứa đựng những sự thần ảo huyền bí gì, mà Nam Cung tiên bối lại phải tốn suốt một đời tâm huyết như vậy?”

Chàng xem tranh một hồi, rồi lại đọc thơ, tuy năm chữ “giang hồ đệ nhất nhân” ở câu cuối cùng của bài thơ tứ tuyệt ấy rất hấp dẫn nhưng chàng nghĩ mãi mà vẫn không nghĩ ra được trong mai, lan, cúc, trúc ấy có dụng ý gì?

Sau cùng Độc Cô Sách đành phải gấp cái quạt lại, bỏ vào túi, rồi lại quỳ xuống hướng vào cửa động vái mấy lạy, chàng vái lạy xong liền leo lên trên đỉnh núi Lãnh Vân ngay.

Lúc ấy trên đỉnh núi Lãnh Vân chỉ còn lại những đám mây bay lơ lửng thôi, chứ không còn hình bóng một người nào nữa.

Chàng tìm kiếm khắp cả ngọn núi mà cũng không thấy có vết tích gì là có một trận ác chiến cả, nên chàng cũng không sao biết được Tạ Dật Tư với Bạch Phát Thánh Mẫu đã đấu với vợ chồng Âm Dương Song Sát chưa và đôi bên thắng bại như thế nào?

Chàng đứng ngẩn người ra như sống ở trong giấc mơ, sau cùng chàng quyết định hãy tạm đi trên giang hồ đợi chờ ngày hội kỳ của Thiên Nam đại hội sẽ tới Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân để gắng sức đấu với Hoàn Vũ Cửu Sát một phen rồi liệu thân

thí mạng hy sinh với đạo nghĩa, như vậy mới dứt khoát được tất cả sự ân oán!
Độc Cô Sách đã quyết định như vậy, bèn dẹp tất cả mọi sự phiền não phức tạp
sang một bên, mà để rảnh ới thưởng thức cảnh sắc mùa thu của núi La Phù.

—oOo—

29. Hoa Quế Tỏa Hương Thơm

Núi La Phù vốn là một danh sơn của Hải Nội cảnh sắc tuyệt đẹp, có rất nhiều
tảng đá lởm chởm trông như hình thù của vạn vật và hoa thơm cỏ lạ đua mọc khắp
mọi nơi, nên núi nay được liệt vào danh sơn của Hải Nội thực không hổ thẹn chút
nào.

Độc Cô Sách thủng thẳng đi tới trước một khe núi, bỗng ngửi thấy mùi hoa Quế
rất thơm theo gió đưa tới xông lên mũi. Tuy lúc này đang là mùa hoa Quế, nhưng
mùi thơm của hoa chỉ thoảng thoảng thôi chứ không bao giờ lại có mùi thơm nồng
nàn như thế.

Khi ở trong hang động cổ Độc Cô Sách đã bị mùi thơm do nọc độc của con Bích
Long hoá thành đã làm cho chàng suýt nguy hiểm đến tính mạng. Chàng như một
con chim sợ lẩn cây cong, nên vừa ngửi thấy mùi thơm này chàng đã hoảng sợ và
vội đề phòng ngay, chàng liền vội nín thở rón rén tiến thẳng vào trong khe núi ấy.
Nhưng khi vào tới nơi thì chàng mới hiết hãi sợ vì trong đó có những cây Quế
cao chọc trời, và vì có rất nhiều cây hoa lại nở vàng ối như một bể vàng, thì mùi
thơm của nó làm sao lại chẳng nồng nàn hơn những bụi Quế thường mà chàng đã
được thấy.

Độc Cô Sách đang định vào trong rừng Quế để thưởng thức mùi thơm thiên
nhiên này thì đột nhiên nghe thấy trong rừng có tiếng cười của người con gái vọng
ra, tiếng cười đó rất quen thuộc. Chàng vội núp vào sau một thân cây cổ thụ để
lắng tai nghe.

Nghe tiếng cười rất quen thuộc đó, chàng lại nghe thấy tiếng cười của một thiếu
nữ lạ nói:

-Cô em họ Điền có phải là cô bạn thân của Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh
không? Nếu phải sao hiền muội không gọi y thị giúp cho một tay, mà lại tới đây
nhờ mụ già này đã lâu năm chưa hề bước chân vào giang hồ như thế làm chi?
Nghe thấy câu “Cô em họ Điền” Độc Cô Sách vỡ nhẽ liền, chàng biết người đàn
bà có giọng nói quen thuộc đó, chắc thể nào cũng là Điền Thuý Thuý mà mình đã
gặp gỡ ở Thái hồ chứ không sai?

Quả nhiên chàng vừa nghĩ tới đó thì đã thấy Thuý Thuý cất tiếng cười rất dâm
dăng và rất đặc biệt nói tiếp:

-Tần đại tỷ, phần vì tiểu muội hiềm Bạch Phát Quỷ Mẫu làm việc gì cũng vậy, cứ làm đầu sợ đuôi, không được nhanh nhạy. Phần thứ hai là y thị bỗng trốn biệt tích, khiến tiểu muội đi đâu kiếm cũng không thấy cả.

Người đàn bà họ Tần kêu “ồ” một tiếng rồi vừa cười vừa đỡ lời:

-A, thế ra hiềm muội kiếm không thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu mới đến đây tìm kiếm ngu tỷ đây.

Điền Thúy Thúy vừa cười vừa đáp:

-Sao Tần đại tỷ lại bỗng đa tâm mà nổi ghen lên như thế. Đại tỷ phải biết, hai môn tuyệt kỹ của đại tỷ là Huyền Âm Chỉ với Diệu Hương Kim Túc, chỉ có thể hơn chứ không thể nào kém được Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ và Tứ Sát Âm Hồn Sa của Tiêu Anh. Còn tên tuổi Thiên Hương La Sát Diệu Liên tuy ẩn tích giang hồ lâu năm, nhưng đại tỷ cứ xuất hiện một cái với cái tên của đại tỷ cũng làm cho kẻ thù cũ là ác Hoa Đà Diệu Nhượng phải kinh hồn động phách ngay.

Diệu Liên thở dài một tiếng rồi đáp:

-Không ngờ cô em họ Điền lại còn nhớ đến người chị già này và còn nói cho Hoàn Vũ Cửu Sát biết ngu tỷ tái xuất giang hồ. Mối thù của ngu tỷ với ác Hoa Đà Diệu Nhượng thực sâu rộng như bể cả, y chưa chết thì thể nào ngu tỷ cũng nhận lời hiềm muội đi dự Thiên Nam đại hội một phen.

Điền Thúy Thúy cười một cách rất lẳng lơ nói tiếp:

-Cảm ơn Tần đại tỷ, tiểu muội biết đại tỷ ở một mình tại đây chắc thể nào cũng buồn lắm, nên đã nghĩ cách kiếm được một người tuyệt diệu đến để lãnh giáo Thiên Hương diệu thư của dadị tỷ.

Tần Diệu Liên thở dài đáp:

-Chả lẽ Thúy muội lại không biết năm xưa vì việc gì mà ngu tỷ kẻ thù kết oán với ác Hoa Đà Diệu Nhượng hay sao?

-Tiểu muội biết chuyện đó là do Diệu Nhượng mai phục ở trong khuê phòng, chờ tới khi đại tỷ đang giở diệu thuật Thiên Hương ra khảo hợp với người yêu, y liền ngấm ngấm vận Thiên Cương Đan Chỉ cách không điểm vào Tích Túc Huyệt mà phá mất Huyền Âm Chân Khí của đại tỷ đi. Lần ấy y khiến đại tỷ suýt tỷ nữa thì tiêu hết nguyên âm mà chết.

Độc Cô Sách nghe tới đây mới biết Tần Diệu Liên cũng là người đồng loã với Điền Thúy Thúy và cũng là một đẳng phụ dame nữ, chuyên môn dùng thuật thái bổ chân dương của đàn ông.

Hình như Diệu Liên đang ngồi nhậu nhẹt và chuyện trò với Điền Thúy Thúy ở trong rừng Quế, y thị nghe thấy Thúy Thúy nhắc nhở đến chuyện xưa, rất cảm khái thở dài nói tiếp:

-Thúy muội đã biết rõ chuyện ấy ắt phải biết bấy nhiêu năm nay ngu tử đã tuyệt duyên với tình dục mà khổ tâm luyện lại Huyền Âm Chân Khí để mong...

Không đợi chờ Diệu Liên nói dứt Thúy Thúy đã cười khanh khách và đỡ lời:

-Tần đại tỷ đừng có giấu tiểu muội nữa tiểu muội biết đại tỷ không những phục hồi được Huyền Âm Chân Khí như năm xưa, mà trong nửa năm gần đây, suốt ngày đêm hưởng thú vui của âm dương.

Diệu Liên cười rồi ngạc nhiên hỏi Thúy Thúy rằng:

-Thúy muội, tinh ma quỷ quái thực, cách biệt ngu tử lâu năm như thế, mà sao lại biết rõ được những hành động của ngu tử hồi gần đây được như vậy?

Thúy Thúy vẫn cười rất đậm đang đáp:

-Điều này chẳng cần phải hỏi thăm ai, tiểu muội cũng biết rõ liền. Cứ xem giữa đôi lông mày của đại tỷ chứa đầy xuân ý xuân sắc, mặt bóng bẩy như thế kia, chẳng do Tố Nữ thân nguyên mà nên là gì? Vì vậy tiểu muội mới dám chắc nửa năm gần đây ít nhất cũng có đến hai ba chục đồng nam hay tráng nam đã bị Thiên Hương diệu kỹ của đại tỷ ban cho chúng bị hao dần hao mòn, rồi biến thành ma lao cực lạc phải không?

Thấy Thúy Thúy đã biết rõ bí mật của mình Diệu Liên không giấu giếm nữa liền đáp:

-Đôi mắt câu hồn nhiếp phách của con nhỏ này lợi thực. Trong nửa năm gần đây, tuy ngu tử chưa hề bước chân ra khỏi Đơn Quế Giáp này nửa bước, chỉ lúc nào cần là bắt một vài tên dân làng ở quanh đây về giải khát thôi. Nhưng chúng tầm thường lắm, chỉ hai ba ngày là phải kiếm người thay ngay.

-Tiểu muội cũng biết rõ nỗi khổ tâm của đại tỷ, tục ngữ có câu: "Anh hùng chỉ sợ không địch thủ, đấng phụ ngai nhất thiếu tình lang". Cho nên vừa rồi tiểu muội nói đã kiếm được một nhân vật tuyệt diệu cho đại tỷ rồi là như thế.

-Theo lời nói của Thúy muội, thì hình như ở trong núi của hiền muội đã có sẵn một nhân vật lý tưởng rồi phải không?

-Đại tỷ chỉ đoán đúng có một nửa thôi, người ấy tuy là lý tưởng nhưng chưa có sẵn ở đây. Theo tiểu muội ước đoán, thì đến ngày Thiên Nam đại hội, Hoàn Vũ Cửu Sát mời tất cả quần hào của đương thời tới dự, thì thể nào cũng gặp y.

Độc Cô Sách nghe tới đó liền cau mày lại nghĩ bụng:

"Không biết vị thiếu niên anh hùng nào, mà lại bị một đấng phụ thâm nữ như Diên Thúy Thúy này để ý tới thế".

Vì chỉ nghe thấy tiếng chứ không trông thấy mặt, Độc Cô Sách có vẻ bực mình, liền giở thẻ "di Hình Hoán ảnh" ra nhẹ nhàng lướt qua mấy thân cây cổ thụ, rồi mới ngừng chân cúi đầu nhìn xuống bên dưới.

Lần này chàng đã trông rõ Điền Thúy Thúy vẫn mặc bộ đồ áo xanh, đang cùng một đạo cô áo vàng ngồi cạnh một cái bàn đá ở chỗ cách mình chừng bảy tám trượng nhậu nhẹt và chuyện trò với nhau.

Đạo cô áo vàng Thiên Hương La Sát Tần Diệu Liên cầm chén lên ngậm một hớp, rồi mỉm cười hỏi Thúy Thúy tiếp:

-Thúy muội hãy kể cho ngu tử nghe, nhân vật ấy diệu thú ở đâu và lý tưởng ở chỗ nào?

Thúy Thúy lườm Diệu Liên một cái rồi tùm tùm cười đáp:

-Người đàn ông ấy ta khỏi phải dùng Phan An tái thể hay Tống Ngọc trùng sinh mà hình dung chàng đó. Tiểu muội chỉ kể qua ba điểm đặc biệt này của chàng ta, cũng đủ làm cho đại tỷ mơ tưởng và thế phải cướp cho được chàng ta mới thôi. Ba điểm ấy của chàng là cao lớn, anh tuấn và có nội công tuyệt đỉnh không kém gì chúng ta.

Nghe thấy Thúy Thúy mô tả người nọ như vậy, Diệu Liên đã cảm thấy trong người rạo rức. Còn Độc Cô Sách thì lòng hiếu kỳ thúc đẩy lại càng muốn biết rõ xem người đó là ai, mà Thúy Thúy khen ngợi đến như vậy?

Lúc này Diệu Liên bỗng xoay người lại, Độc Cô Sách mới thấy rõ y thị là người tuổi sắp năm mươi, nhưng mặt hãy còn vẻ đẹp và rất có duyên, trông kỹ tướng mạo của y thị, thì lại chỉ như người ba mươi mốt hay ba mươi hai thôi. Y thị cầm rượu lên rót cho Thúy Thúy một chén, rồi mỉm cười hỏi tiếp:

-Chẳng hay người mà Thúy Thúy vừa nói đó là bề ngoài thì khá đấy, nhưng còn ăn có ngon không?

Thúy Thúy vỗ tay đến “đét” một cái vừa cười vừa đáp:

-Đại tỷ nhanh nhẩu thực! Chàng ta trông như ngọc như ngà mà khi ăn thì lại như rồng như hổ.

Nghe thấy Thúy Thúy mô tả như vậy, Diệu Liên đã lim dim đôi mắt, hai má đỏ bừng, mỉm cười hỏi tiếp:

-Thúy muội, chẳng hay hiền muội với người đó làm bạn với nhau bao lâu?

Thúy Thúy kêu “ôi chà” một tiếng rồi hớn hở đáp:

-Xin đại tỷ cứ yên tâm, không phải là đồ cận bã, tiểu muội ăn chán rồi gắp bỏ cho đại tỷ đâu. Tiểu muội với y chỉ có một lần nhân duyên thôi.

-Thúy muội là một người có sắc đẹp như tiên vậy sao đối lại chỉ có nhân duyên một lần với hiền muội thôi? Đáng lẽ y đã kết duyên với hiền muội một lần, thì phải suốt đời không thể nào quên được hiền muội mới có lý chứ?

Ngày thường quả thực Thúy Thúy rất tự phụ như Diệu Liên vừa nói, nhưng cuộc hẹn ước đêm Nguyên Tiêu ở Thái Hồ không thấy Độc Cô Sách tới nên nàng rất

cầm giận. Bây giờ lại thấy Diệu Liên nhắc nhở đến chàng ta, nàng liền nghiêng
răng mỉm môi cười khanh khách đáp:

-Trước mặt đại tỷ muội không dám nói dối, về diệu thuật Tổ Nữ Thâu Nguyên
thì trên đời này phải nói chị là người số một, còn em là người số hai. Cho nên
người đó chỉ cần gần gũi Thiên Hương La Sát rồi, thì thể nào cũng không quên
được Lục Y Thúy Thúy này. Sao đại tỷ chưa qua sông mà đã muốn gỡ câu và còn
muốn ghen bóng ghen gió với tiểu muội như thế?

Diệu Liên mặt đỏ bừng bừng thất cười hỏi tiếp:

-Nói chuyện đến hàng nửa ngày rồi, mà vẫn chưa thấy Thúy Thúy muội cho ngu
tỷ biết tên họ của nhân vật lý tưởng ấy?

Mãi mãi mới đến chính đề, tất nhiên Độc Cô Sách phải để ý lắng tai nghe, xem
Điền Thúy Thúy trả lời Diệu Liên ra sao?

Tiếng nói của Thúy Thúy vừa theo gió lọt vào tai chàng suýt tí nữa thì Độc Cô
Sách quên mất là mình đang nghe lén mà định thét lên một tiếng nhảy ngay xuống
bên dưới liền.

Thì ra Thúy Thúy nghe Diệu Liên nói xong không trần trừ gì hết, liền đáp:

-Chàng ta họ Độc Cô tên là Sách.

Độc Cô Sách nghe đi nghe lại, không ngờ Thúy Thúy lại nói đến tên mình,
chàng không tức giận sao được. Tuy chàng biết đấu với một mình Điền Thúy Thúy
đã là khó, mà nay lại có thêm Tần Diệu Liên còn lợi hại hơn, nhưng thị có cái áo
tơi vàng tóc người và cây Đoạt Hồn Thanh Ngọc Cầu hai vật dị bấu võ lâm, một
dùng để tấn công địch, còn một dùng để phòng thân. Vì vậy chàng muốn nhảy
ngay xuống chất vấn Thúy Thúy là ai tại sao lại đặt điều để làm nhơ nhuốc thanh
danh của mình? Nhưng chàng lại thôi, vì chàng đã nghe thấy Diệu Liên hỏi Thúy
Thúy một câu như sau:

-Chẳng hay Thúy muội với Độc Cô Sách đã giao kết với nhau ở đâu?

Vì câu đó mà Độc Cô Sách lại muốn nghe xem Thúy Thúy đặt điều ra sao.

Nhưng lúc chưa nghe thì chàng rất hung hăng đến khi nghe rồi thì chàng lại mất
hết hung khí, không dám lộ mặt ra nữa.

Vì Thúy Thúy trả lời rằng:

-Tiểu muội gặp Độc Cô Sách ở trong Tây Thi cốc trên núi Điểm Thương và lần
giao kết sinh tử ấy cũng ở trong đó nốt.

Câu trả lời của Thúy Thúy, Diệu Liên không khỏi sinh nghi, nhưng liệu có làm
cho Độc Cô Sách tin là sự thật không?

Theo lý ra chàng quyết không tin, nhưng sự thật chàng không thể nào không
nghĩ ngờ.

Điều thứ nhất ở trong Tây Thi cóc người cùng mình đã chung một giấc mơ hoang đường, nếu đối phương không phải là Thúy Thúy thì sao nàng ta lại biết rõ chuyện ấy. Vì chuyện phong lưu bí sự này người thứ ba không thể nào hay biết được?

Điểm thứ hai chàng nghĩ tới khi hành sự mài miệt lương tâm, đối phương rất cuồng dâm cực dăng, với một người cao quý đoan trang như Mộ Dung Bích, nếu có hành vi dâm dăng như vậy thì thực không xứng chút nào. Mà đối phương chính là Điền Thúy Thúy, thì không còn sai vào đâu được?

Căn cứ hai điểm nghi ngờ đó. Độc Cô Sách không bảo lời nói của Điền Thúy Thúy là bịa đặt mà là sự thật.

Ngoài ra còn một điểm nữa là sau khi chàng trúng phải nọc độc của Tây Thi Thiệt rồi rõ ràng chàng đã trông thấy Mộ Dung Bích không có ý gì muốn ngã vào lòng mình hết và khi tay mình đụng vào ngực của nàng mới biết nàng là nữ cải nam trang. Vậy tại sao đột nhiên lại tẩu mã đổi tướng biến thành Thúy Thúy giao hợp với mình được.

Đáng lẽ Độc Cô Sách không tin mà lại tin, đáng lẽ Tần Diệu Liên không đáng hoài nghi mà lại hoài nghi.

Sở dĩ y thị nghi ngờ là câu Thúy Thúy vừa nói, cuộc giao kết sinh tử. Nên Thúy Thúy vừa nói xong y thị vội hỏi:

-Sao Thúy muội lại nói hai chữ sinh tử vào đó làm chi? Thế là nghĩa lý gì?

Thúy Thúy thở dài đáp:

-Đại tỷ chưa biết chuyện đấy thôi! Trong Tây Thi cóc có một thứ độc trùng rất kỳ lạ tên là Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt, nếu người nào bị nó đốt phải, thì chỉ có một cách là phải nam nữ giao hợp thì mới thoát chết được. Tiểu muội sơ ý bị độc trùng ấy đốt phải nếu không may mắn gặp Độc Cô Sách hai người kết duyên tạm bợ ấy, thì có lẽ tiểu muội đã chết từ lâu rồi. Cho nên cuộc giao hợp đó, tiểu muội mới thêm hai chữ sinh tử vào là thế.

Diệu Liên kêu “ồ” một tiếng lại hỏi tiếp:

-Trong Tây Thi cóc đã có thứ độc trùng lợi hại như vậy, tại sao Thúy muội với Độc Cô Sách lại vào trong ấy làm chi?

Thúy Thúy chỉ vào thanh bảo kiếm Thanh Bình đang đeo ở trên lưng vừa cười vừa đáp:

-Đại tỷ có biết đâu, người chết vì tài, chim diệt vì mồi. Chúng tôi mạo hiểm vào Tây Thi cóc cũng là vì thanh bảo kiếm thần này đây.

Độc Cô Sách nghe tới đây vì có thanh Thanh Bình cổ kiếm làm chứng, chàng biết Thúy Thúy nói không sai chút nào, trong lòng vừa mừng vừa hổ thẹn và còn một chút nghi ngờ nữa.

Chàng mừng vì đã được Tiêu Anh gả Mộ Dung Bích cho mình, nàng ta là người trong sạch, chứ không phải là một dâm nữ đáng phụ như mình vẫn tưởng tượng bấy lâu nay.

Chàng hổ thẹn vì mình đã trót giao hợp với một hạ lưu dâm phụ như Điền Thúy Thúy này.

Còn một chút nghi ngờ là chàng rõ ràng thấy Mộ Dung Bích đứng trước mặt mình, tại sao về sau lại biến thành Thúy Thúy được?

Ngoài sự mừng rỡ hổ thẹn và hơi nghi ngờ ra, Độc Cô Sách lại còn tức giận và khiếp sợ nữa.

Sở dĩ chàng tức giận là vì thấy Thúy Thúy đến mời Diệu Liên đi giúp sức, để đánh bọn Hoàn Vũ Cửu Sát, mà lại định đem mình làm lễ vật tặng cho Diệu Liên. Như vậy chàng còn cảm thấy sỉ nhục là khác.

Khiếp sợ là vì chàng thấy Thúy Thúy, Diệu Liên hai dâm nữ tuyệt vời đang định đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm mình, giờ để cho chúng phát giác mình đang ở cạnh chúng, thì cục diện lúc bấy giờ sẽ ra sao?

Nhất là bọn dâm phụ dâm nữ này đa số có sẵn những thứ thuốc độc vô hình làm cho người ta mê loạn tâm thần, khiến người ta không sao đề phòng được. Nếu quả thực đối phương dùng những thứ thuốc độc đó, thì cái áo tơ vàng kết bằng tóc người của mình có là vật hộ thân chí báu thật đi nữa, cũng không sao chống đỡ nổi những thứ thuốc độc vô hình ấy.

Độc Cô Sách ở đó suy tính tình thế của mình với địch, và khi nghĩ đến kẻ địch có những thứ thuốc độc vô hình, chàng đâm ra hoảng sợ, mà sợ thì lại càng không dám để lộ hình tích vì sợ bị Thúy Thúy với Diệu Liên bao vây chặt lúc ấy muốn thoát thân cũng không phải là chuyện dễ.

Ngờ đâu trong lúc đang hãi sợ, thì đã nghe Diệu Liên nói với Thúy Thúy rằng:

-Thúy muội, không ngờ ngày hôm nay trong Đơn Quế giáp này của ngu tỳ đất hàng đến thế, cứ có khách quý tới luôn luôn.

Thúy Thúy thấy Diệu Liên nói như vậy, thất kinh hỏi:

-Đại tỳ nói gì thế? Chẳng lẽ ngoài tiểu muội ra lại còn có người khác tới nữa hay sao?

Diệu Liên vừa cười vừa đáp:

-Không những có người tới, mà y lại đứng xem chúng ta diễn tuồng hàng nửa ngày rồi.

Độc Cô Sách nghe nói cả kinh, chàng biết Diệu Liên nói như vậy ắt trong Đơn Quế giáp này thế nào cũng có mai phục bấy giờ có muốn rút lui cũng không kịp chi bằng cứ giả bộ làm như không biết để xem hai người làm gì mình.

Chàng quyết định như vậy liền im hơi lặng tiếng, không cử động gì hết. Chàng lại nghe thấy Thúy Thuby nói tiếp:

-Cách biệt lâu năm, không ngờ công lực của đại tỷ lại tiến bộ nhanh đến như vậy, khiến tiểu muội cũng phải hổ thẹn vô cùng.

Diệu Liên biết Thúy Thuby chưa phát giác người khác đang nghe lỏm, nên mới có vẻ hổ thẹn như thế liền xua tay vừa cười vừa đáp:

-Thuby muội không nên khiêm nhượng như vậy, người đó công lực rất cao siêu nếu y không đi qua chỗ đã bố trí của ngu tỷ thì đến ngu tỷ cũng không hay biết gì hết.

Thuby Thuby nghe thấy Diệu Liên nói như vậy, mới đỡ hổ thẹn tủm tỉm cười hỏi tiếp:

-Tần đại tỷ đã phát giác có khách tới sao đại tỷ không mời người ta ra tương kiến? Chẳng lẽ không sợ người ta chạy mất hay sao?

Diệu Liên lắc đầu:

-Đối phương đã có công lực cao siêu như vậy ắt phải là người có thân phận và địa vị khá cao. Quý khách như vậy đã tới đây ắt hẳn phải có nguyên nhân gì, hiền muội còn hãi sợ y bỏ chạy làm chi? Huống hồ người nào cũng vậy, đã vào tới Đơn Quế giáp này rồi nếu chưa được Diệu Liên đồng ý thì người đó không sao ra khỏi được Kim Túc Thiên La của ngu tỷ.

Độc Cô Sách nghe tới đây giật mình kinh hãi, và biết mình ước đoán sai. Quả nhiên trong Đơn Quế giáp này y thị đã bố trí mai phục rất lợi hại. Chàng đang suy tính cách đối phó thì Diệu Liên đã lớn tiếng kêu gọi:

-Tôn khách ở đâu tới giáng lâm tề xá, xin mời vào trong rừng quế này xơi rượu với chúng tôi, và thứ lỗi cho tôi không ra nghênh đón đâu.

Độc Cô Sách biết khó mà giấu giếm được nữa, nếu mình còn không xuất hiện thì mình sẽ bị người ta bảo mình không chịu uống rượu mời mà chỉ thích uống rượu phạt thôi. Vì vậy, chàng liền thung thả bước ra, định sử dụng diệu kế: "Gặp Kiệt, Trụ động binh đao" của mình đã nghĩ ra được tùy cơ ứng biến.

Nhưng khi chàng ra khỏi chỗ ẩn nấp và vừa đi tới chỗ bãi đất trống ở giữa rừng mà Diệu Liên với Thúy Thuby đang uống rượu thì chàng lại hối hận ngay.

Thì ra, người mà Diệu Liên phát giác là đối tượng khác chứ không phải là chàng.

Thì ra, lúc ấy ở phía đối diện của Độc Cô Sách, trong một bụi cây rậm đang có một ông già áo bào đỏ, mặt mũi gầy gò, tuổi trạc năm mươi đang thung thả bước ra.

Đồng thời, ông già đó cũng rất ngạc nhiên vì thấy phía đối diện mình đang có

một thư sinh áo xanh, phong nhã anh tuấn, cũng xuất hiện cùng lúc với mình.

Hai người khách đều kinh ngạc và hai chủ nhân cũng vậy.

Nhưng tâm sự của hai chủ nhân hơi khác nhau. Thúy Thúy không biết ông già kia là ai, chỉ thấy Độc Cô Sách, người mà mình tương tư đã lâu đột nhiên xuất hiện ở nơi đây cảm thấy rất mừng rỡ và không kém ngạc nhiên thối.

Thoạt tiên Diêu Liên kêu “ôi chà” một tiếng rồi vội đứng dậy mỉm cười chấp tay chào một cái và hỏi:

-Thật không ngờ trong Đơn Quế giáp này Tần Diêu Liên lại gặp gỡ một bạn cũ đã cách biệt ba mươi năm rồi.

Nói xong, y thị quay người lại vẫy Thúy Thúy và nói tiếp:

-Cô em họ Điền, để ngu tử giới thiệu một vị cao thủ tuyệt vời tiếng tăm lừng lẫy đã lâu, nhưng cô em chưa được gặp mặt bao giờ.

Thúy Thúy biết Diêu Liên là người rất kiêu ngạo, nay trông thấy ông già mặc áo bào đỏ lại có vẻ khiêm tốn như vậy, tất nhiên đối phương phải là người rất có lai lịch, nên nàng đành phải tạm không nói chuyện gặp Độc Cô Sách vội mà mỉm cười đi tới gần Diêu Liên trước.

Diêu Liên chỉ tay vào Thúy Thúy mà giới thiệu với ông già mặc áo bào đỏ rằng:

-Đây là Điền Thúy Thúy hiền muội, giang hồ gọi Điền tiểu muội là Lục Y U Linh đấy.

Dương Thúc Độ thấy Diêu Liên giới thiệu xong, chỉ khẽ gật đầu một cái thôi, chứ chẳng nói chẳng rằng, thái độ rất kiêu ngạo. Thấy thái độ của ông già nọ như vậy, Thúy Thúy rất tức giận, nhưng chỉ hờn ở trong bụng thôi, chứ không dám hiện lên nét mặt và nghĩ bụng:

”Ta khỏi cần biết người là ai? Lát nữa ta sẽ cho người biết tay Điền Thúy Thúy này cho mà coi”.

Diêu Liên lại nói với Thúy Thúy tiếp:

-Thúy muội, để ngu tử giới thiệu cho hiền muội biết võ lâm kỳ khách này nhé?

Nhưng trước khi giới thiệu, ngu tử phải đọc hai câu ca dao này cho hiền muội nghe đã.

Nói tới đó y thị rộng rạc đọc:

“Vô ảnh Thần Trâm Vô ảnh Kiếm, Tiêu Hồn Bảo Phiến Đoạt Hồn Cầu”

Độc Cô Sách nghe thấy Diêu Liên đọc hai câu đó xong, giật mình kinh hãi ngay liền đưa mắt ngấm nhìn lại ông già mặc áo bào đỏ lần nữa bụng bảo dạ rằng:

”Chả lẽ đối phương chính là Dương Thúc Độ, kẻ đại thù vì ta đã chót giết chết con gái của y chăng?”

Chàng ngấm nhìn lại Dương Ma, thì Dương Ma cũng ngấm nhìn lại chàng. Hai

người cùng nhìn nhau xong lại đưa mắt nhìn ra phía khác ngay, nhưng mỗi người có một cảm giác riêng.

Độc Cô Sách nhận thấy đôi mắt của ông già nọ bao trùm sát khí rất nồng, và ánh sáng cũng chói lọi. Thực từ khi ra đời tới giờ chàng chưa thấy người nào có đôi mắt như thế, ngay cả mắt của Chúc Thiếu Khoan, thủ lãnh của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát cũng không âm khấn độc ác bằng.

Còn Thúc Độ thì cảm thấy thư sinh ở phía trước mặt mình khôi ngô tuấn tú và cân cốt lại đẹp vô cùng, trên đời này ít có người nào có căn bản tốt đến như thế. Trong lúc hai người đang nhìn nhau thì Thúy Thúy đã cười khanh khách rất dâm dăng liên. Tiếng cười của nàng đã khiến Thúc Độ, Diệu Liên và Độc Cô Sách ba người đều phải đưa mắt nhìn cả vào nàng.

Diệu Thúy Thúy thấy mọi người đều nhìn cả về phía mình, liền nín cười, nhưng nàng không thèm nhìn Dương Ma, mà chỉ nhìn Diệu liên và nói:

-Tần đại tỷ vừa nói hai câu ca dao ấy, thì người hơi có thân phận địa vị ở trên giang hồ ai cũng biết hết, nhưng tiểu muội tài hèn và không có tên tuổi gì cả, thì làm sao mà biết được ý nghĩa của hai câu ca dao ấy? Mong đại tỷ nói một cách giản dị cho tiểu muội biết bạn già mặc áo bào đỏ này quý tánh đại danh là chi, có biệt hiệu gì, để tiểu muội khỏi phải tự kiêu tự ngạo mà thất lễ với vị kỳ nhân tuyệt thế này.

Lời nói của nàng rất mỉa mai nhưng lại không có khe hở nào để cho đối phương có thể bắt bẻ được.

Rõ ràng Thúc Độ biết Thúy Thúy chế nhạo mình kiêu ngạo thất lễ, nhưng không cãi lại được nên đành phải tạm thời chịu nhịn.

Diệu Liên cau mày lại đưa mắt nhìn Thúy Thúy một cái, rồi mỉm cười đỡ lời:

-Thúy muội, vị này là Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ, ba mươi năm trước đã oai trấn càn khôn đấy.

Y thị nói xong, không đợi chờ Thúy Thúy lên tiếng, đã vội mỉm cười hỏi Thúc Độ:

-Dương huynh. Sở đại tỷ đâu? Xưa nay hai vị không bao giờ rời nhau đi riêng như vậy, sao lần này Dương huynh lại đi một mình như thế?

Thúc Độ cau mày lại thủng thẳng đáp:

-Tiện nội vì con gái bị giết chết một cách thảm khốc đau lòng quá nổi đăm ra bệnh nặng cho nên mới không theo mỗ tới đây được và mỗ vì phải trông nom bệnh của tiện nội, nên mới tới chậm một đôi ngày để lỡ mất một cuộc hẹn ước rất quan trọng.

Diệu Liên kêu “ồ” rồi hỏi tiếp:

-Thế ra Dương huynh tới đây là có hẹn với người đây.

Thúc Độ gật đầu đáp:

-Mỗ lên đỉnh núi Lãnh Vân ở La Phù là để phó ước với kẻ thù đã giết chết con gái mỗ.

Từ khi Độc Cô Sách biết ông già mặc áo bào đỏ là Dương Ma rồi, chàng liền suy nghĩ cách đối phó và một mặt thì vận “Đại Bi Thiền Công” của sư môn lên chuẩn bị nghênh tiếp một trận đấu kinh thiên động địa mà không thể nào tránh khỏi được.

Lúc ấy Diệu Liên lại hỏi Thúc Độ tiếp:

-Dương huynh, kẻ thù giết con gái của Dương huynh là ai, mà lại dám vuốt râu cọp như thế?

Thúc Độ xăm nét mặt lại, lạnh lùng đáp:

-Mỗ chưa gặp người đó bao giờ, nhưng biết y là em của Lưu Vân Tiên Tử người chưởng môn của phái Điểm Thương và cũng là Độc Cô Sách mà hai người vừa nhắc nhở tới.

Ba chữ Độc Cô Sách ấy đã làm cho Điền Thúy Thuý giật mình đến thót một cái, nàng vội đưa mắt ra hiệu cho Độc Cô Sách rồi kêu “ủa” một tiếng rồi lại nói với Thúc Độ rằng:

-Bạn già họ Dương kia, bạn kiếm Độc Cô Sách mà chúng tôi cũng muốn kiếm Độc Cô Sách. Sao lại có sự may mắn đến như thế?

Độc Cô Sách định tự báo danh để khiêu chiến với Thúc Độ nhưng nghe thấy Thúy Thuý nói như vậy, biết ngay nàng ta có ý muốn giấu giếm cho mình, nên chàng tạm thời đứng yên để xem nàng ta đối phó với Dương Thúc Độ như thế nào? Diệu Liên bỗng nghĩ tới còn một người khác tới một cách đột ngột nữa, liền đưa mắt nhìn Độc Cô Sách, rồi mỉm cười hỏi Thúy Thuý rằng:

-Thuý muội, vị lão đệ này tại sao lại tới đây? Là người quen của Thuý muội đấy ư?

Thuý Thuý sợ Độc Cô Sách trẻ tuổi tính nết ương ngạnh kiêu ngạo mà chưa chi đã tự nhận là kẻ thù giết con của Tam Liệt Dương Ma thì sao? Như vậy trận ác chiến này không thể nào dàn xếp được nữa, nên nàng không để cho Độc Cô Sách kịp lên tiếng trả lời, đã vội cướp lời đáp ngay:

-Bạn ấy là Mộ Dung Bích người bạn mới kết giao của tiểu muội đấy.

Khi gặp Đinh Ngọc Sương với Ôn Bằng ở trong chùa Vô Cấu trên núi Cửu Hoa, Độc Cô Sách đã hoá danh là Mộ Dung Bích, ngờ đâu bây giờ Điền Thúy Thuý cũng hoá danh cho mình thành Mộ Dung Bích. Chàng liền nghĩ bụng:

“Sao trên thiên hạ này lại có lắm chuyện xảo hợp như thế?”

Diệu Liên là một dang phụ trứ danh, tất nhiên vừa trông thấy Độc Cô Sách đẹp trai như vậy đã say mê ngay, trong lúc lắng tai nghe Thúy Thúy giới thiệu, đã ngấm ngấm đưa mắt tổng tình với Độc Cô Sách rồi, y thị mời chàng với Thúc Độ ngồi vào bàn nhậu nhẹt với mình và Thúy Thúy.

Thúc Độ đưa mắt nhìn Thúy Thúy rồi nâng chén lên hỏi:

-Điền cô nương, Dương mỗ muốn thỉnh giáo cô nương việc này.

Thúy Thúy lộ nụ cười rất lẳng lơ và đáp:

-Bạn già họ Dương có chuyện gì xin cứ hỏi? Chuyện gì mà Thúy Thúy này biết, thế nào cũng vui lòng trả lời ngay.

Thúc Độ bỗng trợn ngược đôi lông mày lên mặt lộ vẻ sát khí thừng thẳng hỏi tiếp:

-Xin Điền cô nương thứ lỗi mỗ đã trót nghe lỏm. Cô nương đã có giao tình với Độc Cô Sách như vậy, chẳng hay cô nương có cách gì tìm kiếm ra được y không? Độc Cô Sách đã biết Điền Thúy Thúy có ý đùa rồn Tam Liệt Dương Ma, nên chàng đã quyết định khoanh tay ngồi yên để xem lưỡng hổ tương tranh.

Quả nhiên Thúy Thúy nghe thấy Thúc Độ hỏi như vậy, đã đưa mắt liếc nhìn đối phương một cách rất狡 hoạt, rồi mỉm cười đáp:

-Bạn già họ Dương, bạn muốn tìm Độc Cô Sách không khó khăn chút nào.

Nhưng chẳng cần phải tìm kiếm làm chi nữa.

Dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng. Thúc Độ quắc mắt lên, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng như điện chớp, mồm thì hỏi tiếp:

-Điền cô nương nói như thế là có ý nghĩa gì? Độc Cô Sách đã giết chết con gái cưng duy nhất của vợ chồng mỗ, lại làm cho vợ mỗ vì tức giận quá mà đau nặng. Như vậy mỗ tha thứ cho y làm sao được?

Thúy Thúy nâng chén rượu lên, hơi nhấp nhấp một chút rồi cười khẩy nói lại:

-Bạn già họ Dương là người trong giang hồ, chắc thế nào cũng biết hai câu tục ngữ mà nhân vật giang hồ vẫn thường nhắc nhở luôn đấy chứ?

Thúc Độ cau mày lại hỏi:

-Tục ngữ của giang hồ thì nhiều lắm, không biết Điền cô nương chỉ hai câu nào?

Thúy Thúy lớn tiếng đáp:

-Hai câu tục ngữ mà tôi định hỏi đó là:

Trên sông Trường giang làn sóng trước đẩy làn sóng sau.

Trên trần thế người mới thay lớp người cũ.

Thúc Độ bỗng thốt lên một tràng cười rất quái dị, đỡ lời hỏi tiếp:

-Có phải là Điền cô nương e Dương mỗ địch không nổi Độc Cô Sách phải không?

Thúy Thúy cười khẩy đáp:

-Trước mặt chân nhân không dám nói dối trá, quả thực Thúy Thúy tôi đã có ý nghĩ ấy. Vì bạn già họ Dương đã nổi danh vào hồi ba mươi năm về trước, nên bạn không biết bây giờ đã có không biết bao nhiêu thanh niên hảo thủ ra đời. Cho nên tục ngữ mới có câu “Tướng quân khôn tránh chết sa trường”, bạn già họ Dương hà tất cứ phải mang tấm thân như ngọn nến sắp tàn trước gió, mà thí mạng với một thiếu niên tinh tráng như Độc Cô Sách, nhờ bị hý sinh mất oai phong đã gây được bấy lâu nay, thì làm sao mà còn sống được tới lúc sáu bảy mươi tuổi nữa?

Lời nói đó của Thúy Thúy làm cho Tam Liệt Dương Ma đã oai trấn võ lâm phải tức giận nổi mặt biến đổi luôn luôn.

Vì không biết thiếu niên ngồi cạnh mình là Thúy Thúy vừa giới thiệu là Mộ Dung Bích ấy lại là Độc Cô Sách, nên Diệu Liên thấy Thúy Thúy đối đáp với Dương Thúc Độ như vậy rất ngạc nhiên. Y thị chỉ sợ Thúc Độ nổi giận thì phiền phức lắm, nên vội xen lời nói:

-Dương huynh, cô em họ Điền này tính ưa khôi hài nếu có điều gì không nên không phải mong Dương huynh đừng để ý làm chi.

Thúc Độ sa sầm nét mặt lại, thủng thẳng hỏi Thúy Thúy tiếp:

-Điền cô nương khỏi cần phải múa mép như thế nữa có phải cô nương muốn Dương Thúc Độ này biểu diễn mấy trò cổ lỗ sĩ cho cô nương xem, thì cô nương mới chịu nói cho Dương mỗ biết tung tích của Độc Cô Sách ở đâu phải không?

Đã nghĩ sẵn một mưu kế rồi nên Thúy Thúy nhanh nhẩu trả lời luôn:

-Tục ngữ vẫn có câu: “Ăn miếng trả miếng” thì bây giờ tôi cũng không cần bạn già biểu diễn tuyệt học gì cả, để Thúy Thúy này hiển tài ba hèn mọn ra mở đường cho bạn già trước.

Nói xong nàng ngấm ngấm vận chân khí há mồm ra hít mạnh một cái, già nửa chén rượu ở trong tay Thúc Độ bỗng biến thành một vòi rượu từ trong chén bay lên và bắn thẳng vào mồm của nàng.

—oOo—

30. Âm Dương Ma Ảnh

Chỉ trong nháy mắt Thúy Thúy đã uống cạn hết chén rượu của Thúc Độ, rồi cười vẻ kiêu ngạo hỏi lại Thúc Độ rằng.

-Bạn già họ Dương, Thúy Thúy tự tin môn Thần Long Hấp Thủy này khá đẹp mắt, nếu bạn có thể làm được như vậy thì Thúy Thúy này sẽ nói ngay cho bạn biết Độc Cô Sách hiện giờ đang đi về phía nào ngay.

Thúc Độ thấy Thúy Thúy diễn pho “Thần Long Hấp Thủy” ấy mới biết công lực

của Thúy Thúy quả thực rất cao siêu, không kém công lực của mình là bao. Nên y cũng ngấm ngấm vận chân khí mà lớn tiếng đáp:

-Điền cô nương đã nói như vậy. Thúc Độ mỗi cũng đành gắng hết sức bắt chước cô nương một phen.

Y vừa nói xong mắt nhìn vào chén rượu của Thúy Thúy, rượu trong chén của nàng đã bỗng hoá thành hai vòi rượu tia thẳng lên trên cao.

Nàng chờ Thúc Độ uống xong chỗ rượu đó mới tùm tùm cười và khen ngợi rằng:

-Lưỡng Nghi Chân Khí của bạn già họ Dương quả thực cao minh, chỉ noị pho Song Long Hấp Thuỷ này của bạn, cũng đủ làm cho Thúy Thúy thấy gừng càng già càng cay, hổ già vẫn oai phong như thường. Như vậy bạn có thể kiếm Độc Cô Sách được đấy.

Thúc Độ nghe Thúy Thúy khen “Lưỡng Nghi Chân Khí” của mình, có vẻ đắc trí mỉm cười đáp:

-Điền cô nương, Thúc Độ này rất may mắn đã thông qua được cuộc khảo thí này. Vậy bây giờ cô nương mau nói cho Dương mỗ biết Độc Cô Sách ở đâu đi?

Thúy Thúy lại vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Bạn già họ Dương có ngại đi xa không?

Thúc Độ nhanh nhẩu đáp:

-Tuy mỗ không dám quá tự phụ, nhưng thực sự mỗ coi ngàn dặm chỉ gần như người thường đi trăm trượng thôi.

Thúy Thúy nghe nói gật đầu lia lịa, cười ông ẹo nói tiếp:

-Như vậy thì hay lắm, vì Độc Cô Sách không có chỗ ở nhất định nay đây mai đó, nếu bạn họ Dương muốn tìm kiếm y, thì có lẽ phải đi khắp chân trời góc biển mới thấy được.

Thúc Độ cười khẩy đáp:

-Y lên trời mỗ đuổi theo lên tận điện Linh Tiêu, mà y xuống bể mỗ cũng theo xuống tận Thuỷ tinh cung.

Thúy Thúy thất cười nói tiếp:

-Bạn đã coi Độc Cô Sách như kẻ đại thù như vậy, thì hãy nghe Thúy Thúy đọc bài thơ này cho bạn nghe trước.

Thúc Độ gượng cười đáp:

-Điền cô nương, Dương mỗ không muốn nghe thơ của cô nương mà chỉ muốn cô nương cho biết ngay hiện giờ Độc Cô Sách ở đâu thôi.

Thúy Thúy lại cười vẻ rất lẳng lơ nói tiếp:

-Tính nết của Độc Cô Sách rất kỳ quái, không khác gì những cánh bèo, phiêu bạt tới đâu đậu tới đó. Bài thơ này trong đó có chỉ chỗ đi của y, chả lẽ bạn lại

không muốn nghe hay sao?

Thúc Độ vội đỡ lời:

-Thế xin cô nương mau đọc cho Dương mỗ này nghe đi?

Thúy Thúy đã đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Sách một cái rất tình tứ, rồi thủng thẳng ngâm rằng:

-Hạ Nhật trường cư Thổ Lỗ Phồn

Thu Lai ái xuất Ngọc Môn Quan

Nghiêm Đông Đại Tuyết Sơn trung trú.

Tam xuân hoa phát hí nhân gian.

Tạm dịch:

Thổ Lỗ Phồn sống qua tháng hạ,

Thu tới rồi ra ải Ngọc Môn,

Đông về ở Đại Tuyết Sơn,

Hoa xuân phối phổi vui chân phố phường.

Bốn câu thơ của nàng ta làm cho Độc Cô Sách không sao nhịn được, suýt tí nữa thì bật cười thành tiếng, chàng phải vội nâng chén rượu lên uống, để che lấp thái độ tức cười ấy của mình.

Còn Thúc Độ thì cau mày lại nói:

-Độc Cô Sách quả thực là quái nhân, mùa hè thì đi Thổ Lỗ Phồn (một nơi có sa mạc nóng hổi nhất) để ở, mùa đông lại lên núi Đại Tuyết mà trú chân...

Thúy Thúy lại vừa cười vừa đỡ lời:

-Người trong võ lâm vẫn thường nói: “Đông luyện tam cửu Hạ luyện tam phục”, nếu mùa Hè nóng nực mặc áo lông cũng không đỡ mồ hôi, mùa Đông giá lạnh chỉ mặc có một cái áo mỏng dính cũng không thấy rét, thì nội công mới gọi là luyện tới mức có hỏa hầu tương đương. Người nhà nghề chỉ nhìn thoáng qua một cái, là biết ngay được tài ba của đối phương như thế nào. Bạn già là một tay nhà nghề cao minh, thì nên nghe lời của Thúy Thúy này, mùa hè thì đi Thổ Lỗ Phồn, mùa đông lên núi Đại Tuyết mà tìm kiếm Độc Cô Sách. Nhưng Thúy Thúy cũng xin nhắc nhở bạn một điều là Độc Cô Sách, mùa hè dám đi ở Thổ Lỗ Phồn, mùa đông dám lên núi Đại Tuyết, như vậy đủ thấy nội công của y không phải là tầm thường.

Nghe thấy Thúy Thúy nói như vậy mặt lộ sát khí lên ngay, Thúc Độ đáp:

-Mỗ cũng biết tiểu bối Độc Cô Sách ấy phải võ nghệ khá cao siêu, bằng không y giết sao nổi con gái của mỗ.

Diệu Liên liền xen lời hỏi:

-Có phải lệnh ái đi một mình, mà bị Độc Cô Sách giết hại không?

Thúc Độ lắc đầu đáp:

-Nó đi với chồng nó là Lâm Thanh Kiệt.

Diệu Liên mỉm cười hỏi tiếp:

-Thế sao lệnh tể lại không đi cùng với Dương huynh để cùng tìm kiếm Độc Cô Sách trả thù?

Thúc Độ thở dài một tiếng rồi đáp:

-Nội tử Sở Lục Châu vì quá thương con gái cưng, hay tin ấy đau lòng khôn tả, rồi bỗng nổi khùng ra tay đánh chết Lâm Thanh Kiệt ngay, có lẽ lúc ấy nội tử đã mê man không hay biết gì cả? Thúy Thúy lại còn tưới dầu lên đồng lửa, đứng cạnh xen lời nói:

-Vợ cưng đau năng, con gái cưng bị chết một cách rất thảm không con rể yêu bị diệt vong. Thù này không trả thì người hận sao được? Thảo nào bạn già họ Dương không quản ngại đi khắp chân trời góc biển mà phải tìm cho ra tung tích của Độc Cô Sách mới thôi.

Dương Thúc Độ nghiêng răng mím môi đáp:

-Điền cô nương nói rất đúng, phen này dù có đi mòn giày sắt, Thúc Độ cũng không nản trí. Cám ơn cô nương đã chỉ điểm cho Dương Mỗ như vậy, mỗ phải cáo từ ngay đây.

-Độc Cô Sách đã thích mùa thu ra ngoài Ngọc Môn Quan thì phen này mỗ thể nào cũng phải đi bãi sa mạc ở phía Tây Bắc của tỉnh Tân Cương một phen.

Thúy Thúy lại nói tiếp:

-Bạn già họ Dương làm như vậy rất phải, vì nếu không nhân mùa thu mùa đông này đi ra ngoài Ngọc Môn quan với Đại Tuyết Sơn để tìm kiếm y mà chờ đến tam xuân hoa nở, khi y về nhân gian du hí, thì lúc ấy thực không biết đi đâu mà tìm kiếm thấy y nữa.

Thúc Độ nghe nói liền chấp tay chào, rồi phất áo bào một cái đã hoá thành một bóng đỏ nhanh như điện chớp lướt ra khỏi Đơn Quế giáp ngay.

Thúy Thúy đưa mắt nhìn theo, chờ tên ma đầu cái thể ấy mất dạng rồi, nàng quay mặt lại nhìn Độc Cô Sách cười tươi như hoa nở.

Diệu Liên cau mày nói:

-Thúy muội, ngu tử cũng biết lời nói của hiền muội là giả dối mà lão ma đầu phen này đã bị mắc hãm hiền muội một phen thực đau đớn.

Thúy Thúy cười khẩy đáp:

-Ai bảo y cậy mình già nua làm bộ làm tịch không coi ai vào đâu hết, thì tất nhiên phải để cho y bị mắc hãm một phen nên thân. Trước mặt có Phật không vái, mà lại phải đi xa ngàn dặm ra tận Ngọc Môn quan, như vậy đại tỷ bảo tiểu muội không tức cười đến nghẹt thở sao được?

Diệu Liên kêu “ồ” một tiếng, đưa mắt nhìn Độc Cô Sách, rồi ngạc nhiên hỏi
Thúy Thúy tiếp:

-Thúy muội nói như vậy, chả lẽ lão đệ này không phải là Mộ Dung Bích gì hết,
mà lại là Độc Cô Sách mà Tam Liệt Dương Ma đang tìm kiếm đấy à?

Đàn bà con gái đa số hay ghen tuông, nhất là đối với người tình yêu quý thì
không bao giờ chịu để cho người khác được chia sẻ tình yêu của mình, Thúy Thúy
hồi nãy có nói định giới thiệu Độc Cô Sách cho Tần Diệu Liên, đó chỉ là nói lấy
lòng dãi mồi đấy thôi, chứ bao giờ người yêu đã ngồi cạnh, thì nào nàng chịu tuân
theo lời hứa trước? Vì thế mà nàng rất hối hận hồi nãy đã trót lỡ lời. Đồng thời
nàng lại cố nghĩ cách cứu vãn, nàng liền vừa cười vừa đỡ lời:

-Đại tỷ chỉ đoán sai có một chữ thôi, chàng là Độc Cô Kiên, còn Độc Cô Sách
chính là anh của chàng, hai người cũng cao lớn và anh tuấn như nhau, mặt mũi
cũng giống hệt như đúc vậy.

Độc Cô Sách nghe thấy Thúy Thúy nói như thế, biết ngay dụng ý của nàng liền,
chàng nghĩ bụng:

”Chỉ đối phó một mình Lục Y U Linh vẫn dễ hơn đối phó thêm cả Thiên Hương
La Sát một lúc”.

Cho nên, chàng mới làm thinh và mặc nhận là Độc Cô Kiên và cũng không chịu
nói rõ là Độc Cô Sách.

Diệu Liên không ngờ bên trong lại có nhiều khúc tiết như thế. Y thị trông thấy
Độc Cô Kiên đẹp trai như vậy đã ái mộ rồi, và y thị nghe thấy Thúy Thúy nói Độc
Cô Sách đẹp trai như Độc Cô Kiên, khiến y thị chỉ mong Độc Cô Sách có mặt ngay
tại đây để mình được hù hí tức thì có phải là sung sướng biết bao nhiêu không?

Mặt lộ vẻ cười rất huyền bí, Thúy Thúy hỏi Diệu Liên tiếp:

-Đại tỷ có biết tiểu muội định biểu đại tỷ một môn lễ vật rất hãn hữu không?

Diệu Liên ngơ ngác cứ ngẩn người ra nhìn Thúy Thúy vừa cười vừa nói tiếp:

-Trước khi đại tỷ chưa được Độc Cô Sách, người mà tiểu muội định giới thiệu
cho đại tỷ, đó là lão ma đầu đầy những xương khi nãy, chắc thế nào cũng thú vị
hơn các phàm phu tục tử nhiều.

Diệu Liên thất cười đáp:

-Thúy muội nói như thế là có ý nghĩa gì? Thúc Độ chả đi Ngọc Môn quan rồi là
gì?

Thúy Thúy cười khanh khách, có vẻ đắc trí đáp:

-Ngọc Môn quan ở ngoài sa mạc sung sướng sao bằng Ngọc Môn quan của đại
tỷ cơ chứ? Tiểu muội dám chắc không đầy nửa giờ nữa Dương Thúc Độ thế nào
cũng quay trở lại Đơn Quế giáp cam làm hung thần cho Thiên Hương La Sát chứ

không sai.

Diệu Liên nghe thấy Thúy Thúy nói như vậy biết bên trong thể nào cũng có ẩn ý gì nên y thị cau mày lại suy nghĩ.

Độc Cô Sách cũng hoài nghi, không biết Thúy Thúy nói như thế để làm gì? Dù sao Diệu Liên cũng là người lão luyện hơn, nên y thị chỉ hơi suy tính một chút đã vỡ lẽ ngay liền hỏi lại Thúy Thúy rằng:

-Thúy muội, ngu tử đã hiểu rồi. Có phải lợi dụng lúc tỷ thí nội công hút rượu, khiến Thúc Độ đã trúng phải mưu kế của hiền muội rồi không?

Thúy Thúy gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Đại tỷ đoán đúng đấy, tiểu muội đã ngấm ngấm bỏ một viên La Hán đông tâm hoàn vào trong rượu. Thúc Độ không để ý đã hút thuốc đó vào bụng, chỉ một lát nữa sức thuốc đi đến trái tim là y phải quay về Đơn Quế giáp yêu cầu Thiên Hương La Sát mở lòng từ bố thí Dương Chi Cam Lộ chứ không sai.

Diệu Liên nghe nói kêu “ủa” một tiếng rồi cau mày lại nói tiếp:

-Thúy muội làm việc này kể cũng tai quái thật, nhưng không được thích đáng lắm.

Thúy Thúy vội hỏi lại:

-Sao đại tỷ lại bảo không thích đáng? Chẳng lẽ đại tỷ hiềm Dương Thúc Độ chỉ có một bộ xương bọc một bộ da nên đại tỷ không ưa thích phải không?

Diệu Liên mặt đỏ bừng lắc đầu không trả lời. Thúy Thúy đảo ngược đôi ngươi một vòng, bật cười hỏi tiếp:

-Tiểu muội biết rồi, có phải đại tỷ sợ Sở Lục Châu biết chuyện nổi ghen sẽ tới Đơn Quế giáp này vấn tội phải không?

Dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, Diệu Liên đáp:

-Thúy muội đừng coi thường ngu tử. Dù Thiên Hương La Sát này hèn đến đâu cũng chưa đến nỗi phải sợ hãi Thất Nhu Âm Ma.

Thúy Thúy mỉm cười hỏi tiếp:

-Đại tỷ đã không sợ Âm Ma đánh ghen, nhưng lại cảm thấy dù sao Dương ma cũng khác phạm phu tục tử nhiều. Như vậy việc làm này của tiểu muội cũng có thể so sánh với cổ nhân được chứ?

-Thúy muội bảo thủ đoạn này của hiền muội còn có thể so sánh với cổ nhân ư?

-Phải, tiểu muội đã làm mai bằng chén rượu ngon khiến Dương Ma phải bái phục Ngọc Quan, như vậy có kém gì Hồng Lương xưa kia.

Diệu Liên vẫn gượng cười, lắc đầu không nói năng gì hết.

Quả nhiên lúc ấy bên ngoài Đơn Quế giáp đã có tiếng tà áo bay phất phơ trước gió, hình như có võ lâm cao thủ đang ở xa phi ngựa tới.

Thúy Thúy giơ tay lên chỉ ra ngoài giáp khẩu, mỉm cười nói tiếp:

-Đại tỷ có nghe thấy không? Bộ xương tuy già nhưng vẫn còn thú vị đã tới...

Nàng chưa nói dứt thì Dương Ma đã quay trở lại đúng như ước đoán của nàng, quả thật không sai chút nào.

Hồi nãy Thúc Độ hiện thân vẻ mặt kiêu ngạo lạnh lùng, nhưng lần này thì mặt của y lại đỏ bừng, hai mắt ra hai luồng dục hoả.

Độc Cô Sách thấy thế kinh hãi thâm và nghĩ bụng:

"Sức thuốc của La Hán Tâm Hoàn lợi hại thật. Dương Thúc Độ người có nội công thâm hậu đến như thế, có thể nói là sắp luyện tới mức thượng thừa rồi, mà y vẫn không thấy sao kháng cự được. Nhờ Thúy Thúy cũng lẳng lặng cho ta uống một viên, thì thế nào ta cũng không tránh khỏi tái diễn đêm ác mộng hoang đường ở Tây Thi cốc chứ chẳng sai? Nếu phen này mà ta còn tái diễn giấc mơ ấy nữa, thì có lẽ ta sẽ bị trầm luân bể dục mãi mãi".

Chàng càng nghĩ càng hãi sợ thì Thúy Thúy đã cất tiếng cười lạnh lạnh nói với Diệu Liên tiếp:

-Đại tỷ, bạn già họ Dương đã trở lại, chắc thế nào cũng có đại sự bí mật gì muốn thương lượng với đại tỷ. Tiểu muội với Mộ Dung Bích huynh hãy tạm cáo biệt một hai ngày nữa, chúng tôi sẽ trở lại, xin chị ban cho chén rượu mừng.

Diệu Liên rất ngượng nghịu, cau mày lại vừa cười vừa kêu gọi:

-Thúy muội...

Nhưng Thúy Thúy không trả lời, cứ kéo tay Độc Cô Sách, đưa mắt nguyệt y thị một cái, rồi thủng thẳng đi luôn.

Đã ra khỏi Đơn Quế giáp tất nhiên Độc Cô Sách đã thoát thân hơn nhiều. Tuy sợ Thúy Thúy như rắn rết, nhưng chàng không muốn bỏ lỡ dịp may này để hỏi cho ra câu chuyện mình vẫn hoài nghi bấy lâu nay, nên trong khi vừa đi chàng vừa nghĩ bụng:

"Một đấu với một ta chẳng hãi sợ gì Thúy Thúy cả, nhưng cần phải đề phòng La Hán Đẳng Tâm Hoàn của nàng".

Độc Cô Sách là người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ rơi suy nghĩ một chút đã biết ngay tình yêu của nam nữ càng tự nhiên càng thích thú, quý hồ mình cứ làm ra vẻ rất yêu nàng thì không khi nào nàng lại dùng thứ thuốc mê thần đó để cho ta uống để mất hết thú vị tự nhiên đi. Chờ tới khi nào ta hỏi rõ chuyện kia rồi thì ta sẽ kiếm cách thoát thân mà cao bay xa chạy. Như vậy Thúy Thúy còn biết đi đâu mà tìm kiếm nữa?

Lúc ấy Độc Cô Sách chỉ muốn biết rõ câu chuyện ở Tây Thi cốc ngày nọ, người đã giao hợp với mình là ai thôi, chứ chàng không định tâm diệt trừ Thúy Thúy.

Vì Độc Cô Sách đã biết khi ở núi Mã Tích Thúy Thúy đã kết thâm thù với Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương rồi hiện giờ nàng ta đang đi khắp nơi rủ người để báo thù, cho nên chàng mới phải để cho nàng sống mà lợi dụng nàng với các đồng bọn tiêu diệt một phần thực lực của Hoàn Vũ Cửu Sát.

Vì chàng đã có mưu kế đó nên trong khi hai người đi đường, tay dắt tay, làm vẻ rất âu yếm. Lúc ấy đi tới lưng một khoản núi nhỏ, nơi đó bị băng phủ cao hàng trăm trượng trông như một giải băng ở trên không đổ xuống và sương mù bốc lên như khói. Độc Cô Sách sực nghĩ ra một kế liền mỉm cười hỏi Thúy Thúy rằng: Thúy đại tỷ, nơi đây cảnh sắc tuyệt đẹp chúng ta hãy ngồi nghỉ chân giây lát, chẳng hay đại tỷ có bằng lòng không?

Thúy Thúy thấy chàng gọi mình là Thúy đại tỷ, người mềm nhũn ngay, đưa mắt lườm chàng một cái rất tình tứ, rồi vừa cười vừa nói:

-Sách đệ, chúng ta đã đi khắp danh sơn của thiên hạ, thác nước đóng băng nhỏ nhỏ này thì đẹp dễ gì, chi bằng chúng ta kiếm hang động cỏ âu yếm nhau một lúc có hơn không?

Độc Cô Sách sợ Thúy Thúy tìm kiếm hang động sẽ bắt mình âu yếm với nàng nên chàng cố ý đề nghị ngồi nghỉ chân ở chỗ ngoài trời này. Bây giờ chàng nghe Thúy Thúy nói, chàng mới biết mình đoán không sai, nên chàng vội kiếm một tảng đá lớn ở cạnh đó ngồi xuống vừa cười vừa đáp:

-Thúy đại tỷ, chỉ cần đại tỷ không chê bai tiểu đệ, thì chúng ta sẽ kết làm vợ chồng sung sướng với nhau mãi mãi, hà tất phải nóng nảy nhất thời như vậy? Mấy lời nói đó khiến Thúy Thúy khoái trí vô cùng, và chính nàng cũng muốn thế thật, nên nàng tới cạnh chàng, ngồi xuống và hỏi:

-Ngu tử thấy Sách đệ đối xử với ngu tử rất tốt...

Độc Cô Sách đã quyết tâm muốn lấy lòng Thúy Thúy, nên chàng vội đỡ lời:

-Đại tỷ là người thiên hương quốc sắc, phong hoa tuyết trần, lần trước được đại tỷ yêu đương ở trong Tây Thi cốc, từ đó đến nay, ngày nào mà chả nhớ nhung đại tỷ.

Thúy Thúy kêu ôi chà một câu, ngẩng nhìn Độc Cô Sách một hồi mới nói tiếp:

-Mồm mép của Sách đệ ngọt ngào thực, nhưng ngu tử có mấy lời này muốn hỏi hiền đệ.

-Đại tỷ cứ hỏi đi, chuyện gì tiểu đệ biết thế nào cũng xin trả lời ngay.

Thúy Thúy ngồi xấp lại gần một chút rồi hỏi:

-Hiền đệ bảo thương và nhớ nhung ngu tử như thế sao ngu tử có viết lại mấy chữ ở Tây Thi cốc, hẹn hiền đệ đến Nguyên Tiêu tới Thái Hồ gặp gỡ nhau, sao không thấy hiền đệ tới phước?

Độc Cô Sách thấy mình đang nào cũng đã nói dối rồi thì nói dối luôn một thể, nên chàng giả bộ, lắc đầu thở dài đáp:

-Đại tỷ còn nhẫn tâm trách tiểu đệ như vậy. Vì đêm hôm Nguyên Tiêu đi phó ước với đại tỷ, suýt tý nữa Độc Cô Sách này bị chôn thân ở trong Thái Hồ.

Thúy Thúy thất kinh, vội hỏi tiếp:

-Cái gì? Hiền đệ có tới Thái hồ đấy à?

Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Vì quá nhớ đại tỷ, không đợi chờ đến ngày Nguyên Tiêu, đã vội đi Thái Hồ ngay. Hôm đó mới là ngày hai mươi tháng Chạp, tiểu đệ một mình bơi thuyền trên hồ, xông pha mưa khói và sương mù để tìm kiếm đại tỷ.

Thúy Thúy nghe tới đó liền nắm lấy tay chàng, mặt lộ vẻ an ủi hỏi tiếp:

-Không ngờ hiền đệ lại si mê như thế! Tội nghiệp thật! Thế sao ngu tỷ lại không gặp hiền đệ ở trong Thái Hồ?

Độc Cô Sách cau mày lại đáp:

-Sao đại tỷ chóng quên đến thế? Tiểu đệ đã chẳng nói suýt tý nữa thì bị toi mạng và vùi thân ở dưới Thái Hồ là gì?

Mặt lộ vẻ kinh hãi Thúy Thúy lại hỏi tiếp:

-Hiền đệ nói như vậy, chẳng lẽ hiền đệ gặp kẻ thù địch ở trong hồ chẳng?

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Tiểu đệ suốt ngày bơi thuyền đi tìm kiếm đại tỷ. Ngổ đầu tìm mãi cũng không thấy mỹ nữ đẹp như tiên này. Trái lại, lại tìm thấy một nàng Chi Phần La Sát.

Thúy Thúy ngạc nhiên hỏi:

-Chi Phần La Sát là ai thế?

Độc Cô Sách định râu khiêu khích Thúy Thúy càng thù hận Hoàn Vũ Cửu Sát thêm, nên chàng không chần chừ chút nào vội đáp ngay:

-Mặt mũi của người đó quái dị lắm, thật là hiếm có trên thế gian này, một nửa mặt nàng ta đầy những vết nhăn, trông như một bà cụ bảy mươi nhưng nửa mặt kia của nàng ta lại đẹp như tiên nữ cả tóc trên đầu cũng thế, một nửa trắng một nửa đen.

Nghe tới đó, Thúy Thúy đã vỡ nhẽ, vội đáp lời:

-Ước là ai, ra là y thị. Hiền đệ có biết thị tên là Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương người thứ năm của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát không?

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Đại tỷ nói rất đúng Đình Ngọc Sương gặp tiểu đệ, không biết hổ thẹn gì cả, định quyến rũ tiểu đệ giở những trò rất dâm dăng.

Thúy Thúy cả cười đỡ lời:

-Điều này không thể trách y thị được, mà chỉ nên trách hiền đệ tại sao lại có bộ mặt đẹp trai và thân hình vạm vỡ như thế này khiến cả thiên hạ trông thấy phải say mê ngay mới được. Nhưng không biết hiền đệ có nhận lời y thị làm bạn chí thân với Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương không?

Mặt đỏ bừng Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Sao đại tỷ lại coi rẻ tiểu đệ như thế? Đại tỷ phải biết từ khi tiểu đệ được gặp thần tiên ở trong Tây Thi cốc rồi, không còn để ý tới một thiếu nữ nào hết.

Thúy Thúy cau mày lại mỉm cười hỏi tiếp:

-Có thực ngoài ngu tỷ ra, hiền đệ không yêu một người nào phải không?

Thấy Thúy Thúy rất tin tưởng mình Độc Cô Sách càng nịnh thêm:

-Tiểu đệ không nói sai nửa lời.

Nói tới đó, chàng bỗng ngắt lời, mặt lộ vẻ hơi hờn giận, cau mày hỏi lại Thúy Thúy rằng:

-Tiểu đệ yêu đương đại tỷ như thế, trái lại đại tỷ không coi tiểu đệ vào đâu cả. Có phải thế không?

Thúy Thúy thấy chàng bỗng hỏi như thế, rất ngạc nhiên hỏi lại:

-Sao hiền đệ lại bảo ngu tỷ không coi hiền đệ vào đâu cả?

Độc Cô Sách bĩu môi đáp:

-Nếu đại tỷ chỉ yêu có mình tiểu đệ, thì sao lại định giới thiệu tiểu đệ cho Tần Diệu Liên như vậy?

Thúy Thúy mới vỡ lẽ, liền kêu “ồ” một tiếng rồi trả lời:

-Chả lẽ hiền đệ không biết đó là kế: thả cá săn sắt bắt con cá rô đấy ư? Nên sau khi thấy hiền đệ hiện thân một cái, ngu tỷ đã vội giới thiệu hiền đệ là Mộ Dung Bích và Độc Cô Kiên, chứ không cho Tần Diệu Liên biết rõ tên thật của hiền đệ. Đó chả là bằng cớ rất hiển nhiên là gì?

Độc Cô Sách thừa cơ hỏi tiếp:

-Tại sao đại tỷ lại gọi tiểu đệ là Mộ Dung Bích như vậy?

Điền Thúy Thúy cười ông ẹo nói:

-Tất nhiên việc này phải có nguyên nhân lát nữa tôi sẽ nói cho hiền đệ biết. Bây giờ hiền đệ hãy nói chuyện của hiền đệ cho tôi nghe trước đi.

Độc Cô Sách vội hỏi lại:

-Tôi còn có chuyện gì chưa nói xong nhỉ?

-Sau khi hiền đệ cự tuyệt không chịu làm bạn tri kỷ với Đình Ngọc Sương, thì y thị sẽ đối xử với hiền đệ như thế nào? Có phải từ yêu thành thù, và hờn ghen quá hoá tức giận phải không?

Độc Cô Sách cố ý nghiêng răng mỉm môi cố làm ra vẻ tức giận lớn tiếng đáp:

-Y thị... dùng Cửu Độc thần công đánh tiểu đệ một chưởng.

Điền Thúy Thúy nghe lời đó đã buột miệng kêu “ôi chà” một tiếng rồi vội cau mày hỏi tiếp:

-Cửu Độc thần công của Đinh Ngọc Sương ác lắm. Thế Sách đệ bị y thị đánh trúng không?

Độc Cô Sách giả bộ hổ thẹn, khẽ thở dài một tiếng rồi đáp:

-Y thị chẳng nói chẳng rằng, đột nhiên ra tay tấn công, cho nên tiểu đệ đã tránh rất nhanh, mà chỉ tránh được một chưởng thế của y thị thôi nhưng vẫn bị chưởng phong của y thị quét trúng. Tiểu đệ hoảng hốt ù té bỏ chạy, sau phải ở nhà một người đánh cá ở cạnh Thái Hồ dưỡng thương luôn mấy tháng liền.

Điền Thúy Thúy mới vỡ nhẽ nói tiếp:

-Thế ra Sách đệ ở nhà một người đánh cá dưỡng thương đây à thảo nào tôi đã tìm kiếm khắp Thái Hồ mà cũng không thấy hiền đệ đâu hết.

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên hỏi:

-Thúy đại tỷ, có thực đại tỷ đã đi Thái Hồ để chờ đợi tiểu đệ không?

Điền Thúy Thúy đôi mắt lim dim và rất mê hồn, mồn lại cười giọng dâm dăng đáp:

-Sách đệ nên nhớ, bất cứ nam hay nữ cũng đều như nhau hết sau một đêm ân tình ở Tây Thi cốc, Sách đệ đã ngày đêm nhớ nhung tôi, thì tôi cũng vậy, không lúc nào là quên được Sách đệ cả.

Độc Cô Sách nịnh hót vài câu khiến Điền Thúy Thúy cảm khái vô cùng, trái lại mấy câu trả lời của Điền Thúy Thúy lại làm cho chàng cảm thấy người nổi gai lên ngay. Vì chàng biết Điền Thúy Thúy đi Thái Hồ tuy vì mình thật, nhưng khi gặp Giang Tử Kỳ với Linh Thông đạo trưởng mà mình giả dạng, thì lại giở trò rất khó coi ra ngay. Đủ thấy Thúy Thúy là một thiếu nữ lòng độc ác như rắn rết, tính nết không khác gì hoa bèo trôi trên mặt nước, gặp đâu bám đấy, chứ không bao giờ chung tình với một ai hết.

Thúy Thúy lại cười rất lẳng lơ và nói tiếp:

-Tôi tìm không thấy Sách đệ, nản trí vô cùng, sau cũng gặp cả Đinh Ngọc Sương, tôi liền xung đột với chúng luôn.

Độc Cô Sách lại làm ra vẻ hậm hực, nghiêng răng mím môi đỡ lời:

-Thúy đại tỷ thế nào cũng phải cố diệt trừ Đinh Ngọc Sương cho tiểu đệ, như vậy tiểu đệ mới nguôi cơn hận được.

Điền Thúy Thúy cười ngắt lời đáp:

-Nếu chỉ có mình Đinh Ngọc Sương không thôi, thì tôi có thể giết y thị cái một, nhưng kẻ địch mà tôi đã gặp lại nhiều, ngoài Đinh Ngọc Sương ra, lại còn Uất Trì

Cảnh với Giang Tử Kỳ nữa.

Nghe tới đó Độc Cô Sách làm ra vẻ lo âu vội hỏi tiếp:

-Thúy đại tỷ một mình địch với ba kẻ ma đầu ấy chắc thế nào cũng bị thiệt thòi phải không?

Thúy Thúy tươi cười đáp:

-Kẻ địch người nhiều, mà mình chỉ có một thân một mình thì tất nhiên phải thiệt thòi chứ? Tôi gắng sức lắm mới giết chết được Giang Tử Kỳ. Nhưng rút cục vẫn bị Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương hợp tay đánh tôi té xuống hồ.

Độc Cô Sách thấy Thúy Thúy dám nói dối trước mặt mình là đã giết chết Giang Tử Kỳ, chàng không nhịn được cười, nhưng không dám vạch chuyện ấy ra mà chỉ làm ra vẻ ngạc nhiên nói tiếp:

-Như vậy Thúy đại tỷ với tôi lại cùng có kẻ thù chung nữa.

Thúy Thúy gật đầu:

-Phải, chúng ta có chung một kẻ thù, thì từ nay trở đi chúng ta phải thân thân ái ái với nhau, đừng có chia rẽ nhau nữa, như vậy mới có thể cùng nhau bàn việc trả thù được chứ?

Độc Cô Sách nghe Thúy Thúy nói từ nay trở đi hai người sẽ không chia rẽ nữa, mà trong lòng nổi gai lên ngay nhưng mặt vẫn phải làm ra vẻ hớn hở đáp:

-Tiểu đệ được Thúy đại tỷ thương yêu như vậy tất nhiên phải làm người trung thành duy nhất, suốt đời theo chị.

Thúy Thúy bỗng biến sắc mặt, lạnh lùng đỡ lời:

-Sách đệ nên nhớ câu: “Làm người trung thành duy nhất” đấy nhé, vì tôi là người rất hay ghen, nên tôi phát giác Sách đệ mà yêu người con gái khác, thì thế nào tôi cũng dùng thủ đoạn để huỷ người đó cho kỳ được mới thôi.

Độc Cô Sách nghe nói toát mồ hôi lạnh ra, lắc đầu thẳm.

Thúy Thúy lại giở trò lẳng lơ ra nói tiếp:

-Sách đệ ở Thái Hồ dưỡng thương, sao lại biết tôi ở Đơn Quế giáp trên núi La Phù mà tìm kiếm tới để gặp gỡ như thế?

Độc Cô Sách thở dài đáp:

-Sau khi lành mạnh, tiểu đệ đi ngao du khắp danh sơn của thiên hạ, phần thì giải sầu phần thứ hai là muốn tìm kiếm Thúy đại tỷ, không ngờ lại gặp được đại tỷ một cách dễ dàng như thế. Nhưng trong lúc đi đường, chỉ vì một sự hiểu lầm, tôi đã lỡ tay giết chết Dương Tiểu Đào con gái cưng của Âm Dương Song Ma nên hẹn vợ chồng của y thị qua Lâm Thanh Kiệt đến ngày mười sáu tháng tám sẽ gặp nhau trên núi La Phù để giải quyết mối thù ấy. Nhưng đến ngày kỳ hẹn, không thấy Âm Dương Song Ma tới phó hội, tiện thể ngao du tới núi La Phù ngẫu nhiên đi tới Đan

Quế giáp thì vừa gặp đại tỷ người mà tôi vẫn nhớ nhưng bấy lâu nay.

-Thế mới gọi là "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng" và cũng đủ thấy duyên phận của chúng ta đã định từ kiếp trước.

Nhưng còn việc Sách đệ giết chết Dương Tiểu Đào đã gây nên một mối hoạ rất lớn, Âm Dương Song Ma rất lợi hại, khi gặp họ, Sách đệ đừng có nhận mình là Độc Cô Sách thì hơn.

Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Đại trưởng phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ...

Không đợi chờ chàng nói dứt, Thúy Thúy đã lắc đầu vừa cười vừa đỡ lời:

-Sách đệ không nên cố chấp như thế. Vẫn biết cổ nhân có câu: "Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ" thật nhưng đại trưởng phu vẫn có thể tùy cơ ứng biến mà? Bây giờ Sách đệ hãy tạm ấy cái tên Mộ Dung Bích, đổi tên như thế có hai điểm lợi lớn, một là khỏi cần phải liều thân đấu với Âm Dương Song Ma, thứ hai chúng ta có thể tương kế tựu kế, khiến vợ chồng Song Ma đi đấu thí mạng với nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát. Kế mượn dao giết người ấy vừa cao minh vừa nhất cử lưỡng đắc, chẳng lẽ là liều mạng một cách vô ích hay sao?

—————oOo—————

31. Khéo Đùa Song Ma

Độc Cô Sách thấy Thúy Thúy nói rất có lý nhân lúc nàng ta nhắc đến Mộ Dung Bích chàng liền mỉm cười hỏi tiếp:

-Thúy đại tỷ phải cho tiểu đệ biết rõ, tại sao bắt tiểu đệ dùng cái tên Mộ Dung Bích như thế?

Thúy Thúy gục đầu vào vai Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Sách đệ, Mộ Dung Bích có thể nói là bà mai của chúng ta. Khi gặp Sách đệ tôi lại nhớ đến nàng ta. Lại thêm chữ Bích không có một tí gì phần son trong đó. Vì vậy mà nhân lúc tùy cơ ứng biến tôi mới tạm lấy tên họ của nàng để làm tên họ của Sách đệ.

Độc Cô Sách ngạc nhiên không hiểu, lại hỏi tiếp:

-Thúy đại tỷ càng nói tôi càng không hiểu, Sao Mộ Dung Bích lại là bà mai của chúng ta được?

Thúy Thúy cười khanh khách rất đậm đàng, rồi giơ ngón tay ngọc lên khẽ búng vào trán của Độc Cô Sách một cái, ra vẻ hờn giận, nghiêng răng mím môi nói:

-Sách đệ, tiểu quỷ ranh mãnh ở trước mặt người chị già này lại muốn giở trò phải không?

Độc Cô Sách nghe nói, giật mình đến phát một cái, vội phủ nhận:

-Thúy đại tỷ không nên đa nghi như thế, tôi không giở trò gì với đại tỷ hết.

Dùng giọng mũi kêu ” một tiếng, Thúy Thúy giả bộ hờn giận hỏi tiếp:

-Sách đệ còn không chịu nhận phải không? Tôi hãy hỏi hiền đệ, đêm hôm đó, trước khi vào Tây Thi cốc, có phải hiền đệ với Mộ Dung Bích hai người đã có lòng thương mến nhau rồi phải không?

Độc Cô Sách biết không thể nào giấu giếm được nữa, nên chàng cũng không do dự gì hết, vội đáp:

-Tuy tiểu đệ có quen biết Mộ Dung Bích thực, nhưng đó chỉ là sơ giao thôi.

Thúy Thúy gật đầu đỡ lời:

-Có thể mới là thật thà. Tôi cũng biết hai người mới quen biết nhau thôi, bằng không khi nào con nhỏ ấy lại tát hiền đệ một cái rồi hậm hực bỏ đi, mặc Sách đệ ở lại trong Tây Thi cốc sống chết ra sao cũng bất chấp.

-Đại tỷ nói như thế có ý nghĩa gì, có thể cho tiểu đệ biết rõ hết câu chuyện không?

Đã lâu Thúy Thúy không được gần đàn ông nên vừa gần gũi Độc Cô Sách, lửa dục đã bốc lên bùng bùng. Nàng liếc nhìn Độc Cô Sách một cái rất tình tứ rồi đáp:

-Không ngờ Sách đệ lại quên hết cả chuyện đêm ấy. Bây giờ Sách đệ muốn biết rõ câu chuyện thì phải thân thiện với tôi một chút thì tôi mới chịu nói.

Bất đắc dĩ Độc Cô Sách phải ôm Thúy Thúy vào lòng.

Nằm ở trong lòng Độc Cô Sách, Thúy Thúy có vẻ vui lòng, vừa cười vừa nói tiếp:

-Đêm hôm đó, ở trong Tây Thi cốc, có phải Sách đệ đã trúng phải chất độc của Tây Thi Thiệt không?

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng gật đầu. Thúy Thúy lại mỉm cười, nói tiếp:

-Khi Sách đệ đã trúng phải nọc độc của Tây Thi Thiệt, tất nhiên trong đơn điền phải nóng hổi, lửa dục bốc lên bùng bùng, thì vừa lúc ấy Mộ Dung Bích cũng vào trong Tây Thi cốc, Sách đệ trông thấy nàng ta vội ôm choàng lấy, yêu cầu nàng mây mưa với mình để được hái giắc mộng Tương Vương thần nữ.

Nghe tới đó, Độc Cô Sách càng hổ thẹn thêm, nhưng chỉ cau mày lại chứ không nói năng gì hết.

Thúy Thúy lại nói tiếp:

-Ngờ đâu con nhãi Mộ Dung Bích đã biết rõ, hễ người nào trúng phải nọc độc Tây Thi Thiệt, nếu nam nữ không hảo hợp với nhau, thì bị ngọn lửa ở trong người thiêu đến chết khô chết héo mà nói không thương hại Sách đệ chút nào lại còn giận dữ tát Sách đệ một cái rồi quay mình đi ra ngoài sơn cốc luôn.

Độc Cô Sách ngơ ngác đỡ lời:

-Tôi còn nhớ nàng ta có đánh tôi, và cũng còn nhớ nàng bỏ đi. Nhưng hình như nàng đi được một lúc lại quay trở lại.

Thúy Thúy nằm ở trong lòng chàng vừa nghe chàng nói, vừa cười giọng rất lẳng lơ nói tiếp:

-Chú em ngu ngốc ơi!Người quay lại đó là con Diên Thúy Thúy, lúc nào cũng thương yêu chú, chứ có phải con Mộ Dung Bích nhẫn tâm ấy đâu? Lúc bấy giờ tôi núp ở trong bóng tối, thấy Sách đệ đã bị chất độc ở trong người làm nguy, sắp sửa đến lúc tình khô tở cạn, tôi động lòng thương mà đành phải hy sinh hiến thân cho Sách đệ để cứu Sách đệ thoát chết. Nhờ có sự hy sinh đó, Sách đệ mới không bị làm bạn với mấy bộ xương khô nằm ngổn ngang trong Tây Thi cốc.

Thúy Thúy vừa đẹp vừa dâm đãng lại giáo hoạt vô cùng, lời nói dối của nàng nửa giả nửa thật, nhưng lại rất hợp tình hợp lý. Nàng chỉ giấu việc nàng cũng bị Tây Thi Thiệt đốt phải, khiến Độc Cô Sách nghe tới đó, dù biết nàng là một dâm ngoa đãng phụ mà cũng phải cảm động, vì nàng đã cứu mình thoát chết.

Sau khi hiểu rõ câu chuyện ở trong Tây Thi cốc, Độc Cô Sách lại cảm thấy bàng hoàng, ngừng mặt lên trời, ngẩn người ra không nói năng gì hết.

Lần này Thúy Thúy hiểu lầm Độc Cô Sách nên nàng nổi ghen ngay, cười khẩy và nói tiếp:

-Đàn ông đa số là có máu hiếu sắc. Tôi biết trong lòng của Sách đệ chưa quên được con nhãi Mộ Dung Bích đâu.

Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Sao Thúy đại tỷ lại hay ghen...

-Không phải là tôi hay ghen đâu. Tôi biết con nhãi ấy có một ma lực rất mạnh khiến người đàn ông nào trông thấy nó cũng không sao quên được. Nhưng bây giờ ma lực của nó đã hết rồi. Tôi cũng không lo ngại gì chuyện Sách đệ say mê nó.

Độc Cô Sách thấy Thúy Thúy nói như vậy rất kinh ngạc vội hỏi:

-Có phải Mộ Dung Bích đã chết rồi đấy không?

Thúy Thúy lắc đầu, vừa cười vừa đáp:

-Nó chưa chết, nhưng đối với Sách đệ thì bây giờ nó cũng như chết vậy.

Thấy nàng nói như thế, Độc Cô Sách càng thắc mắc không hiểu thêm, liền cau mày hỏi:

-Thúy đại tỷ nói như thế là nghĩ a lý gì?

-Chính mắt tôi đã trông thấy nó cắt tóc đi tu rồi.

Độc Cô Sách cả kinh, vội hỏi tiếp:

-Tại sao cô ta lại có ý nghĩ tiêu cực như thế?

-Tại sao Mộ Dung Bích lại cắt tóc đi tu, điều này tôi không biết rõ, nhưng cứ

biết hiện giờ nó đã khoác cái áo ni cô vào, chán nản sự đời rồi, thì Sách đệ không nên còn tỏ lòng yêu đương một đệ tử của Phật đã cắt tóc đi tu và phá quấy sự thanh tu của cô ta nữa.

Để ý nhìn vẻ mặt Thúy Thúy, Độc Cô Sách biết nàng nói thật, nên chàng càng kinh ngạc thêm hỏi tiếp:

-Đại tỷ thấy cô ta tu ở am nào thế?

Thúy Thúy ngừng đầu nhìn Độc Cô Sách vừa cười vừa hỏi lại:

-Bây giờ Sách đệ đã tin không phải vì ghen mà tôi không chịu nói chuyện đó cho hiền đệ hay đấy chứ? Tôi chỉ biết nó đã cắt tóc đi tu chứ không biết vì lẽ gì, và tu ở am nào?

Độc Cô Sách cau mày lại, đang định hỏi tiếp thì Thúy Thúy đã biết ý ngay, vội cướp lời nói tiếp:

-Sách đệ, tôi biết thế nào hiền đệ cũng hỏi tôi vấn đề đó. Trong khi tôi đang ngao du giang hồ, thì bỗng gặp Mộ Dung Bích đã cắt tóc mặc áo ni cô, tay cầm phát trần, cho nên tôi mới biết nó xuất gia tu hành. Còn tại sao nó lại cắt tóc đi tu, và tu ở am nào, thì tôi không biết rõ.

Độc Cô Sách nghe nàng ta nói xong kêu “ồ” một tiếng, trong lòng rầu rĩ và băn khoăn vô cùng.

Bây giờ chàng nghe Thúy Thúy nói, mới biết Mộ Dung Bích là người rất trong sạch, chứ không phải là một dâm ngoa đàng phụ mà mình tưởng thì tất nhiên chàng rất muốn thi hành cuộc hôn nhân với Bạch Phát Quỷ Mẫu ở trên Lân Vân Phong. Ngờ đâu chàng đang định đi kiếm Mộ Dung Bích để kết hôn, thì tin chẳng lành lại đến. Chàng không hiểu tại sao Mộ Dung Bích lại cắt tóc đi tu và tu ở am nào, bây giờ biết đi đâu mà tìm thấy nàng.

Thúy Thúy thấy Độc Cô Sách cứ ngẩn người ra hai mắt như có nước mắt chảy quanh, liền nổi ghen ngay, dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng và ngồi ngay dậy.

Độc Cô Sách đã biết rõ sự thực hư, tuy muốn tìm cơ hội để thoát thân, nhưng vẫn sợ nàng đột nhiên dở mặt sẽ sử dụng La Hán đặng tâm hoàn, hay những ám khí vô hình, vô sắc, vô thanh, vô xứ, đối phó thì mình không biết đâu mà chống đỡ, cho nên chàng vẫn gượng cười hỏi tiếp:

-Sao bỗng dưng Thúy đại tỷ lại giận tiểu đệ như thế?

Thúy Thúy cười khẩy đáp:

-Ai mà chả tức giận? Sách đệ không àu yếm một người đã xả thân cứu mình, và đã có tình nghĩa vợ chồng với mình một đêm rồi, mà lại cứ đi nhớ con nhãi Mộ Dung Bích đánh hiền đệ một cái tát, và còn nhả tâm để cho hiền đệ chết khổ, chết sở...

Không đợi chờ Thúy Thúy nói xong, Độc Cô Sách đã gượng cười đỡ lời:

-Sao Thúy đại tỷ lại bảo tôi không chịu âu yếm với đại tỷ, vừa rồi chúng ta chẳng ôm ấp nhau là gì?

Thúy Thúy hớn hờ:

-Thế mà gọi được là âu yếm ư? Thối Sách đệ đừng có mặt công ở đây chiều chuộng tôi nữa, mau đi mà kiếm Mộ Dung Bích của Sách đệ đi.

Chàng vội đáp:

-Có phải là tôi nhớ Mộ Dung Bích, đó là do lòng hiếu kỳ thúc đẩy, tôi đoán chắc cô ta thế nào cũng bị một sự kích thích rất lớn, cho nên mới chịu cắt bộ tóc, một vật mà đàn bà con gái quý nhất như vậy! Đại tỷ thử nghĩ xem, tôi với nàng ta chỉ quen biết nhau có một lần thôi, như vậy nàng ta so sánh với đại tỷ sao được? Và có khi nào tôi lại thân với nàng ta, mà bạc với đại tỷ?

Mấy lời của chàng rất khéo léo, khiến Thúy Thúy nghe xong đang hờn cũng phải vui mừng, liền lườm Độc Cô Sách một cái, rồi cười khi nói tiếp:

-Sách đệ nói như thế, thì có bao giờ tỷ lại hờn giận được!

Độc Cô Sách thấy đối phó với Điền Thúy Thúy quả thật nhứt đầu khôn tả, vì dù sao chàng cũng là một người hào hiệp, rất ghét những người có tính dâm dăng như nàng. Nhưng khi ở Tây Thi cốc nhờ có nàng mà mình thoát chết, nên chàng không thể nào đối bạc bẽo với nàng ta một cách quá đáng được.

Bây giờ chàng đã biết Mộ Dung Bích là người thanh bạch, chàng chỉ muốn rời khỏi ngay con người dâm dăng để khỏi bị lỗ chân lại sa vào lưới dục tình lần nữa, thì còn mặt mũi nào gặp lại ân sư, chị họ, Bạch Phát Quỷ Mẫu, Ôn Băng và cả Mộ Dung Bích các người nữa.

Nhưng phải làm cách nào thoát thân một cách êm đẹp khiến Thúy Thúy không tức giận và không kịp giở những thuốc mê ra đối phó mình. Bằng không Thúy Thúy sẽ đau lòng và cho mình là kẻ vô tình.

Độc Cô Sách vẫn tự cho mình là người rất thông minh, nhưng lúc này cũng không nghĩ được kế vẹn toàn, thì Thúy Thúy đã bắt đầu giở thủ đoạn ra tấn công rồi.

Nàng cau mày lại, làm ra vẻ ai oán, ông ẹo đi tới trước mặt Độc Cô Sách, giơ hai cánh tay ngọc lên khê để lên vai chàng, hàm răng trên cắn môi dưới, cất tiếng cười mê hồn lạc phách, rồi nàng mới dùng giọng lẳng lơ đa tình mà khê hỏi:

-Sách đệ đang ngăn người ra nghỉ ngơi gì thế, hiền đệ đã biết lẽ phải trái rồi, có mau cùng Thúy Thúy âu yếm một hồi, để cho già này nguôi cơn giận mới phải chứ?

Thúy Thúy đã có mặt tuyệt đẹp, lại có thủ đoạn câu hồn già dặn hơn người, và

lúc này mặt đối mặt, nàng giả hồn giả mùng, hơi thở ra thơm như hoa lan, đừng nói là Độc Cô Sách, một thanh niên vừa anh tuấn vừa phong lưu, dù có là một anh hùng gan dạ sắt đá thay vào địa vị đó cũng khó chống đỡ nổi thế công ấy của nàng. Sự thực Độc Cô Sách muốn kháng cự lại cũng không khó, chỉ xuất kỳ bất ý, nhân lúc Thúy Thúy bị lửa dục che lấp hai mắt người hầu như say mê, mà chàng giở “Đại Bi thừa công” tuyệt học sư môn ra đánh mạnh vào người nàng ta một chưởng, thì Lục Y U Linh sẽ bị đưa xuống dưới địa ngục, mà giở trò phong lưu ra trước mặt vua Diêm vương ngay tức thì.

Nhưng khuyết điểm của Độc Cô Sách là chàng nhận nhầm Thúy Thúy là ân nhân cứu mình thoát chết, như vậy chàng đang tâm hạ độc thủ giết hại nàng ta sao được?

Lúc ấy Thúy Thúy sắp kề gần môi Độc Cô Sách, khiến Độc Cô Sách lo âu, trống ngực đập rất mạnh, người toát mồ hôi lạnh, thì may thay, đột nhiên lại có cứu tinh ở đâu tới.

Cứu tinh đó là một chuỗi chuông vàng nho nhỏ, bỗng ở đâu bay tới, đem theo tiếng kêu “kính coong kính coong” như tiếng nhạc rất vui tai, và cắm ngay vào vách đá ở cách chỗ Độc Cô Sách chừng hai trượng.

Không khác gì tiếng chuông sớm, tiếng chuông hôm, làm cho lòng lợi dụng phải tỉnh ngộ ngay, bởi vì chuông vàng ấy vẫn còn kêu “loong coong” hoài. Không ngờ tiếng kêu nho nhỏ ấy mà lại có oai lực mạnh vô cùng, đã làm cho lửa dục của Thúy Thúy tắt ngóm ngay.

Chuỗi chuông vàng vừa ghim vào vách đá, thì Thúy Thúy đã lộ vẻ kinh hãi ngay, vội quay người lại đứng sát cánh với Độc Cô Sách.

Lúc ấy sau tảng đá lớn ở cách hai người chừng hai trượng bỗng có một người đàn bà áo đen thung thảng bước ra. Người này tuổi trạc bốn mươi mặt tuyệt đẹp, nhưng sắc da nhợt nhạt như không có sắc màu và cũng tựa như một người ốm nặng vừa mới khỏi, hai mắt sâu hoắm, đôi ngươi bao hàm một vẻ rất độc ác.

Ba người nhìn nhau một hồi, người đàn bà áo đen khẽ cười khẩy hỏi trước:

-Cô nương mặc áo xanh kia, cứ xem vẻ mặt của cô nương chắc cô nương đã nhận ra bảy cái chuông của kẻ này rồi đấy chứ?

Thúy Thúy gật đầu đáp:

-Đó là Thất Nhu Linh, có thể xuyên qua được mấy lớp bông, đánh vỡ được cả sắt đá.

Cái câu ”Thất Nhu Linh không vẽ gì rùng rợn hết, nhưng Độc Cô Sách thoáng nghe đã giật mình kinh hãi, chàng nhìn thẳng vào người đàn bà áo đen, bụng bảo dạ rằng:

”Không ngờ người đàn bà áo đen đẹp như thế này, lại là Thất Nhu Âm Ma Lục Châu vợ Dương Ma?”

Chàng chưa nghĩ ngợi xong, đã thấy người đàn bà ấy đến hỏi Thúy Thúy:

-Người đã nhận ra được Thất Nhu Linh của ta như vậy, kẻ người cũng là nhân vật có tai có mắt trong võ lâm đương thời đấy.

Thúy Thúy trợn ngược đôi lông mày lên mỉm cười đáp:

-Tên tôi là Điền Thúy Thúy, người ta vẫn thường gọi tôi là Lục Y U Linh, chỉ có một chút tên tuổi ở trong võ lâm này thôi.

Mỹ phụ hắc y giơ cái tay áo vừa to vừa rộng và chìa cánh tay nhợt nhạt chỉ Độc Cô Sách hỏi:

-Còn y là ai?

Thúy sợ Độc Cô Sách lộ chân tướng, vội cướp lời đáp:

-Chàng là Mộ Dung Bích.

Người đàn bà nọ lại hỏi tiếp:

-Bây giờ ta hỏi ngươi về hai vấn đề này trước.

Thúy Thúy vén mặt lên khẽ đáp:

-Hỏi hay không là tùy ở người, còn trả lời hay không thì phải xem chúng tôi có cảm hứng hay không.

Người đàn bà áo đen mặt hơi lộ vẻ kinh ngạc hỏi tiếp:

-Người nhận ra được Thất Nhu Linh, chẳng lẽ không nhận ra được lai lịch của ta hay sao?

Thúy Thúy tươi cười đáp:

-Sao tôi lại không biết, người là Thất Nhu Âm Ma Sở Lục Châu trong nhóm Âm Dương Song Ma, đã từng oai trấn bát hoang. Và người ta còn ban cho các người hai câu: “Huyết Âm Thần kiếm, Vô Anhr kiếm, Tiêu Hồn bảo phiến, Đoạt Hồn câu” chứ gì?

Sở Lục Châu nghe nói kêu “ủa” một tiếng lại hỏi tiếp:

-Người đã biết lai lịch của ta, thì phải biết tính nết của ta như thế nào, lại dám không trả lời câu hỏi của Thất Nhu Âm Ma này hay sao?

Thúy Thúy cười vẻ rất kiêu ngạo, lớn tiếng đáp:

-Thất Nhu Âm Ma nổi danh vào hồi năm xưa, còn Lục Y U Linh thì dương oai vào lúc đương thời. Tuy Sở Lục Châu giết người không chớp mắt, nhưng còn Điền Thúy Thúy lấy đầu lâu người, máu vãi năm thước cũng không bao giờ cau mày hết. Cho nên người hỏi tôi một cách lễ phép, thì đừng nói hai câu, mà trăm nghìn câu, Thúy Thúy này hễ biết là trả lời liền và đã trả lời, thì trả lời đến nơi đến chốn. Chứ còn người mà tự phụ không coi ai vào đâu, thì ThúyThúy này có trả lời khonog,

phải xem gái này có cao hứng hay không mới được.

Lời nói của Thúy Thúy rất đặc thế, không tự phụ mà cũng không tỏ ra mình hèn kém, khiến Độc Cô Sách phải khen ngợi thầm.

Sở Lục Châu nghe nói, trợn ngược đôi lông mày lên mặt lộ sát khí, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng rất ác độc, nhưng y thị nhìn kỹ Thúy Thúy một hồi, thì sát khí ở trên mặt của y thị bỗng biến dần, trái lại lộ vẻ tươi cười hơn hử nói tiếp:

-Tôi thực không ngờ ở trong núi La Phù này lại gặp được một nhân vật xuất sắc như Điền cô nương. Bây giờ Sở Lục Châu muốn thỉnh giáo cô nương hai vấn đề, thứ nhất là Điền cô nương ở quanh Lãnh Vân Phong này có gặp một thiếu niên có cái tên là Độc Cô Sách không?

Độc Cô Sách yên trí Thúy Thúy thế nào cũng chối là chưa hề gặp Độc Cô Sách bao giờ như đối phó với Dương Thúc Độ ở trong Đơn Quế giáp vậy.

Ngờ đâu nàng ta lại mỉm cười gật đầu trả lời Sở Lục Châu rằng:

-Sở đại tỷ thực là hỏi đúng người, tiểu muội đã được gặp Độc Cô Sách rồi.

Lục Châu hai mắt lại hơi lộ hung quang và hỏi tiếp:

-Còn vấn đề thứ hai tôi muốn hỏi là cô nương đã gặp chồng tôi là Dương Thúc Độ trên núi La Phù này chưa?

Thúy Thúy không chần chờ gì cả, mỉm cười đáp:

-Cả hai người tiểu muội đều gặp cả.

Độc Cô Sách đứng cạnh đó, nghe thấy nàng ta nói như vậy trong lòng rất thắc mắc và nhất thời không sao đoán ra được Thúy Thúy sẽ đặt điều gì để nói dối Âm Ma và đùa rởn đối phương một phen?

Lục Châu nghe thấy Thúy Thúy nói đã cùng gặp cả chồng mình lẫn Độc Cô Sách, liền mỉm cười hỏi tiếp:

-Tôi lại xin thỉnh giáo cô nương một vấn đề nữa. Hiện giờ chồng tôi với Độc Cô Sách đang ở đâu?

Thúy Thúy cố ý cau mày lại, làm ra vẻ rất tiếc rồi thủng thẳng đáp:

-Tôi xin báo một tin buồn cho Sở đại tỷ hay, là hai người đó đã có một người xuống âm ty rồi?

Sở Lục Châu nghe nói rùng mình, vội la lớn:

-Hả! Độc Cô Sách... y bị chồng tôi giết chết mà phải xuống dưới âm ty là dĩ nhiên rồi.

Không đợi chờ Lục Châu nói dứt, Thúy Thúy đã lắc đầu đỡ lời:

-Đại tỷ đoán lầm rồi, Độc Cô Sách không bị chồng đại tỷ giết chết.

Lục Châu càng kinh hãi thêm, với giọng run run hỏi tiếp:

-Điền... Điền cô nương nói... như thế là nghĩa lý gì? Chẳng lẽ chồng tôi lại bị... bị

Độc Cô Sách giết chết chẳng?

Thúy Thúy lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Xin đại tỷ chớ quá lo âu như thế, chồng của đại tỷ không phải là bị Độc Cô Sách giết chết đâu.

Lục Châu nghe nói sầm nét mặt, giận dữ nhìn Thúy Thúy quát hỏi tiếp:

-Thúy Thúy, ngươi đừng có đùa rồn với ta như thế. Vừa rồi ngươi nói chồng ta với Độc Cô Sách một chết một bị thương, lại bảo hai người đó không giết lẫn nhau. Như vậy thì thì người bị chết đó là ai?

Thúy Thúy cũng sầm nét mặt lại cười khẩy đáp:

-Sở Lục Châu, người đừng có thị mình già nua mà làm bộ làm tịch, hơi tỷ là nổi khùng. Chả lẽ Độc Cô Sách với Dương Thúc Độ không thể bị người thứ ba giết chết được hay sao?

Lục Châu thất kinh và ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Trong đó còn có người thứ ba ư? Có phải là Lưu Vân Tiên Tử Tạ Dật Tư người chưởng môn của phái Điểm Thương không?

Thúy Thúy cười khẩy một tiếng ngừng đầu nhìn lên trời không thềm trả lời.

Lục Châu biết thái độ vừa rồi của mình hơi quá trớn đã thất lễ với đối phương, nay vì muốn biết tin tức của chồng mình bị thương như thế nào, nên y thị đành phải gượng cười xin lỗi.

-Xin Điền cô nương thứ lỗi cho ngu tỷ, vì ngu tỷ thương chồng quá đỗi, nên nhất thời mới lỡ lời thất lễ với cô nương như thế. Mong cô nương lượng thứ cho và xin cho biết tình hình lúc bấy giờ ra sao, Lục Châu tôi sẽ cảm ơn vô cùng.

Thúy Thúy vừa cười vừa đáp:

-Sở đại tỷ hỏi tôi như vậy, là đại tỷ nhờ vả tôi, chứ có phải là tôi nhờ vả đại tỷ đâu, nên thái độ của đại tỷ phải khách sáo một chút mới phải.

Lúc này Lục Châu đang cần người thật, đành phải chịu nhịn mà gật đầu nhận lỗi.

Thúy Thúy mỉm cười nói tiếp:

-Hình như ngày mười sáu tháng tám thì phải? Hôm ấy tôi vừa lên đỉnh núi Lãnh Vân, thì trông thấy Độc Cô Sách đang kịch chiến với Dương Thúc Độ, lang quân của đại tỷ.

Lục Châu kêu “ồ” một tiếng và thở dài:

-Ngày hôm mười sáu tháng tám ư? Có lẽ chồng tôi phải gở hết tốc lực khinh công ra đi ngày đêm không nghỉ chân, mới kịp ngày hẹn ước ấy?

Lúc này Thúy Thúy mới phát giác là mình đã quên khi gặp Dương Thúc Độ ở trong Đơn Quế giáp, Thúc Độ đã nói vì đến chậm một bước nên không gặp được

Độc Cô Sách. Như vậy lời nói dối của mình có phải là đã có chỗ sơ hở rồi không? Nhưng nàng không còn tiện cải chính cứ nói tiếp:

-Độc Cô Sách tuổi đã trẻ, võ công lại kém thì địch làm sao nổi lang quân của đại tỷ, nên y bị dồn tới chỗ mép sườn núi cạnh vực thẳm, tính mạng của y thực là nguy hiểm cực độ...

Lục Châu nghe tới đó đã cười khẩy một tiếng và xen lời nói:

-Tôi biết ngay mà, những kẻ hậu bối vô danh địch làm sao nổi chồng tôi cơ chứ.

Thúy Thúy vừa cười vừa nói tiếp:

-Trong lúc lang quân của đại tỷ đang chăm chú gỡ tuyệt học ra đánh Độc Cô Sách rớt xuống vực thẳm sâu muôn trượng thì đột nhiên phía sau lưng Dương đại ca bỗng có hai cái bóng người xuất hiện.

Lục Châu vội hỏi:

-Hai người đó là ai thế?

Thúy Thúy vừa cười vừa đáp:

-Hai người đó nên nói là bạn già của Sở đại tỷ thì đúng hơn. Một người là Kim Phiến Thư Sinh Giang Tử Kỳ còn một người nữa là Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương.

Lục Châu nghe nói thất thanh hỏi:

-Sao? Hai tên ma đầu ấy vẫn chưa chết ư?

Thúy Thúy biết Lục Châu đã lâu không bước chân vào giang hồ, nên không hay biết tí gì về chuyện bên ngoài cả. Nàng liền đáp:

-Hoàn Vũ Cửu Sát định mùa sang năm ở trong Ly Hồn cốc tổ chức một cuộc đại hội gọi là Thiên Nam đại hội để gây lại thanh thế xưa. Chả lẽ Sở đại tỷ lại không biết chuyện này hay sao?

Lục Châu lắc đầu đáp:

-Tôi có biết gì đâu, xin Điền cô nương cứ nói tiếp đi? Sau khi Tử Kỳ với Ngọc Sương hiện thân, chúng có hạ độc thủ đối phó với chồng tôi cùng Độc Cô Sách không?

Thúy Thúy gật đầu đáp:

-Sở đại tỷ đoán không sai chút nào. Đình Ngọc Sương dùng Cửu Độc thần công đẩy Độc Cô Sách rơi xuống vực thẳm, còn Giang Tử Kỳ thì gỡ Đoạt Mệnh Kim mang ra tấn công lang quân của đại tỷ tức thì.

Độc Cô Sách nghe tới đây mới biết dụng ý của Thúy Thúy ra sao, trong lòng cũng phải khen phục thẳm. Thì ra nàng muốn làm cho Sở Lục Châu thù hằn với bọn Hoàn Vũ Cửu Sát, sẽ thực hiện kế hoạch mượn dao giết người.

Lục Châu nghe Thúy Thúy nói chồng bị “Đoạt Mệnh Kim mang” của Giang Tử

Kỳ bắn trúng, liền cười khẩy và xen lời nói:

-Điền cô nương, với nội công của chồng tôi thâm hậu như thế, dù có Đoạt mệnh kim mang của Giang Tử Kỳ bắn trúng vài mũi, cũng không hề hấn gì, chỉ hơi bị thương một chút thôi. Chồng tôi chỉ cần kiếm một nơi nào tĩnh mạch, vận nội công chữa thương là sẽ khỏi ngay.

Thúy Thúy giả bộ rất giống, vội hỏi lại Lục Châu rằng:

-Sở đại tỷ, tiểu muội mục kích việc đó nhưng vẫn không hiểu tại sao Giang Tử Kỳ với Ngọc Sương nổi danh cùng với vợ chồng đại tỷ mà lại đột nhiên hạ độc thủ giết hại Dương đại ca như thế?

-Ba mươi năm về trước, chồng tôi đã đấu với Giang Tử Kỳ một trận, Tử Kỳ đã bị chồng tôi đánh cho một chưởng.

Thúy Thúy nghe nói mừng thầm thấy lời bịa đặt của mình lại đúng với sự thật liền mỉm cười nói tiếp:

-Giang Tử Kỳ với Đinh Ngọc Sương thấy ra tay tấn công có kết quả như vậy, liền cười ha hả với nhau. Chúng cho là Âm Dương Song Ma, hiện giờ Dương Ma đã bị thương khó mà sống, chỉ còn lại một mình Âm Ma, thì làm sao mà tác oai tác quái được, và dù có hay tin cũng đâu dám đi Ly Hồn cốc để trả thù? Dù Âm Ma có đi tới Ly Hồn cốc để trả thù đi chăng nữa, cũng chẳng khác gì con thiêu thân bay vào ngọn lửa, như vậy có phải là Hoàn Vũ Cửu Sát sẽ độc bá vô lâm không? Lục Châu nghe thấy Thúy Thúy nói như thế lửa giận bốc lên đùng đùng, trợn ngược đôi lông mày lên nói tiếp:

-Chúng chỉ giỏi cái trò tấn công lên người ta thôi, chứ nếu chính thức đối diện với nhau, thì không phải Lục Châu này nói khoác, trong nhóm Cửu Sát, không có một tên nào địch nổi tôi hết.

Thúy Thúy thấy mình đã chọc tức Âm Ma quá nhiều rồi, liền tăng bốc y thị mấy câu nên mỉm cười nói:

-Cái đó là lẽ tự nhiên rồi, chỉ một môn Huyết ảnh thần trâm của Sở đại tỷ, cũng đủ làm cho bọn Hoàn Vũ Cửu Sát kinh hồn khiếp đảm.

Lục Châu định hỏi rõ câu chuyện sẽ hạ độc thủ giết chết Thúy Thúy, người đã nói xỏ xiên mình với thiếu niên tên là Mộ Dung Bích kia tại chỗ. Nhưng bây giờ nghe Thúy Thúy tăng bốc mình mấy câu, sự tức giận đó đã tiêu tán dần, liền thủng thẳng đáp:

-Cám ơn Điền cô nương đã cho biết rõ câu chuyện ấy, Lục Châu xin cáo biệt.

Lúc này Thúy Thúy rất vui vẻ, tủm tỉm cười nói với Lục Châu:

-Sở đại tỷ đã ẩn tích lâu năm, ngày hôm nay mới hiện thân ở trên núi La Phù này. Thúy Thúy hâm mộ đại tỷ đã lâu, sao chưa chi đại tỷ đã vội bỏ đi như vậy,

không để cho tiểu muội được tận chút tình địa chủ?

-Lục Châu xin tâm lãnh lòng tốt của Điền cô nương, và xin khất đến một ngày khác thể nào cũng cảm ơn cô nương. Vì bây giờ không những tôi phải đi tìm chồng tôi để giúp ông ta một tay cứu chữa vết thương bị kim mang bắn trúng. Đồng thời tôi còn muối tới Ly Hồn cốc, phá cho chúng một phen, thậm chí không thể cho chúng tổ chức nổi Thiên Nam đại hội là khác.

Nói xong y thị giơ tay lên vẫy một cái để chào rồi quay người đi luôn, như một luồng khói đen chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Thúy Thúy chờ ÂmMa đi khỏi, mới cất tiếng cười lạnh lạnh nói với Độc Cô Sách rằng:

-Sách đệ thấy thủ đoạn của Thúy Thúy này ra sao?

Độc Cô Sách vừa kinh hãi vừa kính phục gật đầu đáp:

-Lợi hại thực! Lợi hại thực!

Thúy Thúy cười khanh khách nói tiếp:

-Trong lúc đột ngột Thúy Thúy vận dụng trí tuệ nói dối Âm Ma, kết quả lại nảy nở ra ba điều diệu dụng.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Điều kế của đại tỷ quả thực tinh diệu vô cùng, nhưng làm thế nào có được những ba công hiệu tuyệt diệu như thế?

—————oOo—————

32. Anh Hùng Thoát Khỏi Quan Ải Mỹ Nhân

Thúy Thúy lại tủm tỉm cười đáp:

-Sao lại không?Hiệu dụng thứ nhất, là khiến Sách đệ có thể thoát khỏi tai kiếp lớn một cách rất dễ dàng. Diệu dụng thứ hai là đánh lừa được Sở Lục Châu, khiến y thị phải đi kiếm Ngọc Sương trả thù, như vậy cũng gián tiếp trả được mối thù cho chúng ta đã bị Ngọc Sương đả thương và đánh té xuống Thái Hồ...

Độc Cô Sách xen lời tiếp;

-Thúy đại tỷ, Kim Phiến Thư Sinh đã chết sao đại tỷ lại còn nhắc nhở tới y làm chi?

Thúy Thúy vừa cười vừa đáp:

-Sở Lục Châu làm sao biết được cái tin Giang Tử Kỳ bị chết? Hơn nữa hình như tôi đã nghe qua ai nói Tử Kỳ với Thúc Độ có mối thù riêng với nhau, nên tiện thể tôi mới đưa tên Tử Kỳ ra như thế. Ngờ đâu nói dối lại gặp thời và còn làm cho những lời nói dối trên tăng thêm chân thực cảm.

Độc Cô Sách mỉm cười hỏi tiếp:

-Hai điều diệu dụng ấy, tiểu đệ đã đoán được từ trước rồi nhưng còn diệu dụng thứ ba thì huyền diệu quá, tiểu đệ không sao đoán ra được.

Thúy Thúy chỉ tay vào chuỗi Thất Nhu Linh cắm ở trên vách đá mỉm cười trả lời:

-Lục Châu hấp tấp bỏ đi, quên cái chuỗi chuông vàng kia. Như vậy chúng ta có thể lợi dụng vật đó để làm điều diệu dụng thứ ba của chúng ta?

Độc Cô Sách thấy nàng ta nói như thế vẫn thắc mắc không hiểu hỏi tiếp:

-Chuỗi Thất Nhu Linh ấy chỉ là biểu hiện riêng của Sở Lục Châu thôi, chứ lợi dụng sao được?

Thúy Thúy tủm tỉm cười, nhún vai một cái, người đã phi lên cao mấy trượng, chỉ giờ tay ra khẽ giựt một cái, chuỗi Thất Nhu Linh đã bị rút ra khỏi vách đá.

Độc Cô Sách đang đoán xem nàng ta lấy chuỗi chuông vàng kia làm gì thì đã thấy nàng chấp hai tay lại, bóp bẹp chuỗi chuông ấy luôn. Chàng càng ngạc nhiên thêm, cau mày hỏi tiếp:

-Vừa rồi đại tỷ nói có thể lợi dụng được chuông ấy, tại sao bây giờ đại tỷ lại huỷ bỏ đi như thế?

Thúy Thúy thùng thảng đáp:

-Phải phá huỷ nó như thế mới có diệu dụng.

-Đại tỷ nói như thế, tiểu đệ lại càng không hiểu thêm.

Cười vẻ huyền bí mấy tiếng. Thúy Thúy mới trả lời:

-Chúng ta đi thôi. Bây giờ hãy cảm phiền Sách đệ chịu khó bực mình một chút chúng ta phải đi ngay Đơn Quế giáp chờ đi tới đó thì hiền đệ sẽ vỡ nhẽ ra ngay.

Độc Cô Sách lại cau mày đáp:

-Lại đi Đơn Quế giáp lần nữa ư? Không hiểu tại sao, hễ trông thấy Tần Diêu Liên là tiểu đệ đã thấy nhức óc liền.

Thúy Thúy thất cười:

-Sách đệ không nên nhức đầu, cứ việc yên trí, từ nay trở đi có ngu tỷ đi cạnh luôn, không bao giờ chia rẽ nhau. Ớt nào mà chả cay, khi nào tôi lại chịu để cho Tần Diêu Liên gần gũi Sách đệ để chia xẻ hạnh phúc của tôi cơ chứ?

Nghe thấy Thúy Thúy nói câu sẽ không bao giờ chia rẽ, Độc Cô Sách cảm thấy đau đầu nhức óc thật sự chàng không biết làm cách nào để xa lánh được Thúy Thúy, người đã giao cấu với mình rồi và còn cứu mình thoát chết nữa.

Vừa đi vừa nghĩ ngợi, Độc Cô Sách đi theo Thúy Thúy không bao lâu đã tới Đơn Quế giáp khẩu rồi.

Thúy Thúy vội vận công lấy sức vọng vào trong giáp:

-Tần đại tỷ, Dương đại ca đã toại nguyện giấc mộng tương tư chưa? Tiểu muội

với Mộ Dung Bích lão đệ tới xin chén rượu mừng của hai vị đây.

Tần Diệu Liên đã vừa cười vừa mắng đùa trả lời ngay:

-Điền gia tiểu muội đừng có chê bai người ta nữa, mình với Mộ Dung Bích chả cũng thả chí tang bồng rồi, chứ có khi nào hiền muội lại chịu để yên cho Mộ Dung lão đệ?

Thúy Thúy vội dắt tay Độc Cô Sách tiến thẳng vào trong bụi cây rậm rạp và đã thấy Diệu Liên với Thúc Độ đang đối ẩm với nhau, cả hai đều lộ vẻ đắc trí vô cùng.

Thấy thái độ của hai người như vậy, khi nào Thúy Thúy con người vừa dâm dăng vừa đáo để lại chịu để yên cho nên nàng cười khanh khách nhìn Diệu Liên nói:

-Không phải tiểu muội nói khoác, hai chúng tôi rất đứng đắn và thanh bạch, chứ có như đại tỷ đầu bù tóc rối, đôi mắt lơ đãng kia, hiển nhiên là đã bị Dương đại ca cấu xé như ăn thịt một con cừu non vậy.

Mấy lời nói bóng ẩn của Thúy Thúy đã khiến Dương Thúc Độ một lão ma đầu giàu kinh nghiệm như thế cũng phải ngượng ngịu đến mặt đỏ bừng, gượng cười một tiếng và nâng chén uống rượu cho đỡ thẹn.

Tần Diệu Liên là người mặt dày mày dạn rồi, nên không thấy y thị đỏ mặt chút nào mà chỉ trở mặt lên ngắm nhìn Thúy Thúy với Độc Cô Sách để tìm kiếm xem có giấu vật gì chứng tỏ hai người đã mây mưa với nhau chưa?

Độc Cô Sách thấy y thị nhìn mình như vậy hồ thẹn đến mặt đỏ tía tai, nhưng vẫn đánh liều đi đến chỗ cạnh bàn ngồi xuống, cầm chén rượu lên đối ẩm với Thúc Độ. Thúy Thúy vênh váo để mặc cho Diệu Liên ngắm nhìn mình một hồi, rồi nàng cười một tiếng, thất thanh hỏi:

-Có phải Tần đại tỷ muốn đếm xem tiểu muội có bao nhiêu sợi lông mày phải không? Thúy Thúy này không nói dóc đấy chứ? Có phải là con bé này chưa làm đục nước suối của La Phù này đấy không?

Diệu Liên cau mày lại, lắc đầu đáp:

-Lạ thật!Lạ thật!

Thúy Thúy vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Đại tỷ nói gì thế?

Diệu Liên vẫn lắc đầu, với vẻ mặt ngạc nhiên và trả lời:

-Ngu tỷ rất lấy làm lạ là tại sao thánh nhân chưa ra đời mà nước Hoàng Hà lại trong suốt được?

Thúy Thúy sầm nét mặt giấu Thúc Độ, đưa mắt ra hiệu cho Diệu Liên một cái, mới lớn tiếng nói tiếp:

-Đại tỷ đừng có nói bóng tiếu muội nữa. Đại tỷ có biết thánh nhân chưa ra đời mà tai hoạ đã giáng lâm đây không?

Diệu Liên thấy Thúy Thúy nháy mắt với mình biết ngay nàng ta lại định giở trò gì ra đây, nhưng vẫn không nghĩ ra được nàng ta định giở trò gì, chỉ dựa theo lời nói đó mà hỏi lại:

-Sao Thúy muội lại có sắc mặt như thế? Chẳng hay có tai hoạ gì xảy ra?

Thúy Thúy không trả lời câu hỏi của Diệu Liên mà đi đến bàn, để tay lên vai Độc Cô Sách, còn tay kia thì chỉ Thúc Độ mà nghiêm nghị nói:

-Vụ tai hoạ này không liên can gì đến chúng tôi, nhưng có tai hoạ rất lớn với Dương đại ca thôi.

Thúc Độ thấy nàng ta nói một cách đứng đắn như thế cũng phải giật mình giật phắt một cái, ngơ ngác hỏi:

-Điền cô nương, tôi có tai hoạ gì thế?

Thúy Thúy trợn ngược đôi lông mày lên hỏi:

-Có phải ba mươi năm về trước, đại ca có đánh Giang Tử Kỳ một chưởng đấy không?

Thúc Độ hơi hoảng sợ, gật đầu đáp:

-Có. Hồi đó tôi với Giang Tử Kỳ có chút thù hằn riêng, chẳng lẽ y đã biết hành tung của tôi mà tìm kiếm tới đây chăng?

Thúy Thúy lắc đầu đáp:

-Đại ca đoán lầm rồi. Tôi biết nếu một đấu với một, thì đại ca không coi y vào đâu cả.

Thúc Độ lộ vẻ kiêu ngạo, hớn hở nói tiếp:

-Điền cô nương thật là người tri âm của lão phu. Tài ba của Tử Kỳ thì giỏi lắm có chống đỡ nổi hai ba trăm hiệp thôi, nhưng y đã không tìm kiếm tới đây, sao cô nương lại nhắc nhở đến y làm chi?

Thúy Thúy vẫn cười như thường:

-Tôi với chú Mộ Dung Bích đang đi du ngoạn sơn thuỷ, thì bỗng phát hiện tung tích của Đinh Ngọc Sương với Giang Tử Kỳ người trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát. Hai mắt hơi sáng ngời, Thúc Độ ngạc nhiên hỏi lại:

-Đinh Ngọc Sương cũng tới đây ư? Cửu Độc thần công của y thị mới gọi là tạm có chút oai lực. Nếu y thị với Giang Tử Kỳ hai người liên tay đấu với kẻ này, thì trận đấu ấy mới gay cấn và lý thú.

Thúy Thúy lắc đầu, thủng thẳng đáp:

-Dương đại ca, hiện giờ Tử Kỳ với Ngọc Sương chẳng cần phải đấu với đại ca, chúng cũng đã hài lòng quay trở về Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân rồi.

Thúc Độ càng thắc mắc thêm, hỏi tiếp:

-Điền cô nương nói chúng hài lòng đi về Ly Hồn cốc, thế nghĩa là ý gì?

Không trả lời câu hỏi đó, trái lại Thúy Thúy còn hỏi Thúc Độ rằng:

-Đại ca có biết tẩu phu nhân Sở Lục Châu đại tỷ đã theo sau đại ca tới núi La Phù này không?

Xưa nay có tính sợ vợ mà rồi lại mây mưa thâm lén với Diệu Liên, bây giờ Thúc Độ đột nhiên nghe Thúy Thúy nói Lục Châu theo sau tới núi La Phù này thì tất nhiên y phải cả kinh, vội đáp ứng hỏi:

-Điền cô nương, tiện... nội... hiện giờ ở đâu?

Thúy Thúy thấy thái độ của y như vậy, giơ tay lên bịt miệng cười:

-Dương đại ca vừa nghe thấy Lục Châu đại tỷ tới La Phù đã hoảng sợ đến mặt tái mét rồi. Thế ra Tam Liệt Dương Ma oai trấn bát hoang, giết người vô số như thế mà lại là đàn ông râu quặp đấy à?

Diệu Liên nghe nói cũng phải phì cười còn Thúc Độ thì hổ thẹn đến mặt đỏ như cái áo bào của y, và cau mày gượng cười hỏi tiếp:

-Điền cô nương đừng có nói bông tôi nữa. Chẳng hay tiện nội bây giờ ở đâu?

Thúy Thúy nghiêm nét mặt trang trọng đáp:

-Dương đại ca, tin này mà tôi định nói cho đại ca biết không phải tin lành đâu. Sở đại tỷ đã bị Giang Tử Kỳ với Ngọc Sương lập kế dụ đi Ly Hồn cốc, có lẽ hiện giờ đang bị bọn Hoàn Vũ Cửu Sát bao vây rồi cũng nên?

Thúc Độ nghe nói giật mình đến phất một cái, vội hỏi tiếp:

-Điền cô nương nói thật hay nói bông thế?

Lúc ấy Thúy Thúy móc túi lấy chuỗi chuông vàng Thất Nhu Linh mà chính tay nàng đã bóp bẹp ra đưa cho Thúc Độ xem rồi hỏi lại:

-Dương đại ca thử xem vật này có phải là tín vật của đại tỷ vẫn mang theo đấy không?

Vừa cầm vào tay xem, Thúc Độ đã nhận ra ngay là vật riêng của vợ mình liền xăm nét mặt gượng cười gật đầu đáp:

-Chuỗi chuông này đúng là Thất Nhu Linh của tiện nội, xin cô nương cho biết thấy chuỗi chuông này ở đâu, và đầu đuôi ra sao?

-Tôi thấy Giang Tử Kỳ và Đinh Ngọc Sương đan ghén hổ đắc trí cười ha hả, vừa chuyện trò với nhau. Tôi với chú Mộ Dung Bích liền núp và một bên nghe lỏm mới biết năm xưa Giang Tử Kỳ đã bị đại ca đánh một chưởng bây giờ chúng ngẫu nhiên gặp đại tỷ ở núi La Phù này chúng liền nghĩ ra cách rủ tẩu phu nhân đi Ly Hồn cốc để tất cả các anh em trong nhóm chúng ra bao vây đại tỷ rồi xử trí để trả lại mối thù năm xưa.

Nghe tới đó đôi lông mày của Thúc Độ đã cau chặt lại y định lên tiếng hỏi tiếp thì Thúy Thúy đã cướp lời nói tiếp:

-Chúng tôi thấy Tử Kỳ nói tới đó lại cười ha hả và móc túi lấy chuông vàng này giơ lên xem, rồi nghiêng răng mỉm môi nói: "Sở Lục Châu, các nhân vật giang hồ khác hẳn nghe thấy Thất Nhu Linh của ngươi thì ai nấy cũng phải kinh hồn khiếp đảm cái tên của Âm Dương Song Ma chỉ có thể dọa được đứa trẻ con thôi chứ chuỗi chông này ở trong tay ta thì ngươi phải đi Ly Hồn cốc tự đâm đầu vào lưới đủ thấy sao anh em Hoàn Vũ Cửu Sát của chúng ta vẫn chí dũng song toàn hơn tất cả mọi cao thủ của thiên hạ. Nói xong y chấp cái chuông này bẹp đi luôn, rồi y vụt ra chỗ ngoài xa hơn trượng cắm sâu vào trong vách đá.

Lời nói dối này của nàng ta rất khéo léo và lại có Thất Nhu Linh làm chứng cứ, thì dù Dương Ma là người kinh nghiệm về chuyện đời và khôn ngoan tuyệt luân cũng phải tin là chuyện thật chứ không nghi ngờ gì hết.

-Xem như vậy, tôi phải đi ngay Ly Hồn cốc núi Dã Nhân để tiếp ứng cho Lục Châu mới được.

Diệu Liên mỉm cười hỏi:

-Hoàn Vũ Cửu Sát người nhiều thế mạnh, chiếm núi Dã Nhân đã lâu năm, vừa được địa lợi lại chiếm phần nhân hoà. Bây giờ đại ca đi một mình như vậy, có lẽ thế cô một chút. Chẳng hay đại ca có cần Tần Diệu Liên này đi giúp một tay không?

Thúc Độ chưa kịp trả lời thì Thúy Thúy đã xem lời nói:

-Tần đại tỷ đi theo Dương đại ca sao được? Sở Lục Châu có máu Hoạn Thư và nội lệnh lại rất nghiêm không bao giờ cho Dương đại ca ăn vụng chạy hàng lậu hết. Huống hồ Âm Dương Song Ma chỉ liên tay với nhau một cái, thì Hoàn Vũ Cửu Sát có đông đảo đến đâu tiểu muội chắc cũng không sao địch nổi Huyết ảnh Thần Trâm Vô ảnh Kiếm, Tiêu Hồn Bảo Phiến Đoạt Hồn Cầu.

Nàng vừa nói tới đó thì Thúc Độ đã lộ vẻ lo âu, vội đứng dậy chấp tay vào chào các người rồi đỡ lời:

-Điền cô nương nói đúng đấy! Lục Châu hay ghen tuông lắm, tôi không tiện đi với hiền muội và cũng không dám nhờ Liên muội giúp tôi một tay đâu! Bây giờ tôi đành phải cáo biệt với Liên muội mà đi trước, một ngày kia chúng ta sẽ có dịp gặp lại nhau.

Diệu Liên nghe nói, mặt lộ vẻ quyến luyến cau mày lại thở dài đáp:

-Có lẽ duyên nợ này của chúng ta chỉ là một giấc mơ thôi chứ không sao tái hiện lại được đâu! Thôi, Dương huynh cứ đi đi, tốt hơn hết từ nay trở đi nên quên hẳn bảy chữ Thiên Hương La Sát Tần Diệu liên thì hơn.

Đó là một thủ đoạn tấn công vào tận tim phổi, muốn bắt mà lại thả của Diệu

Liên rất lợi hại, khiến Thúc Độ, kẻ vừa được nếm mùi xong bắn khoản khó nghĩ vô cùng, nhưng rút cục y vẫn nghiêng rằng mím môi dậm chân xuống đất một cái thở dài đáp:

-Xin Liên muội chớ nói thế, vì Thúc Độ với Lục Châu đã là vợ chồng với nhau lâu năm và hiện giờ nàng đang bị cường địch dụ vào chốn nguy hiểm. Dưới tình thế này ngu huynh có muốn không đi tiếp viện cũng không được. Nhưng lâu lắm chỉ hai tháng là cùng thể nào ngu huynh cũng quay về Đơn Quế giáp này tái ngộ với Liên muội.

Nói xong y vội phất tay áo đỏ một cái, người đã đi nhanh như điện chớp, phi thẳng về phía giáp khẩu ngay.

Diệu Liên nhìn theo cho tới khi khuất dạng mới khẽ nghiêng răng và đưa mắt liếc nhìn Thúy Thúy như hờn như giận, hậm hực hỏi:

-Chẳng hay Thúy muội làm trò quỷ gì thế? Đã bao lâu nay ngu tỷ mới kiếm được lão già cứng đầu cứng cổ, có thể đã nghiêng thì hiền muội lại đánh lừa để cho y phải bỏ đi, khiến ngu tỷ lại bị treo niêu một phen nữa!

Thúy Thúy cười nũng nịu và hỏi lại:

-Sao đại tỷ lại biết là tiểu muội đánh lừa y? Sở Lục Châu có tới núi La Phù này thật đấy, nếu tiểu muội không dùng diệu kế khiến mục giặc cái ấy rời khỏi chốn này, thì chưa biết chừng Đơn Quế giáp của đại tỷ tổn bao nhiêu hơi sức mới xây dựng lên được, sẽ bị mục ấy nổi lửa ghen đốt cho sào huyết của đại tỷ cháy sạch sành sanh ngay chứ không ngoa. Tất cả tài ba của mục giặc ấy, chúng ta đều không sợ, riêng có áo Thất Nhu Huyết ảnh Y thì quả thực lợi hại, tiểu muội đoán chắc chị em chúng ta chống lại không nổi đâu.

Diệu Liên nghe thấy Thúy Thúy nói Sở Lục Châu đã đến La Phù thực, cũng phải giật mình kinh hãi, vội hỏi Thúy Thúy xem đầu đuôi câu chuyện ra sao. Thúy Thúy nói xong, thấy Diệu Liên vẫn còn có vẻ luyến tiếc Thúc Độ liền tiếp:

-Sự thật cái xương già Thúc Độ ấy thì còn luyến tiếc làm chi nữa, đáng lẽ đại tỷ nhai xong là phải vứt đi, để tâm trí mà tìm kiếm món hàng mới mẻ khác mới phải. Không ngờ chị lại có vẻ luyến tiếc đến thế, trông thực không khác gì là một con chó tham lam vô dụng vậy.

Diệu Liên mặt đỏ bừng, thất cười mắng chửi:

-Chính Thúy muội mới thực là con chó tham ăn! Tục ngữ đã có câu: "Kẻ no có khi nào biết kẻ đói bụng khó chịu đến thế nào đâu?"

Thúy Thúy vội đỡ lời:

-Tần đại tỷ không nên buồn rầu như thế, thể nào tiểu muội cũng phải làm cho

đại tỹ trở thành một vị no phình bụng lên mới được.

Diệu Liên lắc đầu thở dài và nói tiếp:

-Nước xa không thể cứu được lửa gần, ở quanh Đơn Quế giáp này toàn là những rế cây và cỏ dại, chứ làm gì có sơn trăn và hải vị gì!

Thúy Thúy lại mỉm cười hỏi tiếp:

-Đại tỹ tại sao lại chỉ biết nước xa không cứu được lửa gần, mà lại không biết xa ở chân trời mà gần thì lại ngay trước mắt?

Độc Cô Sách cả kinh, vì thấy Thúy Thúy nói như vậy có khác gì là chỉ mình không? Chả lẽ nàng lại nỡ nhường mình cây cầy hộ người khác và coi mình như lễ vật để dâng tặng cho Diệu Liên chăng?

Chàng đang nghĩ, thì thấy Diệu Liên đã đưa mắt liếc nhìn mình một cách rất thêm thường và dâm dăng, chàng liền hổ thẹn hai má đỏ bừng lên ngay.

Quả nhiên Thúy Thúy vừa nói xong, Diệu Liên đã giơ tay lên chỉ Độc Cô Sách và gượng cười ỡng ẹo và dâm dăng hỏi:

-Thúy muội, người gần nhất ở đây chỉ có Độc Cô Kiên thôi, chả lẽ hiền muội lại chịu cho ngu tỹ đắp chung chăn và hai chị em ta cùng hưởng thú chung với nhau chăng?

Thấy Diệu Liên ăn nói sỗ sàng và tục tĩu như vậy Độc Cô Sách vừa cau mày lại, thì Thúy Thúy đã xua tay đáp:

-Hai búa chặt một thân cây, đến người thường chú ấy cũng chịu không nổi huống hồ chị em ta? Có lẽ chỉ một đêm thôi, thì Độc Cô Kiên đã biến thành Độc Cô Tu ngay. Tôi muốn báo cho chị hay một tin mừng, Độc Cô Sách, anh của chú ấy hiện đang đợi chờ ở ngoài Đơn Quế giáp, tôi chỉ bắn tin ra ngoài đó một cái, là y sẽ vui lòng vào cúc cung tận tụy với đại tỹ ngay.

Diệu Liên nghe nói mừng rỡ khôn tả vội hỏi tiếp:

-Y đã tới ư? Sao lại có sự may mắn đến như thế. Ngu tỹ là chủ nhân không thể thất lễ được, mà phải ra tiếp đón y ngay mới được?

Y thị vừa nói vừa đứng ngay dậy, vẻ mặt hớn hử, hiển nhiên là Thiên Hương La Sát đã bị mấy lời nói của Thúy Thúy làm cho lửa dục bốc lên bùng bùng, không sao kìm chế nổi nữa rồi.

Thúy Thúy thấy thế cười thâm và vội xua tay nói tiếp:

-Đại tỹ khỏi cần phải đi, Độc Cô Sách còn xấu hổ hơn chú em này, để tôi với chú Độc Cô Kiên ra đón khách hộ cho. Đại tỹ cứ sửa soạn sẵn trận địa để làm một bà chủ no nê đi.

Diệu Liên có biết đâu Thúy Thúy nói bông nói đùa đánh lừa mình lại còn ra vẻ rất cảm động đáp:

-Thúy muội đã nói như vậy thì phiền hiền muội với chú Độc Cô Kiên ra đón hộ ngu tử một phen.

Thúy Thúy tùm tùm cười đứng dậy, dắt tay Độc Cô Sách đang ngơ ngác nhìn nàng với Diệu Liên, rồi hai người cùng đi ra khỏi Đơn Quế giáp ngay.

Khi ra tới giáp khẩu, Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Thúy đại tỷ nói dối Diệu Liên như vậy, thì bây giờ lấy đâu ra người mà đưa vào cho y thị?

Thúy Thúy vừa nhanh bước đi, vừa cười khẩy đáp:

-Đưa cái cốt khô, chúng ta rời khỏi núi La Phù này để một mình y thị ở trong Đơn Quế giáp đợi chờ đến khô đi một phen, chớ ai hơi đâu mà kiếm Độc Cô Sách đem vào cho y thị?

Độc Cô Sách cau mày hỏi tiếp:

-Đại tỷ làm như vậy không sợ thất lễ với Tần đại tỷ hay sao?

Điền Thúy Thúy vẫn hờn hờ đáp:

-Thất lễ với y thị thì đã sao nào? Đáng lẽ tôi định kéo y thị xuất sơn để giúp tôi đối phó với bọn Đình Ngọc Sương các người, thì tôi mới phải bỏ đỡ y thị. Nhưng bây giờ vợ chồng Thúc Độ đã trúng phải diệu kế của tôi và đã đi núi Dã Nhân trước rồi, thế nào bọn Hoàn Vũ Cửu Sát cũng bị vợ chồng y phá quấy đến vỡ đầu sứt tay, như vậy thì còn gì phải cần nhờ đến Thiên Hương La Sát giúp đỡ cho nữa? Độc Cô Sách nghe Thúy Thúy nói như vậy cũng phải kinh hãi thâm và bụng bảo dạ rằng:

”Người đời thường kết bạn phần nhiều vì lợi lộc, chứ có mấy ai chơi thân với nhau vì đạo nghĩa đâu? Cũng như Điền Thúy Thúy chẳng hạn, hễ gỡ mặt là vô tình ngay, thực rất đáng sợ?”

Thúy Thúy không biết Độc Cô Sách đang suy nghĩ gì, liền mỉm cười hỏi:

-Tại sao Sách đệ có vẻ không vui thế? Có phải hiền đệ nhận thấy tôi xử trí với Tần Diệu Liên như vậy là hơi quá đáng không?

Độc Cô Sách lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Tôi đâu dám bảo cử chỉ của đại tỷ là không thích đáng, nhưng tôi chỉ cảm thấy Diệu Liên phát giác đại tỷ đánh lừa, thế nào y thị cũng thù hận đại tỷ rất sâu sắc. Sau này đại tỷ phải cẩn thận đề phòng y thị mới được.

Thúy Thúy nghe nói mặt hơi biến sắc dậm chân một cái rồi đáp:

-Sách đệ nói rất đúng, tôi đã làm lắm việc đó rồi!

Độc Cô Sách không hiểu nàng ta nói làm làm việc gì, đang định hỏi lại, thì Thúy Thúy đã nghiêng răng mỉm môi hậm hực nói tiếp:

-Cắt cỏ không nhổ tận rễ, đến mùa xuân sang năm cỏ lại mọc mầm luôn! Tôi đã

biết thể nào cũng kết thù với Tần Diêu Liên rồi, sao lại không thừa cơ diệt mụ ta ngay đi, để khỏi mang hậu họa?

Độc Cô Sách nghe thấy nàng ta nói như vậy càng bất mãn thâm và quyết tâm phải mau nghĩ cách lánh xa con người có lòng độc ác hơn sài lang này ngay.

Mặt đang lộ vẻ hung ác, vừa liếc nhìn Độc Cô Sách một cái, Thúy Thúy đã thay đổi ngay nét mặt làm ra vẻ lẳng lơ và âu yếm hỏi:

-Sách đệ là người thông minh chắc thể nào cũng đoán ra được bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?

Độc Cô Sách lắc đầu nhưng chàng bỗng nghĩ ra một kế liền làm ra vẻ hớn hở hỏi:

-Có phải chúng ta đi núi Dã Nhân, Ly Hồn cốc đấy không?

Thúy Thúy gật đầu đáp:

-Thể nào tôi cũng phải theo dõi vợ chồng Âm Dương Song Ma xem chúng đại náo Ly Hồn cốc như thế nào?ác chiến Hoàn Vũ Cửu Sát ra sao?vì mình được thưởng thức kiệt tác đắc trí của mình, như vậy càng xem sẽ càng thích thú. Đó là một sự khoái lạc của người đời.

Mấy lời nói của nàng đã phá tan kế hoạch lánh xa Điền Thúy Thúy của Độc Cô Sách.

Vì chàng cảm thấy vợ chồng Âm Dương Song Ma đại náo, Ly Hồn cốc, đại chiến Hoàn Vũ Cửu Sát, thực là một dịp may hiếm có nhất trong võ lâm, và chàng muốn nhân lúc đó tìm cách trợ giúp Ôn Bằng thoát ly khỏi ổ ma, rồi nói cho nàng biết lời trời trăn của mẹ nàng năm xưa và khuyên nàng đừng có tìm Bạch Phát QuỷMẫu Tiêu Anh để trả thù tuyết hận nữa.

Việc này rất quan trọng.Độc Cô Sách đành phải gạt bỏ ý định mau rời Thúy Thúy ngay ra, vẫn cùng Lục Y ULinh, con người mà mình vừa làm ơn vừa hãi sợ cùng đi phía Tây tỉnh Vân Nam luôn.

Suốt dọc đường tất nhiên Thúy Thúy phải giở hết tài ba phong lưu của mình ra để quyến rũ Độc Cô Sách mà hưởng lại trò vui xưa kia.

Độc Cô Sách chỉ nhờ có một điểm linh quan để cầm cự lại với nhục dục vô biên đó, nhưng cũng may trong ba ngày liền chàng chỉ để cho Thúy Thúy ôm và hôn suông thôi, chứ chàng không bị trầm luân bể nghiệp.

Đến ngày thứ tư, Thúy Thúy không nhịn được nữa, liền trợn ngược đôi lông mày lên nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Sách và trầm giọng hỏi:

-Có phải Sách đệ đã quên bằng mối tình cũ của đôi ta ở Tây Thi cốc rồi đấy không?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Mang một chút ân tình của người, dù đến ngày chết cũng không sao quên được.
Lời nói ấy của Độc Cô Sách, một nửa là sự thực và một nửa là bịa đặt để lấy lòng Thúy Thúy, nên Thúy Thúy, nên Thúy Thúy đã nghe thông, đã nguôi cơn giận ngay, liền cau mày lại gượng cười hỏi tiếp:

-Sách đệ không quên tình cũ, thế tại sao mấy ngày hôm nay cứ thoái thác hoài, không chịu mua vui với tôi?

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng, ngập ngừng đáp:

-Sao Thúy đại tỷ lại nói như thế, mấy ngày nay chúng ta chẳng vui thú với nhau luôn là gì?

Thúy Thúy dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, mặt lộ vẻ như cười mà không phải là cười, như oán mà không phải là oán, trợn ngược lông mày lên trả lời:

-Ai thềm cái trò ngựa gãi ngoài áo, vui thú suông ấy làm chi?Chúng ta đã là người từng trải, nếu mua vui mà không đi đến chốn thì thú vị gì?

Độc Cô Sách không sao trả lời được, nên chàng ngượng nghịu vô cùng chỉ biết cúi đầu suông thôi.

Thúy Thúy cười khẩy nói tiếp:

-Tôi thực không hiểu lòng Sách đệ ra sao?Tôi quý mến Sách đệ như vậy mà cũng không hay?Phải biết Thúy Thúy là gái tuyệt sắc, xưa nay rất tự phụ, không coi các đàn ông khà ra gì cả. Riêng có Sách đệ thì không hiểu sao, vừa gặp mặt đã khiến tôi say mê rồi.Nhưng lần nào tôi muốn được gần gũi Sách đệ cũng kiếm có xa lánh?Chả lẽ gái này không xứng làm vợ của Sách đệ hay sao?

Độc Cô Sách gượng cười mấy tiếng và lắc đầu đáp:

-Xin Thúy tỷ chớ có hiểu lầm như vậy?Người đẹp như tiên tiên như...

Mặt lại lộ vẻ lạnh lùng, Thúy Thúy ngắt lời chàng ta ngay:

-Tôi không thích nghe những lời ngon ngọt ấy nữa. Chúng ta có duyên với nhau hay không sẽ quyết định vào đêm nay. Bây giờ mặt trời đã bắt đầu lặn, tới lúc hoàng hôn rồi, chúng ta mau đi kiếm chỗ nghỉ ngơi ngay.Nếu tối nay Sách đệ còn tự cao tự đại như những đêm trước, không thềm mua vui với tôi thì sáng ngày mai chúng ta sẽ coi như người lạ, mỗi người đi một ngã.

Độc Cô Sách biết đêm nay khó mà thoái thác được nữa, chàng lại định nghĩ cách đào tẩu, vì chàng nghĩ tới Ôn Băng. Chàng nhận thấy nàng một thân một mình đang sống ở trong Ly Hồn cốc làm bạn với bọn ma quỷ như vậy rất nguy hiểm, hễ bị lộ chân tướng một cái, là Chúc Thiệu Khoan hay biết liền, lúc ấy hậu hoạn của nàng cũng không sao tưởng tượng được.

Chàng lại nghĩ tới ân sư Đại Bi Tôn Giả với sư thúc Tam Kỳ Vũ Sĩ Nam Môn Vệ đang ở Nam Hải luyện võ công cao siêu, tạm thời khó mà cứu hai vị ấy được. Nếu

lúc này mình bỏ lỡ dịp may. Song Ma đại chiến Cửu Sát, thừa cơ cứu giai nhân, thì thực không có cách gì mà có thể giúp Ôn Bằng thoát hiểm, thì mối tình của mình với nàng thế nào cũng bị nứt rạn mà không các gì có thể cứu nổi. Chuyến này thế nào mình cũng phải đi Ly Hồn cốc để thừa cơ cứu nàng ta thoát nạn.

Nhưng đi Ly Hồn cốc chuyến này, liệu mình có đối phó nổi trận phong lưu của Thúy Thúy đã bày sẵn không? Nếu không đối phó nổi thì thế nào mình cũng bị sa đoạ vào bể dục mãi mãi!

Hai ý niệm tương phản ấy cứ đánh lộn nhau ở trong óc chàng hoài, chàng muốn thống nhất được sự mâu thuẫn đó, lẽ dĩ nhiên là rất khó khăn. Vậy làm thế nào để vừa khỏi mất lòng Thúy Thúy vừa cứu được Ôn Bằng thoát nạn?

Chàng đang nghĩ, thì bỗng nghe thấy Thúy Thúy vừa cười vừa nói tiếp:

-Sách đệ, thực là trời đã giúp chúng ta thành mối nhân duyên này, trên lưng núi kia chả có một cái am lợp bằng lá là gì? Đêm nay chúng ta chả phải ngủ ở ngoài trời với trong hang động như mọi đêm nữa.

Độc Cô Sách nghe nói giật mình kinh hãi đưa mắt nhìn theo về phía Thúy Thúy đang chỉ tay, quả thấy trên lưng núi bên phải có một cái am nhỏ lợp bằng lá thực.

Lúc ấy mặt trời đã lặn, trời đã bắt đầu tối sầm và chàng thấy Thúy Thúy hình như sợ mình tẩu thoát nên lúc nào cũng đi sát bên cạnh. Chàng biết muốn đào tẩu không phải là chuyện dễ, nên chàng đã quyết định đi bước nào hay bước ấy. Nếu có tới lúc thực nguy hiểm chàng phải liều điểm yếu huyết Thúy Thúy cho nàng ta tê liệt rồi nói rõ tâm sự của mình cho nàng hay. Còn ơn sâu kia thì đợi chừ lúc khác báo đền và lúc bấy giờ chàng sẽ phải nghĩ cách khác cứu Ôn Bằng vậy, chứ biết làm sao được.

Hai người đi tới lưng núi, thấy cái am lợp bằng lá bỏ cửa ngõ đóng kín mít, trên cửa có đề ba chữ “Thanh Tâm Am” bên dưới khắc một bài thơ.

Thúy Thúy thấy thế kêu “ủa” một tiếng cười khì và nói với Độc Cô Sách rằng:

-Sách đệ, trước cửa am có khắc thơ như thế này thực là hiếm có. Chúng ta thử đến gần xem thơ gì đi?

Độc Cô Sách gật đầu mỉm cười đi tới gần xem mới hay đó là bài thơ thất tuyệt viết rất thạo như sau:

”Cà sa nhất chúc thử tâm thanh,

Tạ tuyệt phân phiền nhi nữ tình,

Du khách đáo môn thiên mặc khẩu,

Hư kinh môn nội phùng kinh thanh”.

Tạm dịch:

Một mặc cà sa lòng rữ sạch,

Từ đây dứt bỏ mọi ân tình

Khách tới xin đừng nên gõ cửa

E làm xao động bản cầu kinh

Độc Cô Sách chỉ bài thơ đó quay đầu nhìn Thúy Thúy mỉm cười nói:

-Thúy tỷ thử xem, am này lấy tên là Thanh Tâm, người chủ trì lại khắc thơ để tạ tuyệt khách vào am, như vậy chúng ta sao tiện vào quấy nhiễu?Chi bằng nhân lúc trăng sáng tiếp tục đi thêm một quãng đường nữa?

Thúy Thúy đoán biết Độc Cô Sách thể nào cũng đã nghĩ như vậy để tránh khỏi cùng mình nằm trong mật thất, nên nàng lườm chàng một cái giả bộ nũng nịu và hờn giận đáp:

-Nếu Sách đệ có cố ý giở trò gì ra để đánh lừa tôi thì đừng có trách Thúy Thúy sẽ thẳng tay sử dụng Đăng Tâm diệu kỳ, cho Sách đệ nếm mùi một phen.

Độc Cô Sách lo ngại nhất là Điền Thúy Thúy sử dụng ám khí Đăng Tâm Mê Hương khiến mình không sao đề phòng đối phó được. Cho nên chàng vừa nghe thấy nàng ta nói như vậy, vội xua tay lia lịa, cau mày la lớn:

-A Di Đà Phật. Sao Thúy tỷ lại nói bừa đi như thế, không sợ làm nhor bẩn cả cửa Phật và Thánh địa này ư?

Thúy Thúy cười nhạt đáp:

-Cái gì là nhor bẩn?Nếu Phật không có nhục dục, thì ở đâu mà ra?Huống hồ tôi còn có lý do gõ cửa mà.

—————oOo—————

33. Diệu Ngộ Trong Than Tâm Am

Độc Cô Sách gượng cười hỏi :

-Thúy tỷ, tiểu đệ muốn lãnh giáo việc gõ cửa của Thúy tỷ là lý do gì?

-Chả lẽ Sách đệ không trông thấy hai câu thơ sau cùng viết:”Du khách đáo môn thiên mặc khẩu, hưu sinh môn nội phún kinh thanh”. Chủ trì trong am nếu thực sự phụng kinh, thì chúng ta cũng không nên quấy nhiễu thực, nhưng bây giờ trong cửa không có tiếng tụng kinh như vậy chúng ta gõ cửa thì có làm cản trở gì đau?

Nói xong nàng không cần hỏi ý kiến của Độc Cô Sách mà giơ tay lên gõ ba tiếng vào cửa am.

Thấy trong am không có người trả lời, Thúy Thúy lại gõ thêm mấy cái nữa, không thấy sự phản ứng gì hết.

Độc Cô Sách liền vừa cười vừa nói tiếp:

-Đây tôi nói có đúng không?Người ta không thềm đếm xia gì đến chúng ta hà tất

chúng ta cứ phải vào phá quấy người ta làm chi.

Thúy Thúy trợn ngược đôi lông mày lên thủng thẳng đáp:

-Không lý không được. Thế nào đêm nay phải cùng Sách đệ hoan hỉ ở Thanh Tâm am này và chúng ta còn biểu diễn ngay trước mặt người chủ trì cho người đó phải động lòng trần mà cởi áo cà sa nuôi tóc hoàn tục mới được!

Nói xong nàng vận kinh lực vào bàn tay nhắm hai cánh cửa Thanh Tâm am tấn công luôn một chưởng. Sau tiếng kêu “ùm” hai cánh cửa đã bị nàng phá vỡ tan tành.

Độc Cô Sách thấy thế cau mày lại, rồi đành phải theo Thúy Thúy đi vào trong Thanh Tâm am.

Am đó không lớn rộng cho lắm nhưng rất sạch sẽ, hai người đi quanh một vòng, không thấy bên trong có một bóng người nào cả, Độc Cô Sách liền hỏi tiếp:

-Thúy tỷ, am chủ của Thanh Tâm am đi vắng, tất nhiên không có ai trả lời chúng ta. Nay ta đánh vỡ cửa am như vậy, nhờ am chủ về vấn tội thì sao?

Thúy Thúy cười đáp:

-Sách đệ chúng ta chỉ ở nhờ nơi đây có một đêm để ân ái cho đỡ tương tư bấy lâu nay. Sáng mai chúng ta đã phải đi tới Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân rồi, chưa chắc đã được gặp am chủ Thanh Tâm am này. Huống hồ am chủ đã khoá trái cửa vượt tường mà đi như vậy, chắc thế nào cũng là người trong võ lâm chúng ta. Chúng ta với am chủ đã là người đồng đạo mà ta mượn giường thiền của am chủ để giải tương tư như thế, cũng không phải là quá đáng, hơn nữa người đi tu bao giờ cũng sẵn lòng giúp người, thì cho mượn cái giường để sử dụng có sao đâu?

Thúy Thúy nói xong cười khì một tiếng, trông rất lẳng lơ rồi kéo tay Độc Cô Sách tiến vào phòng ngủ.

Độc Cô Sách biết Thúy Thúy đã quyết tâm rồi, đêm nay mình khó mà thoát được trận ma kiếp son phấn này. Nhưng chàng vẫn còn muốn phản kháng lần cuối cùng chàng liền gượng cười nói:

-Thúy tỷ, chúng ta không nên phóng dăng một cách quá đáng, vì cửa am đã bị phá huỷ, nhờ có người xông vào thì chúng ta còn mặt mũi...

Không đợi chờ Độc Cô Sách nói xong. Thúy Thúy đã xéch ngược đôi lông mày lên lộ vẻ không vui và đỡ lời:

-Đến giờ phút này mà Sách đệ vẫn còn làm bộ làm tịch như thế, có phải Sách đệ định đùa rồn tôi đấy không?

Vì sợ Thúy Thúy giở thứ thuốc Đãng Tâm ra thì không sao phản kháng nổi nên Độc Cô Sách không dám làm cho nàng ta mịch lòng quá, chàng đành giơ tay ra ôm lấy ngang lưng nàng cười gượng và dùng giọng rất dịu dàng nói:

-Sao chưa chi Thúy tỷ đã giận dỗi tiểu đệ rồi, chúng ta yêu nhau muốn sống với nhau suốt đời, và đã định sống với nhau trọn đời thì còn ngày giờ lâu dài biết bao?Nếu tiểu đệ mong Thúy tỷ đừng có tham sự khoái lạc nhất thời, khiến đệ phải mang tội với ân sư, rồi chúng ta danh chính ngôn thuận kết hôn với nhau. Lúc ấy thì chúng ta tha hồ đường hoàng ân ái với nhau, hết đêm này sang đêm khác có hơn không?

Thúy Thúy cười khẩy và đáp:

-Lời nói của Sách đệ lý do chính đại lắm nhưng sự liên can của chúng ta đã vượt qua mức giới đạo đức của thế tục rồi. Trong Tây Thi cóc núi Đỉnh Thương...

Độc Cô Sách chỉ sợ nàng ta nhắc nhở đến chuyện ở Tây Thi cóc nên chàng vội ngắt lời Thúy Thúy mà gượng cười hỏi tiếp:

-Câu chuyện ở Tây Thi cóc là vì tiểu đệ bị chất kỳ độc làm cho mê sảng, dù có hành vi vượt giới hạn đạo đức đi chăng nữa, nhưng vẫn không trái với lương tâm của mình. Nay hai ta đều tỉnh táo hết, khi nào chúng ta lại còn đi theo vết bánh xe cũ ấy nữa?Giới luật sư môn của tiểu đệ rất nghiêm khắc, tôi vẫn biết Thúy tỷ yêu tôi lắm, nhưng xin Thúy tỷ hãy lượng thứ cho tiểu đệ điều đó.

Thúy Thúy nghe chàng gỡ những lý do đó ra, liền tủm tỉm cười, thủng thẳng đáp:

-Bất cứ Sách đệ yêu tôi thực hay giả, nhưng lý do của Sách đệ đưa ra đây rất đường hoàng, khiến tôi không thể nào không nén lòng dục xuống, để Sách đệ khỏi bị sư môn khiển trách.

Độc Cô Sách nghe nói mừng rỡ khôn tả, vội nói:

-Cám ơn Thúy tỷ, ngày còn dài chúng ta không nên vì sự vui thú nhất thời mà làm nhục danh tiết suốt đời!

Nói xong chàng còn an ủi thêm Thúy Thúy vài lời và lần này chàng lại chủ động ôm lấy Thúy Thúy mà hôn.

Thúy Thúy rất ngoan ngoãn ngồi yên để cho chàng ôm ấp và khẽ cười nói tiếp:

-Thúy tỷ có ơn nghĩa nặng với tôi như vậy, tôi không biết lấy gì báo đền cho Thúy tỷ mới phải?

Thúy Thúy lắc đầu vừa đáp:

-Tôi không muốn Sách đệ đền bù gì cả, tôi chỉ muốn Sách đệ trả lời tôi một câu hỏi này thôi.

Độc Cô Sách không hiểu nàng ta hỏi gì liền đáp:

-Thúy tỷ muốn hỏi gì xin cứ hỏi, tiểu đệ rất sẵn sàng trả lời.

Về mặt bỗng lạnh lùng, hai mắt nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Sách, Thúy Thúy trầm giọng hỏi:

-Có phải vừa rồi Sách đệ nói, chờ Sách đệ thưa với ân sư rồi, lúc ấy sẽ danh chính ngôn thuận tha hồ chúng ta âu yếu với nhau không sợ ai dị nghị nữa phải không?

Nhận thấy ngoài kế đó ra cũng không còn cách gì để an ủi nổi Thúy Thúy, Độc Cô Sách không chần chừ gì hết liền gật đầu nhận lời.

Sắc mặt đã dịu xuống, Thúy Thúy mỉm cười nói tiếp:

-Sách đệ, Đại Bi Tôn Giả là một vị võ lâm thánh tăng tiếng tăm lừng lẫy giang hồ như vậy liệu ông ta có cho phép Lục Y ULinh tiếng tăm bừa bãi này kết hợp với hiền đệ không?

Độc Cô Sách không ngờ nàng ta lại hỏi thế, nhất thời cứng lưỡi lại trở mắt không sao trả lời được.

Thúy Thúy lại cười ông ọ nói tiếp:

-Sách đệ còn nói bảo sẽ trả ơn tôi và thực yêu tôi, nhưng bây giờ chỉ một vấn đề này mà cũng không sao trả lời được rồi!

Mặt đỏ bừng, Độc Cô Sách ấp úng đáp:

-Thúy tỷ, ... tôi...

Thúy Thúy tủm tỉm cười, nắm lấy hai tay của chàng với giọng dịu dàng nói tiếp:

-Sách đệ lo ngại như thế, Thúy Thúy sẽ thổ lộ hết tâm sự cho hiền đệ nghe.

Độc Cô Sách gượng cười đỡ lời:

-Tiểu đệ đã biết rõ Thúy tỷ rất thương yêu tiểu đệ...

Thúy Thúy vội xua tay không cho Độc Cô Sách nói tiếp nàng liếc chàng một cách tình tứ và thũng thảng đỡ lời:

-Sách đệ hai ta diễn kịch với nhau cũng quá nhiều rồi, chúng ta hãy dẹp tình yêu giả dối ấy sang một bên và nói sự thật cùng nhau vài lời.

Độc Cô Sách thấy lúc này đôi mắt của Thúy Thúy bỗng đẹp một cách khác thường, chàng liền đáp:

-Thúy tỷ nói như vậy rất hợp với tâm sự của tôi, vậy bây giờ chúng ta nên thành thực với nhau thì hơn!

-Do tôi đề nghị trước thì hãy để tôi nói trước! Bây giờ tôi hãy nói cho Sách đệ biết một việc quan trọng để Sách đệ khỏi mang ơn với tôi nữa! Cuộc ân ái chúng ta ở trong Tây Thi cốc ngày nọ cả hai ta đều có sợ chết vì lúc ấy tôi cũng bị Tây Thi Thiệt đốt!

Độc Cô Sách nghe nàng ta nói như vậy rất kinh ngạc liền kêu “ủa” một tiếng.

Thúy Thúy lại vừa cười vừa nói tiếp:

-Sách đệ là thiếu niên anh hiệp của danh môn chính phái bao giờ cũng chú trọng đến vấn đề:”Uống của người một ngụm nước, thể nào cũng phải đền ơn cho được

mới thôi” nếu tôi không nói cho rõ cho hiền đệ hay, thì thế nào Sách đệ cũng một mặt ghét bỏ tôi, mà một mặt phải hàm ơn tôi. Bây giờ tôi không giấu giếm gì cả, thành thực nói cho Sách đệ biết như thế, tôi chỉ có thiệt chứ không có lợi gì hết, nhưng Sách đệ là người thông minh, thế nào cũng đoán ra được Điền Thúy Thúy này không bao giờ chịu thiệt thòi lép vế ai cả. Như vậy tại sao Thúy Thúy lại chịu làm một việc đại dột như thế?

Độc Cô Sách ngơ ngác lắc đầu, Thúy Thúy rất nhu mì, tựa đầu vào lòng chàng khẽ cười và nói tiếp:

-Đó là do mấy ngày hôm nay từ khi rời khỏi La Phù đến giờ, thái độ của Sách đệ đối xử với tôi mà nên!

Vẫn thắc mắc không hiểu, Độc Cô Sách lại hỏi tiếp:

-Thúy tỷ nói như thế, tiểu đệ ngu muội không sao đoán ra được. Mong Thúy tỷ nói rõ cho tiểu đệ biết thì hơn.

Thúy Thúy mỉm cười đáp:

-Mấy ngày hôm nay tuy Sách đệ giả dối với tôi làm cho tôi thêm khát vô cùng, nhưng chính Sách đệ cũng lửa dục bốc lên bùng bùng chứ có kém gì tôi đâu? Sở dĩ Sách đệ kìm chế nổi là nhờ có chân linh do ngày thường được sư môn dạy bảo và lúc nào cũng nghĩ đến hai chữ đạo đức mà nên. Tôi đã trông thấy hai mắt Sách đệ đỏ ngầu, người run lẩy bẩy, cố nghĩ rằng mím môi chịu đựng. Thoạt tiên tôi rất thương hại hiền đệ, sau tôi lại kính mến hiền đệ, rút cục mối tà tâm định dùng hiền đệ làm đồ chơi biến thành yêu hiền đệ thực.

Độc Cô Sách ngẩn người ra không nói nửa lời, nhưng mắt chàng đã trông thấy Thúy Thúy đang nằm ở trong lòng mình, lúc này quả thực nàng ta không còn một chút gì là hung ác dâm dăng, mà hầu như đã biến thành một vị bồ tát rất nghiêm trang vậy.

Thúy Thúy lại vừa cười vừa nói tiếp:

-Yêu giả chỉ là một cuộc đùa rỡ, còn yêu thật lại trọng sự hy sinh. Bây giờ Thúy tỷ đã chuẩn bị hy sinh hết thấy và đã nói hết sự thực cho Sách đệ nghe rồi. Vậy Sách đệ cũng không nên lừa dối tôi nữa, nếu Sách đệ không thành thực nói với tôi, tôi sẽ đau lòng biết mấy!

Lúc này trong lòng Độc Cô Sách có một cảm giác rất kỳ lạ không sao hình dung nổi, chàng khẽ thở dài một tiếng gật đầu nói:

-Thúy tỷ lúc này trong lòng tôi rất trống rỗng và hoang đường không biết nên nói những gì với Thúy tỷ mới phải. Nhưng tôi dám thề với Thúy tỷ, từ giờ trở đi tôi không dám nói dối Thúy tỷ nửa lời!

Thúy Thúy nghe chàng nói, mặt lộ vẻ rất an ủi, vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Được! Bây giờ tôi hãy hỏi Sách đệ hai vấn đề này! Vấn đề thứ nhất, tại sao Sách đệ cứ thoái thác hoài, tránh không muốn gần gũi tôi có phải hiềm tôi là một đứa dâm dăng, có tiếng tăm xấu xa và tuổi lớn hơn Sách đệ nhiều phải không?

Vì không tiện làm tổn thương đến lòng tự tôn của Thúy Thúy, Độc Cô Sách đành chờ một lát rồi khẽ đáp:

-Về vấn đề tuổi tác hơn kém nhau, thì hai người đã yêu nhau rồi, không bao giờ quan ngại đến điểm đó hết, nên tôi cho vấn đề đó không ảnh hưởng cho lắm.

Thúy Thúy mỉm cười nói tiếp:

-Sách đệ khéo trả lời và còn giữ được sĩ diện cho tôi. Đồng thời khiến tôi nghe xong đã hiểu ngay tâm sự của hiền đệ ra sao, tôi lại hỏi đến vấn đề thứ hai. Có phải Sách đệ đã có bạn gái rất thân rồi phải không?

Đối với vấn đề này Độc Cô Sách chẳng cần giấu giếm làm chi, liền gật đầu đáp:

-Vấn đề này tôi không giấu giếm Thúy tỷ, thoát tiên tôi có lòng yêu Ôn Bằng con gái Ôn Sa, sau ở Lãnh Vân Phong trên núi La Phù Bạch Phát Thánh Mẫu với chị họ của tôi Tạ Dật Tư, đã làm chủ cho phép tôi kết hôn với Mộ Dung Bích.

Thúy Thúy nghe chàng nói như thế ngạc nhiên vô cùng vội trợn ngược đôi lông mày lên hỏi:

-Sao? Sách đệ đã đính hôn với Mộ Dung Bích rồi ư? Sao Tiêu Anh đang là Bạch Phát Quỷ Mẫu lại biến thành Bạch Phát Thánh Mẫu như thế?

Độc Cô Sách bèn kể rõ hết tiền nhân hậu quả cho Thúy Thúy nghe một lượt, thậm chí cả chuyện mình đã giả dạng Linh Thông đạo trưởng gặp gỡ nàng ở Thái Hồ như thế nào cũng nói hết cho Thúy Thúy hay!

Nằm phục ở trong lòng Độc Cô Sách lắng tai nghe, Thúy Thúy nghe xong ngồi dậy vẻ mặt tươi tắn và thung thảng nói tiếp:

-Thực là lời chân thành có thể phá tan được sắt đá. Lời nói chân thực của Sách đệ vừa kể, đã làm cho Thúy Thúy cảm động hết sức.

Vì chưa rõ lòng dạ của Thúy Thúy như thế nào, Độc Cô Sách cau mày hỏi:

-Thúy tỷ đối với tiểu đệ...

Thúy Thúy biết chàng định hỏi gì rồi, vội cười giọng nũng nịu đáp:

-Sách đệ cứ yên tâm, tôi đã tuyên bố là tôi yêu Sách đệ thực! Tôi sẽ cam tâm hy sinh cho Sách đệ hết thấy! Đó không phải là tôi nói suông để lấy lòng với Sách đệ đâu, mà tôi đã đắn đo suy tính kỹ rồi. Tôi phát hiện giữa tôi với Sách đệ quả thực có một chương ngại không sao khắc phục nổi, vì thế tôi mới có một quyết định rất sáng suốt!

Độc Cô Sách cau mày lại thở dài một tiếng nhìn Thúy Thúy khẽ hỏi:

-Thúy tỷ có thể nói rõ thêm một chút cho tiểu đệ hiểu không?

-Chương ngại của chúng ta chính là hai vấn đề vừa rồi tôi hỏi Sách đệ ấy. Đối với hai chương ngại đó tôi chỉ có thể khắc phục được một nửa, vì tôi chỉ cần Ôn Bằng với Mộ Dung Bích hai người bằng lòng, ThúyThúy này cam tâm làm nàng hầu hay là làm một tình nhân hề khi nào Sách đệ thích thì gọi tới mà khi nào chán ghét thì đuổi đi ngay.

Độc Cô Sách nghe thấy nàng ta nói như vậy trong lòng rất khó xử hết sức, liền gượng cười khuyên Thúy Thúy rằng:

-Xin Thúy tỷ đừng có nói như thế.

Thúy Thúy xua tay vừa cười vừa nói tiếp:

-Sách đệ không nên khó chịu như vậy. Không phải tôi nói bóng để chọc tức hiền đệ đâu, đó là tôi nói thật. Giữa đôi ta chỉ có thể khắc phục được một nửa chương ngại thôi, chứ còn một nửa thì không sao khắc phục được đâu. Vì dù Thúy Thúy tôi có thay tâm đổi tính đến thế nào đi chăng nữa cái tên Lục YULinh nổi tiếng là một thiếu phụ dâm đảng ác độc đã in sâu vào óc các nhân vật giang hồ rồi, không thể nào rửa sạch được nữa. Huống hồ giấc mộng hoang đường ba mươi năm và tuổi xuân đã luống không sao triệu hồi được nữa, thì dù sư phụ của Sách đệ là Đại Bi Tôn Giả có đặc biệt thi ân, cho phép tôi được cải tà quy chính, nhưng Thúy Thúy này quyết không đem tấm thân nhờ bản, một bông hoa tàn nhụy rửa để làm nhục nhà Sách đệ đâu.

Độc Cô Sách là một người hiệp sĩ đa tình trước kia Thúy Thúy đã dùng hết thủ đoạn phong lưu để dỗ chàng vào tròng nhưng không được, chàng vẫn coi nàng là bộ xương người tô son bôi phấn thôi lúc nào cũng hết sức kháng cự, không chịu gần gũi nàng. Bây giờ Thúy Thúy nói rõ hết tâm sự ra việc gì cũng muốn mình hy sinh để giúp cho Độc Cô Sách, thật là nhân trí nghĩa tận. Thấy nàng có cử chỉ và lời lẽ chân tình như vậy, Độc Cô Sách lại cảm thấy mũi lòng hết sức. Chàng không biết bi hay là hận, hai mắt đầm lệ, cứ nhìn Thúy Thúy rầu rĩ muốn khóc.

ThúyThúy vội móc túi lấy khăn tay bằng lụa ra, rất nhu mì dịu dàng lau chùi nước mắt cho Độc Cô Sách, nhưng chính nàng cũng đầm lệ rầu rĩ tiếp:

-Vì tôi mà Sách đệ phải ứa nước mắt, Điền Thúy Thúy này đã cảm thấy rất hài lòng và đã quyết định sau này sẽ làm những gì cho Sách đệ?

-Thúy tỷ quyết định làm những gì thế?

Thúy Thúy mặt lộ vẻ hớn hở, lớn tiếng đáp:

-Tuy giữa chúng ta có những chương ngại không sao khắc phục nổi, nhưng sao kết hợp được, nhưng Thúy Thúy này vẫn vui lòng hy sinh hết thảy để hoàn thành tâm nguyện của Sách đệ.

Độc Cô Sách rất cảm động, liền kêu lên:

-Thúy tỷ!

Thúy Thúy lại mỉm cười nói tiếp:

-Từ sáng ngày mai trở đi, tôi sẽ cùng Sách đệ đi Ly Hồn cốc, cố hết sức cứu Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng ra khỏi ổ ma, và thử xem liệu có thể diệt trừ nỗi vợ chồng Âm Dương Song Ma để Sách đệ khỏi bị hậu hoạ nữa.

Độc Cô Sách thở dài một tiếng trả lời:

-Thúy tỷ đối xử với tôi tử tế quá.

Thúy Thúy vừa cười vừa nói tiếp:

-Cứu Ôn Băng thoát nạn rồi, tâm nguyện của tôi chưa hoàn thành. Tôi còn phải đi khắp chân trời góc bể để tìm kiếm Mộ Dung Bích hiện đã cắt tóc đi tu cho hiền đệ nữa.

Độc Cô Sách cau mày lại muốn nói lại thôi.

Thúy Thúy vẫn tươi cười nói tiếp:

-Hiền đệ không nên cảm thấy khó chịu như vậy. Tôi đã sớm nghĩ ra được một kế rất chu đáo cho Sách đệ rồi. Khi cứu Ôn Băng thì tôi ra mặt hợp tác với hiền đệ nhưng đến lúc đi tìm Mộ Dung Bích thì tôi lại núp ở trong bóng tối trợ giúp. Nói tóm lại là cứu Ôn Băng thoát nạn rồi. Thúy tỷ này sẽ lánh mặt không gặp hiền đệ nữa để mối tình của hiền đệ với Ôn Băng khỏi bị nứt rạn.

Độc Cô Sách nghe thấy Thúy Thúy nói như vậy nhận thấy nàng ta đối xử với mình như thế thật là chu đáo không thể tưởng tượng được và chàng đoán chắc lúc này trong lòng nàng thể nào cũng đau đớn chua chát. Chàng ôm chặt lấy nàng, muốn an ủi mà không biết nói năng gì khóc mà không có lệ.

Nằm ở trong lòng Độc Cô Sách, Thúy Thúy thở dài nói tiếp:

-Tôi tìm thấy Mộ Dung Bích, nói rõ tất cả các chuyện cho cô ta hay, bảo cô ta phải nên để tóc hoàn tục. Khi cô ta để tóc hoàn tục thì chính là ba nghìn sợi tóc của Thúy Thúy đã bắt đầu rời khỏi cái đầu trần tục này, và chỉ biết ngày đêm làm bạn với ngọn đèn chiếc mõ, quy y trước cửa Phật thôi, cho nên tình duyên của tôi với Sách đệ chỉ có từ lúc này cho tới lúc cứu được Ôn Băng khỏi sào huyệt ma của Hoàn Vũ Cửu Sát thôi.

Độc Cô Sách cảm động vô cùng, ôm chặt nàng vào lòng và suy nghĩ xem làm thế nào đáng báo đền ân tình hồng phần tri kỷ này.

Chàng nghĩ đi nghĩ lại, rồi nghiêng răng mím môi cười dẫn khuy áo của Thúy Thúy.

Thúy Thúy đang nhắm nghiền đôi mắt đắm đuối trong khung cảnh dịu dàng bỗng thấy lạnh liền giật mình đến thót một cái ngồi dậy ngạc nhiên hỏi:

-Sách đệ... làm gì thế?...

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng hổ thẹn đến chân tay cuống quýt, ấp úng đáp:

-Tôi... tôi...

Thúy Thúy sức võ nhẹ liền kéo tay chàng mỉm cười nói tiếp:

-Sách đệ, tôi đã hiểu rồi. Có phải hiền đệ thấy duyên phận của đôi ta không còn bao lâu nên vừa thương hại vừa cảm động mới quên hết cả sự ràng buộc của lễ giáo, để cho tôi được toại nguyện mỗi tương tư và được chút an ủi từ đây cho tới khi đến Ly Hồn cốc phải không?

Độc Cô Sách gạt đầu lia lịa, cúi tiếp quần áo nàng nhưng nàng giơ tay lên khẽ vỗ vào vai chàng mấy cái vừa cười vừa nói tiếp:

-Sách đệ không nên làm như thế vội, hãy cứ ôm chặt lấy tôi để tôi được nói nốt câu chuyện với Sách đệ.

Độc Cô Sách đã động đến mối tình, thì lửa dục cũng nổi lên theo, nhưng chàng vẫn phải nghe lời Thúy Thúy, ôm lấy nàng ta, mặt đỏ tai tía, vội hỏi:

-Thúy tỷ nói mau! Còn chuyện gì muốn nói cho tiểu đệ hay nữa?

-Lạ thật! Hồi này khi tôi đang trầm luân trong bể dục, thì tôi cảm thấy chỉ có cái trò nam nữ giao hợp với nhau mới là khoái lạc nhất trên đời nhưng từ lúc tôi phá tan hai cánh cửa của Thanh Tâm am đến giờ tỉnh tỉnh của tôi đã thay đổi hẳn, Tôi bỗng cảm thấy những trò mây mưa lạc thú kia không khác gì nhai bã mía vừa nhơ bẩn vừa xấu ác bằng sao được lúc này đôi ta hiểu nhau, hai trái tim thông cảm với nhau và hai ta cứ lẳng lẳng ôm ấp nhau như thế này thật là tao nhã sung sướng biết bao! Sự khoái lạc này càng hưởng thụ càng thấy thú vị nhất là khi tôi đã quyết định hy sinh hết thân để giúp cho người yêu toại nguyện và mưu cầu hạnh phúc cho người yêu đến giũu thì tôi cảm thấy tâm hồn tôi thư thái biết bao, nhân cách của tôi đã tiến tới mức độ cao siêu biết bao! Thực cả lời nói lẫn bút mực cũng không thể nào hình dung nổi sung sướng của tôi lúc này.

-Nhưng Thanh Tâm am chủ chắc thế nào cũng là người trong võ lâm? Có lẽ người không chấp nhận chuyện nhỏ mọn này đâu?

Thúy Thúy lại thở dài một tiếng và cau mày tiếp:

-Chấp nhất hay không là tự am chủ, còn ăn năn không là ở như tôi. Tôi chỉ mộng trên thế gian này hết vụn kiếp, đừng để trong lòng còn sự áy náy. Thế nào tôi cũng nghĩ cách giải thích với vị am chủ này mới được.

Độc Cô Sách thấy cửa am tuy bị phá vỡ nhưng bài thơ khắc ở trên cửa vẫn nguyên vẹn. Chàng sức nghĩ ra một kế, liền hỏi Thúy Thúy rằng:

-Thúy tỷ muốn giải thích cho Thanh Tâm am chủ hay, sao không hoạ một bài thơ lên cánh cửa bị phá vỡ này có hơn không?

Thúy Thúy nghe lời liền đọc lại bài thơ khắc ở trên cửa:

”Một mặt cà sa rũ sạch,

Từ đây dứt bỏ mọi ân tình

Khách tới xin đừng nên gõ cửa,

E làm náo động bản cầu kinh”.

Nàng đọc đi đọc lại hai lượt rồi gật đầu đỡ lời.

Thúy Thúy tủm tủm cười, giơ tay đỡ Độc Cô Sách dậy. Hai người lại tiếp tục ôm ấp nhau nhưng lần này họ yêu nhau một cách cao thượng chứ không có một tý gì là nhục dục như bản ở trong.

Hai người chỉ sợ không đuổi kịp Dương Thúc Độ với Sở Lục Châu, nên trời mới tảng sáng đã rời khỏi Thanh Tâm am đi Ly Hồn cốc ngay.

Vừa ra tới cửa am. Thúy Thúy bỗng lộ vẻ hổ thẹn, lắc đầu và ngừng bước, Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Có phải Thúy tỷ đã để quên gì ở trong am chẳng?

Thúy Thúy lắc đầu, giơ tay lên chỉ hai cái cánh cửa bị mình phá tan mà thở dài đáp:

-Sách đệ, nhờ có Thanh Tâm am này, Thúy Thúy mới biết hối cải Thúy Thúy đã trót phá tan hai cánh cửa này cảm thấy rất hổ thẹn với Thanh Tâm am.

Độc Cô Sách cả cười đỡ lời:

-Cửa am đã bị phá như thế thì làm sao mà bảo cứu được?

Độc Cô Sách nghe Thúy Thúy nói như vậy, biết nàng ta đã ngộ đạo tự trọng sắc dục, nên chàng cũng phải rùng mình lửa dục ở đơn điền cũng tắt ngóm tức thì.

Thúy Thúy là người từng trải nên nhìn vẻ mặt của Độc Cô Sách nàng biết ngay, lửa dục với linh trí ở trong nội tâm của chàng đang giao chiến ra sao. Nàng liền gật đầu, mỉm cười nói tiếp:

-Thế mới phải chứ, Sách đệ muốn cho tôi được an ủi phần nào chỉ ôm nhau như thế cũng đủ lắm rồi hà tất phải vật lộn cấu xé nhau làm chi. Chẳng lẽ Sách đệ còn không biết tâm hồn của Thúy tỷ lúc này đã trong sạch rồi, bây giờ Thúy Thúy không phải là gái sống trong trường nhục mãi nữa và đang muốn trở nên con người ở Long Hoa hội hay sao?

Độc Cô Sách bỗng nhảy ngay xuống đất quỳ xuống vái lạy. Thúy Thúy cau mày lại hỏi:

-Sách đệ làm gì thế? Chẳng lẽ hiền đệ coi tôi như một tượng đất Nữ Bồ Tát chăng?

Độc Cô Sách thở dài một tiếng đáp:

-Thúy tỷ không phải là một pho tượng Bồ Tát mà là một nữ Bồ Tát sống lấy thịt để độ thế, thấy Phật sống mà không vái lạy thì tội lỗi biết bao?

-Kiến nghị này của Sách đệ rất hay để tôi họa lại một bài thơ như vậy cũng tạm

gọi là nói lại một đôi lời với Thanh Tâm am chủ.

Độc Cô Sách mỉm cười hỏi:

-Xin Thúy tỷ làm thơ ngay đi. Để tiểu đệ xem Thúy tỷ hoạ như thế nào?

Thúy Thúy hớn hở cười, ngẫm vận thần công vào ngón tay khắc luôn bốn câu thơ vào cạnh bài thơ của Thanh Tâm am chủ liền.

Độc Cô Sách đứng cạnh chờ nàng viết xong bốn câu thơ đó, liền lớn tiếng ngâm rằng:

”Thanh Tâm am nội hốt tâm thanh

Năng tuyệt tình thời thị chí tình

Kích phá am môn tuyên diệu chỉ

Hảo giáo tục chế thánh kính thanh.

Phỏng dịch:

Thanh Tâm am đó bỗng lòng thanh

Có dứt tình thương mới chí tình

Phá vỡ cửa am yêu ý đạo

Để kẻ tục được nghe kinh”.

Độc Cô Sách ngâm xong khen ngợi vô cùng, gật đầu thở dài nói tiếp:

-Thúy tỷ thật là thông minh tuyệt thế, khiến tiểu đệ kính phục vô cùng. Câu “kích phá am môn tuyên diệu chỉ, Hảo giáo tục chế thánh kính thanh” lại còn sâu sắc hơn hai câu nguyên thơ của Thanh Tâm am chủ là “du khách đáo ôn thiên mặc khẩu, Hư kinh muôn nội phủng kinh thanh” nhiều, và thiền lý cũng cao hơn một mức.

Thúy Thúy thấy Độc Cô Sách khen mình như vậy liền tủm tỉm cười. Lúc này mặt trời mới mọc, ánh nắng dịu dàng vừa chiếu đúng vào bộ mặt sáng sủa và nghiêm trang của nàng trông thật giống hệt một vị Bồ Tát độ thế.

Hai người rời khỏi Thanh Tâm am tất nhiên là đi Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân ngay. Nhưng hai người vừa vào tới khu vực của núi Dã Nhân đã phát giác Ôn Bằng bị lọt vào tay Thúc Độ và đang bị Thúc Độ làm nhục.

Tại sao Ôn Bằng lại rời khỏi Ly Hồn cốc? Tại sao nàng lại bị lọt vào tay Dương Thúc Độ? Ly Hồn cốc đã bị Âm Dương Song Ma phá khuấy như thế nào?

Muốn giải đáp ba vấn đề đó, chúng ta hãy tạm gác chuyện của Độc Cô Sách với Điền Thúy Thúy sang một bên. Và hãy nói từ lúc Sở Lục Châu rời khỏi núi La Phù trước.

Khi tới núi La Phù, Lục Châu gặp ngay Thúy Thúy với Độc Cô Sách, nghe thấy Thúy Thúy nói Dương Thúc Độ đã đi Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân rồi. Y thị nóng lòng đi cứu viện cho chồng, nên vội vàng rời khỏi núi La Phù. Y thị chỉ muốn hai

vai mọc cánh bay tới núi Dã Nhân ngay, để giết chết Giang Tử kỳ với Đinh NgọcSương mới người được cơn thù hận kia.

Ngờ đâu y thị vừa đi tới đỉnh Vân Nam đã gặp ngay ĐinhNgọc Thương với Uất Trì Cảnh.

Sở Lục Châu đang đi ở trên đỉnh núi, Đinh NgọcSương với Uất Trì Cảnh lại đi ở con đường cách dưới chỗ Lục Châu chừng ba trượng. Cả ba người cùng đi về một hướng là núi Dã Nhân.

Lục Châu thấy tung tích kẻ địch trước mắt trong lòng mừng rỡ vô cùng muốn phi t hân nhảy xuống tấn công kẻ thù ngay. Nhưng y thị nghĩ lại nhận thấy tình hình hơi khác với lời nói của Thúy Thúy. Vì theo Thúy Thúy nói đáng lẽ ĐinhNgọc Thương đi cùng với Giang Tử Kỳ mới phải sao bây giờ y thị lại đi với Uất Trì Cảnh như thế?

Chỉ vì sự hoài nghi ấy mà Lục Châu không dám ra tay tấn công vội. Vả lại đằng nào y thị đi ở trên cao vẫn chiếm lợi thế hơn, lúc nào ra tay chả được nên y thị mới quyết định hãy theo dò xét trước rồi tính sau.

Lúc ấy Ngọc Thương với Uất Trì Cảnh đang đi bỗng mỗi một và thấy chỗ đó phong cảnh khá đẹp nên hai người liền ngồi xuống tạm nghỉ một lát.

Lục Châu liền len lén đi tới sau một tảng đá khá lớn núp ở đó để lắng tai nghe lỏm.

Phần vì công lực của Lục Châu thâm hậu hơn Ngọc Thương với Uất Trì Cảnh hai người, phần thứ hai vì chỗ đó có gió mạnh, cảnh lại bị thổi kêu ào ào nên hai ma đầu của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát mới không hay chỗ đằng sau cách hai người hơn trượng lại đang có người ẩn núp nghe lỏm.

Thoạt tiên Đinh Ngọc Thương thở dài một tiếng, rồi gượng cười nói với Uất Trì Cảnh rằng:

-Uất Trì tam ca, chuyến đi xa này của chúng ta quả thật quá bất lợi, không những đã kết thù với Diên Thúy Thúy không tìm thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu thì chớ.Trái lại ở trên núi Mã Tích trong Thái Hồ, Giang Tử Kỳ lục đệ lại còn bị toi mạng nữa.

Có lẽ số mạng của Ngọc Thương chưa tận nên y thị đột nhiên thốt ra mấy lời than thở ấy, tuy do sự vô tâm mà nói ra, nhưng y thị đã làm cho Lục Châu chứng minh được lời nói của Thúy Thúy là giả dối.

Lục Châu nghe nói cả kinh, nghĩ bụng:

”Giang Tử Kỳ đã chết ở Thái Hồ, thì làm sao đến được núi La Phù ám hại chồng ta?”

Phàm cái thế ma đầu, tên nào cũng thông minh hơn người, Lục Châu chỉ hơi suy

nghĩ một chút, đã vỡ nhẽ ngay lời nói của Thúy Thúy toàn là bịa đặt giả dối hết. Y thị đã vỡ nhẽ nên không muốn ở lại nghe những lời lẽ không liên can gì đến mình mà vội quay ngay trở về núi La Phù.

Sở dĩ Lục Châu nóng lòng trở về La Phù như thế không phải là tức hận Thúy Thúy lừa dối mình mà quay về kiếm nàng ta để trả thù đâu, y thị quay trở về La Phù là vì lo âu chồng của y thị bị nguy hiểm đấy thôi.

Vì Lục Châu suy tính, phát giác lời nói của Thúy Thúy có liên can đến Hoàn Vũ Cửu Sát tuy là lời bịa đặt giả dối, nhưng còn nàng ta nói đã gặp chồng mình với Độc Cô Sách rồi thì là sự thật. Bằng không nàng ta biết sao được cuộc hẹn ước hồi mười sáu tháng tám ở trên Lãnh Vân Phong như thế?

Lục Châu còn biết chồng mình là người hiếu sắc, y thị lại thấy Thúy Thúy đẹp như vậy thì không nghi ngờ và ghen tuông sao được, nên y thị sợ chồng mình bị nàng ta cướp mất nên mới phải trở về núi La Phù.

Còn Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh ngồi ở đó nghĩ ngợi, thấy Ngọc Sương than thở như vậy Uất Trì Cảnh liền đỡ lời:

-Đinh ngũ muội, tuy chúng ta thất bại vì việc Bạch Phát Quỷ Mẫu với Điền Thúy Thúy nhưng chúng ta lại thành công được việc khác. Đó là khi qua Miêu Cương ở Quý Châu chúng ta lại may mắn gặp gỡ được Xích Phát chân nhân với Bích Hoa công chúa hai người đều có công lực rất cao và được hai người ấy vui lòng nhận lời nhập bọn với chúng ta. Kể như thế, chuyến đi này của chúng ta vẫn không phải là thất bại hoàn toàn.

Ngọc Sương cau mày lại đỡ lời:

-Vẫn biết Xích Phát chân nhân với Bích Hoa công chúa mỗi người có một tuyệt kỹ độc đáo riêng, về mặt công lực họ cũng không kém gì Bạch Phát Quỷ Mẫu và Điền Thúy Thúy thực nhưng Giang Lục đệ thì toi mạng! Chúng ta thêm hai bớt một, về phương diện tăng cường thực lực để cho đủ số của chúng ta vẫn còn kém xa.

Vì biết Ngọc Sương có tư tình riêng với Tử Kỳ, Uất Trì Cảnh liền an ủi y thị rằng:

-Người đã chết không sống lại được, Ngũ muội đừng có vì việc của lục đệ mà quá đau lòng như thế! Chúng ta còn phải vội về Ly Hồn cốc xử trí Ngọc Thi Ôn Bằng, đã hoá danh làm Lư San để Chúc nhị ca các người khỏi sợ bị nó ám hại ngầm.

Ngọc Sương đứng dậy cùng Uất Trì Cảnh quay về núi Dã Nhân cười khẩy nói tiếp:

-Chúng ta nên nhớ, Chúc nhị ca công lực cao siêu biết bao, cơ trí lợi hại vô cùng.

Hơn nữa, Ngọc Thi Ôn Bằng chỉ có một mình ở sâu trong hành dinh của chúng ta.

-Ngũ muội định sẽ xử trí Ôn Bằng bằng cách nào?

Ngọc Sương hậm hực cười gần một hồi đáp:

-Tiểu muội muốn Ngọc Thi biến thành huyết thi, lột da nó ra viết tên nó lại, rồi treo ở trên vách đá chỗ cốc khẩu của Ly Hồn cốc!

Hai hung ma tuyệt thế vừa bàn cách dùng thủ đoạn ác độc để xử trí Ôn Bằng vừa quay trở về núi Dã Nhân, nhưng chúng có ngờ đâu Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ đang theo dõi chúng.

Thì ra từ khi Thúc Độ nghe lời dối trá của Thúy Thúy rồi trong lòng chỉ lo âu cho vợ mình đơn thương độc mã đi sâu vào trong hang hùm, nên y vội giở hết tốc độ khinh công ra đuổi theo vợ.

Khi đến tỉnh Vân Nam, vẫn không thấy tung tích Lục Châu đâu y lại càng nóng lòng sốt ruột thêm. Nhưng y có ngờ đâu Âm Ma đã quay trở về La Phù, chỉ sai một ly là hai người đã gặp nhau ở giữa đường mà lại hoá ra không gặp.

Khi đuổi theo vào tới khu núi Dã Nhân thì Thúc Độ mới phát hiện ra tung tích của Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương.

Vì y thấy người đi cùng với Ngọc Sương là Uất Trì Cảnh chứ không phải là Giang Tử Kỳ khác hẳn với lời nói của Thúy Thúy nên y cũng sinh nghi mà ngấm ngầm theo sau để nghe trộm. Y cũng nhận thấy lời nói của Thúy Thúy sai với sự thật.

Nhưng nhận thấy mình đã tới khu núi Dã Nhân rồi, thì tiện thể tiến thẳng vào trong Ly Hồn cốc để xem lần thứ hai Hoàn Vũ Cửu Sát tái xuất, thế lực mạnh như thế nào mà chúng dám chuẩn bị tổ chức Thiên Nam đại hội, tranh cướp bá nghiệp với các đại môn phái trong võ lâm? Và còn thách thức Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Sĩ tới dự hội để trả mối thù năm xưa.

Uất Trì Cảnh với Ngọc Sương về tới Ly Hồn cốc, thì vừa gặp Chúc Thiếu

Khoan, Diêu Nhượng, Tô Báo Văn với Ôn Bằng hoá danh làm Lư San đang nhậu nhẹt với nhau.

Quả đúng như Ngọc Sương đã ước đoán, tuy Ôn Bằng trà trộn vào trong trọng địa của ổ ma, nhưng không dám làm gì hết. Nàng đã nhiều lần định thừa cơ hành thích Chúc Thiếu Khoan, tên ma đầu có nhiều mưu kế và võ công cao nhất trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát nhưng vì Thiếu Khoan xảo hoạt như hồ ly, đề phòng lại rất nghiêm ngặt, nên nàng không sao có dịp hạ thủ được.

Cho đến lúc này Ôn Bằng thấy hai chân tê liệt của Thiếu Khoan đã bắt đầu cử động và sắp đi lại được, nàng càng rầu rĩ thêm.

Nàng không có cách gì hạ thủ, thì tất nhiên phải muốn thoát thân, nhưng nàng

không có cơ gì để ra khỏi nơi đó được nên đành cứ suốt ngày ở trong Ly Hồn cốc chuyện trò nhậu nhẹt với bọn âm đầu đồng thời lại luôn luôn phải đề phòng Tô Báo Văn, một tên đại dâm tà, vẫn thường có cử chỉ định uy hiếp nàng.

Dưới tình thế ấy nàng không lo sao được, nàng càng lo âu bao nhiêu, người càng gầy đi bấy nhiêu, râu rĩ bao nhiêu thì bộ da đã uống “Trì tinh linh dịch” lại càng trắng nhợt bấy nhiêu.

Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương vừa về tới Ly Hồn cốc, Ôn Bằng đã đứng dậy nghênh đón mỉm cười hỏi:

-Sao ngũ tử lại về nhanh như thế, đã tìm thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu và dụ được y thị nhập bọn chưa?

Ngọc Sương thấy sắc mặt của Ôn Bằng nhợt nhạt như không có sắc máu, da dẻ khác hẳn người thường trong lòng càng tức giận thêm, nhưng vẫn phải mỉm cười đáp:

-San muội, Bạch Phát Quỷ mẫu Tiêu Anh đã nhận lời gia minh....

Ôn Bằng nghe thấy Ngọc Sương nói Bạch Phát Quỷ Mẫu đã nhận lời nhập bọn, thấy mình đã sắp có hy vọng trả được thù mừng rỡ khôn tả, vừa cười vừa nói tiếp:

-Đinh ngũ tử...

Ngờ đâu nàng vừa nói được ba chữ đó thì Ngọc Sương đã ngắt lời và vẫy tay gọi nàng lại gần rồi nói:

-San muội lại đây, tôi còn có sự bí mật này nói cho San muội hay, chắc San muội thế nào cũng mừng rỡ lắm!

Tội nghiệp cho Ôn Bằng có ngờ đâu phi tai quỷ hoạ tới nơi, liền thủng thẳng đi tới trước mặt Ngọc Sương mỉm cười hỏi:

-Ngũ tử định cho tiểu muội nghe chuyện bí mật quan trọng gì thế?

Ngọc Sương làm ra vẻ chị em cách biệt lâu ngày mới gặp lại nhau, hết sức thân thiện một mặt nắm lấy hai tay của Ôn Bằng một mặt mỉm cười hỏi:

-Bằng muội là người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ cần đoán qua một cái là hiểu hết ngay.

Y thị một mặt nói chuyện với Ôn Bằng, một mặt đưa mắt ra hiệu cho Uất Trì Cảnh.

Uất Trì Cảnh hiểu ý gật đầu, nhân lúc Ôn Bằng đang suy nghĩ sự bí mật của Ngọc Sương đành nói với mình thì y đã nhanh tay điểm vào huyệt tê ở sau lưng nàng.

Uất Trì Cảnh đã đột ngột ra tay tấn công, Ôn Bằng vừa không đề phòng, hai tay bị Ngọc Sương nắm chặt thì làm sao mà tránh nổi?

Uất Trì Cảnh vừa tấn công, Ngọc Sương đã vận sức vào mười ngón tay, nắm

chặt lấy hai nơi mạch môn ở hai cổ tay của Ôn Bằng luôn.

Lúc ấy Ôn Bằng mới biết là nguy tai, chưa kịp nghĩ ra cách đối phó, thì huyết tê ở sau lưng đã bị Uất Trì Cảnh điểm trúng.

Tô Báo Văn vẫn say mê sắc đẹp của Ôn Bằng, thấy thế liền ngạc nhiên hỏi:

-Uất Trì tam ca với Đinh Ngũ tử định làm gì thế?

Uất Trì Cảnh với ĐinhNgọc Sương chưa kịp trả lời, thì Thiếu Khoan đã cười khẩy nói trước:

-Chả lẽ Tô Báo đệ vẫn còn chưa nhận xét ra hay sao? Lư San không phải là thực tâm gia minh với chúng ta đâu, có lẽ y thị hoá danh trà trộn vào Ly Hồn cốc để làm gian tế cũng nên.

Ngọc Sương đặt Ôn Bằng nằm xuống đất, rồi mỉm cười khen ngợi ThiếuKhoan rằng:

-Chúc nhị ca sành sỏi thực! Con nhỏ này là NgọcThị ÔnBằng, chứ không phải là Lư San gì đâu. Nó rất gần gũi với các người chưởng môn của các phái Điểm Thương, Vô ĐangThiếu Lâm, Không Động cùng Lăng Tiêu bang chủ của Trúc Chi Bang, với HậnThiên ông Công Dương Thọ các người. Hình như có cảm tình sâu sắc với những người đó.

Thiếu Khoan đang ngồi ở chiếc xa bỗng đứng thẳng ngồi dậy và chỉ vào Ôn Bằng gật đầu vừa cười vừa nói tiếp:

-Mỗ đã nghi ngờ nó từ lâu nhưng không có bằng chứng cụ thể nên mới chưa xử trí nó ngay.

Ngọc Sương thấy thiếu Khoan đã đứng dậy được, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ hỏi:

-Nhị ca đã khỏi rồi đấy ư?

Thiếu Khoan tiến lên hai bước, nhắm người Ôn Bằng điểm thêm mấy ngón tay nữa, rồi mới mỉm cười nói tiếp:

-Một mặt ngu huynh cứ tiếp tục tu luyện môn ThiênMa huyết khuyết thần công, một mặt lại nhờ được Diệu tứ tìm ra linh dược gắng sức cứu chữa, không những đã có thể đứng dậy được, mà còn có thể đi được như trước nữa. Nhưng ngu huynh vẫn giả bộ như chưa khỏi, để ngấm ngấm xem xét con nhỏ này định tới đây làm gì?

Uất Trì Cảnh vừa cười vừa hỏi:

-Thế nhị ca có thấy hành động gì bất lợi cho chúng ta không?

Thiếu Khoan lắc đầu đáp:

-Nó cũng chu đáo lắm, không thấy nó hành động gì khả nghi cả. Hơn nữa Tô bát đệ lại mê man sắc đẹp của nó, lúc nào cũng săn sóc nó rất ân cần, nên trước khi chưa có bằng chứng cụ thể nào, ngu huynh không tiện ra tay xử lý.

Báo Văn nghe nói có vẻ hồ thẹn và ngượng ngịu vô cùng.

Ngọc Sương nghe thấy thế mỉm cười nói:

-Nếu bát đệ ưa mỹ sắc của Ôn Bằng, thì ngu tử hãy để cho bát đệ hưởng thụ một phần đã rồi mới lột da nó treo ở ngoài cốc khẩu, để cảnh cáo những kẻ khác. Từ giờ trở đi đừng có liều lĩnh mà định trà trộn vào Ly Hồn cốc này phá khuấy nữa.

Thiếu Khoan gật đầu vừa cười vừa xen lời nói:

-Cách xử của ngũ muội rất hợp lòng củ ngu huynh bây giờ hãy giao cho Tô bát đệ đem nó về phòng hưởng thụ hai ngày đã, rồi lột da nó cảnh cáo các tên khác.

Báo Văn nghe nói được hưởng thụ hạnh phúc hai ngày với Ôn Bằng trong lòng mừng rỡ khôn tả, liền đến định ắm Ôn Bằng đem đi.

Ngờ đâu Uất Trì Cảnh lại không biết điều chút nào vội xua tay bảo y rằng:

-Bát đệ, chẳng nào nó cũng là người của hiền đệ rồi, thì dù có mang chậm một chút đã sao nào. Bây giờ chúng ta hãy nên hỏi nó hoá danh trà trộn vào trong Ly Hồn cốc này để làm gì đã?

Tuy trong lòng bất mãn, nhưng thấy lời nói của Uất Trì Cảnh rất có lý, Báo Văn đành phải gượng cười dừng chân lại.

Thiếu Khoan nghe nói liền bảo Uất Trì Cảnh rằng:

-Uất Trì tam đệ muốn hỏi Ôn Bằng cứ việc giải yếu huyết tề của nó mà hỏi, vì ngu huynh đã dùng Thiên Ma bí thủ kiềm chế ba nơi kinh mạch của nó rồi, không sợ nó đào tẩu thoát nữa.

Uất Trì Cảnh biết “Thiên Ma chế mạch” thủ pháp của Thiếu Khoan tinh diệu tuyệt luân nên y liền nghe lời giải luôn yếu huyết tề cho Ôn Bằng tức thì.

Ôn Bằng từ từ lai tỉnh, thấy Ngọc Sương đang giận dữ nhìn mình, mới biết cơ mưu của mình đã bại lộ và đã bị bọn ma đầu hung ác biết rõ bộ mặt thực của mình rồi.

Ở trong Ly Hồn cốc nàng đã được trông thấy Chúc Thiếu Khoan đối xử với kẻ địch thảm khốc, nàng lại nghĩ tới Tô Báo Văn say mê sắc đẹp của mình như thế nào, như vậy sau này cảnh ngộ của mình sẽ không tưởng tượng được.

Ôn Bằng nghĩ tới đó không còn can đảm tiếp tục sống nữa, nàng liền nghiêng rằng mím môi muốn nghên tỵ chân khí để bế huyết tự tử.

Ngờ đâu nàng vừa vận công lên thì mới hay võ công của mình đã hoàn toàn mất hết không khác gì là người thường vậy.

Đinh Ngọc Sương cười khẩy, lầm lỳ nói:

-Ôn Bằng, người muốn tự tử phải không? Nhưng nếu ta không bằng lòng để cho người chết thì vua Diêm Vương có muốn câu hồn của người cũng không dám sai quỷ sứ đến.

Ôn Bằng trợn ngược đôi lông mày lên, đang định quát mắng thì NgọcSương lại cười khẩy nói tiếp:

-Vô công của người đã bị Chúc nhị ca của ta dùng "Thiên Ma chế mạch thủ pháp" phá mất rồi, bây giờ người ném thêm một chút mùi nhục nhã, dù có xuống đến dưới âm ty vẫn còn hỏ thẹn đến mặt đỏ bừng.

Lời nói này của Ngọc Sương quả thực công hiệu. Ôn Bằng nghe thấy cũng phải sồn lòng rợn tóc gáy, mà cau mày lại đáp:

-Đinh Ngọc Sương, người muốn hỏi gì thì hỏi mau lên. Ôn Bằng này sẽ nói thực cho người hay. Nhưng hỏi xong, người phải để cho ta giải thoát một cách nhanh nhẩu mới được.

Ngọc Sương cười khẩy đáp:

-Người muốn chết nhanh nhẩu thì dễ lắm nhưng phải nói thực cho ta biết tại sao người lại hoá danh làm Lư San để trà trộn vào trong Ly Hồn cốc làm gì?

Vì không biết đối phương biết bao nhiêu sự bí mật của mình, nên Ôn Bằng không dám trả lời bừa, cứ theo đúng sự thật mà nói rằng:

-Vì Bạch Phát Quỷ Mẫu là kẻ thù giết mẹ của ta, ta đã tìm kiếm mãi mà vẫn không thấy y thị đâu hết không sao hạ thủ được nên mới nghĩ để các người hẹn y thị đến Ly Hồn cốc, rồi ta sẽ thừa cơ trả lại mối thù ấy.

Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh ở giữa đường ngẫu nhiên may mắn gặp Lăng Tiêu bang chủ của Trúc Chi bang, nên đã nghe lỏm được Lăng Tiêu nói những chuyện của Ôn Bằng. Bây giờ y thị thấy Ôn Bằng trả lời cũng đúng như thế, liền gật đầu nói tiếp:

-Thế người có liên can gì với tặc đạo Linh Thông đã giết chết Giang Tử Kỳ của chúng ta?

Ôn Bằng biết chuyện Độc Cô Sách giả dạng Linh Thông đạo trưởng đã bị vạch trần ở trong Ly Hồn cốc này rồi, nên nàng cũng chẳng cần giấu giếm gì hết liền đáp:

-Linh Thông đạo trưởng ấy không phải là đệ tử của TamThanh đâu, đó chính là Độc Cô Sách đệ tử duy nhất của Đại Bi Tôn Giả giả dạng đấy.

Nghe tới đó Thiếu Khoan bỗng xen lời hỏi:

-Thế người có liên can gì với Độc Cô Sách ấy không?

Lúc ấy đã không muốn sống, chỉ muốn được chết ngay cho rảnh, Ôn Bằng lại thấy Tô Báo Văn đang hau háu nhìn mình một cách rất thèm thuồng, nên nàng muốn chọc tức tên đó để y nổi ghen, đột nhiên ra tay giết mình cho sớm được giải thoát. Vì vậy, nàng liền trợn ngược đôi lông mày lên lớn tiếng đáp:

-Độc Cô Sách với tôi hai người ý hợp tâm đầu và đã thề thốt với nhau, sau này thế nào cũng kết làm vợ chồng.

Quả nhiên Báo Văn thấy nói vậy lửa ghen bốc lên bùng bùng.

Ôn Bằng thấy thế đang mừng thầm, cho là kế của mình đã có công hiệu thì

Ngọc Sương lại cười khẩy hỏi Thiếu Khoan:

-Khoan nhị ca còn muốn hỏi gì nữa không?

Thiếu Khoan lắc đầu đáp:

-Y thị trả lời một cách nhanh nhẩu như vậy khỏi cần phải hỏi thêm nữa.

Ngọc Sương cười khẩy nói tiếp:

-Nếu nhị ca không hỏi nữa, thì tiểu muội sẽ thi hành lời hứa với y thị.

Ôn Bằng xen lời hỏi:

-Đinh Ngọc Sương, ta đã phải trả lời thành thực với ngươi rồi, vậy ngươi phải để cho ta chết nhanh nhẩu mới được?

Nhất thời tức giận quá đỗi, quên cả võ công của mình đã mất mát, Ôn Bằng hét lớn một tiếng, chạy sỏ lại tấn công Ngọc Sương luôn.

Thuận tay phản công luôn một chưởng đánh Ôn Bằng té lăn ra đất, Ngọc Sương cười khanh khách trông rất dâm dăng, rồi vừa cười vừa nói với Báo Văn rằng:

-Tô bát đệ hãy ẵm y thị sung sướng một phen, nhưng sáng sớm ngày kia phải trao trả nó cho tỷ tỷ để tỷ tỷ lột da nó trả thù cho Giang lục ca của hiền đệ.

Tuy Báo Văn thấy Ngọc Sương cho phép mình được âu yếm với Ôn Bằng hai ngày, nhưng y nhận thấy ít ỏi, không tiện lên tiếng yêu cầu thêm, đành phải ẵm Ôn Bằng đi trước, rồi nhờ Diệu Nhượng nói hộ với Thiếu Khoan và Ngọc Sương cho mình được hưởng thêm vài ngày lạc thú nữa.

Báo Văn vừa ẵm Ôn Bằng lên, đang định đi vào thạch thất thì trên không đã có tiếng cười như điên như khùng nói vọng xuống:

-Cách biệt ba mươi năm không biết Chúc Thiếu Khoan các người có còn nhận ra được bạn cũ này không?

Tiếng cười đó vừa lớn vừa hùng mạnh, không khác gì trăm vạn cái trống cùng kêu một lúc ở trên không giáng xuống, hiển nhiên người đó muốn khoe khoang nội lực, nên mới dùng “Tiên Thiên cương khí” hoá thành tiếng cười dồn xuống làm chấn động Ly Hồn cốc.

Mấy anh em của Hoàn Vũ Cửu Sát nghe tiếng cười đó đều giật mình kinh hoảng. Người trong nghề chỉ thoáng nghe qua một cái cũng đủ biết tài ba của nhau tới mức nào ngay, chúng nhận thấy công lực của người đó chỉ trừ có Chúc Thiếu Khoan là có thể so sánh được thôi còn các người khác không sao bì kịp được. Nhất là câu nói cách biệt đã ba mươi năm làm cho quần sát càng cau mày thêm, tên nào tên nấy đều ngừng đầu nhìn lên trên không. Chúng lại tưởng Đại Bi TônGiả, hay là Tam Kỳ Vũ Sĩ đã tới.

Lúc ấy trên cao chừng hai mươi trượng bỗng có một điểm nhỏ xuất hiện nhanh nhẹn tuyệt luân đang phi thẳng xuống.

Trên cao như thế mà có thể lảng không phi xuống được thì đủ thấy công lực của người đó thâm hậu đến như thế nào và can đảm biết bao. Nên cả Thiếu Khoan cũng phải kinh hãi thâm.

Điểm sao đó khi rớt xuống tới chỗ cách mặt đất chừng mười trượng thì bỗng ngừng lại và ở trên không luôn.

Lúc bấy giờ quần tà ở dưới đáy thung lũng mới trông thấy rõ người đó là một ông già mặc áo bào đỏ, tay cầm một cây mây dài chừng mười trượng.

Cây mây dài chỉ xuống tới đó là hết nên ông già mặc áo bào đỏ mới ngừng ngay ở trên không. Tiếp theo đó, ông già nọ bỗng buông tay nhảy từ chỗ trên cao hơn mười trượng ấy nhẹ nhàng nhảy xuống.

Thiếu Khoan là người có công lực thâm hậu nhất trong quần sát, mắt của y sắc bén hơn nhận ngay ra ông già áo đỏ là ai rồi, y thất kinh kêu “ủa” một tiếng và ngẩn người ra.

Chờ ông già áo đỏ xuống tới mặt đất cả bọn mới trông thấy rõ và lúc ấy chúng mới cả kinh, Uất Trì Cảnh với vẻ mặt rất kinh ngạc lên tiếng trước.

-Tưởng là ai, không ngờ lại là Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ huynh.

Thúc Độ cười ha hả đáp:

-Uất Trì tiên ông anh em Hoàn Vũ Cửu Sát các người tái xuất giang hồ, định tổ chức Thiên Nam đại hội muốn xưng hùng xưng bá trong giới võ lâm và cũng đang là lúc rất gay go nhất của các người, thì các người còn nhớ sao được lão quái vật hầu như bị người đời lãng quên này rồi?

Nói về oai vọng và công lực của Âm Dương SongMa năm xưa, vẫn cao hơn

Hoàn VũCửu Sát, hống hồ tung tích của Song Ma xưa nay vẫn có tiếng là hai vợ chồng không bao giờ rời nhau nửa bước.Nhất là cái áo Thất Nhu huyết ảnh y của Sở Lục Châu lại là thứ hung khí lợi hại, khiến ai ai cũng phải kinh hoàng. Vì vậy mà Thiếu Khoan không dám kiêu ngạo, thủng thẳng lên tiếng chào và vười cười vừa đáp:

-Dương huynh đã ẩn dật ba mươi năm trời mà phong thái vẫn như cũ, đủ thấy công lực của huynh đã luyện được tới mức xuất thần nhập hoá rồi, khiến anh em Thiếu Khoan rất lấy làm kính phục. Còn tôn phu nhân Sở đại tỷ đâu?

Thúc Độ cũng biết trong Âm Dương SongMa, vì Lục Châu có cái áo Huyết ảnh y, Huyết ảnh thần trâm ở trên áo oai lực quá mạnh nên tên tuổi của vợ mình vẫn được người đời coi trọng hơn mình. Y thấy Thiếu Khoan hỏi như thế, liền nghĩ bụng:

“Bây giờ ta đã vào trong hang hùm, hà tất phải nói thật cho chúng hay làm gì”

Nghĩ đoạn, y liền chỉ tay lên phía trên một cái, rồi chấp tay đáp lễ và mỉm cười trả lời:

-Nội nhân hiện đang ở trên cốc, chỉ có một mình Thúc Độ xuống đây hỏi thăm chư huynh thôi.

Thoạt tiên thấy Thúc Độ tới một cách đột ngột. Thiếu Khoan có vẻ hơi kinh hoảng, sau thấy đối phương không có vẻ gì là ác ý hết, lời lẽ lại rất nhu hoà, nên y mỉm cười hỏi tiếp:

-Tôn phu nhân đã ở trên sơn cốc, chắc Dương huynh không thể ở lại lâu được, Thiếu Khoan cũng khỏi cần phải bảo người làm tiệc để khoản đãi huynh nữa. Chẳng hay huynh đột nhiên giáng lâm như vậy có việc gì thế?

Thúc Độ vừa cười vừa trả lời:

-Lão phu nghe nói chư huynh định tổ chức Thiên Nam đại hội, tái chấn chỉnh lại hùng phong năm xưa, để thách thức với Đại Bi Tôn Giả và Nam Môn lão đạo, mong trả được mối thù cũ. Cho nên lão phu mới đặc biệt tới đây, để xem thế lực của các bạn cũ vô lâm đã mạnh như thế nào.

Thiếu Khoan lắc đầu cười nhẹ đỡ lời:

-Dương huynh, cổ nhân vẫn thường nói:”Trước mặt chân nhân đừng có nói dối, nếu huynh chỉ vì việc đó mà tới, thì việc gì tôn phu nhân Sở đại tỷ lại không cùng huynh xuống đây tương kiến với anh em mỗi một thể. Hà tất phải ở trên sơn cốc để làm tiếp ứng như thế làm chi?

Thúc Độ cười ha hả nói tiếp:

-Cách biệt lâu năm, không ngờ đầu óc của Chúc Thiếu Khoan lại cao minh đến như thế, không bỏ sót một ly một tý gì hết, đủ thấy Chúc Thiên Tôn đã lợi hại như thế nào.

Đoán chắc đối phương thế nào cũng có ý định khác, Thiếu Khoan lại mỉm cười hỏi tiếp:

-Tiểu đệ không dám nhận lời khen ngợi của huynh như thế. Tuy biết Dương huynh thế nào cũng có việc gì nên mới giáng lâmLy Hồn cốc này, mà tiểu đệ rất ngu xuẩn vẫn không làm sao đoán ra được?

Vừa rồi ở trên đỉnh sơn cốc, dùng công lực “Thiên nhi thông”Thúc Độ đã nghe rõ hết lời nói của anh em Thiếu Khoan ở dưới sơn cốc rồi, nên y liền giơ tay chỉ Ôn Bằng đang nằm ở trong lòng BáoVấn mà đáp:

-Chúc Thiên Tôn đã hỏi tới, Thúc Độ đành phải nói rõ sự thực cho Chúc huynh hay. Vợ chồng lão phu tới đây cũng chỉ vì con nhỏ này mà nên.

Thiếu Khoan ngạc nhiên cau mày lại hỏi:

-Chả lẽ Ôn Bằng lại có họ hàng bà con gì với Dương huynh chẳng?

Thúc Độ lắc đầu:

-Chúc Thiên Tôn đoán lầm rồi, y thị có mối thù rất lớn với lão phu thì đúng hơn.

Thiếu Khoan càng không hiểu thêm, cau mày lại hỏi tiếp:

-Chẳng hay Dươnghuynh có thể cho đệ biết rõ nguyên nhân không?

Thúc Độ nghiêng răng mím môi đáp:

-Con nhỏ này là người yêu của Độc Cô Sách mà Độc Cô Sách lại là kẻ đã giết Dương Tiểu Đào con gái cưng của lão phu.

Lúc ấy mới vỡ lẽ, Thiếu Khoan liền kêu“ồ” một tiếng nói:

-Dương huynh có thù với Ôn Bằng như vậy, chẳng hay huynh có thể nán lại để hai ngày sau trở lại Ly Hồn cốc. Lúc ấy chúng tôi sẽ lột da y thị để trả thù tuyệt hận cho huynh với đại tẩu có hơn không?

Đã có ý định khác, nên Thúc Độ nghe Báo Văn nói xong, liền mỉm cười đáp:

-Ý kiến của huynh tuy hay thực, nhưng nội tử tính nóng như lửa, và nhận thấy chỉ có hai ta đích tay giết chết con nhỏ này, thì mới có thể giải mối thù ấy được phần nào thôi.

Báo Văn có vẻ không vui nói tiếp:

-Theo lời Dương huynh, chẳng lẽ chúng tôi thế nào cũng phải trao Ôn Bằng cho huynh đem đi ngay mới được hay sao?

Thúc Độ trợn ngược đôi lông mày lên lạnh lùng đáp:

-Thúc Độ biết Tô huynh đã coi Ôn Bằng như một miếng mồi rất ngon lành, không khi nào lại nỡ để cho lão phu đem đi đâu. Nhưng chúng ta đã quen biết nhau lâu năm rồi, nếu đây cứ thẳng thắn mà nói với nhau thì hơn. Vợ chồng Thúc Độ đã tái xuất giang hồ thì thế nào cũng dự Thiên Nam đại hội, các vị thử suy tính xem, muốn làm bạn với vợ chồng lão phu, hay muốn là kẻ thù địch.

Mấy lời này của y vừa mềm dẻo lạ vừa cứng rắn, không khác gì đã cảnh cáo ngầm bọn Thiếu Khoan các người, nếu ngày hôm nay các người trao Ôn Bằng cho y đem đi thì đến ngày Thiên Nam đại hội, Âm Dương Song Ma sẽ đứng về phe của Hoàn Vũ Cửu Sát. Bằng không sẽ là kẻ địch của bọn chúng.

Thúc Độ nói xong, Thiếu Khoan ngẫm nghĩ giây lát liền bảo Báo Văn rằng:

-Tô bát đệ, hãy trao Ôn Bằng cho Dương huynh đem đi.

Báo Văn nghe nói rùng mình đến thót một cái, vội lui về sau nửa bước, lớn tiếng hỏi:

-Chúc nhị ca...

Xưa nay tuy không để cho Báo Văn nói tiếp, Thiếu Khoan mỉm cười an ủi rằng:

-Sự lạc thú hai ngày có khác gì là một đám mây mưa bay thoáng qua không. Mỗi

thù của con gái cũng bị giết của Dương huynh mới là đau đớn thực sự. Bát đệ cứ trao Ôn Băng cho Dương huynh, để vợ chồng Dương huynh trả thù tuyết hận đi. Thấy Thiếu Khoan nói đi nói lại như vậy, Báo Văn biết phen này mình không còn hy vọng được toại nguyện, nên y nghiêng răng mím môi mà trả lời Thiếu Khoan rằng:

-Chúc nhị ca, muốn tiểu đệ trao Ôn Băng cho Dương huynh cũng được, nhưng tiểu đệ có một điều kiện.

Thiếu Khoan nghe nói rất ngạc nhiên trở mắt lên nhìn Báo Văn rồi cau mày lại, gượng cười hỏi:

-Chẳng hay bát đệ muốn nói điều kiện gì với nhị ca thế?

Báo Văn lạnh lùng đáp:

-Điều này không thể nói là điều kiện gì cả, đệ chỉ muốn nhị ca giải trừ Thiên Ma chế mệnh thủ pháp cho Ôn Băng đây thôi.

Thiếu Khoan biết Báo Văn đòi hỏi như vậy là muốn khi Thúc Độ diệt trừ Ôn Băng để trả thù, cũng phải tốn khá nhiều hơi sức, chứ không được toại nguyện một cách dễ dàng và quá hên như thế đâu.

Thiếu Khoan đưa mắt ra hiệu cho Báo Văn trước, rồi mỉm cười hỏi:

-Bát đệ, tuy hôm nay hiền đệ hơi xui xẻo, con vịt đã luộc chín rồi mà lại để cho bay mất nhưng hiền đệ cũng không nên nhỏ nhen như thế. Cổ nhân đã nói: "Tiền phạt thì phải tiền tới Tây Thiên" chúng ta đã tặng quà cho người ta thì phải tặng cho chính. Nhỡ ngu huynh giải huyết cho Ôn Băng rồi để y thị đào tẩu mất, như vậy có phải khiến Dương huynh.

Không đợi cho Thiếu Khoan nói xong. Thúc Độ đã cười ha hả và xen lời nói:

-Chúc Thiên Tôn khỏi cần phải kể ca người xướng để khích bác Dương Thúc Độ này như thế nữa.

Thiếu Khoan lắc đầu vừa cười vừa hỏi lại:

-Dương huynh quá đa tâm đây thôi, đệ chẳng vui lòng trao Ôn Băng cho huynh trả thù tuyết hận rồi là gì?

Thúc Độ cười khẩy nói:

-Thúc Độ này là người không thích cái trò ăn sẵn như thế đâu. Nếu các người làm cho Ôn Băng nửa sống nửa chết, rồi mới đưa cho lão phu này trả thù tuyết hận, thì không bao giờ lão phu nhận đâu.

Báo Văn xen lời hỏi:

-Thế phải đưa như thế nào Dương huynh mới chịu nhận?

Thúc Độ trợn ngược đôi ngươi lên đáp:

-Lão phu hãy quay trở ra ngoài Ly Hồn cốc đợi chờ, các ngươi giải huyết cho Ôn

Bằng để cho y thị được khôi phục lại công lực đã, rồi bảo y thị tự ra ngoài sơn cốc gặp lão phu.

Báo Văn gật đầu vừa cười vừa nói tiếp:

-Dương huynh nói như vậy mới tỏ ra hùng phong xưa kia của Âm Dương Song ma vẫn còn. Vậy mời huynh hãy ra ngoài sơn cốc trước, chỉ nửa tiếng đồng hồ sau là cùng. Báo Văn cam đoan sẽ bảo Ôn Bằng một mình lên trên sơn cốc ngay. Thúc Độ gật đầu cười, phát tay áo đỏ một cái, đã nhảy lên cao sáu bảy trượng, rồi y lại uốn người hai cái, người y lên tới chỗ cây mây, y liền đưa tay chop lấy cành mây, leo ngay lên trên cốc khẩu tức thì.

Thúc Độ đi khỏi, Thiếu Khoan liền báo Báo Văn để Ôn Bằng xuống, rồi y vận Thiên Ma huyết huyết thần công lên giải huyết cho Ôn Bằng luôn.

Ôn Bằng từ từ lai tỉnh, Ngọc Sương bèn kể lại câu chuyện vừa rồi cho nàng nghe và hỏi nàng có dám mạo hiểm lên trên sơn cốc gặp Âm Dương Song Ma không?

—oOo—

34. Giữa Thù Và Dục

Ôn Bằng chưa gặp Âm Dương Song Ma bao giờ nên không biết vợ chồng y lợi hại như thế nào. Hơn nữa, nàng nhận thấy lên trên sơn cốc còn nhiều hy vọng thoát chết hơn ở dưới sơn cốc. Vì vậy, nàng gật đầu nhận lời ngay.

Đối với Ôn Bằng, Báo Văn vẫn không sao quên được mối tình viễn vọng ấy.

Tuy vậy y vẫn muốn lấy lòng nàng, liền móc túi lấy ra một viên linh đơn đỏ ra, để ở gan bàn tay và nói với nàng rằng:

-Ôn cô nương, tuy chúng ta là kẻ địch với nhau nhưng Báo Văn này vẫn không muốn cô nương chết dưới tay của Âm Dương Song Ma. Viên linh đơn này chế bằng Hà Thủ Ô đã thành hình co nương uống có thể tăng thêm chân lực. Bằng không khi bị thương mới uống cũng chữa được vết thương rất nặng.

Ngày thường Ôn Bằng là người rất kiêu ngạo, lạnh lùng, nhưng lúc này nàng lại phúc chỉ tâm linh, không khiếm tốn gì hết, đỡ lấy viên linh đơn nhét ngay vào trong người cất đi luôn.

Lúc ấy trên cốc khẩu, lại có tiếng rú lên thật dài của Thúc Độ vọng xuống. Ngọc Sương liền chỉ tay về phía cốc khẩu mà lạnh lùng nói với Ôn Bằng tiếp:

-Ôn cô nương, Dương Thúc Độ đang thúc giục đấy. Chỉ mong cô nương may mắn thoát hiểm thì lúc ấy chúng ta lại kết duyên pháp ở trong giang hồ.

Ôn Bằng dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, phát tay áo huyền một cái, đã tung mình nhảy lên cao năm trượng, một mặt nàng leo lên trên sơn cốc, một mặt thì cúi đầu nói với bọn người của Hoàn Vũ Cửu Sát ở bên dưới rằng:

-Quả đất tròn, hãy chờ đợi đến ngày Thiên Nam đại hội, Ôn Bằng sẽ quay trở lại Ly Hồn cốc này để kết liễu ân oán với các người.

Thiếu Khoan và các người chỉ cười khẩy chứ không nói năng gì cả, riêng có Báo Văn vẫn còn phân vân lớn tiếng kêu gọi:

-Ôn cô nương đừng có quên viên linh đơn của tôi tặng cho vừa có thể tăng cường chân lực vừa chữa thương rất công hiệu đấy.

Ngọc Sương thấy Ôn Bằng đã đi mất dạng rồi, mà Báo Văn vẫn còn ngừng đầu lên cao nhìn, liền cười nói:

-Tô bát đệ, không ngờ bát đệ với con nhãi lại si tình đến như thế! Còn tặng cho nó viên Chu Thủ Phục linh đơn như vậy. Nếu nó không bị Dương Thúc Độ đánh chết ngay, thì may ra nó được bảo toàn tánh mạng.

Thiếu Khoan xua tay, lạnh lùng xen lời hỏi:

-Đình ngũ muội hãy dẹp chuyện Ôn Bằng sang bên. Chẳng hay muội với Uất Trì tam đệ viễn du hàng vạn dặm trở về, chẳng hay có thu hoạch được cái gì không? Ngọc Sương mặt đỏ bừng gật đầu đáp:

-Tôi với Uất Trì tam đệ tới Miêu Lãnh ở Quý Châu, mới được Xích Phát chân nhân với Bách Hoa công chúa nhận lời nhập bọn với chúng ta. Hai người ấy không những có các môn tuyệt nghệ độc đáo, mà công lực cũng rất cao siêu.

Hãy nói Ôn Bằng, tuy nàng được uống Ngọc Tinh Linh dịch và được học hỏi võ công của cuốn Ngọc Thi chân giải, nhưng kiến thức và kinh nghiệm giang hồ của nàng rất kém, nên nàng không biết Âm Dương Song Ma đã ẩn tích lâu năm đó lợi hại như thế nào?

Nàng vừa leo lên được trên Ly Hồn cốc, mới thở hắt ra một cái, đã trông thấy một ông già áo bào đỏ gầy gò có vẻ rất đặc trứ đang đứng ở chỗ cách nàng chừng hai trượng.

Hồi nãy khi Thúc Độ xuống sơn cốc thì lúc ấy Ôn Bằng đã bị Thiếu Khoan dùng “Thiên Ma chế mạch thủ pháp” điểm trúng yếu huyệt lại còn bị Ngọc Sương đánh chết giấc. Cho nên nàng không hay biết một tý gì hết. Chỉ nghe Ngọc Sương nói mà đoán biết ông già mặc áo bào đỏ này là Tam Liệt Dương Ma muốn kiếm Độc Cô Sách để trả thù cho con gái thôi.

Vì không biết đối phương lợi hại như thế nào, nên Ôn Bằng liền đi tới gần trốn ngược đôi lông mày lên, lớn tiếng quát hỏi:

-Người có phải là Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ đấy không?

Chắc quý vị còn nhớ Thúc Độ là người rất hiếu sắc, nên Sở Lục Châu không quản ngại vất vả, mà phải quay trở lại La Phù kiếm y.

Thấy Ôn Bằng là một thiếu nữ tuyệt đẹp, hơn cả Lục Châu lẫn Tần Diệu Liên,

Thúc Độ đang hậm hực, lửa giận đang bốc lên bùng bùng, bỗng dịu xuống và thay thế bằng lửa dục. Nên y nghe Ôn Bằng nói xong liền gật đầu đáp:

-Chính tôi là Tam Liệt Dương Ma...

Y chưa nói dứt, thì Ôn Bằng đã nói tiếp:

-Tôi nghe ĐinhNgọc Sương nói hai vợ chồng người cùng đến kiếm tôi vậy còn một người nữa là Thất Nhu Âm Ma Sở Lục Châu đâu?

Thấy Ôn Bằng không có vẻ gì là hãi sợ cả, và sắc đẹp lại tuyệt trần như vậy

Thúc Độ càng nhìn càng yêu, lắc đầu mỉm cười đáp:

-Sự thực nội tử Sở Lục Châu chưa tới, mỗ cố ý dùng cái tên Âm DươngSong Ma như thế là cốt để hù dọa anh em Hoàn Vũ Cửu Sát thôi. Bằng không, khi nào chúng lại chịu buông tha cô nương như vậy?

Có vẻ không tin, ÔnBằng kêu “ồ” một tiếng, rồi lại hỏi tiếp:

-Chẳng hay vợ chồng người Âm Dương Song Ma có cái gì lợi hại mà có thể dọa nạt nổi bọn Hoàn Vũ Cửu Sát?

Thúc Độ mỉm cười kiêu ngạo ngâm luôn:

-Huyết ảnh thần trâm Vô ảnh kiếm, Tiêu Hồn bảo phiến Đoạt Hồn câu.

Nghe xong, Ôn Bằng liền cười khẩy hỏi tiếp:

-Đó chỉ là ba môn khí giới với một môn ám khí chứ có gì đâu, mà anh em chúng phải hãi sợ?

Thúc Độ vừa cười vừa đáp:

-Cô nương chưa trông thấy qua sự lợi hại đấy thôi. Thúc Độ dám kiêu ngạo và nói khoác một câu, tất cả nhân vật trong võ lâm đương thời, cả Đại Bi đầu đà, Nam Môn Vệ và những tay cao thủ tuyệt đỉnh của Hoàn Vũ Cửu Sát cũng đều phải kiêng nể và hãi sợ mấy thứ ám khí và giới khí của vợ chồng tôi, hễ trông thấy là họ phải tránh né ngay chứ không dám trêu vào.

Từ khi học thành võ công ra đời. Ôn Bằng thề phải trả thù cho mẹ đến giờ, những cao thủ nòng gậy chỉ là nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát với Độc Cô Sách các người thôi. Cho nên nghe thấy Thúc Độ nói huyênh hoang như vậy, nàng vẫn có vẻ không tin liền lạnh lùng hỏi:

-Tôi nghe Đinh Ngọc Sương nói người ở trên LyHồn cốc đợi chờ tôi, là muốn trả thù tuyệt hận cho đứa con gái cưng...

Nghe tới đó, Thúc Độ mặt biến sắc liền gật đầu đáp:

-Ngọc Sương nói rất đúng:Con gái cưng của mỗ là Dương Tiểu Đào bị Độc Cô Sách giết chết.

Ôn Bằng nghe nói lại cau mày hỏi tiếp:

-Độc Cô Sách giết chết con gái người, thì việc gì đến Ôn Bằng này nào?

Thúc Độ cười khẩy đáp:

-Vừa rồi lão phu núp ở lưng chừng vách núi của Ly Hồn cốc đã nghe thấy cô nương tự nhận với anh em Hoàn Vũ Cửu Sát là hồng nhan tri kỷ của Độc Cô Sách.

Lúc này Ôn Bằng đã quyết định rồi muốn thử thách với Dương Thúc Độ một phen xem sao nên nàng cũng không cãi lại chỉ muốn gật đầu vừa cười vừa đỡ lời:

-Tôi công nhận câu nói ấy.

Thúc Độ nghe nói hai mắt sáng ngời cười khẩy nói tiếp:

-Cô nương không phủ nhận lời nói ấy càng hay trước khi lão phu chưa kiếm thấy Độc Cô Sách tất nhiên là phải muốn kiếm những người thân yêu của y để trả thù tuyết hận trước.

Ôn Bằng thất cười đáp:

-Người nghĩ như vậy cũng phải, nhưng có khi nào Ôn Bằng này lại chịu ngoan ngoãn để cho người ta hài lòng đâu?

Thúc Độ cười khẩy nói tiếp:

-Cô nương không ngoan ngoãn thì cũng phải ngoan ngoãn. Tam Liệt Dương Ma này bình sinh muốn làm việc gì cũng vậy, thể nào cũng phải toại nguyện mới thôi, chứ không bao giờ bị thất vọng cả.

Ôn Bằng nghe nói cười khanh khách, trợn ngược đôi lông mày lên hai mắt lộ vẻ hờn giận dùng mũi kêu “hừ” một tiếng và bĩu môi hỏi tiếp:

-Người thị cái gì mà ngông cuồng kiêu ngạo đến như thế, chả lẽ thị hai câu của người vừa nói:”Huyết ảnh thần tâm Vô ảnh kiếm, Tiêu Hồn bảo phiến Đoạt Hồn câu” phải không?

Thúc Độ thấy nàng ta không coi mình vào đâu hết, vừa bực mình vừa tức cười, cau mày lại hỏi:

-Cô nương hỏi như thế để làm chi? Có phải muốn nếm mùi tuyết học ấy của lão phu chăng?

Ôn Bằng gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Người đoán đúng đấy, ngày hôm nay Ôn Bằng này muốn kiến thức xem Tam Liệt Dương Ma tự tăng bốc mình cao như trời vậy có những tài ba lợi hại đến thế nào? Trước hết người hãy giở Đoạt Hồn Câu ra đi?

Thấy Ôn Bằng đòi đấu với Đoạt Hồn câu của mình Thúc Độ lắc đầu đáp:

-Đoạt Hồn Câu là thanh bạch Ngọc Thư Hùng Song Câu hiện giữ ở trong nội tử Sở Lục Châu còn Thanh Ngọc Câu thì lọt vào tay Độc Cô Sách rồi.

Nghe Thúc Độ nói xong, Ôn Bằng bật cười khanh khách trông như hoa nở vậy.

Thúc Độ ngạc nhiên hỏi:

-Cô nương cười gì thế?

Ôn Bằng bĩu môi đáp:

-Tôi cười là người cứ nói khoác hoài rút cục để lộ chân tướng ra.

Không hiểu nàng nói thế ngụ ý gì, Thúc Độ lại kinh ngạc hỏi tiếp:

-Lão phu lộ chân tướng gì?

Ôn Bằng vừa cười vừa đáp:

-Người tự khoe võ công cái thế vô song lại để cho Độc Cô Cướp được khí giới nổi danh ở trong tay người như vậy?

Lúc này Thúc Độ mới vỡ lẽ liền kêu “ồ” một tiếng lắc đầu đáp:

-Ôn cô nương hiểu lầm rồi, Độc Cô Sách giết chết con gái của lão phu là Dương Tiểu Đào nên y mới cướp được Đoạt Hồn Thanh Ngọc Câu của con gái lão chứ y xứng làm sao mà đòi cướp nổi khí giới của lão phu?

Ôn Bằng lại trợn ngược đôi lông mày lên, kiêu ngạo nói tiếp:

-Tiếc thay Đoạt Hồn Thanh Ngọc Câu lại không có ở trong tay người. Bằng không, Ôn Bằng này có thể giở tài ba cướp lấy môn khí giới ấy để cho người biết người giỏi lại có người giỏi hơn, trời cao còn có trời cao hơn và được tăng thêm đôi chút kiến thức.

Thúc Độ tức đến cau mày lại, nếu không ham mê sắc đẹp của Ôn Bằng thì y đã hạ độc thủ giết nàng Ngọc Mỹ Nhân rất kiêu ngạo ngông cuồng và không biết trời cao đất rộng này rồi.

Ôn Bằng thấy Thúc Độ có vẻ tức giận liền thất cười nói tiếp:

-Người giận dữ như thế làm chi, chẳng lẽ người lại cho ta cũng nói khoác nói lác như người phải không? Người không mang Thanh Ngọc Câu, thì còn Vô ảnh kiếm, Tiêu Hồn phiến và Huyết ảnh trâm đầu, cứ việc lấy ra thử thách xem Ôn Bằng này có đủ tài giáng ma không?

Thúc Độ đáp:

-Huyết ảnh Trâm là ám khí riêng nội tử, nên Thúc Độ không mang theo.

Ôn Bằng cười khẩy đỡ lời:

-Đoạt Hồn Thanh Ngọc Câu bị người ta cướp mất, Huyết ảnh Trâm Trâm thì lại không đem theo, kể ra người cũng khéo thoái thác đấy. Thế còn Vô ảnh Kiếm với Tiêu Hồn Bảo Phiến đâu chẳng lẽ người cũng đã đem đi kho Trùng Sinh cầm rồi hay sao?

Thúc Độ có ý muốn chiếm được xác thịt của Ôn Bằng, nên tha hồ nàng chế giễu như thế nào, mà y vẫn tươi tỉnh gật đầu đáp:

-Vô ảnh Kiếm là một thể võ công gọi là Truy Vân Chế Điện Cửu Thập Cửu

Thức, còn Tiêu Hồn Bảo Phiến mà lão phu quý nhất, lúc nào cũng mang theo trong người.

Ôn Bằng lớn tiếng thách thức:

-Hay lắm nếu vậy hôm nay bỏ cô nương sẽ đấu thử với Tiêu Hồn Bảo Phiến, vật mà người quý báu nhất.

Thúc Độ vẫn tủm tỉm cười, lắc đầu đáp:

-Tiêu Hồn Bảo Phiến của lão lợi hại lắm, không ra tay thì thôi mà đã ra tay là phải thấy máu mới thấm hồi lại được, như vậy người có công lực và hoả hầu như cô nương thì địch sao nổi? Cho nên lão phu mới nói không muốn dùng nó để đấu với cô nương.

Kêu “ủa” một tiếng, Ôn Bằng mới nói tiếp:

-Người chả bảo định giết ta để trả thù cho con gái người là gì? Sao trong lời nói của người lại hình như không muốn giết chết bổn cô nương?

Thúc Độ cười khẩy đáp:

-Muốn trả thù thì có nhiều cách lắm, chứ không phải làm cho đổ máu mới được. Nghe lời nói, để ý nhìn thái độ của đối phương. Ôn Bằng biết ngay Thúc Độ đã có tà ý. Cho nên nàng nhìn thẳng vào mặt Dương ma ngạc nhiên hỏi:

-Người định dùng cách gì để trả thù?

Thúc Độ cười khẩy đáp:

-Vợ chồng lão phu chỉ có một đứa con gái cưng thôi lại bị Độc Cô Sách giết chết, tất nhiên lão phu phải dùng thủ đoạn nào độc ác nhất để trả thù chứ. Ôn Bằng là người rất trong sạch, không bao giờ nghĩ tới vấn đề thâm ác, nên nàng cau mày lại hỏi tiếp:

-Sao lời nói của người lại mâu thuẫn như thế? Vừa rồi người bảo không muốn giết người đổ máu, mà bây giờ lại bảo dùng thủ đoạn độc ác nhất để đối phó?

Thúc Độ mặt lộ vẻ tà ý, cười như điên như khùng đáp:

-Ôn Bằng chả lẽ người lại là một con nhỏ ngu ngốc đến nỗi không biết một tí gì là nhân tình thế thái cả hay sao? Lão phu muốn khiến người đổ máu mà lại không giết người sau này lại còn dùng máu của người để chọc tức Độc Cô Sách nữa. Lão phu nói như vậy chắc cô bé đã hiểu rồi chứ?

Đến lúc này Ôn Bằng với võ nhẽ, hai má trắng như tuyết của nàng bỗng đỏ bừng lên ngay và giận dữ quát:

-Quân vô sỉ thế mà người vẫn còn mặt mũi tự nhận là nhân vật tuyệt đỉnh của võ lâm đương thời!

Nàng vừa nói vừa giơ tay lên sử dụng thế “Nguyệt Điện Phi Hương” nhằm má trái của Thúc Độ tát luôn.

Thúc Độ là người rất kiêu ngạo, có khi nào lại để ý đến một thiếu nữ trẻ tuổi như Ôn Bằng, nên y chỉ cười khẩy một tiếng, giơ tay trái lên khẽ hất, định dùng thủ

pháp “Kim Ty Thiên Uyển” để chộp lấy bàn tay phải của Ôn Băng.

Thế “Kim Ty Thiên Uyển” vốn dĩ là một thế võ rất thường tục nhưng do tay các nhân vật cao thủ như Thúc Độ giở ra thì lại rất thần kỳ, ngoại bí quyết, vững chắc trúng và ác độc ra lại còn thêm bí quyết nhanh nữa khiến Ôn Băng đổi thế nào cũng không kịp chỉ trong nháy mắt cổ tay của nàng đã bị Thúc Độ nắm chặt luôn. Thúc Độ cười ha hả nhấn bẫy thành công lực vào bàn tay khê bóp một cái, yên trí thế nào Ôn Băng cũng mềm nhũn người ra và ngã vào lòng mình ngay tha hồ để cho mình đùa rỡ nghịch ngợm.

Ngờ đâu chân lực của y vừa dồn lên đầu ngón tay một cái đã thấy khác lạ liền bàn tay phải của Ôn Băng bỗng có một môn công lực rất kỳ lạ đưa ra. Chỉ thấy tay nàng bỗng nở lên rồi co lại, xoay đi xoay tới, rồi ở trong bàn tay mình tuột ra luôn và nhanh như chớp nhằm “Tướng Đài Tử Huyết” ở trên ngực mình đang bỏ trống mà điểm tới.

Thúc Độ thấy thế kinh hãi vô cùng, nhất thời cuống quýt không sao tránh né kịp, sau y đành phải thị mấy chục năm công lực ra mà ngửa người về phía sau ngã đến “bình” một cái.

Ôn Băng không ngờ Thúc Độ lại nhanh khôn đến thế, liền cười khẩy một tiếng, bàn tay của nàng vội đổi sang thế “Phiên Phúc Càn Khôn” đang đẩy về phía trước bỗng hoá thành đè xuống... theo thân hình của Thúc Độ đang té ngã và tấn công tiếp.

Yên trí thế nào cũng đánh trúng chưởng đó nên Ôn Băng đã ngênh tỵ đến mười một thành công lực, muốn đánh chết Tam Liệt Dương Ma ngay tại chỗ.

Vì vậy mà chưởng lực của nàng rất mạnh, tất nhiên khi đánh xuống thế nào cát bụi cũng bay mịt mù, đá vụn bắn tung lên như mưa ngay chứ không sai.

Không ngờ Thúc Độ đã xoay người sang bên trái và lặn ra ngoài xa tám chín thước, rồi tung mình nhảy lên đứng thẳng luôn. Thì ra Thúc Độ là người đã từng trải trăm trận đấu rất dày kinh nghiệm lâm trận, nên y biết trong lúc hấp tấp tuy dùng thế “Ngoại Thâm Thiên Tinh” ra tránh né được thế công đó của Ôn Băng rồi. Nhưng Ôn Băng tấn công hệt, thế nào y cũng không chịu để yên cho mình đâu, ắt phải thuận tay tấn công tiếp vì vậy y vừa ngã ngửa người xuống đất, liền dùng ngay năm đầu ngón tay phải điểm xuống mặt đất mượn sức lặn sang bên, đồng thời y lại sử dụng môn khinh công tuyệt đỉnh là “Hoành Độ Thiên Hà” để thân hình của hần lặn ra xa thêm một chút. Nhờ vậy y mới tránh thoát được thế công của Ôn Băng.

Thấy mình đã tấn công luôn hai thế mà Thúc Độ đều tránh thoát được hết mới biết đối phương không phải là kẻ chỉ nói dóc suông mà là người có võ công cao

siêu thực sự. Hình như võ công của địch thủ lại còn cao siêu hơn cả NgọcSương với Uất Trì Cảnh và ít nhất cũng ngang tay với Chúc Thiếu Khoan.

Hai người đã biết võ công của nhau cao siêu như thế nào, nên không ai dám coi thường ai nữa, hai người cứ đứng yên nhìn nhau thôi, chứ không ai dám tấn công trước cả.

Ôn Bằng lạnh lùng đáp:

-Trong lúc bất ngờ mà người đã tránh được thế Thiên Long Xá Giác với thế Phiến Phúc Càn Khôn của Ôn Bằng này, đủ thấy công lực của người cũng rất cao siêu.

Càng thấy Ôn Bằng có tài ba bao nhiêu, Thúc Độ càng cảm thấy có hứng thêm, y quyết tâm bắt cho được Ôn Bằng, rồi ván đóng thành thuyền, lúc ấy mới nói khó dễ với Lục Châu để nàng cho phép mình được thu Ôn Bằng làm nàng hầu.

Nghĩ tới đó, lòng dâm tà lại nổi lên ngay, Thúc Độ cứ híp mắt lại cười khi hoài.

Ôn Bằng cau mày, trầm giọng quát hỏi:

-Thúc Độ sao người lại cười hoài như thế và cười một cách khó coi lắm. Chả lẽ người chưa biết Ôn cô nương này lợi hại như thế nào hay sao?

Cười xong Thúc Độ thủng thẳng đáp:

-Lão phu đã biết chưởng của Ôn cô nương rất lợi hại rồi, nhưng lão phu còn chưa được nếm mùi những tài ba khác của cô nương.

Ôn Bằng là người trong sạch như một thánh nữ, từ nhỏ đến giờ chưa gần gũi những người giang hồ bao giờ, thì làm sao mà hiểu nổi ý nghĩa bóng lời nói của Thúc Độ. Cũng vì thế nàng không tức giận chút nào, chỉ lạnh lùng nói tiếp:

-Người đã nếm qua mùi lợi hại của ta rồi, sao không gỡ Tiêu Hồn Phiến mà người đã tự cho là rất lợi hại ra đi?

Thúc Độ mỉm cười thò tay vào túi lấy một cái quạt đen có hình dáng rất kỳ lạ, vuông tròn không to hơn một thước ra.

Thoạt tiên Ôn Bằng tưởng Tiêu Hồn Bảo Phiến thế nào cũng có một cái quạt nan, hoặc làm bằng thứ đồng mài bằng gió, hay làm bằng một thứ sắt lạnh và bên trong thế nào cũng có thêm bột độc chuyên dùng để điểm huyết. Nhưng bây giờ nàng thấy chiếc quạt của Thúc Độ vừa lấy ra là một cái quạt trông rất tầm thường, nàng ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

-Cái quạt này là TiêuHồn Bảo Phiến mà người đã bảo, Đại Bi TônGiả, Tam Kỳ Vũ Sĩ với các cao thủ tuyệt đỉnh như Hoàn Vũ Cửu Sát trông thấy cũng phải kinh hồn khiếp đảm đấy à?

Thúc Độ gật đầu cười vẻ kiêu ngạo đáp:

-Phải, quạt này là một dị bảo của võ lâm có một không hai.

Ôn Bằng mắt vẫn không rời cái quạt, lắc đầu hỏi tiếp:

-Nhưng sao chính mắt ta không thấy nó có một cái gì gọi là lợi hại.

Cười như điên như khùng, Thúc Độ lạnh lùng hỏi:

-Cô nương không thấy nó có chút lợi hại gì phải không?Thôi được để lão phu cho cô nương kiến thức đôi chút nhé?

Nói xong, y đưa mắt ngắm nhìn xung quanh một vòng.

Ôn Bằng nghe thấy Thúc Độ nói cho mình biết sự lợi hại của TiêuHồn phiến, nàng lại tưởng đối phương thể nào cũng dùng chiếc quạt ấy tấn công mình, nên nàng vội lui về phía sau nửa bước, giơ tay lên để đề phòng.

Ngờ đâu đối phương lại không có ý ra tay tấn công mà chỉ đưa mắt nhìn bốn chung quanh thôi, nàng ngạc nhiên vô cùng cau mày hỏi tiếp:

-Sao ngươi không ra tay tấn công mà lại còn nhìn ngang nhìn ngược như thế làm gì?

Đang lúc ấy,Thúc Độ bỗng thấy một con chim két to bằng một con quạ đen ở trên một cây thông ở chỗ gần đó, y liền giơ tả chưởng lên vẫy con chim két ấy mấy cái.

Con chim két ấy hình như biết người nên nó thấy Thúc Độ vẫy tay một cái, liền tà tà bay xuống luôn. Ôn Bằng đứng cạnh đó đã trông thấy rõ, biết con chim két ấy không phải là hiểu biết được ý người đâu, sở dĩ nó bay xuống như vậy là bị một công lực rất kỳ dị của Thúc Độ cuốn lấy người nó hút xuống nên nó cứ vỗ cánh lung tung, muốn thoát khỏi phạm vi chưởng lực để đào tẩu mà không sao thoát ra khỏi được.

Thấy công lực của Thúc Độ kinh người như vậy, Ôn Bằng mới biết công lực của mình còn kém đối phương xa, quả thực mình không phải là địch thủ của y.

Con chim két bay tới đỉnh đầu Thúc Độ còn chừng năm thước thì Thúc Độ liền giơ cái quạt Tiêu Hồn Bảo Phiến lên khẽ phẩy vào người nó một cái, và tả chưởng thì thâm công lực lại ngay.

Thúc Độ đã thâm công lực lại, con chim két không còn ràng buộc nữa, nên nó thất kinh kêu lên một tiếng, rồi lại bay trở về cành thông đậu như trước.

Ngờ đâu chỉ trong nháy mắt, con chim ấy đã cứng đờ ra rơi xuống đất mà chết, mỏ và móng chân của nó đều có máu đen rỉ ra.

Ôn Bằng thấy thế hoảng sợ vô cùng, lại hỏi tiếp:

-Thế ra quạt của ngươi có độc...

Không đợi chờ nàng nói dứt, Thúc Độ đã cười như khùng chờ người:

-Có chút chất độc như vậy thì có ý nghĩa gì đâu, cô nương hãy xem Dương Cương oai lực của cái quạt Tiêu Hồn Bảo Phiến này.

Nói xong y liền dùng cái quạt đó nhằm cây thông bỏ một thế như dùng búa bổ xuống vậy. Cây thông cứng rắn thế mà cũng bị khí công của cái quạt bổ gãy ra làm đôi ngay.

Ôn Bằng thấy thế cả kinh đang định nhìn xem cái quạt đó làm bằng thứ gì?

Không ngờ Thúc Độ vẫn chưa thu tay lại, mà dùng cái quạt đó khê vỡ xuống một tảng đá xanh lớn ở gần đó. Chỉ nghe thấy kêu “bộp” một tiếng, tảng đá nọ đã bị vỡ tan tành ra ngay.

Dùng quạt đánh vỡ tảng đá như vậy chưa đủ làm cho Ôn Bằng kinh ngạc, nhưng sau khi Thúc Độ đánh vỡ tảng đá rồi còn có hai điểm khiến Ôn Bằng rất kinh hoàng là:

Điểm thứ nhất, nghe tiếng quạt va đập vào tảng đá, nàng biết ngay quạt đó không phải làm bằng sắt, như vậy nàng không kinh ngạc sao được.

Điểm thứ hai là những mảnh đá vụn rơi ở dưới đất, hòn nào, cũng đều như hòn nào, hiển nhiên chân lực của lão ma đầu này đã luyện được tới mức thấu liễm tùy ý muốn và muốn không chế như thế nào cũng được.

Thúc Độ hớn hở cười, gơ cái quạt Tiêu Hồn Bảo Phiến lên thẳng nói với Ôn Bằng:

-Ôn cô nương, không phải Thúc Độ này nói khoác, cái quạt này quả thật là một bảo vật hiếm có trên thế gian này. Quý hồ cô nương biết được nó chế bằng thứ gì, thì lão phu sẽ xí xoá mối oan cừu của Độc Cô Sách đã giết con gái lão phu với cô nương ngay.

Ôn Bằng nghe nói đưa mắt ngấm nhìn cái quạt dị hình ấy một hồi rồi nàng bẽn lẽn lắc đầu đáp:

-Tôi không biết nó làm bằng cái gì?

Thúc Độ vừa cười vừa nói tiếp:

-Cô nương không biết nó làm bằng thứ gì phải không? Để lão phu kể cho mà nghe. Năm xưa lão phu viễn du Đông Hải giết chết được một con trăn đầu như chiếc tỷ bà, hiếm có trên thế gian này, sau lão phu phát hiện con trăn ấy có một chất độc cực hiếm, mà chất độc của nó lại tụ cả ở trên cái đầu vừa tròn vừa bẹp đó cho nên lão phu mới nghĩ ra một cách, là chặt đầu con Đại Đầu Tỷ Bà Mãng, và chỉ lấy cái xương đầy chất độc hình quạt nan ở trên đầu của nó thôi, rồi đem về chế luyện thành Tiêu Hồn Bảo Phiến mà oai trấn càn khôn này.

Ôn Bằng nghe nói có cái quạt đó làm bằng miếng xương đầu đầy chất độc của con đại mãng xà, trong lòng kinh hãi thâm, liền đưa mắt ngấm nhìn cái quạt ấy một hồi nữa.

Thúc Độ lại vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Cái quạt này chế xong rồi nó có hai cách diệu dụng, một là hữu hình và một là vô hình. Vô hình chỉ cần hơi nghinh tụ chân khí dồn vào đầu quạt, là chất độc ở trong quạt sẽ toả ra đả thương kẻ địch ngay. Còn diệu dụng hữu hình thì bất cứ thứ gì cứng rắn đến đâu như đá hay gang, chỉ dùng cái này sẽ gõ xuống một cái là những vật đó sẽ tan vỡ liền. Cho nên nó mới biến thành một môn khí giới kỳ tuyệt, chuyên môn khắc chế những môn ngành công như: Thập Tam Thái Bảo Hoàng Luyện, “Kim Cung Chảo” và “Thiết Bối Sam” chẳng hạn. Nó lại không sợ bảo đao bảo kiếm gì cả.

Vừa rồi đã được mục kích sự lợi hại của cái quạt ấy, Ôn Bằng biết Thúc Độ nói thực chứ không phải nói như thế để dọa mình đâu, nên nàng cau mày lại, dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và hỏi tiếp:

-Sao ngươi lại tiết lộ hết sự diệu dụng của môn khí giới này ra như thế?

Thúc Độ cười ha hả, đáp:

-Lý do ấy rất giản dị, vì lão phu không muốn sử dụng chiếc Tiêu Hồn Bảo Phiến mà gặp ai cũng chết này, để hạ thủ giết cô nương.

Ôn Bằng ngạc nhiên hỏi lại:

-Ngươi không dùng Tiêu Hồn Bảo Phiến thì muốn dùng thứ khí giới gì để đối địch với tôi?

Bỏ cái quạt dị hình ấy vào trong túi, Thúc Độ mỉm cười đáp:

-Cô nương không có khí giới trong tay thì việc gì lão phu sử dụng đến khí giới?

Ôn Bằng cười khẩy nói tiếp:

-Bổn cô nương chuyên luyện chưởng công, xưa nay không bao giờ sử dụng tới khí giới cả. Vừa rồi ngươi chẳng đã ném mùi rồi là gì?

Thúc Độ mỉm cười mặt lộ vẻ kiêu ngạo, gật đầu đáp:

-Vì đã ném mùi rồi, lão phu mới nhận thấy không cần dùng tới khí giới cũng có thể kìm chế nổi cô nương.

Ôn Bằng giận giữ nói tiếp:

-Ngươi giám ngông cuồng như thế hay sao?

Thúc Độ cười như điên như khùng đáp:

-Lão phu chịu đấu với cô nương như vậy cũng đã rất coi trọng cô nương rồi, sao lại còn bảo lão phu ngông cuồng? Nếu vậy, Dương Thúc Độ này thử ngông cuồng một phen xem liệu cô nương có thoát khỏi ba thể võ của lão phu không? Nếu cô nương chống đỡ ba chiêu thể, thì lão phu sẽ xóa bỏ bốn chữ “Tam Liệt Dương Ma” đi, từ nay ả danh mai tích, không tái xuất giang hồ nữa.

Tức giận khôn tả, Ôn Bằng quát:

-Ngươi tự cho mình là cao thủ hạng nhất trong võ lâm ư? Nhưng ngươi đừng hỏi

hận mà nuốt lời nhé?

Thúc Độ vẻ mặt càng ngông cuồng và kiêu ngạo thêm gật đầu đáp:

-Cô nương hãy cẩn thận đề phòng, Thúc Độ này không bao giờ nuốt lời đâu. Lão phu ra tay đây.

Ngắm ngằm vận thần công lên, Ôn Bằng định đánh chớp nhoáng trước, nên

Thúc Độ vừa nói xong, nàng đã cười khẩy la lớn:

-Chả cần phải chuẩn bị và đề phòng gì hết, chờ người tấn công trước, thà ta tấn công trước cũng vậy thôi.

Nàng vừa nói vừa giở tuyệt học ra, tay phải sử dụng thế “Thôi Vân chế Điện”, tay trái thì sử dụng thế “Giáp Sơn Siêu Hải” song chưởng cùng tấn công luôn một lúc. Bóng chưởng nhăm đầu đối phương bao trùm xuống ngay.

Hai thế võ ấy là tuyệt học hoá hợp và Âm Dương tương sinh, nhất là nàng ra tay tấn công trước, nên oai lực của nàng đã bao trùm một khoảng rộng hơn ba trượng, tha hồ dồn đối phương khôn khéo đến đâu cũng không thoát được.

Ôn Bằng đấu như vậy, hiển nhiên là nàng có ý giở toàn nội lực ra đối phó. Vì nàng đã có căn bản rất tốt, lại được uống Ngọc Kinh Lộ Dịch, chân khí và nội lực của nàng mạnh không tưởng tượng được, có thể nói những người trẻ tuổi như nàng ít ai có được nội lực mạnh như thế. Nàng đã quyết định phen này đấu với Thúc Độ phải giở hết toàn lực ra tấn công, dù trong ba thế đó cũng không thể nào đánh bại vì nàng sợ trong lúc chống đỡ, hoặc vì kinh nghiệm đối địch của mình hơi kém và mắc phải mưu kế ác độc của đối phương thì sao?

Nàng nghĩ như vậy rất phải, và cũng có lý do nhưng tiếc thay, nàng quá coi thường công lực của đối phương.

Thúc Độ đã nổi danh mấy chục năm rồi ngoài những môn võ khí và ám khí:

“Huyết Anhr Thần Thâm vô ảnh Kiếm, Tiêu Hồn Bảo phiến Đoạt Hồn Cầu” ra, y lại còn sở trường tam liệt chân khí, món chân khí này của y cũng vô cùng lợi hại. Y vẫn tự cho là vô địch thiên hạ, và y đã luyện tập ngày đêm. Suốt ba năm rồi. Như vậy, công lực do trời ban cho của Ôn Bằng, với nàng đã uống một chút linh dược ấy, thì làm sao mà sánh nổi với công lực của y đã khổ công tu luyện lâu như vậy? Bởi vậy, Thúc Độ thấy Ôn Bằng giở hai thế “Thôi Vân Chế Điện” với “Giáp Sơn Siêu Hải” ra, hoà hợp thành một thế tuyệt học tấn công mình, y lại cảm thấy hài lòng nên y rú lên một tiếng rất ngông cuồng, và giơ song chưởng lên, tay trái sử dụng thế “Cự Hồ Đang Môn” tay phải thì y sử dụng thế “Khu Xà Nhập Huyết” khiến bốn bàn tay va đụng vào nhau.

Khi bốn chưởng vừa va đụng vào nhau, Ôn Bằng mới biết là nguy tai và mới biết chân lực và nội kinh của mình vẫn tự phụ, hãy còn kém đối phương xa. Nàng thấy

hai cánh tay đau nhức như gãy, khí huyết trong người đảo lộn tai ù, mắt hoa, hai chân không sao đứng vững, cứ loạng choạng lui về phía sau hoài.

Thúc Độ cười khi một tiếng, người y vẫn đứng yên mà y chỉ dùng ngón tay co lại khê búng một cái, nhắm đúng vào yếu huyết của Ôn Bằng đã té ngã ở chỗ cách xa y bảy tám thước mà điểm tới.

Tam Liệt Dương Ma đã kìm chế Ôn Bằng dễ dàng như vậy, sao vừa rồi y lại lấy Tiêu Hồn Bảo Phiến ra khoe khoang như thế làm gì?

Thì ra Thúc Độ không những động lòng dâm tà, mà y còn cảm thấy Ôn Bằng đẹp tuyệt, trên thế gian này ít có người được bần nằng, nên y không nỡ vui chơi rồi lại giết nằng ngay, muốn lấy nằng làm tỳ thiếp để hưởng vui thú mãi mãi.

Y đã định tâm muốn chiếm được Ôn Bằng mãi mãi, thì tất nhiên y phải làm thế nào cho nằng ta tâm phục trước, cho nên y mới lấy Tiêu Hồn Bảo Phiến ra đánh chết con chim, chặt cây, đập vỡ đá là để khoe khoang cho Ôn Bằng thấy tài của mình mà kính phục đến mình thôi.

—oOo—

35. Tặng Kiếm Để Lại Răng

Dương Thúc Độ cũng biết mình là người già nua, đầu tóc bạc phơ như vậy không xứng đôi vừa lứa với Ôn Bằng, nếu dùng lời lẽ ngon ngọt yêu cầu không xong thì đến phải dùng lời lẽ cứng rắn ra đối phó, chờ tới khi ván đã đóng thuyền rồi, thì chắc nằng ta cũng phải theo mình, chứ không có lý do gì mà phản đối nữa.

Y đã quyết định như vậy, liền vận công lực kìm chế các nơi yếu mạnh ở chân tay của nằng trước, rồi điểm vào yếu huyết cam và để nằng hồi phục lại trí giác. Sở dĩ y làm như thế là hoàn toàn muốn được hưởng thụ.

Thúc Độ vốn dĩ là con ma đói trong sắc giới. Ma vương của các bông hoa biết nói. Tuy y quyết định dùng thủ đoạn cứng rắn để chiếm đoạt tấm thân ngọc ngà của Ôn Bằng, nhưng lại hiềm một mỹ nhân không có trí giác, thì dù mình có hành dâm được cũng thiếu vui. Nhưng y lại sợ khi Ôn Bằng đã hồi tỉnh rồi, có bao giờ nằng lại cam tâm theo mình? Vì thế trước khi giải yếu huyết mê man cho nằng, y phải điểm vào các yếu huyết ở chân tay để cho nằng mềm nhũn, không còn hơi sức đâu mà kháng cự được nữa.

Chân tay không kháng cự nổi mà mềm vẫn nói được, nhờ trong lúc hành lạc, bị nằng nổi giận nằng mắng chửi, có phải là mất vui không?

Vì những lý do ấy mà y điểm yếu huyết chân tay của Ôn Bằng xong, lại còn điểm yếu huyết cam của nằng trước, rồi mới giải huyết cho nằng lại tỉnh...

Ôn Bằng vừa tỉnh táo xong đã trợn trừng hai mắt lên, lo âu, trống ngực đập rất

mạnh, không biết làm thế nào cho phải?

Cứ xem đôi mắt đầy dâm dục của Thúc Độ, nàng đã biết sắp có chuyện gì xảy ra, rồi y bắt đầu cởi quần áo nàng ra.

Ôn Bằng đã bị điểm các yếu huyết, chân tay không cử động được mồm không nói được, không sao phản kháng nổi, sắp bị lão ma đầu làm như nhươc tắm thân ngọc ngà của mình đến nơi, nàng không biết làm thế nào, chỉ có hai hàng lệ ứa ra thôi.

Không gì bằng mỹ nhân ứa nước mắt ra, ma lực ấy quả thật vô biên. Thúc Độ thấy Ôn Bằng khóc, liền động lòng thương mĩm cười khẽ nói:

-Lão phu cũng biết, dưới ánh sáng mặt trời như thế này, mà chúng ta hoà hợp với nhau, thế nào cô nương cũng hổ thẹn chịu không nổi. Thôi được, để lão phu đưa cô nương đến một chỗ kín đáo, rồi chúng ta sẽ tận tình khoái lạc thì hơn. Nói xong, y ẵm Ôn Bằng, đi xuống sườn núi để tìm kiếm xem có hang động nào bí ẩn và sạch sẽ.

Nhưng khôn nổi Thúc Độ lại không thuộc địa hình của núi Dã Nhân này, nên y tìm mãi vẫn không thấy chỗ nào thích hợp. Tuy đã vượt qua mấy ngọn núi, và đã tìm thấy mấy hang động nào cũng như bần vô cùng, hình như bên trong có ác trùng độc xà ẩn nấp.

Ôm người đẹp trong lòng, lúc ấy lửa dục đã bốc lên Thúc Độ không sao nhịn được, liền đặt Ôn Bằng nằm xuống bãi cỏ dưới một chân núi cao, rồi y cười khì và nói:

-Ôn cô nương, Thúc Độ đã tốn công đi tìm kiếm khắp mọi nơi mà không sao tìm thấy một hang động sạch sẽ để chúng ta ở tạm nên hôm nay chúng ta phải tạm lấy đất làm chiếu lấy trời làm màn, để cùng vui thú một phen trước vậy.

Lúc ấy Ôn Bằng không những không có sức kháng cự, mà cần chết cũng không được nên nàng chỉ có một cách là khóc sụt sướt thôi. Nàng thấy Thúc Độ đã bắt đầu cởi từng cái áo của mình ra...

Chỉ trong nháy mắt, trên người của Ôn Bằng chỉ còn lại cái áo lót mình với cái quần đùi, Thúc Độ cười tít mắt lại đang lúc sắp sửa vào cuộc, có ngờ đâu Điền Thúy Thúy với Độc Cô Sách hai người lại vừa đi tới.

Lúc ấy Độc Cô Sách với Điền Thúy Thúy hai người đang ở trên đỉnh núi, định chạy xuống Ly Hồn cốc, ngẫu nhiên trông thấy tình hình của Dương Thúc Độ định hãm hiếp Ôn Bằng như vậy, hai người không tức giận sao được?

Thúy Thúy khẽ hỏi chuyện Độc Cô Sách, mới biết thiếu nữ tuyệt đẹp nằm yên ở dưới đất như một con cừ non tha hồ cho Thúc Độ dày vò là Ôn Bằng. Nàng ngẫm nghĩ giây lát rồi khẽ bảo Độc Cô Sách rằng:

-Sách đệ, hãy nghe tôi nói đã... Có thể thì mới cứu được Ôn Bằng cô nương thoát khỏi bàn tay ma của Thúc Độ.

Lúc này Độc Cô Sách đã loạn hết tâm trí rồi, tất nhiên việc gì cũng phải nghe lời Thúy Thúy. Thúy Thúy liền truyền cấm nang diệu kế cho chàng.

Khi hai người định đoạt kế hoạch xong thì bên dưới Ôn Bằng đã như con cừu non sắp bị mãnh hổ vồ rồi.

Cởi tới quần áo lót của Ôn Bằng xong, Thúc Độ mới bắt đầu cởi quần áo của mình, thì y bỗng nghe thấy phía trên có tiếng ca rất thánh thót vọng xuống rằng:

"Tác siêu Thần Nữ hội Tương Vương,

Đệ tử triền miên thảo tử cuồng,

Phiên bị ứng liên phong vũ sậu,

Toạ thoa do đới ý la hương"

Tạm dịch:

"Đêm qua Thần Nữ Tương Vương,

Gặp nhau tìm giấc mê cuồng say sưa,

Kìa ai vùi dập gió mưa.

Lật chăn trông thấy lòng chua xót lòng.

Kim thoa vừa rớt xuống xong,

Qua làn áo lụa hương nồng đâu đây"

Tiếng ca rất dâm dăng, lời ca lại rất khiêu gợi khiến Dương Thúc Độ phải ngạc nhiên ngừng đầu lên, cả Ôn Bằng như một con cừu non nằm ở trên thốt chờ người mở xẻ, nước mắt chứa chan, nghe thấy tiếng ca cũng phải ngạc nhiên ngừng đầu nhìn theo.

Thì ra tiếng ca đó từ trên một tảng đá ở trên lưng núi vọng xuống và trên tảng đá có một đôi nam nữ ôm nhau.

Thúc Độ đã nhận ngay ra đôi nam nữ này chính là Lục YULinh Điền ThúyThúy và người yêu của nàng là Mộ Dung Bích.

Ôn Bằng chỉ nhận ra được Độc Cô Sách thôi chứ không biết Điền Thúy Thúy là ai?Nàng không những nghi ngờ thiếu nữ áo xanh đang âu yếm với Độc Cô Sách, mà trong lòng nàng bỗng tự dưng có một ngọn lửa ghen bốc lên nữa.

Thúy Thúy nhìn thấy Thúc Độ đã ngừng đầu nhìn rồi, nàng liền rời khỏi lòng Độc Cô Sách đứng dậy sửa lại mái tóc, nắn nót quần áo, rồi nhẹ nhàng nhảy xuống bên dưới như một đám mây xanh biết bay vậy.

Thúc Độ thấy Thúy Thúy hiện thân biết không thể nào cưỡng hiếp Ôn Bằng được nữa, thế là y hoá lửa dục thành lửa giận, nghiến răng mím môi và cau mày lại.

Vừa xuống tới bên dưới, Thúy Thúy đưa mắt liếc nhìn Ôn Bằng một hồi, rồi mới

cười cười the thé nói với Thúc Độ rằng:

-Dương đại ca thực là một con mèo tham ăn tục uống đã được ném mùi ngọt ở Tần Diêu Liên đại tỷ rồi, bây giờ lại còn chạy tới núi Dã Nhân này ăn vụng thêm nữa.

Thúc Độ dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng xầm nét mặt lại lẳng lặng không nói năng gì cả.

Thúy Thúy vẫn hớn hỏ, nũng nịu cười hỏi tiếp:

-Tại sao Dương đại ca lại tức giận như thế. Có phải trách tiểu muội đã phá đám cuộc vui của đại ca đấy không? Chẳng hay đại ca đã vào trong LyHồn cốc, cứu được Sở Lục Châu đại tỷ ra khỏi chốn nguy hiểm chưa?

Thấy nàng vẫn còn nói dóc, Thúc Độ càng tức giận thêm, rú lên một tiếng, mồm thì quát lớn:

-Điền Thúy Thúy, sao ngươi dám đặt điều nói dối Dương Thúc Độ này, đánh lừa ta phải vội vã đi từ núi La Phù tới đây như vậy?

Thấy Thúc Độ gọi nàng nọ là Điền Thúy Thúy, Ôn Bằng kinh hãi vô cùng nghĩ bụng:

”Thì ra y đã cùng Bạch Phát Quỷ Mẫu, kẻ thù giết mẹ ta, đi Đại Hán Dương phong ở trên Lư Hán và bị ta hay biết trước, nên y thị với kẻ thù của ta mới vội bỏ chạy ngay. Nhưng sao Độc Cô Sách lại âu yếm với một dâm oa đáng phụ khét tiếng như thế”.

Thấy Thúc Độ hỏi như vậy, Thúy Thúy vẫn ung dung cười và trả lời với Tam Liệt Dương Ma, mặt đang lộ sát khí đằng đằng rằng:

-Dương đại ca đi một phen đến núi Dã Nhân như thế này không tốt hay sao? Nếu không nhờ Điền Thúy Thúy đặt điều, thì giới lâm đại ca cũng chỉ được ném mùi cái mụ già Tần Diêu Liên ở trong núi La Phù thôi, chứ làm gì được diễm phúc vô biên, lượm được một mỹ nhân vừa trẻ tuổi, vừa đẹp đẽ, lại nhu mì yếu điệu như thế kia? Thúc Độ cười khẩy đáp:

-Điền Thúy Thúy, ngươi đừng có già mồm như thế nữa, nếu ngươi không nói ra được lý do tại sao lại đánh lừa Dương Thúc Độ ta, để lão phải đi xuống đến núi Dã Nhân này một phen, thì lão phu sẽ cho ngươi chết ngay dưới Tam Liệt Chân Khí hay Tiêu Hồn Bảo Phiến luôn.

Điền Thúy Thúy cũng trợn ngược đôi lông mày lên cười khẩy một tiếng và trả lời luôn:

-Dương Thúc Độ, Tam Liệt Chân Khí với Tiêu Hồn Bảo Phiến của ngươi chỉ có thể dọa nạt nổi người khác thôi, chứ đối với Lục YULinh này thì không vào đâu hết. Ngươi muốn ta nói cho ngươi hay là tại sao ta lại lừa dối ngươi, chuyện đó

không có khó khăn gì nhưng người phải cho ta biết trước tại sao một người có võ công tuyệt đỉnh, có thân phận rất cao trong võ lâm như người mà ban ngày ban mặt lại định cưỡng hiếp một thiêu nữ như thế?

Thúc Độ hồ thẹn đến mặt đỏ bừng vội cái bừa rằng:

-Đó không phải là ta cưỡng hiếp, mà là ta trả thù.

Thúy Thúy nghe nói liền cười khanh khách đỡ lời:

-Lý do này mới mẻ thật, lại có cả cách cưỡng gian để trả thù nữa! Nhưng không hiểu thù này là thù gì và sâu đậm như thế nào?

Thúc Độ nghiêng răng mím môi đáp:

-Mỗ trả thù cho con gái của mỗ.

Thúy Thúy kêu “ủa” một tiếng, giả bộ làm ra vẻ kinh ngạc hỏi tiếp:

-Người giết con gái của Dương đại ca chẳng là Độc Cô Sách là gì?

Thúc Độ chỉ tay vào mặt Ôn Bằng hậm hực đáp:

-Y thị là người yêu của Độc Cô Sách lão phu không tìm thấy tên Độc Cô Sách thì phải đem y thị ra để trả thù tuyết hận trước, như vậy không phải là vô lý.

Thúy Thúy vừa cười vừa nói:

-Tôi rất thông cảm việc làm của đại ca nhưng còn một vấn đề này nữa tôi muốn thỉnh giáo thêm?

Thúc Độ cau mày lại hỏi:

-Việc gì nói mau lên?

Thúy Thúy trợn ngược đôi lông mày lên, lớn tiếng đáp:

-Trên giang hồ, những việc kết oán tằm thù, ai cũng đều nói: “Oan hữu đầu, trái hữu chủ”, như vậy mới không đến nỗi dây dưa rắc rối, oan nghiệp tuần hoàn. Giả sử đại ca không tìm kiếm ra Độc Cô Sách, thì ban ngày ban mặt như thế này, với thân phận của một nhân vật thượng thặng trong võ lâm, mà sa đoạ thành giặc hái hoa như thế có nên không?

Bị Thúy Thúy mắng mình là giặc hái hoa, Thúc Độ thẹn vô cùng nhưng vẫn gượng cười khẩy đáp:

-Dương Thúc Độ này là người từng trải, bình sinh đã nự không biết bao nhiêu là đàn bà con gái rồi, quý hồ tìm thấy Độc Cô Sách thì sẽ không coi Ôn Bằng này là kẻ thù nữa, có bao giờ lão phu lại ham mê sắc đẹp của y thị đâu?

Thúy Thúy mỉm cười, đỡ lời hỏi:

-Mấy lời nói này của đại ca, dù sao cũng còn có một chút khí vị anh hùng, đại ca hãy buông tha ngay Ôn cô nương ra đi, để tiểu muội chỉ điểm cho đại ca đi kiếm Độc Cô Sách. Chẳng hay đại ca có bằng lòng không?

Thúc Độ dùng dằng nổi giận, quát mắng:

-Điền Thúy Thúy, người đã đánh lừa được ta một lần, lại còn muốn đánh lừa ta lần thứ hai nữa hay sao?

Ôn Bằng thấy hai người nói với nhau như vậy càng ngỡ ngàng không hiểu thêm.

Nàng thấy rõ ràng Thúy Thúy thân mật với Độc Cô Sách như thế, tất nhiên phải là bạn tâm giao với nhau, nhưng nàng không hiểu tại sao Thúy Thúy lại có ý định cứu mình?

”Độc Cô Sách đang ngồi ở trên tầng đá lớn kia, trông thấy ta bị quẫn bách thế này, sao chàng không xuống cứu giúp, mà chỉ để cho Thúy Thúy ra mặt nói với Thúc Độ như thế?

Rõ ràng Thúc Độ muốn tìm kiếm Độc Cô Sách để trả thù cho con gái, sao y trông thấy Độc Cô Sách hân hoan mà lại không nhận ra được kẻ thù của mình đang ung dung ngồi ở trên kia nhìn xuống mỉm cười”.

Tất cả những nghi vấn đó đã kết thành một cái gút thắt cột lấy đầu óc của Ôn Bằng. Nàng là người rất thông minh mà nghĩ mãi không sao cởi được cái gút ấy. Thúy Thúy thấy Thúc Độ trách móc vì chuyện đánh lừa, lại cười khanh khách hỏi tiếp:

-Dương đại ca có biết lần trước ở trong Đơn Quế giáp tiểu muội lại đặt điều đánh lừa đại ca không?

Thúc Độ kêu la rất quái dị đáp:

-Đó là vấn đề lão phu đang muốn hỏi sao ngươi lại hỏi lão phu như thế? Nếu ngày hôm nay ngươi không nói được lẽ phải, lão phu sẽ xử trí với tiện tỳ Ôn Bằng cùng một lúc tức thì.

Kêu “ôi chà” một câu Thúy Thúy cất giọng cười lẳng lơ rồi đáp:

-Tưởng đại ca xử trí tiểu muội như thế nào, xử trí bằng cách đó thì tiểu muội chẳng hãi sợ chút nào. Ôn cô nương là một cô gái trinh trắng hoặc giả cô ta chịu không nổi thủ đoạn cuồng bạo của đại ca. Còn Điền Thúy Thúy đây đã có tiếng là chiếc thuyền hiền từ ở trên bể dục, đã chở không biết bao nhiêu người rồi quý hồ Dương đại ca hứng thú là tiểu muội vui lòng tiếp đại ca ngay. Nhưng chỉ sợ nội gia chân lực của đại ca tuy cao, tới khi dự cuộc phong lưu chiến này, chưa chắc đã địch nổi Điền Thúy Thúy ba hiệp.

Quả thực Thúc Độ đối với một nàng bất kham như Điền Thúy Thúy cũng phải cảm thấy nhức óc và chống đỡ không nổi ba tác lữ của nàng ta, nên y liền biến sắc mặt, trầm giọng hỏi:

-Điền Thúy Thúy, ngươi đừng nói nhiều lời thừa nữa! Chẳng hay ngươi có mau nói rõ nguyên nhân cho lão phu biết tại sao ngươi lại đánh lừa lão hu như thế?

Thúy Thúy thấy Thúc Độ ngăm ngăm vận thần công ra tay, liền mỉm cười và

thủng thảng nói tiếp:

-Nếu Dương đại ca muốn hỏi, thì tiểu muội phải nói thực cho đại ca hay. Sở dĩ lần ấy tiểu muội đặt điều nói dối đại ca là vì lúc ấy Độc Cô Sách đang ở trong Đơn Quế giáp, tiểu muội lại rất thương chàng ta, chỉ sợ đại ca kiếm chàng để tầm thù, nên mới làm cho đại ca phải đi tới núi Dã Nhân để đại ca được thân thiện với Hoàn Vũ Cửu Sát.

Thúc Độ nghe nói có vẻ ngạc nhiên chỉ tay vào Độc Cô Sách đang ngồi ở trên lưng núi mà hỏi tiếp:

-Người với Mộ Dung Bích lúc nào cũng như hình với bóng thì làm sao mà người lại yêu Độc Cô Sách được?

Điền Thúy Thúy ôm bụng cười tít mắt lại. Thúc Độ càng tức giận thêm liền hỏi tiếp:

-Người cười cái gì?

Thúy Thúy dùng răng cắn môi dưới, lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Tôi cười Tam Liệt Dương Ma là một tên võ lâm cao thủ chỉ có cái hư danh suông thôi, chứ sự thực thì là một người mù mờ mắt. Đến câu tục ngữ người ta thường nói: “Nhơn tiền hữu Phật, hà bất linh sơn” (trước mắt lúc nào cũng có Phật, núi nào cũng linh thiêng), mà cũng không biết.

Lần này Thúc Độ đã hơi vờ nhẹ, liền giật mình kinh hãi và vội ngừng đầu nhìn Độc Cô Sách đang kiêu ngạo ngồi ở trên tảng đá hạm hực lờm chàng một hồi, rồi quát hỏi:

-Điền Thúy Thúy, theo lời người nói chẳng lẽ tên Mộ Dung Bích kia chính là Độc Cô Sách hoá danh phải không?

Điền Thúy Thúy cười nũng nịu đáp:

-Như vậy kể ra Dương đại ca cũng không đến nỗi ngu xuẩn lắm đâu.

Thúc Độ biết mình đoán không sai liền nghiêng răng mím môi vận thần công vào hai cánh tay, định nhảy lên tấn công Độc Cô Sách nhưng y vừa bước được một bước, lại bỗng cười khẩy lắc đầu đáp:

-Lão không tin y lại là Độc Cô Sách. Sao các người lại cứ thích làm trò để đùa rơn lão phu như thế?

Thúy Thúy bật cười trả lời:

-Nếu Dương đại ca không tin, Thúy Thúy này xin chứng minh cho đại ca xem?

Thúc Độ trợn mắt lên hỏi:

-Chứng minh bằng cách nào?

Thúy Thúy chỉ Ôn Băng vừa đáp:

-Đại ca hãy giải những nơi yếu huyệt ở chân tay của Ôn cô nương ra trước. Thúy

Thúy này sẽ lấy một vật có thể chứng minh được thân phận của Độc Cô Sách cho đại ca xem.

Nói xong, y liền giơ tay lên không búng mấy cái quả nhiên y giải được thủ pháp điểm huyết độc đao cho Ôn Băng liền, nhưng y lại quên mất giải huyết cam cho nàng ta.

Bị điểm huyết quá lâu, bây giờ tuy đã được giải huyết rồi nhưng Ôn Băng vẫn phải chờ đợi cho khí huyết chạy đều đã, mới có thể hành động được.

Độc Cô Sách thấy Thúc Độ đã giải huyết cho Ôn Băng rồi liền rú lên một tiếng thực dài mới từ từ đứng dậy.

Thúy Thúy đã nói vọng lên rằng:

-Hiền đệ, TamLiệt Dương Ma tìm kiếm Sách đệ mãi mà không thấy đấy, nhưng tiếc thay y có mắt mà không người, lần trước ở Đơn Quế giáp trên núi La Phù đã gặp mặt hiền đệ rồi mà y bỏ lỡ. Bây giờ y lại không tin hiền đệ chính là Độc Cô đại hiệp đã giết chết con gái của y, vậy hiền đệ cứ lấy tín vật ra cho y xem, rồi ở ngay đây mà kết liễu mối oan cừu này cho xong đi.

Độc Cô Sách cười khẩy, đưa tay lên vai lấy cái hộp gỗ xuống và rút ngay "Đoạt Hồn Thanh Ngọc Cầu" ra cầm ở trong tay.

Đoạt Hồn Thanh Ngọc Cầu vốn dĩ là vật báu của Sở Lục Châu, nhưng vì quá cứng Dương Tiểu Đào, nên Âm Ma mới tặng cho con gái cứng cái móc ngọc ấy, và Thúc Độ đành phải đưa thanh Đoạt Hồn Bạch Ngọc Cầu cho vợ sử dụng, còn mình thì dùng Tiêu Hồn Bảo Phiến để làm khí giới.

Bây giờ Dương Ma thấy khí giới đã làm cho vợ chồng mình nổi danh quả đã lọt vào tay của Độc Cô Sách, y không chần chừ gì nữa, liền rú lên một tiếng thật dài, tung mình nhảy lên cao hơn năm trượng, đâm bổ về phía Độc Cô Sách đang đứng ở trên lưng núi.

Vừa rồi Thúy Thúy đã dặn bảo Độc Cô Sách rồi, dù nàng với chàng có liên tay cũng chưa chắc địch nổi Thúc Độ, chỉ có lợi dụng trong khi y đau lòng vì con gái cứng bị giết, lửa thù bốc lên bùng bùng rồi Độc Cô Sách liền cho y biết rõ tên họ và dụ y ra nơi khác, như vậy Thúy Thúy mới có thể cứu được Ôn Băng thoát khỏi bàn tay ma được.

Làm như thế quý hồ sau vẫn giữ được sự bình tĩnh, thì không bao giờ ngộ hiểm đâu. Vì hai người tuy cách nhau mười mấy trượng, nhưng Thúc Độ từ ở dưới nhảy lên bao giờ cũng khó khăn hơn, chờ khi y lên tới lưng núi Độc Cô Sách có thể lợi dụng thời gian ấy chạy ra ngoài xa năm mươi trượng liền.

Hai người toàn là nội gia cao thủ tuy công lực và hỏa hầu có hơn kém nhau, nhưng tốc độ khinh công không đến nỗi chênh lệch cho lắm không thể đuổi kịp

ngay được, quý hồ Độc Cô Sách dụ được Thúc Độ qua khỏi hai ngọn núi, rồi chàng tìm kiếm một khu rừng hay một chỗ bí mật nào mà tạt núp, chờ Thúc Độ đuổi vượt qua lúc ấy mới lên ra, là có thể tạm lánh được mối tai hoạ trước mắt này.

Thúy Thúy đã dạn đi dạn lại, bảo Độc Cô Sách đừng có thị mình tài ba, nhất định không chịu phục mà muốn nhân dịp này đấu thử với Tam Liệt Dương Ma tiếng tăm đã lừng danh thiên hạ một phen, nếu chỉ hơi chậm trễ một chút, mà để cho kẻ địch tiến tới gần, thì lúc ấy không sao chạy thoát được, mà còn bị mang hoạ vào thân là khác.

Thúy Thúy dặn bảo như vậy Độc Cô Sách không dám liều lĩnh thực, nên chàng vừa thấy Thúc Độ kêu rú và tung mình nảy lên thì chàng đã múa tít ThanhNgọc Cầu và cũng cất tiếng rú luôn mồm rồi đào tẩu luôn.

Chờ Thúc Độ lên được tới ở lưng núi thì Độc Cô Sách đã chạy được hơn năm mươi trượng và chạy vòng qua chân núi một cái đã hút bóng ngay.

Tới lúc nàyThúc Độ thể nào cũng phải đuổi bắt cho được Độc Cô Sách mới thôi, hướng hồ ý lại biết võ học của Độc Cô Sách như thế nào, dù đối phương có là cao thủ hạng nhất, đôi bên cách nhau có mấy chục trượng như vậy, mình chỉ cần giở thần công ra là có thể đuổi theo kịp. Cho nên ý không do dự gì hết, liền nổi giận rút lên một tiếng tung mình nhảy lên đuổi theo ngay.

Thúy Thúy thấy Độc Cô Sách vớiThúc Độ kẻ chạy người đuổi xa rồi, nàng mới thở nhẹ một tiếng, rón rén đi tới cạnh Ôn Băng tùm tùm cười và hỏi:

-Tiểu muội họ Ôn đã được giải huyết rồi sao không đứng dậy mặc quần áo đi?

Ôn Băng nghe nói về mặt lý lý, hai mắt lơ lơ đưa mắt nhìn Thúy Thúy không trả lời gì cả.

Phần vì yếu huyết cam của nàng chưa giải thoát phần thứ hai nàng mồ côi cha mẹ từ hồi còn nhỏ, trải qua bao gian nan, lúc nào cũng sống trong hoàn cảnh uất hận, sau khi kết giao với Độc Cô Sách một lang quân rất lý tưởng, thì tất nhiên lòng nàng để hết vào Độc Cô Sách. Bây giờ tuy sự trinh bạch của nàng được toàn vẹn nhưng dù sao Thúc Độ cũng làm cho nhục nhã một phen, sự kích thích đó đã làm nàng một thiếu nữ cạo tính nét rất cương liệt, đã như thần trí thất thường trong lòng chứa đầy lửa giận. Hướng hồ mắt nàng lại trông thấy Độc Cô Sách âu yếm với Diên Thúy Thúy, một dams nữ khét tiếng trên đời, ân ái như đôi vợ chồng thực, như vậy nàng không căm giận thêm sao được.

Ngoài hai điều đó ra lại còn một điều lợi hại hơn thênữa là mẫu hận.

Ôn Băng biết Thúy Thúy là bạn thân của Bạch Phát Quỷ Mẫu, kẻ thù đã giết chết mẹ mình, nên nàng vẫn quyết định, nếu không tìm thấy TiêuAnh trả thù cho mẹ, thì hãy kiếm Thúy Thúy tiết hận trước.

ý niệm này của nàng cũng như Thúc Độ tìm không thấy Độc Cô Sách muốn dày vò Ôn Bằng để gián tiếp trả mối thù cho con gái vậy.

Vì những nguyên nhân ấy, cho nên Ôn Bằng phải ngấm ngầm vận công lực để hạ độc thủ tấn công Điền Thúy Thúy.

Từ khi ở trong Thanh Tâm am, Thúy Thúy đã hối cải, đang là một người độc ác như rắn rết nay đã biến thành con người hiền từ như một nhà tu hành đã đắc đạo. Nên nàng ta ngờ đâu mình đã khổ tâm biết bao, để mong cứu được Ôn Bằng thoát nạn, thì Ôn Bằng định gỡ độc thủ ra giết hại mình.

Thúy Thúy từ từ đi tới cạnh Ôn Bằng rất ân cần mỉm cười hỏi:

-Tiểu muội họ Ôn sao không nói năng gì và cũng không đứng dậy như thế? Có phải hiền muội bị kìm chế quá lâu huyết mạch không lưu chuyển được, nên mới không sao cử động được phải không? Nào hiền muội hãy vận khí điều nguyên cho máu chạy đều để tôi dùng Tiên Thiên chân khí truyền sang người hiền muội, giúp hiền muội một tay nhé?

Nói xong nàng vừa cúi xuống thì đã bị Ôn Bằng tát luôn hai cái liền.

Ôn Bằng đang tức giận khôn tả, thì tất nhiên hai cái tát ấy của nàng phải nặng đến thế nào, huống hồ nàng đã được uống “Ngọc Kinh Lộ Dịch” chân lực của nàng lại còn mạnh hơn Độc Cô Sách và Thúy Thúy không hề phòng bị gì cả thì làm sao mà tránh nổi và chịu đựng làm sao nổi?

Nên chỉ nghe thấy một tiếng kêu rú rất thảm khốc, Thúy Thúy đã bị Ôn Bằng đánh bắn tung ra ngoài xa năm bước, nếu là người khác thì có lẽ bị hai cái tát ấy của Ôn Bằng đã bể sọ ra chết một cách rất thảm khốc rồi. Cũng may Thúy Thúy là người có tuyệt học, nội công lại rất cao siêu nên mới không bị chết ngay tại chỗ.

Nhưng khi nàng gượng ngồi dậy thì mặt đã dính đầy máu, hai hàm răng đã bị đánh vỡ và có hai chiếc răng hàm rụng xuống nữa, hiển nhiên nàng bị thương rất nặng.

Thúy Thúy ngơ ngác, nhưng vẫn cố nhịn đau với giọng rất yếu ớt, mắt nhìn thẳng vào mặt Ôn Bằng mà gọi tiếp:

-Tiểu... muội... họ... Ôn...

Nhưng nàng chưa nói xong đã ngắt lời ngay, vì nàng thấy hai mắt của Ôn Bằng tia ra hai luồng ánh sáng giận dữ và đang chăm chú nhìn thẳng vào mặt mình. Hình như quên cả mặc quần áo mà chỉ muốn xông lại tấn công mình một lần thứ hai vậy.

Thúy Thúy là người rất thông minh, thấy thế nàng đã biết ngay tại sao Ôn Bằng lại tức giận mình mà đột nhiên ra tay tấn công một cách ác độc như vậy. Đồng thời nàng còn biết lúc này đầu óc của Ôn Bằng đang u mê không khi nào nàng ta chịu nghe mình kể ra đầu đuôi câu chuyện để giải thích sự hiểu lầm đâu.

Dưới hoàn cảnh này, Thúy Thúy không còn cách nào hơn, là chỉ nhân lúc Ôn

Bằng chưa kịp ra tay tấn công mình lần thứ hai liền thở dài một tiếng, ứa hai hàng lệ ra quay người rút lui luôn.

Thúy Thúy đã bỏ đi, tất nhiên Ôn Bằng không dám đuổi theo nữa, vì lúc này nàng chỉ mặc có một cái quần đùi với cái áo lót thôi, nàng phải mặc quần áo ngoài vào và phải trấn tĩnh lại thần trí cùng vận khí hành công để tự giải huyết cam trước.

Thúy Thúy với tấm lòng tan nát nhảy nhót luôn mấy cái đã rời khỏi Ôn Bằng mấy chục trượng, nước mắt lại nhỏ xuống ngay, nàng biết rõ lòng của Ôn Bằng chỉ vì hiểu lầm mà nên. Sở dĩ nàng ứa lệ ra như thế không phải là tức hận Ôn Bằng, mà là nghĩ đến thân phận và quá khứ của mình.

Vừa xuống đến chân núi, nàng đã gặp Độc Cô Sách đang quay lại. Khi nhìn thấy nàng với hình dạng thiếu nữ như vậy, chàng vội vàng hỏi:

-Thúy tỷ, có chuyện gì xảy ra vậy? Ôn Bằng đã ra tay với tỷ ư?

Thúy Thúy gượng cười đáp:

-Sách đệ, chỉ là hiểu nhầm một chút thôi, Ôn cô nương vẫn đang ở chỗ cũ, hiền đệ hãy quay trở lại giải thích rõ ràng với nàng đi.

Độc Cô Sách ngẩn người đáp:

-Vậy còn Thúy tỷ...?

-Tôi đã thực hiện những lời đã nói, giúp Sách đệ giải cứu Ôn cô nương. Công việc đã thành công, nay tôi sẽ lánh mặt để tránh hiểu lầm thêm giữa hai người.

-Không được. Tôi không thể để tỷ đi như vậy được.

-Hãy nghe lời tôi đến an ủi Ôn cô nương ngay, nếu không tôi sẽ dùng chưởng tự tử đây.

Thấy vẻ mặt của nàng rất nghiêm nghị, Độc Cô Sách biết Thúy Thúy nói thực, liền kinh hãi lùi lại nửa bước, với giọng run run hỏi:

-Thúy tỷ, tỷ... định đi đâu thế? Chả lẽ... từ giờ trở đi tỷ không để ý tới tiểu đệ nữa hay sao?

Thấy Độc Cô Sách đã ứa nước mắt ra, Thúy Thúy cũng phải cúi lòng liền thở dài một tiếng nùng đáp:

-Sách đệ không nên rầu rĩ thế, cố nhân đã nói: "Tiệc vui thế nào cũng có lúc tàn" huống hồ cuộc nhân duyên của chúng ta lại không chính đáng chút nào? Chuyến đi này tôi sẽ đi khắp chân trời góc biển tìm kiếm Mộ Dung Bích cho hiền đệ, tìm thấy cô ta rồi lúc ấy tôi mới tính đến cuộc đời tàn tạ và oan nghiệt của tôi! Xem như vậy sự tái ngộ của chúng ta tuy rất khó, nhưng chữ duyên kỳ lạ lắm, biết đâu chúng ta lại chả có ngày gặp nhau!

Nói tới đó nàng bỗng nhét hai viên gì vào tay Độc Cô Sách, rồi gượng cười nói

tiếp:

-Sách đệ, khi ở Tây Thi cốc thì bắt đầu nằm mơ, đến ThanhTâm cốc thì đã tỉnh, nay ta vĩnh biệt đến nơi, ngu tử xin tặng hiền đệ hai viên này để làm kỷ niệm. Nói xong, chỉ thấy thân hình của nàng thấp thoáng, đã như một đám mây xanh lướt ra ngoài xa mấy trượng tức thì.

Chả cần xem vật của Thúy Thúy tặng cho mình để làm kỷ niệm là vật gì Độc Cô Sách ngừng đầu mãi nhìn theo nàng với giọng ai oán kêu gọi:

-Chả lẽ Thúy tử lại bỏ tiểu đệ thực chẳng, nếu Thúy tử đã nhất quyết đi như thế, thì cũng phải cho tiểu đệ tiễn chân một quãng chứ?

Thúy Thúy bỗng ngừng chân quay đầu, cỡi ThanhBình cổ kiếm đeo ở trên vai xuống và lắc đầu gượng cười đáp:

-Sách đệ, dù hiền đệ có tiễn tôi xa ngàn dặm, rồi rốt cuộc vẫn phải chia tay nhau. Hiền đệ đừng tiễn tôi nữa, nếu chúng ta vẫn còn tiếp tục dây dưa quần nhau thế này, càng làm cho đầu óc của ngu tử nảy nở thêm tạp niệm, thiền tâm không sao thanh tĩnh được! Phen này ngu tử đi đây đã coi chán sự đời, không muốn tranh hùng với ai nữa vì thế cũng chẳng cần phải dùng tới thanh cổ kiếm này làm gì; vậy xin Sách đệ chuyển tặng cho Ôn Băng tiểu muội hộ tôi.

Nói xong, nàng tung thanh bảo kiếm hoá thành một luồng ánh sáng xanh tới trước mặt Độc Cô Sách.

Khi Độc Cô Sách bắt được thanh cổ kiếm đó, thì hình dáng của Thúy Thúy đã khuất dạng ở trong những vách đá lởm chởm rồi.

Đứng ngẩn người ra, nước mắt nhỏ rùng xuống hai má, lúc ấy Độc Cô Sách mới cúi đầu nhìn xem vật kỷ niệm của Thúy Thúy tặng cho là gì. Khi chàng trông thấy rõ vật đó, liền kinh ngạc cau mày lại ngay.

Thì ra đó là hai chiếc răng vẫn còn dính máu.

Độc Cô Sách vừa kinh hãi vừa thắc mắc không hiểu, nhưng chàng vẫn nghe lời Thúy Thúy quay trở về chỗ cũ để an ủi Ôn Băng.

Chàng thấy Ôn Băng đã mặc xong quần áo đang ngồi xếp bằng tròn ở trên mặt đất, chàng liền mỉm cười kêu gọi:

-Ôn cô nương, phen này cô nương lại oan ức một lần nữa, nhưng nếu không có thế thì chưa chắc cô nương đã thoát khỏi được bàn tay của lũ ma Hoàn Vũ Cửu Sát.

Ôn Băng trông thấy Độc Cô Sách, chưa kịp trả lời, nước mắt đã nhỏ rùng xuống má ngay.

Nàng không trả lời là vì thủ pháp điểm huyết của Thúc Độ rất độc đáo, nàng đã giải huyết mạch mà không sao giải nổi chỗ yếu huyết tâm ấy.

Nàng nhỏ lệ là vì người mà mình trông mong nhất không ngờ lại có tình ý bừa

bãi với một yêu dân đáng phụ như thế, nên nàng không đau lòng sao được.

—oOo—

36. Dừng Tát Trả Tát

Độc Cô Sách làm sao hiểu biết được hai mối ẩn tình ấy của Ôn Băng, chàng lại tưởng là nàng suýt bị Thúc Độ hiếp dâm nên trông thấy mình mới hổ thẹn không dám nói năng gì hết.

Chàng liền hạ thấp giọng xuống an ủi nàng rằng:

-Ôn cô nương không nên rầu rĩ như vậy, tuy Dương Thúc Độ vạ ác thực nhưng trời xanh có mắt, nhờ có chị Điền ThúyThúy khiến cho y không thể toại nguyện. Nói tới đây, chàng bỗng lộ vẻ kinh ngạc và ngắt lời ngay.

Vì chàng thấy Ôn Băng vừa nghe chàng nói đến ba chữ “Điền ThúyThúy” đã trợn ngược lông mày lên, hơn nữa nàng nghe thấy chàng ta vừa nói đến cái tên Điền Thúy Thúy có vẻ thân mật lắm, lửa ghen lại bốc lên, mắt của nàng ta tia ra hai luồng ánh sáng uất hận, vì vậy chàng mới kinh ngạc ngắt lời rồi cau mày lại thủng thẳng hỏi:

-Ôn cô nương, sao cô nương lại có thái độ như vậy? Chẳng lẽ cô nương uất hận Điền ThúyThúy tỷ tỷ hay sao thế?

Nghe thấy cái tên Điền Thúy Thúy đã bực mình rồi, lại thêm hai chữ tỷ tỷ càng chọc tai nữa, nên Ôn Băng nghiêng răng thâm, mặt lộ vẻ lạnh lùng, chỉ muốn như khi ở trong chùa Vô Cấu trên núi Cửu Hoa, lại giận dữ cho chàng bốn cái tát tay nữa.

Thấy thái độ của Ôn Băng thay đổi luôn luôn, Độc Cô Sách càng kinh ngạc thêm suy nghĩ.

Chàng sức nghĩ đến mặt của Thúy Thúy dính đầy máu, lại nghĩ đến hai má của nàng sưng húp, và nghĩ tới lúc chia tay, nàng đã tặng cho mình hai chiếc răng dính máu để làm kỷ niệm.

Lúc ấy Độc Cô Sách mới hơi vỡ lẽ, nhưng chàng vẫn chưa dám tin sự hiểu biết đó là đúng, vì vậy với giọng run run, chàng hỏi Ôn Băng:

-Có phải vừa rồi Ôn cô nương đã đánh Thúy tỷ tỷ hai cái tát đấy không?

Từ Điền Thúy Thúy tỷ tỷ đến Thúy tỷ tỷ chỉ nghe tiếng xưng hô đó cũng đủ thấy chàng thân mật với Thúy Thúy như thế nào, Ôn Băng càng phẫn uất thêm, liền dùng răng cắn chặt lấy môi dưới, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, nhưng vẫn gật đầu nhìn nhận.

Độc Cô Sách thấy Ôn Băng nhìn nhận đã đánh Thúy Thúy, chàng tức giận vô cùng giẫm chân lia lịa và la lớn:

-Sao cô nương lại liều lĩnh đến như thế, không những tát Thúy tỷ tỷ và lại còn tát nặng đến như vậy. Đây, cô nương xem. Thúy tỷ đau lòng bỏ đi, còn tặng cho tôi hai chiếc răng dính đầy máu này làm kỷ niệm vĩnh viễn đây!

Nói xong, nàng chìa bàn tay ra cho Ôn Bằng xem hai chiếc răng còn dính máu. Cử chỉ và lời nói này của Độc Cô Sách lại càng làm cho Ôn Bằng bị kích thích thêm hơn nữa.

Điểm kích thích thứ nhất là Độc Cô Sách không những bênh vực Điền Thúy Thúy mà lại còn lớn tiếng trách mắng mình nữa.

Điểm kích thích thứ hai là thoát tiên chàng gọi đối phương là Điền Thúy Thúy tỷ tỷ, sau lại còn gọi là Thúy tỷ tỷ, bây giờ lại càng thân mật thêm, chỉ gọi có hai chữ Thúy tỷ thôi.

Điểm kích thích thứ ba là Điền ThúyThúy đã bỏ đi, nhưng vẫn tặng vật kỷ niệm cho Độc Cô Sách, mà Độc Cô Sách không hiềm hai chiếc răng dính máu như bản mà cứ nắm chặt ở trong tay như vậy, lại còn coi hai chiếc răng ấy như là vật bảo bối nữa.

Ba điểm kích thích với một mối ghen tuông hoá thành lửa giận bốc cao trăm trượng, làm cho thần trí linh minh của Ôn Bằng đã bị lu mờ nàng bỗng giơ tay ra cướp hai cái răng ở trong tay của Độc Cô Sách, hơi vận thần công để vào giữa gang bàn tay rồi hai tay xoa mấy cái, hai chiếc răng của Thúy Thúy đã nát vụn thành cám, rồi nàng thuận tay vứt xuống dưới vực thẳm luôn.

Độc Cô Sách có ngờ đâu Ôn Bằng lại có cử chỉ lạ lùng ấy, nên chàng cứ đứng ngẩn người ra thôi.

Bỗng có tiếng kêu “bộp” lại có tiếng “chát” của một cái tát vang lên, chỉ nghe tiếng kêu đó cũng đủ thấy cái tát ấy nặng đến như thế nào.

Ôn Bằng chuyên môn tát người, lại nhân lúc nàng đang tức giận và ghen tuông khôn tả như vậy Độc Cô Sách ắt phải bị ăn cái tát thực mạnh của Ngọc Mỹ Nhân chứ?

Ngờ đâu, sau mấy tiếng kêu “bốp” ấy người ta lại nghe thấy có tiếng kêu“hừ” rất yếu điệu.

Thì ra, lần này nhà chuyên môn tát người lại bị người tát một cái thực mạnh.

Vì lúc nàyĐộc Cô Sách đã coi Điền Thúy Thúy như chị ruột, kính như một vị thánh nữ. Sau khi chàng biết Thúy Thúy đã tận lực lập kế cứu Ôn Bằng thoát nạn, trái lại nàng bị Ôn Bằng tát đến bị thương nặng nên chàng tức giận khôn tả, liền lên tiếng trách mắng Ôn Bằng ngay.

Ngờ đâu, chưa trách xong, chàng đã thấy hai cái răng của ThúyThúy tặng cho làm kỷ niệm lại bị Ôn Bằng cướp, nghiền nát và vứt đi như vậy.

Chàng tức giận quá đứng ngăn người ra giấy lát, rồi giơ tay lên nhắm mặt Ôn Bằng tát luôn một cái thực mạnh.

Trong khi tức giận, ai ra tay cũng thế, không bao giờ cầm sức được, cái tát ấy của Độc Cô Sách cũng vậy, chàng đã giở đến chính thành công lực ra đánh, nên mới có tiếng lớn như thế.

Độc Cô Sách không bao giờ ngờ Ôn Bằng lại dám nghiền nát hai cái răng rồi vút ngay đi như thế, và Ôn Bằng cũng không ngờ Độc Cô Sách đã khiển trách mình rồi còn ra tay tát như vậy.

Tuy cường lực này của Độc Cô Sách không mạnh bằng cái tát của Ôn Bằng đánh Thúy Thúy nhưng cũng đủ đánh cho Ôn Bằng bắn lặn lông lốc mấy vòng ngay.

Lúc này gọi Ôn Bằng là Ngọc Mỹ Nhân thì không thích hợp chút nào, vì má bên phải của nàng trắng trẻo như ngọc nhà, còn má bên trái thì vừa đỏ vừa sưng, nên phải gọi nàng là Chu Sa Mỹ Nhân Ngã Nước mới đúng. Nhưng dù sao nàng vẫn còn hên hơn Thúy Thúy là không bị đánh gãy hai cái răng.

Ôn Bằng vội đứng dậy, ngơ ngác nhìn Độc Cô Sách, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như thường.

Tát xong cái tát ấy, lửa giận cũng nguôi ngay. Độc Cô Sách nhận thấy mình lỡ mãng và ra tay đánh quá mạnh, nên nhất thời chàng kinh hoàng không biết làm thế nào để thu xếp nỗi cục diện khó xử này.

Ôn Bằng đã khóc, đôi mắt vẫn ngơ ngác, mặt vẫn lạnh lùng, hai hàng lệ cứ rỏ dòng hoài.

Độc Cô Sách cuống cả chân tay, nên chàng cứ tay nọ xoa tay kia hoài mồm thì ấp úng nói:

-Ôn cô nương... Ôn.. cô.. nương...

Chưa giải được yếu huyệt cam Ôn Bằng không sao trả lời được, chỉ giậm chân xuống đất một cái, rồi quay người đi luôn thôi.

Độc Cô Sách định tiến lên ngăn cản lối đi của nàng, nhưng vì mình vừa ra tay đánh nàng đau như thế, biết có nói chắc nàng cũng không chịu nghe mình nói đâu, chưa biết chừng còn bị nàng mắng chửi cho một trận là khác, nên chàng chỉ cau mày lại, lớn tiếng kêu gọi:

-Ôn cô nương hãy ngừng bước! Độc Cô Sách có lời muốn thưa cùng... Ôn cô nương hãy ngừng bước! Độc Cô Sách có lời muốn thưa cùng...

Nhưng chàng vừa nói xong hai câu đó thì đã không thấy Ôn Bằng đâu nữa.

Độc Cô Sách đứng ngăn người ra, không biết làm thế nào cho phải, chỉ oán trách thầm là mình đáng chết thôi.

Vì phen này chàng tới Ly Hồn cốt mục đích chủ yếu là nghĩ cách cứu Ôn Bằng và nói rõ cho nàng ta biết mẹ nàng có để lại một lá thư và Bạch Phát Quỷ Mẫu đã thay đổi tâm tính, biến thành Bạch Phát Thánh Mẫu rồi để cho nàng khỏi thù hận như trước và nhận họ quy tông, đổi thành Mộ Dung Bằng. Ngờ đâu kết quả lại như vậy.

Ôn Bằng đánh Thúy Thúy một cái tát, khiến Thúy Thúy đau lòng bỏ đi. Bây giờ Độc Cô Sách đánh Ôn Bằng một cái tát khiến nàng uất hận đi nốt. Chàng cũng không biết nàng ta chạy đi đâu, nên chàng giậm chân mấy cái, bụng bảo dạ rằng: "Ta biết làm sao bây giờ đây? Ta biết làm sao bây giờ đây? Biết boả ai tát họ ta hai cái đây?"

Đó là Độc Cô Sách tự nhủ, nhưng có ngờ đâu chàng bối rối và lo âu quá lại tự nhiên thốt luôn ra ngoài miệng mấy câu nói ấy.

Điều mà khiến người ta không thể ngờ được là Độc Cô Sách vừa thốt mấy câu tự trách ấy thì phía đằng trước, chỗ bên trái trên đỉnh vách núi, lại có tiếng người vừa cười vừa nói vọng tới:

-Sao trên thiên hạ này lại có chuyện lạ lùng như thế! Có người lại muốn mời người khác đến tát mình. Tôi rất muốn ra tay tát họ, nhưng không biết người ta chịu trả bao nhiêu tiền công?

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng, vội ngừng đầu lên nhìn về phía có tiếng nói ấy, mới hay trên vách đá cao chừng bảy, tám trượng có một thiếu phụ rất trẻ đẹp, ăn mặc rất quái dị. Trông tuổi của thiếu phụ này chỉ độ trên dưới ba mươi thôi nhưng quần áo của nàng ta thật là quái dị tuyệt luân. Độc Cô Sách phiêu bạt giang hồ bấy nhiêu lâu, gặp gỡ rất nhiều hạng người mà chưa bao giờ được trông thấy hoặc nghe ai nói tới trang phục kỳ lạ như thế này.

Thì ra nàng nọ để hở hai cánh tay, chân thì hở tới đầu gối, nói tóm lại là nàng ta chỉ mặc có một cái áo cánh và một cái váy dài tới đầu gối thôi. áo cánh ngắn của nàng ta hình như là do rất nhiều cánh hoa thêu dệt thành chứ không phải bằng lụa bằng vải, bằng tơ hay bằng gấm, màu sắc lại sặc sỡ, đẹp mắt vô cùng.

Độc Cô Sách đứng ở bên dưới nhìn lên trông thấy da dẻ của thiếu phụ ấy trắng như tuyết, đẹp như tiên, và như có trăm nghìn bông hoa bao bọc người nàng chứ không phải mặc áo váy.

Lúc bấy giờ nàng ta đang từ từ nhảy xuống. Thân pháp nhảy xuống của nàng cũng kỳ lạ lắm. Độc Cô Sách chưa hề thấy ai lại có môn khinh công hiểm có như thế, nên chàng cũng chăm chú nhìn vào nàng ta hoài.

Thiếu phụ xinh đẹp ấy vừa phi thân xuống tới chỗ lưng chàng thì Độc Cô Sách hai má đã đỏ bừng vội cúi đầu xuống, và cảm thấy trống ngực đập rất mạnh, trong

người rạo rức khôn tả. Thì ra khi nàng nọ nhảy xuống, gió bên dưới thổi lên hất tung cái váy ngắn của nàng bên trong gòn gòn không mặc quần đùi, vì vậy chàng đã trông thấy hết bộ tướng của nàng ta, chàng mới cảm thấy hổ thẹn như vậy.

Độc Cô Sách không ngờ mình lại được trông thấy cảnh kỳ lạ đó. Chàng vội cúi đầu nhắm mắt lại, không dám nhìn thêm. Cổ nhân đã nói “phúc vô song chí” nhưng ngày hôm nay Độc Cô Sách không những được no nhãn phúc, mà lại còn được hưởng thụ một mùi thơm rất kỳ lạ, như mùi thơm của trăm thứ hoa hỗn hợp lại khiến chàng ngây ngất vô cùng. Chàng lại ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy phía đằng trước, chỗ cách mình chừng hai thước, có một đôi tay với một đôi chân trắng như ngà xuất hiện, bên tai cũng nghe thấy tiếng nói trong trẻo như tiếng chuông bạc rung chuyển và nũng nịu hỏi rằng:

-Xin ngài chớ nên hổ thẹn như thế. Trước khi chưa nói giá cả xong, tôi không tát ngài đâu, ngài đừng có sợ!

Thấy đối phương có cử chỉ lễ lẽ kỳ lạ như vậy, và cũng không hiểu lai lịch của đối phương ra sao, nhưng Độc Cô Sách nghe thấy nàng ta nói hai câu: “Đừng có sợ” thì chàng lại nổi hùng tâm ngay. Huống hồ tình thế đã tới như vậy, không có lý do nào mình lại không trả lời với người ta, nên chàng cố trấn tĩnh tâm thần ngừng đầu lên nhìn mặt thiếu phụ xinh đẹp ấy.

Thiếu phụ xinh đẹp thấy Độc Cô Sách đã dám ngừng mặt lên nhìn mình, liền tít mắt nhìn lại chàng, cười giọng rất lẳng lơ và kêu “ủa” một tiếng mới nói tiếp:

-Ngài thật là một vị kỳ nhân, nên mới nghĩ ra được những việc kỳ lạ như thế. Tôi đã tát ngài đâu mà chưa chi mặt ngài đã đỏ bừng như vậy?

Độc Cô Sách chỉ có một cách là nói lảng sang chuyện khác để tránh chuyện kia đi thôi, chàng vội chấp tay chào nàng ta và hỏi:

-Xin hỏi... cô nương quý tánh danh là gì?

Thiếu phụ xinh đẹp ấy dùng răng cắn môi đưa mắt ngó chàng một cái rất có thể nói là câu hồn nhiếp phách được rồi nàng cứ nhìn vào mặt chàng, cười hỏi lại:

-Thế còn tên họ của ngài thì sao? Theo lễ phép thì hình như ngài phải tự nói cho tôi biết tên họ trước rồi hãy hỏi lại lai lịch và tên họ của tôi.

Bất đắc dĩ Độc Cô Sách phải trả lời nàng ta trước:

-Tại hạ họ Độc Cô, tên là Sách.

Thiếu phụ vừa cười vừa nói tiếp:

-Độc Cô Sách, chỉ tên họ này cũng cảm thấy bên trong bao hàm chút ý vị tuyệt diệu đấy. Nhưng một người “độc sách” (một mình cưỡi ngựa) thì còn lý thú gì nữa, cần phải hai người đồng sách thì mới có sự hưởng thụ cực cao và khoái lạc khôn tả chứ?

Nghe thấy nàng ta nói như vậy, Độc Cô Sách lại đỏ mặt tía tai thầm thở dài và nghĩ:

”Thực là hôm nay ta phúc hữu tam chí, ngoài mắt thấy, mũi ngửi, bây giờ lại được cả tai nghe nữa”.

Trong tam phúc ấy chỉ có tỷ phúc là chàng có cảm thấy khoan khoái nhất vì mùi thơm tho ấy rất kỳ lạ làm cho chàng ngây ngất hướng hồ lại còn nhân phúc với nhĩ phúc, thì chàng chịu sao nổi?

Thiếu phụ nọ kêu “ôi chà” một tiếng rồi lại mỉm cười và nói tiếp:

-Sao chưa chi Độc Cô Sách tiểu đệ mặt đã nhuộm đỏ như thế? Nếu đệ mà ghét cái trò nam nữ đại luận của Thiên Kinh địa nghĩa ấy, thì hà tất phải đặt tên làm Độc Cô Sách như thế làm gì mà nên gọi là Độc Cô Yêm, thiên luôn cái bộ đã khiến đệ phải mặt đỏ như thế đi có hơn không.

Thấy nàng ta nói sỗ sàng quá, Độc Cô Sách mặt càng đỏ bừng thêm, hai mắt trợn ngược, trầm giọng la lớn:

-Tôi với cô nương mới gặp nhau lần đầu, không quen biết nhau bao giờ, xin cô nương nên tự tôn trọng nhân cách của mình một chút. Chớ có nói bông đùa...

Chàng chưa nói xong, thì thiếu phụ nọ lại cười khanh khách và đỡ lời luôn:

-Cứ nghe hai câu nói của tiểu đệ “mới gặp nhau, chưa quen biết bao giờ” tôi mới nghĩ ra là tôi chưa nói cho tiểu đệ biết tên họ của tôi, thực là lỗi quá. Họ của tôi cũng họ kép như của tiểu đệ, họ của tôi là Giáp Cốc, lại còn hiếm có hơn họ của tiểu đệ nữa.

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Phải, họ Giáp Cốc có ghi ở trong Bách gia tính nhưng ít người có lắm, chắc cô nương không phải là người Trung Nguyên?

Thiếu phụ vừa cười vừa nói tiếp:

-Độc Cô tiểu đệ đoán đúng đấy, xưa nay tôi vẫn ở Miêu Lân, thân phận của tôi nửa Hán nửa Mèo tên tôi là Diệu.

Độc Cô Sách kêu “ồ” một tiếng và đỡ lời:

-Thế ra là Giáp Cốc Diệu cô nương...

Nói tới đó chàng bỗng ngắt lời vì chàng chợt phát giác ba chữ “Giáp Cốc Diệu”

kia đọc lên không những không thuận miệng và hình như bên trong còn bao hàm một ý nghĩa khác nữa.

Thiếu phụ thấy chàng ngẩn người lại cười khanh khách và nói tiếp:

-Sao? Giáp Cốc đã tuyệt diệu như vậy thì nên cưỡi ngựa tiến thẳng vào du ngoạn, cam đoan với tiểu đệ là sau khi được lãnh hội thắng cảnh ở bên trong, thế nào cũng không còn cảm thấy cô độc nữa đâu.

Nàng vừa nói vừa uốn éo lưng, hai đùi hơi rung động, những lá hoa ở trước ngực như mở như đóng, khiến Độc Cô Sách trông thấy rõ bộ ngực rất tiêu hồn thiết cốt của cô ta.

Tiếc thay đào nguyên tuy đẹp, mà Độc Cô Sách không phải là Ngư Lang ở Võ Lăng, nên chàng ta đã trợn tròn xoe đôi mắt lên quát bảo:

-Giáp Cốc cô nương. Độc Cô Sách này còn có việc bận phải đi ngay, xin thứ lỗi tại hạ không thể ở đây nói chuyện với cô nương lâu được, mà phải xin cáo biệt. Nói xong, chàng chấp tay chào quay mình định đi.

Ngờ đâu chàng vừa quay người lại, thì đã thấy một luồng gió thơm xông vào mũi, thiếu phụ xinh đẹp tên là Giáp Cốc Diệu đã giở khinh công tuyệt đỉnh ra nhảy tới trước mặt chàng, với đôi mắt rất lẳng lơ thái độ rất dâm đẳng, cất tiếng cười khanh khách.

-Độc Cô tiểu đệ chớ nên đi vội, việc của chúng ta đã xong đâu?

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Chúng ta mới quen biết nhau, không có ân oán và dây dưa gì với nhau, thì còn việc gì chưa xong cơ chứ?

Giáp Cốc Diệu vẫn cười vẻ lẳng lơ và nói tiếp:

-Chính tiểu đệ đã mời tôi xuống tát tai, có lẽ tiểu đệ ngượng vì không tiện nuốt lời hứa, nên muối vôi vàng đào tẩu, khiến tôi bị người ta vừa đánh lừa vừa đùa rỡ phải không?

Nói tới đó nàng ta lại tủm tỉm cười, trông càng đẹp tuyệt và hai mắt cứ nhìn thẳng vào người Độc Cô Sách thẳng thừng nói tiếp:

-Nếu Độc Cô tiểu đệ hiềm cái tên Giáp Cốc Diệu của tôi toàn là vần trắc gọi không thuận mồm thì cứ gọi biệt hiệu của tôi là Bách Hoa công chúa cho dễ gọi hơn.

Chàng nghĩ đi nghĩ lại, không biết dùng lời lẽ gì đối phó, nên mặt chàng càng đỏ thêm và cứ ấp úng nói tiếp:

-Giáp Cốc công chúa chưa rõ chuyện đấy thôi... vừa rồi Độc Cô Sách đã lỡ mồm tát một người, làm cho một người bạn tri giao tức giận bỏ đi, nên mới hối hận và lẩm bẩm tự nói ngờ đâu lại nói buột ra miệng như thế.

Bách Hoa công chúa kêu “ồ” một tiếng cười hỏi:

-Thế ra câu nói của Độc Cô tiểu đệ vừa rồi là lời nói trong lòng nhưng vì quá khích động, nhất thời không sao kìm chế nổi tình cảm, mà ngẫu nhiên buột miệng nói ra như vậy phải không?

Chỉ có một cách là nhìn nhận thôi chứ không còn lý do gì chối cãi được điều ấy, nên Độc Cô Sách đành phải gật đầu mấy cái.

Bách Hoa công chúa mỉm cười nói tiếp:

-Độc Cô tiểu đệ cứ yên tâm, tôi tin lời nói của tiểu đệ là sự thật chứ không phải là nói dối và lời nói ấy chỉ có tôi nghe thấy thôi, chứ không có người thứ hai nào nghe thấy cả. Dù bây giờ tiểu đệ có thu hồi câu nói ấy lại chẳng nữa, không phải là nuốt lời. Nếu tiểu đệ có việc cần thì cứ đi ngay đi cũng không sao.

Người khéo nói không cần nói nhiều chỉ vài lời thôi cũng đã sắc bén hơn dao kiếm, Giáp Cốc Diệu chính là người biết ăn biết nói, nên nàng chỉ nói như vậy, đã khiến Độc Cô Sách phải thở dài lắc đầu đáp:

-Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, huống hồ ngoài Độc Cô Sách với Giáp Cốc công chúa ra, xung quanh ta còn có không biết bao nhiêu thiên địa quỷ thần cùng nghe thấy.

Giáp Cốc Diệu nghe thấy chàng nói như vậy, liền gật đầu cười và đỡ lời:

-Thực là hảo nam nhi, hảo chí khí, nếu chú em nhất định muốn chịu đòn, thì tôi xin tận nghĩa vụ vậy.

Bách Hoa công chúa vừa nói vừa uốn éo và ông ẹo đi tới trước mặt Độc Cô Sách, giơ bàn tay phải lên sẵn sàng tát xuống.

Độc Cô Sách không nhìn thẳng vào người của nàng ta, vì sợ thân hình khêu gợi của nàng làm cho mình rạo rực, nên chàng vội khoanh tay về phía sau, ngừng mắt nhìn lên trời để chịu đựng hai cái tát oan uổng, rồi vội vàng quay đầu đi luôn, như vậy mới khỏi sao đoạ vào địa ngục phần son.

Một bàn tay nõn nà như tuyết như ngọc, đem theo một luồng gió thơm, đã nhằm má bên trái của chàng tát tới, chàng vội nghiêng răng cau mày lại.

Thì ra bàn tay của Giáp Cốc vừa đụng đến bên má trái của chàng thì chỉ thấy nàng ta khê vuốt và thuận tay véo luôn một cái thôi.

Cái vuốt và véo ấy đã làm cho Độc Cô Sách giở khóc giở cười liền cau mày lại hỏi:

-Giáp Cốc công chúa làm như thế có ý nghĩa gì?

Nguyt chàng một cái rất tình tứ. Giáp Cốc Diệu cười lẳng lơ đáp:

-Tiểu đệ đã hỏi đến thì tôi xin nói cho tiểu đệ biết cũng không sao tôi mó một cái như thế là ưa bộ mặt tuần tú của tiểu đệ trông rất khả ái dễ thương, còn véo một cái là chê tiểu đệ không hiểu luật lệ gì cả.

Độc Cô Sách tức giận đến nhảy bắn người lên la lớn:

-Công chúa đã sờ má và véo tôi lại còn bảo tôi không biết luật lệ thì thế tại sao công chúa không đánh tôi?

Giáp Cốc Diệu thất cười đáp:

-Tiểu đệ không biết luật lệ thì tôi còn đánh tiểu đệ sao được?

Độc Cô Sách liền mỉm cười hỏi:

-Phen này Độc Cô Sách tôi thế nào cũng phải thỉnh giáo công chúa mới được? Chẳng hay tôi hiểu luật lệ ở đâu? Chẳng lẽ chịu cho người tát như vậy, mà còn có điều kiện gì nữa hay sao?

Giáp Cốc Diệu gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Không những điều kiện mà còn có điều kiện lớn là khác.

Độc Cô Sách vừa bực mình vừa tức cười, lại cảm thấy hiếu kỳ liền chấp tay chào hỏi tiếp:

-Xin Giáp Cốc công chúa cho biết cao luận ấy?

Giơ ngón tay cái ở bên phải lên Giáp Cốc Diệu cười nũng nịu đáp:

-Điều kiện thứ nhất là tiểu đệ phải là kẻ thù của tôi, thì tôi mới ra tay đánh tiểu đệ được.

Lời nói này làm cho Độc Cô Sách không sao cãi được, đành phải lẳng lặng gật đầu.

Giáp Cốc Diệu lại giơ hai ngón tay trở và giữa lên nói tiếp:

-Điều kiện thứ hai là tôi phải có lợi ích thì tôi mới đánh, chứ ai lại đánh không công như thế làm gì?

Độc Cô Sách gượng cười hỏi tiếp:

-Công chúa, ra tay đánh người mà bắt người bị đánh phải trả công mình như vậy, không sợ quá đáng hay sao?

-Đó tức là sự phân biệt của chủ động với bị động, tiểu đệ trả công cho người để mua cái đánh là vì muốn giữ tròn phẩm cách quân tử bất thực ngôn. Đó là vì một hành vi tự động. Còn tôi, nếu tôi không ích lợi gì thì không chịu bán cái đánh, đó là quyền tự do của tôi. Tôi đã nói rồi vua không bao giờ sai lính đối, vậy tiểu đệ cũng không nên bắt tôi đánh suông như thế?

Độc Cô Sách không sao biện luận được lại những lời nói thao thao bất tuyệt của Bách Hoa công chúa, nên nàng chỉ gượng cười hỏi tiếp:

-Chả hay công chúa muốn tôi trả công như thế nào mới chịu tát hai cái?

Đảo ngược đôi ngươi một vòng. Giáp Cốc Diệu mỉm cười đáp:

-Bây giờ tôi đề cử ra ba thứ tiền công để tùy ý tiểu đệ muốn lựa chọn thứ nào cũng được, như vậy cũng đủ thấy tôi là người rất biết điều đấy chứ?

Vì nóng lòng thoát thân, Độc Cô Sách không suy nghĩ gì hết buột miệng trả lời:

-Được rồi, công chúa cứ nói đi, thế nào tôi cũng nhận lời một thứ.

Giáp Cốc Diệu nghe nói vừa hỏi tiếp:

-Tiểu đệ là một vị quân tử rất trọng lời hứa nhưng đừng có nhận lời một cách mau mắn và khăng khải như thế, để kết cục lại nuốt lời hứa mà không chịu lựa

chọn một thứ nào hết đây nhé?

Độc Cô Sách nghe thấy nàng ta nói như thế hơi hoảng sợ và hối hận vừa rồi mình đã nhanh nhẩu nhận lời như thế, nhưng đã trót hứa rồi, không sao thu hồi lời nói nữa nên chàng đành phải đánh liều gật đầu đáp:

-Độc Cô Sách này bình sinh không bao giờ nuốt lời cả, Giáp Cốc công chúa cứ việc đề nghị giá cả đi? Dù có phải trả nghìn vàng, Độc Cô Sách này cũng không hối tiếc chút nào.

Giáp Cốc Diệu cười khi một tiếng đáp:

-Trên Bách Hoa bình ở Miêu Lân chúng tôi vàng bạc châu báu chồng chất như núi, như vậy có khi nào tôi lại thêm số tiền nghìn vàng nho nhỏ ấy?

Độc Cô Sách biết là nguy tai, đôi lông mày kiếm của chàng lại càng cau khít thêm.

Bách Hoa công chúa thấy thế bật mồm cười nói:

-Độc Cô tiểu đệ không nên hái sợ như vậy. Trong ba giá cả đó chỉ có nhất là đắt hơn nghìn vàng thôi, còn hai giá sau thì không đánh lừa đồng trinh như vậy người tốn tiền mua đánh có thể tự do lựa chọn được.

Nói tới đó nàng đưa mắt nhìn thanh cổ kiếm đeo ở trên vai của Độc Cô Sách rồi tủm tỉm cười và thủng thẳng nói:

-Thanh kiếm đang đeo ở trên vai của tiểu đệ chắc thế nào cũng là một thần vật của thời tiền cổ, tôi trông thấy đã ưa thích ngay. Tôi hãy lấy nó làm giá cả thứ nhất. Độc Cô Sách nghe nàng ta nói tới thanh cổ kiếm mới sực nghĩ tới việc đó liền tự mắng chửi thầm:

"Ngày hôm nay ta u mê thực, vừa rồi chỉ mãi giận dữ tát Ôn Băng mà quên mất thanh bảo kiếm của Thuý Thuý tặng cho nàng ta, để đưa nàng đem đi sử dụng".

Giáp Cốc Diệu thấy Độc Cô Sách lẳng lặng không trả lời liền nói tiếp:

-Tôi biết Độc Cô Sách tiểu đệ thế nào cũng không nỡ biếu tôi thần vật thời tiền cổ này đâu nhưng hai điều kiện sau thì nhẹ nhỏm lắm, quý hồ tiểu đệ chịu tiếp thì tôi sẽ đặc biệt ban cho tiểu đệ một sự xưng hô riêng.

Độc Cô Sách không hiểu nàng ta nói thế có ý gì liền ngạc nhiên hỏi:

-Một xưng hô riêng ư? Chẳng lẽ Giáp Cốc công chúa định ban cho tôi một cái biệt hiệu để xưng hô thế?

Bách Hoa công chúa nhìn chàng một cách rất tình tứ, vừa cười vừa đáp:

-Độc Cô tiểu đệ gọi tôi là Giáp Cốc công chúa, thì tôi muốn gọi lại tiểu đệ là Giáp Cốc chúa công, nếu tiểu đệ nhận cái tên hiệu ấy, thì chả cần nói đến giá cả thứ ba nữa.

Thoạt tiên Độc Cô Sách vẫn chưa hiểu cái tên Giáp Cốc chúa công có ý nghĩa

gì, khi chàng nghĩ kỹ mới vỡ lẽ, mặt đỏ bừng cau mày lại hỏi:

-Thế còn giá cả thứ ba là cái gì thế?

Bách Hoa công chúa Giáp Cốc Diệu mỉm cười đáp:

-Giá cả thứ ba lại càng giản dị thêm, tôi không cần tiểu đệ phải biểu gì cho tôi cả, và cũng không cần tiểu đệ phải nhận lời xưng hô gì với tôi hết, chỉ cần trước khi nhận hai cái tát mà tôi đã tuân lệnh kính tặng hãy nghe một bài ca và một điệu múa của tôi thôi.

Độc Cô Sách nghe xong cúi đầu ngẫm nghĩ.

Giáp Cốc Diệu vừa cười vừa nói tiếp:

-Tôi đã nói hết ba giá cả ra rồi giá nào cũng không lấy làm khắt khe cả. Độc Cô tiểu đệ nếu tuân theo lời vừa nói vừa rồi, thì cứ việc nghĩ kỹ đi và tùy ý lựa chọn lấy một thứ.

Độc Cô Sách nghe tới đó rầu rĩ khôn tả và kêu khổ thầm, vì bây giờ chàng đã biết rõ ba điều kiện đó đều khó nhận hết.

Giá thứ nhất vì thanh bảo kiếm Thanh Bình là do Thuý Thuý tặng cho Ôn Bằng mình không có quyền lấy kiếm của nàng tặng lại cho Giáp Cốc Diệu như thế? Cho nên điều này khỏi cần phải suy nghĩ gì hết.

Giá cả thứ hai, vì chàng nghe tới bốn chữ “Giáp Cốc chúa công” bên trong không những bao hàm dâm tà và hình như nếu nhận lời thì từ nay trở đi sẽ phải sống chung với nàng mãi mãi. Như vậy chàng đâu dám nhận điều kiện này.

Còn giá cả thứ ba, bên trong còn có điều kiện ca thì không sao nhưng xem một điệu vũ thì chàng phải cau mày lại luôn điệu vũ này chàng không dám. Vì cứ xem lối ăn mặc của Bách Hoa công chúa hở hang như vậy, chàng cũng đoán ra ngay điệu múa ấy thế nào cũng dâm đãng và khêu gợi khôn tả. Ba giá cả ấy đều không sao nhận được, trót hứa không thể nào hoàn toàn thoái thác được, dù sao cũng phải lựa chọn một trong ba điều kiện đó mới xong.

Rút cục Độc Cô Sách nghiêng răng mím môi, quyết định dùng đỉnh lực của bốn thân để chống lại sự tà dâm, nên chàng hăng hái nhận lời với Giáp Cốc Diệu rằng:

-Giáp Cốc công chúa, tại hạ xin lựa chọn điều kiện thứ ba.

Bách Hoa công chúa kêu “ồ” một tiếng:

-Có phải tiểu đệ muốn nghe một bản ca với một điệu vũ của tôi phải không?

Độc Cô Sách khẽ gật đầu. Giáp Cốc Diệu lại vừa cười vừa nói tiếp:

-Độc Cô tiểu đệ khéo lựa chọn lắm. Để tôi ca ngay một bản và nhảy ngay một điệu để cho đệ thưởng thức nhé?

Độc Cô Sách biết cục diện này rất đối phó cho nên chàng vội ngồi xếp bằng tròn, định nếu chịu đựng không nổi là gỡ “Thiên Lang Tiền Định” của sư môn ra

đổi phó, như vậy thần trí sẽ sáng suốt âm tà không thể nào xâm nhập được nữa.

—oOo—

37. Hồ Đồ Vô Cùng, Có Bệnh Mới Rên

Bách Hoa công chúa thấy vậy cười khanh khách nói tiếp:

-Tha hồ Độc Cô tiểu đệ muốn giở nội gia toạ công gì ra cũng được, nhưng không được trái với điều kiện căn bản là nghe ca xem vũ đấy nhé?

Độc Cô Sách gượng cười nói:

-Nghe ca xem vũ như vậy còn có điều kiện căn bản gì nữa?

Giáp Cốc vẫn cười khanh khách đáp:

-Tất nhiên phải có điều kiện căn bản chứ. Nghe ca không thể bịt tai mà xem vũ không thể nhắm mắt.

Độc Cô Sách gật đầu:

-Tôi quyết không bịt tai không nhắm mắt chỉ dùng định lực của bốn thân mà thử thách sử quyền rũ của thanh sắc thôi. Nhưng không biết Giáp Cốc công chúa muốn taih hạ thưởng thức thanh ca điệu vũ đó trong bao lâu?

Giáp Cốc Diệu vừa cười vừa đáp:

-Không lâu đâu! Không lâu đâu! Không quá nửa tiếng đồng hồ. Độc Cô tiểu đệ có cần tôi cho biết tên bài ca và điệu vũ đó không?

Độc Cô Sách đáp:

-Tại hạ rất muốn được biết.

Nguyt chàng một cái rất tình tứ. Giáp Cốc Diệu vừa cười vừa nói tiếp:

-Bài ca đó chia ra làm hai vè, vè trước gọi là Hữu Bệnh ngâm, vè sau Vô Bệnh ngâm(không có bệnh mà rên). Còn điệu vũ thì tên là Hồ Đế Hồ Thiên Bách Hoa điệu vũ (điệu vũ Bách Hoa hồ đồ lung tung không biết đâu mà lường).

Đối với tên của hai bài ca, Độc Cô Sách cảm thấy rất hứng thú, nhưng khi nghe thấy cái tên của điệu vũ Hồ Đế Hồ Thiên Bách Hoa điệu vũ, chàng đã phải cau mày lại buồn rầu ngay.

Đang lúc ấy đã có một tiếng ngâm rất nhỏ từ trong miệng của Bách hoa công chúa thốt ra.

Cái tên “Hữu Bệnh Ngâm” đó, chữ “ngâm” sử dụng một cách rất đúng, vì Giáp Cốc Diệu chỉ thốt ra được tiếng ngâm thôi chứ không có tiếng ca, nhưng tiếng ngâm đó lại như tiếng rên rỉ của đủ các hình thức.

Thoạt tiên, tiếng rên rỉ của nàng ta rất đau buồn khổ bi ai, tựa như người đau nặng nằm liệt giường liệt chiếu kêu rên vậy, và cũng giống như người nghèo nàn đói rách thất cơ lỡ vận kêu than thảm.

Độc Cô Sách là người hiệp sĩ nhân nghĩa nghe thấy tiếng kêu rên đó tất nhiên phải động lòng thương, nhưng chỉ trong nháy mắt tiếng rên đó đã thay đổi, đang đau khổ biến thành thảm thiết, không khác gì một thần nhân vừa vong quốc, một lãng tử đã phá sản, đau lòng phần uất khóc ra máu vậy, khiến Độc Cô Sách nghe thấy trong lòng khảng khái phần uất khôn tả như một vị anh hùng hiệp sĩ muốn quét sạch bọn giặc cướp nước ra khỏi bờ cõi để lấy lại giang sơn.

Tráng trí của Độc Cô Sách vừa nổi lên thì chàng lại nghe thấy tiếng rên của Giáp Cốc Diệu thay đổi, lần này như những lương dân bị bạo chúa hà khắc bóc lột áp bức, chỉ muốn đợi thời cơ nổi lên chống lại thôi.

Tiếng kêu rên của lương dân đau khổ này lại càng dễ làm cho Độc Cô Sách cảm nhiễm, chàng chỉ muốn ra nhập đám đông đó mà lật đổ bạo quyền, cứu nhân dân ra khỏi chốn đau khổ ngay.

Nhưng chỉ một lát sau, tất cả những tiếng rên rĩ đó đều biến mất, Giáp Cốc Diệu lại thốt ra một âm điệu nhu hoà, như trăm hoa đua nở trước gió xuân, khiến Độc Cô Sách lại tưởng tượng như mình đang đi vào một thế giới cực lạc, người chàng cảm thấy uể oải, chỉ muốn ngủ một giấc thật say thôi.

Giáp Cốc Diệu thấy Độc Cô Sách đã bị tiếng kêu rên của mình khống chế, quên cả dùng nội gia định lực để chống lại, nàng liền cười thầm và nghĩ bụng:

” Nãy giờ ta mới có Hữu Bệnh ngâm ra thôi, mà Độc Cô tiểu tử này đã bị ảnh hưởng như thế rồi, nếu lát nữa ta giở Vô Bệnh ngâm với Vô Đế Vô thiên Bách Hoa diệu vũ ra, thì chàng chịu đựng sao nổi, thế nào chả biến thành người chung chăn với ta ngay”.

Nàng vừa nghĩ tới đó, đã thấy Độc Cô Sách vẻ mặt tươi cười và lim dim như muốn ngủ rồi. nàng biết không cần phải giở nốt về hát thứ hai với diệu vũ nọ ra nữa, liền cười một tiếng, đi tới trước mặt chàng, giơ tay ra và khẽ búng vào mũi chàng một cái.

Độc Cô Sách đã lim dim như người sắp buồn ngủ, bây giờ lại ngửi thấy mùi thơm rất ngây ngất, càng dễ mê man bất tỉnh thêm. Chàng lặn ra đất liền.

Giáp Cốc Diệu thở một tiếng thật dài, lờm chàng một hồi rồi cười khẩy tự nói:

-Không ngờ Độc Cô tiểu đệ này lại tầm thường đến như thế, chưa kịp nghe Vô Bệnh ngâm thì đầu còn điêm phúc thưởng thức diệu vũ Bách hoa diệu vũ của ta nữa!

Nhưng Giáp Cốc Diệu vừa nổi tâm tình, ẵm Độc Cô Sách xuống tới chỗ chân núi, định tìm kiếm một chỗ kín đáo, thì đã phát giác một chuyện lạ.

Nàng thấy trong một khu rừng thông nho nhỏ ở chỗ cách mình khoảng mười trượng, có một con điều thật lớn, đang từ từ bước ra.

Bách Hoa công chúa sống ở man hoang lâu năm gặp nhiều kỳ cầm quái vật và còn biết cách dạy bảo cùng khuyến phục những loại cầm thú hung dữ nữa, nhưng nàng chưa bao giờ lại thấy có một con chim điêu nào to lớn đến thế này. Nhất là nàng thấy con chim này rất khác thường liền biết ngay là một thứ linh diệu rất hiếm có trên thế gian.

Nàng đã có tài dạy bảo cầm thú, nay bỗng trông thấy một con chim điêu hiếm có như vậy, không thích thú sao được, liền nghĩ bụng:

”Nếu ta ra tài thu phục được con thanh điêu này, và dùng nó để cưỡi bay lên trên không, thì thực không khác gì là thần tiên trên trời”.

Nàng càng nghĩ càng cao hứng và thấy con chim điêu đang ngừng chân ở chỗ bên lề rừng, nhìn mình kêu luôn mấy tiếng.

Giáp Cốc Diệu đã có lòng thích con chim điêu ấy, nay lại thấy con chim điêu đó bỗng nhìn mình kêu không khác gì chào hỏi.

Con chim điêu xanh cứ trở mắt nhìn nàng, hình như nó không có vẻ hãi sợ, vẫn đứng yên tại đó như thường.

Giáp Cốc Diệu mừng thầm, vừa tiến tới gần vừa thốt ra một âm điệu rất nhu hoà mà xưa nay nàng vẫn dùng để dạy bảo các loại chim chóc trong rừng.

Giáp Cốc Diệu đi tới cách con chim chừng hơn trượng, mà con chim vẫn không tỏ vẻ gì là hãi sợ cả, nàng càng mừng rỡ thêm và bụng bảo dạ:

”Phen này ta đi núi Dã Nhân thực hên quá, vừa được người lại vừa bắt được linh diệu”.

Ngờ đâu, lúc nàng cao hứng, vừa giơ chân lên định tiến bước, thì con chim điêu đã giương hai cánh lên nhảy lui về phía sau hai trượng ngay. Nàng lo âu khôn tả, suýt tý nữa thì thất thanh la lớn, tưởng con chim điêu không chịu thân thiện với mình.

Nhưng khi nàng nhìn kỹ, thấy con chim điêu lui về phía sau hai trượng thôi, chứ không có ý định bay đi đâu hết, nàng càng yên tâm thêm và cũng không dám tiến nhanh như trước nữa, mà chỉ rón rén đi từng bước một lên thôi.

Liên tiếp đôi ba lần như vậy, Giáp Cốc Diệu đã bị con chim điêu càng dụ càng đi xa và đã cách chỗ Độc Cô Sách hơi hai mươi trượng rồi. Lúc này dù nàng có nhảy nhót đôi ba cái, cũng không thể nào nhảy ngay được về chỗ Độc Cô Sách đang nằm nữa.

Lúc ấy đột nhiên ở chỗ lưng vách đá đã có Độc Cô Hưng, thằng nhỏ đã cứu Độc Cô Sách thoát khỏi Ly Hồn cốc lần trước hiện phi thân tới chỗ Độc Cô Sách đang nằm.

Bách Hoa công chúa là người có nội gia võ học rất thâm hậu nên Độc Cô Hưng

vừa phi thân xuống một cái thì nàng đã phát giác ngay, vì chỗ nàng đang đứng cách Độc Cô Sách khá xa, khi nàng vừa quay đầu lại nhìn, thì đã thấy Độc Cô Sách bị thăng nhỏ ầm lên rồi.

Mỗi đến miệng khi nào Bách Hoa công chúa chịu để cho bay mất, nàng giận dữ quát lớn một tiếng không còn nghĩ gì đến chuyện bắt con chim điều nữa, mà vội tung mình nhảy luôn sáu, bảy trượng phi thân tới chỗ Độc CôHưng.

Giáp Cốc Diệu vừa tung mình nhảy lên thì đã nghe thấy trên đầu có tiếng kêu “vù” và một luồng kinh phong lần ất xuống nàng vội ngừng đầu lên nhìn, mới hay con chim đã vượt qua mình lướt tới chỗ Độc Cô Sách, Độc CôHưng hai người.

Lúc ấy Bách Hoa công chúa vẫn chưa biết đó là diệu kế của đối phương, người và chim hợp tác với nhau, nên nàng lại còn hơn hởi, tưởng là con chim điều giúp mình tấn công thăng nhỏ định cướp Độc Cô Sách đi kia.

Con chim điều vừa bay tới thì Độc Cô Hưng đã cười ha hả và ầm Độc Cô Sách nhún chân một cái, nhảy luôn lên trên cao ba trượng, ngồi ngay trên lưng con chim điều.

Lúc bấy giờ Giáp Cốc Diệu mới vỡ lẽ, tức giận khôn tả, nghiêng rằng vận hết công lực đuổi theo.

Công lực của nàng ta tuy cao siêu, thân pháp tuy rất nhanh, nhưng so sánh làm sao được với con chim điều, nên nàng mới đuổi theo được vài ba trượng, thì con chim điều đã vỗ cánh bay lên cao rồi.

Nàng tức giận vô cùng, rú lên một tiếng thật dài, giơ tay ném luôn một cái, liền có ba mũi tên màu tía nho nhỏ, nhắm bụng con chim điều bắn tới.

Mũi tên thứ nhất hình như khê trúng dưới bụng con chim điều một cái, còn hai mũi tên sau, thì không sao nhanh bằng tốc lực của con chim nên cả hai mũi đều rút xuống đất hết.

Không ngờ mũi tên nhỏ lại rất lợi hại, chỉ hơi lướt qua bụng chim một cái, đã khiến con chim phải rùng mình, người chéch ngang sang một bên, khiến anh em Độc Cô Sách suýt tỵ nữa thì bị lặn xuống bên dưới rồi.

Độc CôHưng giật mình đến thót một cái, vội nắm chặt lấy lông cổ của con chim điều, nhờ vậy mới khỏi té ngã, chỉ có kinh chứ không có hiểm, nhưng thanh bảo kiếm Thanh Bình của Độc Cô Sách thì rớt ngay xuống bên dưới.

Con chim điều giương cổ lên, rú một tiếng thật dài, vỗ hai cánh thật mạnh, gắng sức bay về phía trước, rồi xông lên trên mây mà đi mất dạng.

Bách Hoa công chúa thở dài một tiếng, giậm chân phi thân lên trên cao bốn trượng, giơ tay ra bắt lấy thanh kiếm Thanh Bình. Nàng xem đi xem lại mới biết đó là thanh thần kiếm mà người trong võ lâm đều thèm muốn. Tuy mất người yêu,

nhưng lại được thanh thần kiếm, nàng cũng cảm thấy an ủi phần nào.

Hãy nói Độc CôHưng thấy bảo kiếm của Độc Cô Sách rút xuống vẫn không biết đó là thanh thần kiếm ThanhBình nên y không để ý tới. Trái lại, y chỉ lo ngại con chim điêu bị thương thôi, không biết nó có thể bay về tới Nam Hải Phổ Đà để trả lời với sư phụ của mình và đại sứ bá Đại Bi TônGiả không?

Con chim điêu bị mũi tên nhỏ của Bách Hoa công chúa bắn lướt qua dưới bụng, tuy vẫn cố sức bay tiếp được nhưng thỉnh thoảng nó rung mình một cái chứ không bay được một cách từng trải và bình tĩnh như mọi khi.

Vì có việc cần Độc CôHưng nóng lòng sốt ruột vô cùng. Y biết con chim điêu đã bị thương, nên y vội lấy hai viên thuốc linh đơn nhét vào mồm của con chim điêu với Độc Cô Sách.

Hai viên linh đơn ấy của Nam Môn Vệ tặng cho Độc CôHưng công hiệu của nó có thể trừ độc đuổi tà, bảo nguyên ích khí hiệu nghiệm lắm. Quả nhiên con chim điêu uống xong viên thuốc đó, liền bay nhanh như một mũi tên, phi thẳng về phía ĐôngNam ngay.

Còn ĐộcCôSách thoát tiên bị ma âm Hữu Bệnh ngấm của Bách Hoa công chúa quyến rũ làm cho hỗn loạn tinh thần, sau bị thuốc mê của nàng ta, nên mới mê man bất tỉnh. Bây giờ chàng được uống linh đơn của Nam Môn Vệ rồi, từ từ lai tỉnh, nhưng khi chàng vừa tỉnh táo, chưa kịp mở mắt ra nhìn, đã kinh ngạc suýt thất thanh la lớn. Vì chàng cảm thấy mình đang nằm trong lòng một người nhưng người đó nhất định không phải là Bách Hoa công chúa. Hướng hồ chàng lại thấy giá lạnh vô cùng, và gió thổi qua tai kêu “vù vù” hình như đang bay ở trên không vậy. Độc Cô Sách mở mắt ra nhìn, trông thấy Độc CôHưng xưa nay vẫn cười hí hí nhưng bây giờ lại rất nghiêm trang.

Độc CôHưng thấy Độc Cô Sách đã lai tỉnh ân cần mỉm cười hỏi:

-Đại ca, ngoài việc tâm thần bị quyến rũ và ngủ phải mùi thuốc mê ra, thì đại ca có còn bị thương gì nữa không?

ĐộcCôSách thấy mình đang nằm trong lòng Độc CôHưng và đang cười trên lưng con chim điêu, chàng kinh hãi vô cùng liền cau mày lại hỏi:

-Hưng đệ đang học võ ở Nam Hải sao bỗng dừng lại biết ngu huynh bị tai nạn mà tới Dã Nhan sơn cứu huynh như thế?

Độc Cô Hưng cười tiếp:

-Đại ca, tiểu đệ thừa lệnh sư bá với sư phụ đặc biệt tới đón đại ca đi Nam Hải Phổ Đà có việc cần đây.

Độc Cô Sách rất ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Hưng đệ, thiên hạ bao la như vậy, sao hiền đệ lại tìm kiếm được ngu huynh một

cách dễ dàng như thế?

Độc CôHưng cười khẩy đáp:

-Có phải đại ca bị Miêu nữ để lộ hai cánh tay với hai cái đùi bắt nạt đến mê man nên mới hỏi vợ vẫn như vậy không?Chả lẽ đại ca quên tài "nhất bốc năng sứ quỷ thần kinh" của sư phụ tiểu đệ hay sao?

Độc Cô Sách mới vỗ nhé, vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Hiện đệ nói như vậy, chả nhẽ Nam Môn sư thúc đã xem quẻ mà biết ngu huynh ở trong núi Dã Nhân phải không?

Độc Cô Hưng cười đáp:

-Sư phụ chỉ thị có bốn chữ:"trở lại đất cũ" thôi, nhưng tiểu đệ đã vỗ nhé ngay liền cỡi chim điêu bay thẳng đến núi Dã Nhân vừa lượn xuống bên dưới được một vòng đã thấy đại ca bị Miêu nữ làm mê man bất tỉnh và đang bị y thị ẩm ở trong lòng rồi.

Độc Cô Sách nghe nói mặt đỏ bừng. Độc Cô hưng vừa cười vừa nói tiếp:

-Thanh kiếm đeo ở sau lưng của đại ca vừa rồi vì con chim điêu bị thương, nó đã rung mạnh một cái nên đã rớt xuống bên dưới rồi.

Độc Cô Sách nghe nói cả kinh thất sắc kêu "ôì chà" một câu rồi cau mày lại đáp:

-Đó là Thanh Bình cổ kiếm, một thần vật đời tiền cổ, không phải là kiếm của ngu huynh đâu, nay không may bị thất lạc sau này ngu huynh không biết nói năng thế nào với nguyên chủ.

Độc Cô Hưng nghe nói "thần kiếm đời tiền cổ" cũng phải lắc đầu luyến tiếc hoài, nhưng vật đã mất nhất thời làm sao tìm lại được nên y cũng rầu rĩ theo.

Độc Cô Sách vừa lắc đầu, gượng cười và hỏi Độc Cô Hưng tiếp:

-Hưng đệ có biết sư phụ và sư thúc sai hiện đệ đón ngu huynh tới Nam Phổ Đà có việc gì không?

Độc CôHưng bỗng nghiêm nghị đáp:

-Sư bá và sư phụ đã dặn bảo tận mắt về các việc có liên quan đến Thiên Nam đại hội, việc diệt trừ Hoàn Vũ Cửu Sát và quét sạch Ly Hồn cốc...

Độc Cô Sách mỉm cười hỏi tiếp:

-Sao chưa chi sư phụ với sư thúc đã soạn sớm như thế. Đến ngày ThiênNam đại hội thế nào mà chả do sư phụ và sư thúc chủ trì hết cả?

Độc CôHưng rầu rĩ lắc đầu đáp:

-Có lẽ sư bá với sư phụ không đi dự Thiên Nam đại hội đâu.

Thấy Độc Cô Hưng lộ vẻ rầu rĩ, Độc Cô Sách thất kinh vội hỏi tiếp:

-Hưng đệ nói như thế có ý nghĩa gì... Chả lẽ...

Nói tới đó, chàng bỗng ngắt lời, không sao nói tiếp được nữa.

Độc Cô Hưng ứa nước mắt ra gạt đầu đáp:

-Đại ca đoán đúng đấy!Trần duyên của hai vị sắp hết, một ngày gần đây sẽ được chứng quả.

Độc Cô Sách nghe thấy Độc Cô Hưng nói như thế cũng ứa nước mắt ra, không biết nên nói gì nữa, Độc Cô Hưng lại thở dài một tiếng và an ủi rằng:

-Đại ca không nên rầu rĩ, Thích Đạo hai môn tu hành mà được chứng chính quả như thế là một công quả vô thượng. Chúng ta nên mừng cho hai cụ mới phải.

Độc Cô Sách gạt đầu thở dài đáp:

-Hưng đệ nói rất đúng, nhưng chúng ta được theo sư phụ từ hồi nhỏ, đã đội ơn biết bao...

Nói tới đó chàng đã nức nở khóc, không sao nói lên tiếng được nữa. Độc CôHưng thấy thế cũng khóc theo.

Lúc ấy con chim diều cứ gắng sức bay hoài, lại bay nhanh vô cùng Độc Cô Sách thấy thế ngạc nhiên hỏi Độc CôHưng rằng:

-Hưng đệ, trong khi bay đường trường thì phải nên thủng thẳng mới đỡ mệt và được lâu. Sao hôm nay con chim diều này lại bay nhanh và mạnh như thế?

ĐộcCôHưng cũng ngạc nhiên, sờ tay vào lông cổ của nó, thấy người nó hơi run run, lúc ấy y cũng phải kinh hãi, và không hiểu mũi tên nho nhỏ của Bách Hoa công chúa làm bằng chất gì mà lại độc đến như vậy, khiến con chim diều bị thương nặng, dù đã được uống linh dược mà vẫn chưa khỏi hẳn.

Y vừa kinh hãi cau mày, trả lời Độc Cô Sách rằng:

-Đại ca, con chim diều của chúng ta đã bị một mũi tên nho nhỏ màu tía của thiếu nữ Mèo đả thương. Tiểu đệ đã cho nó uống linh dược của sư phụ rồi mà chưa thấy khỏi. Bây giờ người nó hơi run run. Nó bay nhanh như thế, chắc nó đã biết là không thể bay lâu được. Vì vậy nó mới muốn bay nhanh để chóng đưa chúng ta về tới Nam Hải.

Độc Cô Sách nghe nói cũng cau mày lại giơ tay ra sờ cổ con chim diều để xem nó trúng phải chất độc và bị thương nặng nhẹ ra sao?

Con chim diều ấy vốn dĩ là một con chim rất thông linh hình như đã biết được ý nghĩ của ĐộcCô Hưng nên nó giương cổ kêu lên mấy tiếng thật dài.

Độc Cô Sách nhìn Độc CôHưng hỏi tiếp:

-Hưng đệ theo sư phụ đi Nam Hải suốt ngày gần gũi con chim Thanh diều, không hiểu Hưng đệ có biết rõ ý nghĩa tiếng kêu của nó không?

Độc Cô Hưng gạt đầu đáp:

-Tiểu đệ cả đoán lẫn nghe có thể đoán được bảy tám thành, vừa rồi nó kêu lên như thế là bảo cho chúng ta biết nó có thể gắng sức bay được đến nửa đêm.

Độc Cô Sách cau mày lại trầm nghĩ giây lát rồi gượng cười bảo Độc CôHưng tiếp:

-Hưng đệ tốt hơn hết nên bảo nó đừng bay nữa giáng xuống mặt đất ngay đi, rồi chúng ta gỡ hết tốc lực khinh công đi Nam Hải để gặp ngay sư phụ.

Độc Cô Hưng ngạc nhiên hỏi:

-Đại ca muốn như thế để làm gì? Vẫn biết tốc lực của chúng ta rất nhanh nhưng so sánh với con chim điêu này thì hãy còn kém xa.

Độc Cô Sách đáp:

-Hưng đệ vẫn biết khinh công của hai chúng ta không nhanh bằng hai cánh của con chim điêu thực cưỡi chim bay thế này khoái hơn đi bộ nhiều. Nhưng ngu huynh có hai lý do chúng ta cần phải xuống dưới bộ.

Độc CôHưng tròn tròn xoe đôi mắt lên nhìn Độc Cô Sách tỏ vẻ không hiểu, Độc Cô Sách lại nói tiếp:

-Điểm thứ nhất đường đi Nam hải rất xa dù con chim có gắng sức bay đến nửa đêm đi chẳng nữa cũng không chắc tới nơi được.

Độc Cô Hưng gật đầu đáp:

-Đại ca nói rất đúng từ núi Dã Nhân bay về Nam Hải Phổ Đà ít nhất cũng bay đến bốn năm ngày.

Độc Cô Sách nói tiếp:

-Đã phải bay đến bốn năm ngày như thế, thì chúng ta hà tất phải bắt nó gắng sức bay đến nửa đêm làm gì? Lý do thứ hai, là ngu huynh thấy nó đã bị thương rất nặng, nếu còn bắt nó kiệt sức mà bay như thế, có thể hy sinh mất con linh cầm bạn hữu này.

Độc Cô Hưng nghe thấy sư huynh nói như vậy cũng phải sợ hãi vội đỡ lời:

-Đại ca nghĩ ra như thế rất phải, chúng ta phải xuống ngay dưới đất mới được. Cũng may sư phụ hạn chúng ta trong một tháng phải trở về tới nơi, với tốc lực khinh công của anh em mình chắc không sợ lỡ việc đâu.

Nói xong y liền vỗ vào đầu con chim điêu ra lệnh hạ xuống dưới đất.

Thoạt tiên con chim điêu vẫn không chịu nghe, nhưng sau chịu không nổi sự thúc giục cương bách của Độc Cô Hưng bắt buộc nó đành phải từ từ giáng xuống dưới đất.

Độc Cô Sách nhảy xuống dưới đất rồi nói với Độc Cô Hưng tiếp:

-Hưng đệ, những loại chim thông linh này phần nhiều tự biết kiếm thuốc cứu chữa, vậy hiền đệ cứ bảo nó đi cùng với chúng ta có thể tùy mà đi kiếm thuốc lấy, hay trở về Nam Hải trước, để nhờ ân sư với sư thúc cứu chữa cho.

Độc Cô Hưng nghe nói gật đầu, liền ra hiệu cho con chim điêu tự bay đi.

Con chim điều bay lên không rồi, vẫn còn muốn đi theo hai người, nhưng sau

Độc CôHưng xua tay và trách mắng vài câu, nó mới bay mất dạng.

ĐộcCôSách với Độc CôHưng chỉ sợ không gặp được sư phụ của mình, nên cả hai

người không dám ngừng bước, đi cả ngày lẫn đêm cố gắng trở về Nam Hải Phổ Đà.

Ước chừng hai hai hăm ba ngày sau, hai người đã tới bờ bể Nam Hải, Độc Cô

Sách thở hắt ra, nhìn Độc Cô Hưng gượng cười nói:

-Hưng đệ, cũng may ta không lỡ kỳ hạn một tháng của ân sư với sư thúc.

ĐộcCô Hưng cũng lắc đầu thở dài đỡ lời:

-Nếu kể từ khi đệ bắt đầu rời Phổ Đà đến giờ thì chỉ còn có hai ngày nữa thôi là đã tới kỳ hạn rồi, thực là nguy hiểm quá.

Một mặt thuê thuyền ra khơi, một mặt ĐộcCô Sách lắc đầu nói tiếp:

-Quẻ bói toán của sư thúc thần diệu lắm, có lẽ sư thúc đã biết cả chuyện chim điều bị thương, nên mới ban cho chúng ta một tháng như thế. Bằng không, cưỡi chim điều vừa đi vừa về thì chỉ nửa tháng cũng đủ lắm rồi, chứ việc gì mà phải hạn định cho những một tháng trời như thế?

ĐộcCôHưng hai mắt đỏ ngầu, với giọng rầu rĩ nói tiếp:

-Sư phụ với sư bá thương tiểu đệ lắm, nay hai vị cũng trở về Cực Lạc thì tiểu đệ phải trông mong đại ca đây chỉ dẫn.

ĐộcCô Sách liền an ủi y rằng:

-Hưng đệ không nên nói như thế, trong khi đi đường ngu huynh đã nhận thấy công lực của hiền đệ không kém ngu huynh rồi...

Nghe tới đó, ĐộcCô Hưng bỗng xen lời nói:

-Đó là đại sư bá với sư phụ đã tốn rất nhiều công sức, mà dùng Tiểu Chuyển Luân đại pháp để thoát thân hoá cốt cho tiểu đệ nên mới được như vậy. Theo sự ước đoán của tiểu đệ thì nếu hai cụ không phải vì việc ấy, có lẽ chưa đến nỗi sớm phải chứng minh chính quả như thế đâu. Cho nên đệ cảm thấy áy náy và rầu rĩ vô cùng, không biết lấy gì để đền đáp lại ơn đức thâm hậu ấy của hai cụ.

ĐộcCô Sách lại an ủi tiếp:

-Hưng đệ hà tất phải buồn rầu như thế, quý hồ hiền đệ đem những võ học của sư thúc đã truyền thụ cho du hiệp bát hoang, cứu giúp bá tánh, đó là cơ hội để cho hiền đệ đền ơn được sư thúc đấy.

Nói tới đó, chàng cố ý nói sang chuyện khác mà hỏi Độc Cô Hưng tiếp:

-Hưng đệ là người rất thông minh, từ khi đi theo sư thúc đến giờ học được bao nhiêu thần công tuyệt thế rồi?

Độc Cô Hưng cười đáp:

-Sư phụ của đệ sở trường nhất là Bốc, Tửu, Thuỳ, đệ đã học hỏi qua loa được hai

môn trong ba môn đó rồi.

Độc Cô Sách nghe nói rất mừng rỡ nói tiếp:

-Tài Thần Bốc của sư thúc trên thiên hạ này ít có người sánh kịp, nay trong một thời gian ngắn ngủi như thế, mà Hưng đệ đã học được môn ấy, thì thực là đáng phục lắm.

Độc CôHưng xua tay lắc đầu đáp:

-Đại ca hiểu lầm rồi, sự thực đệ chỉ học được có hai môn rượu và ngủ thôi, chứ còn về môn Thần Bốc thì quả thực chưa biết được một tí gì.

Nghe thấy ĐộcCô Hưng nói như vậy, Độc Cô Sách không sao nhịn được phải ôm bụng mà cười khanh khách.

Hai người này vốn dĩ là hai thầy trò, nhưng bây giờ đã biến thành hai sư huynh đệ ngồi ở trên thuyền vui chuyện với nhau, không bao lâu đã tới bờ của Phổ Đà. ĐộcCôHưng nhảy lên bờ, mỉm cười nói với ĐộcCôSách rằng:

-Đại ca đi mau, chúng ta còn phải leo núi nữa, hai cụ ở trên Bạch Hoa Đỉnh đấy.

Độc Cô Sách vội trả tiền cho người chèo đò, rồi cùng Độc CôHưng vội vàng leo lên trên Bạch Hoa Đỉnh.

BạchHoa Đỉnh là một ngọn núi cao nhất Phổ Đà Sơn, Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ ở trong một cái hang động vô danh chỗ gần đỉnh núi.

Xa xa đã trông thấy động phủ Độc CôHưng không sao nhịn được, ứa nước mắt ra mà ghen ngào nói:

-Đại ca, không biết chúng ta còn được hầu hạ hai cụ bao lâu nữa!

Độc Cô Sách cũng thở dài và nói tiếp:

-Việc này không sao biết trước được. Nhưng dù sao chúng ta cũng không đi đâu hết, cứ hầu hạ hai cụ cho đến ngày hai cụ thăng thiên. Có lẽ dự ThiênNam đại hội cũng bắt chặp.

Hai anh em vừa than thở vừa leo lên núi tiếp. ĐộcCô Hưng bỗng sực nhớ tới một việc gì, kêu “ôi chà” một tiếng, với giọng run run nói với Độc Cô Sách rằng:

-Đại ca, tiểu đệ cảm thấy tình hình hơi khác đấy.

ĐộcCôSách thất kinh hỏi lại:

-Hưng đệ cảm thấy khác như thế nào?

Cau mày lại, vẻ mặt rất trầm lặng, Độc Cô Hưng thủng thảng đáp:

-Đại ca thử nghĩ xem con chim diều về tới đây trước chúng ta lâu ngày rồi, đáng lẽ lúc này nó phải ở trên bể, hay ở trên bờ núi Phổ Đà này bay lượn để nghênh đón chúng ta chứ tại sao cho đến lúc này mà cũng không thấy tung tích của nó đâu hết. Nghĩ ngợi giây lát ĐộcCôSách liền an ủi y rằng:

-Hưng đệ quá lo âu đầy thôi, có lẽ con chim diều bị thương nặng quá đến giờ vẫn chưa khỏi đang nằm ở trong hang, để hai cụ cứu chữa.

Thấy lời giải thích của Độc Cô Sách rất chính xác. Độc CôHưng vẫn lo âu vội giở hết tốc lực khinh công ra phi thẳng lên trên hang động.

Độc Cô Sách theo sau lưng khi vừa leo lên vách đá có thể trông thấy rõ tình hình trong hang thì cả hai anh em đã kinh hoàng đến mất hết hồn vía.

Hai người đã trông thấy gì?

Có phải là thấy Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ đã chính quả mà cùng trở về đạo sơn không?

Hay là Thích Đạo Song Tuyệt ẩn cư ở trên ra? Núi Phổ Đà này đã có chuyện gì xảy đến.

—————oOo—————

38. Nam Hải Triều Sư

Ôn Bằng thấy Độc Cô Sách vì hai chiếc răng của ThúyThúy bị mình bóp nát mà nổi giận ra tay tát mình, nàng lại càng tin tưởng giữa hai người có chuyện lén lút gì với nhau rồi, nên nàng vừa tức giận vì bị tát, vừa lửa ghen nổi lên, bị kích thích như vậy Ôn Bằng suýt tí nữa thì từ Ngọc Mỹ Nhân biến thành “Khùng Mỹ Nhân” và chỉ muốn đấu thí mạng với Độc Cô Sách một trận.

Nhưng dù sao nàng cũng là người hiểu cường, hiểu thắng không muốn để Độc Cô Sách trông thấy bộ mặt đau lòng của mình, cho nên cố nhịn không cho nước mắt nhỏ ra, nghiêng răng mím môi quay người đi luôn, để chờ một dịp khác sau này sẽ thanh toán với chàng.

Dù sao người đàn bà vẫn là kẻ yếu, dù người nào có kiên cường đến đâu cũng thế, chỉ kiên cường bướng bỉnh trước mặt người thôi, chứ quay lưng đi một cái là lại hèn yếu ngay. ÔnBằng cũng vậy vừa quay lưng đi, nước mắt đã nhỏ lã chã, nàng giở hết tốc lực khinh công ra cầm đầu ù té chạy.

Nàng chỉ biết cầm đầu chạy như điên như cuồng chứ không biết là chạy đi đâu.

Tuy không nói được nhưng lòng đau như cắt, thần trí vẫn sáng suốt như thường, ÔnBằng vội vàng rời khỏi núi DãNhân là vì ba lý do:

Lý do thứ nhất, là phải tránh xa Độc Cô Sách trước, đừng để cho chàng đuổi kịp, giải thích và nói lời thôi.

Lý do thứ hai là Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ hãy còn ở trong khu núi Dã Nhân, nếu không may gặp phải lão ma đầu ấy mình địch sao nổi như vậy có phải là bị nhục nhã lần nữa khoong?

Lý do thứ ba là, dù sao núi Dã Nhân này vẫn là sào huyệt của nhóm Hoàn Vũ

Cửu Sát, nếu mình lọt vào tay của chúng, thì hậu quả còn thảm khốc hơn nữa.
Ba lý do đã khiến Ôn Băng phải chạy nhanh như bay, rời khỏi núi Dã Nhân trước, rồi nàng cứ tiến thẳng về phía Đông thôi, chứ không có mục đích gì hết.
Chờ tới khi nàng chạy vào trong Cao Lê Cống Sơn, thì đã thấy mệt mỏi, liền kiếm một tảng đá lớn cạnh suối nước trong ngồi xuống nghỉ ngơi, và tính toán xem sau này nên hành động thế nào?

Nghỉ ngơi một lát, nàng nằm phục xuống mặt suối uống hai ngụm nước trong và ngâm mặt mũi vào trong nước để cho thần trí được bình tĩnh.

Nước suối đó lạnh như băng, nên nàng vừa ngâm mặt vào đã cảm thấy dễ chịu khôn tả, trong lúc đang khoan khoái, nàng bỗng nghe thấy có tiếng chân nhỏ nhẹ đi ở trên bờ suối.

Nàng vừa bị nhục xong, không khác gì con chim trông thấy cành cây cong, vội đứng dậy ngừng đầu nhìn về phía có tiếng chân đó.

Vừa trông thấy người đó, nàng đã mũi lòng khóc sụt sùi, nước mắt nước suối trộn lẫn nhau nhỏ ròng xuống như mưa.

Thì ra người đang đi tới đó chính là người đã giúp nàng học hỏi được võ công cao siêu như bây giờ và cũng là người coi nàng như em ruột, thương nàng như một người mẹ hiền. Không cần phải nói rõ, quý vị cũng biết người đó là Lưu Vân Tiên Tử Tạ Dật Tư rồi.

Dật Tư không ngờ một thiếu nữ đang trắm mặt vào nước suối lại là Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng và thấy nàng khóc sụt sùi như vậy cũng phải ngạc nhiên, vội lên tiếng hỏi:

-Ôn cô nương...

Vừa thốt ra được ba chữ Ôn cô nương. Lưu Vân tiên tử đã thấy Ôn Băng chạy lại gục ngay vào lòng mình khóc bù lu bù loa ngay.

Dật Tư đoán chắc Ôn Băng thế nào cũng gặp sự gì rất oan ức, nên mới đau lòng và khóc lóc như thế. Nàng không hỏi nguyên nhân vội cứ để nguyên cho Ôn Băng khóc và một mặt vuốt khô những giọt nước ở trên tóc của nàng ta thôi.

Chờ Ôn Băng khóc chán rồi, Dật Tư mới kéo nàng đến dưới gốc cây cổ thụ ngồi xuống, rồi mỉm cười hỏi:

-Băng muội đang trà trộn ở trong Ly Hồn cốc núi Dã Nhân sao bỗng dừng lại chạy tới đây và hình như bị sự gì oan ức thế?

Ôn Băng chỉ kêu “ú ớ” hai tiếng, nhưng không sao nói ra lời được, lại khóc sụt sùi tiếp.

Dật Tư thấy nàng ta không nói nên lời, thất kinh hỏi:

-Băng muội bị làm sao thế?... bị ngộ độc mất tiếng, hay là bị ... bị người...

Không chờ Dật Tư hỏi thêm ÔnBăng vừa bẻ một cành cây viết xuống đất.

”Tiểu muội bị người điểm trúng huyết cam, đã dùng hết công lực rồi mà không sao tự giải được!”

Đọc xong những chữ đó, Dật Tư kêu “ủa” một tiếng và hỏi tiếp:

-Theo lý ra với võ công cao siêu như của Băng muội, thì chỉ cần tính toạ hành công một lúc, là có thể tự giải được ngay.

Nàng vừa nói vừa vận thần công lên điểm luôn vào dưới hông của Ôn Băng một cái, rồi vỗ mạnh một chưởng vào giữa vai của nàng. Ôn Băng biết cử chỉ ấy của Dật Tư là để giải yếu huyết cam cho mình nên nàng cũng vận nội gia chân khí lên để xông pha nơi Nê Hoàn ngay.

Dật Tư mỉm cười bảo nàng rằng:

-Băng muội khỏi cần phải dùng nội công nữa, yếu huyết cam của hiền muội đã được cởi mở thì tất nhiên phải nói được.

Ôn Băng cả mừng, ghen ngào kêu lên một tiếng:

-Tạ tỷ tỷ!

Ngờ đâu Ôn Băng đã nói rồi mà Dật Tư vẫn không nghe thấy gì cả?

Hiện tượng ấy không ngừng khiến cho Ôn Băng thất vọng đau lòng, mà còn làm cho Dật Tư cũng phải hổ thẹn đến mặt đỏ tai tía, vì nàng là người chưởng môn của phái Điểm Thương, mà không giải được yếu huyết cam cho Ôn Băng như vậy thì không hổ thẹn sao được?

Dật Tư không dám sơ ý nữa, hết sức cẩn thận xem xét lại cổ hong và cổ của Ôn Băng đồng thời còn thăm mạch một hồi nữa, nàng cau mày lại vẻ mặt trầm tĩnh hỏi lại Ôn Băng rằng:

-Băng muội đã bị ai điểm huyết cam thế? Thủ pháp của đối phương rất quái dị và hiểm thấy trên thế gian này lắm!

ÔnBăng nghe nói liền dùng cây viết luôn bảy chữ:

“Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ”

Dật Tư cả kinh thất sắc, giọng run run hỏi tiếp:

-Băng muội tại sao... lại gặp tên cái thế ma đầu ấy? Thủ pháp điểm huyết của y tên là Diên Đảo Âm Dương Triệt Mạch Thủ, chuyên môn làm cho huyết mạch của người ta nghịch hành, không để cho người khác giải trừ được. Vừa rồi ngu tỷ không ngờ hiền muội bị y điểm huyết, nếu ra tay giải bừa, đã khiến tạng phủ của hiền muội bị thương...

Nghe tới đó, Ôn Băng đã cảm thấy đầu óc của mình choáng váng, người lảo đảo như say ngã, ngay cả ngồi cũng không ngồi được.

Dật Tư vội ẵm nàng vào lòng, lấy một viên thuốc linh đơn màu xanh rất thơm ra

bỏ vào mồm nàng an ủi rằng:

-Băng muội khỏi cần lo âu, uống viên linh dược này đã!

Ôn Bằng thấy Dật Tư lấy viên thuốc đó ra, đã biết ngay đó là "Cửu Thiên Thụ Vân Đơn" một linh dược quý báu trấn phái của phái Điểm Thương nên nàng vội lắc đầu quay mặt đi, không chịu uống viên thuốc quý báu ấy.

Vừa rồi Dật Tư thăm mạch cho Ôn Bằng đã phát giác mình vì chưa xem xét kỹ lưỡng, đột nhiên ra tay giải huyết cho nàng ta nên đã xúc phạm phải sự tối kỵ của thủ pháp điểm huyết độc ác của Dương Thúc Độ nên nàng bị thương nặng đến nỗi hồn sắp lìa khỏi cõi trần rồi, nhưng vì nhờ có một lực rất thâm hậu mà nàng chưa thấy đau đớn gì đây thôi.

Dật Tư biết, khi nào thương tích trong người của Ôn Bằng lâm nguy một cái là không còn thuốc gì có thể cứu giải được, nên nàng mới phải cho nàng ta uống Cửu Thiên Thụ Vân Đơn giữ lấy tính mạng trước đã, rồi nghĩ cách cứu chữa nàng ta sau.

Bây giờ thấy Ôn Bằng từ chối mà sắc mặt đã biến đổi hẳn nàng vội cạy miệng Ôn Bằng ra và nhét viên thuốc rất quý báu ấy vào trong miệng để cho nàng uống. Linh đơn vừa vào trong mồm đã tan ra như nước và trôi vào trong cổ họng ngay. Ôn Bằng chỉ cảm thấy có một luồng hơi nóng chạy vào trong tạng phủ của mình xuống tới đan điền, mình thấy khoan khoái dễ chịu ngay và nằm luôn ở trong lòng của Lưu Vân Tiên Tử ngủ thiếp đi.

Dật Tư đặt Ôn Bằng nằm xuống, thăm mạch thử xem, thấy thương tích tuy nặng nhưng đã thoát khỏi tử thần rồi, nàng mới lắc đầu thở dài một tiếng. Sở dĩ nàng thở dài như vậy là chỉ e từ nay trở đi Ôn Bằng sẽ mất tiếng không sao nói được nữa. Một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy mà cảm suốt đời, đừng nói nàng ta sẽ buồn rầu suốt đời, mà cả các bạn thân cũng phải gánh vác hộ nàng ta gánh nặng về mặt tinh thần.

Trong lúc Dật Tư đang vô kể khả thi, trong lòng buồn bực khôn tả thì đằng xa bỗng có một bóng người phi tới. Người đó chính là Bạch Phát Quỷ Mẫu, bây giờ đã vứt con dao đồ tể đi, trở nên Phật sống.

Thấy Bạch Phát Thánh Mẫu tới, Dật Tư liền gượng cười kêu gọi:

-Tiêu đại tỷ, chúng ta chưa kịp điều tra ra Độc Cô Sách sống chết như thế nào, thì bây giờ lại gặp một vấn đề nan giải của Ôn cô nương, khiến tôi đang bối rối không biết làm thế nào cho phải.

Nghe thấy Dật Tư nói tới cái tên Ôn Bằng, Tiêu Anh giật mình đến thót một cái, đang ở ngoài xa sáu bảy trượng, vội giở một thể khinh công rất cao phi tới gần. Tại sao Tiêu Anh với Dật Tư lại bỗng dưng cùng tới núi Cao Lê Cống như thế?

Thì ra ngày hôm mười sáu tháng tám, hai người ở trên núi Lãnh Vân tại dãy núi La Phù đợi chờ vợ chồng Âm Dương Song Ma đến phó ước, nhưng đợi từ sáng sớm cho đến giữa trưa, từ trưa cho tới chiều mà cũng không thấy Thúc Độ với Lục Châu tới.

Vì biết vợ chồng Song Ma không bao giờ sai hẹn cả. Tiêu Anh rất kinh ngạc định nói với Dật Tư, thì bỗng từ dưới chân núi đã có một bóng người phi lên. Dật Tư lại tưởng một người trong bọn của Âm Dương Song Ma đã tới, vội kéo Tiêu Anh lui ngay về phía sau hơn trượng. Ngờ đâu khi người nọ lên tới nơi, mới hay người đó là một vị quái hiệp của võ lâm tức Hận Thiên Ông Công Dương Thọ. Công Dương Thọ biết Độc Cô Sách với Tiêu Anh đã hẹn nhau vào ngày Tết Trung Thu tỉ kiếm ở trên Lãnh Vân Phong này, thì không yên tâm mới vội tới nơi đây xem sao?

Vì đường xa, núi cao lại gặp mưa gió luôn luôn, nên Công Dương Thọ mới tính lằm ngày. khi tới dưới chân núi Lãnh Vân Phong thì đã là ngày mười sáu rồi. Khi biết mình đã tới lỡ một ngày, nhưng Công Dương Thọ vẫn quyết định lên trên núi xem sao?

Vì việc Hoàn Vũ Cửu Sát tái xuất giang hồ, Hận Thiên Ông đã đi núi Điểm Thương báo tin cho Dật Tư hay. Đồng thời ông ta còn cho Dật Tư biết tin Độc Cô Sách đã hẹn với Tiêu Anh ở Lãnh Vân Phong để đấu kiếm, cho nên khi ông ta vừa tới đỉnh núi, trông thấy Dật Tư có mặt tại đây, ông ta không kinh ngạc chút nào. Điều khiến ông ta hoảng sợ là sao chỉ thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu chứ không thấy Độc Cô Sách đâu hết?

Lại còn một điều khiến ông ta rất kinh ngạc nữa, là khi ông ta vừa lên tới nơi, tại sao Dật Tư lại dắt tay Tiêu Anh cùng lui về phía sau? Thái độ của hai người có vẻ rất thân mật chứ không tỏ ra một tí gì là thù địch cả.

Công Dương Thọ lộ vẻ kinh ngạc, chỉ tay vào Tiêu Anh mà hỏi Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, vị này chẳng là Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh mà Ôn Băng cô nương tìm kiếm đâu cũng không thấy là gì?

Dật Tư gật đầu, vừa cười vừa đáp:

-Công Dương huynh, từ nay trở đi, cả ăn lẫn nói phải tôn trọng Tiêu đại tỷ của tôi một chút. Bây giờ đại tỷ không phải là Bạch Phát Quỷ Mẫu mà là Bạch Phát Thánh Mẫu rồi.

Công Dương Thọ càng ngạc nhiên thêm, cười giọng rất quái dị hỏi tiếp:

-Quỷ Mẫu với Thánh Mẫu tuy chỉ sai nhau có một chữ thôi nhưng một đẳng thì xúc một đẳng thì lưu phương thật là sai nhau một trời một vực. Chẳng hay Tạ Tiên Tử có thể cho lão quái vật này biết rõ nguyên nhân không?

Dật Tư liền kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho CôngDương Thọ hay, đồng thời kể cả chuyện Độc Cô Sách nhảy xuống vực thăm tự tử, nhưng không tìm thấy xác đâu cả...

Nghe xong câu chuyện đó, Công Dương Thọ vội vái BạchPhát Thánh Mẫu một lạy rất lễ phép.

Tiêu Anh vội đáp lễ và mỉm cười hỏi :

-Công Dương đại hiệp lễ phép như vậy có nghĩa gì thế?

Thay đổi hẳn thái độ hoạt kê ngày thường. Công Dương Thọ nghiêm nghị đáp:

-Những người du hiệp ở trên giang hồ mà có thể giữ nổi tiết tháo, không sa đoạ vào bàng môn tà đạo đã là hiếm có rồi, mà đã sa đoạ vào bàng môn xong, mà tự nhảy ra được, biết hối cải như thế, thì quả thật rất ít, rất ít. Tiêu đại tỷ đúng là một bông sen mọc ở trong bùn lầy, mà lại có tính tâm diệp ngộ như vậy. lão quái vật này không cung kính vái lạy đại tỷ như thế sao được?

Tiêu Anh khiêm tốn một hồi, rồi mỉm cười hỏi lại Công Dương Thọ rằng:

-Công Dương đại hiệp có thể giải thích cho chúng tôi hiểu vấn đề Độc Cô Sách nhảy xuống vực thăm tự tử mà sao lại không thấy xác đâu là nghĩa lý gì không?

Công Dương Thọ cười ha hả đáp:

-Nhảy từ trên đỉnh núi xuống vực thăm mà không thấy xác đâu, như vậy chỉ có một giải pháp duy nhất mà rất chính xác...

Dật Tư vừa cười vừa xen lời nói:

-Xin Công Dương huynh thử chỉ giáo giải thích cái đó cho tôi với Tiêu đại tỷ nghe xem?

Công Dương Thọ vừa cười vừa đáp:

-Vì không thấy xác thì tất nhiên người chưa chết rồi, và cứ xem tướng của Độc Cô lão đệ, thì CôngDương Thọ này dám cả quyết là y chưa chết, mỗ đã nhiều lần để ý xem bộ mặt của Độc Côlão đệ, thấy y không ngừng căn cốt tuyệt thế, thanh phúc vô cùng, sau này thế nào cũng được hưởng thọ, chứ không phải là người chết yếu đâu.

Tiêu Anh gật đầu và đỡ lời:

-Tôi với Tà tiên tử cũng nhận xét như thế nhưng không thấy xác của Độc Cô Sách đâu, mà cũng không thấy y đâu hết, thế là nghĩa lý gì?

Công Dương Thọ cười ha hả đáp:

-Muốn biết ĐộcCô lão đệ ở đâu, có một biện pháp duy nhất.

Dật Tư cả cười, xen lời nói:

-Có phải biện pháp duy nhất của Công Dương huynh là đi tìm kiếm đây không?

Công Dương Thọ cười giọng quái dị đáp:

-Tất nhiên là phải đi tìm kiếm rồi. Người ít tuổi bao giờ cũng hay hổ thẹn, Độc Cô Sách lão đệ đã tự động nhảy xuống vực thẳm, mà hai vị không đi kiếm y, thì chả lẽ y lại tự đi kiếm hai vị hay sao?

Dật Tư cau mày lại và nói tiếp:

-Trời đất bao la như thế này, muốn đi tìm kiếm một người, đâu có phải là chuyện dễ?Huống hồ ngoài việc tìm kiếm Độc Cô Sách biểu đệ ra, chúng tôi còn phải đi kiếm Mộ Dung Bích và đi cứu Mộ Dung Băng nữa...

Công Dương Thọ ngạc nhiên hỏi:

-Cứu Mộ Dung Băng nào?Mộ Dung Băng là ai?

Thấy Công Dương Thọ hỏi như thế, Dật Tư mỉm cười đáp:

-Mộ Dung Băng chính là Ngọc Mỹ Nhân ÔnBăng, hiện đang đi sâu vào trong Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân, ngày đêm làm bạn với bọn hổ lang, mà chưa sao thoát thân nổi. Bây giờ đã biết rõ tên họ của cha cô ta rồi, thì tất nhiên cô ta không thể nào dùng họ Ôn như trước nữa.

Công Dương Thọ gật đầu và nói tiếp:

-Nếu vậy bây giờ chúng ta phải chia nhau đi. Người đi cứu, kẻ đi tìm, cùng một lúc tiến hành mới được.

Tiêu Anh xen lời hỏi:

-Chúng ta nên chia nhau như thế nào?Ai cứu người?Ai đi kiếm người?

Công Dương Thọ mỉm cười đáp:

-Cứu người thì phải có võ công cao siêu mới có thể gánh vác nổi, còn kiếm người thì chỉ cần chịu khó dò tìm là được, nên mỗi xin nhận việc đi kiếm người.

Dật Tư gật đầu tán thành:

-Cách chia như thế này rất hợp lý, vì về phía Vân Nam thì tôi thuộc đường thuộc ngõ hơn ai hết, mà bọn hung tàHoàn Vũ Cửu Sát thì cần phải có võ công tuyệt thế, Tiêu đại tỷ đi cùng thì mới có thể khắc chế nổi kẻ địch và mới cứu được Mộ Dung Băng thoát nạn. Vậy tôi với Tiêu đại tỷ xin lãnh trách nhiệm đó.

Công Dương Thọ nói tiếp:

-Tạ tiên tử với Tiêu đại tỷ đã đồng ý biện pháp của lão quái vật rồi, thì chúng ta phải cấp tốc đi ngay mới được, vì cứu người như cứu hoả. Mộ Dung Băng cô nương là một giai nhân tuyệt thế như vậy mà bị sa vào trong hang hùm quả thực đáng lo ngại lắm.

Dật Tư ngẩng đầu lên trời rồi mỉm cười vội nói với TiêuAnh tiếp:

-Tiêu đại tỷ, đến giờ vẫn chưa thấy vợ chồng Thúc Độ tới, có lẽ vợ chồng chúng không tới nữa đâu, chúng ta chỉ chờ trời sáng tỏ là đi Vân Nam ngay, chẳng hay đại tỷ nghĩ sao?

Tiêu Anh gạt đầu tán thành Công Dương Thọ lại nói với Tiêu Anh rằng:

-Tiêu đại tỷ...

Tiêu Anh xua tay, vừa cười vừa ngắt lời:

-Công Dương đại hiệp, tôi đã định sửa đổi lại sự xưng hô sai lầm của đại hiệp từ hồi nãy tới giờ rồi. Tôi nửa đời vất vả khổ sở, toàn gặp những chuyện không may, cho nên tóc của tôi mới chóng bạc như vậy, chứ sự thực tuổi của tôi còn nhỏ hơn đại hiệp nhiều. Vì từ này trở đi đã là chỗ anh em với nhau thì xin đại hiệp cứ gọi tôi là Tiêu muội thì hơn.

Công Dương Thọ cũng không khách khứa nữa liền đổi giọng gọi luôn:

-Tiêu đại muội, mỗ chưa được trông thấy mặt lệnh ái Mộ Dung Bích bao giờ, vậy đại muội phải tả cho mỗ biết thân hình mặt mũi của cô ta ra sao, và có điểm nào đặc biệt trên mặt không, phải nói rõ cho lão quái này biết hết thì lão quái vật mới dễ tìm kiếm chứ?

Tiêu Anh liền nói rõ tên tuổi và ngoại hình của Mộ Dung Bích cho Công Dương Thọ hay. Nói xong, Bạch Phát Thánh Mẫu ngẫm nghĩ giây lát lại nói tiếp:

-Nói về đặc điểm của nó, thì tôi không nghĩ ra được nó có đặc điểm gì, nhưng bình sinh nó thích màu xanh, nên quanh năm chỉ mặc áo màu xanh. Vì vậy rất dễ nhận xét.

Dật Tư cũng xen lời hỏi:

-Mộ Dung Bích tiểu muội quanh năm ưa mặc áo màu xanh, như vậy có phải giống hệt Lục YU Linh Điền Thúy Thúy không?

Công Dương Thọ cười ha hả và đỡ lời:

-Tiên tử đã lỡ lời rồi. Mộ Dung Bích cô nương là một bông hoa lạ tuyệt vời, là tiên nhụy trên Giao Trì, còn Điền Thúy Thúy thì là vô lâm dâm phụ, dục hải yêu cơ sao tiên tử lại so sánh hai người với nhau như thế?

Dật Tư chưa kịp trả lời, Tiêu Anh đã vội đỡ lời:

-Xin Công Dương huynh không nên quá khinh rẻ Điền Thúy Thúy. Tuy hành vi của y thị hơi tà đạo thật, nhưng trong đời y thị chưa làm một lỗi gì khiến người ta không thể tha thứ được. Căn cốt của y thị tuyệt đẹp, người lại rất thông minh. Nếu y thị biết hối cải xa lánh bề dục thì sẽ trở nên người ở Long Hoa Hội liền.

Công Dương Thọ nhìn Tiêu Anh, gạt đầu đáp:

-Cô ta còn có thể trở nên người Long Hoa Hội ư? Thôi được, lão quái vật này tin ở lời của Tiêu muội, nên từ nay có gặp Điền Thúy Thúy thì lão quái vật thể nào cũng tận lực dẫn độ cô ta một phen.

Ba vị kỳ hiệp chuyện trò với nhau không bao lâu trời đã sáng tỏ, mà vẫn không thấy vợ chồng Thúc Độ tới.

Công Dương Thọ liền thúc giục Dật Tư với Tiêu Anh mau đi núi Dã Nhân để nghỉ cách cứu Mộ Dung Băng ra khỏi hang hùm. Còn ông ta ở lại quanh dãy núi La Phù điều tra tung tích của Độc Cô Sách trước rồi mới đi khắp nơi tìm kiếm Mộ Dung Bích sau, và hẹn nhau tới mười ba tháng ba sẽ gặp lại nhau ở Thiên Nam đại hội. Tiêu Anh với Lưu Vân Tiên Tử liền từ biệt Công Dương Thọ đi Vân Nam ngay, trong khi đi đường, Dật Tư có vẻ rầu rĩ.

Tiêu Anh thấy thế liền hỏi:

-Có phải vì việc sống chết của Độc Cô Sách mà Tà tiên tử vẫn còn lo âu đấy không?

Dật Tư lắc đầu đáp:

-Trải qua sự phân tích kỹ lưỡng, tôi nhận thấy Độc Cô biểu đệ không thể nào chết được, như vậy tôi còn lo âu vì y làm gì nữa? Sở dĩ tôi lo âu là vì không thấy vợ chồng Thúc Độ tới phó ước.

Tiêu Anh vừa cười vừa nói:

-Đó là vợ chồng y thất ước, chứ có phải ta thất ước đâu mà Tiên Tử phải lo?

Dật Tư gượng cười đáp:

-Nếu chúng ta gặp vợ chồng y rồi lại không sao. Chỉ e vợ chồng y mắc bận việc gì tới chậm, không gặp chúng ta, chưa biết chừng chúng nổi khùng đi tới phái Điểm Thương phá phách giết chóc, như vậy có phải là đệ tử của tôi bị tai kiếp thảm khốc không?

Thất Dật Tư nói rất có lý. Tiêu Anh gật đầu và cũng hoảng sợ nói:

-Tà tiên tử lo như vậy rất có lý. Phen này chúng ta đi tới Dã Nhân, thể nào cũng phải đi qua Điểm Thương, nhân đây chúng ta sắp đặt chuẩn bị lại đôi chút có phải là khỏi lo nữa không?

Nói tới đó Bạch Phát Thánh Mẫu bỗng cau mày lại thở dài một tiếng mới nói tiếp:

-Nhưng võ công của vợ chồng chúng quá cao siêu, đến cả ba chúng ta, chưa chắc địch nổi thì đệ tử của tiên tử cầm cự làm sao nổi mà bảo chúng chuẩn bị cái gì cơ chứ?

Dật Tư gượng cười đỡ lời:

-Muốn bảo vệ tất cả các đệ tử của phái Điểm Thương tạm thời cũng đi tỵ hết, không phải là không có cách. Nhưng làm như thế chỉ sợ người ta chê mình hèn quá thôi, và danh dự đã mất thì khó lấy lại lắm.

Tiêu Anh vừa cười vừa hỏi:

-Tà tiên tử nói cho ngu tử nghe thử diệu kế ấy đã?

Dật Tư bèn lên nói:

-Gần đây tiểu muội mới khai thác được một toà Điểm Thương biệt phủ, địa thế rất kín đáo, không ai có thể tìm kiếm thấy được. Nên bây giờ chỉ cần bảo tất cả đệ tử dọn tới đó ở, bế quan tiếm tu, không ai được đi ra ngoài cả, cho tới khi Thiên Nam đại hội là khai mạc mới thôi. Như vậy, vợ chồng ÂmDương Song Ma dù có kiếm tới phái Điểm Thương cũng đành phải thất vọng mà rút lui.

Tiêu Anh gật đầu tán thành:

-Kế này tuyệt diệu, nên thi hành ngay. Và ta có thể viết mấy chữ vào tấm ván ở trước cửa Điểm Thương đạo viện bỏ trống như sau đây:”Tại sao thất ước không tới Lân Vân Phong?Chúng ta vui lòng chờ đợi Song Ma ở trong Thiên Nam đại hội”. Tôi biết DươngThúc Độ là người rất tự phụ và ưa sĩ diện hão, chắc không khi nào y lại còn đi kiếm đệ tử của phái Điểm Thương để báo thù đâu.

Dật Tư gật đầu và trở về Điểm Thương theo kế hoạch ấy mà thi hành tức thì.

Xếp đặt xong xuôi, hai người mới đi núi Dã Nhân để nghĩ cách cứu Mộ Dung Băng thoát nạn.

Khi đi tới núi Cao Lê Cống, Tiêu Anh gặp bạn cũ, đứng nói chuyện với người đó, còn Dật Tư thì thung thủng đi trước. Ngờ đâu, nàng lại gặp MộDung Băng và chỉ nhất thời sơ xuất không hỏi rõ Mộ Dung Băng bị ai điểm huyết liên ra tay giải huyết ngay mới suýt làm cho MộDung Băng chết oan.

Tiêu Anh tới sau, nghe Dật Tư nói là Ôn Băng, vội chạy lại xem xét ngay.

Chờ Tiêu Anh thăm mạch cho Mộ Dung Băng xong. Dật Tư mới hỏi:

-Tiêu đại tỷ thần công cao siêu hơn tiểu muội nhiều, không biết có thể cứu chữa cho Mộ Dung Băng tiểu muội lành mạnh và nói được như thường không?

Lúc này Tiêu Anh đã coi Mộ Dung Băng như là con gái của mình nên vội đỡ lấy Mộ Dung Băng và nghiêm nét mặt lại đáp:

-Bây giờ chúng ta phải kiếm một cái hang động kín gió và sẽ để cho con nhỏ này nằm nghỉ đã, rồi mới nghĩ cách cứu chữa sau.

Dật Tư cau mày lại nói:

-Đang ở trên núi hoang này, thì kiếm đâu ra hang động lý tưởng ấy?

Tiêu Anh vội đáp:

-Khỏi cần đi đâu tìm kiếm hết. Người bạn cũ mà tôi vừa gặp hồi nãy đã xuất vân du. Chỉ bằng chúng ta mượn tạm động phủ của người đó, có phải là khỏi mất công đi tìm kiếm không?

Nói xong, Bạch Phát Thánh Mẫu đi trước dẫn đường, Dật Tư theo sau. Vừa đi vòng qua sườn núi đã trông thấy một cái hang động ngay.

Hang động ấy không những tránh gió lại sạch sẽ, đủ điều kiện để cứu chữa cho Mộ DungBăng, mà lại có sẵn cả vân sàng, lò nấu thuốc với những đồ dùng nữa.

Tiêu Anh đặt Mộ Dung Băng nằm trên vân sàng, lấy luôn cái mền ở đó đắp cho nàng ta, rồi rầu rĩ nói với Dật Tư rằng:

-Công việc cứu chữa Băng nhi rất khó khăn.

Dật Tư nghe nói kinh hoảng hỏi lại:

-Sao Tiêu đại tỷ cũng nói như vậy? Chẳng lẽ thủ pháp điểm huyết của Thúc Độ lại lợi hại đến như thế ư? Cả Cửu Thiên Thụ Vên Đơn của tiểu muội dùng để trấn phái mà cũng không có công hiệu gì hay sao?

Tiêu Anh lắc đầu đáp:

-Đối với y lý thì ngu tử đã nghiên cứu mộ tthời gian. Tuy Tiên tử sơ ý, lỡ dùng thủ pháp thường giải huyết cho Băng nhi, khiến nó bị nội thương rất nặng nhưng đã được Cửu Thiên Thụ Vên Đơn nội linh dược thần kỳ cứu chữa, lâu lắm cũng chỉ hai ba ngày là cùng vết nội thương có thể lành mạnh ngay.

Dật Tư kêu “ồ” một tiếng hỏi tiếp:

-Thế sao Tiêu đại tỷ lại bảo là khó chữa? Có phải đại tỷ muốn nói tiếng nói của Mộ Dung Băng tiểu muội khó mà trở lại được không?

Tiêu Anh trợn ngược đôi lông mày lên đáp:

-Đã có người cột được chuông vàng ở cổ con hổ, thì tất nhiên cũng phải có người cởi ra được chứ? Ngu tử không lo âu về thương thế của Băng nhi mà chỉ lo âu về bệnh của nó mà thôi.

Dật Tư thất kinh hỏi tiếp:

-Chả lẽ trên người của Băng tiểu muội còn có bệnh khác hay sao?

Tiêu Anh gật đầu, cau mày đáp:

-Không hiểu nó vì việc gì mà đau lòng đến nỗi khiến gan bị thương lại thêm quá mệt nhọc, cho nên bệnh thế của nó đã trầm trọng đến mức Hoa Đà cũng phải thúc thủ.

Dật Tư biết lời nói của Tiêu Anh không ngoa, nàng lo âu quá đổi, thất thanh kêu “ôi chà” một câu và hỏi tiếp:

-Đau tim rất khổ, mà đau gan thì khó chữa lắm. Vậy bây giờ biết làm sao đây?

Ngẫm nghĩ giây lát, Tiêu Anh lấy một viên thuốc bọc sáp to bằng trái long nhãn ở trong túi ra, nói với Dật Tư:

-Viên thuốc này là Ngọc Tử Bối Nguyên Đơn có thể chữa được bách bệnh, nhưng khi chế luyện nó không được chính đại...

Dật Tư vội đỡ lời:

-Tiêu đại tỷ đã có linh đơn thì hà tất phải lo âu như thế nữa. Đại tỷ phải biết, bản thân của thuốc không ai phân biệt chính tà, chỉ xem cách sử dụng và sử dụng cho đối tượng nào thôi, ví dụ như con dao ở trong tay vua Trụ, thì là hung khí giết chóc

nhân dân, trái lại ở trong tay Văn Vương thì lại là một lợi khí để đánh đổ bạo chúa.

—oOo—

39. Nghiệp Tận Duyên Sinh

Tiêu Anh tay cầm Ngọc Tuỷ Bồ Nguyên Đơn nhưng mặt vẫn ủ rũ, thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

-Bệnh do bệnh mà nên thì thuốc sẽ chữa được, còn bệnh do tâm mà nên thì thuốc sẽ không sao chữa khỏi được. Hơn nữa, bệnh này của Băng nhi là sự tích uất và tức giận mà nên, nếu không chữa từ căn bệnh sự tích uất và phẫn nộ ở trong người của nó, thì dù ngày hôm nay bệnh của nó có lành mạnh hẳn, nhưng ngày mai bệnh của nó lại tái phát ngay. Như vậy, chúng ta lấy đâu ra nhiều linh đơn diệu dược như thế để chữa cho nó cơ chứ?

Dật Tư nhận thấy lời nói của Tiêu Anh rất có lý, nhưng muốn chữa tận căn cho Mộ Dung Băng thì cần phải biết căn bệnh ở đâu trước mới được. Lúc này cô ta vừa chết giấc và bị câm thì làm sao hỏi nguyên do từ đâu mà nên, và việc gì cô ấy phải tức giận như thế?

Tiêu Anh thở dài đỡ lời:

-Muốn hỏi cho rõ nguyên nhân tuy rất khó, nhưng chúng ta vẫn có cách khiến cho Băng nhi phát tiết được hết sự tích uất trong người, rồi cho nó uống Ngọc Tuỷ Bồ Nguyên Đơn, như vậy mới có thể cứu nó thoát chết được.

Dật Tư nghe thấy Tiêu Anh nói như thế trong lòng hớn hở, nhưng sự vui mừng ấy chỉ thoáng cái thôi đã biến mất ngay.

Tiêu Anh thấy thế biết ngay, vội vàng hỏi rằng:

-Có phải Tạ Tiên tử đã nghĩ ra một cách gì rồi không?

Dật Tư đưa mắt nhìn Tiêu Anh, định nói lại thôi. Tiêu Anh lại hỏi tiếp:

-Bây giờ chúng ta đã thân với nhau như vậy tiên tử còn có chuyện gì không tiện nói ra cho tôi hay biết như thế?

Bất đắc dĩ, Dật Tư gượng cười đáp:

-Bây giờ Băng muội vẫn chưa được đọc lá thứ của mẹ cô ta nên tôi dám chắc cô ta vẫn còn tức giận đại tỷ vô cùng...

Tiêu Anh vẫn hớn hở tươi cười, và xua tay lia lịa, lắc đầu đỡ lời:

-Tôi hiểu ý tiên tử nói gì rồi, nhưng cái đó thực là diệu dược duy nhất và cũng là diệu sách thượng thừa nữa.

Dật Tư lại lắc đầu nói tiếp:

-Tôi chỉ nghĩ như thế thôi ta phải kiếm cách khác tương tự mà thi hành, chứ không nên theo kế hoạch ấy mà thi hành.

Tiêu Anh mỉm cười hỏi:

-Sao lại không thể theo đó mà thi hành được?

Dật Tư đáp:

-Tiêu đại tỷ bây giờ khác hơn trước nhiều, tôi không thể bắt đại tỷ phải quá chịu đựng như thế được.

Tiêu Anh cười ha hả nghiêm nghị nói tiếp:

-Tạ tiên tử hiểu lầm rồi. Năm xưa, tôi đã ngấm ngầm hạ độc thủ giết hại Ôn Sa. Sau tôi muốn chuộc tội nhưng không sao kiếm ra được dịp may nào cả. Nên tôi cứ ăn năn mãi hễ lúc nào nghĩ tới chuyện ấy là lương tâm tôi lại cắn rứt thêm. Thực còn khó chịu hơn là bị hành hình. Nếu bây giờ có thể cứu được Băng nhi thoát chết, để nó được kết hôn với Độc Cô Sách rồi sinh con để cái nối dõi cho họ Mộ Dung làm rạng rỡ tên tuổi của cha nó với họ Ôn mẹ nó, thì tôi mới được yên tâm. Như vậy dù phải hy sinh như thế nào tôi cũng vui lòng.

Dật Tư thấy Tiêu Anh nói như vậy liền chấp tay vái chào một lạy, thái độ rất cung kính.

Tiêu Anh vội đáp lễ và nói tiếp:

-Sao bỗng dưng tiên tử lại vái tôi như thế? Nếu tiên tử giúp được tôi làm xong tâm nguyện này, cứu được Mộ Dung Băng thoát chết để tôi được chuộc tội với Ôn Sa thì quả thật tiên tử đã triệt để giúp đỡ Tiêu Anh. Nha vậy đáng lẽ tôi phải vái lạy tiên tử mới đúng chứ.

Dật Tư nghiêm nghị đáp:

-Tiêu đại tỷ, tôi cũng biết lương tâm cắn rứt còn đau đớn hơn các thứ hình phạt, nên tôi rất vui lòng giúp chị hoàn thành tâm nguyện vì mình vì người ấy. Nhưng bên trong tôi có một sự yêu cầu tuyệt đối này, xin đại tỷ thế nào cũng phải làm cho được. Bằng không, tính chất ích lợi của việc đó sẽ biến thành hại mình hại người ngay.

Tiêu Anh nghe thấy Dật Tư nói tới bốn chữ “hại mình hại người” liền giật mình kinh hãi và ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Tôi không hiểu ý nghĩa lời nói ấy của tiên tử ra sao? Xin tiên tử mau nói cho Tiêu Anh biết rõ sự yêu cầu ấy như thế nào không bao giờ Tiêu Anh tôi phản đối cả.

Dật Tư rất trịnh trọng và thủng thẳng đáp:

-Tôi yêu cầu đại tỷ phải nhận định rõ ràng sự lợi hại đừng để cho Ôn Băng muội phát tiết hết sự tích uất trong người trước khi cô ta chưa hiểu rõ nguyên nhân gì. Như vậy sau đó cô ta hiểu rõ sự thế rồi, sẽ ôm hận suốt đời chứ không sai.

Lẳng lẳng nghe xong, Tiêu Anh mới biết ý nghĩa lời nói của Dật Tư là bảo mình phải tránh, đừng để chết ở trong tay của Băng nhi, Bạch Phát Thánh Mẫu rất cảm

động, gật đầu đáp:

-Đa tạ hiền muội đã có lòng thương ngu tử như vậy. Nhưng hiền muội cứ yên tâm, không bao giờ ngu tử lại đại đột như thế đâu, vì còn nhiều việc cần ngu tử đã làm xong đâu? Như vậy tất nhiên phải quý thân mình hơn là thân vàng, và không khi nào ngu tử lại cần giải thoát trước khi Băng nhi và Bích nhi chưa lấy chồng, cũng chưa biết rõ sự sống chết của Độc Cô Sách ra sao? Huống hồ ngu tử không cần phải bận tâm gì đến chuyện con cái đi chăng nữa, ngu tử cũng không bao giờ lại chịu chết một cách dễ dàng và phí phạm như thế, ít nhất ngu tử cũng phải lợi dụng hai phe tuyệt học của Bạch Cốt Trảo hồn thủ cùng Tứ Sát Âm hồn sa, diệt trừ vợ chồng Âm Dương Song Ma hoặc vài kẻ trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát. Như vậy mới là hoà vốn và mới làm giảm bớt được một phần nào nghiệp tội do mình đã tạo nên khi mới bắt đầu luyện tập hai pho võ công ác độc ấy.

Dật Tư nghe xong gật đầu lia lịa, lại thăm mạch cho Mộ Dung Băng một hồi, biết chỉ độ nửa tiếng đồng hồ nữa là Mộ Dung Băng sẽ lai tỉnh, nên nàng cầm lấy viên thuốc Bổ Nguyên đơn ở trong tay Tiêu Anh, rồi đi ngay ra ngoài hang động. Sở dĩ Dật Tư đi ra ngoài hang động như vậy là vì sợ có mình trong đó Mộ Dung Băng không tận tình trả thù Tiêu Anh thì làm sao phát tiết nổi những sự uất ức trong lòng ra được? Hơn nữa nàng cũng không nhẫn tâm trông thấy Tiêu Anh chịu đau chịu khổ và nghe thấy lời mắng chửi ác độc của Mộ Dung Băng. Nhưng nàng lại không đi xa quá chỉ quanh ở chỗ gần cửa hang để dễ thấy có chuyện gì xảy ra mình còn kịp thời cứu giúp được.

Nàng đợi chờ khá lâu, thấy trong hang cũng yên lặng như tờ, nàng đoán chắc Mộ Dung Băng vẫn chưa lai tỉnh.

Một lát sau nữa, trong hang đã bắt đầu có tiếng động. Thoạt tiên nàng nghe có tiếng kêu “ừ”. Tiếp theo đó có tiếng giận dữ quát tháo. Sau cùng có tiếng cười khẩy luôn mồm.

Một lát sau đã có tiếng kêu rên thảm khốc của Tiêu Anh vọng ra. Tiếng cười khẩy của Mộ Dung Băng càng lúc càng lớn hơn.

Dật Tư thấy thế giật mình đến phất một cái biết Tiêu Anh đau đớn lắm không sao nhịn nổi mới kêu rên thảm khốc như vậy. Nàng vội chạy vào trong hang để xem xét nhưng nàng vừa vào tới nơi thì lại một tiếng rên thảm khốc hơn thế và trước mặt nàng đã có một tấn thảm kịch hiện ra.

Đầu tóc bạc phơ của Tiêu Anh đã bị Mộ Dung Băng nhổ mất gần nửa, máu tươi nhỏ ròng xuống, mặt cũng nhuộm đầy máu tươi, nhất là mắt bên trái đã bị Mộ Dung Băng khoét mất rồi.

Mộ Dung Băng thì vừa rút mấy ngón tay dính đầy máu ở trong mồm ra, cổ họng

đang rung động, hình như nàng đã nuốt con mắt của TiêuAnh mà nàng vừa moi ra vậy.

Dật Tư không sao nén được lửa giận, tát luôn MộDung Băng một cái, thuận tay điểm vào yếu huyệt của nàng nọ, khiến nàng ta phải té lăn ra đất không cử động được nữa.

Mộ Dung Băng đã khổ tâm đi khắp chân trời góc biển, cho mãi tới ngày nay mới tìm thấy kẻ thù giết mẹ, và lại được tha hồ trả thù, thì tất nhiên nàng phải hớn hở mừng rỡ.

Nàng bỗng thấy Dật Tư vào trong hang, vì mồm không thể nói được, nàng không sao kể hết được sự sung sướng của mình. Nàng tươi cười viết xuống đất để nói cho Dật Tư rõ...

Ngờ đâu, Dật Tư vừa vào tới nơi đã tức giận đến như điên như khùng ban luôn cho nàng một cái tát và còn điểm huyệt khiến nàng tê liệt nữa.

Mộ Dung Băng vừa nghi ngờ, vừa kinh ngạc, trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn Dật Tư, mồm ú ớ như muốn hỏi tại sao?

Dật Tư không thèm đếm xỉa tới nàng, vội lấy linh dược bịt vết thương và chỉ huyệt cho TiêuAnh. Đồng thời còn giải huyệt cho Bạch Phát Thánh mẫu đã bị MộDung Băng kiềm chế.

Lúc ấy MộDung Băng thấy Dật Tư không thèm đếm xỉa gì tới mình, trái lại nàng cứ mãi chữa thương cho Tiêu Anh, nên MộDung Băng ngờ ngác không hiểu và kinh ngạc như điên như khùng.

Tạ Dật Tư bịt thuốc cho Tiêu Anh xong, vội ẵm bà ta nằm lên trên vân sàng nghỉ ngơi.

Tiêu Anh thở dài và nói:

-Tạ tiên tử, ta bị nhổ mất một nửa đầu tóc bạc, như vậy không khác gì đã rửa sạch những hổ thẹn ở trong lòng. Bị khoét một cái mắt như thế cũng như đã khoét mất nghiệp tội trong người của tôi. Từ nay trở đi, tôi mới yên tâm sống sót cuộc đời còn thừa này?Đáng lẽ tiên tử phải mừng cho tôi đừng có thương hại tôi và cũng đừng trách Băng nhi. Tiên tử nên biết mẹ nó bị giết hại, nó bị khổ sở và sống cô đơn từ hồi nhỏ, ngậm hờn từ lúc nhỏ tới nay, lại tình cờ gặp được kẻ thù thì tất nhiên nó phải trả thù cho sướng tay chứ?

Dật Tư mỉm lòng, nước mắt nhỏ ròng xuống như mưa, gật đầu đáp:

-Tiêu đại tỷ thật là người có trí hướng lớn, vừa buông dao đồ tể xuống đã biến thành Tiên Phật ngay. Dật Tư tôi xin tuân lệnh không khiến trách MộDung Băng tiểu muội nữa, nhưng dù sao tiểu muội cũng phải nói rõ sự thể cho cô ta hay, để cô ta biết rõ tình ý của đại tỷ đối xử với cô ta như thế nào...

Mộ Dung Băng nghe thấy Tiêu Anh nói như vậy, đã thắc mắc không hiểu lại nghe thấy Dật Tư gọi mình là Mộ Dung Băng chứ không gọi là Ôn Băng khiến nàng lại càng không hiểu thêm.

Dật Tư thấy đầu của Tiêu Anh đã chỉ huyết rồi nên mới biết Bạch Phát Thánh Mẫu không bị nguy hiểm như mình tưởng tượng nữa. Thế rồi nàng mới kể chuyện cho Mộ Dung Băng hay, từ khi nàng đi Lãnh Vân Phong để phò ước với Âm Dương Song Ma, gặp Bạch Phát Thánh Mẫu như thế nào, và mới biết Tiêu Anh không là kẻ thù của Mộ Dung Băng v.v... Nàng lại còn lấy lá huyết thư của Phật Nữ Ôn Sa để lại đưa cho Mộ Dung Băng xem.

Đọc xong lá huyết thư đó, Mộ Dung Băng mới biết Bạch Phát Thánh Mẫu là mẹ lớn của mình, và đã cố ý để cho mình nhục mạ hành hạ để mình được phát tiết những sự uất ức ở trong đáy lòng, có thể mình mới hy vọng khỏi được bệnh, nên nàng vừa nghe nước mắt vừa nhỏ ròng xuống hai má.

Dật Tư thấy thế biết Mộ Dung Băng đã hiểu hết câu chuyện rồi liền giải huyết cho nàng luôn. Mộ Dung Băng vừa được giải huyết xong không đứng dậy ngay, mà vẫn quỳ nguyên như thế bò tới cạnh vãn sàng rúc đầu vào lòng Tiêu Anh khóc sụt sùi. Bà ta biết tuy Mộ Dung Băng không nói ra được tiếng như đã coi mình là mẹ hiền và rất đau lòng ân hận mà khóc lóc. Bà ta mới yên tâm liền vỗ vai Mộ Dung Băng, một mặt thì bảo Dật Tư đưa viên Bồ Nguyên đơn cho mình rồi mới mỉm cười nói:

-Băng nhi, con đừng tự trách như thế nữa. Mẹ không oán hận và trách cứ con đâu. Con mau mau uống viên thuốc này rồi ngoan ngoãn nằm ngủ một giấc để cho những tích uất và mối mệt ở trong người được tiêu trừ trước đã rồi sẽ nghĩ cách chữa cổ họng và đi kiếm Thúc Độ trả thù tuyệt hận sau.

Đáng lý lúc này mặt dính đầy máu, chột mắt và bị vạt mất một nửa tóc ở đầu dù Tiêu Anh có vui vẻ hiền từ đến thế nào nhưng ai trông thấy hình dáng ấy của bà ta cũng phải kinh hoàng mới đứng.

Ngờ đâu Mộ Dung Băng cảm thấy đó là bộ mặt hiền từ nhất trong đời, nên một mặt nàng ngoan ngoãn nuốt viên Bồ nguyên đơn một mặt dùng lưỡi lau chùi những máu ở trên đầu và mặt Tiêu Anh.

Đối với động tác của một người con thương mẹ như Mộ Dung Băng. Tiêu Anh không nhẫn tâm cự tuyệt một mặt cứ để cho Mộ Dung Băng hành động như vậy, một mặt thì rời mồm lên yếu huyết ngữ của người con gái mới nhận để cho sức thuốc Bồ nguyên đơn chóng có công hiệu.

Mộ Dung Băng đã ngủ thiếp đi nhưng còn Tiêu Anh vì vết thương quá nặng, mất máu quá nhiều Tiêu Anh cũng cảm thấy mệt mỏi liền ẵm Mộ Dung Băng vào lòng

mà ngủ thiếp đi lúc nào mà không hay.

Tình cảnh hiền hậu và vui vẻ ấy cũng làm cho Tậ Dật Tư quá cảm động mà không cầm được hai hàng lệ. Nàng từ từ tới gần, cầm cái chăn đơn đắp cho mẹ con Tiêu Anh rồi lẳng lặng đi ra ngoài cửa động đứng ngắm cảnh bên ngoài.

Từ khi Độc Cô Sách nhảy xuống vực thăm mắt tích tới giờ, người chủồng môn của phái Điểm Thương còn nhận thấy phải giấu những môn hạ của phái Điểm Thương vào một biệt phủ để tránh vợ chồng Thúc Độ tới phá khuấy.

Bấy lâu nay vì hai lẽ kể trên, không thấy nàng tươi cười chút nào mãi đến lúc này mới thấy nàng lộ vẻ mặt tươi tỉnh.

Đang lúc nàng ngắm nhìn cảnh gần bỗng thấy một con chim điêu thật lớn bay qua, trên lưng nó hình như có hai người ngồi.

Vì lúc ấy Dật Tư chưa hỏi han Mộ Dung Băng gì cả, thì làm sao mà biết được Độc Cô Sách đã tới núi Dã Nhân, nhưng nàng sức nghĩ đến Độc Cô Sách kể cho nàng hay Nam Môn Vệ có nuôi một con chim điêu thật lớn.

Dật Tư thấy con chim điêu liền nghĩ bụng:

”Con chim này là của Nam Môn Vệ nuôi chẳng? Người cưỡi trên lưng chim chắc thế nào cũng là Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng, hai sư huynh đệ. Nhưng nếu là sư huynh đệ y, tại sao lại ở núi Dã Nhân bay tới và bay về phía đông như thế làm chi?”

Nàng càng nghĩ càng thắc mắc không hiểu liền vận hết chân lực lên, sử dụng thần công Truyền Âm Cập Viễn mà ngẩng mặt lên kêu gọi:

-Độc Cô Biểu đệ! Độc Cô biểu đệ!

Hai người ngồi trên lưng điêu ấy chính là anh em Độc Cô Sách thật, nhưng vì con chim điêu đã bay quá cao và nhanh như vậy anh em Độc Cô Sách nghe thấy sao được tiếng kêu gọi ấy của nàng?

Dật Tư thấy con chim điêu càng bay càng xa, nàng nản chí vô cùng, thở dài một tiếng rồi quay đầu nhìn về phía khác.

Ngờ đâu Dật Tư vừa quay đầu sang phía kia, bỗng trên sườn của ngọn núi bên phía đông đang có một cái bóng người màu đen chạy nhảy.

Dật Tư là tôn sư của một môn phái, kiến thức rất sâu rộng, nên nàng chỉ thoáng trông một cái, đã biết ngay người đó võ công còn cao siêu hơn mình và thân pháp lại hao hao giống thân pháp của kẻ đại địch mình là Thúc Độ.

Thấy thế, Dật Tư liền nghĩ bụng:

”Mộ Dung Băng vừa uống linh dược xong, Tiêu Anh cũng vừa bị thương nặng, lúc này không nên để cho hai người đấu với cường địch, phải làm thế nào cho hai mẹ con họ tránh xa kẻ địch mới được”.

Nghĩ đoạn, nàng quyết định rời khỏi hang động này trước, nên nàng thung thăng tiến luôn về phía người nọ.

Hang động ấy vốn dĩ ở dưới chân núi, Dật Tư từ từ đi lên trên lưng núi. Chưa lên tới phía trên, nàng đã thấy người nọ tiến thẳng đến chỗ mình.

Dật Tư nhìn kĩ mới hay người đó là người đàn bà mặc áo đen, hai mắt vừa thâm độc vừa hung ác, vẻ mặt rất lạnh lùng và kiêu ngạo khôn tả.

Tuy chưa gặp mặt bao giờ nhưng Dật Tư mới trông thấy người đàn bà này, nàng đã biết ngay y thị là Sở Lục Châu, nổi danh thiên hạ đã lâu, và cũng là địch thủ mà nàng kinh hãi nhất.

Lục Châu đưa mắt liếc nhìn Dật Tư một cái, rồi lạnh lùng hỏi:

-Vừa rồi ai sử dụng môn Truyền âm cập viễn để gọi Độc Cô biểu đệ thế?

Cổ làm ra vẻ trấn tĩnh và không biết đối phương là ai, Dật Tư mỉm cười đáp:

-Tôi kêu gọi đấy...

Nàng chưa nói dứt, Lục Châu đã trợn ngược lông mày lên hỏi tiếp:

-Độc Cô biểu đệ của ngươi có phải là Độc Cô Sách đấy không?

Với các môn võ công của Lục Châu, Dật Tư sợ hãi nhất là Huyết ảnh thần châm do cái áo Thất nhu huyết ảnh y bắn ra, cho nên nàng phải kéo dài thời gian, giả Bế huyết thần công, tâm pháp độc đáo của phái Điểm Thương ra khống chế hết các yếu huyết ở tay chân thông lên trên tâm mạch trước, như vậy không may có bị thương cũng không đến nỗi nguy hiểm cho lắm.

Môn bế huyết ấy không thể nào giả ra ngay được, Dật Tư phải giả bộ làm ra vẻ kinh ngạc hỏi Lục Châu rằng:

-Sao ngài lại biết tên họ của tiểu đệ tôi như thế? Chẳng lẽ ngài quen biết với y hay sao?

Hai mắt sáng ngời, Lục Châu nhìn lại Dật Tư một hồi nữa, mới lạnh lùng hỏi:

-Biểu đệ của ngươi là Độc Cô Sách, như vậy ngươi là Lưu Vân tiên tử Tạ Dật Tư, người là chủ môn phái Điểm Thương phải không?

Lúc này, Dật Tư đã khống chế nổi bảy tám phần mười các yếu huyết ở trong người rồi mới khoan tâm đưa mắt nhìn lại Lục Châu và mỉm cười hỏi:

-Ngài là ai? Xin thứ lỗi Tạ Dật Tư này đã thất lễ.

Lục Châu cười khẩy đáp:

-Thảo nào Tạ chủ môn không nhận ra được già này. Ba chữ Sở Lục Châu của già hình như đã lỗi thời rồi thì phải.

Giả bộ kinh ngạc, Dật Tư vội lui về phía sau nửa bước, mồm kêu “ồ” một tiếng, ngẩng nhìn Lục Châu hồi lâu mới mỉm cười nói tiếp:

-May mắn thực! May mắn thực! Không ngờ ngày hôm mười sáu tháng tám Tạ

Dật Tư với biểu đệ Độc Cô Sách đợi chờ ở trên núi Lãnh Vân suốt cả ngày đêm, mà không thấy Sở đại tỷ tới, không ngờ hôm nay lại hân hạnh được gặp gỡ đại tỷ ở núi Cao Lê Cống này.

Lục Châu cười khẩy nói tiếp:

-Sở Lục Châu này đâu dám nhận làm đại tỷ của Tạ chưởng môn như thế? Còn biểu đệ của tiên tử là Độc Cô Sách võ công đã cao, lại ra tay giết chết con gái của ta hiện giờ ở đâu thế?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Vừa rồi tiểu muội thấy trên lưng con chim điêu có người cười tiểu muội lại tưởng là biểu đệ của mình, nên mới sử dụng môn truyền âm cập viễn kêu gọi. Ngờ đâu, người đó không phải và y đã đi xa lắm rồi.

Lục Châu nghiêng răng mím môi ngấm nhìn Dật Tư một hồi mới hỏi tiếp:

-Tạ chưởng môn phải tôn trọng thân phận người chưởng môn phái mà thành thực trả lời già này một câu hỏi chứ không nên nói dối.

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Đừng nói Dật Tư này là người được giữ chức chưởng môn một đại môn phái dù có là người tầm thường trong giang hồ đi nữa, chuyện gì không biết thì thôi, đã biết thì thể nào cũng phải nói rõ sự thực.

Gật đầu một cái, Sở Lục Châu nói tiếp:

-Già này muốn hỏi hiện giờ Độc Cô Sách biểu đệ của người ở đâu?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Từ khi chia tay ở trên đỉnh núi Lãnh Vân đến giờ, tiểu muội cũng không biết Độc Cô biểu đệ đi đâu cả. Bây giờ tiểu muội cũng đang đi tìm y đây.

Vừa rồi, nghe Dật Tư truyền âm kêu gọi, Lục Châu biết nàng ta không nói dối liền nghiêng răng mím môi nói tiếp:

-Vợ chồng già đang đi tìm khắp chân trời góc biển để tìm kiếm mà không thấy.

Y đã là đệ tử của Đại Bi Tôn Giả thì phải nên dám làm dám chịu mà hiện thân ra giải quyết dứt khoát vụ chém giết con gái cưng của già mới phải là anh hùng hảo hán chứ, sao y lại lén lút lút lút như thế?

Dật Tư nghe tới đó vội đỡ lời:

-Độc Cô biểu đệ của tiểu muội là một nam nhi hào hiệp, có khi nào y lại sợ tai hoạ mà ẩn nấp lén lút để làm nhục đến oai vọng của sư môn y như thế? Tiếc thay hiền phu phụ vì việc gì chậm mới không gặp y. Bằng không mới oan cừ nọ đã kết liễu trên Lãnh Vân Phong rồi.

Vì mình bị đau mới thất ước không tới kịp La Phù vào ngày mười sáu tháng tám

Lục Châu không dám oán trách gì hết, nên y thị chỉ thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

-Vì vậy, già tới chậm La Phù hai ngày nên già đã đi khắp đây đó mà không sao trả thù được, không biết Tạ chưởng môn có cách gì chỉ bảo để già được toại nguyện chăng?

Vẻ mặt điềm tĩnh, thần sắc bình hoà, Dật Tư mỉm cười đáp:

-Độc Cô biểu đệ đã giết chết Dương Tiểu Đào cô nương. Sự thực hai bên không có thù oán gì cả, chỉ vì nhất thời lỡ tay mà gây nên mối thù đầy thôi. Cổ nhân đã dạy:“oan gia nên giải không nên kết” hiền phu phụ nổi danh từ ba mươi năm, tất nhiên đạo tâm phải tinh tiến lắm. Nếu hiền phu thê vui lòng lượng thứ cho Tạ Dật Tư này sẽ cùng Đại Bi Tôn Giả ân sư của biểu đệ, sẽ liên danh ra mặt mời tất cả những nhân vật có tai mắt trong võ lâm đương thời đến tề tựu ở núi Điểm Thương, rồi do Độc Cô biểu đệ ở trước mặt mọi người thỉnh tội hiền phu phụ.

Lục Châu lắng lắng nghe xong, rồi lắc đầu đáp:

-Các việc ân oán trên gang hồ đều có thể dùng phương pháp ấy hoà giải được, nhưng Sở Lục Châu với Dương Thúc Độ đã già nua mà hiếm hoi chỉ được độc một mụn con gái ấy thôi. Nếu vợ chồng già này không giết chết được Độc Cô Sách để trả mối thù thì con gái già ở dưới chín suối nguôi hận sao được?

Muốn lợi dụng thì giờ nói chuyện ấy để chuẩn bị vận nội công lên để phong bế các huyết đạo trong người, lúc này Dật Tư đã chuẩn bị xong rồi, nên nàng hờn hờ đáp:

-Hiền phu phụ muốn nợ máu phải trả bằng máu, mà hành tung của Độc Cô biểu đệ thì lại khó kiếm, không biết đại tỷ có cần bắt Dật Tư này phải gánh vác hộ biểu đệ mối thù oán ấy không?

Lục Châu nghe Dật Tư nói liền ngấm nhìn nàng ta một hồi, mới lắc đầu đáp:

-Cổ nhân đã dạy:“oan hữu đầu, trái hữu chủ”. Người không phải là hung thủ chính giết con gái của già, dù già có giết chết người đi chăng nữa, cũng không thể nào giải hận được.

Dật Tư mỉm cười nói tiếp:

-Nguyên nhân câu chuyện bữa đó là lệnh ái Dương Tiểu Đào hẹn ước với Dật Tư ở Ni Hải. Độc Cô Sách biểu đệ ngẫu nhiên đi tới. Rồi hai người xung đột với nhau, và mới lỡ tay giết chết lệnh ái. Cho nên Dật Tư tôi tự nhận thấy việc này do tôi mà nên thì lẽ dĩ nhiên tôi phải gánh vác hết mọi trách nhiệm mới đúng.

Lục Châu kêu “ồ” một tiếng, rồi ngạc nhiên hỏi:

-Người nói như vậy, có phải người định cam tâm đứng yên để cho già này tha hồ muốn chém giết hay sao?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Dật Tư là người chưởng môn của phái Điểm Thương, sự sống chết của tôi liên

can tới sự vinh nhục của bốn phái, cho nên tôi chỉ được phép đấu tới kiệt sức mà chết chứ không được cúi đầu chịu nhục như thế.

Lục Châu cười khẩy và đỡ lời:

-Người đừng tưởng có chút võ công của phái Điểm Thương là có thể thắng nổi ta đâu. Giỏi lắm người chỉ có thể đấu nổi với ta trăm hiệp là cùng.

Dật Tư rất kiêu ngạo nói tiếp:

-Người trong võ lâm, ai ai cũng vậy, hay tự cho võ công của mình rất cao siêu không ai địch nổi. Sở đại tỷ bảo tiểu muội địch không nổi trăm hiệp là bị giết chết ngay. Nhưng tiểu muội muốn so tài với đại tỷ ba môn tài nghệ.

Lục Châu nghe nói gật đầu vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Phen này già hạ sơn chưa có dịp may nào địch với người, nay người muốn so tài với già này thì còn gì hay bằng. Chẳng hay người định đấu ba môn tài nghệ gì thế?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Huyền công, chưởng pháp và khí giới.

Lục Châu hớn hở cười vẻ kiêu ngạo nói:

-Ngoài huyền công ra, còn về chưởng pháp với khí giới hai thứ đều lấy trăm hiệp làm giới hạn. Trong trăm hiệp, nếu người cầm cự nổi, không bị thất bại, thì coi như người đã đắc thắng.

Y thị nói như vậy, hiển nhiên là rất khinh thị đối phương, còn Dật Tư vì thấy tên tuổi của kẻ địch quá lớn, nên nàng không tức giận chút nào, liền gật đầu đáp:

-Xin tuân lệnh.

Lục Châu xua tay, nói tiếp:

-Già này chưa nói xong. Ba trận huyền công, chưởng pháp và khí giới ấy bất cứ môn nào người chỉ cần thắng được một trận, Lục Châu này quyết không thù hằn người của phái Điểm Thương nữa.

Thấy Lục Châu nói như vậy, Dật Tư thừa cơ hỏi tiếp:

-Nếu Dật Tư thắng được trên một trận thì sao?

Lục Châu cười khẩy đáp:

-Nếu người thắng nổi hai trận, già này sẽ xoá bỏ cả mối thù với Độc Cô Sách nữa. Nếu người thắng ba trận toàn thắng, thì Sở Lục Châu sẽ tự tử ngay tại chỗ.

Dật Tư thấy thế khẽ thở dài và nghĩ thầm:

“Sở Lục Châu quá kiêu ngạo”.

Nghĩ đoạn, nàng liền nghênh thần tĩnh khí, mỉm cười đỡ lời:

-Xin Sở đại tỷ hãy thu hồi lại câu “tự tử ngay tại chỗ”, còn những điều khác, xin đại tỷ nên giữ chữ “tín” và chúng ta bắt đầu đấu trận thứ nhất nhé?

Lục Châu nói tiếp:

-Trận thứ nhất là so tài huyền công. Già này chiêm ngưỡng xem Lưu Vân thủy tụ của phái Điểm Thương lợi hại như thế nào?

Dật Tư lắc đầu đáp:

-Sở đại tỷ đoán lầm rồi. Tuy Lưu Vân Thủy tụ là một môn bí truyền của phái Điểm Thương thật, chỉ có thể đối phó với những người thường thôi chứ còn trước một vị kỳ nhân tuyệt đời, võ công cái thế như Sở đại tỷ, thì tiểu muội đâu dám bêu xấu?

Lục Châu nghe thấy Dật Tư nói như vậy cũng phải kinh hãi thâm và biết người chưởng môn của phái Điểm Thương này, vì sợ tai kiếp của võ lâm sắp tái diễn chắc thế nào cũng khổ luyện một môn thần công tuyệt diệu gì rồi mới dám nói thế. Nghĩ tới đó, Lục Châu phải bốt mấy thành kiêu ngạo và khinh địch, hai mắt nhìn thẳng vào Dật Tư, gật đầu và thùng thẳng hỏi tiếp:

-Người mới thay người cũ, lần sống sau lần sống trước, Tạ tiên tử có lẽ Sở Lục Châu này đã lầm coi thường tiên tử. Vậy chẳng hay tiên tử định dùng môn huyền công gì để so tài với Lục Châu?

Dật Tư nghe lời nói của Lục Châu, biết đối phương đã hiểu rõ ý nghĩa của câu nói của mình vừa rồi, nên nàng cũng phải kính phục, hơi ngừng mắt nhìn đám mây trắng bay lơ lửng ở trên không rồi mỉm cười đáp:

-Tiểu muội dùng “Hoá khí vũ tiểu không trấn diệu”(hoá thành tiếng rú, chim bay trên không cũng bị chấn động) trong Thiên Tiên Vô Hình cương khí để lãnh giáo Sở đại tỷ.

Lục Châu thấy Dật Tư nói như vậy càng thất kinh, gật đầu đáp:

-Tạ tiên tử có thể luyện pho “Thiên Tiên Vô Hình cương khí” tới mức Hoá Khí Vi Tiêu, Không Trung chấn diệu như vậy quả thực là hiếm có. Mời tiên tử cứ biểu diễn trước đi để Lục Châu được chiêm ngưỡng thần công của tiên tử rồi sẽ miễn cưỡng học hỏi sau.

Dật Tư không khách sáo nữa, liền ngênh thân tụ khí, rú lên một tiếng dài.

Tiếng rú dài ấy của nàng thoát tiên rất khê và rất trong, nhưng không đầy chốc lát, tiếng rú ấy bỗng biến thành tiếng kêu, rất hùng khiến những ngọn núi ở quanh đó cũng bị chấn động, gió mây biến sắc và có tiếng vang kêu “vo vo” hoài.

Lục Châu mỉm cười gật đầu, thì tiếng rú của Dật Tư lại bỗng biến thành nhỏ, nhỏ đến nỗi như một sợi tơ, và như có như không, cứ quây quần ở trên không hoài.

Lúc ấy vừa có một con chim ưng lớn bay qua sơn cốc.

Dật Tư đưa mắt liếc nhìn con chim ấy một cái, tiếng rú nhỏ như sợi tơ ở trong mồm nàng trước to sau nhỏ, biến thành một tiếng kêu rất ngắn và cũng như tiếng sấm động từ trên không khiến con chim ưng nọ vừa bay tới chỗ đỉnh đầu nàng như

bị cái gì đánh trúng rất nặng nó rú một tiếng thảm khóc rồi rớt ngay xuống dưới thung lũng chết tốt.

Sở dĩ Dật Tư dùng môn công lực này để so tài với Lục Châu là bên trong có bao hàm hai ý nghĩa: thứ nhất là nàng vì đối phó với tai kiếp của võ lâm và muốn làm rạn vỡ phái Điểm Thương, nên nàng đã khổ công luyện tập môn Tiên Thiên Vô Hình cương khí này đã lâu, và có thành tựu rất cao. Điều thứ hai là nàng muốn mở rộng tiếng rú đó báo động cho Tiêu Anh để bà ta mau giúp sức, hoặc dẫn Mộ Dung Băng đi nơi khác trốn tránh tai hoạ này. Như vậy Tiêu Anh có đủ thì giờ mà tính toán hai điều lợi hại ấy.

Con chim ưng rớt xuống dưới thung lũng, Dật Tư thu ngay tiếng rú lại, nhìn Lục Châu tủm tỉm cười và nói:

-Sở đại tỷ, Tà Dật Tư đã biểu diễn xong, xin đại tỷ chỉ giáo cho.

Lục Châu cau mày lại, lắc đầu đáp:

-Lục Châu này đã tự biết trong ba trận chỉ có thể thắng nổi Tà tiên tử hai trận thôi. Trận này coi như là Lục Châu tôi đã chịu thua rồi.

Dật Tư ngạc nhiên đỡ lời:

-Sở đại tỷ khiêm tốn quá. Tuy Tà Dật Tư tạm gọi có chút thành công ở môn Tiên Thiên Vô Hình cương khí thật, nhưng tiểu muội vẫn tự biết bằng sao nổi công lực tinh thuần của Sở đại tỷ đã khổ luyện mấy mươi năm như thế?

Lục Châu gượng cười nói tiếp:

-Lục Châu này chẳng nói rồi là gì? Trận thứ nhất thì tiên tử có thể thắng được Lục Châu, nhưng đến trận thứ nhì thì tiên tử thế nào cũng bị thua Lục Châu, còn trận thứ ba thì Lục Châu bị thua một trận nữa.

Dật Tư ngạc nhiên hỏi:

-Trận thứ ba tỷ thí khí giới, cây Đoạt Hồn Bạch Ngọc câu của Sở đại tỷ đã oai trấn thiên hạ, sao đại tỷ lại mất lòng tin mà nói như thế?

Lục Châu thở dài đáp:

-Hồi Phong Vũ Liễu kiếm pháp của phái thuộc về nhu, lấy nhu khắc cương, và lại rất sở trường về kháng chiến dẻo dai. Huống hồ Tiên Thiên Vô Hình cương khí trợ giúp môn nội công lực ấy liên miên bất tuyệt dồn ra, không bao giờ tận diệt cả, cho nên dùng để đối phó Đoạt Hồn Bạch Ngọc câu của Lục Châu trong trăm hiệp không khó khăn tí nào. Như vậy Lục Châu chẳng phải thua là gì?

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Nếu Sở đại tỷ có sự e dè ấy, thì chi bằng bỏ điều kiện chỉ đấu trăm hiệp ấy đi cũng không sao.

Lục Châu lắc đầu, cười khẩy đáp:

-Lời nói ra như gió, không thể nào hồi cải được.Nhưng Lục Châu đã có cách không thể thất bại. Vậy tiên tử phải cẩn thận mới được.

Dật Tư không hiểu ý nghĩ lời nói ấy của Lục Châu ra sao?Nàng cau mày lại đang suy nghĩ, thì LụcChâu đã cất tiếng cười lạnh lẽo khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình hoảng sợ, rồi y thị mới nói tiếp:

-Tiên tử khỏi cần phải suy nghĩ nữa.Lục Châu có thể nói cho tiên tử biết cũng không sao. Nếu trận thứ hai so tài chưởng pháp mà Lục Châu đả thương tiên tử hay đánh chết chẳng hạn thì làm gì còn có trận thứ ba mà thua với thắng được nữa? Cho nên khi đấu trận thứ hai, tiên tử phải cẩn thận chống đỡ pho Thất Nhu Âm Thủ của Lục Châu.

—————oOo—————

40. Khách Lạ Dưới Sơn Cốc

Dật Tư biết Thất Nhu Âm Thủ và Thất Nhu Huyết ảnh đều là tuyệt nghệ làm cho Thất Nhu Âm Ma Sở Lục Châu nổi tiếng, oai thế lợi hại không thể tưởng tượng được, rất khó chống đỡ, nên nàng cau mày lại, tự cảnh giác và nghĩ ngợi cách đối phó.

Lục Châu nổi khùng rồi, chỉ đưa mắt nhìn bốn xung quanh với xem trên không có chim bay qua hay không?

Một lát sau, ở ngọn núi đối diện bỗng có hai con chim ưng bay tới. Lục Châu nhặt một hòn đá to bằng nắm tay, nhằm hai con chim ấy ném luôn.

Lục Châu chỉ thuận tay ném một cái nhưng sức lực mạnh vô cùng, hòn đá đi nhanh như bay và có tiếng kêu “veo veo” xuyên qua giữa hai con chim ưng đang bay nhanh như điện chớp.

Tất nhiên hai con chim ưng phải hốt hoảng mà mỗi con bay sang một bên.

Lục Châu đột nhiên mở mồm rú lên một tiếng thật lớn. Tiếng rú của y thị cũng như tiếng sấm, nhưng kêu hơn tếng rú của Dật Tư vừa rồi.

Y thị vừa rú kêu, hai con chim ưng đang bay sang tả hữu hai bên đều bị tiếng rú chấn động như đã chết và song song rớt cả xuống thung lũng, thị biểu diễn như vậy, hiển nhiên còn cao minh hơn Dật Tư, không những vừa rú lên một tiếng đã làm cho hai con chim ưng cũng bị rớt xuống dưới vực thẳm mà trước khi hạ hai con bay sang hai bên, rồi mới rú lên để tỏ tiếng rú của y thị rất oai mãnh mà chẳng phải chăm chú như Dật Tư vừa rồi.

Dật Tư không ngờ nội gia chân lực của Lục Châu lại luyện tới mức xuất thần nhập hoá như vậy, nàng tự biết mình không phải là địch thủ của đối phương liền uể oải thở dài một tiếng rồi nói:

-Sở đại tỷ, Tiên Thiên chân khí của đại tỷ đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh, Dật Tư tự biết tài ba của mình hãy còn non nớt, không dám dùng châu châu đá voi, và lấy trứng chọi với đá. Tiểu muội nhận thua cả ba trận. Tùy ý đại tỷ muốn xử trí như thế nào để trả thù tiết hận cho con gái cưng đã bị giết chết.

Lục Châu rất đắc trí cười khẩy đáp:

-Dù sao tiên tử cũng không hổ thẹn là người chưởng môn của một môn phái và cũng là người thức thời.

Y thị chưa nói xong dưới thung lũng mà hai con chim ưng vừa rớt xuống, bỗng có tiếng cười hà hà rất quái dị rất hùng hồn vọng lên. Tiếp theo đó, lại có tiếng cười nói:

-Sở Lục Châu người đừng có đắc trí vội! Tà tiên tử đã nói lầm; sự thực Tiên Thiên chân khí của ngươi có luyện tới mức siêu phàm nhập thánh đâu, chỉ có mặt dày vô sỉ của ngươi thì mới tới mức độ ấy thôi.

Lời nói đó không những khiến Lục Châu nghe thấy phải ngạc nhiên, mà Lưu Vân Tiên tử cũng ngạc nhiên nốt. Đồng thời nàng còn không hiểu người lên tiếng nói đó là ai? Vì việc gì mà lại chỉ trích Lục Châu một cách nghiêm nghị như thế? Chỉ trong nháy mắt, dưới sơn cốc đã có một bóng người nhảy lên nhanh như một cơn gió lốc.

Người này là một thư sinh mặc áo quần màu huyền, tuổi trạc ba mươi bảy, ba mươi tám, trông rất tao nhã và phong lưu.

Vừa rồi Dật Tư với Lục Châu dùng Tiên thiên Vô hình cương khí trước sau chấn động ba con chim điêu bay qua trên không chết rớt xuống dưới sơn cốc. Nay cả ba con chim ấy đều ở trong tay của thư sinh đó.

Dật Tư vừa trông thấy thư sinh áo huyền, trong mắt có một phong thái siêu phàm, nàng đoán chắc thư sinh này thể nào cũng là một kỳ khách tuyệt vời, có võ công rất cao thâm. Đồng thời nàng còn cảm thấy vẻ mặt thư sinh quen thuộc lắm hình như đã gặp ở đâu rồi, mà nhất thời không sao nhớ ra được.

Lục Châu trông thấy thư sinh áo huyền vừa hiện thân, đã như trông thấy ma quỷ vậy, kinh hoảng vô cùng, rú lên một tiếng thực dài, vội cầm đầu chạy nhanh như điện chớp.

Xưa nay Âm Dương Song Ma vẫn ngạo thị bát hoang, oai trấn bốn bể, mà sao bây giờ Sở Lục Châu lại phải sợ người này, không dám nói nửa lời vừa trông thấy mặt đã đào tẩu ngay. Tình cảnh ấy là cho Dật Tư càng thêm ngạc nhiên.

Nàng vừa nhìn ba con chim ưng ở trong tay thư sinh vừa nghĩ:

"Vô lâm kỳ khách này có lai lịch thể nào mà khiến Lục Châu vừa mới trông thấy đã phải kinh hoàng bỏ chạy ngay như vậy?"

Thư sinh áo huyền thấy người chưởng môn của phái Điểm Thương cứ trố mắt lên nhìn liền thất cười hỏi:

-Tạ tiên tử cách biệt lâu ngày sao chưa chi tiên tử đã quên tại hạ rồi.

Thấy thư sinh nói như vậy, biết là người quen nhưng nhất thời Dật Tư cũng không sao nghĩ ra được tên họ và thân phận đối phương như thế nào.

Thư sinh cười ha hả ngâm rằng:

”Mạc đạo nhân sinh nan tái thiếu

Môn tiền lưu thủy thượng năng Tây”

Tạm dịch:

”Chớ nói đời người không trở lại,

Nước kia còn thể ngược về Tây”

Đó là hai câu trong bài từ “Hoán Khê Sa” của Tô Đông Pha ẩn sĩ.

Dật Tư vừa nghe thư sinh ngâm tới hai câu thơ đó đã vỡ nhẽ ra ngay, liền kêu “ủa” một tiếng và với giọng kinh ngạc đáp:

-Tạ Dật Tư không ngờ lại được gặp Vân Vụ Tiên Khách Phạm lão tiên sinh, trước kia da mồi tóc bạc, mà nay đã biến thành mặt hồng tóc đen.

Phạm Long Sinh mỉm cười nói tiếp:

-Tạ tiên tử, bốn chữ Phạm lão tiên sinh đã không còn, từ nay trở đi Tạ tiên tử nên gọi mỗ là Phạm huynh thì hơn.

Dật Tư mỉm cười gật đầu và đổi giọng hỏi:

-Cách biệt không lâu mà Phạm huynh đang tóc bạc da mồi mà biến thành mặt hồng tóc đen, vì thế mà Dật Tư tôi không nhận ra.

Phạm Long Sinh vừa cười vừa nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ của mỗ đâu mỗ đang kiểm y cảm ơn và để cho y được trông thấy mặt cũ của Phạm đại ca này.

Dật Tư thở dài một tiếng rồi đáp:

-Nếu Độc Cô biểu đệ trông thấy Phạm huynh cái lão hoàn đồng như thế này?

Long Sinh lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Nào tôi có kiếm được tiên dược cái lão hoàn đồng gì đâu? Đó chỉ là nghe theo lời chỉ điểm của Độc Cô lão đệ hết sức khoan tâm và không tin không vấn hỏi nổi thanh xuân, .. rồi tôi đi ngao du Đông Hải, leo lên núi Thái Sơn một phen. Quả nhiên tôi lấy lại được phong độ và thần thái đã mất mát từ hồi ba mươi năm về trước.

Dật Tư mỉm cười đỡ lời:

-Nếu Độc Cô Sách nhìn thấy Phạm huynh ngày hôm nay thì thế nào y cũng an ủi vô cùng. Nhưng tiếc thay bây giờ không biết y sống chết ra sao và tung tích ở đâu

hiện giờ cũng không rõ.

Nói xong, nàng bèn kể lại những chuyện sau khi rời khỏi núi Vân Vụ như thế nào cho Phạm Long Sinh hay.

Nghe xong, Long Sinh vội đỡ lời:

-Tạ tiên tử cứ yên tâm, lệnh biểu đệ quyết không bị nguy hiểm gì đâu, vì Phạm LongSinh tôi sở trường về môn xem tướng. Lúc tôi đính giao với Độc Cô Sách, đã thấy rõ chuyển đi La Phù này của y tuy có tai nạn nho nhỏ nhưng không việc gì cả, và còn vì hoạ được phúc là khác, nên tôi mới tạm lo việc mình trước. Bằng không tôi đã sớm ngấm ngấm đi theo các người để giúp một tay đấu với vợ chồng Dương Thúc Độ rồi.

Dật Tư nghe thấy Long Sinh nhắc nhở đến vợ chồng Thúc Độ, mới nghĩ đến tình cảnh kỳ lạ vừa rồi, liền mỉm cười hỏi:

-Phạm huynh, năm xưa vợ chồng Âm Dương Song Ma nổi tiếng cùng với huynh một thời, võ công của Lục Châu quả đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh, trong người lại có Thất Nhu Huyết ảnh y, Đoạt Hồn Bạch Ngọc cầu, những thứ khí giới cực kỳ hung ác và lợi hại không thể tưởng tượng được, tính nét lại kiêu ngạo tuyệt luân. Tại sao vừa rồi y thị vừa trông thấy Phạm huynh đã hoảng sợ đến mất hồn vía mà phải cắm đầu ù té chạy như thế?Đến giờ Dật Tư tôi vẫn chưa hiểu nguyên nhân ra sao?

Long Sinh tủm tỉm cười đáp:

-Tuy năm xưa ngang tài nhau, nhưng từ khi cách biệt đến giờ đôi bên đều gắng công khổ luyện, dù tài ba của tôi có hơn được LụcChâu một chút nhưng chỉ có giới hạn nào thôi chứ không thể hơn y thị là bao. Vậy tại sao y thị lại tỏ ra sợ hãi tôi như thế?Cổ nhân vẫn thường nói: "Người ta không làm gì trái với lương tâm thì canh ba cũng không sợ ma gõ cửa". Chính Lục Châu đã làm một việc trái với lương tâm và không ngờ lại bị tôi nắm được đằng chuôi. Tôi đã có tiếng là bẻm mép, hễ ai có tật gì là không bao giờ tôi chịu buông tha hết, nên y thị trông thấy tôi cho là một kẻ câu hồn ác quỷ mà phải hoảng sợ ôm đầu ù té chạy như thế.

Dật Tư vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Phạm huynh ngẫu nhiên đi qua dưới thung lũng, bỗng thấy chim ưng rớt xuống, để ý xem xét mới biết tôi với Lục Châu đang đấu ở trên này.Nhưng làm thế nào mà Phạm huynh lại lộ trần được việc làm trái với lương tâm của y thị như thế? Vứt ba con chim ưng chết xuống đất, LongSinh mỉm cười hỏi lại Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, ba con chim ưng ăn thịt người này có phải bị Tiên Tử với Lục Châu đã dùng Tiên Thiên Vô Hình cương khí chấn động chết mà rớt xuống dưới chân núi đấy không?

Thở dài một tiếng, Dật Tư có vẻ hổ thẹn đáp:

-Phải, tôi chỉ có thể giết nổi một con thôi. Còn Lục Châu không những giết được hai con, và trước khi giết, lại còn dùng đá xua đuổi cho hai con bay sang hai ngã trước rồi mới cất tiếng rú giết chết chúng sau, nên Dật Tư tôi tự nhận thấy mình với y thị không khác gì trướng chọi với đá thì địch sao nổi, và đã vui lòng để cho y thị muốn xử lý thế nào cũng được.

Long Sinh lắc đầu thở dài nói tiếp:

-Người hiệp sĩ chân chính dễ bị mắc hờm thực. Bọn tà ma ác quỷ việc ác độc và xảo trá thế nào cũng dám làm cả. Tà tiên tử thử xem lại ba con chim ưng này, xem cái chết của chúng có giống nhau không đã?

Dật Tư vội cúi đầu nhìn kỹ, mới hai ba con chim ấy chỉ có một con là chết một cách an nhàn, còn hai con kia thì mồm mũi đều có máu đen rỉ ra, cái chết của chúng trông rất thảm khốc.

Xem xong ba con chim, Dật Tư thất thanh hỏi:

-Chẳng lẽ hai con chim này bị chất độc gì giết chết chứ không phải bị Tiên Thiên Cương khí chấn động hay sao?

Long Sinh cười khẩy mấy tiếng, ngấm ngầm vận thần công lên, giơ tay ra chụp trống không một cái, hai con chim chết đã tự động bay lên và có hai điểm ánh sáng rất nhỏ tự trong người của hai con chim ấy bay ngay vào trong tay của thư sinh họ Phạm ấy liền.

Dật Tư kinh hoảng hỏi:

-Cái đó là...

Không đợi nàng nói tiếp Long Sinh đã chìa tay cho nàng trông thấy trong gan bàn tay của y đã có hai mũi kim nhỏ nhỏ bằng sợi tóc màu đỏ như máu vậy. Rồi thư sinh cười khẩy nói tiếp:

-Hai mũi kim này là Thất Nhu huyết ảnh trâm của Sở Lục Châu đấy. Chắc tiên tử không ngờ một người có tên tuổi như Sở Lục Châu trong khi dùng đá xua đuổi hai con chim lại ngấm ngầm dùng hai mũi kim độc này để giết chết chúng. Rồi lại còn làm ra vẻ thần kỳ, cố ý rú lên một tiếng giả bộ dồn Tiên Thiên Cương khí để giết chết hai con rớt xuống sơn cốc phải không.

Thoạt tiên Dật Tư cau mày lại gượng cười nhưng sau nàng lại tỏ vẻ thắc mắc không hiểu hỏi lại Long Sinh rằng:

-Thế ra Lục Châu đã làm một việc trái với lương tâm như thế. Thảo nào y thị vừa trông thấy Phạm huynh ở dưới sơn cốc bước lên tay cầm ba con chim, đủ làm cho y thị nhục nhã mà phải biến sắc mặt ôm đầu ù té chạy ngay. Nhưng Dật Tư tôi vẫn biết công lực của mình còn kém y thị xa, trong ba trận đấu chưa chắc đã thắng nổi

y thị một trận. Vậy sao y thị còn gỡ trò xảo quyết này ra cố ý làm ra vẻ thần kỳ như thế, nên mới “vẽ hổ không thành hoá ra chó” mà để Phạm huynh bắt được quả tang như vậy. Mong Phạm huynh giải thích cho Dật Tư hay điều ấy.

Long Sinh mỉm cười đáp:

-Nghe lời của tiên tử vừa nói tôi đã đoán ra được mấy thành vấn đề tại sao y thị gỡ cái trò xảo quyết ấy ra. Bây giờ tôi xin phân tích ra từng điểm một để chúng ta cùng nghiên cứu xem có đúng hay không?

Dật Tư gật đầu tán thành.

Long Sinh nói tiếp:

-Tiên Thiên Vô Hình cương khí vốn dĩ là tuyệt học của chính phái. Khi tiên tử biểu diễn tôi vừa đi qua bên dưới sơn cốc, nghe thấy đã hiểu pho thần công này của tiên tử đã luyện tới mức độ hữu nhập vô, rồi lại do vô sinh hữu, và tiếng rú như sợi tơ dần dần lớn như tiếng sấm, mới chấn động được chim ưng bay qua trên không bị chết như thế. Kể hoả hầu của tiên tử đã luyện tới mức tinh thần và tối cao rồi.

Dật Tư bèn lên gượng cười đáp:

-Sao Phạm huynh lại khen Dật Tư như thế? Chắc công lực hèn mọn ấy ở trước mặt huynh với Lục Châu có khác gì đom đóm đứng trước ngọn đèn thực sáng không?

Long Sinh lắc đầu:

-Cái đó là do tiên tử đã khiếp sợ hư danh của bọn Hỗn thế ma đầu chúng tôi mà đã tự che lấp lương tri của mình đi. Nói đến chuyện ra tay đánh nhau thì vì chúng tôi là bọn bàng môn tả đạo, có thể không cần e dè ngại ngùng gì cả nên cứ chuyên tâm nghiên cứu các môn võ công âm độc, và khi ra tay cũng không bao giờ biết nương tay tha thứ cho ai hết. Như vậy, võ công của chúng tôi bao giờ cũng lợi hại và mạnh hơn của các nhân vật danh môn chính phái nhiều là thế. Nhưng đối với môn nội công thượng thừa Tiên Thiên Vô Hình cương khí chúng tôi thấy học quá phức tạp, nên sự thành tựu không bao giờ có thể tinh thuần bằng các vị bên danh môn chính phái.

Dật Tư cau mày vừa cười vừa nói tiếp:

-Chả lẽ Phạm huynh bảo Tiên Thiên Vô Hình cương khí của Lục Châu còn thua kém môn thần công ấy của Dật Tư tôi hay sao?

Long Sinh mỉm cười đáp:

-Vợ chồng Song Ma nổi danh đã lâu, võ công lại rất cao siêu tất nhiên chúng phải biết hơn những tà ma ngoại đạo thường. Nhưng theo sự ước đoán của tôi cũng có thể rõ đại khái tình hình của y thị. Về môn Tiên Thiên Vô Hình cương khí. Nếu

y thị muốn bắt chước đúng như tiên tử hay thắng hơn tiên tử một chút, tôi cho rằng việc này không khó khăn lắm. Nhưng muốn y thị thắng hơn tiên tử nhiều thì y thị không thể nào làm nổi.

Đến lúc này Dật Tư mới biết lời nói của Long Sinh là thực chứ không phải khiêu tổn lấy lòng mình nên nàng mỉm cười hỏi tiếp:

-Sao Phạm huynh vừa nói Lục Châu có thể thắng được tôi chút ít, như vậy hà tất y thị lại còn giở trò ấy ra để mang nhục vào thân như vậy?

Long Sinh hờn hờ đáp:

-Vấn đề này là do y thị quá tự phụ, coi đối thủ quá thấp nên mới nói khoác.

Nhưng sau thấy căn bản nội công với Vô Hình cương khí của tiên tử đều thâm hậu và vững chắc hơn người, còn đấu chưởng và đấu kiếm hai trận ấy, tiên tử không nóng nảy, không hấp tấp, thủ nhiều công ít, mà xen lẫn diệu khuyết độc đáo của phái Điểm Thương thì trong một trăm hiệp y thị không thể nào thắng nổi tiên tử đâu.

Dật Tư vừa nghe vừa gật đầu lia lịa. Long Sinh đưa mắt liếc nhìn sườn núi bên phải một cái, rồi vừa cười vừa nói tiếp:

-Y thị đã trót nói khoác rồi không sao hối cải được nữa, tất nhiên chỉ có một cách là mạo hiểm mà lợi dụng môn Huyết ảnh thần tâm để giở cái trò xảo trá ấy ra, giết chết hai con chim ưng một lúc, khiến tâm thần của tiên tử bị lung lạc trước. Tới khi đấu chưởng, đấu kiếm thì tiên tử thể nào cũng mất bình tĩnh, thế là y thị có cơ hội thủ thắng ngay.

Nghe tới đó Dật Tư mới vỗ nhẽ gật đầu thở dài nói tiếp:

-Sự phân tích này của Phạm huynh thật là hợp tình hợp lý không khác gì đã thấy rõ hết tâm phách của Lục Châu vậy. Dật Tư tôi rất lấy làm hổ thẹn, có thể mà cũng không hay biết tý gì, mà lại còn trúng phải âm mưu độc kế của y thị, chịu cúi đầu nhận thua và để cho y thị tha hồ xử trí thế nào cũng được!

Long Sinh thấy nàng rầu rĩ và hổ thẹn như vậy liền an ủi rằng:

-Tạ tiên tử, mưu mô của Lục Châu tuy khôn ngoan và xảo trá thực, nhưng khi nào ông trời lại dung túng cho kẻ gian làm bậy. Cổ nhân đã nói: "Ngừng đầu ba thước, đâu đâu cũng có thần thánh", thực không ngoa chút nào tiên tử thử nghĩ xem nếu không vì xác mấy con chim ưng rớt mà Long Sinh tôi lại đi qua nơi đó, thì làm sao mà ngờ được Tạ tiên tử đang đấu thí mạng với Sở Lục Châu ở trên đỉnh núi này?

Nói tới đó, Long Sinh quay người hướng xuống dưới sườn núi bên phải trầm giọng quát hỏi:

-Ai đang ở dưới sườn núi kia, nếu không hiện thân ra, thì đừng có trách Phạm

Long Sinh này giở trò bá vương thỉnh khách đây.

Lời nói chưa dứt, thì dưới sườn núi đã có tiếng cười ha hả và bóng người thấp thoáng một cái, Long Sinh đã thấy một người đàn bà chỉ còn một nửa tóc trên đầu, chột một mắt, trông rất xấu xí ghê tởm, nhưng vẻ mặt lại rất hiền từ, người đó là BạchPhát ThánhMẫu.

Những năm gần đây oai danh của Tiêu Anh đã trấn nhiếp giang hồ cho nên Phạm Long Sinh tái hạ sơn không lâu, mà khi trông thấy hình dáng của bà ta, cũng đoán được lai lịch và thân phận ngay. Hơn nữa, Long Sinh đã được Dật Tư kể cho nghe chuyện đã xảy ra ở trên núi Lãnh Vân Phong.

Vì vậy, Long Sinh vừa trông thấy mặt Tiêu Anh, đã rất kính phục, chấp tay vái chào và mỉm cười nói:

-Tiêu Thánh Mẫu bỏ dao đồ tể xuống đã biến thành Phật, khiến PhạmLong Sinh tôi kính phục vô cùng. Xin thứ lỗi cho tôi vừa lỡ lời thất lễ.

—————oOo—————

41. Chuyện Lạ Ở Miêu Cương

Dật Tư xua tay đáp:

-Khỏi cần! Khỏi cần!Độc Cô biểu đệ hiện giờ đã rời khỏi núi Dã Nhân không biết đi đâu rồi.

Kêu “ủa” một tiếng, Tiêu Anh ngạc nhiên hỏi:

-Sao tiên tử lại dám quả quyết thế?

Dật Tư đáp:

-Chính mắt tôi đã trông thấy Độc Cô biểu đệ rời khỏi núi Dã Nhân này.

Mọi người nghe nói càng kinh ngạc thêm. Dật Tư bèn kể chuyện ở ngoài cửa hang đợi chờ, ngẫu nhiên trông thấy có người cười con chim điêu như thế nào cho các người hay và nói tiếp:

-Lúc ấy tôi lại tưởng là nhìn lầm người, nhưng bây giờ nghe Bằng muội cho hay tình hình ở núi Dã Nhân mới biết rõ hai người cười chim đó có thể cũng là Độc Cô Biểu đệ và Độc Cô Hưng trước là thư đồng bây giờ là sư đệ của y.

Long Sinh thở dài một tiếng cảm khái nói:

-Hơn ba mươi năm nay tôi chưa gặp Đại Bi TônGiả với Nam Môn Vệ Thích Đạo Song Tuyệt lại tưởng hai người đã sớm thoát khỏi trần gian rồi không ngờ hai người ấy vẫn còn ở trên tục thế này.

Dật Tư vừa cười vừa khuyên:

-Phạm huynh không nên cảm khái như thế nữa, bây giờ chúng ta nên đi Miêu Lãnh ngay chứ?

Long Sinh mỉm cười gật đầu. Thế là bốn người liền rời khỏi núi Cao Lê Cống đi Miêu Lãnh.

Nhưng khi các người tới Miêu Lãnh tìm khắp nơi trong núi cũng không thấy Ngũ Độc Cốc với Bách Hoa Đàm đâu hết.

Dật Tư cau mày lại thở dài nói:

-Tiếc thay trước kia tôi nghe môn hạ báo cáo tin này, không liên can gì tới mình nên không để ý tới và cũng không hỏi lại Ngũ Độc Cốc với Bách Hoa Đàm ở nơi nào của Miêu Lân này, vì thế ngày hôm nay mới khó tìm kiếm như thế này.

Tiêu Anh ngẫm nghĩ rồi mỉm cười xen lời nói:

-Bái Khiết giáo thường hay lánh mặt người, cho nên chỗ ở của họ phải kín đáo khó tìm kiếm. Theo sự nhận xét của tôi thì Ngũ Độc cốc với Bách Hoa đàm mới thoảng nghe qua tưởng là hai nơi, nhưng sự thực chỉ là một nơi thôi. Có lẽ ở trong rừng rậm, hay là ở dưới đáy hang động bí mật gì đó.

Long Sinh gật đầu tán thành:

-Lời nói của Tiêu Thánh Mẫu rất có lý, Miêu Lân này rộng lắm, có những khu rừng già chưa khai thác, lại nhiều không thể đếm xuể và những hang động cổ vừa thâm u bí ẩn cũng nhiều vô cùng, chúng ta phải tốn công chia đường đi tìm kiếm mới được.

Tiêu Anh vừa cười vừa hỏi:

-Chẳng hay Phạm huynh định chia như thế nào?

Long Sinh chỉ Tiêu Anh với Mộ Dung Băng đáp:

-Tiêu Thánh Mẫu với Mộ Dung cô nương hai mẹ con đi một đường, tìm kiếm những khu rừng già, còn Long Sinh tôi với Tạ Tiên tử thì lại chia làm hai đường, chuyên đi tìm các hang động bí mật.

Dật Tư cũng tán thành ý kiến ấy.

-Lối chia đường đi của Phạm huynh rất hay, nhưng trước khi đi chúng ta phải hẹn định một cách báo tin để gặp gỡ, như vậy người nào tìm thấy trước, thì phải báo ngay cho người kia hay.

Long Sinh gật đầu, đưa mắt nhìn bốn chung quanh rồi mỉm cười đáp:

-Bây giờ chúng ta đang đứng ở trên đỉnh núi này vừa cao vừa dễ trông thấy, chỉ bằng chúng ta cứ lấy nơi đỉnh núi này làm chỗ gặp mặt, bất cứ tìm thấy hay không, bốn ngày sau chúng ta đều phải gặp nhau ở trên đỉnh núi này vào lúc giữa trưa.

Dật Tư với mẹ con Tiêu Anh đều vâng lời, rồi nghe theo lời phân phối của Long Sinh mỗi người đi một ngã tìm kiếm. Thị tài cao can đảm hơn người, Long Sinh chia tay mọi người đi xuống những khe núi hay hang hốc rất nguy hiểm để tìm kiếm.

ở Miêu Lân các độc vật hãn thế rất nhiều, bất cứ rắn rết cầm thú hung ác và độc địa đều đủ hết,, cả những hoa cỏ cây mây cũng thường có thể giết người được.

Long Sinh đi xuống những hang động thâm u, tất nhiên phải gặp rất nhiều trùng độc và mãnh thú nhưng võ học của ông ta đã luyện tới mức xuất thần nhập hoá rồi, cho nên dù có nguy hiểm đến đâu cũng đều bình yên vô sự. Có lần ông ta lỡ đi lầm vào một hang rắn, trong đó có một loại rắn rất độc tên là Thất Tình Cầu Tử, ông ta bị cuốn chặt, sau ông ta phải dùng nội gia cương khí mới đánh chết được con rắn ấy.

Ông ta khổ tâm tìm kiếm hai ngày liền mà không thấy tà giáo kia đâu hết, mà chỉ còn một ngày một đêm nữa là sẽ gặp lại Dật Tư với mẹ con Tiêu Anh cho nên ông ta không dám đi xa đành phải trở lại tìm kiếm bên kia ngọn núi cao.

Long Sinh bỗng thấy một con quái vật rất kỳ lạ ở cạnh khe núi, quái vật ấy là một con mối đỏ như máu, dài hơn năm thước, to như một cái thùng đang uống nước ở cạnh suối.

Từ khi vào Miêu Lân đến giờ, Long Sinh được trông thấy những con thần lân tuy nhiều, nhưng chưa bao giờ thấy con nào lại đỏ như máu và to đến như thế này, nên ông ta vội trốn ngay vào sau một tảng đá, hai mắt cứ ngăm nhìn con độc trùng biết bò và hiềm thấy này hoài.

Ông ta nhìn được một lúc, lại thấy một con thứ hai bò ra.

Con quái vật thứ hai này lại là con nhện đen khổng lồ.

Con nhện này tuy đen, nhưng tám cái chân của nó như tám cái móc gang, lại mọc khá nhiều lông vàng óng ánh.

Chỉ thấy bụng con nhện cũng to bằng cái chậu mà nếu trông thấy cả những chân ở hai bên bụng nó, thì ai ai cũng phải hãi sợ.

Con nhện đen ấy xuất hiện ở bên dưới suối, hình như nó đã luyện qua môn khinh công Thanh Bình Diễm Thủy thì phải. Chỉ thấy nó ở trên mặt nước bò mấy cái, đã đi như bay nhảy xỏ tới chỗ con mối kia luôn.

Long Sinh biết những loại độc vật này thường thường hay lương sinh lương khắc, thế nào cũng có một trận ác chiến hạn hữu sẽ xảy ra cho mình xem luôn, phen này mình thật là may mắn.

Ngờ đâu con nhện đen vừa nhảy xỏ tới trước mặt con mối kia, hai con độc vật hung ác lại không đánh nhau. Con mối đỏ như máu cũng không uống nước nữa, cùng con nhện đen bò vào trong một hang động vừa đen vừa sâu ở gần đó.

Long Sinh đang thất vọng, sau bỗng nghĩ ra một kế, liền bụng bảo dạ rằng:

“Hai con độc vật rất lớn này, một con là mối đỏ như máu, một con là nhện đen lông vàng, đều là vật hạn hữu trên đời này. Bây giờ chúng nó lại cùng chui vào trong một cái hang động như thế, có lẽ chúng có liên quan đến Ngũ Độc Cốc mà mình kiếm mãi vẫn chưa thấy cũng nên”.

Nghĩ tới đó, ông ta cứ nằm yên ở đó đợi chờ, để xem có cái gì khác xảy ra nữa không?

Đợi chờ giây lát, quả nhiên ông ta lại thấy một con độc vật hiếm thấy và trông rất rùng rợn đáng sợ xuất hiện nữa.

Con độc trùng này là một con rết màu tía, dài chừng ba thước.

Mỗi một khúc xương của con rết đều to bằng chén nước, hai mắt nó trông như hai ngọn đèn, nó ở sau động đá lởm chởm bên kia bờ suối bò ra. Một trăm cái chân cùng bò một lúc không khác gì bay lơ lửng trên không vậy. Nó cũng chui vào cái hang động tối om kia.

Long Sinh mừng rỡ khôn tả, bụng bảo dạ rằng:

”Đã có ba con độc vật chui vào trong hang rồi, nếu còn hai con nữa tới góp đủ số, thì ta có thể đoán chắc cái hang động tối om kia thể nào cũng có liên quan với Độc Cốc. Lúc ấy ta sẽ mạo hiểm vào bên trong dò thám xem sao... Vừa nghĩ tới đó, ông ta quả nhiên lại thấy con độc vật thứ tư xuất hiện.

Nhưng con độc vật này lại không hung ác đáng sợ như ba con kia,. Trái lại hình dáng của nó rất ngộ nghĩnh và hoạt kê.

Nó là một con cóc khổng lồ, đường kính của bụng nó dài chừng bốn thước, màu xám xám, khắp mình mẩy đều có những nốt mụn sần sùi nổi lên. Nó chỉ có một đặc điểm là to kỳ lạ thôi, chứ ngoài ra không có cái gì là đặc biệt và kỳ lạ hết.

Nhưng mắt của Long Sinh sáng như điện. Ông ta đã trông thấy con cóc này tới đâu, cây cỏ ở đó vàng úa ngay, đủ thấy trong người nó có chất độc lợi hại như thế nào, nhất là những nốt mụn mọc ở khắp mình mẩy khi gặp kẻ địch, có thể phun ra những nước độc lợi hại vô cùng.

Hình thù của con cóc này tuy dần dần, nhưng hành động lại nhanh không thể tưởng tượng được. Mỗi một cái nhảy của nó đi xa ít nhất hàng ba bốn trượng.

Nó ẩn thân ở dưới sườn núi, chỗ Long Sinh ẩn núp. Vừa xuất hiện một cái, nó đã nhảy tới cạnh suối, đột nhiên há cái mồm thật to ra hít một hơi thật lớn. Bụng nó phình lên, và to gấp rưỡi trước ngay.

Long Sinh biết hành động này của con cóc là muốn nhảy qua cái suối.

Quả nhiên con cóc hít đủ hơi xong liền lép bụng một cái, rồi lại phun hơi ra và mồm nó kêu đến “ộp” một tiếng thực lớn. Hai chân sau đạp mạnh vào hòn đá, người nó đã phi lên cao và vượt qua ngọn suối sáu bảy trượng ngay.

Con cóc sang tới bên kia bờ suối, tất nhiên nó cũng chui luôn vào trong hang động tối om kia.

Long Sinh thấy thế, cảm thấy rất hứng thú gắng công chờ đợi thêm vì ông ta nhận thấy sự xét đoán của mình đã đúng. Cái hang động tối om kia chắc thể nào cũng là cửa ra vào của Ngũ Độc cốc.

Con mối đỏ như máu, con nhện đen lông vàng, con rết màu tía, với con cóc khổng lồ màu xám kia, đều là những độc vật hãn hữu, chúng đã lần lượt xuất hiện rồi thì tất nhiên còn con thứ năm thể nào cũng sắp xuất hiện đến nơi chứ không sai.

Một mặt chờ đợi con thứ năm xuất hiện, Long Sinh ước đoán thầm::

“Con độc vật thứ năm xuất hiện đây, nếu không phải là một con độc xà dị hình, thì thể nào cũng là con Kim Câu Độc Khiết mà mình ở xa tới tìm kiếm?” Sự đời lắm lúc nó lại xảy ra trái hẳn với sự tưởng tượng. Thì ra ông ta đợi chờ hàng nửa tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy con độc vật thứ năm xuất hiện nữa.

Ông ta vốn là một kỳ nhân, trong lúc thất vọng, bỗng nghĩ ngay ra một ý tưởng kỳ lạ.

Long Sinh vẫn cương quyết tin tưởng sự ước đoán của mình không sai, và cho con độc vật thứ năm không phải ở bên ngoài tới mà đã ở sẵn trong hang động rồi.

Nói tóm lại, con độc vật thứ năm ấy mới là con Chúa của năm con độc vật. Vừa rồi bốn con nọ lần lượt đi vào trong hang như thế, là vào hầu Chúa đây thôi.

Long Sinh càng nghĩ càng nhận thấy mình đoán không sai nên ông ta quyết tâm chui vào trong hang động đó thám hiểm.

Nhảy qua suối kia rồi, Long Sinh không dám đường đột tiến vào hang tối đen.

Trước hết ông vận chân khí lên khấn khắp mình mẩy như có một làn gang thép bao bọc rồi dùng nội gia thần công phong bế các yếu huyết.

Sửa soạn xong đầu gối, Long Sinh mới đi vào trong hang động tối om nọ.

Đường lối của hang động ấy quanh co khúc khuỷu chứ không thẳng tắp như những cái hang khác, đi vòng mấy lối ngoẹo, đường đi càng vào càng tối om.

Nhưng Long Sinh đã khổ luyện hơn ba chục năm nội ngoại công đã luyện tới mức xuất phàm nhập thánh rồi, nên hai mắt của ông ta càng sáng như điện, có thể trông thấy bất cứ một cái gì ở trong bóng tối.

Long Sinh trông thấy đường đi quanh co khúc khuỷu lúc thì lên cao lúc lại xuống thấp nhưng đi mãi ông ta vẫn không thấy tung tích bốn con độc vật kia đâu hết.

Trong hang động yên lặng như bãi tha ma, càng đi sâu càng rừng rợn thêm. Đi được hơn ba trăm trượng, ông ta mới thấy hai vật vô hình đã phá tan bầu không khí trầm tĩnh ấy.

Vật vô hình ấy là mùi thơm của hoa và tiếng nước chảy róc rách rất khẽ.

Thoạt tiên Long Sinh ngửi thấy mùi hoa trước, nhưng ông ta không hiểu đó là thứ hoa gì? Nó nồng hơn hoa mai, nhạt hơn hoa lan, nhã hơn hoa lài, thanh u hơn hoa quế, khiến người ta không sao phân biệt được nó là hoa gì?

Khi ngửi thấy mùi thơm thì ông ta cũng vừa nghe thấy tiếng nước chảy. Tiếng nước chảy cũng nhẹ lắm, chứ không phải là nước thác và cũng không phải là tiếng nước suối chảy chỉ nhẹ nhàng như gió thổi những làn sóng nhỏ tạt vào bờ thôi.

Long Sinh rất ngạc nhiên lại đi mấy vòng nữa mới thấy trước mặt có ánh nước sáng lóng lánh, và biến thành thủy động.

Địa thế quái dị khiến Long Sinh phải ngừng bước ngay, và trù trừ không biết có nên tiến thêm vào hay không?

Vì suốt dọc đường không thấy có đường lối nào khác, nên ông ta nghĩ bụng:

“Chả là bốn con độc vật:mối đỏ như máu, nhện đen lông vàng, rết màu tía khổng lồ và con cóc màu xám đều lội xuống nước mà tiến thẳng vào bên trong chăng?” Ông ta đang cau mày lại suy nghĩ bỗng trông thấy trên vách động có mấy con bò cạp hình tỳ bà dài chừng bốn năm tấc đang từ từ bò vào trong hang.

Trông thấy những con bò cạp kia, ông ta càng nhận thấy sự ước đoán của mình không sai, ông ta vội giở khinh công tuyệt đỉnh ra phi trên mặt nước mà tiến vào.

Từ lúc đi vào trong thủy động, suốt dọc đường không còn buồn tênh như trước nữa, vì hai bên vách với trên đỉnh, ông ta cứ phát hiện bò cạp độc luôn luôn, có con còn dài hơn một thước.

Lúc này lối đi không quanh co khúc khuỷu như trước nữa. Đi được vài chục trượng đã thấy có chút ánh sáng, rõ ràng đã sắp tới lối ra rồi. Ông ta càng hơn hớn mùi hoa thơm cũng nồng hơn trước, bên tai hình như còn nghe thấy có tiếng người vọng tới rất khẽ.

Long Sinh nhận định. Trong thủy động có mùi hoa thơm này có lẽ chính là Bách Hoa đầm, và qua khỏi Bách Hoa đầm là sẽ tới Ngũ Độc Cốc, sào huyết của bọn Bài Khiết tà giáo chứ không sai?

Người ta trong lúc lo âu kinh hãi và đi vào chỗ nguy hiểm thì bao giờ cũng đề cao cảnh giác, thấy việc gì cũng phải đề phòng cẩn thận, nhưng khi đã qua khỏi nguy hiểm thì đa số lại thường hay sơ suất chênh mảng.

Phạm Long Sinh là một cao thủ thượng thặng như thế mà cũng phạm phải lỗi lầm trên. Nơi mà ông ta khổ tâm tìm kiếm bấy nhiêu ngày không thấy, bây giờ đã ở trước mặt, tất nhiên ông ta phải cao hứng vô cùng. Chỉ vì sự cao hứng đó, khiến ông ta quên chưa chú ý tới một việc nhỏ. Đó là vừa rồi ở bên ngoài mấy trượng, rõ ràng ông ta đã trông thấy một chút ánh sáng mặt trời rồi, nhưng đi sâu vào lại càng không thấy ánh sáng đó.

Long Sinh không đếm xỉa tới điểm ấy cứ tiếp tục thung thả tiến vào trong, hai mắt chú ý vào con bò cạp lớn nhất dài ngót hai thước, đang bò ở đỉnh hang để coi xem đuôi của nó có phải màu vàng không?

Lúc ấy ông ta chỉ còn cách chỗ cửa hang chừng sáu bảy trượng thôi. Sở dĩ cửa động không có ánh sáng là vì bị con nhện đen lông vàng đang đậu ở đó che lấp cửa hang. Đừng nói Long Sinh đang chăm chú nhìn vào đuôi con bò cạp đặc biệt nọ xem là màu gì, mà không chú ý tới lối ra, dù ông ta có hội tụ tinh thần chú ý đến lối ra cũng không sao trông thấy con nhện đen như mực ở chỗ mình hơn mấy trượng đang giương oai định tấn công lên.

Con bò cạp lớn ở trên đỉnh hang từ từ bò về phía trước, Long Sinh cũng từ từ theo sau tiến lên.

Người với nhện xa cách nhau từ sáu bảy trượng rút ngắn còn bốn năm trượng, rồi từ bốn năm trượng rút ngắn xuống hai ba trượng.

Lúc ấy đôi bên chỉ còn cách nhau có chừng hai trượng thôi. Long Sinh ngẫu nhiên nhìn về phía trước liền giật mình kinh hãi.

Sở dĩ ông ta kinh hãi là vì hồi nãy rõ ràng xa xa trông thấy có một chút ánh sáng mặt trời mà sao bây giờ sắp ra tới cửa lại không thấy ánh sáng nữa.

Trong lòng đã kinh hãi thì tất nhiên Long Sinh dừng bước ngay.

Ông ta hừa ngừng bước, con nhện khổng lồ còn chuẩn bị đợi chờ nay nó thấy ông đã ngừng bước, lại tưởng đối phương đã phát hiện ra mình, nên nó tấn công trước. Chỉ nghe thấy “xoẹt” một tiếng dưới rốn nó đã có một nắm sợi thật lớn nhắm đầu Long Sinh phun tới.

Đối với con bò cạp ở trên đỉnh hang, Long Sinh còn hơi hãi sợ, nhưng đối với bóng đen trước mặt lại chỉ kinh ngạc thôi chứ không hãi sợ chút nào. Khi nghe thấy tiếng kêu “xoẹt” ông ta định nhảy lùi nhưng nắm sợi màu xám bạc của con nhện tung ra đã kết thành một cái lưới lớn ở trên không rồi.

Long Sinh thị tài nghệ hơn người, nên cũng can đảm hơn ai hết. Ông ta thấy tránh né không kịp, liền nghĩ ra một kế, không phản ứng gì cả để mặc cho lưới nhện bó chặt lấy mình.

Vì lúc này ông đoán chắc những con độc vật thông linh này là do người ta nuôi dạy. Người nuôi năng dạy bảo nó tất nhiên là người của phái Bái Khiết tà giáo ở trong Ngũ Độc Cốc này.

Ông ta nhận thấy để cho lưới nhện bắt trời thể nào cũng bị đưa vào Ngũ Độc Cốc xét xử như vậy đỡ phải tổn công lẫn mò một cách mù quáng như trước nữa.

ý kiến này của Long Sinh tuy rất khôn khéo, nhưng suýt tí nữa thì khôn khổ, nếu không nhờ có sự khổ tu ba mươi năm, võ công của ông ta đã luyện tới mức xuất thần nhập hoá thì cả tính mạng của ông ta đã suýt bị mấy con độc vật jhân thể này nuốt chửng.

Vừa bị mạng nhện trói chặt, ông ta đã bị lôi về phía con nhện đen.

Nhưng người của ông ta chưa tới gần con nhện thì đã thấy trên đỉnh đầu có một vật gì giáng xuống.

Con vật đó là con bò cạp đặc biệt lớn dài gần hai thước đang bò ở trên đỉnh đầu.

Con bò cạp hung ác tuyệt luân, không khách khứa gì cả, vừa nhảy xuống lưới nhện đã quay đầu dùng cái móc ở đuôi định đốt Long Sinh ở trong lưới.

Chỗ Long Sinh bị nó đốt ngay ở gần kỳ Môn Huyệt ở vú bên trái. Cũng may trong khi vào hang động, ông ta đã chuẩn bị sẵn, bẻ hết các yếu huyệt hoá người thành gang cho nên mới không bị nó đốt chảy máu và không tổn hại gì hết. Nhưng ông ta cũng phải nhăn mặt, đủ thấy oai lực của cái móc độc ở đuôi con bò cạp bá đạo không kém gì Kim Cương chỉ của một nội gia trọng thủ vậy. Móc độc ở đuôi con bò cạp vừa đốt xong, thì hai cái càng sắc bén như dao kiếm của con nhện đã nhắm ngực ông rạch luôn hai cái.

Biết đối với những thứ độc thảo hay càng sắc bén của những loại độc vật này không nên dùng cứng để chống đỡ, vì thế ông ta đã làm cho người mềm nhũn như không có xương mà lép ngay người lại. Nhờ vậy chỉ có chỗ ở trước ngực bị rạch hai đường thôi, chứ da thịt không hề bị suy chuyển chút nào.

Bò cạp với nhện tuy hung ác, độc địa vô cùng, nhưng về mặt linh tính thì chúng còn kém người ta xa. Chúng tưởng đốt và kim như thế, dù Long Sinh không toi mạng thể nào cũng mê man bất tỉnh.

Long Sinh cũng biết điều đó, nên ông ta giả bộ chết, nín hơi, nhắm mắt, nằm yên ở trong lưới nhện, không cử động chút nào.

Người con nhện hơi thấp thoáng một cái, nó liền dùng cái càng sắc bén gạt luôn một thể. Chỉ nghe thấy kêu “ùm ùm” chỗ cửa hang đã mở ra luôn, ánh sáng mặt trời đã chiếu vào làm loé cả mắt.

Con bò cạp khổng lồ chui ra ngoài hang trước. Long Sinh hé mắt nhìn trộm, thấy đuôi con độc vật ấy chỉ hơi đen và hơi có một chút máu màu vàng nhạt thôi, chứ không phải vàng kim.

Con nhện cũng bò tám chân lôi kéo Long Sinh lẳng không phi vào thủy động.

Lúc này Long Sinh lại cảm thấy sự mạo hiểm của mình rất lý thú, vẫn giả bộ chết nằm ở trong lưới, mở hí hí mắt để nhìn tình thế ở bên ngoài.

Ngoài cửa động là một cái đầm nước trông rất rộng lớn, đường kính dài chừng năm trượng. Giữa đầm có một cái đảo nhỏ. Trên đảo trăm hoa đua nở, mùi thơm của hoa toả ra khiến người ta cảm thấy tinh thần khoan khoái. Giữa trăm cây hoa đó có xây dựng mấy căn nhà bằng trúc rất sạch sẽ.

Long Sinh tưởng con nhện lông vàng thể nào cũng đem mình lợi vào đảo ở giữa đầm, người của Bái Khiết Giáo thể nào cũng ở trong mấy căn nhà trúc trên đảo ấy.

Ngờ đâu ông ta đã đoán sai. Con nhện lại đưa ông ta sang phía bên trái đảo, chỗ vách núi cao chọc trời, rồi bay tung lên.

Trong lúc ngừng giây lát. Long Sinh đã trông thấy hai ba tên thiếu nữ Mèo khoa? thân đang đùa rờn ở trong bụi cây hoa ở trên đảo.

Con nhện khổng lồ và hung ác ấy dưới bụng lôi kéo một cái lưới trong đó có một người đột nhiên từ trên không giáng xuống. Thế hạ giáng tất nhiên phải mạnh vô cùng, nhưng mấy thiếu nữ Mèo kia không vì thế mà thất kinh la lớn, trái lại chúng không thêm để ý là khác.

Long Sinh đang kinh ngạc, thì thấy mình đã bị con nhện lôi lên lưng chừng vách núi và đưa vào trong cái hố lõm khác gì một cái sân rộng chừng sáu trượng, nhưng phía sát vách núi lại có năm cái hang, một to, bốn nhỏ.

Cái hang lớn nhất cửa hang rộng chừng sáu, bảy thước ở ngay nơi chính giữa, còn bốn cái hang ở hai bên, cửa hang cũng rộng chừng ba bốn thước và rất chỉnh tề.

Long Sinh thấy thế ngạc nhiên và nghĩ bụng:

“Đầm nước này rộng chừng trăm trượng, có bé nhỏ gì đâu mà lại dưới ánh mặt trời, sao mình, Tạ Tiên tử với mẹ con Tiêu Anh đã đi tìm kiếm khắp nơi mà không thấy, thế là nghĩa lý gì?” Nghĩ tới đó, nhân lúc lưới nhện hạ xuống mặt sân đá ông ta lần ngay một vòng nằm ngửa lên để nhìn xuống dưới đầm.

Khi nhìn xuống bên dưới, Long Sinh mới biết cổ nhân dạy câu: “Độc vạn cuốn sách không bằng đi muôn dặm đường” thật không sai chút nào, vì ông ta thấy cảnh vật ở nơi đây kỳ lạ không thể tưởng tượng được và không có sách vở nào có thể mô tả nổi.

Thì ra trên không chỗ cách đầm nước cao chừng hai trăm trượng, ánh sáng mặt trời từ đó chiếu xuống, mà trên đó, chỗ ánh sáng chiếu xuống ấy chỉ rộng chừng hai ba trượng thôi.. Khắp địa hình nơi đó không khác gì một cái hũ rượu, bên trên nhỏ bên dưới rộng. Nói tóm lại, nơi ấy chính là lòng núi của Miêu Lân. Nhưng trong lòng núi lại có một đầm nước lớn, giữa đầm lại có hòn đảo nhỏ. Ngoài cái lỗ hổng trên đỉnh núi có ánh sáng mặt trời chiếu vào lại còn có một thủy động rất bí hiểm để làm lối, đi thông ra bên ngoài.

Long Sinh, Dật Tư và mẹ con Tiêu Anh bốn người nếu chịu khó lên trên đỉnh núi này, mà ở trên lỗ hổng ngó nhìn xuống bên dưới, trông thấy cái đầm nước này thì đâu đến nỗi phải tốn công tìm kiếm bao nhiêu ngày mà không thấy?

Nhưng với tên đất là Ngũ Độc Cốc thì có can dự gì đến đỉnh núi cao chót vót đâu? Vì thế bốn người cứ đi tìm những chỗ khe núi, sơn cốc, hay hang động lớn mà thôi, chứ không ai leo lên trên đỉnh núi cả.

Long Sinh đang kinh ngạc, đã nghe thấy trong hang động, ở chỗ sát vách có tiếng chân người rất khê vọng ra. Ông ta đưa mắt liếc nhìn thấy trong cái hang động lớn nhất, có một đạo sĩ tuổi ngoài ba mươi bước ra.

Đúng như lời đệ tử của phái Điểm Thương đã kể cho Dật Tư hay đạo sĩ này cũng mặc một cái áo bào màu đỏ, trước ngực có thêu một con Kim Cầu Độc Khiết.

Đạo sĩ ấy đi tới trước con nhện lông vàng ngắm nhìn Long Sinh đang giả bộ chết giấc nằm ở trong lưới nhện, cười mấy tiếng rất quái dị, rồi hớn hỏ nói:

-Người này nằm ở trong lưới nhện độc mà chỉ chết giấc chứ không chết hẳn, quả thật là một diệu vật hiếm có dùng để tế sống Khiết Vương.

Nói xong, y móc túi lấy hai viên thuốc đỏ ném cho con nhện lông vàng, xua tay ra hiệu bảo nó thu hồi cái lưới đang trói Long Sinh đi.

Con nhện nuốt hai viên thuốc đỏ hồng trước, rồi chỉ thót bụng một cái, những sợi cuốn mình Long Sinh đã thu hồi sạch sành sanh.

Vì nghe thấy đạo sĩ nọ bảo định đem mình đi tế sống Khiết Vương, Long Sinh muốn được kiến thức thêm đôi chút bí mật của Bái Khiết tà giáo, nên ông ta thấy lưới nhện đã thu hồi rồi mà vẫn cứ nằm yên giả bộ chết giấc hoài.

Con nhện lông vàng thu hồi cái lưới xong, liền phi thân vào cái hang động thứ nhất ở bên trái của hang động lớn.

Đạo sĩ mặc áo bào đỏ cũng rất cẩn thận, chỉ thấy y phất tay áo một cái đã có một viên đạn màu đỏ nhắm người Long Sinh bắn tới khi ở trước mặt của Long Sinh tự động nổ ngay, bắn ra một luồng sương mù màu hồng và có mùi thơm rất nhạt bao phủ hết mặt mũi của Long Sinh ngay.

Long Sinh đã bế các yếu huyệt, thì tất nhiên thất khiếu tức mắt, mũi, miệng và tai của ông ta cũng đều bế tắc cả rồi.

Chờ làn sương mù màu phấn hồng tan rã hết, đạo sĩ nọ mới tới gần lôi kéo Long Sinh ra chỗ giữa sân đá, dùng gân con giao trối ông ta vào cái cột đá cao hơn trượng dựng ngay chỗ chính giữa ấy.

Long Sinh cứ mặc cho tên nọ trói mình, bụng bảo dạ rằng:

“Chờ lát nữa ta xem xong các người làm trò gì, lúc ấy ta mới trừng trị mấy tên tà ác các người và mấy con độc vật cũng chưa muộn”.

Trói Long Sinh xong, đạo sĩ áo bào đỏ lại móc túi lấy một cái khăn lụa màu đỏ ra trùm lên trên đầu và mặt nạn nhân.

Thoạt tiên Long Sinh không hiểu tên đạo sĩ này hoá trang mình như một cô dâu để làm chi, nhưng ông ta nghĩ lại, mới vỡ lẽ:

con bọ cạp mà chúng gọi là Khiết Vương chắc đã có thói quen hề thấy người nào đầu phủ khăn đỏ như thế này chính là mối mà bọn đạo sĩ dùng để hiến cho mình ăn, thế là nó bò lại về ngay người có khăn phủ đầu như mình bây giờ vậy.

Đạo sĩ áo bào đỏ làm xong mọi việc rồi, liền quay người nhìn về phía cửa hang động cung kính lớn tiếng la rằng:

đệ tử Thiên Vũ kính thỉnh giáo chủ với ba vị sư huynh ra ngoài hang động. Con nhện đen đã bắt được một người Hán, có thể dùng làm lễ vật để tế sống Khiết Vương đấy.

Nghe đạo sĩ nói Long Sinh đã hiểu ra được mấy việc như sau:

. Trong Ngũ Độc cốc này, Bái Khiết tà giáo chỉ có thầy trò năm người thôi.

. Ngoài tên giáo chủ chưa biết tên ra, còn ba người sư huynh của Thiên Vũ đạo nhân, có thể là xếp hàng theo:

Phong, Vân, Lôi và Vũ. Như vậy, ba cái tên ấy có thể là Thiên Phong, Thiên Vân và Thiên Lôi chứ không sai?

. Con bọ cạp chúa mà chúng gọi là Khiết Vương thể nào cũng thích ăn thịt sống của người Hán. Bằng không, trong Miêu lãnh này có biết bao nhiêu người Mèo thuộc và người Mèo rừng. Sao Thiên Vũ đạo nhân lại bảo mình là một món lễ vật hiến tế Khiết Vương rất hiếm có?

Ông ta đang suy nghĩ đã nghe thấy trong động lớn có tiếng chân bò của những con độc vật kêu “xào xào” vọng ra.

Nhờ đầu phủ cái khăn lụa đỏ, Long Sinh càng dễ nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Trước hết ông ta thấy trong hang động lớn có ba con bò cạp lớn bò ra, và bò rất đều.

Ba con bò cạp này đều dài chừng thước tư, thước năm, nhưng đuôi con nào cũng màu xám đen.

Sau ba con bò cạp ấy, lại có ba con nữa to hơn, mỗi con dài chừng hai thước, nhưng đuôi của chúng ngoài màu xám đen còn hơi vàng nhạt.

Long Sinh biết ngay con bọ cạp đốt mình lúc nãy là một trong ba con ra sau.

Nhưng con nào cũng như con nào nên ông ta không thể nhận ra con nào đã đốt mình hồi nãy?

Sáu con bò cạp to quá cỡ, con nào cũng dài hơn ba thước đuôi của chúng đều dựng ngược lên và đã biến thành màu vàng nhạt hết, không còn một tí màu xám đen nào cả.

42. Khăn Đỏ Bò Cạp Độc

Long Sinh bị tên đạo sĩ dùng gân con giao trói vào cột đá và phủ cái khăn đỏ lên trên đầu, ông ta thấy trong hang động có chín con bò cạp bò ra, ba con lớn nhất dài hơn ba thước, đuôi ngẩng lên trông rất hung ác.

Thấy thế, Long Sinh thẳm kinh hãi và nghĩ bụng:

” Cho tới giờ vẫn chưa thấy con Kim Câu Độc Khiết mà chúng gọi là Khiết Vương ra? Không biết con bò cạp ấy sẽ to như thế nào?” Trong hang lại có tiếng bò xào xào, nhưng lần này có vẻ chậm chạp lắm. Thì ra một con quái vật đỏ như máu đang bò ra, trên lưng quái vật có một đạo sĩ mặc áo bào màu vàng kim tóc đỏ như lửa, ngồi xếp bằng tròn trông rất chừng chặc. Ba tên đạo sĩ mặc áo bào đỏ đi ở hai bên.

Thấy quái vật đỏ như máu ấy, mình dài hơn năm thước, Long Sinh đoán chắc thể nào cũng là Khiết Vương rồi. Nhưng ông ta nhìn kỹ mới hay quái vật này chính là con mối khổng lồ uống nước hồi nãy.

Ba hàng chín con bọ cạp bò tới chỗ cách Long Sinh bị trói chừng hơn trượng, rồi chúng xếp thành hàng một nằm phục xuống không cử động nhưng chín cái đuôi đều giơ cao trông rất hung dữ, khiến ai cũng phải hoảng hồn.

Con mối đỏ như máu đi tới phía sau chín con bọ cạp cũng ngừng bò luôn. Lão đạo sĩ ngồi xếp bàn tròn ở trên lưng con mối đưa mắt ngắm nhìn Long Sinh một hồi rồi hỏi Thiên Vũ đạo nhân rằng:

-Người này bị bọ cạp đốt, nhện cắn và sợi dây nhện dính chặt mà không chết, đủ thấy y cũng có đôi chút công phu.

Thiên Vũ cung kính đáp:

-Giáo chủ cứ yên tâm, đệ tử đã cho y một hạt Đào Hoa Tuý Thần Hoàn, dù y không sợ nọc độc của bọ cạp và nhện, nhưng lúc này thần trí của y cũng mê man và mình mẩy mềm nhũn như người say sưa rồi, tha hồ Khiết Vương thưởng thức:

óc, tĩ, trái tim và tinh huyết khắp người y.

Lão đạo sĩ mặc áo bào vàng tóc đỏ nghe nói gật đầu mấy cái, rồi thò tay vào trong áo lấy ra một cái hộp vàng hình dẹt dài chừng sáu bảy tấc, rộng chừng ba bốn tấc, cao hơn hai tấc.

Long Sinh thấy thế trong đầu liền nảy ra mấy ý nghĩ:

ý nghĩ thứ nhất là ông ta thấy lão đạo sĩ tóc đỏ cười trên lưng con mối đỏ như máu, mặt mũi hung ác ấy, giọng nói hình như là người bạn quen năm xưa của mình, nhưng nhất thời không sao nghĩ ra được tên tuổi và lai lịch của y.

ý nghĩ thứ hai là, cứ xem tình hình hiện thời, thì chắc con Kim Câu Độc Khiết mà chúng gọi là Khiết Vương thể nào cũng ở trong cái hộp vàng hình dẹt này.

Thực tức cười thay mình đã tưởng Khiết Vương thể nào cũng to lớn kinh người, ngờ đâu lại là con bọ cạp độc chỉ to hơn bọ cạp thường chút ít thôi.

ý nghĩ thứ ba là Kim Câu Độc Khiết đã sắp xuất hiện, nhưng còn thứ cỏ lá xanh cành đỏ thì sinh trưởng ở đâu mình vẫn chưa thấy?

Long Sinh đang nghĩ ngợi, thì lão đạo sĩ đã khê mở cái nắp hộp kia lên.

Lão đạo sĩ thò tay vào trong hộp bóc ra một con bọ cạp chỉ dài năm thước, mình nó đỏ sẫm, đuôi màu vàng và nhất là người mềm nhũn như sắp chết vậy, đuôi cũng không thấy cong lên. Nếu không đích mắt trông thấy lão đạo sĩ coi nó như một vật báu thì Long Sinh thể nào cũng tưởng là một con bọ cạp sắp chết.

Lão đạo sĩ lấy con bọ cạp thoi thóp đó ra để ngay lên trên đầu con mối mà y đang cười.

Lạ thực, con mối đỏ như máu nọ hung ác biết bao, lúc này lại có vẻ rất sợ sệt, mình nó cứ run lẩy bẩy hoài.

Lão đạo sĩ tóc đỏ lạnh lùng nhìn ba đạo sĩ áo đỏ quát hỏi:

-Thiên Lô, tiên thảo của khiết Vương đâu?

Một tay đạo sĩ mặt mũi xanh như lá cung kính lấy một tàu lá xanh biếc to bằng bàn tay người ta, rất cẩn thận úp lên mình của Khiết Vương, Tình cảnh đó lại khiến Long Sinh hiểu rõ mình đã đoán không sai bốn tên đệ tử của lão đạo sĩ tóc đỏ quả là Thiên Phong, Thiên Vân, Thiên Lô và Thiên Vũ thực và cái lá xanh biếc như bàn tay ấy mà lão đạo sĩ gọi là tiên thảo của Khiết Vương chính là thứ cây xanh cành đỏ mà mình đang định tìm kiếm.

Long Sinh chưa nghĩ xong, thì chuyện lạ đã xuất hiện ra ngay, chỉ trong nháy mắt, cái lá xanh úp ở trên người con bọ cạp đã biến mất, chẳng thấy con bọ cạp có động tác ăn hay nuốt gì cả hình như tàu lá ấy bị chất độc của nó làm tan thành nước, rồi hút cả vào trong người nó vậy.

Không những tàu lá của thứ cỏ đỏ biến mất, mà mình mẩy Khiết Vương có sự biến đổi rất kỳ lạ.

Khiết Vương vốn dĩ màu đỏ sẫm bây giờ đã biến thành màu đỏ hồng, cái đuôi mềm nhũn của nó đã ngừng lên và đang là màu vàng sẫm bỗng đổi thành màu vàng kim chói lọi.

Một lát sau, mình mấy con Khiết Vương ấy đã biến thành màu đỏ tươi và trong suốt như thủy tinh vậy, còn cái đuôi của nó thì biến thành màu vàng khè, không khác gì làm bằng vàng thật vậy.

Bây giờ mới tỏ oai phong của Khiết Vương như thế nào, đuôi nó bỗng vểnh cao lên, hai mắt tia ra những ánh sáng chói lọi như hai ngọn đèn ló nó bò đi bò lại trên đầu con mối, trông thần thái của nó quả thực hung ác rùng rợn.

Con mối đỏ như máu hoảng sợ đến mất hết hồn vía cứ nằm yên ở trên mặt đất không dám cử động chút nào.

Một luồng gió thổi qua, áo bào của tên đạo sĩ tóc đỏ cũng bị thổi tung lên. Long Sinh ngẫu nhiên nhìn về phía lão đạo sĩ, phải giật mình kinh hoàng, vì lúc này ông ta mới trông thấy rõ, lão đạo sĩ tóc đỏ và là Bái Khiết giáo chủ đó, hai chân lại bị cụt từ đầu gối trở xuống.

Thấy hai chân của đạo sĩ bị cụt, Long Sinh sực nhớ câu truyện xảy ra hồi ba mươi năm về trước.

Long Sinh vội vận thần công lên làm cho sợi dây giao trối quanh mình gần đứt, rồi mới vận khí từ đờn điền lên thốt ra tiếng cười như trăm vạn cái trống cùng bị khua động một lúc khiến vách núi và cả sơn động gần đó cũng phải rung động như sắp đổ vỡ vậy.

Lão đạo sĩ tóc đỏ đang định bỏ con Kim Câu Khiết Vương bay tới chỗ cột đá để hưởng dụng cái mối mà chúng dùng để tế lễ, thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười của Long Sinh nổi lên như sấm động y đưa mắt nhìn vào cột đá mà lên tiếng hỏi:

-Người đang ở trên cột đá kia là ai thế?

Vấn đề cho cái khăn đỏ phủ mặt, Long Sinh vừa cười vừa đáp:

-Tiết lão ngũ, không nhận ra tiếng cười của lão phu hay sao? Thực không ngờ lão quái vật bị cụt hai chân mà lại chạy tới Bách Hoa Đàm ở Ngũ Độc Cốc làm Bái Khiết giáo chủ thế? Còn bộ tóc của lão quái vật tại ao lại biến thành đỏ như vậy?

Bái Khiết giáo chủ mà Long Sinh gọi y là Tiết lão ngũ nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng rỡ thất thanh hỏi:

-Chả lẽ người ở trên cột đó là Phạm Long Sinh huynh đã cách biệt Tiết Triệu Khôi này ba mươi năm nay đây chăng? Thiên Vũ con mau ra cõi trời cho sư bá đi.

Thiên Vũ đạo nhân cau mày lại khẽ nói với Triệu Khôi rằng:

-Thưa giáo chủ, Khiết Vương đã nổi oai rồi, nếu không có vật gì để tế, chỉ e... Y vừa nói tới đó thì Long Sinh đã cười như điên như khùng và đỡ lời:

-Tiết lão ngũ, việc gì mà phải bảo tên đồ đệ bửu bối ấy cõi trời cho mỡ làm gì. Cách biệt ba mươi năm. Phạm Long Sinh cũng không đến nỗi để phụ mất thời gian khá dài ấy, sợi gân dao này thì khi nào trối nổi mỡ cơ chứ?

Nói tới đó, ông ta lại vận thêm chân khí lên sợi gân dao trối quanh người ông ta, đã đứt ra từng khúc, như bị dao cắt vậy.

Ngờ đâu lúc ấy con Khiết Vương đang đậu ở trên đầu con mối đỏ bay vù lên.

Con Khiết Vương vừa bay lên, Bái Khiết giáo chủ Tiết Triệu Khôi đã hoảng sợ mà quát bảo Long Sinh rằng:

-Phạm huynh mau vứt bỏ cái khăn đỏ che mặt xuống... Y chưa kịp nói hết câu thì thảm kịch đã xảy ra liền.

Thì ra Long Sinh có biết đâu những cấm kỵ của Bái Khiết giáo, vừa làm đứt sợi gân dao xong ông ta đã lấy cái khăn đỏ xuống và cười ha hả với giọng rất quái dị nói:

-Thiên Vũ hiền đệ, Phạm sư bá đã làm cô dâu nửa ngày trời rồi, cô dâu xấu xí đã để cho người ta trông thấy mặt, thì chả cần phải dùng cái khăn nhiễu này làm chi nữa, Thôi, trả cho hiền đệ đây! Ông ta vừa nói vừa ném cái khăn đỏ ấy vào Thiên Vũ đạo nhân.

Khi Triệu Khôi lên tiếng quát bảo, thì Long Sinh đã ném cái khăn rồi, động tác của ông ta lại còn nhanh hơn lời nói của Bái Khiết giáo chủ cho nên Bái Khiết giáo chủ chưa dứt lời, thì cái khăn đã úp chụp lên đầu của Thiên Vũ.

Long Sinh tính rất khôi hài, lại dùng thủ pháp đặc biệt, cái khăn đỏ vốn dĩ cuộn tròn bay ra, nhưng khi đến đầu của Thiên Vũ lại đột nhiên tản ra, cũng như lúc Thiên Vũ dùng cái khăn đỏ đối phó với ông ta vậy, úp chụp cả lên đầu lẫn mặt luôn.

Lúc ấy con Kim Câu Khiết Vương vừa bay tới đầu Long Sinh thì thấy đầu của ông ta không có khăn đỏ nữa, trái lại chiếc khăn đỏ lại bay sang đầu Thiên Vũ và nó liền bay theo sang và đậu vào ngay chiếc khăn đỏ đang trùm lên đầu Thiên Vũ luôn.

Triệu Khôi cất tiếng kêu rất bi đát, rồi cùng Thiên Phong, Thiên Vân và Thiên Lô ba đạo nhân vội giơ tay áo lên che lấy mặt không dám nhìn nữa.

Lúc này Long Sinh mới vỡ lẽ, muốn nhảy lại cứu Thiên Vũ đạo nhân bị mình đùa rồn mà sắp mang họa thảm khốc.

Nhưng người của ông ta vừa kịp nhảy lên, thì đã thấy một bóng người mặt áo bào vàng cười ở trên mình con mối đỏ phi tới nghênh đón, tay xua lia lịa, mồm thì vội nói:

-Phạm huynh không hiểu luật lệ của Bái Khiết giáo của chúng tôi, xin chớ có nhúng tay vào! Long Sinh biết bạn già năm xưa hai chân đã bị cụt không tiện đi lại, vội giơ hai tay ra ẵm lấy Triệu Khôi.

Chỉ trong nháy mắt người của Thiên Vũ đạo nhân đã mất tích chỉ còn lại cái áo bào đỏ với chiếc khăn lụa đỏ ngậm ở trong đồng nước vàng thôi.

Tất nhiên con Kim Câu Khiết Vương cũng ở trong vũng nước vàng ấy, nhưng lúc này nó đã mất hết hung oai và dần dần biến trở lại trạng thái uể oải như sắp chết giống như lúc Triệu Khôi mới đem nó ở trong cái hộp vàng nho nhỏ ra vậy.

Triệu Khôi cau mày lại, giơ tay khê phát một cái. Thiên Lô đạo nhân liền dùng một cái kim dài gấp con Khiết Vương bỏ vào trong cái hộp vàng đẩy nắp lại, trao chiếc hộp đó cho Triệu Khôi xong, y liền quét dọn đồng nước vàng của Thiên Vũ đạo nhân đã hoá thành.

Thiên Phong với Thiên Vân đạo nhân thì xua đuổi con mối với chín con bò cạp lớn quay trở vào trong hang động.

Triệu Khôi thấy Long Sinh tỏ vẻ ngượng nghịu biết ông ta lỡ giết hại Thiên Vũ đạo nhân, đang hổ thẹn với mình, liền thở dài một tiếng lắc đầu nói:

-Phạm huynh, huynh là bạn cũ lâu năm của Tiết lão ngũ này, hành động đó là huynh vô tâm gây nên, Tiết lão ngũ đâu dám trách huynh. Xin huynh đừng có rầu rĩ như thế nữa, anh em chúng ta hãy ngồi xuống chuyện trò kể lại những tình hình mà chúng ta đã cách biệt bấy lâu nay.

Long Sinh khê đặt Triệu Khôi xuống cùng y ngồi ở trên sân đá lông mào ông ta vẫn cau lại và khê lên tiếng hỏi:

-Tiết lão ngũ, vì trước kia chúng ta là bạn thân với nhau, nên vừa rồi Phạm mỗ đã giết hại đồ đệ của lão ngũ xong, mà vẫn còn phải mắng lão ngũ vài câu mới được! Chẳng hay lão ngũ học ở đâu ra những tà môn ngoại đạo này, mà nuôi những vật kỳ độc như thế làm gì?

Triệu Khôi gượng cười đáp:

-Người trong võ lâm ít người luyện được võ công đến mức siêu phàm nhập thánh, ai thụ ân mà chẳng muốn báo đền, mang thù mà chẳng muốn phục hận? Tiết lão ngũ tôi ẩn tích ở Miêu Cương nhờ cuốn Ngũ Độc Kinh ngẫu nhiên lượm được để dạy bảo mấy con độc vật hãn thế rồi, mới có thể trả thù tuyệt hận được.

Nghĩ đến chuyện năm xưa Long Sinh hăm hở nói:

-Tiết lão ngũ, hai đùi của bạn có phải là do bị vợ chồng Âm Dương Song Ma chặt gãy đấy không?

Triệu Khôi nghiêng răng mím môi đáp:

-Chính vợ chồng y võ công cao hơn đệ nhiều đã chặt gãy hai chân này, nếu đệ không nuôi nấng và dạy bảo được một con Kim Câu Khiết Vương kỳ độc tuyệt luân, thì làm sao địch nổi “Huyết ảnh Thần Trâm, Vô ảnh Kiếm, Tiêu Hồn Bảo Phiến, Đoạt Hồn Cầu” của vợ chồng y cơ chứ?

Long Sinh nghe tới đó thở dài đỡ lời:

-Tiết lão ngũ tại sao lại không kiếm Long Sinh này? Người khác sợ vợ chồng Âm Dương Song Ma, chứ Long Sinh này vẫn muốn đấu với vợ chồng y một phen.

Triệu Khôi bèn lên đáp:

-Tôi bị Âm Dương Song Ma, làm nhục nhã vô cùng, rồi lại bị chặt đứt hai chân, như vậy còn mặt mũi nào tái kiếm cố nhân! Sau được một người bạn thân cứu đệ vào Miêu Cương này, nhân thế mà đệ đã luyện được cuốn Ngũ Độc Kinh, rồi lại tìm thấy nơi Bách Hoa Đầm ở Ngũ Độc Cốc rất bí hiểm này, đệ liền thu bốn đồ đệ đặt hiệu Xích Phát chân nhân tổ chức Bái Khiết giáo làm giáo chủ. Hơn ba mươi năm nay đệ đã tìm kiếm được nhiều xà trùng kỳ độc, khổ tâm dạy bảo, rồi lại ngày đêm cầu khẩn trời đất phù hộ cho vợ chồng Thúc Độ được sống trăm tuổi để Tiết Triệu Khôi tôi gặp lại vợ chồng y.

Nghe tới đó Long Sinh gật đầu vừa cười vừa xen lời nói:

-Tiết lão ngũ, cố nhân đã dạy: “có công mài sắt, có ngày nên kim”. Trời xanh đã không phụ lòng của lão ngũ, vợ chồng Thúc Độ không những chưa chết, mà bây giờ lại tái xuất giang hồ đấy.

Triệu Khôi nghe thấy Long Sinh nói như vậy, hai mắt liền sáng ngời và nói tiếp:

-Nếu vợ chồng Thúc Độ tái xuất giang hồ, thì Tiết Triệu Khôi sẽ được toại nguyện ở trong Thiên Nam đại hội tại Ly Hồn cốc núi Dã Nhân.

Long Sinh giật mình kinh hãi vội hỏi:

-Tiết lão ngũ cũng muốn dự Thiên Nam đại hội đấy à?

Triệu Khôi gật đầu đáp:

-Cách đây không lâu, Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương ngẫu nhiên tới đây mời đệ với Bách Hoa công chúa Giáp Cốc Diệu ở dưới Thiên Nam đại hội dự minh ước của anh em chúng để cho đủ số Cửu Sát đệ đã nhận lời làm một người trong nhóm người chủ trì Thiên Nam đại hội rồi.

Long Sinh cau mày lại đỡ lời:

-Sao Tiết lão ngũ lại hồ đồ đến thế, Hoàn Vũ Cửu Sát toàn là những kẻ cực hung cực ác... Không đợi chờ Long Sinh nói dứt, Triệu Khôi đã lắc đầu biện bạch:

-Phạm huynh, đệ không hồ đồ đâu, sở dĩ đệ nhận lời chúng là đoán chắc nếu vợ chồng Thúc Độ chưa chết, thì thế nào cũng tham dự đại hội, nhờ đó mà đệ mới có dịp may trả thù. Nếu Phạm huynh có thù với nhóm Cửu Sát, thì lão ngũ này xin làm nội ứng giúp huynh đấu với bọn chúng một phen.

Long Sinh nghe nói mới hơi an ủi, liền chỉ tay vào tóc đỏ của Triệu Khôi, mỉm cười hỏi:

-Sao đầu tóc của đệ lại biến thành đỏ như thế này?

Triệu Khôi nhìn xuống hai chân tàn phế của mình, rầu rĩ gượng cười rồi thủng thẳng đáp:

-Phạm huynh, không những Triệu Khôi là người tàn phế mà đối tượng của đệ định trả thù lại có tiếng là vô địch, cho nên đệ mới phải nghĩ ra hai môn sát thủ đặc biệt để luyện tập.

Long Sinh kêu “ồ” lên một tiếng vừa cười vừa nói tiếp:

-Mở thực không ngờ mớ tóc đỏ này của lão ngũ lại là một môn lợi khí phục thù khổ tâm tu luyện mới nên.

Triệu Khôi lại thở dài lắc đầu, rồi từ đầu y bay ra ba sợi tóc đỏ, ba sợi tóc ấy như ba mũi tên bay ra ngoài xa hơn ba trượng, đánh rớt luôn ba tàu lá ở trên một cây cổ thụ nơi đó.

Lá cây vừa rời khỏi cành vẫn xanh như thường, nhưng khi vừa rơi xuống đất thì bỗng biến thành vàng úa.

Hiện tượng đó tỏ rõ Triệu Khôi không những có thể tùy theo ý muốn phi tóc ra đả thương người, mà tóc của y sở dĩ dễ dàng như vậy là do nhuộm một thứ thuốc độc kỳ lạ mà ra.

Long Sinh gật đầu cười và hỏi tiếp:

-Quả thực lão ngũ đã tốn rất nhiều công phu và khổ công tu luyện cái trò dùng tóc để đả thương người như thế này cũng kỳ lạ lắm. Về mặt oai lực thì tóc của lão ngũ cũng không kém gì Huyết ảnh Thần Trâm của Sở Lục Châu.

Triệu Khôi lại mỉm cười nói tiếp -Lúc mới gặp tiểu đệ Phạm huynh có vẻ kinh ngạc lắm, tất nhiên là huynh tới đây không phải là định tìm tiểu đệ rồi, vậy tại sao huynh lại cam tâm mạo hiểm, tìm đến Bách Hoa đàm ở Ngũ Độc cốc này như thế?

Long Sinh mỉm cười đáp:

-Tuy mới tới đây không phải vì lão ngũ nhưng cũng vì con Kim Câu Khiết Vương của lão ngũ đã làm khổ tâm nuôi nấng dạy bảo bấy lâu nay.

Trong lòng kinh ngạc, Triệu Khôi ngơ ngác hỏi:

-Con Kim Câu Khiết Vương hung độc vô cùng, trừ phi phải biết cách khắc chế nó, và phải biết rõ tính nết của nó, thì mới có thể vận dụng. Bằng không chỉ e... Không đợi chờ Triệu Khôi nói dứt lời Long Sinh đã lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Tiết lão ngũ khỏi cần phải lo âu như thế vội, miễn có định lấy con Kim Câu Khiết Vương của lão ngũ đâu, miễn chỉ muốn lấy một chút nọc độc của nó với một tàu lá của cây cỏ lá xạch cành đổ đầy thôi.

Triệu Khôi thất cười hỏi lại:

-Nếu Phạm huynh chỉ lấy nọc độc của con bò cạp với tàu lá của cây cỏ ấy, thì sẵn sàng lắm, tiểu đệ xin tặng huynh ngay. Nhưng không hiểu huynh muốn lấy hai thứ ấy dùng làm gì?

Long Sinh bèn kể chuyện Mộ Dung Băng bị Thúc Độ dùng thủ đoạn “Điên Đảo Âm Dương Triệt Mạch” điểm vào yếu huyệt cam, sau lại bị Lưu Vân Tiên tử chưởng môn phái Điểm Thương ra tay giải cứu bừa, nên khiến cho Mộ Dung Băng bị thương nặng thêm, vì thế nàng bị câm hẳn, khó mà cứu chữa lại được kể cho Triệu Khôi nghe.

Nói xong, ông ta còn mỉm cười nói tiếp:

-Mỗ đã đọc một cuốn quái thư, tên là Kỳ bệnh Kỳ y nên mới biết cổ họng của Mộ Dung Băng hiện thời đã kết một tấm màng có lẽ lúc này chính Thúc Độ đích thân ra tay, cũng khó mà chữa nổi cho nàng ta được. Vậy chỉ có một cách là dùng lá cây Lục Diệp Hồng Tính Thảo bọc lấy nọc độc của con Kim Câu Độc Khiết rồi bảo Mộ Dung cô nương nuốt xuống cổ. Nhưng chỉ nuốt tới cuống họng thôi chứ đừng nuốt xuống bụng rồi do mỗ ngênh tỵ công lực cách thể ra tay như vậy mới có thể phá nổi cái màng ở chỗ cuống họng của cô ta.

Triệu Khôi nghe tới đó vỗ tay vừa cười vừa đỡ lời:

-Cách này hay thực, nọc độc của con Khiết Vương mà dùng lá Lục Diệp Hồng Tính Thảo bọc lại như vậy sức giết người đã mất hẳn, lại thêm thần công tuyệt thế của Phạm huynh giúp vào, thì thế nào cũng chữa khỏi cho Mộ Dung cô nương, giọng nói của cô ta cũng sẽ được khôi phục như thường ngay.

Long Sinh chìa tay ra vừa cười vừa nói tiếp:

-Tiết lão ngũ không nên chỉ tán thành suông mỗ như thế, mà phải tặng cho mỗ hai vật đó thì mỗ mới có thể cứu chữa Mộ Dung cô nương được.

Triệu Khôi vừa cười vừa gật đầu đáp:

-Phần vì Phạm huynh là bạn cũ lâu năm của đệ phần thứ hai Mộ Dung cô nương bị Dương Thúc Độ ám hại, tức là cùng chung một kẻ thù với đệ, cho nên Tiết Triệu Khôi này không những tặng nàng nọc độc của con bò cạp với cái lá Lục Diệp Hồng Tính Thảo mà lại còn muốn biếu thêm cô ta một bảo vật nữa.

Long Sinh cười giọng quái dị và đỡ lời:

-Bây giờ Tiết lão ngô đã là giáo chủ của một giáo phái, nên tính nết cũng đường hoàng hơn trước nhiều. Nhưng lão phải biết Mộ Dung cô nương là một bông hoa kỳ lạ hãn thế, có thể ngạo thị vô lâm và lại có liên can rất mật thiết với mỡ, mà nếu tặng vật thật quý chứ vật thường thì đừng có cho cô ta.

Triệu Khôi nghe nói mỉm cười, thò tay vào túi lấy một con bò cạp bằng ngọc xanh biếc dài chừng nửa thước ra cho Long Sinh mà hỏi rằng:

-Phạm huynh thử xem con bò cạp bằng ngọc này có được không?

Long Sinh thất cười đáp:

-Thực là Bái Khiết giáo chủ danh bất hư truyền, sao ngoài con độc khiết hãn thế đang nuôi ra, lão ngô lấy ở đâu ra được con Ngọc Khiết Tử này thế?

Nói xong, ông ta đỡ lấy con bò cạp ngọc ấy xem xét hồi lâu.

Triệu Khôi mỉm cười đáp:

-Con Thuý Lục Ngọc Khiết này là sau khi đệ vào ở Ngũ Độc Cốc ngẫu nhiên đánh vỡ một tảng đá lớn, rồi phát hiện nó ở trong tảng đá ấy, nên bản thân của nó ngoài chất ngọc quý báu ra, lại còn có diệu dụng khác nữa. Tiếc thay Triệu Khôi tôi là người kiến thức ít ỏi không hay biết gì, nhưng tặng nó cho Mộ Dung cô nương để làm một trò chơi cũng có thể được.

Long Sinh cầm lấy con bò cạp bằng ngọc xanh lên xem thấy nó là một thứ ngọc vừa trong vừa ám áp và khắp mình mẩy nó lại có những phù hiệu kỳ quái, hình như những văn tự cổ, mới biết lời nói của Triệu Khôi không sai, quả thực nó còn có diệu dụng khác. Nhưng văn tự ở trên người con bò cạp ấy không phải là chữ Triện của Hán văn và cũng không phải là chữ Phạn của người Tây Tạng, Long Sinh xưa nay văn tự phụ là người học rộng tài cao và đã đọc nhiều sách rồi, mà cũng trở mắt lác đầu, chịu không sao biết rõ được.

Triệu Khôi thấy Long Sinh không hiểu rõ những chữ trên người con bò cạp ngọc liền mỉm cười hỏi:

-Phạm huynh cả văn lẫn võ đều cao minh hơn đệ trăm phần chẳng hay huynh có hiểu biết được ý nghĩa của những văn tự kỳ dị ấy không?

Long Sinh lắc đầu đáp:

-Tiết lão ngô không nên khách sáo như vậy, mỡ với lão ngô cũng như nhau, có mắt mà như mù, không sao biết rõ những chữ đó nói gì. Nhưng con bò cạp ngọc này quả không phải là vật thường tục, mỡ xin đại diện Mộ Dung cô nương cảm ơn lão ngô trước.

Nói xong ông ta bỏ ngay con bò cạp ngọc vào túi, nhưng lại chợt nghĩ tới một việc liên ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Tiết lão ngô đã nhận lời Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương gia nhập minh ước của Hoàn Vũ Cửu Sát, thế sao không đi Ly Hồn cốc ngay? Lão ngô nên biết ngày hội kỳ của Thiên Nam đại hội sắp tới nơi rồi.

Triệu Khôi gơ tay lên gãi mái tóc đỏ mặt lộ vẻ rầu rĩ cau mày lại gượng cười đáp:

-Tiểu đệ tự biết ngày hội kỳ của Thiên Nam đại hội đã sắp tới nhưng đi Ly Hồn cốc hay không đệ vẫn chưa quyết định hẳn.

Thấy đạo sĩ nói như vậy, Long Sinh thắc mắc không hiểu vội hỏi tiếp:

-Tiết lão ngô đã định đi tới đó để gặp vợ chồng Thúc Độ, trả mối thù năm xưa.

Sao bây giờ lại bỗng dưng có ý định không muốn đi như thế?

Triệu Khôi vẽ mặt rầu rĩ, cúi đầu xuống thùng thẳng đáp:

đệ có chút hãi sợ.

Long Sinh gơ tay vỗ vai Triệu Khôi cười ha hả nói tiếp:

-Tiết lão ngô đừng có hãi sợ gì hết. Vợ chồng Âm Dương Song Ma tiếng hung ác tuy lớn, võ học tuy cao siêu thực, nhưng Phạm Long Sinh này thế nào cũng... Triệu Khôi vội xua tay và đỡ lời:

-Phạm huynh hiểu nhầm rồi, đệ không phải sợ vợ chồng Thúc Độ với Lục Châu đâu.

Long Sinh càng ngạc nhiên thêm nhìn Triệu Khôi hỏi tiếp:

-Tiết lão ngũ không sợ vợ chồng Song Ma thì sợ ai? Theo sự nhận xét của mỗ thì trên võ lâm có lẽ chưa ai hung ác bằng vợ chồng chúng cả.

Triệu Khôi giơ tay chỉ lên phía trên, vẻ mặt nghiêm nghị đáp:

đệ chỉ sợ trời xanh oai linh hiển hách kia thôi.

Kêu “ủa” một tiếng, Long Sinh cau mày lại hỏi tiếp:

-Tiết lão ngũ muốn trả mối thù chặt cụt hai chân như thế, không phải là việc ác độc gì cả. Vợ chồng Âm Dương Song Ma là những kẻ mang đầy tội ác, giở giết chúng mới là thuận lòng trời, như vậy lão ngũ còn sợ gì ông trời như thế?

Triệu Khôi lắc đầu thở dài mặt lộ vẻ hổ thẹn, rồi khẽ đáp:

-Phạm huynh chưa biết đấy thôi, đệ nuôi những con độc vật này, cứ phải dùng thịt và máu của những người sống để dinh dưỡng chúng, bấy nhiêu năm nay đệ đã gây ra không biết bao nhiêu là tội nghiệp. Huống hồ năm xưa lúc mới nuôi chúng, đệ đã nhỏ huyết thề độc trước trời đất rồi! -Lão ngũ đã thề những gì?

đệ đã thề không tái xuất Ngũ Độc cốc, hễ ra khỏi sơn cốc này là sẽ bị tan nạn thảm khốc.

Long Sinh nghe Triệu Khôi nói xong chỉ cau mày lại chứ không khuyên đi núi Dã Nhân kiếm Âm Dương Song Ma để trả thù tuyệt hận nữa.

Triệu Khôi trợn to đôi mắt lên, đôi ngươi sáng như hai ngọn đèn cười như điên như khùng nói tiếp:

-Phạm huynh, trước khi gặp huynh, tiểu đệ hãy còn do dự không biết có nên đi dự đại hội Thiên Nam hay không. Nhưng bây giờ tiểu đệ đã quyết định rồi.

Đưa mắt nhìn y, Long Sinh mỉm cười hỏi:

-Tiết lão ngũ đã quyết định chưa? Có đi hay không?

Triệu Khôi cười như điên như khùng lớn tiếng đáp:

-Vất vả ba mươi năm trời ăn lông ở lỗ như thế này để làm gì? Tất nhiên Triệu Khôi phải đi dự Thiên Nam đại hội, để giết chết vợ chồng Song Ma trả thù tiết hận chứ.

Long Sinh lại hỏi:

-Thế lão ngũ không sợ phạm lời thề bị trừng phạt hay sao?

Triệu Khôi có vẻ hổ thẹn khẽ đáp:

-Bấy nhiêu năm nay tuy đệ ẩn núp ở trong cốc này, nhưng tự biết đã gây nên rất nhiều tội nghiệp. Cho nên đệ không sợ trời bổng phạt mình, chỉ sợ sau khi bị trời phạt, không sao trả thù được Thúc Độ với Lục Châu thì dù có chết ở dưới chín suối cũng không sao nhắm mắt được.

Mấp máy môi, Long Sinh đang định lên tiếng nói tiếp thì Triệu Khôi đã gượng cười đỡ lời:

-Nay đã được gặp Phạm huynh, thì tất nhiên đệ phải quyết định cam tâm phạm lời thề mà ra khỏi sơn cốc. Nếu oai trời hiển hách mà báo ứng ngay tức thì, thì xin Phạm huynh thay mặt đệ, hoàn thành cuộc báo thù tuyệt hận ấy.

Long Sinh gật đầu đáp:

-Lão ngũ cứ yên tâm, nếu tất cả đúng như lời lão ngũ vừa nói thì Long Sinh thề phải diệt được Âm Dương Song Ma để lão ngũ ở dưới chín suối được an tâm.

Triệu Khôi trợn ngược đôi lông mày lên, cười ha hả nói tiếp:

-Phạm huynh đã hứa như vậy, Tiết Triệu Khôi tôi không còn lo âu gì nữa! Nói xong y hướng vào trong hang động lớn tiếng kêu gọi:

-Thiên Lô con lấy hai tàu lá Lục Diệp Hồng Tính Thảo và một viên Khiết Vương Độc Đơn ra cho sư phụ.

Thiên Lô đạo nhân vâng lời liền đem hai vật đó đưa ra cho Triệu Khôi ngay.

Triệu Khôi lấy độc đơn với hai tàu lá cỏ, rồi nói với Thiên Lô đạo nhân rằng:

-Thiên Lô đồ nhi, mau đi bảo Thiên Phong, Thiên Vân hay là sư phụ đã quyết tâm ra khỏi sơn cốc, mấy sư huynh đệ phải chuẩn bị hết thảy đến cuối giờ Thân đầu giờ Dậu, sẽ phá thùng vách núi ở sau hang động.

Thiên Lô đạo nhân nghe nói hớn hở vô cùng, vâng lời rút lui ngay.

Triệu Khôi đưa viên Khiết Vương độc to bằng trái ngô đồng màu xanh biếc với một tàu lá Lục Diệp Hồng Tính Thảo cho Phạm Long Sinh rồi y lại móc túi lấy cái hộp vàng đựng con Kim Câu Khiết Vương ra và từ từ mở nắp hộp lên.

Long Sinh đưa mắt nhìn trộm, thấy con Kim Câu Khiết Vương vừa rồi dũng mãnh hung ác khôn tả, mà bây giờ như là chết cứng nằm yên ở trong hộp không cử động gì hết.

Triệu Khôi mở nắp hộp ra xong, liền phủ tàu lá xanh cuống đỏ úp lên người con bò cạp chúa kia.

Vì đã được trông thấy động tác ấy rồi, Long Sinh liền thất thanh hỏi:

-Tiết lão ngũ làm như thế để làm gì? Phủ tàu lá lên mình nó như vậy, có phải muốn nó lại nổi hung tác oai tác quái như hồi nãy phải không?

Đậy nắp hộp lại, cái cái móc vàng bên ngoài hắc hoi. Triệu Khôi gật đầu, vừa cười vừa đáp:

-Phạm huynh nói không sai, sau khi phủ tàu lá đỏ lên mình nó rồi, chỉ một lát nữa là Kim Câu Khiết Vương sẽ nổi hung oai lên và phải cho nó hút no máu và tinh lữ của người thì nó mới lại say sưa ngủ kỹ. Nhưng trước khi chưa mở nắp hộp này ra, thì không bao giờ nó giở được oai phong ra cả.

Nói xong, y cung kính đưa cái hộp vàng ấy cho Long Sinh ngay.

43. Đạo Trời Lớn Rộng Chở Nền Làm Bậc

Tuy Long Sinh biết Kim Câu Khiết Vương rất hung ác độc địa, trong lòng hơi kinh hoảng nhưng vẫn không lộ sợ hãi, liền hớn hở hỏi:

-Tiết lão ngũ đưa hộp vàng trong đựng Kim Câu Khiết Vương này cho mõ làm gì?

Triệu Khôi lộ vẻ râu rĩ gượng cười đáp:

-Nếu Tiết Triệu Khôi tôi phá vách hang động ra khỏi sơn cốc này mà bị trời phạt ngay tức thì, thì xin Phạm huynh đem cái hộp vàng này đi Ly Hồn cốc, ở ngay trong Thiên Nam đại hội trao hộp cho Dương Thúc Độ, bảo là vật của Tiết lão ngũ năm xưa đã bị y chặt gãy hai chân tặng cho đấy, hỏi y có dám mở nắp hộp ra xem không?

Long Sinh hớn hở cười và nói tiếp:

-Lão ngũ thông minh thật, kế này quả thực là diệu sách. Trong Thiên Nam đại hội thể nào cũng có rất nhiều quần hùng, trước mặt đông đảo như thế, Dương Thúc Độ tự thị thần công của mình hơn người, tất nhiên y không chịu lép vế, thể nào cũng phải mở ra xem ngay.

Triệu Khôi lại móc lấy ba viên thuốc màu tía ra đưa cho Long Sinh và nói tiếp:

-Quý hồ giết chết xong vợ chồng Thúc Độ, Phạm huynh không nên để con Kim Câu Khiết Vương còn sống trên nhân gian này làm hại người nữa. Nếu để nó còn sống hậu họa sẽ vô cùng tai hại, ba viên thuốc này là thứ thuốc chuyên môn khắc chế nó, Phạm huynh cứ việc búng liên tiếp vào mình nó, hễ có một viên bắn trúng là đủ công hiệu rồi.

Long Sinh rất cẩn thận bỏ cái hộp và ba viên thuốc vào túi, rồi mỉm cười hỏi lại:

-Lão ngũ, chỉ vì con Khiết Vương quá ác độc cho nên mõ cần phải hỏi thêm lão ngũ một vấn đề nữa.

Triệu Khôi vừa cười vừa hỏi lại:

-Phạm huynh định hỏi việc gì thế?

Long Sinh cau mày lại đáp:

-Vừa rồi mõ trông thấy con Khiết Vương nổi oai, chỉ nhảy xổ tới người có phủ khăn mặt đỏ mà tấn công thôi, nên lệnh đồ Thiên Vũ mới bị chết oan.

Triệu Khôi gật đầu đáp:

-Phạm huynh nhận xét rất đúng. Bái Khiết giáo chúng tôi xưa nay cứ phủ khăn đỏ vào mặt người được dùng để làm tế vật cho Khiết Vương, nên nó đã quen đi rồi.

Long Sinh gượng cười hỏi tiếp:

-Như vậy có phải là khó khăn lắm ru. Vì nếu ở trong ThiênNam đại hội mõ muốn úp chụp khăn đỏ vào đầu và mặt của vợ chồng Thúc Độ có phải là chuyện dễ đâu?

Triệu Khôi đáp:

-Phạm huynh cẩn thận thật, nhưng vì mối thù bị chặt chân. Triệu Khôi tôi tính toán lâu rồi, đối với vấn đề này tôi cũng đã có chuẩn bị sẵn.

Long Sinh cười giọng khảnh khách hỏi tiếp:

-Lão ngô hãy nói cho mõ nghe, lão ngô đã chuẩn bị như thế nào?

Triệu Khôi lấy một cái lọ ngọc nho nhỏ ra trong ấy có đựng một thứ thuốc bột màu trắng đưa vào mũi không thấy có mùi gì hết. Y hớn hử cười và nói:

-Thứ thuốc bột này, ngửi không thấy mùi gì cả, nhưng đối với con Khiết Vương thì lại là một thứ thuốc quuyền rũ nó.

Long Sinh mới vỡ nhê nói tiếp:

-Thế ra chỉ cần bôi một ít thuốc bột này vào người vợ chồng Thúc Độ, con Khiết Vương ra khỏi hộp là sẽ tấn công vợ chồng chúng ngay ư?

Triệu Khôi gật đầu đáp:

-Phạm huynh đoán đúng đấy. Nhưng cần phải chú ý đến một điểm này, nếu huynh bôi thuốc này vào tay trước rồi mới xoa vào người vợ chồng Thúc Độ, thì trước khi vợ chồng y mở hộp này ra xem, huynh phải rửa tay sạch sẽ đấy.

Long Sinh gật đầu cầm lấy lọ thuốc bằng ngọc ấy bỏ vào trong túi thỏ dài nói tiếp:

-Lão ngô, mõ chỉ mong những lời của lão ngô này là thừa thôi, và lão sẽ tự tay trả thù được vợ chồng Song Ma.

Triệu Khôi cảm khái vô cùng, gật đầu thỏ dài và đỡ lời:

-Chính tay báo thù đó là nguyện vọng lớn nhất của đệ, nhưng đệ sợ oai nghiêm của trời xanh lắm. Bấy nhiêu năm nay... nuôi những con độc vật này quả thực đệ đã giết hại khá nhiều người rồi.

Long Sinh vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Những người mà lão ngô đã giết hại đó là người Hán hay là người Mèo? Là người tốt hay là kẻ gian giảo ác độc!?

Mặt lộ vẻ bẽn lẽn Triệu Khôi gượng cười:

-Người Hán hay người Mèo đều có hết người tốt hay người xấu đệ cũng không sao phân biệt được, cứ biết đã có ngót trăm tính mạng bị chết dưới KimCầu của con Khiết Vương và nọc độc của con trùng độc kia rồi.

Long Sinh biết những nghiệp trái ấy là một gánh vác rất nặng nề, không sao trút khỏi được và ông ta cũng không có lời gì để an ủi gã, nên vội nói lảng sang chuyện khác, chỉ xuống Bách Hoa đầm mà hỏi Triệu Khôi rằng:

-Lão ngũ những thiếu nữ người Mèo trần truồng dưới Bách Hoa đầm kia có phải là thủ hạ của Bách Hoa công chúa đấy không?

Triệu Khôi gật đầu đáp:

-Bách Hoa công chúa ấy tên là Giáp Cốc Diệu, công lực rất cao siêu. Nàng ta với đệ cùng được mời tham dự vào nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát. Nàng đã đi Ly Hồn cốc rồi.

Vì biết Triệu Khôi đã dẫn Thiên Phong, Thiên Vân, Thiên Lôi ba người đồ đệ chuẩn bị sẵn sàng, định đến cuối giờ Thân, đầu giờ Dậu là phá tan vách núi, ra khỏi sơn cốc này. Bây giờ mới là đầu giờ Thân, hãy còn nhiều thì giờ nên ông ta mỉm cười hỏi tiếp:

-Lão ngũ, Bách Hoa công chúa là người như thế nào? Có cảm tình mật thiết gì với lão ngũ không?

Triệu Khôi cau mày đáp:

-Giáp Cốc Diệu sở trường các thứ tiếng động rất huyền diệu, và thiện dùng các thứ ám khí chưởng độc, là người tuy không có tội ác gì mấy, nhưng tính rất thâm độc, nên trên Bách Hoa đầm xương người chồng chất như núi, thì đủ thấy nàng ta đã gây nên dâm nghiệp không ít.

Long Sinh lại hỏi tiếp:

-Bách Hoa công chúa là người cực dâm như vậy, chẳng hay lão ngũ đã có gì với y thị chưa?

Mặt hơi đỏ, Triệu Khôi cả cười đáp:

-Cổ nhân đã dạy: “Thỏ không ăn cỏ bên cạnh ổ” Giáp Cốc Diệu với đệ, kẻ tàn phế này, chỉ là tình láng giềng với nhau và là bạn thông thường thôi, riêng có mấy thiếu nữ Mèo, thủ hạ của nàng ta, thì thỉnh thoảng cũng có sự rắc rối với mấy đứa đệ tử mất dạy của tiểu đệ.

Nói tới đó, y bỗng nhìn Long Sinh mỉm cười hỏi:

-Phạm huynh dò hỏi Bách Hoa công chúa cận kề như vậy làm gì?

Long Sinh cười giọng quái dị đáp:

-Giáp Cốc Diệu đã nhập bọn với Hoàn Vũ Cửu Sát thì thể nào mỗi cũng gặp y thị ở trong Thiên Nam đại hội. Sở dĩ mỗi hỏi cận kề như vậy nhờ phải đấu với y thị thì mới biết nên ra tay như thế nào.

Triệu Khôi thở dài một tiếng rồi lắc đầu đáp:

-Phạm huynh khỏi cần phải nể nang gì hết. Diệt ác thì phải diệt cho tận. Tiếc Triệu Khôi tôi với Bách Hoa công chúa Giáp Cốc Diệu đều là yêu tà cả, tội đáng chết lắm rồi không thể nào tha thứ được.

Long Sinh vừa cười vừa đỡ lời:

-Lão ngũ không nên nản chí như vậy. Mỗi nhận thấy lão ngũ hãy còn có lương tâm chứ không như những kẻ cùng hung cực ác. May ra... Triệu Khôi lắc đầu, nói tiếp:

-Phạm huynh chỉ thấy đệ bỗng gặp cổ nhân mà có chút lương tâm phát hiện như thế này, chứ chưa trông thấy đệ ngày thường sai bảo độc vật hành hung, gây tội ác như thế nào. Đệ tự biết quả báo sắp đến, đại hạn không sao tránh thoát được. Lát nữa vách núi mở rộng, có lẽ chính là lúc kết quả trở về nguồn gốc của đệ đấy.

Long Sinh nhìn kỹ sắc mặt của Triệu Khôi quả thấy có hắc ám nhưng vẫn khuyên:

-Lão ngũ, nếu nhận thấy triệu chứng không may thì hôm nay đừng nên phá vách núi vội, hãy đợi chờ... Triệu Khôi xua tay đáp:

-Phạm huynh không biết đấy thôi. Tiểu đệ một mình ở trong u cốc này, lúc nhàn rồi vẫn lấy thuật số ra tiêu khiển nghiền cứu lâu nên mới thấy hơi hiệu nghiệm.

Theo sự ước đoán của đệ, chỉ có ngày hôm nay cuối giờ Thân đầu giờ Thìn phá vách núi ra khỏi sơn cốc này thì mới còn hy vọng thoát chết, còn những ngày giờ khác, theo các quẻ lại dạy rằng rất nguy hiểm, không có gì giải cứu được hết.

Thấy Triệu Khôi nói đã bói toán kỹ lưỡng Long Sinh cũng không tiện khuyên bảo nữa, liền mỉm cười hỏi:

-Nếu lão ngũ đã bói toán như vậy rồi, thì Phạm mỗ xin đảm nhận trách nhiệm hộ vệ lão ngũ ra khỏi sơn cốc, để coi xem thiên tai gì giáng xuống không?

đa tạ tấm thịnh tình củaPhạm huynh. Nhưng kỳ tai của trời phạt trừ khi không tới chứ nếu tới thì sức người không sao cứu vãn nổi. Xin huynh đừng có bảo vệ đệ ra khỏi sơn cốc, mạo hiểm để mang vạ lây.

Long Sinh nghe nói giả bộ giận dữ mắng chửi luôn:

-Lão ngũ hơi bậy thực, chúng ta là bạn với nhau bấy nhiêu năm.

Triệu Khôi vừa cười vừa đỡ lời:

-Phạm huynh không nên tức giận như thế, nếu huynh để cho đệ ra khỏi sơn cốc này một mình sẽ có lợi ích rất nhiều cho đệ. Dù bị trời đánh đi chăng nữa, huynh vẫn có thể nhặt xác cho đệ, và xây cho đệ một ngôi mộ đề:“Bái Khiết Giáo Chủ XíchPhát Chân Nhân chi mộ”.

Cười giọng quái dị, Long Sinh la lớn:

-Tiết lão ngũ, xưa nay Long Sinh mỗ nói là phải làm cho kỳ được mới thôi. Nếu lão ngũ không để ta hộ tống ra khỏi sơn cốc này, thì đây mỗ trả lại lá cây, viên thuốc, Khiết Vương và thuốc bột cho lão ngũ ngay.

Bất đắc dĩ Triệu Khôi phải gật đầu đáp:

-Phạm huynh là người cao nghĩa như vậy. Triệu Khôi tôi đành phải cung kính lãnh thịnh tình ấy. Nhưng huynh cần cất kỹ cái hộp đựng con Khiết Vương vào trong người trước đã.

Không hiểu Triệu Khôi dặn mình như thế làm gì, nhưng Long Sinh vẫn phải nghe lời, bỏ cái hộp ấy vào túi áo trong ngay.

Triệu Khôi thấy LongSinh cất kỹ cái hộp ấy rồi, liền ngừng đầu nhìn trời, rồi gượng cười nói tiếp:

-Sắp đến giờ rồi hãy thử thách xem số mệnh của tiểu đệ ra sao?

Nói xong y liền rút lên mấy tiếng thực dài, thì con rết màu tía, con nhện màu đen, con mối màu đỏ, con cóc màu xám với chín con bò cạp độc đã lần lượt từ trong hang động bò ra.Thiên Phong đạo nhân các người chỉ huy điều động những con vật ấy tụ tập ở giữa sân đá.

Long Sinh ngạc nhiên hỏi:

-Lão ngũ định đưa các con quái vật đi Ly Hồn cốc để dự Thiên Nam đại hội phải không?

Triệu Khôi gượng cười đáp:

-Những con độc vật này là võ khí của đệ, nếu không có chúng, chả lẽ bảo đệ chỉ dùng bộ tóc này đấu với Âm Dương Song Ma hay sao?Huống hồ chúng đi theo bên cạnh thì còn có đệ kìm chế chúng, nếu xa cách đệ không ai đủ sức chỉ huy nổi chúng sẽ làm nguy hại lây không biết bao nhiêu tội nghiệp tây trời.

Long Sinh nghe thấy Triệu Khôi nói như vậy gật đầu lia lịa và đỡ lời:

-Lão ngũ nói rất phải, mỗ tán thành lão ngũ đem chúng đi Ly Hồn cốc.

Triệu Khôi khê gơ tay lên vẫy một cái, con mối màu đỏ như máu đã từ từ bò đến trước mặt.

Long Sinh thấy thế thất cười nói tiếp:

-Lão ngũ cũng thông minh đấy, biết lợi dụng con mối màu đỏ này làm vật cho mình cưới, nhưng đại đội nhân mã này cùng tới Ly Hồn cốc, liệu có làm cho bọn Hoàn Vũ Cửu Sát mất hồn mất vía và quấy nhiễu Thiên Nam đại hội không?

Triệu Khôi khê nhún vai một cái, đã phi thân lên trên lưng con mối và mỉm cười hỏi Phạm Long Sinh rằng:

-Phạm huynh có muốn cưới thử con mối này không?

Long Sinh xua tay đáp:

-Mỗ làm gì tốt phước được như thế, mỗ chỉ có đi sau đại giáo chủ để hộ vệ là được rồi.

Triệu Khôi cũng không khách sáo nữa, vẫy tay một cái ra hiệu cho ba tên đồ đệ dẫn mười ba con độc vật từ từ tiến thẳng vào trong hang động ở nơi chính giữa.

Long Sinh đi cạnh Triệu Khôi để bảo vệ, mỉm cười nói rằng:

-Tiết lão ngũ, chả lẽ hang động này rất sâu, mà chỉ cách bên ngoài sơn cốc có một lớp vách đá chẳng?

Triệu Khôi gật đầu đáp:

-Vâng, chỉ cách có một lớp vách đá thôi nhưng cứng rắn lắm, tuy vậy đệ đã có cách phá nổi. Và đệ cảm thấy cách phá núi mà ra cũng không khó khăn chút nào.

Long Sinh hớn hờ hỏi:

-Cách gì mà phá núi một cách thần diệu như thế?Chả lẽ trong ba mươi năm cách biệt lão ngũ đã luyện thành Ngũ Đinh Thần Chưởng rồi chăng?

Triệu Khôi lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Ngũ Đinh ThầnChưởng là một môn thần công rất cao của nội công, tiểu đệ làm gì có tài ba ấy. Nhưng cách phá núi của tiểu đệ lại giản dị hơn Ngũ Đinh Thần Chưởng nhiều, tiểu đệ chẳng cần phải tốn chút hơi sức nào hết.

Lúc này Long Sinh mới vỡ lẽ, chỉ vào những con bò cạp và rết độc mà nói tiếp:

-Có phải lão ngũ định lợi dụng bản năng trời phú cho chúng đẩy không?

Triệu Khôi gật đầu mỉm cười đáp:

-Trong bọn chúng có hai tên Khai Sơn Tiên Phong, một tên là Khai Sơn Tráng Sĩ, lát nữa Phạm huynh xem sẽ cảm thấy lý thú lắm.

Long Sinh nghe nói liền nghĩ bụng:

“Hiện giờ y có tất cả năm thứ độc vật:mối, rết, nhện, cóc và bò cạp, vậy không biết loại nào có tài khai sơn?Con nào là Khai Sơn Tiên Phong?Con nào là Khai Sơn Tráng Sĩ?” Trong lúc hai người chuyện trò đã đi tới chỗ cuối hang liền thấy một vách đá rất dày ngăn cản lối đi. Long Sinh mỉm cười hỏi:

Tiết lão ngũ bây giờ đã sắp hết giờ Thân rồi lão ngũ truyền lệnh cho Tiên Phong và Tráng Sĩ phá vách đá đi, để mỗ được sáng mắt một phen.

Triệu Khôi gật đầu, liền giơ tay ra hiệu cho Thiên Vân đạo nhân.

Thiên Vân đạo nhân cung kính vâng lời vội giơ cái quạt nhỏ màu tía lên, chỉ vào vách đá một cái.

Con rết màu tía thấy vậy, vội bò quanh quẩn một hồi liền hoá thành một đạo tử quang bay thẳng lên trên không.

Long Sinh thấy thế kinh ngạc hết sức, biết con rết này là một trong hai Tiên Phong Khai Sơn đây. Ông ta liền nghĩ bụng:

”Chả lẽ con rết này có tài xuyên qua núi như Xuyên Sơn Giác (con tê tê) chẳng?

Con rết bay lên trên vách nhưng không chui vào đá mà lại chỉ dùng chân cào hoài như là bò rất nhanh ở trên đó vậy, lát sau chỗ vách đá bị con rết bò qua, đã biến thành màu ngà ngà vàng khác hẳn những chỗ khác.

Long Sinh xem tới đó, biết chất độc của con rết đủ sức làm cho nát vách đá, cho nên Triệu Khôi mới sai nó làm tiên phong, để làm vách đá này nát ra trước.

Thiên Vân đạo nhân thấy vách đá đã biến sắc liền giơ lá cờ tía lên con rết rời ngay vách đá bay trở về chỗ cũ tức thì.

Triệu Khôi chỉ con mối mà bảo Long Sinh rằng:

-Phạm huynh, đệ nhất tiên phong là con rết màu tía, còn đệ nhị tiên phong là con mối màu đỏ này.

Nói xong, y khẽ vỗ một cái, con độc vật ấy há to mồm phả ra một vòi nước màu vàng, bắn thẳng vào chỗ vách đá đã biến sắc kia.

Vòi nước vàng ấy vừa ra khỏi miệng nó, đã như một vòi nước suối phi thẳng ra ở trên không hoá thành một đám sương mù rất đều đặn phun đúng ngay vào chỗ vách đá.

Độ một lát sau, con mối thu sương mù vàng ấy lại.

Vách đá đang là màu vàng nhạt, nay biến thành màu vàng tía.

Long Sinh mỉm cười hỏi:

-Hai vị tiên phong đã làm cho vách đá thối nát rồi, nhưng mỗ vẫn chưa đoán ra được ai là phá vách tráng sĩ?

Thiên Phong đạo nhân bỗng phẩy tay một cái, con cóc khổng lồ màu vàng xám trông như cục đất thô, đã nhảy nhót đến chỗ vách đá cách chừng sáu thước. Long Sinh thấy thế cả cười nói:

-Thì ra phá vách tráng sĩ lại là vị tướng công bụng to này, chuyên môn ăn thịt ngỗng trời bay ở trên không đấy! Ông ta vừa nói xong, thì con cóc đã phình mồm phình bụng, rồi há to cái mồm rộng hít một hơi thực mạnh. Bụng to của nó liền phồng to gấp đôi lên ngay.

Long Sinh biết con cóc muốn dùng “Ha MôKhí” để phá vỡ vách đá, nên cứ khoanh tay mỉm cười đứng xem và một mặt ngấm ngấm vận khí ra đằng trước để đề phòng những tảng đá vỡ và sắc bén bắn ngược trở lại.

Con cóc đã hút đầy hơi, và chỉ nghe thấy tiếng kêu “ộp” rất quái dị, mồm nó đã phun ra một luồng hơi mạnh vô cùng, nhằm vách đá màu vàng úa mà tấn công luôn.

Chỉ nghe thấy tiếng kêu “bùng” một tiếng thật lớn, mưa đá bay tung lên quả nhiên vách đá bị thủng một cái lỗ, trong hang động sâu như vậy đã có ánh sáng mặt trời lọt vào.

Con cóc thối hai hơi nữa, cửa hang càng lớn rộng thêm có thể vừa người ra vào rồi.

Tình hình ở ngoài vách đá trông lại kinh người thêm, vì ngoài đó mưa đang đổ xuống như thác. Trong cơn mưa lớn lại còn vắng vắng nghe thấy tiếng sấm động nữa.

Triệu Khôi trông thấy tình cảnh bên ngoài như thế, mặt đã tái mét, người run lấy bầy, liền lắc đầu thở dài nói với Long Sinh rằng:

-Phạm huynh xem kìa, phía ngoài đó mưa to và sấm sét đang chuyển động, đủ thấy oai trời lắm lắm như thế?Tiểu... đệ thể nào cũng không... tránh khỏi trận tai kiếp này.

Long Sinh cảm thấy mưa bên ngoài rất lớn nhưng tiếng sấm sét không lớn lắm nhưng vẫn không dám khuyên Triệu Khôi mạo hiểm, mà chỉ mỉm cười an ủi rằng:

-Lão ngô nếu sợ oai trời như vậy thì khỏi cần phải ra ngoài sơn cốc vội, từ từ nghiêm nghị ra lệnh cho thủ hạ đừng làm điều tai ác nữa để Phạm Long Sinh này đi kiếm Âm Dương Song Ma mà trả thù tuyệt hận cho lão ngô.

Triệu Khôi thở dài lắc đầu:

-Vách đá đã mở thì giờ đã tới, không còn lý do nào mà rụt rè không dám ra khỏi sơn cốc nữa. Là phúc hay là họa, nếu là họa. thì quyết không sao tránh được!Tiểu đệ đã quyết tâm mạo hiểm, tranh đua với trời một phen. Xin Phạm huynh nhớ kỹ hộ đệ việc đó, để đệ được toại tâm nguyện bấy nhiêu năm, dù có phải chết ở dưới chín suối cũng yên dạ! Long Sinh thấy y nói bi đát như vậy, biết đó là một triệu chứng bất thường, rõ ràng y biết không thể nào vẫn hồi lại được, nên cũng rầu rĩ theo và đáp:

-Lão ngô đã quyết tâm như vậy, thì hãy sai những con độc vật ra khỏi hang động xem thử trước.

Triệu Khôi gật đầu liền ra lệnh cho Thiên Vân đạo nhân đem con rết màu tía con nhện màu đen, ra ngoài cửa hang trước.

Bên ngoài mưa vẫn đổ xuống như thác mà vẫn có tiếng sấm ẩn hiện không khác gì hồi nãy. Triệu Khuê lại sai Thiên Phong Đạo Nhân đem con cóc khổng lồ rời khỏi hang tiếp. Tiếng sấm với cơn mưa vẫn như trước, không có vẻ gì là tai kiếp của trời sắp giáng xuống đến nơi cả.

Triệu Khuê lại sai Thiên Phong đạo nhân đem con cóc khổng lồ rời khỏi hang tiếp. Tiếng sấm với cơn mưa vẫn như trước, không có vẻ gì là tai kiếp của trời sắp giáng xuống đến nơi cả?

Triệu Khuê thấy thế mặt hơi tươi tỉnh, lại sai Thiên Lô đạo nhân dẫn chín con bọ cạp độc chui ra khỏi hang.

Lúc này mưa có vẻ lớn hơn trước nhưng tiếng sấm lại ngừng hẳn hình như trời sắp quang đăng rồi thì phải. Long Sinh thấy thế mỉm cười hỏi:

-Tiết lão ngũ cứ yên tâm xem như vậy không có chuyện xảy ra nữa đâu.

Triệu Khuê gật đầu cười liền ra lệnh cho con mối mà mình đang cưỡi dùng thân pháp rất nhanh phi ra khỏi hang động.

Ngờ đâu con mối đỏ như máu này ngày thường rất ngoan nghe lời Triệu Khuê chỉ huy nhưng lúc này nó bỗng chốc lại không phi ra ngoài, trái lại nó còn lui về phía sau hai bước.

Long Sinh thấy thế đang cau mày lại thì Triệu Khuê đã quát bảo con mối rằng:

-Mi sợ chết ư? Chúng đã ra khỏi hang động cả rồi, chẳng lẽ hai ta cứ ở trong Ngũ Độc Cốc này mãi sao?

Nói xong y vỗ mạnh vào lưng con mối để thúc giục nó đưa mình ra khỏi hang.

Con mối thấy chủ nhân nổi giận, liền kêu lên những tiếng rất quái dị vẩy đuôi một cái bốn chân nhún thực mạnh hoá thành một cái cầu vồng bay màu đỏ như máu, lưng vẫn cõng Xích Phát Chân Nhân Tiết Triệu Khuê phi thẳng ra ngoài hang động nhanh như điện chớp.

Long Sinh rất quan tâm đến người bạn quý cũng giở khinh công tuyệt thế ra đi cạnh Triệu Khuê cùng phi ra bên ngoài, để chuẩn bị nếu có biến cố gì thì sẽ hết sức ra tay cứu giúp.

Các người ra khỏi hang động, bên ngoài tình thế vẫn yên tĩnh như thường.

Nhưng hai người với con vật ra tới ngoài hang động, thì trước mắt đã có ánh vàng lấp lánh, cả sơn cốc đều sáng rực, một tiếng nổ kinh thiên động địa làm chấn động cả núi non nổi lên... Trong võ lâm đương thời ngoài Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ ra, thì phải kể đến vợ chồng Âm Dương Song Ma, Chúc Thiếu Khoan và Phạm Long Sinh bốn người là có công lực cao nhất. Không kể Thích Đạo Song Tuyệt thì bốn người này vẫn tự phụ là không có địch thủ.

Ngờ đâu phạm Long Sinh vẫn chịu không nổi sức chấn động của tiếng sấm sét ấy. Mắt vừa trông thấy ánh sáng vàng rực rỡ, tai vừa nghe thấy tiếng nổ long trời lở đất, ông ta đã mất tri giác lúc nào không hay.

Chờ tới khi long Sinh mơ mơ màng màng tỉnh dậy, thì mưa đã tạnh, tiếng sấm đã ngớt, chỉ thấy mình mảy đau nhức, tựa như bị bệnh nặng mới khỏi vậy.

Long Sinh lắc đầu thở dài một tiếng gượng bò dậy, thì mới trông thấy Tiết Triệu Khuê, Thiên Phong đạo nhân, Thiên Vân đạo nhân, Thiên Lô đạo nhân với chín con bọ cạp, con rết màu tía, con nhện màu đen, con cóc màu vàng, con mối màu đỏ vân vân, nghĩa là bốn Bái Khiết giáo đồ, mười ba con độc vật hãn thế đều bất động ở xung quanh mình chỉ cách xa mười mấy trượng.

Tuy người và vật không cử động nhưng trông vẫn còn sống, Triệu Khuê vẫn cười trên lưng con mối chơ có hai mắt nhắm nghiền thôi.

Thấy tình hình ấy, Long Sinh đâm ra nghi ngờ liền nghĩ bụng:

“Chẳng lẽ trời xanh lại oai linh như vậy chăng? Sau một tiếng sấm tất cả nhân vật và độc vật của Bái Khiết tà giáo đều bị chấn động chết hết riêng có một mình người ngoại giáo thoát được tai nạn thôi”.

Nghĩ tới đó ông ta liền đi tới trước Triệu Khuê sờ tay vào vai y. Ngờ đâu, cả Bái Khiết giáo chủ và con mối ở dưới y cũng đều hoá thành đồng bột hết.

Long Sinh ứa nước mắt thử bọn Thiên Phong đạo nhân các người với những con độc vật kia, kết quả cả người lẫn độc vật đều như thế.

Trong lúc ông ta đau lòng, đang định đào đất để chôn cất bạn cũ gọi là tận chút tình cố nhân, thì bên tai đã nghe thấy tiếng kêu “ùm ùm” ông ta vội ngừng đầu lên nhìn thấy chỗ cách mình hơn mười trượng đang có dòng thác lũ như muôn nghìn con ngựa đang chen chúc nhau chạy tới.

Long Sinh biết đây là trận mưa to hồi nãy đã gây nên nước lũ đổ mạnh vô cùng đành phải phui thân nhảy lên trên vách núi cao năm sáu trượng để tránh nước.

Nguồn nước lũ đó chảy qua chỗ nhỏ oai thế thực là kinh người, cây cối và đá đều bị nước đẩy bật rễ trôi đi ngay. Đồng thời cả xác Triệu Khuê cùng ba tên đồ đệ cùng đàn độc vật đều trôi đi sạch sành sanh cả.

Long Sinh đứng ở trên cao trông thấy vậy, vừa kinh hãi vừa rầu rĩ, liền thở dài một tiếng và nghĩ bụng:

”Thực là oai trời không thể nào đo lường được. Cổ nhân đã dạy câu:

“Thiên ác đáo đầu chung hữu báo” chỉ có sớm hay muộn thôi, quả thực không sai chút nào! Người ta chỉ lỡ một bước, là sẽ gây nên mối hận ngàn thu. Đáng tiếc Triệu Tiết Khuê là người không đến nỗi hung ác lắm, nhưng chỉ vì nuôi những con vật độc đã giết người quá nhiều, nên mới bị báo ứng và bị trời đánh chết moọt cách thảm khốc như vậy”.

Trong lúc kinh hãi thở than đó, nhưng lòng Long Sinh rất lấy làm an ủi.

Điều ông ta an ủi là, cứ xem bọn Triệu Khuê các người thì đủ chứng minh đạo trời không sai, như vậy trong trận đại chiến ở Ly Hồn Cốc, Độc Cô Sách, Mộ Dung Băng quần hiệp sẽ ra sao, Hoàn Vũ Cửu Sát bọn chúng kết quả sẽ như thế nào? Vợ chồng Âm Dương Song ma liệu có bị chết không? Chính tà hung bại hoa. phút cát hung, chắc trời xanh đã sớm định đoạt.

Phạm Long Sinh vừa nghĩ vừa thò tay vào túi lấy cái hộp vàng ra xem liệu con Kim Câu Khiết Vương có bị trời đánh không? Ngờ đâu ông ta vừa cầm cái hộp vàng chưa kịp rút ra khỏi áo, thì trên trời đã có tiếng sấm nổi lên, có ánh sáng làm loé hai mắt ông ta rồi.

Lúc này Phạm Long Sinh đã biết thiên oai như thế nào, không dám lấy cái hộp ấy ra nữa, lại bỏ cái hộp vào trong người và chấp tay cúi đầu xuống khấn thầm, đồng thời còn thề nặng nữa.

-Tôi chỉ nhận lời trao phó của Tiết Triệu Khuê lợi dụng con Kim Câu Khiết Vương này để diệt trừ vợ chồng Dương Thúc Độ với Sở Lục Châu đã gây nên nhiều tội ác thôi. Sau khi hoàn thành tâm nguyện cho bạn rồi, tôi xin giết chết con bọ cạp này ngay, quyết không để nó làm hại người đời nữa. Nếu có người thứ ba bị ngộ nạn, thì tôi cũng xin chịu trời hành phạt! Quả nhiên ông ta khấn xong, tiếng sấm cũng thưa dần và im hẳn, chớp nhoáng trên trời cũng ngừng luôn.

Chờ tới khi nước lũ đã hoàn toàn rút lui hết, mặt trăng đã mọc lên, Phạm Long Sinh vẫn còn chấp tay vái lạy, thì bỗng nghe thấy bên cạnh có người mỉm cười hỏi:

-Sao Phạm huynh lại có thái độ trang nghiêm thế này, chả lẽ thấy tiếng sấm mà đã chứng đạo quả, chán nản việc phàm trần, muốn quy y Tam Bảo, hay Tam Thanh đạo tổ rồi chăng?

Long Sinh cảm thấy trong người mát dịu và mới hay người lên tiếng đó là Dật tư, cả Tiêu Anh với Mộ Dung Băng hai mẹ con đang đứng sau nàng ta.

Thì ra Dật Tư với hai mẹ con Tiêu Anh đi ngang qua đây trông thấy Long Sinh đang đứng chấp tay vái lạy và cúi đầu nhắm mắt lại ở bên dưới nên ba người mới nhảy xuống để hỏi.

Dật Tư mỉm cười hỏi tiếp:

-Phạm huynh, tôi với Tiêu đại tỷ và Băng tiểu muội đã đi tìm kiếm khắp cả khu rừng rậm rồi, cũng không thấy Ngũ Độc Cốc và Bách Hoa đầm ở đâu cả. Chả hay Phạm huynh đã kiếm thấy chưa?

Long Sinh đưa mắt nhìn mộ Dung Băng rồi mỉm cười đáp:

-Mộ Dung cô nương tiên cốt ban san, phước duyên thực tốt có khi nào lại bị câm suốt đời. Lão phu đã kiếm thấy Ngũ Độc Cốc và Bách Hoa đầm rồi.

Tiêu Anh nghe nói mừng rỡ như điên như khùng vội xen lời hỏi:

-Phạm huynh đã tìm thấy Ngũ Độc cốc rồi, chúng ta mau mau đi ngay tới chỗ đó để lấy Kim Câu Khiết Độc đơn hoàn và cái lá Lục Diệp Hồng Tính Thảo, chữa cho Băng nhi.

Long Sinh mỉm cười, xua tay bảo Tiêu Anh đừng nói nữa, rồi móc túi lấy viên Khiết độc đơn hoàn và cái lá Lục Diệp Hồng Tính Thảo ra.

Tiêu Anh thấy thế vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ khôn tả vội cảm ơn Long Sinh và nói:

-Phạm huynh cao minh thực, không những đã kiếm thấy Ngũ Độc Cốc và còn lấy được cả những vật mà chúng ta đang cần tới nữa.

Long Sinh lắc đầu cười gượng đáp:

-Việc này là do sự ngẫu nhiên mà nên, chứ không phải là tối cao minh gì đâu.

Nếu vị Bái Khiết giáo chủ không phải là bạn cũ năm xưa của tôi thì hợp sức bốn chúng ta lại cũng không sao địch nổi con Kim Câu Khiết Vương và mười hai con độc vật lợi hại khôn tả.

Nói tới đó, ông ta bèn kể lại câu chuyện của mình ngẫu nhiên vào trong hang động kỳ lạ, gặp bạn cũ ra sao? Sau rồi vị giáo chủ ấy bị trời đánh như thế nào, nhất nhất nói rõ hết cho ba người nghe.

Dật Tư nghe xong cũng cảm khái vô cùng lắc đầu thở dài và lên tiếng nói:

-Thảo nào trận mưa và sấm vừa rồi lại lớn đến như thế? Thì ra bên trong lại bao quát một câu chuyện như vậy. Phạm huynh đã đích thân tham dự, sau này thuyết pháp cảnh thế, hoặc giả có thể khiến những kẻ mới hay tai ác chưa quá đáng mới biết hối cải thì thực là công đức vô lượng.

Long Sinh gật đầu vừa cười vừa đáp:

được trông thấy ông trời nổi oai đã là việc hiếm có nhưng trần động của sấm sét quả thực lợi hại đến giờ tôi còn cảm thấy xương cốt nhức mỏi, mình mẩy tê tái, như vừa ốm nặng xong và cũng như bị thương nặng mới khỏi vậy.

44. Mai, Lan, Trúc, Cúc

Tiêu Anh đưa mắt nhìn viên thuốc với cái lá ở trong tay Long Sinh, trong lòng rất an ủi và thung thảng xen lời nói:

Nghe Phạm huynh nói Bái Khiết giáo chủ tuy có ý hối cải mà vì tai nghiệp quá nặng nên vẫn bị trời đánh. Bởi vậy Tiêu Anh tôi mới cảm thấy ông trời đã thương tôi thực. Nếu Băng nhi nói được thì chỉ đợi kiếm thấy Bích nhi, để cho hai chị em nó cùng lấy Độc Cô Sách là tâm nguyện của tôi đã hoàn thành. Lúc ấy tôi sẽ đi làm việc thiện để chuộc tội lỗi xưa, cho tới khi tắt thở mới thôi.

Mộ Dung Băng đứng cạnh đó nghe Tiêu Anh nói xong, liền kéo tay áo lôi Dật Tư sang bên và viết xuống đất:

“Ta tỷ tỷ, vừa rồi mẹ tôi nói Bích nhi là ai thế?” Dật Tư xem xong những chữ đó, liền mỉm cười đáp:

-Tên cô ta là Mộ Dung Bích, là chị gái cùng cha khác mẹ với Băng muội. Hiện giờ không biết cô ta đi đâu, tìm kiếm mãi không thấy.

Tuy không nói được, Mộ Dung Băng nghe thấy Dật Tư nói như vậy đã ứa nước mắt ra, mặt lộ vẻ hổ thẹn và khóc lóc ngay.

Sự biến hoá đột ngột ấy khiến Long Sinh, Tiêu Anh và Dật Tư ba người đều ngạc nhiên vô cùng.

Tiêu Anh vội ôm Mộ Dung Băng vào lòng với giọng rất nhu mì hỏi rằng:

-Băng nhi, tại sao con lại khóc lóc như thế?

Nghĩ tới khi ở trên bờ hồ Thái Hồ, vì ghen sinh hận, mình đã làm nhục người chị cùng cha khác mẹ của mình và còn cắt tóc dài của nàng ta nữa. Nàng càng nghĩ càng hổ thẹn, bỗng đứng phắt dậy tới trước vách đá đâm đầu vào ngay.

Tiêu Anh không ngờ Mộ Dung Băng lại tự tử như vậy không kịp ngăn cản nên chỉ giậm chân, lo âu đến ứa nước mắt ra và thở dài.

Cũng may, Dật Tư và Long Sinh cả hai thấy thần sắc của Mộ Dung Băng hơi khác đã sớm đề phòng rồi. Nên cả hai người cùng ra tay ngăn cản không để cho Mộ Dung Băng đâm đầu vào vách đá.

Tiêu Anh vội nhảy theo tới ôm chặt Mộ Dung Băng vào lòng, khóc sụt sùi và la lớn:

-Có việc gì Băng nhi cứ nói ra đi! Tại sao con lại tự tử như thế? Dù con có trót giết chết chị Bích rồi, mẹ cũng không trách con đâu. Vì lúc ấy con chưa biết chị ấy là chị của mình. Đồng thời mẹ vẫn coi con như là con ruột thịt của mẹ vậy.

Lúc ấy vẻ mặt của Tiêu Anh rất hiền từ, khiến Mộ Dung Băng lại càng cảm động thêm, cứ nằm phục trong lòng Tiêu Anh mà nức nở khóc hoài.

Đừng nói Dật Tư là đàn bà con gái, ngay cả Long Sinh là người có gan dạ như sắt, mà thấy tình cảnh của mẹ con Tiêu Anh như vậy cũng phải cảm động đến ứa nước mắt ra.

Người nào cũng vậy, khi có việc tội lỗi ở trong đáy lòng, cảnh giải quyết tốt nhất là chỉ có thể thổ lộ hết tội trạng, thành thực sám hối. Cho nên sau khi khóc nức nở một hồi, Mộ Dung Băng, liền bẻ một cành cây viết chữ xuống đất, kể lại chuyện ở trên bờ Thái Hồ mình làm nhục Mộ Dung Bích như thế nào cho Tiêu Anh, Long Sinh và Dật Tư ba người xem.

Tiêu Anh xem xong những chữ của Mộ Dung Băng mới vỡ lẽ nhưng Long Sinh thì hình như bỗng nghĩ tới một việc gì liền cười ha hả hỏi Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử hôm nay là ngày mấy?

Dật Tư ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

-Hôm nay là ngày hai mươi chín tháng hai.

Long Sinh lại hỏi tiếp:

-Hội kỳ của Thiên Nam đại hội có phải là ngày mười ba tháng ba không? Từ đây đi Ly Hồn cốc thì chỉ bốn ngày là đủ rồi.

Dật Tư gật đầu đỡ lời:

-Phạm huynh nói như vậy rất đúng nhưng tại sao bỗng dưng huynh lại tính toán đến thời giờ như thế làm chi?

Long Sinh có vẻ đắc trí cười ha hả nói:

-Vì tôi thấy thiên tính mẹ con của Tiêu Thánh Mẫu với Mộ Dung cô nương, tôi mới nảy ra một ý kiến là muốn lợi dụng mấy ngày nhàn rỗi đó, chúng ta cùng đi kiếm cho ra Mộ Dung Bích cô nương.

Tiêu Anh có vẻ không tin, ngạc nhiên hỏi:

-Phạm huynh, chúng ta cần phải đi ngay dự Thiên Nam đại hội, không thể nào rời khỏi tỉnh Quý Châu này được, vì chỉ vốn vẹn trong chín ngày thôi, như vậy thì làm sao mà tìm thấy được tung tích Bích nhi cơ chứ?

Long Sinh vừa cười vừa đáp:

-Thánh Mẫu cứ yên tâm, tôi đã có một diệu kế rất hay rồi.

Thấy lời nói của Long Sinh có vẻ tự tin lắm. Dật Tư liền xen lời nói:

-Phạm huynh có diệu kế gì xin cứ nói cho chúng tôi được nghe với?

Long Sinh nhìn viên thuốc với cái lá ở trong tay vội tươi cười đáp:

-Chúng ta một mặt cứu chữa cho Mộ Dung Băng khỏi bệnh, một mặt tôi sẽ nói diệp kế ấy cho các vị hay.

Nói xong, ông ta liền dùng cái lá Lục Diệp Hồng Tính Thảo, gói viên Khiết Vương độc đơn hoàn lại, mồm thì nói với Mộ Dung Băng rằng:

-Mộ Dung cô nương hãy nuốt cái lá này vào trong cổ họng, nhưng chớ có nuốt vào bụng. Chiếc lá và thuốc tan rồi, cổ họng vừa mát vừa đau, thì phải vận chân khí dồn lên trên cổ họng để chất độc biến thành một thứ nước không có hại cho tạng phủ, lúc ấy lão phu sẽ để tay vào yếu huyệt ở trên vai cô nương, cách thể truyền công giúp cô nương một tay.

Mộ Dung Băng rất cảm động gật đầu lia lịa và vội đỡ lấy viên thuốc bỏ vào mồm nuốt luôn, nhưng chỉ nuốt đến chỗ cổ họng rồi nàng ngồi xếp bằng tròn mà lắng lắng đợi chờ.

Long Sinh đang định ra tay thì nghĩ đến bò cạp bằng ngọc liền móc túi lấy ra đưa cho Mộ Dung Băng mỉm cười nói tiếp:

-Mộ Dung cô nương, Xích Phát Chân Nhân giáo chủ của Bái Khiết giáo với cô nương rất có duyên phận nên không những đã khải khái tặng cho cô nương Khiết Vương độc đơn, lá cỏ và lại còn tặng thêm cho cô nương một vật kỳ báu để làm trò chơi nữa.

Mộ Dung Băng vội đỡ lấy con bò cạp bằng ngọc xanh, đưa mắt nhìn những chữ viết ngoằn ngoèo ở trên người con bò cạp, rồi bỗng tỏ vẻ hớn hởi hai mắt sáng ngời.

Tiêu Anh với Dật Tư chỉ chú ý đến hành động của Long Sinh thôi, chứ không để ý đến thần sắc của Mộ Dung Băng.

Long Sinh cũng không phát giác điều đó nên một mặt để tay trên yếu huyệt ở sống vai của Mộ Dung Băng vận Thuần Dương chân khí sang, một mặt mỉm cười hỏi Tiêu Anh với Dật Tư rằng; -TiêuThánh Mẫu với Tạ Tiên tử tìm mãi không thấy Mộ Dung Bích cô nương, tại sao không nghĩ cách để cho cô ta tới tìm kiếm hai vị?

Dật Tư gương cười đáp:

-Chẳng lẽ diệp sách mà Phạm huynh định nói lại là câu hỏi này chăng? Phạm huynh nên rõ, Mộ Dung Bích cô nương đã bị cắt tóc, trong lòng chán nản, thì khi nào... Không đợi chờ nàng nói tiếp, Long Sinh đã vội ngắt lời ngay:

-Tạ Tiên tử đã hiểu lầm rồi, tóc của Mộ Dung Bích cô nương bị cắt đứt như vậy, chỉ chán nản về đường tình duyên thôi, nên theo sự nhận xét của ngu huynh, thì dù nàng ta có chán nản đến đâu cũng vẫn còn nuôi một ý niệm.

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Xin Phạm huynh cho hay biết cao kiến ấy?

Long Sinh nhìn Tiêu Anh, mỉm cười đáp:

điều đó, mới là ý nghĩ mà tôi vừa phát giác ra, tôi nhận thấy tình mẫu tử là thiên tính trời sinh, đừng nói là tóc bị cắt, dù xương có sắp bị mục, thịt có sắp tan hết, cũng không thể nào mai một được.

Dật Tư gật đầu tán thành ý kiến ấy và đỡ lời:

-Phạm huynh nói rất phải.

Long Sinh vừa cười vừa nói tiếp:

-Tôi nghe các vị nói, thì tôi nhận thấy nhân phẩm của Mộ Dung Bích cô nương thể nào cũng rất cao quý, và ngày thường thấy hành vi của Thánh Mẫu hơi quá đáng, thể nào cô ta cũng thường lên tiếng khuyên ngăn.

Tiêu Anh nghe tới đây, mặt hồ thẹn ứa nước mắt ra, thở dài đáp:

-Phạm huynh đoán rất đúng, mỗi lần Bích nhi gặp tôi, cũng khuyên không nên làm điều ác và bảo tôi phải làm thế nào tìm cho ra Mộ Dung Băng để nghĩ cách hoá giải mối thù hiểu lầm ấy.

Long Sinh gật đầu, vừa cười vừa hỏi Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, dưới tình hình này, nếu giang hồ đồn đại Bạch Phát Thánh Mẫu Tiêu Anh trở về con đường chính, chương môn của các phái đến ngày đại hội ThiênNam sẽ mừng bà ta với cái tên hiệu mới là Bạch Phát ThánhMẫu. Như vậy khi Mộ Dung Bích hay được tin này, liệu có vội đến Ly Hồn cốc, hoặc chính diện tham gia đại hội để mẹ con đoàn tụ với nhau, hay là hoá trang cải dạng ẩn giấu ở trong đám đông mà ứa nước mắt ra an ủi thầm, để hưởng trọn vẹn sự vẻ vang của người mẹ đã đặt dao đồ tể xuống mà biến thành Phật sống?

Dật Tư kêu “ủa” một tiếng, rất phục ý kiến của Long Sinh vừa cười vừa đáp:

-Sao Phạm huynh lại nghĩ ra được diệu sách như thế. Dật Tư tôi rất lấy làm kính phục.

Tiêu Anh cũng rất cảm động ứa nước mắt ra nhìn LongSinh:

đa tạ Phạm huynh đã nghĩ ra diệu sách ấy nhưng nếu Bích nhi ở cách nơi đây xa quá thì làm sao mà có thể hay được tin này.

Long Sinh mỉm cười đáp:

-Thánh Mẫu khỏi cần phải lo âu điểm đó, tôi đã có cách toàn vẹn rồi.

Tiêu Anh nghe nói tuy không tiện hỏi tiếp, nhưng nét mặt đã lộ vẻ muốn biết rõ kế hoạch ấy ra sao.

Long Sinh thấy vậy hiểu ý vội nói tiếp:

-Ngày mười ba tháng ba là ngày đại hội ThiênNam tất cả các cao thủ võ lâm đương thời, thể nào cũng đến tụ họp ở Ly Hồn cốc. Tin này đối với những người có chút tài ba hấp dẫn lắm, tôi không tin một nhân vật trẻ tuổi mà có võ công như Mộ Dung Bích cô nương lại không tới xem trò vui này.

Tiêu Anh gật đầu đáp:

-Phạm huynh phân tích như vậy tuy có lý, nhưng nhiều khi việc đời lại đi trái với ý tưởng của mình.

Long Sinh lắc đầu vừa cười vừa đáp:

Điệu sách vẹn toàn của tôi là trong đó đã bao quát việc trong ý muốn với ngoài ý muốn rồi.

Dật Tư vừa cười vừa xen lời hỏi tiếp:

-Phạm huynh không nên quá tự tin như thế, người ở chỗ gần tất nhiên cũng hay, nhưng Mộ Dung Bích tiểu muội hiện giờ đang ở nơi xa, thì huynh có cách gì báo tin cho cô ta biết được?

Long Sinh vừa cười vừa đáp:

-Chúng ta có thể lợi dụng chín ngày thanh thoi mà tìm kiếm một nhân vật lục lâm nào xưa nay vẫn có liên lạc với các nhân vật hắc đạo ở các tỉnh rồi nhờ họ dùng chim bồ câu truyền thư hay bắn Lục Lâm Tiễn. Như vậy chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, tin này sẽ truyền đi khắp nơi ngay.

TiêuAnh nghe kế hoạch của LongSinh cũng phục mà khen rằng:

-Kế này của Phạm huynh thực tuyệt diệu, chỉ e Bích nhi ở nơi quá xa xôi, dù có hay tin cũng không tới kịp thôi.

Long Sinh vừa cười vừa nói tiếp:

đối với điểm này càng dễ giải quyết, nếu Mộ Dung Bích cô nương mà tới kịp núi Dã Nhân, thì việc gì cũng xong hết.Nhược bằng Thiên Nam đại hội đã kết thúc mà vẫn chưa thấy mặt cô ta đến, thì chúng ta sẽ tuyên bố với các nhân vật có mặt tại đó, là đến tên Đoan Ngộ ở núi Đại Hán Dương trên Lư Sơn, sẽ có một cuộc mừng tặng hiệu Bạch Phát ThánhMẫu cho Tiêu Thánh Mẫu. Như vậy Mộ Dung cô nương thể nào cũng có thời giờ tới kịp.

Dật Tư nghe tới đó, liền xen lời hỏi Tiêu Anh:

-Ngày sinh nhật của Tiêu đại tỷ vào ngày nào thế?

Tiêu Anh vừa cười vừa đáp:

-Mùng một tháng bảy. Tà tiên tử hỏi làm chi?

Dật Tư liền nói với Long Sinh rằng:

-Phạm huynh, đừng nói tét Đoan Ngọ nữa, cứ nói mùng một tháng bảy, sẽ mời chưởng môn của các phái lên núi Đại Hán Dương chúc thọ cho TiêuThánh Mẫu, như vậy Mộ Dung Bích tiểu muội nghe nói thế nào cũng phải tới ngay.

Long Sinh đưa mắt nhìn TiêuAnh vừa cười vừa nói tiếp:

-Bây giờ Tiêu Thánh Mẫu đã yên dạ rồi chứ?

Nói tới đó, ông ta bỗng nghiêm nét mặt lại nhìn vào con bò cạp ngọc và nói với Mộ Dung Băng rằng:

-Mộ Dung Băng cô nương, đã tới giờ rồi, cô nương hãy điều vận chân khí dồn lên trên cổ họng, tôi sẽ cách thể truyền công giúp cô nương một tay.

Mộ Dung Băng nghe lời, vận vận chân khí lên trên cổ họng và nàng đã cảm thấy nơi cổ họng phát ra được tiếng kêu rất khê rồi.

Long Sinh thở hắt ra một cái, rồi từ từ đứng dậy, chấp tay chào Tiêu Anh, mỉm cười nói:

-Xin mừng TiêuThánh Mẫu, Long Sinh tôi may mắn không làm nhục sứ mạng.

Tiêu Anh cảm động đến ứa nước mắt ra đáp:

-Ôn của Phạm huynh nặng như núi Thái Sơn, mẹ con tôi hổ thẹn không biết lấy gì để báo đáp được.

Nói xong, bà ta lại ôm Mộ Dung Băng vào lòng, ứa nước mắt ra với giọng run run nói:

-Băng nhi, con... thử nói một câu... cho mẹ nghe đi! Mộ Dung Băng cũng ứa nước mắt ra, nhìn TiêuAnh chỉ kêu "ú" một tiếng, vẫn không sao nói ra lời được.

Long Sinh thấy thế hai má đỏ bừng, cau mày, thăm mạch cho Mộ Dung Băng.

Long Sinh thăm mạch xong, mặt lộ vẻ kinh ngạc, hỏi Mộ Dung Băng tiếp:

-Có thật cô nương không nói lên lời được không?

Mộ DungBăng lắc đầu, mồm vẫn "ú ớ" mấy tiếng.

Tiêu Anh không sao nhịn được liền hỏi Long Sinh rằng:

-Phạm huynh, tại sao Băng nhi lại không nói được như thế?

Long Sinh gượng cười đáp:

-Chuyện này lạ thật! Khiết Vương độc đơn với lá cỏ Lục Diệp Hồng Tính Thảo đã rõ ràng có công hiệu mà tôi dồn chân khí sang người cô ta cũng thuận lợi lắm.

Mạch của cô ta đã như thường, không có bệnh tật gì hết, tại sao không nói được như thế?

TiêuAnh rầu rĩ thở dài nói tiếp:

-Biết rõ nguồn gốc của bệnh tật thì còn cách cứu chữa được. Bây giờ Băng nhi không có nguyên nhân của bệnh mà chỉ có tình trạng của bệnh thôi. Biết làm sao đây?

Long Sinh hổ thẹn, gượng cười, chìa hai tay ra nói tiếp:

-Long Sinh tôi đã hết cách rồi, tôi cũng không biết nên làm thế nào nữa?

Dật Tư mỉm cười an ủi rằng:

-Hai vị khỏi cần lo âu, chúng ta cứ theo kế hoạch đã định mà hành sự, may ra ở trong ThiênNam đại hội gặp được Đại Bi Tôn Giả với Nam MônVệ ân sư và sư thúc của Độc Cô biểu đệ, thì chắc hai vị ấy thế nào cũng có cách cứu chữa được.

Long Sinh gạt đầu đỡ lời:

-Tạ tiên tử nói đúng. Nam Môn Vệ còn không bằng Đại Bi lão hoà thượng. Quả thật y tài ba lắm, bất cứ bệnh tật quái dị như thế nào y cũng có thể cứu chữa được hết.

Bất đắc dĩ bọn Tiêu Anh các người phải đi tìm kiếm tên thủ lãnh lục lâm của tỉnh Quý Châu để nhờ y truyền tin Bạch Phát Quỷ Mẫu đã cải tà quy chính, với mời quần hiệp cùng đi dự ThiênNam đại hội, rồi bốn người mới tiến thẳng về núi Dã Nhân.

Ngờ đâu các người đang trông mong Đại Bi Tôn Giả với Nam MônVệ để chữa bệnh cho Mộ DungBăng thì hai vị Thích ĐạoSong Tuyệt ấy đã có công đức hoàn mãn, cùng dứt tay hành đạo, rời khỏi thế giới trần tục này rồi.

Thì ra anh em Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng lên tới trên hang động đã thấy cửa hang có một tảng đá nặng như hàng vạn cân thật bịt kín.

Độc Cô Sách với Độc CôHưng thấy thế kinh hãi vô cùng hai anh em vội gỡ hết tốc lực khinh công lên tới gần, mới hay tảng đá đó có viết chữ để lại và mới biết Đại Bi TônGiả và Nam MônVệ đã tự xê dịch mấy tảng đá đó để phong bế cửa hang, và cả hai người đã thành đạo, rời khỏi thế gian trần tục.

Độc Cô Sách với ĐộcCôHưng nhớ ơn của sư phụ, cả hai đều đau lòng khôn tả, liền quì xuống trước động, lớn tiếng khóc lóc.

Hai người khóc rất thảm thương, ĐộcCôHưng vừa nức nở khóc vừa nói với Độc Cô Sách rằng:

-Hai vị ân sư đã thành đạo rồi chúng ta có khóc đến chết vẫn vô ích. Chi bằng hãy xem kỹ những lời để lại, rồi thừa kế di chí thì hơn.

Độc Cô Sách nghe nói phải gượng gạt lệ rồi cùng Độc CôHưng để ý nhìn những lời huấn thị của vị ân sư để lại.

Thì ra lời huấn thị của hai vị chỉ bảo Độc Cô Sách với Độc CôHưng phải gắng sức giữ vững lòng nhân từ, hành đạo giang hồ, phù trì chính nghĩa thôi chứ không có truyền thụ đặc biệt gì hết.

Chỗ cuối Nam Môn Vệ có đặc biệt để lại cho Độc Cô Sách tám chữ như sau:“Anh Hoàng hảo hợp, nhất kiếm thành danh”.

Độc Cô Sách nghe xong ngơ ngác không hiểu, liền nghĩ bụng:

“Câu ”Anh Hoàng hảo hợp” hình như Nam Môn sư thúc đã cho ta biết trước thành quyền thuộc với chị em Mộ Dung Bích và Mộ Dung Băng, nhưng còn câu“nhất kiếm thành danh” thì thật khó hiểu quá.

Trước khi chia tay, Thúy Thuý đã trao thanh bảo kiếm Thanh Bình cho ta để chuyển tặng choMộ Dung Băng, nhưng bây giờ kiếm ấy đã lọt vào tay Bách Hoa công chúa rồi, chả lẽ kiếm đó sẽ châu về hợp phố, giúp ta gây nên công trạng lớn chẳng?” Đọc xong huấn thị, hai anh em bàn tán có nên nghĩ cách đẩy tảng đá lớn ấy ra để vào trong động chiêm ngưỡng lại di dung của hai vị ân sư không?

Ngẫm nghĩ giây lát Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Phật gia tịch diệt, đạo gia phi thăng đó quả là công quả tối cao, kỳ nhất là có trần bụi quấy nhiễu.Tuy hai vị ân sư đã giải thoát, nhưng chúng ta vẫn không nên kinh động tới thì hơn, bằng không việc gì hai vị phải lấy đá lớn bịt kín hang động, không cho chúng ta gặp mặt như thế?

Độc Cô Hưng nghe nói gật đầu đáp:

-ý kiến của đại ca rất phải. Con chim diêu không có ở đây, chúng ta phải đi núi Dã Nhân ngay, như vậy mới khỏi lỡ Thiên Nam đại hội.

Độc Cô Sách tính toán ngày giờ, quả thấy cấp bách lắm rồi hai sư huynh đệ quỳ xuống vái lạy, từ biệt ân sư, và rời khỏi Phổ Đà ra bề trở về miền Tây ngay.

Trong khi đi đường, Độc Cô Sách liền kể chuyện sau khi chia tay ở Ly Hồn cốc như thế nào cho Độc CôHưng nghe. Độc Cô Hưng nghe Độc Cô Sách nói ở núi La Phù nhảy xuống vực thăm tự tử may mắn gặp gỡ Bán Kỳ lão nhân Nam Cung Giác, liền mỉm cười hỏi:

đại ca, cái quạt của Nam Cung lão nhân tặng cho, đại ca có đem theo trong người không?

Độc Cô Sách nghe nói liền móc trong túi lấy cái quạt bằng nan trúc Tương Phi đưa cho Độc CôHưng xem.

Độc Cô Hưng giở cái quạt ấy ra xem thấy một bên là tranh, một bên là thơ. Bên tranh chỉ vẽ một cảnh bạch mai, mấy nét mặc lan, mấy khóm trúc vàng, và mấy khóm trúc đỏ. Thơ thì là bài tứ tuyệt của Bán Kỳ lão nhân viết rất thảo như sau:

”Mai Lan trúc cúc ngụ ý thâm.

Nam Cung phí sát khổ tinh thần.

Thùy năng tận đắc kỳ trung diệu.

Tiền thị giang hồ đệ nhất nhân”.

Xem xong bài thơ với tranh vẽ đó, Độc CôHưng vừa cười vừa nói:

-Vị Nam Cung tiền bối này có vẻ tự phụ lắm.

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Trước khi chết Nam Cung lão nhân tặng cho ngu huynh cái quạt này nói là đại biểu tâm huyết cả một đời người của ông ta đấy.

Độc Cô Hưng cau mày nói tiếp:

-Tâm huyết cả một đời người của một vị đại hiệp như vậy ắt phải quan trọng lắm nhưng đệ chỉ nhận thấy có một điểm quái lạ thôi. chứ thật sự không nhận xét ra được cái gì cả?

Độc Cô Sách kêu “ồ” một tiếng, lắc đầu vừa cười vừa đáp:

đây không phải là quái lạ, mà chỉ là một bài thơ cố ý làm đảo điên vần trắc.

Nếu viết thành “mai lan trúc cúc ngụ ý thâm” mà cảm thấy đọc ngược xuôi, thì câu bên dưới “Nam Cung phí sát khổ tinh thần” lại càng không hợp với câu trên, bằng trắc trái ngược và sai âm luật hết.

Độc Cô Hưng nghe xong mỉm cười đỡ lời:

đệ không tán thành ý kiến ấy của đại ca vì mai lan trúc cúc tuy là sai bằng trắc của bài thơ nhưng “lan cúc trúc mai” vẫn là ngược xuôi, nếu muốn cho đúng bằng trắc thì đáng lẽ phải viết là “cúc trúc mai lan” mới phải.

Độc Cô Sách giật mình kinh hãi gật đầu đáp:

-Hưng đệ nói rất đúng, xem như vậy Nam Cung lão nhân có ý vẽ thành Lan, Cúc, Trúc, Mai đấy?

Hai mắt bỗng sáng ngời, Độc CôHưng nói tiếp:

-Như vậy cứ xem bốn chữ đầu khắc bên trong thẻ nào cũng có sự gì rất huyền bí? Sư huynh hãy để cho đệ xem kỹ bài thơ với bức tranh ở trên quạt vài lần nữa, may ra tiểu đệ có thể tìm được chút bí quyết bên trong chăng? Rồi để đại ca được trở nên giang hồ đệ nhất nhân như Nam Cung lão nhân vẫn kỳ vọng.

Độc Cô Sách thở dài một tiếng gật đầu đáp:

-Cổ nhân vẫn thường nói, người trong cuộc bao giờ cũng mê man, hiền đệ là người ngoài cuộc tất nhiên phải sáng suốt hơn ngu huynh. Vậy hiền đệ cứ xem xét kỹ lưỡng đi! Độc Cô Hưng lẳng lặng không nói năng gì hết, cứ một mặt đi đường, một mặt đọc nhẩm bài thơ tứ tuyệt. Đi được một trăm dặm, Độc Cô Hưng đã thuộc lòng hết hai mươi tám chữ của bài thơ mà vẫn chưa nghĩ ra được huyền cơ của bài thơ ấy.

Y tức giận khôn tả, không xem nữa, liền xoay trái cái quạt lên xem cảnh mai, mấy nét lan, mấy khóm cúc và ba cây trúc.

Có công mài sắt có ngày nên kim, quả nhiên Độc CôHưng tìm ra được mảnh lối , vội ngumừm chân lại vừa nói với Độc Cô Sách rằng:

đại ca đã nhận ra được huyền cơ diệu thị của bài thơ với bức tranh này chưa?

Độc Cô Sách đáp:

-Nếu Hưng đệ đã xét ra được, thử nói cho ngu huynh xem?

Độc Cô Hưng liền chìa cái quạt cho Độc Cô Sách xem rồi chỉ vào ba cành trúc đỏ, lộ vẻ đắc trí mỉm cười nói.

đại ca thử xem, nếu đại ca đứng ở phương vị cây trúc kia, thì ba cành trúc đó chẳng như là thế Kim Lê Điểm đầu trong Tam ảo Kiếm ảnh là gì? Còn những lá trúc đó chẳng giống như những bông kiếm hoa ở trên trời rớt xuống là gì?? Độc Cô Sách ngăm nhìn một hồi, rồi cũng thất thanh nói:

-Hưng đệ thông minh thực. Quả thực ba cây trúc này bên trong bao hàm một thể kiếm pháp tuyệt học! Nghe thấy câu “kiếm pháp tuyệt học” Độc Cô Hưng lại nói tiếp:

-Sự phụ của đệ có tặng lại cho đại ca mấy chữ là “nhất kiếm thành danh” hình như có liên can với thể kiếm này cũng nên?

Độc Cô Sách nhìn kỹ cái quạt ấy, rồi nghiêm nghị nói:

-Xem như vậy, cành mai, mấy nét lan, mấy khóm trúc vàng kia chắc cũng như ba cành trúc tượng trưng ba thể tuyệt học khác cũng nên?

Độc Cô Hưng gật đầu đỡ lời:

đại ca nói rất đúng, chỉ dùng mắt xem như thế này khó mà biết rõ lắm sao đại ca không dùng kiếm mà bắt chước thử xem? Như vậy mới mong tìm hiểu được.

Nói xong, y liền rút thanh nhuyễn kiếm đưa ra cho Độc Cô Sách rồi nói tiếp:

đây là thanh Hàn Tây nhuyễn kiếm mà đại ca đã tặng cho đệ ở trên Lư Sơn ngày nọ, đại ca dùng nó để thay bút thì có lẽ thích hợp hơn.

Độc Cô Sách nhận thấy ý kiến của Độc Cô Hưng rất có lý, một tay đỡ lấy thanh nhuyễn kiếm rồi cứ theo những nét vẽ của Mai, Lan, Trúc, Cúc mà từ từ múa thử xem.

Thoạt tiên chàng vừa xem vừa múa, rất nhiên rất chậm rãi, nhưng chờ tới khi thuần thuộc rồi kiếm pháp của chàng nhanh như gió và lợi hại vô cùng.

Độc Cô Hưng đang đứng xem có vẻ cao hứng lắm, thì bỗng thấy Độc Cô Sách thu kiếm lại đứng ngẩn ra như người mất hồn vậy. Y liền ngạc nhiên hỏi:

đại ca làm sao thế?

Độc Cô Sách không trả lời câu hỏi của Độc Cô Hưng mà lại cứ đứng thừ người ra như kẻ mất hết hồn vía mồm thì lắm lắm nói:

-Ta... ta hiểu rồi. Ta... ta hồ đồ thực! Hai câu nói ấy của Độc Cô Sách đã làm cho Độc Cô Hưng thắc mắc không hiểu gì cả, sau y thấy Độc Cô Sách cứ đứng thừ người ra như kẻ mất hết hồn vía. Y liền vỗ vai Độc Cô Sách một cái và lớn tiếng nói:

đại ca nên tỉnh táo lại một chút. Chẳng hay đại ca đã hiểu biết rồi, hay vẫn còn hồ đồ?

Độc Cô Sách như người nằm mê mới thức tỉnh, cau mày lại gương cười trả lời Độc Cô Hưng rằng:

-Hiền đệ, ngu huynh đã hiểu rồi! Thì ra Bán Kỳ lão nhân Nam Cung Giác chính là Tứ Chiêu đà đao, mà Đồng Bách Biểu lão tiên bối đã gặp gỡ năm xưa! Vì Độc Cô Hưng đã nghe Độc Cô Sách kể qua câu chuyện đó, nên y vừa nghe Độc Cô Sách nói như vậy đã mừng rỡ khôn tả vội đỡ lời:

-Như vậy mấy nét lan, mấy khóm trúc, với ba cành trúc vẽ ở trên cái quạt, là bao hàm kiếm pháp tuyệt học mà chính là ba thể Trâm hương Cửu Mầu, Ngô Cương phạt quế với Ngũ đỉnh khai sơn của Đồng Bách Biểu lão tiên bối đã truyền thụ cho đại ca, sau đại ca đổi thành Trâm Lôi uất hạ, Sáng khí nghênh thu với Thụy Tuyệt phiêu đông, ba thể kiếm tuyệt học đó phải không?

Về mặt ngơ ngác, Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Phải! Phải! Độc Cô Hưng lại chỉ tay vào cái quạt vừa cười vừa nói:

-Ba thể Hạ, Thu, Đông đã đúng rồi, còn cái cảnh mai chắc thể nào cũng là thể võ có oai mãnh nhất tên là “Vạn tượng hồi xuân” mà Tứ chiêu đã đao không nở truyền thụ cho Đồng Bách Biểu phải không?

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Có lẽ thế!

45. Thiên Nhân Nhất Phán

Độc Cô Hưng thấy Độc Cô Sách mặt vẫn rầu rĩ liền ngạc nhiên hỏi:

đại ca đã hiểu rõ hết rồi, tại sao vẫn có vẻ hồ đồ như vậy?

Độc Cô Sách mỉm cười không trả lời, đột nhiên quay người lại múa kiếm nhanh như điện, liên tiếp biểu diễn luôn ba tuyệt thế một lúc.

Độc Cô Hưng đứng cạnh đó xem thấy ba thể kiếm vừa biểu diễn oai lực mạnh không thể tưởng tượng được như lửa ở trên không như mưa to sấm sét như bão lay chuyển muôn vạn cây một lúc, như núi lạnh xuất hiện trong nghìn núi và cũng như tuyết phủ đầy bao quanh. Sự biến hoá ảo diệu không gì có thể đo lường và mô tả nổi.

Độc Cô Sách biểu diễn xong ba thể đó, liền thu kiếm lại đứng nhìn Độc Cô Hưng và hỏi:

-Tuy Hưng đệ chưa được xem qua ba thể kiếm pháp này bao giờ, nhưng chắc hẳn đệ đã có thể đoán ra được rồi?

Độc Cô Hưng gật đầu đáp:

-Tiểu đệ biết ba thể kiếm này là Trầm hương uất hạ, Sảng khí nghênh thu, và Thuy Tuyết phiêu đông, đại ca đã dùng nói giết chết Dương Tiểu Đào, kết thù kết oán với Âm Dương Song Ma phải không?

Độc Cô Sách cau mày lại hỏi:

Hưng đệ nhận thấy ba thể kiếm pháp ngu huynh vừa biểu diễn đó có giống mấy thể kiếm pháp mà ngu huynh theo bức tranh trên quạt vừa biểu diễn không?

Vì vừa rồi Độc Cô Hưng để ý xem rất kỹ nên thấy Độc Cô Sách hỏi như vậy, liền trả lời:

-Ba thể kiếm sau với ba thể kiếm trước của đại ca vừa biểu diễn thể thức giống hệt nhau nhưng biến hóa thì hơi khác. Hình như oai lực của ba thể kiếm sau còn mạnh hơn ba thể trước?

Độc Cô Sách nản trí thờ dài nói tiếp:

-Như vậy ngu huynh không hồ sao được? Ba thể sau là của Đồng Bách Biểu truyền thụ cho, còn ba thể trước là của Bán Kỳ lão nhân vẽ trên quạt mà ông ta quý hơn tính mạng. Như vậy ba thể kiếm sau làm sao mạnh hơn ba thể kiếm trước được?

Thấy Độc Cô Sách nói thế, Độc Cô Hưng đứng ngăn người ra thôi chứ không hiểu gì cả.

Độc Cô Sách lại bắt chước cảnh mai và biểu diễn một thể rồi lắc đầu thờ dài nói:

-Nhất là thể Vạn tượng hồi xuân này không những không kỳ ảo chút nào, cũng không liên lạc gì với ba thể kia. Trái lại còn kém oai mãnh hơn! Như vậy ngu huynh không thắc mắc sao được?

Độc Cô Hưng ngẫm nghĩ giây lát, rồi bỗng hớn hở cười và nói:

đại ca, thử đọc lại hai câu thơ thứ ba, thứ tư xem sao?

Độc Cô Sách đã thuộc lòng bài thơ ấy, nên không cần phải xem lại cái quạt cũng có thể đọc ra luôn:

-“Thùy năng tận đắc kỳ trung diệu, tiện thị giang hồ đệ nhất nhân”.

Độc Cô Hưng mỉm cười đỡ lời:

đại ca đã hiểu chưa? Không phải là tuyệt học của Bán Kỳ lão nhân để lại không tính kỳ gì hết mà chúng ta chưa học hỏi được cái tinh diệu của nó thôi.

Độc Cô Sách gạt đầu có vẻ tán thành rồi mỉm cười hỏi tiếp:

-Hưng đệ nói đúng lắm! Trên cái quạt này thế nào cũng có những thể kiếm tinh diệu bên trong mà chúng ta chưa hiểu thấu đấy thôi! -Cái quạt nho nhỏ này chỉ lấy trúc làm ma, trên bồi giấy mà thành thôi. Bây giờ chúng ta thử xé rách nó ra biết đâu bên trong lại chẳng có sự ảo diệu kỳ lạ chăng?

Độc Cô Sách thấy Độc Cô Hưng nhắc nhở như vậy, liền cầm cái nan quạt lên xem xét một hồi.

Độc Cô Hưng thấy chàng cứ ngây người ra xem, liền đến gần mỉm cười hỏi:

-Sao đại ca cứ ngây người ra xem hoài như thế, chẳng lẽ trên nan quạt có những sự gì ảo diệu kỳ lạ chăng?

Độc Cô Sách lại xem kỹ hai cái nan quạt một hồi nữa rồi mới đưa cho Độc Cô Hưng và nói:

-Hưng đệ thử xem, hai cái nan quạt này quả thực kỳ lạ lắm, bên trên hình như có khắc Lâm, Phụng, Long, Quy thì phải?

Độc Cô Hưng xem một hồi rồi mỉm cười nói:

đại ca, Lâm, Phụng, Long, Quy người ta vẫn thường gọi là tứ linh. Đại ca thử nghiên cứu xem nó có liên can gì đến Xuân, Hạ, Thu, Đông bốn mùa không?

-Vừa rồi ngu huynh đã xem kỹ rồi và thấy mỗi con vật có một dáng điệu riêng, chắc thế nào cũng có liên quan đến bốn thể tuyệt học để ngu huynh ngồi yên nghĩ ngợi giây lát thì sẽ rõ ngay.

Nói xong, chàng lấy cái quạt, ngồi xếp bằng tròn hai mắt không chớp, cứ nhìn vào dáng điệu của những con Lâm, Long, Quy, Phụng khắc trên cái quạt ấy hoài.

Vừa rồi Độc Cô Hưng thấy Độc Cô Sách biểu diễn ba thể kiếm ảo diệu vô cùng, lợi hại tuyệt đỉnh. Y biết, nếu Độc Cô Sách mà học hỏi thêm được thể “Vạn tượng hồi xuân” của Nam Cung Giác, thì đến ngày Thiên Nam đại hội thế nào cũng thắng nổi Hoàn Vũ Cửu Sát hay Âm Dương Song Mạ. Việc này quan trọng lắm nên y không dám quấy nhiễu Độc Cô Sách, mà cứ ngồi cạnh đó suy nghĩ.

Thoạt tiên y thấy mặt của Độc Cô Sách không thay đổi gì hết và cũng không có hỷ nộ ai, lạc gì cả, sau dần dần hình như đã gặp phải một vấn đề gì rất nan giải, đang cau mày lại nghĩ ngợi vậy? Một lát sau nữa, đã thấy chàng tươi cười, hai mắt từ từ nhắm lại, chứ không nhắm nhìn vào nan quạt ấy nữa.

Độc Cô Hưng thấy thế mừng rỡ khôn tả, biết đại ca đã lãnh hội được sự ảo diệu ở bên trong rồi.

Quả nhiên nửa tiếng đồng hồ sau, Độc Cô Sách bỗng mở to đôi mắt ra vẻ mặt rất cao hứng lớn tiếng:

-Hưng đệ, đưa kiếm lại đây.

Độc Cô Hưng hớn hở cung kính đưa ngay thanh nhuyễn kiếm cho chàng.

Độc Cô Sách để cái quạt lên trên tảng đá, cầm lấy thanh nhuyễn kiếm. Dồn công lực vào cánh tay mà múa luôn, trên không liền có bóng kiếm, như một khoảng núi kiếm hoa lên xuống. Chàng biểu diễn bốn thể như Mai, Lan, Cúc, Trúc hồi nãy nhưng sự biến hoá khác vì thể thức nào bên trong cũng lẫn những rồng bay phượng múa vậy.

Kiểm pháp mà Độc Cô Hưng trông thấy lúc này khác hẳn những thể kiếm hồi nãy Độc Cô Sách biểu diễn mà Đồng Bách Biểu truyền thụ cho. Không những thế, sự biến hoá và lợi hại hơn trước nhiều riêng có thể Vạn Tượng hồi xuân mà theo cảnh mai biểu diễn thì vẫn còn hơi kém hơn một chút.

Độc Cô Sách biểu diễn xong bốn thể liền thu kiếm lại và mặt đắc chí cũng biến mất theo. Độc Cô Hưng liền mỉm cười nói:

đại ca thông minh thực. Bốn thể kiếm này đã khác bốn thể kiếm trước nhiều và tinh diệu khôn tả.

Độc Cô Sách gương cười đáp:

-Chưa được! Chưa được! Độc Cô Hưng thắc mắc không hiểu vội hỏi tiếp:

đại ca bảo chưa được là nói về phương diện nào?

Độc Cô Sách nghiêm nghị, thủng thẳng đáp:

-Ngu huynh nhận thấy trong bốn thế kiếm pháp đó, ngoài Tứ linh diệu cớ và Tứ linh diệu thủ ra, còn phải thêm một chút gì vào trong đó thì oai lực sẽ càng hơn thế nhiều.

Độc Cô Hưng nghe thấy chàng ta nói như vậy cũng cảm thấy rất hứng thú, liền nói tiếp:

-Chẳng hay đại ca đã nghĩ ra được cái gì để xen lẫn vào trong đó nữa?

Y vừa nói tới đó, thì gió núi bỗng nổi lên mây ở đâu kéo tới trên không đã có tiếng ngầm hình như sắp có mưa đến nơi. Y lại nói:

-Vừa rồi đang đẹp trời như vậy, chỉ trong nháy mắt mưa đã sắp đổ đến nơi rồi thật là cổ nhân nói câu: “Thiên hữu bất trắc phong vô nhân hữu đán tịch hoa. phúc” quả thật không sai... Y chưa nói dứt thì điện chớp như kim sa làm loé mắt hai người.

Tiếp theo đó có mấy tiếng sấm thật lớn và mưa đã đổ xuống luôn. Y vội tránh tới chỗ hốc đá ở dưới vách núi rồi lớn tiếng kêu gọi:

đại ca mau lại đây! Dưới hốc đá này có thể tránh mưa được đấy.

Ngờ đâu Độc Cô Sách cứ đứng yên ở đó như không nghe thấy gì hết, tay vẫn cầm nhuyễn kiếm, mặc cho trời sấm sét và mưa đổ xuống như trút nước, thái độ của chàng như say sưa, như ngơ ngác.

Độc Cô Hưng thấy thế ngạc nhiên kêu gọi tiếp:

đại ca còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Mưa to lớn như vậy, nếu đại ca không tới đây tránh mưa thì thế nào cũng ướt hết đấy.

Độc Cô Sách hầu như không nghe tiếng gọi của Độc Cô Hưng cứ ở trong mưa gió múa kiếm hoài. Những thế kiếm của chàng biểu diễn lúc này rất chậm không có gì là lợi hại như hồi nãy, thỉnh thoảng chàng lại ngừng tay ngẫm nghĩ và sửa đổi.

Lúc này Độc Cô Hưng biết Độc Cô Sách đã nghĩ ra được thế vô tình diệu, nên đang ở đó luyện kiếm. Y đành phải đứng ở trong hốc đá nhìn ra xem. Y thấy Độc Cô Sách như say mê cứ ở trong mưa gió mà múa từng thức một.

Trận mưa ấy kéo tới rất nhanh, nhưng khi tạnh cũng nhanh vô cùng. Độc Cô Sách ướt như chuột lột vẫn cứ tiếp tục luyện tập kiếm pháp.

Độc Cô Hưng thấy chàng say mê như vậy liền từ từ đi tới cạnh chàng, một mặt vận chân khí, một mặt lớn tiếng kêu gọi:

-Chúng ta còn đi hàng vạn dặm, còn rất nhiều thì giờ cho đại ca luyện tập kiếm pháp đại ca mau mau thay bộ quần áo ướt đi, bằng không bị cảm nặng thì sẽ lỡ mất đại hội Thiên Nam đấy.

Lúc ấy Độc Cô Sách như người ngủ mơ mới thức tỉnh, liền thu kiếm lại nhìn Độc Cô Hưng cười như điên như khùng.

Độc Cô Hưng không sao nhịn được, liền bật cười hỏi:

đại ca, vừa rồi trông đại ca như người bị ma ám sao bây giờ bỗng dưng hơn hớn mừng rỡ như thế?

Độc Cô Sách không trả lời câu hỏi mà chỉ giơ tay lên vuốt nước mưa, ở trên đầu trên mặt rồi lớn tiếng ngâm rằng:

”Thuyền năng tận đắc kỳ chung diệu.

Tiền thị giang hồ đệ nhất nhân.” Độc Cô Hưng kêu “ồ” một tiếng, vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Có phải nghe thấy tiếng sấm, đại ca bỗng sáng trí tắm mưa rửa sạch bụi trần mà đã hiểu được những sự huyền diệu của cái quạt phải không?

Độc Cô Sách bỗng rùng mình một cái, lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Hiểu biết hết tinh diệu bên trong có phải là chuyện dễ đâu. Ngu huynh chỉ phát giác bốn thể kiếm của Bán Kỳ lão nhân là căn cứ sự biến hoá của trời đất mà sáng tạo thành, như gió, như mây, sấm, mưa, mặt trời, trăng, sao, chim bay, cá bơi, đề kêu, thú nói, chẳng hạn.

Độc Cô Hưng nghe tới đó gật đầu lia lịa, mỉm cười:

-Thảo nào vừa rồi đại ca cứ như người thất thần, quên cả bản thân mình. Thì ra đại ca đã thông hiểu được diệu lý ấy.

Độc Cô Sách lộ vẻ rất an ủi, mỉm cười nói tiếp:

-Từ nay trở đi, sáng sớm ngu huynh phải xem mặt trời mọc, đêm phải xem sao nghiêng cứu từng ngọn cỏ mọc mầm, lắng tai nghe tiếng sấm kêu, cả nước chảy lẫn hoa nở cũng không thể sao lãng được. Khi đi tới Ly Hồn cốc, dù chưa đạt được kỳ vọng của Nam Cung Giác lão nhân, nhưng ngu huynh dám chắc bốn thể kiếm pháp ấy cũng có thể diệt trừ được một hai tên nguyên hung cực ác.

Vừa nói tới đó, có một luồng gió lạnh thổi tới. Chàng hắt hơi luôn mấy tiếng.

Độc Cô Hưng liền cau mày lại, khuyên bảo rằng:

đại ca đã bị trúng lạnh rồi. Cũng may túi quần áo không bị ướt, đại ca mau lấy quần áo khô ra thay đi. Đệ dám chắc bộ quần áo ướt ở trên người cũng không thể giúp đại ca nghĩ ra những thể kiếm ảo diệu đâu.

Độc Cô Sách bỗng phải bật cười, vội mở hành trang lấy quần áo ra thay, nhưng chàng chưa kịp thay đã cau mày lại thất thanh la lớn:

-Nguy tai! Rồi chàng nhảy ngay về phía trước. Độc Cô Hưng thấy thế cũng phải giật mình kinh hãi vội đưa mắt nhìn theo để xem chàng làm gì?

Thì ra hồi nãy Độc Cô Sách để cái quạt ở trên mặt tảng đá, mãi luyện kiếm quên mất bảo Độc Cô Hưng cất hộ, bây giờ đã bị mưa làm cho ướt hết.

Cũng may Độc Cô Sách đã gấp cái quạt lại tuy bị mưa ướt như vậy nhưng bài thơ tứ tuyệt của Nam Cung Giác lão nhân vẫn chưa hề gì.

Thấy thơ không việc gì, chắc bức tranh ở đằng sau cũng không sao, nhưng khi Độc Cô Sách lật cái quạt trở lại xem thì chàng đã cả kinh thất sắc.

Thì ra chàng thấy Mai Lan Trúc Cúc vẫn nguyên lành, mà sắc không hề bị xoá nhòa, nhưng ở chỗ trống không đã có hiện thêm bốn chữ “Vạn Tượng Hồi xuân” rất mờ hiện lên... Đủ thấy bốn chữ ấy viết bằng một thứ thuốc phải có nước vẩy vào mới hiện lên, còn một điều lạ hơn nữa, là bốn chữ đó viết theo bốn kiểu: Chân, Thảo, Triện, Lệ.

Chữ “vạn” viết bằng chữ chân phương trông rất hùng hậu.

Chữ “tượng” viết theo lối thảo, nét bút như bay như múa.

Chữ “hồi” viết theo lối lệ, đoan trang chất phác.

Chữ “xuân” viết theo lối triện, trông cổ kính và uyên thông.

Độc Cô Sách chưa kịp cởi áo ướt ra, trông thấy bốn chữ đó, đứng ngây người ngay.

Độc Cô Hưng cau mày lại lớn tiếng nói tiếp:

-Chả lẽ đại ca muốn bị bệnh thật sự thì mới hài lòng hay sao? Cái quạt đã ướt, đằng nào cũng ướt rồi, đại ca đã biết rõ sự ảo diệu của pho kiếm ấy rồi, thì dù có bị rách đi cũng vẫn có đường lối để đại ca mô phỏng ra cả mà hà tất phải như kẻ mất hồn vía như thế.

Độc Cô Sách vừa đi vào chỗ khô thay quần áo vừa đưa cái quạt cho Độc Cô Hưng và lắc đầu thở dài nói:

-Hưng đệ, cái quạt bị ướt không những không bị rách chút nào trái lại còn có thêm bốn chữ, đủ thấy Nam Cung tiên bối đã khổ công vì việc này thế nào?

Độc Cô Hưng cầm lấy cái quạt lên xem cũng phải kinh ngạc la lớn:

đại ca, bốn chữ: Vạn tượng hồi xuân này có phải đại ca đã nói kiếm pháp tuyệt diệu có trùng hợp với tất cả những cái hay của vạn vật ở bên trong đấy không?

Độc Cô Sách gật đầu, chàng lại hắt hơi một cái có vẻ khó chịu.

Độc Cô Hưng mãi nhìn cái quạt, không để ý sắc mặt của Độc Cô Sách chỉ hớn hỏ nói tiếp:

-Nam Cung lão nhân khéo giỏi trò thật! Sao ông ta không chỉ rõ những ảo diệu của mấy thế kiếm tuyệt diệu ấy ra, mà lại chỉ vờ vịn viết có bốn chữ như thế thôi. Như thế lại làm cho đại ca phải tốn rất nhiều tâm trí mới nghĩ ra được sự ảo diệu của nó chứ không sai.

Nói tới đó, y không thấy Độc Cô Sách trả lời, vội ngừng đầu lên nhìn, mới hay mặt của chàng đã đỏ như lửa và đã bị bệnh rồi, y kinh ngạc vô cùng.

Độc Cô Hưng vội nhảy tới gần, lấy hai viên thuốc cho Độc Cô Sách uống, vẻ mặt lo âu, cau mày lại hỏi:

đại ca cảm thấy sao? Người luyện võ đau ốm ắt không phải tầm thường. Đại ca nên cẩn thận mới được bằng không vì bị bệnh không đi được mà lỡ mất Thiên Nam đại hội thì phiền lắm đấy.

Độc Cô Sách uống xong hai viên linh đơn, giơ hai tay lên rờ đầu rồi mỉm cười và trả lời Độc Cô Hưng rằng:

-Hiện đệ khỏi lo, huynh chỉ bị cảm mạo một chút thôi uống xong hai viên linh đơn của hiền đệ, ngu huynh đã thấy trong người dễ chịu, hiền đệ khỏi cần phải lo âu. Bây giờ ta vừa đi vừa nghiên cứu những thế kiếm của Nam Cung lão nhân và tìm tòi xem bốn chữ “Vạn tượng hồi xuân” ấy có dụng ý gì?

Độc Cô Hưng gật đầu mỉm cười, hai sư huynh đệ tiếp tục đi về phía trước, và bệnh phong hàn của Độc Cô Sách cũng không thấy nổi lên nữa. Vì nhờ có sức thuốc của linh đơn mà bệnh đó không nổi lên nhưng trái lại nó tiềm tàng ở trong người như thế lại càng nguy hiểm hơn.

Muốn nghiên cứu tuyệt học của Nam Cung lão nhân tới nơi tới chốn, sáng nào Độc Cô Sách cũng dậy thật sớm xem mặt trời, đêm đến xem trăng sao mọc, nhất là gặp cuồng phong bão vũ, sấm sét nổi lên ùng ùng, thì chàng lại càng tụ tinh hội thần để xem sự hiểm hóc của trời đất ảo diệu như thế nào, rồi lấy những cái đó mà dung hòa vào bốn thế kiếm của Nam Cung lão nhân đã tốn công suốt đời mới sáng tác nổi những thế kiếm độc đáo này.

Chàng khổ công học hỏi như vậy, tất nhiên chàng đã thu hoạch rất lớn, khiến bốn thế kiếm pháp đó ngày một ảo diệu và tăng thêm oai lực nhưng còn ý nghĩa của bốn chữ “Vạn tượng hồi xuân” kia thì chàng vẫn không hiểu thấu được.

Khi đi tới Lâu Sơn tỉnh Quế Châu, phần vì đã có bệnh sẵn trong người, phần thứ hai đi đường trường sức lực càng yếu ớt dần, phần thứ ba, là vì dầm mưa dãi nắng nên Độc Cô Sách đã bị bệnh ở trong một khe núi.

Độc Cô Hưng kinh hãi và lo âu vô cùng, suýt tý nữa thì y cho Độc Cô Sách uống hết những linh đơn đem theo trong người. Nhưng vì linh dược ấy không chữa bệnh cảm mạo, nên không những bệnh Độc Cô Sách không thuyên giảm mà trái lại, thần trí của chàng ta lại càng mê man bất tỉnh.

Bất đắc dĩ Độc Cô Hưng phải công Độc Cô Sách đi tìm kiếm những người ở trên núi đó hỏi thăm xem có ai biết chữa bệnh không?

Thật là người hiền gặp lành, y hỏi thăm ngay vào Lâu Sơn Viễn Hiền trang.

Trang chủ là Hoa Tâm Uyên là một văn nhân nhà sĩ học rộng tài cao và tinh xảo về môn y lý nữa.

Độc Cô Hưng nghe nói cả mừng, liền công Độc Cô Sách đi vào ẩn Hiền trang luôn.

Khi tới nơi Độc Cô Hưng có vẻ thất vọng vì Viễn Hiền trang mà những người thổ dân ở đó giới thiệu không phải là một toà nhà đồ sộ, không ngờ lại là mấy căn nhà lá bên ngoài có hàng rào trúc, trong hàng rào trúc chỉ có trồng một ít cây cỏ thôi.

Độc Cô Hưng vội gõ cánh cửa trúc, liền có một tiểu đồng áo xanh ở trong bước ra mỉm cười hỏi:

-Quý khách... Y chưa nói dứt, thì trong nhà đã có tiếng khàn khàn vừa cười vừa vọng ra:

-Linh nhi, hà tất con phải hỏi làm chi? Con không thấy quý khách này đang công một người bạn hay sao, như vậy thể nào cũng đến đây để cầu chữa bệnh chứ còn việc gì nữa mà phải hỏi?

Tiếng nói đó vừa dứt, thì đã có một ông già tuổi vừa năm mươi người gầy gò, mặt rất hiền từ, mặc áo vải mộc ở trong nhà bước ra.

Độc Cô Hưng liền cười và hỏi:

-Thưa cụ, cụ có phải là Hoa lão trang chủ của Viễn Hiền trang?

Không đợi chờ y nói dứt, ông già đã gật đầu mỉm cười đáp:

-Tại hạ là Hoa Tâm Uyên, mời lão đệ vào trong nhà ngồi chơi. Bệnh của quý bạn có vẻ nặng lắm, không thể để cho ông ta đứng ngoài gió mãi như thế này được.

Độc Cô Hưng không khách sáo gì nữa, liền công Độc Cô Sách đi thẳng vào trong nhà và đặt chàng ta nằm lên cái chõng.

Hoa Tâm Uyên không chuyện trò với Độc Cô Hưng, ông thăm mạch cho Độc Cô Sách ngay.

Độc Cô Hưng đợi chờ ông ta thăm mạch xong liền ân cần hỏi:

-Thưa cụ, bệnh của đại ca tôi... hình như có vẻ nặng lắm không biết... có thể chữa khỏi được không?

Tâm Uyên mỉm cười, lấy một cái chăn bông đắp cho Độc Cô Sách rồi nói với Độc Cô Hưng rằng:

-Lão đệ khỏi cần phải lo âu, vị đại ca này của lão đệ là bị bệnh phong hàn chưa khỏi, rồi lại nhiễm thêm phong hàn ở ngoài vào, trong lòng hình như có sự gì uất ức, vì thế mới nổi bệnh. Tuy bệnh không nhẹ nhưng ở trong Viễn Hiền trang này chỉ độ nửa tháng là cùng Hoa Tâm Uyên tôi ngày đêm chữa chạy cho thể nào cũng phải khỏi.

Độc Cô Hưng nghe thấy Hoa Tâm Uyên nói thể rất yên tâm, nhưng y sực nhớ tới ngày đại hội Thiên Nam chỉ còn có mười ngày nữa là tới nơi. Y liền kêu “ôi chà” một tiếng, và gượng cười nói tiếp:

-Nếu phải chữa nửa tháng thì lỡ hết cả đại sự, chẳng hay cụ có cách gì đặc biệt để cho anh em chúng tôi trong mười ngày tới có thể tới kịp núi Dã Nhân, thì anh em Độc Cô Hưng chúng tôi rất cảm ơn đại ân, đại đức.

Hoa Tâm Uyên cau mày thủng thẳng đáp:

-Từ đây đi tới núi Dã Nhân, dù hai vị lão đệ có đi nhanh đến đâu cũng phải đi đến bốn năm ngày mới có thể tới được. Nói tóm lại, lão đệ muốn lão phu trong bốn năm ngày chữa khỏi bệnh nặng của đại ca lão đệ chứ gì?

Độc Cô Hưng mặt đỏ bừng, liền đứng dậy vái Tâm Uyên một lạy rất cung kính, rồi gượng cười đáp:

-Xin cụ thứ lỗi cho Độc Cô Hưng đã ăn nói quá đường đột như vậy! Nhưng quả thực anh em chúng tôi có việc bận cần phải trong mười ngày tới kịp núi Dã Nhân, nếu đại ca tôi chưa khỏi tôi đành phải đi một mình và nhờ cụ trông nom hộ đại ca tôi vậy.

Tâm Uyên bấm đốt ngón tay rồi mỉm cười hỏi:

-Mười ngày nữa tức là ngày mười ba tháng ba. Hai vị lão đệ vội đi Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân như thế, có phải là định đi dự Thiên Nam đại hội đấy không?

Độc Cô Hưng gật đầu đáp:

đúng thế! Cụ đã biết tin như vậy chả lẽ cụ cũng là một vị võ lâm đại hiệp, người cùng nguồn gốc của bạch đạo chẳng?

Tâm Uyên gật đầu mỉm cười đáp:

-Ba mươi năm trước lão phu quả có ở trong võ lâm thực, nhưng không phải là người trong bạch đạo như Độc Cô lão đệ nói. Trái lại lão phu là một tên giang dương đại đạo (giặc cướp biển) trong giới hắc đạo, việc ác đến đâu cũng dám nhúng tay cả.

-Cụ hà tất phải nói bông... Tâm Uyên nghiêm nghị đỡ lời:

-Không phải Tâm Uyên này nói bông đâu, vì cơ nghiệp của mình sáng tạo bị người phá huỷ, anh em kết nghĩa bị người giết sạch nên mới một thân một mình chạy lên Lâu Sơn này ẩn danh mai tính tham sống sợ chết để qua ngày đoạn tháng.

Độc Cô Hưng kêu “ồ” một tiếng rồi hỏi tiếp:

-Năm xưa cụ sáng nghiệp ở đâu?

Một mặt bốc thuốc cho Độc Cô Sách uống, một mặt nhắc tới chuyện xưa Tâm Uyên thở dài nói tiếp:

-Bảy anh em chúng tôi kết nghĩa với nhau năm xưa, sáng nghiệp ở núi Hạ Lan được gọi là Hạ Lan thất ác, tiếng tăm cũng khá lừng lẫy trong giới lục lâm.

Độc Cô Hưng vừa cười vừa xen lời nói:

-Tên hiệu Hạ Lan thất ác ấy hình như hơi khó nghe một chút?

-Sự thực, nó là thế! Vì trong bảy anh em chúng tôi, sáu người nghĩa huynh kia đều ăn tim người, ngày nào cũng vậy, ngồi ở trong túp nghĩa sảnh đun sẵn một chảo dầu, moi tim người ra bỏ vào trong chảo rán, để nhậu với rượu.

Độc Cô Hưng nghe nói tới đó cũng phải cau mày lại, lắc đầu nói tiếp:

-Làm như vậy thì thực là trái với đạo trời và cũng không phải là thái độ của một người giang hồ hào kiệt đáng có! Nói tới đó, y sực nghĩ đến Độc Cô Sách bị bệnh nặng đang đợi chờ người ta cứu chữa sao mình lại khiến người ta như thế, nên y vội xoay giọng mỉm cười hỏi:

-Nghe cụ nói thì hình như cụ là người em út của Hạ Lan thất ác phải không?

Tâm Uyên gật đầu đáp:

-Phải, tôi là người hiền lành nhất trong bọn, không nhẫn tâm trông thấy các người nghĩa huynh ăn tim người như thế, nên vẫn khuyên can họ luôn. Vì thế họ mới ban cho tôi một cái biệt hiệu là Từ Bi Tu Sĩ, để châm biếm.

Độc Cô Hưng thừa cơ tán dương vài câu:

-Cụ sở trường về y lý dùng nghệ thuật để cứu tế người đời, thực là lương tướng rất hợp với lòng trời. Bốn chữ Từ Bi Tu Sĩ đó mới thực đúng với cụ, sao cụ lại bảo là châm biếm?

Tâm Uyên vừa cho Độc Cô Sách uống thuốc xong, liền quay lại đưa Độc Cô Hưng ra phòng ngoài ngồi. Tiểu đồng tên là Linh nhi đã sửa soạn một hũ rượu ngon, mấy món thịt khô để sẵn. Ông vừa nâng chén lên mời Độc Cô Hưng uống vừa cười vừa nói tiếp:

Độc Cô lão đệ, lúc ấy lão phu có biết y lý gì đâu, chỉ không nhẫn tâm ăn thịt người đấy thôi. Vì thế, hễ mỗi lần thấy các người nghĩa huynh giết người moi tim ăn, là lão phu mượn cớ rời khỏi Tú nghĩa sảnh đi ra bên ngoài ngay.

Độc Cô Hưng hớp một hớp rượu vừa cười vừa đỡ lời:

đó là lòng từ bi của cụ và ý niệm trắc ẩn.

Có vẻ hồ thẹn Tâm Uyên lắc đầu thở dài:

-Một tên giặc bề như lão phu thì đâu xứng với câu từ bi chắc ẩn ấy, đó chẳng qua là vì lòng của lão phu không được sắc đá bằng các vị nghĩa huynh. Nhưng vì thế mà lão phu đã thoát khỏi tai kiếp, mới được sống sót tới ngày nay! Độc Cô Hưng sợ Tâm Uyên quá đau lòng ảnh hưởng đến sự chữa bệnh cho Độc Cô Sách, nên y không dám hỏi lại ông ta đã thoát khỏi tai biến như thế nào.

Tuy Độc Cô Hưng không hỏi nhưng Tâm Uyên cảm thấy không kể chuyện ấy ra thì áy náy khó chịu không tả nên ông ta gượng cười nói tiếp:

-Lão phu còn nhớ hồi cách đây chừng ba mươi hai, ba mươi ba. Một buổi chiều nọ sáu vị nghĩa huynh của lão phu đang bảo thủ hạ đốt lò đun dầu để chuẩn bị ăn tim người, lão phu lại lảng lạng rời khỏi đại trại, đi lên trên ngọn núi nhỏ ở gần đó, để ngắm cảnh.

Độc Cô Hưng liền xen lời hỏi:

-Có lẽ lúc ấy trong đại trại vừa có tai kiếp xảy ra phải không?

Tâm Uyên hớp một hớp rượu, thở dài đáp:

-Lão đệ nói rất đúng! Lão phu đang thưởng thức cảnh đẹp, thì bỗng thấy trong trại có lửa bốc cao.

Độc Cô Hưng lại hỏi tiếp:

-Ngọn lửa đó do bất cẩn mà nên, hay là bị người thiêu đốt?

Tâm Uyên rầu rĩ lắc đầu thở dài đáp:

-Lão phu vừa thấy lửa bốc cháy đã vội quay trở về đại trại nhưng khi tới nơi, thì đã thấy đại trại trở thành biển lửa, không còn cách gì cứu chữa được nữa! Độc Cô Hưng ngạc nhiên hỏi:

-Sáu vị nghĩa huynh của cụ đâu, sao các vị ấy không chỉ huy thủ hạ chữa lửa?

Tâm Uyên rung mình một cái, chén rượu ở trong tay cũng bị rung động mạnh, nên đã tràn một ít rượu xuống đất và ứa nước mắt và đáp:

-Sáu vị nghĩa huynh của lão phu bị người ta giết chết hết, đầu lâu bị bêu ở chỗ sơn khẩu của núi Hạ Lan, còn xác thì bị thiêu ra! Độc Cô Hưng thất kinh xen lời hỏi:

-Hạ Lan thật ác lừng danh như vậy tất nhiên võ công phải cao siêu. Sao chỉ trong nháy mắt đã bị tai kiếp hết, và cả đại trại cùng bị thiêu rụi như vậy?

-Vì Hạ Lan thật ác, ác danh quá lừng lẫy, ác nghiệp tạo quá nhiều, nên mới có hai vị kỳ nhân tuyệt thế tới để thay trời hành đạo mà giết hết trong nháy mắt như vậy! Độc Cô Hưng lại hỏi tiếp:

-Hai vị kỳ nhân tuyệt thế mà cụ vừa nói ấy là ai thế?

Hình như nghĩ đến chuyện xưa hãy còn hoảng sợ, Tâm Uyên khẽ đáp:

-Người ra tay giết người là Tam Kỳ Vũ Sĩ Nam Môn Vệ còn người phóng hoa? là Đại Bi Tôn Giả.

Hai câu nói ấy tuy rất khê, nhưng lọt vào tai của Độc Cô Hưng lại như sét đánh ngang tai khiến y giật mình đến nỗi rớt cả chén rượu xuống đất vỡ tan tành.

Vì y không ngờ Hoa Tâm Uyên, người mà mình trông mong để cứu chữa cho Độc Cô Sách lại có thù không sao tiêu giải được với sư phụ và sư bá mình.

46. Diệu Ngộ Thư Pháp Trong Bức Tranh

Tâm Uyên có biết đâu tâm sự của Độc Cô Hưng khi thấy mình kể xong, bỗng thất kinh đánh rơi chén như vậy liền ngạc nhiên cười hỏi:

-Sao Độc Cô lão đệ lại thất kinh như thế? Chẳng lẽ lão đệ cũng có thù với Nam Môn Vệ và Đại Bi Tôn Giả chăng? Hay là có liên can rất mật thiết với Thích Đạo Song Tuyệt phải không?

Câu hỏi ấy khiến Độc Cô Hưng, một người rất khôn ngoan lanh lợi mà nhất thời không sao trả lời được. Vì sáu vị nghĩa huynh của Tâm Uyên đều bị giết hết, cơ nghiệp của Hạ Lan bị thiêu rụi, mối thâm thù đại hận này ai mà đã ghi sâu trong đáy lòng, có bao giờ quên được. Nếu Độc Cô Hưng mà nói thực. Tâm Uyên biết y với Độc Cô Sách là y bất truyền nhân của Thích Đạo Song Tuyệt, thì thể nào lửa thù hận cũng bốc lên ngay và ít nhất là khoanh tay không chịu chữa bệnh cho Độc Cô Sách nữa! Nói thực đã có sự khó khăn như vậy, mà nói dối cũng khó khăn nốt! Vì Độc Cô Hưng đã nghĩ, ân sư mình với sư bá là Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm được thiên hạ rất tôn trọng, nay cả hai vị đã cùng chứng đạo quả hết, thù hận và ai oán

của hai vị chưa kết liễu, thì tất nhiên y với Độc Cô Sách phải gánh vác thay và liễu kết hộ. Nay gặp vấn đề nan giải này, có khi nào y lại chịu sợ sệt mà rút đầu rút cổ được.

Hai vấn đề đó làm cho Độc Cô Hưng nhức óc khôn tả, nhất thời y không biết định ra sao, nên coi trọng danh dự của sư phụ hơn, hay là coi trọng bệnh của Độc Cô Sách hơn?

Tâm Uyên thấy Độc Cô Hưng đánh rớt chén rượu, cứ ngồi chờ người ra như kẻ mất hết hồn vía, mình hỏi gì cũng không nghe thấy, không trả lời, ông ta làm như không thấy mà chỉ ho lên một tiếng, rồi hỏi tiếp:

-Tư Mã Ôn công nói rất đúng:

“Không có việc gì là không thể nói cho người ta biết được”, hình như Độc Cô lão đệ có tâm sự gì rất khó nói phải không?

Nghe Tâm Uyên nói như thế, Độc Cô Hưng liền sáng trí ra ngay, vội đứng dậy chấp tay chào và lớn tiếng cười nói với Tâm Uyên rằng:

-Không dám giấu diếm cụ, Tam Kỳ Vũ Sĩ là thụ nghiệp ân sư của Độc Cô Hưng, Độc Cô Sách đại ca là đệ tử duy nhất của Đại Bi Tôn Giả sư bá! Nghe Độc Cô Hưng nói như vậy Tâm Uyên kinh ngạc vô cùng ngồi chờ người ra như tượng gỗ.

Độc Cô Hưng lại chấp tay vái Tâm Uyên một lạy, rất cung kính mỉm cười nói tiếp:

-Thời giờ trôi chảy nhanh như thoi đưa, ba mươi năm nay cụ từ một vị anh hùng ở núi Hạ Lan mà biến thànhViễn Hiền trang chủ. Không biết sự thay đổi ấy là hoa. hay là phúc. Bây giờ anh em Độc Cô Hưng chúng tôi được may mắn gặp cụ ở đây, nếu cụ bỏ qua cho mối thù năm xưa chữa cho đại ca tôi khỏi bệnh. Còn cụ không quên được mối thù cũ, thì Độc Cô Hưng tôi tình nguyện hy sinh cả thân mình để tiêu nghiệp giải hận cho ân sư! Tùy ý cụ, muốn nấu tôi thành nồi nước máu hay mài dũa tôi thành đồng tro, tôi cũng cam tâm, chứ không oán hận gì hết.

Tâm Uyên nghe Độc Cô Hưng nói, tuy hai mắt nhìn thẳng vào mặt đối phương nhưng mặt ông ta vẫn thản nhiên như thường, nên không hiểu lúc này trong bụng ông ta suy nghĩ như thế nào?

Độc Cô Hưng chỉ sợ ông ta gỡ mặt thì tính mạng của Độc Cô Sách không thể nào bảo tồn được, cho nên y lại vái một lạy, rồi gượng cười nói tiếp:

-Thưa cụ, cổ nhân có câu:

“Nhân sinh hữu oán tu đan giải, nghiệp báo tuần hoà vô liễu thời”. (Người ta sống ở trên đời có thù oán cần phải tiêu giải ngay, tai nghiệp cứ tương báo hoà thì không bao giờ dứt được cả).

Y chưa nói dứt thì Tâm Uyên đã trợn ngược đôi lông mày giơ tay áo lên phất một cái, trong nhà đã có mùi thơm rất nồng toa? lên ngay Độc Cô Hưng vừa ngửi thấy mùi thơm đó, đã uể oải và mê man bất tỉnh liền.

Lúc ấy tiểu đồng áo xanh tên là Linh nhi đã chìa hai ngón tay nhằm đúng yếu huyệt ở giữa ngực của Độc Cô Hưng mà hăm hực điểm xuống luôn.

Nhưng Tâm Uyên đã vội túm lấy khuỷu tay của y mà lời trả lại.

Linh nhi ngạc nhiên hỏi:

-Sư phụ vẫn thương nhớ tới mối huyết thù ba mươi năm về trước kia, vừa rồi lại gỡ Cửu Thiên Diệu Hưng ra làm cho Độc Cô Hưng mê man bất tỉnh. Sao bây giờ sư phụ lại cấm không cho tiểu đệ giết chết y như thế?

Tâm Uyên gượng cười đáp:

-Linh nhi hãy khoan!Để sư phụ nghĩ kỹ xem, từ một tên đại tặc ở Hạ Lan mà biến thành thần y ở Lâu Sơn, việc này là hoa. hay là phúc đã.

Thấy sư phụ nói như thế, Linh nhi vội lui tới phía sau đứng yên để đợi chờ.

Tâm Uyên liền nhắm mắt lại lẳng lặng suy nghĩ một lát sau bỗng mở mắt ra lấy giấy bút viết mấy món thuốc đưa cho Linh nhi, rồi mỉm cười nói:

-Linh nhi, con vào trong vườn thuốc. Mau hái mấy vị linh dược này ra đây.

Linh nhi đưa mắt nhìn vào tờ giấy rồi kinh hãi hỏi lại:

-Sư phụ bảo con hái San Hộ Lộc Thọ thảo với ThànhHinh Phục Linh Căn ư? Hai thứ linh dược này sư phụ tốn mười năm trồng trọt mới thành... Tâm Uyên mỉm cười đáp:

-Linh nhi, con không nên tiểu tâm như thế, mau đi hái đi! Phải biết tôn chỉ của sư phụ trồng thuốc như thế là dùng để cứu người. Bằng không dù có Tiên chí ngàn năm cũng chỉ như một cây cỏ dại thôi, mà không có giá trị gì cả.

Thấy vẻ mặt của sư phụ rất nghiêm nghị Linh nhi phải vâng lời, đi vào trong vườn hái thuốc ngay, không dám hỏi thêm nữa.

Tâm Uyên thấy Linh nhi đi khỏi, liền lấy một chút thuốc bột trắng ra búng vào mặt Độc CôHưng.

Đang mơ màng bỗng thấy mũi cay cay và xộc lên tận óc, Độc Cô Hưng hắt hơi luôn mấy cái liền tỉnh táo lại ngay. Y mở mắt ra nhìn, thấy mình vẫn bình yên vô sự, liền đi tới trước mặt Tâm Uyên chấp tay lạy.

Tâm Uyên không chờ y nói đã vội xua tay vừa cười vừa đáp:

Độc Cô lão đệ nói rất đúng:“Nhân sinh hữu oan tu đan giải, nghiệp báo tuần hoàn vô liễu thời!” Độc Cô Hưng mừng rỡ khôn tả, vội hỏi:

-Thế ra cụ đã vui lòng tiêu giải mỗi oan cừu này rồi ư?

Tâm Uyên gật đầu đáp:

-Vừa rồi lão phu dùng Cửu Thiên Diệu Hương làm cho lão đệ man như vậy là để có thì giờ suy nghĩ. Kết quả lão phu thấy linh tính của mình rất sáng suốt và nghĩ tới sáu vị nghĩa huynh vì sát nghiệp quá nặng bị chết như vậy không oan uổng chút nào. Năm xưa Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn đạo trưởng hạ thủ diệt trừ kẻ gian ác nếu hai vị ấy không để cho lão phu sống sót, thì lão phu không thể nào sống tới ngày nay được. Đủ thấy hai vị ấy đã ban ơn rất lớn cho lão phu.

Nói tới đó, ông ta hớp một hớp rượu, rồi mỉm cười nói với Độc CôHưng tiếp:

-Huống hồ lão đệ nghe lão phu kể xong chuyện năm xưa, mà vẫn thản nhiên nhận mình là đệ tử của Thích Đạo Song Tuyệt, đủ thấy lão đệ là người quang minh lỗi lạc biết bao, Tâm Uyên này không kính ngưỡng sao được.Mỗi thù ba mươi năm đã tiêu giải nhất thời, lão còn mong lão đệ khi gặp lệnh sư bá, làm ơn chuyển lời cảm ơn hộ hai vị cao nhân đã tha chết và còn cho Tâm Uyên được dịp cải tà quy chánh.

Độc Cô Hưng vội đứng dậy rầu rĩ đáp:

-Thưa cụ gia sư với đại sư bá đã toa. hoá ở Nam Hải Phổ Đà rồi! Tâm Uyên kêu “ồ”thở dài và đỡ lời:

-Hai vị Thích Đạo Song Tuyệt đã công hoành hoàn mãn, cùng dắt tay phi thăng, khiến Tâm Uyên này không có nơi mà đền đáp lại ân đức ấy! Bây giờ chỉ còn một cách là hết sức cứu chữa cho Độc Cô Sách lão đệ gọi là đền bù lại ơn đức hai vị một phần nào thôi.

Độc Cô Hưng chấp tay vái, vừa cười vừa đỡ lời:

Độc Cô Sách đại ca hiện bị bệnh nặng như thế, xin cụ làm ơn ra tay cứu chữa cho.

Tâm Uyên liền đáp:

-Chữa cho Độc Cô Sách lão đệ khỏi bệnh không khó khăn gì nhưng bây giờ lão phu lại còn muốn làm thế nào để cho hai vị kịp đi dự hội Thiên Nam vào ngày mười ba tháng ba.

Độc Cô Hưng ngạc nhiên hỏi:

-Cụ chả đã nói là bệnh của đại ca tôi phải chữa trên nửa tháng mới khỏi là gì?

Tâm Uyên mỉm cười trả lời tiếp:

-Nếu dùng thuốc thường thì ít nhất phải nửa tháng mới chữa khỏi được, nhưng bây giờ lão phu đã sai tiểu đồ Linh nhi vào đào cây San Hô Lộc Thọ Thảo với Thành Hình Phục Linh Căn, hai môn linh dược kỳ báu, mà lão phu đã trồng khá lâu năm để cứu cho Độc Cô Sách đại ca của lão đệ. Như vậy chỉ vài ngày là hai vị đã có thể kịp thời đi dự Thiên Nam đại hội.

Ông ta vừa nói tới đó, thì Linh nhi đã đem hai vị thuốc rất quý báu kia vào.

Tâm Uyên một mặt bảo Linh nhi nhóm bếp sắc thuốc một mặt ẩm Độc Cô Sách vào một tịnh thất khác.

Tịnh thất này là nơi của Hoa Tâm Uyên ngồi đọc sách viết và vẽ, nên ngoài một cái chõng ra, bốn bên vách đều là tủ sách treo đầy tranh.

Hai mắt của Độc Cô Hưng rất sắc bén, chỉ thoáng cái thôi, y đã thấy bức tranh nào cũng đóng hai cái dấu “ẩn hiện sơn trang khiển hứng” và “Y dư tả học họa kiếm thư”. Nên y mới biết những câu đối và tranh trên vách đều là chữ và tranh của Tâm Uyên viết và vẽ hết. Y liền mỉm cười hỏi:

-Cụ không những sở trường về y đạo, mà con kiêm cả viết chữ làm hội họa. Cụ quả thực là người đa tài đa nghệ.

Tâm Uyên mỉm cười đáp:

-Lão đệ không biết đấy thôi. Sở dĩ Tâm Uyên này khổ tâm học viết chữ và hội họa. như vậy, không riêng để tiêu khiển mà thôi, còn có lúc tìm ra được những diệu thú ở trong các thể chữ và các lối hội họa, nhờ đó mà y đạo của lão phu cũng tiến bộ rất nhiều nữa.

Mấy lời nói đó khiến cho Độc Cô Hưng giật mình kinh hãi và thất thần đứng ngẩn người ra.

Tâm Uyên thấy vậy ngạc nhiên, vừa cười vừa hỏi lại:

độc Cô lão đệ làm sao thế? Có phải lão đệ nhận thấy lão phu đã nói sai hay không?

Độc Cô Hưng lẩm bẩm đáp:

-Có phải là cụ nói cụ đã tìm ra được những diệu thú ở trong các thể chữ và các bức tranh sơn thủy hay thảo mộc, nhờ vậy mà y thuật của cụ tiến bộ hơn khi trước rất nhiều phải không?

Tâm Uyên gật đầu:

-Có thể thật. Nhưng những diệu thú đó ẩn bí và tinh vi lắm, hình như chỉ có nghiên cứu và thưởng thức nhiều thì mới tìm thấy được những cái đó thôi, chứ muốn thực tế nghiên cứu thì không sao tìm tòi ra được.

Hai mắt bỗng sáng ngời, Độc Cô Hưng hớn hở hỏi tiếp:

Điệu thú trong tranh và chữ có thể làm cho y thuật tiến bộ thêm như vậy cũng có thể làm cho võ học được tiến ích đấy chứ?

Tâm Uyên thấy y nói như vậy, ngẩn người ra giây lát rồi gật đầu nói:

-Lão đệ nói rất có lý, nhưng tiếc thay Tâm Uyên mỗ về mặt nội gia công lực thô sơ lắm. Vì vậy mà không sao dung hội được những tinh vi của chữ viết nhưng lão đệ là cao túc của danh sư cứ mỗi căn cứ phương pháp đó mà nghiên cứu xem, may ra lão đệ sáng tạo được một pho võ công mới rất kỳ diệu cũng chưa chừng.

Độc Cô Hưng lắc đầu, vừa cười vừa đỡ lời:

-Về mặt võ công, tuy tôi đã được sư phụ và sư bá truyền thụ cho Tiểu Chuyển Luân Đại Pháp, nhờ vậy tôi cũng tiến bộ khá nhanh chóng. Nhưng còn văn học vì hãy còn ít tuổi nên sự thành tựu của tôi hãy còn thô sơ lắm. Đối với các thể chữ và các lối họa. lại chưa nghiên cứu qua bao giờ, nên muốn tìm ra được diệu thú ở trong chữ và họa. đối với tôi thì quả thực là một sự khó khăn. Nếu tôi đem lý thuyết của cụ vừa nói mà kể lại cho Độc Cô Sách đại ca của tôi hay, thì chắc bệnh của anh ấy sẽ khỏi rất nhanh chóng cũng chưa chừng.

Tâm Uyên không hiểu Độc Cô Hưng tại sao lại nói như thế, liền hỏi lại nguyên nhân. Độc Cô Hưng là người rất thành thật và lương thiện, thấy Tâm Uyên hỏi như vậy không giấu giếm gì hết, liền kể cho Tâm Uyên

hay, Độc Cô Sách đang khổ tâm nghiên cứu bốn thể kiếm pháp tuyệt học, không quản ngại dầm mưa dãi nắng nên mới đau ốm như vậy.

Nói xong, y bỗng nghĩ ra một việc, liền nói tiếp:

-Phen này Sách đại ca bị bệnh nặng, được cụ không nhớ thù cũ lại còn khăng khải tặng cho linh dược để cứu chữa cho Sách đại ca được khỏi tử hồi sinh và không lỡ mất ngày giờ dự Thiên Nam đại hội, ơn đức này quá lớn, chờ Sách đại ca khỏi bệnh, thế nào tôi cũng báo đại ca đền bù ơn đức này của cụ.

Tâm Uyên cau mày lại đáp:

-Sao Độc Cô lão đệ lại nói thế? Hoa mã có phải... Độc CôHưng biết ông ta định nói gì rồi, nên không đợi ông ta nói dứt, đã vội xua tay và đỡ lời:

-Tôi biết cụ là người rất khí khái chứ không phải như những kẻ thường tục thì ân mong người ta phải báo đền cho mình, nên sự báo đền mà tôi nói đây khác hẳn lối đền ơn của người thường tục và đặc biệt lắm, thế nào cụ cũng nhận sự đền ơn ấy của Sách đại ca chứ không sai.

Cảm thấy rất hứng thú Tâm Uyên mỉm cười đáp lại:

-Lão đệ nói như vậy, xin lão đệ hãy cho lão phu biết lão đệ với Độc Cô Sách sẽ dùng cách gì đặc biệt để đền ơn lại cho lão phu như thế?

Độc Cô Hưng mỉm cười đáp:

Độc Cô đại ca của tôi đã học hết chân truyền của sư bá Đại Bi Tôn Giả. Trong các môn võ học mà đại ca đã học hỏi được có ba môn rất thần diệu là: Đại Bi thần công, Đại Bi cửu thức và Thập Bát la hán kiếm pháp. Chờ đại ca tôi lành mạnh rồi, tôi báo đại ca lựa chọn một môn võ công truyền thụ cho Linh nhi lão đệ. Như vậy có phải là một cách đền ơn rất đặc biệt không?

Tâm Uyên nghe thấy Độc Cô Hưng nói như vậy liền mỉm cười, gật đầu lia lịa.

Lúc ấy mùi thơm thuốc đã bốc lên, Độc CôHưng ngửi thấy mùi thơm đó liền nhìn vào siêu thuốc, mặt lộ vẻ rất cảm động.

Uống xong liều thuốc, ngay ngày hôm ấy Độc Cô Sách đã khỏi bệnh. Độc Cô Hưng liền kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho chàng ta hay. Chàng định xuống giường cảm ơn Tâm Uyên.

Tâm Uyên xua tay, vừa cười vừa nói:

Độc Cô Sách lão đệ không nên khách sáo như thế. Tuy bệnh của lão đệ đã khỏi, nhưng nguyên khí thì vẫn chưa hồi phục, ít nhất cũng phải uống vài ba thang thuốc bổ, chờ ba ngày sau nguyên khí phục hồi rồi, lúc ấy lão đệ mới có thể xuống đất được.

Độc Cô Sách nghe nói, vừa gượng cười, thì Độc CôHưng đã ôm một đồng tranh và câu đối tới, rồi nói với Độc Cô Sách rằng:

đại ca khỏi cần phải buồn rầu gì hết, đã có bấy nhiêu câu đối và tranh vẽ của Hoa lão tiên bối cũng đủ để cho đại ca tiêu khiển trong mấy ngày rồi.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Chả lẽ trong ba ngày đó hiền đệ không đến đây tiếp chuyện với ngu huynh hay sao?

Độc Cô Hưng lắc đầu đáp:

-Không phải là đệ không tới đây tiếp chuyện với đại ca đâu, mà đệ sợ quấy nhiễu đại ca thôi.

Càng ngạc nhiên thêm, Độc Cô Sách hỏi tiếp:

-Quấy nhiễu cái gì?

Độc Cô Hưng nháy mắt mấy cái rồi đáp:

-Tất nhiên là không dám quấy nhiễu đại ca nghiên cứu bốn thể kiếm pháp tuyệt học của Bán Kỳ lão nhân chứ còn gì nữa?

Độc Cô Sách cau mày lại, gượng cười nói tiếp:

-Hưng đệ khéo nói bông thật, nguy huynh ốm nằm trên giường thì nghiên cứu sao nổi kiếm pháp?

Chỉ tay vào đồng tranh và câu đối. Độc Cô Hưng mỉm cười thủng thẳng đáp:

đại ca, Hoa lão tiên bối chỉ xem những chữ và tranh vẽ đã lãnh hội được diệu thú, nhờ vậy y thuật của ông ta đã tiến bộ rất nhiều nên đệ cũng muốn đại ca xem những chữ và tranh vẽ này mà tìm hiểu ra được diệu thú ở bên trong để tăng ích cho võ công. Huống hồ bốn chữ: “Vạn tượng hồi xuân” viết ở trên cái quạt lại viết theo thể chữ, hình như vừa bao hàm sự ảo diệu của các thể thức kiếm pháp mà đại ca đang cần tìm kiếm.

Nghe thấy Độc Cô Hưng nói như vậy Độc Cô Sách thất kinh hai mắt sáng ngời cầm một cuốn thư pháp lên giở ra xem.

Vừa cầm cuốn bút pháp ra xem chàng đã như người mất hết hồn vía ngay. Độc Cô Hưng thấy thế hơi cau mày lại vừa cười vừa nói:

đại ca, đệ chuẩn bị một cái bút để sẵn ở đây, để đại ca dùng thay kiếm, nằm ở trên giường nghiên cứu. Linh nhi lão đệ hãy ở trong này chờ đợi đại ca dặn bảo, còn tiểu đệ với Hoa lão tiên bối thì ra phòng ngoài uống rượu nói chuyện. Sáng sớm mai đệ sẽ vào thăm đại ca sau.

Nói xong y cùng Tâm Uyên lặng lẽ rút lui ra phòng ngoài.

Độc Cô Sách cứ cầm cuốn thư pháp với cái bút lông mà ngắm người ra xem thôi, chứ không để ý đến lời nói của Độc Cô Hưng.

Ra tới phòng ngoài, Độc Cô Hưng khẽ nói với Tâm Uyên rằng:

đấy, cụ xem tôi nói có sai không? Đại ca của tôi vừa nghe nói trong thư pháp với tranh có bao hàm diệu thú, là anh ấy cứ thờ người ra như người rất say mê.

Tâm Uyên gật đầu mỉm cười đáp:

-Người học võ nếu không say mê như thế thì làm sao nghiên cứu ra được tuyệt học thượng thừa?

-Cụ nói rất phải. Vì bốn thể kiếm pháp trong khi đi đường, trời mới tinh sương, mà đại ca tôi đã chờ xem mặt trời mọc, đêm đến lại xem trăng sao, nghe thấy tiếng sấm là tìm nguyên do luôn thật là không quản ngại dầm mưa dãi nắng. Nay bỗng được cụ cho hay trong thư pháp ở các bức tranh vẽ có những diệu thú riêng, như vậy thể nào cũng thành công rất nhanh chóng. Đến ngày đại hội Thiên Nam đại ca sẽ vệ đạo giáng ma mà làm rạng rỡ cho sư môn chứ không sai.

Tâm Uyên mỉm cười đỡ lời:

đáng tiếc thật! Phần vì thời giờ cấp bách quá phần thứ hai lão phu cố hết sức lánh mặt người giang hồ. Bằng không thể nào lão cũng sẽ đi theo hai vị lão đệ để dự Thiên Nam đại hội với quần hào tụ họp đông đảo và sẽ được xem nhiều trò vui được sáng mắt ra là khác.

Độc Cô Hưng vội hỏi:

-Thưa cụ đại ca tôi vừa uống thuốc xong mặt mũi tỉnh táo, hình như đã khỏi hết bệnh rồi. Xem như vậy, thể nào cũng kịp thời giờ đi dự Thiên Nam đại hội.

Tâm Uyên đã đoán ra được tâm ý của Độc Cô Hưng liền vuốt râu cười đáp:

-Lão đệ cứ yên tâm, khi lão phu đến ẩn cư nơi đây, lượm được một cuốn Thanh Nang bí thứ, từ đó nghiên cứu tới nay đã học hỏi được rất nhiều. Huống hồ Độc Cô Sách lão đệ đã được uống San Hồ Lộ Thọ Thảo với Thành Hình Phục Linh Căn, thì thể nào cũng khỏi bệnh, quyết không lỡ việc đâu. Nếu lão phu không muốn bảo Độc Cô Sách lão đệ nghỉ ngơi ba ngày để cho khoẻ khoắn thêm thì sự thật hai vị lão đệ sáng sớm mai lên đường đi núi Dã Nhân cũng được.

Hai người vừa chuyện trò vừa nhậu nhẹt chỉ ở phòng ngoài thôi chứ không vào quấy nhiễu Độc Cô Sách nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau Tâm Uyên với Độc Cô Hưng vào trong tĩnh thất đã thấy Độc Cô Sách xuống giường rồi và dùng bút thay kiếm truyền thụ pho Thập Bát La Hán kiếm pháp cho Linh nhi.

Độc Cô Hưng kêu “ủa” một tiếng, mỉm cười hỏi:

đại ca có duyên với Linh nhi thật. Bệnh mới khỏi chưa chi đã truyền thụ võ công cho Linh nhi như thế, không sợ quá mệt hay sao?

Độc Cô Sách vội dừng tay, vái Tâm Uyên một lạy để tạ ơn đã chữa cho mình khỏi bệnh, rồi chàng mới trả lời Độc Cô Hưng rằng:

-Hưng đệ cứ yên tâm. Y thuật của hoa lão tiền bối rất tinh xảo, hơn cả Hoa Đà, Biển Thước. Ngu huynh đã hoàn toàn lành mạnh rồi, chỉ đợi chờ truyền xong pho Thập Bát La Hán kiếm pháp cho Linh nhi lão đệ rồi là chúng ta có thể đi núi Dã Nhân ngay khỏi lỡ việc.

Tâm Uyên nghe nói mỉm cười và đỡ lời:

độc Cô Sách lão đệ để cho lão phu thăm lại mạch của lão đệ xem vì bệnh của lão đệ nặng lắm chưa chắc đã hoàn toàn khỏi hẳn đâu.

Độc Cô Sách chìa tay trái ra cho Tâm Uyên thăm mạch, về mặt hớn hờ đáp:

-Hoa lão tiền bối tại hạ đã thử vận chân khí huyết thông thường hầu hết như trong người không còn một chút bệnh nào nữa.

Xem xong mạch ở hai tay Tâm Uyên lại bảo Độc Cô Sách thè lưỡi ra cho mình xem rồi lắc đầu thở dài và nói tiếp:

-Lão đệ quả thật là một kỳ tài. Thể chất của lão đệ quả thật hiếm có. Từ xưa tới nay lão phu chưa thấy một người nào như lão đệ hết. Bệnh của lão đệ đã hoàn toàn khỏi hẳn, bây giờ lão đệ muốn đi hoặc muốn ở thì tùy theo ý muốn.

Nhìn sắc trời một hồi, Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Thập Bát La Hán kiếm pháp của tệt sư môn tuy chỉ có mười tám thế thôi nhưng mỗi thế lại có tám thế rất phức tạp và tinh ảo. Linh nhi lão đệ tuy rất thông minh, nhưng muốn thuộc lòng một lúc thì phải đến chiều tối hôm nay mới có thể thuộc lòng được, nên ngu huynh định nhờ Hưng đệ chỉ điểm cho Linh nhi lão đệ luyện tập nốt, còn ngu huynh thì vẽ đồ giải giao cho Hoa lão tiền bối để nhớ có khi nào ngẫu nhiên quên mất một vài thế cũng còn có sách để tham khảo. Như vậy nhanh lắm cũng phải đến chiều ngày mai anh em ta mới có thể cáo từ Hoa lão tiền bối lên đường.

Tâm Uyên gật đầu vừa cười vừa nói tiếp:

đạ tạ Độc Cô lão đệ, nếu lão đệ vẽ và viết đồ giải để lại, thì Linh nhi có thể tạm ngừng học đi lên làng đăng trước kiếm một vài món ăn nhậu về để lão phu tiễn hành hai vị.

Độc Cô Sách đang định từ chối thì Linh nhi đã cười hi hí đi ra khỏi nhà. Chờ Linh nhi về làm xong thức ăn, thì Độc Cô Sách viết và vẽ đồ giải, còn Độc Cô Hưng thì truyền thụ kiếm pháp cho Linh nhi.

Ngày hôm sau trời sắp chiều tối thì Linh nhi vừa học thuộc lòng pho “Thập Bát La Hán kiếm pháp” xong. Anh em Độc Cô Sách liền cáo từ Tâm Uyên đi núi Dã Nhân để tham dự Thiên Nam đại hội ngay.

Tâm Uyên dặn bảo Độc Cô Sách là còn dư ngày giờ, không nên đi quá vội vàng, để khỏi ảnh hưởng đến sức khoẻ mới hồi phục.

Độc Cô Sách mỉm cười cảm ơn, rồi cùng Độc Cô Hưng vái chào ông ta một lạy thung thăng ra đi.

Vừa đi Độc Cô Hưng vừa hỏi:

đại ca, trông vẻ mặt của đại ca sáng sủa lắm, đại ca có chuyện gì rất vui mừng.

Có phải đại ca đã lãnh hội được những sự tinh diệu ở trong thư pháp với tranh vẽ và đã nghĩ thêm được những sự biến hoá trong pho kiếm pháp của Bán Kỳ lão nhân truyền cho rồi phải không?

Độc Cô Sách gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Nói đến công lực, thì Nam cung tiền bối còn kém ân sư của chúng ta. Không những so sánh với Âm Dương Song Ma và Phạm Long Sinh các người, ông ta cũng còn kém hơn. Nhưng ông ta thông minh tuyệt đỉnh, tập trung tinh thần để nghiên cứu võ của bốn môn phái trong thiên hạ, bên trong lại thêm những sự tinh diệu thiên nhiên của Nhật, Nguyệt, Tinh Thi, Sơn, Xuyên, Cầm, Thú, Thư, Hoa, Cầm, Kỳ ... nên oai lực và linh kỳ của nó có thể nói là kinh thiên động địa, và sự biến hoá của nó không sao đo lường được! Độc Cô Hưng hớn hở cười và hỏi tiếp:

đại ca nói như vậy, chắc thế nào đại ca cũng tìm hiểu được hết sự tinh diệu của nó rồi?

Độc Cô Sách lắc đầu thở dài đáp:

-Nam cung tiền bối nói rất đúng. Ai mà hiểu được hết sự ảo diệu ở bên trong thì sẽ trở nên giang hồ đệ nhất nhân, nhưng diệu lý tự nhiên của trời đất vô cùng vô tận, muốn biết được hết thì làm gì có chuyện dễ như thế? Huống hồ ngu huynh cũng không mong mỗi gì được là giang hồ đệ nhất nhân, chỉ mong nghiên cứu được phần nào, rồi đến đại hội Thiên Nam lập được đại nghiệp giang ma vệ đạo và cung hiến cho thiên hạ vô lâm đôi chút công đầu để khỏi phụ lòng ân sư trông mong.

Được như vậy là ngu huynh đã lấy làm hài lòng lắm rồi! Độc Cô Hưng giơ ngón tay cái lên tắc lưỡi khen ngợi:

Đù công lực của đại ca chưa vượt qua được các vị tiền bối mà trở nên giang hồ đệ nhất nhân, nhưng độ lượng của đại ca cũng đã là giang hồ đệ nhất nhân rồi! Sư huynh đệ vừa chuyện trò vừa đi thẳng về núi Dã Nhân. Độc Cô Sách nghe theo lời dặn bảo của Tâm Uyên không dám phí sức mà đi cả ngày lẫn đêm. Cho nên mãi tới ngày hôm mười ba tháng ba, nghĩa là chỉ còn một ngày nữa hai người mới đi tới núi Dã Nhân. Càng đi gần tới đích bao nhiêu Độc Cô Sách càng cảm thấy hồi hộp không yên bấy nhiêu. Vì chàng nhận thấy chỉ một đêm nữa thì tất cả quần hùng ở trên thế gian này đều sẽ tụ họp ở trong Ly Hồn cốc và tất cả ân oán của mình cũng sẽ được kết liễu.

Mộ Dung Bích có tới hay không?

Mộ Dung Băng có tới hay không?

Điền Thúy Thúy có tới hay không?

Ba vị hồng nhan tuyệt đời có liên can rất mật thiết với mình tới nơi rồi sẽ ra sao? Không tới thì sao? Nhân quả và sự lợi hại ở bên trong thật là phức tạp vô cùng. Trong trái tim Độc Cô Sách đã nảy ra vô số sợi tơ tình, đã dệt thành những tấm lưới tình chằng chịt.

Lưới tình này dầy không đi, cắt không đứt, muốn xông pha qua lại sợ sệt, muốn gỡ lại ngại rối loạn quá.

Độc Cô Sách rất yêu Mộ Dung Băng, nhưng vì nàng ta đã thương Điền Thúy Thúy, nên chàng mới phải ra tay tát nàng khiến nàng ta ứa lệ bỏ đi.

Người có hôn ước với Độc Cô Sách là Mộ Dung Bích, nhưng Mộ Dung Bích đã cắt tóc đi tu rồi, không biết nàng ta có tới Ly Hồn Cốc để gặp gỡ lại nhau không?

Người đã thực tế làm vợ của Độc Cô Sách lại là Điền Thúy Thúy. Mối nhân duyên ấy chỉ khiến chàng cảm thấy như mộng, như ảo, như sương mù như điện chớp, và quyết không cho phép chàng được nối lại. Nhưng Điền Thúy Thúy đã bị Mộ Dung Băng tát cho một cái rất oan đến nỗi gãy mất hai chiếc răng. Nàng ta lại tặng hai chiếc răng ấy cho Độc Cô Sách làm kỷ niệm. Không ngờ chàng để cho Mộ Dung Băng vứt hai chiếc răng ấy đi, nên chàng lại càng ăn năn hối lỗi với Thúy Thúy thêm. Bây giờ chàng phải làm thế nào mà giải thích để cho Mộ Dung Băng khỏi hiểu lầm và xin lỗi Thúy Thúy mới được.

Tất cả những vấn đề đó đều là những vấn đề khó giải quyết không những còn khó hơn tham ngộ bốn thế kiếm rất tinh ảo, mà thậm chí lại còn khó hơn cả việc đánh bại vợ chồng Thúc Độ với Lục Châu.

Cho nên trong khi đi đường Độc Cô Sách trong lòng rất cởi mở, nhưng khi vừa tới nơi tới chốn, chàng đã cau mày lại rầu rĩ vô cùng và tâm thần hình như hoảng hoảng hốt hốt, không khác gì một kẻ mất hết hồn vía vậy.

Độc Cô Hưng thấy sư huynh mình bỗng thay đổi hẳn tuy y không biết rõ tâm sự của Độc Cô Sách, nhưng vẫn khuyên chàng ta nên bỏ hết những mối sầu tư sang bên, mà chăm chú vào việc dự Thiên Nam đại hội,

để vệ đạo diệt ma thôi.

Độc Cô Sách cảm thấy đầu óc bối rối trong lòng không yên. Chàng cố gượng trấn tĩnh tâm thần ngồi yên để điều tức. Nhờ vậy một lát sau chàng mới quên được những kỷ niệm kia.

Độc Cô Hưng cũng ngồi ở cạnh chàng, nhập định. Sáng sớm ngày hôm sau đã là ngày mười ba tháng ba, là ngày chính của Thiên Nam đại hội, hai sư huynh đệ nhìn nhau cười từ từ đứng dậy và đi sát cánh bên nhau, tiến vào trong Ly Hồn cốc.

Bọn Chúc Thiệu Khoan đã lựa chọn bãi đất trống ở giữa sơn cốc mà bày tiệc. Ở chỗ cách mâm cỗ không xa chúng còn lập một cái đài cao để làm võ đài.

Lúc ấy tuy trời mới sáng tinh sương, nhưng các vị anh hùng hào kiệt của bốn bể bát hoang tới khá nhiều. Những mâm cỗ của chúng bày khác lạ hơn người.

Chúng không bày la liệt mấy chục cái bàn vào một nơi mà chúng lại bày vào sát vách núi, lấy những tảng đá thiên nhiên ở đó làm bàn nên chỗ này hai ba bàn, lại cách xa dăm bảy thước nữa mới tới một cái bàn khác, bàn nào cũng chỉ có thể ngồi được dăm ba người thôi. Cũn có bàn đặc ở chỗ khe núi rất ẩn khuất. Hai anh em Độc Cô Sách liền ngồi vào một cái bàn ở một chỗ rất vắng vẻ, nơi góc sườn núi.

Lúc ấy Chúc Thiệu Khoan đã đi lại được như thường, đang cùng Uất Trì Cảnh, Diệu Nhượng, Đinh Ngọc Sương, Tô Báo Văn với Bách Hoa công chúa, mới tham gia vào minh ước của chúng, ngồi mâm chủ tịch bày ở chỗ gần võ đài, vừa nhậu nhẹt vừa trò chuyện, tên nào tên ấy rất kiêu ngạo, hình như không coi ai vào đâu cả.

Nhưng Mộ Dung Bích, Mộ Dung Băng, Điền Thúy Thúy ba thiếu nữ tuyệt đẹp và đã có liên hệ rất mật thiết với Độc Cô Sách thì chưa hề thấy một nàng nào tới cả.

Tạ Dật Tư, Công Dương Thọ và Bạch Phát Thánh Mẫu cũng chưa thấy có mặt.

Độc Cô Sách đang cau mày lại nghĩ, thì Độc Cô Hưng đã rỉ tai chàng, khẽ nói:

đại ca còn nhận thấy điều gì khác lạ không?

Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Những người thuộc vào phe của chúng ta chưa thấy một ai xuất hiện cả. Như vậy, anh em chúng ta có khác gì một đôi binh đã sa vào trong đầm rỗng hang hỏ rồi không?

Độc Cô Hưng mỉm cười lắc đầu đáp:

đại ca không nên nghĩ như thế không khi nào chúng ta bị cô lập như vậy đâu.

Chưa biết chừng những người đó đã tụ họp vào một nơi, đúng giờ đúng giấc mới đến cũng chưa chừng?

Độc Cô Sách nhận thấy lời nói của Độc Cô Hưng rất có lý, chàng vừa gật đầu, thì bỗng thấy Thiệu Khoan đứng dậy, chấp tay chào và lên tiếng kêu gọi:

độc Cô tiểu hiệp! Độc Cô Sách cũng vội đứng dậy, chấp tay đáp lễ và hỏi lại:

-Chúc Thiên Tôn có việc gì muốn chỉ giáo thế?

Lúc ấy Bách Hoa công chúa lại làm ra vẻ rất lẳng lơ và cứ đưa mắt tổng tình Độc Cô Sách hoài.

Thiệu Khoan nhìn Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng một hồi, rồi trợn ngược đôi lông mày lên, mỉm cười hỏi:

đại hội Thiên Nam này, tuy dùng để tụ họp tứ hải quần hùng nhưng quan khách chính của đại hội mà anh chị em Thiệu Khoan mong đợi nhất là Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn đạo trưởng. Tuy vậy cho đến giờ mà vẫn chưa thấy hai vị cao tăng và cao đạo tới. Không biết có phải hai vị khinh thường anh em mõ mà không thèm tới hay là...

47. Thiên Nam Đại Hội

Độc Cô Sách nghe Thiếu Khoan nói như vậy, liền cung kính đỡ lời:

-Tiên sư với Nam Môn sư thúc đã cùng nhau thành đạo ở Nam Hải Phổ Đà rồi! Thiếu Khoan nghe nói bỗng rùng mình đến thoát một cái rồi chán ngán thở dài nói tiếp:

-Thực không ngờ! Thực không ngờ Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn đạo trưởng đã siêu thoát tục thế, khiến mộng tưởng ôm ấp ngót mười năm nay của anh em Chúc Thiên Tôn này đã bị tan vỡ... Độc Cô Sách hai mắt bỗng sáng ngời lớn tiếng đỡ lời tiếp:

-Chúc Thiên Tôn cứ yên tâm, tất cả những ân cừu của tiên sư với Nam Môn sư thúc chưa giải quyết xong, sẽ do Độc Cô Sách tôi với sư đệ Độc Cô Hưng đây cùng gánh vác.

Thiếu Khoan kêu “ồ” rồi cười khẩy nói tiếp:

độc Cô tiểu hiệp với vị sư đệ của tiểu hiệp có thể gánh vác nổi món nợ máu của Ly Hồn cốc này vào hồi ba mươi năm về trước không?

Độc Cô Sách hớn hở cười như điên như khùng đáp:

-Nợ máu thì dùng máu trả, tài nghệ của Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng tuy vẫn còn non nớt nhưng đã có cái bầu nhiệt huyết này làm hậu thuẫn, chẳng lẽ Chúc Thiên Tôn còn chưa hài lòng tiết hận hay sao?

Nghe thấy chàng ta nói như vậy, Thiếu Khoan vội cất tiếng cười khiến mặt đất cũng phải rung động... Y chưa cười xong, mặt đã lộ vẻ kinh hãi vội nín cười ngay, vì y thấy trên không của Ly Hồn cốc có hai võ lâm quái khách và cũng là kỳ nhân tuyệt vời phi thường.

Hai vị võ lâm quái khách kỳ nhân nhất thời đó chính là Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ và vợ là Thất Nhu Âm Ma Sở Lục Châu mà tiếng tăm đã lừng lẫy khắp giang hồ.

Thấy vợ chồng Âm Dương Song Ma xuất hiện, tất cả các nhân vật chính tà đang có mặt ở trong Ly Hồn cốc đều hồi hộp vô cùng vì họ không hiểu Âm Dương Song Ma đến đây để làm chi?

Chúc Thiếu Khoan đang định chạy ra tiếp rước nhưng Thúc Độ đã chấp tay khể chào, rồi cùng Lục Châu tìm một chỗ ẩn khuất ở góc sườn núi ngồi xuống.

Lúc ấy trên không của Ly Hồn Cốc lại có nhân vật võ lâm khác.

Lần này có những năm người cùng tới một lúc, người nào cũng đều có liên hệ mật thiết với Độc Cô Sách hết. Những người đó là Bạch Phát Thánh Mẫu Tiêu Anh, Lưu Vân Tiên Tử Tạ Dật Tư, Ngọc Mỹ Nhân Mộ Dung Băng, Hận Thiên Ông Công Dương Thọ, với một thư sinh trung niên trông rất phong lưu tuấn tú.

Vì chỗ ngồi của anh em Độc Cô Sách ẩn khuất, nên Tiêu Anh với Dật Tư các người không trông thấy mà cứ đi đến cái bàn lớn rộng nhất ở ngay đối diện võ đài mà ngồi xuống.

Độc Cô Hưng mỉm cười hỏi Độc Cô Sách rằng:

đại ca, chúng ta có nên đi ra bàn của Tạ Tiên Tử ngồi chung không?

Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Hãy chờ đợi một lát nữa cũng không sao. Ngu huynh không đoán ra được tại sao Mộ Dung Băng lại gặp gỡ biểu tỷ và các người? Còn thư sinh trung niên kia trông rất lạ mặt nhưng nhìn kỹ lại có vẻ hơi quen thuộc. Chẳng hay người đó là ai?

Độc Cô Hưng nghe nói đưa mắt nhìn một hồi rồi mỉm cười nói tiếp:

đôi mắt của thư sinh ấy sáng ngời như vậy, thần quang rất sung túc, rất hiếm có, có thể nói đây là người có nội lực thâm hậu hơn hết tất cả những người khác mà đệ gặp gỡ, vậy có thể nói thư sinh ấy thể nào cũng là một vị võ lâm tiền bối có thần công tuyệt thế.

Lời nói của Độc Cô Hưng đã nhắc nhở cho Độc Cô Sách nghĩ tới một người. Nhìn thư sinh ấy một hồi. Chàng thất thanh kêu “ủa” một tiếng rồi khẽ ngâm nga rằng:

”Mạc đạo nhân sinh nan tại thiếu.

Môn tiền lưu thủy thượng năng tây” Tạm dịch:

“Chớ nói người đời không trẻ lại, Nước kia còn thể chảy về Tây” Độc CôHưng ngạc nhiên hỏi:

-Sao bỗng dừng đại ca lại ngâm lên hai câu thơ của Tô Đông Pha như thế?

Có vẻ hơi yên tâm, Độc Cô Sách hờn hở đáp:

-Câu chuyện ấy ngu huynh đã nói cho Hưng đệ nghe rồi vậy Hưng đệ thử nghĩ xem người thư sinh ấy là ai?Ngày hôm nay chúng ta đã có thêm một người trợ giúp tuyệt luân! ĐộcCôHưng ngẫm nghĩ giây lát rồi vừa cười vừa đáp:

-Thư sinh này có phải là Vân Vụ Tiên Khách Phạm Long Sinh mà ba mươi năm về trước đã nổi danh cùng ân sư và Âm Dương Song Ma đấy không?

Độc Cô Sách gật đầu:

-Chính là vị võ lâm quái kiệt ấy đấy.Ngày nọ ở trên núi Vân Vụ, ngu huynh đã kết làm bạn vong niên với ông ta. Lúc ấy ông ta tóc bạc da mồi, không ngờ nghe lời cổ vũ của ngu huynh mà đã khôi phục lại bộ mặt trẻ trung như thế này kể cũng hiếm thực... Chàng chưa dứt lời, thì Dật Tư đã đưa mắt nhìn một vòng khắp nơi và đã tìm thấy tung tích của ĐộcCôSách, nên nàng thủng thẳng đi tới mỉm cười nói:

độc Cô biểu đệ ở trên Lãnh Vân Phong nhảy xuống dưới vực thẳm, làm cho biểu tỷ với lão nhạc mẫu của hiền đệ cứ lo âu hoài.

ĐộcCôSách mặt đỏ bừng, vội đứng dậy chấp tay vái lạy xin lỗi.

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Sau ở trên núi Cao Lê Cống, ngu tỷ đã trông thấy hai người cười chim bay về phía Đông, chắc thể nào cũng đi Nam Hải tham kiến sư phụ phải không?Sao đến giờ cũng chưa thấy Đại Bi Tôn Giả và Nam Môn chân nhân tới để chủ trì thịnh hội ngày hôm nay một đại hội có liên quan đến kiếp vận võ lâm rất lớn?

Với giọng ghen ngào Độc Cô Sách đáp:

-Ân sư với Nam Môn sư thúc cùng dắt tay nhau chứng đạo ở Nam Hải Phổ Đà rồi, nên không thể tới Ly Hồn cốc để dự ThiênNam đại hội này được nữa! Dật Tư nghe nói kêu “ủa” một tiếng, thất kinh nói tiếp:

-Việc này quả thực không ngờ!Nếu chúng ta không may mắn có thêm một người trợ giúp rất tài ba, thì có lẽ kỳ Thiên Nam đại hội này, chúng ta đành phải khoanh tay để cho quần ma múa loạn xạ và chính khí tiêu trầm, cục diện sẽ kết cấu một cách rất bi đát.

ĐộcCôSách thấy Dật Tư nói có thêm một tay trợ giúp đại tài, biết ngay là nàng ám chỉ Phạm Long Sinh, liền mỉm cười hỏi:

-Biểu tỷ gặp Phạm Long Sinh đại ca của tôi ở đâu thế?

Dật Tư liền kể chuyện mình cho Độc Cô Sách nghe.

Độc Cô Sách nghe đến tấn kịch vừa bi vừa vui của MộDung Băng sau khi khoét một mắt của TiêuAnh rồi mẹ con nhận nhau và câu chuyện Long Sinh vào Miêu Sơn kiếm thuốc, chứng kiến việc sấm trời đánh chết mấy thầy trò Bái Khiết giáo chủ v.v.. Chàng cứ vừa lắc đầu vừa thở dài hoài. Sau đó, chàng lại kể chuyện của mình cho Dật Tư hay.

Nghe xong, Dật Tư liền bảo sư huynh đệ Độc Cô Sách đi yết kiến bọn Tiêu Anh các người và cùng ngồi chung một bàn. Sợ MộDung Băng hãy còn giận mình Độc Cô Sách gượng cười nói:

-Vì Mộ DungBăng cô nương đã hiểu lầm chị Thúy Thúy, cô ta đã làm nhục chị Thúy Thúy một cách quá đáng. Tiểu đệ biết chuyện tức giận vô cùng, không sao nhịn được đã tát cho cô ta một cái, nên tiểu đệ chắc cô ta vẫn chưa nguôi giận. Như vậy, nếu ngồi chung một bàn, thể nào cũng bất tiện... Chàng chưa nói dứt, thì Dật Tư đã xua tay, vừa cười vừa đỡ lời:

-Biểu đệ đã tưởng lầm rồi. Hiện giờ Mộ Dung Băng tiểu muội đã biết rõ hết mọi chuyện, nên không hiểu lầm biểu đệ, mà suốt ngày còn nhớ nhung biểu đệ là khác.

Chỉ tiếc thay cổ họng cô ta chưa khỏi, không nói được lên tiếng, nên không sao bày tỏ được tâm sự với biểu đệ thôi.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi lại:

-Sự hiểu lầm ấy sâu sắc lắm. Tiểu đệ thiết nghĩ muốn giải thích cho Mộ Dung Băng cô nương hay để cho cô ta khỏi hiểu lầm cũng không phải là chuyện dễ.Sao bây giờ cô ta lại biết rõ mọi sự mà đã bỏ qua những chuyện trước như thế?

Dật Tư trở Công Dương Thọ trước lúc tới đây, lúc qua Côn Minh có gặp Thúc Thúc ở lầu Đại Quan, thấy Thúc Thúc đã cắt tóc đi tu và có kể lại chuyện tại sao cô ta đã biết hồi cải, rồi cùng biểu đệ đi núi Dã Nhân để cứu Mộ Dung Băng, không ngờ Mộ Dung Băng lại hiểu nhầm. Trái lại cô ta bị Băng muội đánh gãy hai cái răng và cô ta tặng răng cho biểu đệ đem hộ thanh bảo kiếm Thanh Bình chuyển tặng cho Băng muội để làm kỷ niệm,... Công Dương Thọ gặp chúng tôi liền kể cho chúng tôi hay biết câu chuyện ấy, nên Băng muội cảm thấy rất có lỗi với Thúc Thúc và đã quyết định sau khi dự Thiên Nam đại hội xong, hoàn thành hai mối tâm nguyện của cô ta rồi, thế nào cô ta cũng đi kiếm cho được Thúc Thúc để quỳ xuống tạ tội.

Nghe xong, Độc Cô Sách mừng rỡ vô cùng, vội cùng Độc Cô Hưng đứng dậy, theo Dật Tư đi sang bên bàn của bọn Tiêu Anh các người. Trong khi vừa đi, chàng vừa hỏi Dật Tư tiếp:

-Biểu tỷ, Mộ Dung Băng cô nương đã nhận Tiêu Thách Mẫn làm mẹ rồi không phải trả thù cho mẹ cô ta nữa, vậy trong Thiên Nam đại hội này cô ta còn hai tâm huyết nào nữa?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Tâm nguyện thứ nhất của cô ta là muốn chính tay giết chết Dương Thúc Độ để trả mối thù ngày nọ cô ta đã bị tên Dương Ma ấy làm nhục.

Độc Cô Sách gật đầu đỡ lời; -Việc đó tiểu đệ đã đích mắt trông thấy xin vui lòng giúp Mộ Dung Băng cô nương hoàn thành tâm nguyện ấy.

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Tâm nguyện thứ hai, là cô ta muốn cướp lại thanh bảo kiếm Thanh Bình hiện đang nằm trong tay Bách Hoa công chúa.

Độc Cô Sách bèn lên xen lời nói:

-Thanh Bình kiếm do tiểu đệ đánh mất, thì tất nhiên phải do tiểu đệ cướp lại thanh bảo kiếm ấy để tuân theo lời dặn của Thúc Thúc chuyển tặng cô ta.

Dật Tư liếc nhìn Độc Cô Sách một cái tức cười nói tiếp:

-Công lực của Dương Thúc Độ thâm hậu tuyệt thế. Giáp Cốc Diệu lại là một tà ma khét tiếng. Cả hai không phải là những tay tầm thường. Biểu đệ chớ nên vì muốn lấy lòng Băng tiểu muội mà giở tài ba một cách quá sức mình.

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên, đang định trả lời, thì cả ba đã đi đến chỗ bàn của Tiêu Anh với các người đang ngồi rồi nên chàng không nói nữa, mà vội chào Phạm Long Sinh, Công Dương Thọ, Tiêu Anh với Mộ Dung Băng các người.

Hàn huyền một hồi xong, Độc Cô Sách ngồi xuống cái ghế ở cạnh Mộ Dung Băng mà khẽ nói rằng:

-Mộ Dung cô nương, việc bữa nọ, quả thật là tôi đã quá xúc động và quá lỗ mãng... Mộ Dung Băng liếc nhìn chàng một cái rất tình tứ, và không để cho chàng nói tiếp, vội dùng tay viết mấy chữ lên bàn bảo chàng rằng:

-Sách đại ca, tiểu muội đã biết rõ hết sự thể của mọi chuyện. Chị Thúc Thúc là một người như tiên như Phật, rất đáng kính phục. Việc đó là do tiểu muội gây ra chứ có việc gì đến đại ca đâu?

Độc Cô Sách để ý nhìn những chữ của Mộ Dung Băng viết thấy nàng ta gọi mình là Sách đại ca, chàng mừng rỡ khôn tả, liền đổi giọng khê đáp:

-Băng muội, ngu huynh tuy đã biết rõ nguyên nhân bên trong rồi, nhưng ngu huynh cảm thấy cái tát của ngu huynh bữa đó quá nặng.

Mộ Dung Băng liếc nhìn chàng một cái, rồi vội cúi đầu xuống.

Độc Cô Sách bỗng nghe thấy có người dùng Nghi ngữ truyền thanh nói rót vào tai mình rằng:

-Sách đại ca, chương ấy của đại ca hãy còn nhẹ lắm, có gì là nặng đâu? Đáng lẽ đại ca phải đánh gãy hai cái răng của tiểu muội mới đúng! Độc Cô Sách rất kinh hãi, đưa mắt nhìn Mộ Dung Băng, đang định cất tiếng hỏi, thì Mộ Dung Băng lại dùng Nghi ngữ truyền thanh nói tiếp:

-Sách đại ca khỏi cần phải kinh ngạc. từ khi uống Khiết Vương Độc Đơn với Lục Diệp Hồng Kinh Thảo đến giờ, giọng nói của tiểu muội đã phục hồi rồi, nhưng tạm thời, không muốn cho mẹ và chị Dật Tư biết vội nên mới dùng Nghi ngữ truyền thanh nói riêng với đại ca như thế.

Độc Cô Sách cũng dùng Nghi ngữ truyền thanh hỏi lại Mộ Dung Băng rằng:

-Tại sao Băng muội lại không muốn cho biểu tỷ với mọi người biết? Băng muội nên hiểu, ai ai cũng quan tâm đến việc nói được của hiền muội đấy.

Mộ Dung Băng vừa cười vừa đỡ lời:

-Phần vì tiểu muội đã gặp được một kỳ ngộ rất lớn, cần phải lợi dụng một thời gian để chuyên tâm thanh ngộ võ học tinh diệu ấy, không thể phân tâm chút nào hết. Nếu để cho các người biết tiểu muội đã nói lại được thì thể nào các người cũng hỏi thăm luôn luôn, như vậy sẽ lỡ mất đại sự. Điều thứ hai là tiểu muội muốn đợi chờ đến ngày hôm nay trong khi dự Thiên Nam đại hội, mới đột nhiên lên tiếng nói để cho mẹ tôi với chị Dật Tư kinh hãi và mừng rỡ một cách bất ngờ có hơn không?

Độc Cô Sách với Mộ Dung Băng một đôi nhân tình đang dùng Nghi ngữ truyền Thanh nói chuyện riêng với nhau được một hồi lâu thì đã thấy Chúc Thiếu Khoan người đứng đầu nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát đứng dậy, cất tiếng cười như điên như khùng và cất giọng kêu như tiếng chuông tuyên bố rằng:

-Thiên Nam đại hội ngày hôm nay là một đại hội anh em chúng tôi định dứt khoát món nợ cũ với Đại Bi Tôn Giả và Tam Kỳ Vũ Sĩ Nam Môn Vệ được thiên hạ gọi là Thích Đạo Song Tuyệt. Tuy ngày nay Thích Đạo Song Tuyệt đã lìa khỏi cõi trần, nhưng đã có môn hạ đắc ý nhất của hai người xin chịu gánh vác hết mọi trách nhiệm. Lát nữa Chúc Thiếu Khoan với các anh chị em sẽ thỉnh giáo Độc Cô lão đệ, còn các bạn hữu khác trong võ lâm, nếu có nhã hứng cũng có thể nhân dịp này mà nghiên cứu võ học với nhau, hoặc có ân cừu gì muốn dứt khoát một thể cũng được.

Y vừa nói dứt lời thì Dương Thúc Độ đã cười và đỡ lời:

-Chúc Thiên Tôn, lão phu nghe người ta nói Hoàn Vũ Cửu Sát định nhân đại hội Thiên Nam này trông trấn lại thanh oai năm xưa. Không biết quý vị đã góp đủ con số Cửu Sát chưa?

Thiếu Khoan không hiểu Thúc Độ hỏi như thế có dụng ý gì, liền chấp tay đáp lễ, mỉm cười trả lời:

-Kỳ nhân khó kiếm, cao thủ khó tìm. Vì vậy hiện giờ trong mấy anh chị em mõ, ngoài Chúc Thiếu Khoan ra, thì còn có Thiết Chuông Tiên Ông Uất Trì Cảnh, ác Hoa Diệu Nhượng, Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương, Thiên Diện Quân Tô Bảo Vân, với Bách Hoa công chúa Giáp Cốc Diệu mà gần đây được mời gia nhập như vậy tất cả anh em Thiếu Khoan này mới chỉ có sáu người thôi.

Nghe Thiếu Khoan nói xong, Thúc Độ liền cười như điên như khùng, hỏi tiếp:

-Hoàn Vũ Cửu Sát vốn dĩ là chín người, mà bây giờ mới chỉ có sáu người, còn chỗ trống như thế, vợ chồng mõ Dương Thúc Độ với Sở Lục Châu bằng lòng gia nhập minh ước của các bạn, vậy chẳng hay Chúc Thiếu Tôn với quý vị có vui lòng tiếp nhận không?

Mấy lời nói ấy không những quần hùng có mặt tại đó đều thất kinh, mà cả Chúc Thiếu Khoan cũng phải kinh ngạc vô cùng nốt. Y Không hiểu Âm Dương Song Ma xưa nay kiêu ngạo tuyệt đỉnh, ít khi chuyện trò

với ai, nay bỗng nhiên lại đòi gia nhập nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát kết làm anh em như vậy, quả thực là một sự lạ lùng không thể tưởng tượng được.

Lục Châu thấy Thiếu Khoan có vẻ chần chừ liền cười khẩy một tiếng và xen lời nói:

-Nếu không làm anh em thì sẽ biến thành thù địch. Chúc Thiên Tôn hãy mau mau quyết định đi để khai mạc ngay ThiênNam đại hội cho quần hào có dịp nghiên cứu võ học với nhau.

Tuy Thiếu Khoan biết Âm Dương Song Ma định gia nhập liên minh với anh em Hoàn Vũ Cửu Sát, thế nào cũng có duyên cớ gì nhưng vì Lục Châu thúc giục khiến y không còn thì giờ do dự và suy nghĩ đành phải gạt đầu vừa cười vừa đáp:

-Sao Sở đại tỷ lại nói thế?Được đại tỷ với Dương đại ca gia nhập liên minh với Hoàn Vũ Cửu Sát, thì thực hân hạnh cho anh chị em chúng tôi biết bao!Sở dĩ tôi có cử chỉ chần chừ là vì quá mừng rỡ mà hoá đờ người ra đấy thôi, mong đại tỷ thông cảm cho.

Thúc Độ thấy Thiếu Khoan nói như vậy liền cùng Lục Châu song song đứng dậy đi tới bàn ngồi chung. Thế là thực lực của quần tà bỗng mạnh gấp đôi ngay. Quần hiệp chính phái thấy thế đều phải cau mày lại, rầu rĩ thẳm.

Tạ Dật Tư rất kinh ngạc cau mày lại hỏi:

-Vợ chồng Dương Thúc Độ bỗng yêu cầu gia nhập nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát như thế này thực là quái lạ không hiểu nguyên nhân bên trong... Phạm Long Sinh vội xua tay ngắt lời Tạ Dật Tư mà mỉm cười nói:

-Mỗ đã nghĩ kỹ rồi nhận thấy cử chỉ của vợ chồng Thúc Độ chỉ có một nguyên nhân thôi chứ không có hai.

Công Dương Thọ vừa cười vừa xen lời hỏi:

-Phạm huynh làm ơn cho biết rõ nguyên nhân ấy?

Long Sinh liếc nhìn về phía vợ chồng Thúc Độ rồi giọng mũi kêu “hừ” một tiếng đáp:

-Trừ phi Âm Dương Song Ma đã gặp phải tuyệt thế dị nhân bị đánh bại một trận nên thân, chúng mới chịu tham gia với nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát như vậy.Nay ở trong đại hội Thiên Nam này, chúng làm như vậy là để giảm bớt kẻ địch, gia tăng thực lực của mình.

Dật Tư mỉm cười xen lời nói:

-Phạm huynh phân tích như vậy, tuy rất hợp lý, nhưng Dật Tư tôi thiết nghĩ người trên thiên hạ này có thể đấu được với vợ chồng Song Ma, chỉ có Đại Bi Tôn Giả, Tam Kỳ Vũ Sĩ, Chúc Thiếu Khoan với Phạm huynh bốn người thôi.Bây giờ Thích Đạo Song Tuyệt đã chứng đạo quả, Phạm huynh với Chúc Thiếu Khoan chưa đấu với Âm Dương Song Ma, vậy vợ chồng y còn bị ai đánh bại vào đấy nữa?

Long Sinh vừa cười vừa đáp:

-Thiên hạ lớn rộng như vậy, sự kỳ như thế nào mà chẳng có?Có lẽ trong đại hội Thiên Nam này,d đã có cao nhân thế ngoại xuất hiện một cách bất ngờ, mà chúng ta chưa phát giác được cũng nên?Nhưng Phạm Long Sinh này không bao giờ lại chịu bỏ lỡ dịp may, sẽ đưa hai lá thiếp Diêmvương cho vợ chồng Âm Dương SongMa, hai kẻ đã tạo nên những nghiệp tội chồng chất.

Quần hiệp nghe nói đều ngạc nhiên, nhất thời không hiểu Long Sinh nói đưa hai cái thiếp Diêmvương cho vợ chồng Song ma như thế là có ý nghĩa gì?

Long Sinh nói xong, liền móc túi lấy chiếc lọ ngọc ra đổ một ít thuốc bột trắng vào gan bàn tay, rồi bôi vào mười đầu ngón tay cho tới khi không còn trông thấy dấu tích gì nữa.

Nghĩ đến những chuyện ở MiêuLãnh, TiêuAnh liền võ nhẽ, vừa cười vừa xen lời hỏi:

-Có phải Phạm huynh muốn trả thù hộ Tiết Triệu Khuê Xích Phát chân nhân, giáo chủ của Bái Khiết Giáo phải không?

Long Sinh gạt đầu:

-Cổ nhân đã trời trăn với Long Sinh như vậy, Long Sinh tôi thể nào cũng phải thử thực hành một phen. Nhưng việc này không biết hai lá thiệp Diêm vương có oai lực thần kỳ để mời Âm Dương Song Ma vào địa ngục không Long Sinh tôi vẫn chưa dám tin tưởng hẳn.

Nói xong, ông ta bỗng đứng dậy, từ từ đi tới bàn tám tên âm sát hung thần của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát.

Thiếu Khoan lại tưởng Long Sinh tới để thách chiến nên đã cau mày lại và nghĩ bụng:

“Hôm nay trong Thiên Nam đại hội này vì Thích Đạo Song Tuyệt đã toa. hoá rồi, Phạm Long Sinh đã trở nên người khó đầu duy nhất. Sao mới trận thứ nhất, y đã ra thách chiến ngay như vậy? Bây giờ ta nên để cho ai ứng địch?” Y chưa nghĩ xong thì Phạm Long Sinh đã đi tới trước bàn không đếm xỉa gì tới bọn Thiếu Khoan các người mà chỉ chấp tay, chào Thúc Độ, mồm mỉm cười thôi.

Khi nào Âm Dương Song Ma lại chịu lép vế liên song song đứng dậy Thúc Độ lên tiếng hỏi trước:

-Chẳng hay Phạm huynh muốn lãnh giáo những thế võ cao siêu của người nào trong vợ chồng mõ.

Long Sinh vội xua tay, cười ha hả đáp:

Đại hội mới khai mạc mà nói lãnh giáo võ công của nhau như vậy thực quả quá sớm. Long Sinh đến đây chỉ muốn thỉnh giáo hai vị một việc đây thôi.

Thúc Độ cả cười hỏi:

-Phạm huynh muốn hỏi điều gì? Nếu vợ chồng chúng tôi biết thế nào cũng xin trả lời ngay.

Long Sinh cười hì hì hỏi tiếp:

-Xin hỏi hai vị Âm Dương Song Ma tham dự minh ước của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát như thế này, cử chỉ của hai vị hôm nay có phải là thấy họ mạnh mà bám theo, hai là vì một lý do nào khác mà đoái hoài tới họ?

Không ngờ Long Sinh lại hỏi một cách oái oăm như vậy nhất thời Thúc Độ không biết trả lời như thế nào cho phải, nên mới ngẩn người ra giấy lát, đảo ngược đôi người một vòng rồi mỉm cười trả lời:

-Cái tên Âm Dương Song Ma của vợ chồng mõ với các anh em nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát ba mươi năm trước đây đã cùng nổi danh một lúc cho đến giờ cũng vậy, oai vọng đều ngang nhau. Vậy không thể nói vợ chồng mõ bám theo, và cũng không thể nói là hạ mình kết giao với anh em họ được, mà đây chỉ là một sự kết hợp bởi sự chi đồng ý hợp đây thôi.

Đương huynh khéo nói lắm! Lời nói ấy của Dương huynh thực không kiêu ngạo và cũng không hạ thấp giá trị của mình. Long Sinh mỗi phải chịu là Dương huynh rất cao. Nay Âm Dương Song Ma đã chí đồng ý hợp với Hoàn Vũ Cửu Sát mà liên kết với nhau quả thực là một đại sự của võ lâm, Long Sinh mỗi xin chúc mừng hiền phu thê trước.

Nghe lời nói của Long Sinh hình như bao hàm vẻ khiêu khích, Lục Châu liền dùng giọng mũi kêu “ừ” một tiếng và lạnh lùng hỏi:

-Phạm huynh định mừng vợ chồng chúng tôi như thế nào?

Long sinh giơ một cánh tay ra vừa cười vừa hỏi:

-Ba chúng ta cùng nắm tay thân thiện với nhau một cái chẳng hay hai vị nghĩ sao?

Vợ chồng Thúc Độ nghe nói như vậy lại tưởng đối phương giở trò nắm tay như thế để so tài nội lực của vợ chồng mình.

Tên tuổi và oai phong của vợ chồng Song Ma ở trong võ lâm đương thời, có thể nói là còn trên cả các vị chưởng môn của các đại môn phái nên bất cứ ai khiêu chiến bằng cách nào, không bao giờ vợ chồng chúng lại chịu lép vế mà từ chối hết.

Vì thế, cả hai vợ chồng cùng giơ tay ra mỗi người nắm một tay của Long Sinh ngay. Khi giơ tay ra, cả hai vợ chồng đã dồn sẵn “Tam Liệt chân khí” với “Thất Nhu Âm Công” ra gang bàn tay. Hai môn nội công độc đáo này vợ chồng chúng đã nhờ nó mà lừng danh giang hồ mấy chục năm nay rồi.

Nhưng khi tay của vợ chồng y nắm vào tay của Long Sinh thì thấy đối phương không hề vận một chút nội lực nào lên cả. Vì vậy mà cả hai vợ chồng đều hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, vội thu ngay huyền công lại.

Nhân lúc nắm tay đó, Long Sinh đã bôi hết chất thuốc vô hình vô sắc và không có mùi vị gì của Bái Khiết giáo chủ tặng cho, mà ông đã bôi vào đầu mười ngón tay hồi nãy sang bàn tay và cổ tay của vợ chồng Âm Dương Song Ma. Xong đâu đấy, ông ta khẽ gạt đầu một cái rồi vừa cười vừa quay trở về bàn của mình luôn.

Thúc Độ với Lục Châu không hiểu Long Sinh có cử chỉ kỳ lạ ấy để làm gì nên cả hai đều ngơ ngác nhìn nhau và từ từ ngồi xuống.

Thiếu Khoan thấy thế rất thắc mắc, cau mày lại hỏi:

Đương huynh và đại tẩu, đệ thiết nghĩ Phạm Long Sinh đến bắt tay với hai vị để chúc mừng như vậy, chắc bên trong thế nào cũng có mưu mô gì chứ không sai.

Thúc Độ gạt đầu đáp:

-Mỗ cũng cảm thấy khả nghi lắm, nhưng không biết lão quỷ ấy làm như thế có dụng ý gì?

Thiếu Khoan đảo ngược đôi người một vòng rồi nhìn thẳng vào tay của Thúc Độ mặt hơi lộ vẻ kinh ngạc và hỏi:

Đương đại ca xem thử Long Sinh có để lại dấu vết gì vào tay của huynh không?

Thúc Độ giơ tay lên xem một hồi và đưa lên mũi ngửi, nhưng tuyệt nhiên không thấy mùi gì lạ cả, liền lắc đầu đáp:

-Không những bàn tay không có dấu vết mà cũng không có mùi mê gì, mỗ lại còn ngấm ngấm vận công thử xem, thấy tất cả những huyết đạo trong người không có vẻ gì là trúng độc hết.

Long Sinh thấy cử chỉ của Thúc Độ như vậy liền cười ha hả và lớn tiếng nói vọng sang bên này rằng:

Đương Thúc Độ, Sở Lục Châu thực uống công mang cái tên Âm Dương Song Ma đã lừng lẫy khắp thiên hạ như thế! Cử chỉ chúc mừng của Phạm mỗ vừa rồi là một cử chỉ rất thông thường mà sao hai người lại nhút nhát đến như vậy? Nếu có sợ trúng phải mưu mô của Phạm Long Sinh này, thì hai vị mau lấy dao ra chặt quách hai bàn tay đi để lát nữa khỏi bị chất độc chạy vào trong xương tuỷ mà không sao cứu chữa nổi, rồi hồn du địa phủ một cách hàm hồ lúc nào không hay?

Thấy Long Sinh lớn tiếng nói ở trước mặt quần hùng như vậy, vợ chồng Thúc Độ tức giận đến mặt đỏ bừng, liền cười khẩy đáp:

đừng nói Phạm Long Sinh có chút tên tuổi ở trong võ lâm không dám công nhiên ra tay ám hai người khác một cách hèn mạt như thế, mà dù người có bôi đầy thuốc độc thật lợi hại vào tay vợ chồng mỗ đi chăng nữa, vợ chồng mỗ cũng không sợ hãi chút nào, vẫn chịu đựng nổi như thường.

Tiêu Anh nghe nói cố ý làm ra vẻ tức giận và đổ một chén rượu vào cái khăn lụa đang cầm ở trong tay.

Dật Tư thấy Tiêu Anh lấy rượu đổ ướt chiếc khăn tay như vậy, thế nào cũng có dụng ý gì, chứ không phải là do sự vô tâm mà nên đâu?

Quả nhiên, Tiêu Anh đẩy ngay cái khăn tay ướt ấy sang cho Long Sinh và khẽ dặn rằng:

-Phạm huynh mau lấy cái khăn này chùi tay cho sạch đi, rồi chôn sâu xuống dưới đất như vậy mới khỏi lo âu.

Long Sinh nghe nói rất phục Tiêu Anh cẩn thận, làm việc gì cũng không lộ hần tích nên ông ta nhanh tay cầm lấy cái khăn ngấm ngấm lau chùi mười đầu ngón tay, rồi dùng chân đào ngấm một cái hố sâu chừng mấy tấc, xong mới vứt cái khăn vừa lau chùi đó xuống dưới hố và lấy chân vun đất lấp kín lại.

Lúc ấy Hoàng Diệp đạo nhân, chương môn của phái Không Động, bỗng đứng dậy chấp tay chào và cất tiếng hỏi ác Hoa Đà Diệu Nhượng của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát rằng:

Diệu huynh hỏi năm ngoái đệ tử của môn phái tên là Dã Phúc đi Vô Lượng hái thuốc về, thì bỗng mình mảy thâm tím và cứ run lấy bầy hoài mà chết, không biết có phải y đã bị Diệu huynh dùng Hắc Sát Thiên Hàn Chỉ công lực đánh trúng đấy không?

Diệu Nhượng trợn ngược đôi lông mày lên, chấp tay đáp lễ, rồi cười giọng quái dị đáp:

-Phải đấy, hồi đó Diệu Nhượng mới cũng lên núi VôLượng hái thuốc, sau vì tranh giành một cây dị thảo thâm niên với một đạo nhân trẻ tuổi y thị cường ra tay tấn công mỡ trước, nên mới trúng phải Hắc Sát Thiên Hàn Chỉ lực của mỡ. Nhưng mỡ không biết y là đệ tử của môn phái nào hết, đến giờ nghe đạo trưởng nói, mỡ mới biết y là người của phái Không Động của quý đạo trưởng. Cổ nhân vẫn thường nói:“Giết người thì thường mạng, mang nợ thì trả tiền”. Chẳng hay đạo trưởng định chỉ giáo ra sao?Diệu Nhượng này cũng xin tuân lệnh hết! Hoàng Diệp đạo nhân niệm một câu:

“Vô Lượng thọ Phật” rồi thủng thẳng đáp:

-Có lẽ Tiên Dã Phúc hãy còn ít tuổi hơi kiêu ngạo một chút nên mới xúc phạm đến hổ oai của Diệu huynh, và y mới bị Hắc Sát Thiên Hàn chỉ lực điểm trúng mà bị toi mạng. Hôm nay bản đạo đến đây không muốn đòi Diệu huynh thường mạng cho Dã Phúc, nhưng vì bản đạo là chủ môn của một môn phái, mà môn hạ đệ tử của mình bị giết hại như vậy, chả lẽ lại làm ngơ không can thiệp tới hay sao?Bởi thế bắt buộc mới phải ra đây thỉnh giáo Diệu huynh vài thế võ đấy thôi.

Diệu Nhượng nghe thấy Hoàng Diệp đạo nhân nói như vậy liền cười ha hả, chỉ tay lên đài mà đáp:

-Hoàng Diệp đạo trưởng, DiệuNhượng mỡ ngưỡng mộ tuyệt kỹ của phái Không Động đã lâu tiện đây chúng ta hãy cùng nhảy lên trên đài này đóng một tấn tuồng mở màn cho Thiên Nam đại hội. Chẳng hay đạo trưởng nghĩ sao?

Hoàng Diệp đạo nhân vừa cười vừa nói:

-Tuy bản đạo là chủ môn của một môn phái nhưng công lực rất tầm thường, nên chỉ muốn làm một vai phụ trong tấn tuồng thôi. Vì thế mới yêu cầu huynh nể mặt mà tiếp bản đạo một trận.

Nói xong, y rời khỏi bàn ăn, từ từ đi tới gần võ đài.

Dật Tư thấy thế vừa cười vừa nói:

-Không ngờ Hoàng Diệp đạo nhân lại dám khiêu chiến với ác Hoa Đà, để làm tấn tuồng mở màn cho đại hội giáng ma vệ đạo của ngày hôm nay.

Công Dương Thọ dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng và đỡ lời:

-Lão đạo sĩ Hoàng Diệp khôn ngoan xảo trá lắm, y đã nhận đúng tám tên ma đầu của Hoàn Vũ Cửu Sát này, chỉ có Diệu Nhượng là công lực kém nhất, nên mới nhân mối thù nhỏ nhả ra tay đấu với Diệu Nhượng một trận, phần thì để môn hạ đệ tử của y khỏi xông xao. Phần thứ hai là y muốn đấu chơi vài hiệp, rồi xuống dưới đài ngồi yên một chỗ vừa ăn vừa nhậu, ung dung làm một khán giả để xem. Như vậy y chả khôn ngoan là gì?

48. Quỷ Thủ Trảo Hồn

Công Dương Thọ nói tới đó, đã thấy Hoàng Diệp đạo nhân với DiệuNhượng song song nhảy lên trên võ đài.

Diệu Nhượng lạnh lùng hỏi:

đạo trưởng định chỉ giáo bằng cách nào?Đấu bằng khí giới hay đấu quyền cước cùng huyền công?

Hoàng Diệp đạo nhân rất ung dung đáp:

-Bản đạo không tự lượng sức, muốn lãnh giáo Hoa Đà Ngũ Cầm Chương của huynh. Và xin huynh trong khi sử dụng môn cước pháp đó cứ việc giở hết Hắc Sát Thiên Hàn Chỉ lực ra.

Nghe thấy lão đạo sĩ nói như vậy, Dật Tư gật đầu mấy cái mỉm cười nói:

-Kéo cung phải kéo thứ cung thật cứng, đã dùng tên thì phải dùng những mũi tên thực dài. Hoàng Diệp đạo hữu thách thức DiệuNương đấu phó Hoa ĐàNgũ Cầm Chưởng và Hắc Sánh Thiên Hàn Chỉ lực nổi tiếng nhất của đối phương như vậy quả thực không hổ thẹn là một người chưởng môn của một đại môn phái.

Công Dương Thọ lớn tiếng cười và đỡ lời:

-Tạ tiên tử không nên khen lão đạo sĩ Hoàng Diệp như thế vội. Tiên tử có biết mấy năm gần đây y núp ở trên núi Không Động bế quan khổ luyện thành công pho Du Tiên Thập Bát Phiêu không? Pho võ công ấy lợi hại lắm nên mới có hai câu ví như sau:

“Lòng như sợi tơ nhện Du Bích Cung, thân như xác ve sầu treo trên dây” Dật Tư hơi ngạc nhiên kêu “ồ” một tiếng và nói tiếp:

-Nếu HoàngDiệp đạo hữu mà đã luyện thành công pho Du Tiên Thập Bát Phiêu thì dù không thắng nổi Diệu Nương nhưng cũng không khi nào bị thua trận hết.

Hai người vừa nói tới đó, thì trên võ đài Diệu Nương với Hoàng Diệp đạo nhân đã đấu với nhau rất kịch liệt rồi.

Nói về công lực của ác Hoa Đà quả là người kém nhất trong tám tên ác sát hung ma nhưng đã sử dụng đến Hoa Đà Ngũ Cầm Chưởng với Hắc Sánh Thiên Hàn chỉ công oai lực cũng rất kinh người, vì vậy trên võ đài chỉ thấy bóng chưởng như núi chỉ phong kêu “veo veo” khiến Hoàng Diệp đạo nhân chỉ có một cách nhảy nhót tránh né, chứ không sao có cơ hội để phản công lại.

Dật Tư để ý xem một hồi, đã nhận thấy thân pháp của Hoàng Diệp đạo nhân quả thực kỳ diệu và đúng là pho “Du Tiên ThậpBát Phiêu” đã thất truyền từ lâu.

Môn thân pháp đó không phải dùng để tấn công người, nhưng dùng để phòng thân thì linh hiệu khôn tả, biến ảo vô phương và dùng làm tiêu hao công lực cho địch rất tuyệt diệu.

Hoàng Diệp đạo nhân khôn ngoan thực, y tự biết tài ba của mình khẳng không nổi Diệu Nương, nên y giở thân pháp tinh kỳ ra nhảy nhót né tránh để cố ý làm cho đối phương tiêu hao nội lực và chân khí, rồi thừa cơ thu thế lại nhảy xuống đài chứ không đấu tiếp nữa.

Càng đấu càng hăng, càng đấu càng bức mình Diệu Nương đang định hạ sát thủ thì thấy đối phương đã rút lui nên y tức giận khôn tả liền cười như khùng và nói:

-Trong lúc đang đấu đến hồi hứng thú như thế này mà chưởng môn của phái Không Động lại rút lui ngay như vậy, khiến Diệu Nương này cụt hứng. Vậy có cao thủ của danh môn chính phái, hay có nhân vật cao minh nào sức đấu dẻo dai, thì xin mời lên đây chỉ giáo một phen?

TiêuAnh thấy Diệu Nương làm phách như vậy liền bảo với Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, Diệu Nương không biết đã đấu được hơn trăm hiệp như vậy, công lực đã tiêu hao khá nhiều mà còn làm bộ làm tịch giương oai thách thức như thế, thực là ngu xuẩn quá đỗi. Có lẽ các cao thủ của danh môn chính phái chưa chắc đã có ai cầu lợi mà lên đấu với y đâu chỉ bằng để tôi lên cho y một trận để y biết thân?

Dật Tư chưa nói năng gì thì Công Dương Thọ đã vuốt bộ râu dê cất tiếng cười quái dị xen lời nói:

-Hay lắm!Tiêu Thánh mẫu quả thực là người lý tưởng nhất để dự trận đấu này.

Thánh Mẫu cứ cho y một trận mê tơi để y nếm mùi Bạch Cốt Trảo HồnThủ của Thánh Mẫu.

Tiêu Anh đã định nhảy lên đấu rồi nay lại thấy Công Dương Thọ hưởng ứng như thế liền trợn ngược con mắt chột nhìn lên võ đài mà lớn tiếng bảo DiệuNương rằng:

-Bạn Diệu Nương lão già này ngưỡng mộ cái tên ác Hoa Đà từ lâu, nay mới may mắn được gặp ở đây mong bạn đừng có tiếc tay mà chỉ giáo cho nhé?

Bà ta ngồi ở trong mâm nói vọng lên, nhưng vừa nói dứt thì người đã ở trên võ đài rồi, hành động nhanh chóng và phiêu hốt không thể tưởng tượng được.

Tất nhiên Diệu Nhượng không phải là kẻ ngu, thấy thân pháp của Tiêu Anh như vậy, biết là bà cụ tóc bạc này phải cao minh hơn Hoàng Diệp đạo nhân nhiều nên y đã bớt kiêu ngạo mà vội chấp tay chào hỏi:

-Bà cụ kia xưng hô ra sao?

Tiêu Anh ung dung đáp:

-Già này là TiêuAnh.

Diệu Nhượng giật mình kinh hãi, nhìn kỹ lại rồi vội hỏi:

-Bà cụ có phải là Bạch Phát Quỷ Mẫu oai danh trấn võ lâm đấy không?

TiêuAnh lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Tuy bạn họ Diệp đoán không sai nhưng Tiêu Anh đã hối cải rời khỏi bể nghiệp lập chí làm người, từ nay trở đi không làm quỷ nữa.

Diệu Nhượng nghe hơi ngạc nhiên, thì Long Sinh đã dùng môn thần công “Sư tử hồng” cười như điên như khùng và cất tiếng kêu như sấm động vọng lên trên võ đài rằng:

Diệu huynh là người quê mùa thực, chẳng lẽ huynh không nghe nói Tiêu lão bà đã vớt con dao đồ tể đi mà trở thành Phật rồi ử?Chỉ đợi chờ Thiên Nam đại hội kết thúc rồi là thủ lãnh của các phái trong võ lâm sẽ mừng Tiêu lão bà bằng biệt hiệu mới là Bạch Phát Thánh Mẫu.

Long Sinh lớn tiếng nói như vậy có hai dụng ý, một là xưa kia tiếng hung ác của Tiêu Anh quá lớn, nay bà ta đã cải tà quy chính nhưng còn khá nhiều nhân vật của võ lâm chưa biết chuyện, cho nên mới muốn nhân dịp đông đủ này nói như thế, không khác gì là truyền bá cho họ hay vậy.

Điều thứ hai là địa hình của Ly Hồn cốc này rất phức tạp, quần hùng dự hội mỗi nhóm ngồi một chỗ, chứ không tập trung cả vào một nơi không tiện tìm kiếm từng người một, biết đâu Mộ Dung Bích đã tới nơi rồi?Nay ông ta nói như thế là để cho nàng nghe thấy, trong lòng được an ủi mà ra gặp mẹ, chứ không nản trí mà đi tu như trước nữa.

Diệu Nhượng nghe Long Sinh nói xong, mới biết TiêuAnh liên hiệp với quần hùng và trở thành thù của mình.Lòng hung ác của y lại nổi lên, y liền cười khẩy và nói:

-Tiêu lão bà từ giới quỷ biến thành người như vậy quả thực là điều đáng mừng.

Nhưng hình như mỗ nghe người ta nói, phạm những loại vật tu hành, lúc sắp thành chính quả thường cứ phải bị tai kiếp?

Tiêu Anh gật đầu vừa cười vừa đỡ lời:

-Già này đã biết có thuyết ấy cho nên đặc biệt lên trên võ đài này là muốn nhờ Hắc Sát Thiên Hàn Chỉ Lực của bạn họ Diệp để ứng với trận tai kiếp ấy.

Diệu Nhượng cười khẩy hỏi:

-Thế raTiêu lão bà cũng muốn thử Hắc Sát ThiênHàn Chỉ lực của mỗ đấy?

Tiêu Anh gật đầu:

-Tuy tiếng tăm của Hoàn Vũ Cửu Sát chấn động tám hoang bốn bể, tuy Hắc Sát Thiên Hàn Chỉ lực của bạn lợi hại vô cùng, nhưng so sánh với oai trời khôn lường kia, thì còn kém xa lắm! Chẳng f nào Tiêu Anh cũng sắp ngộ tai kiếp, nên không sợ sệt gì mà lên đây đấu với bạn một trận. Và cũng không quản ngại lấy trứng chọi với đá, cùng châu chấu đá voi... Diệu Nhượng nghe tới đó mới biết mồm mép của TiêuAnh rất lợi hại, khó mà đấu khẩu được. Y liền cười khẩy mấy tiếng vừa cười vừa nói:

-Tiêu lão bà muốn tiếp Hắc Sát Thiên Hàn Chỉ lực của mỗ cũng được. Nhưng trước hết, chúng ta nên định sẵn là đấu bao nhiêu hiệp mới thôi, để khỏi đang đấu lại có người rút lui như vừa rồi thì thực là mất cả hứng thú đi?

TiêuAnh nghe nói mỉm cười hỏi lại:

-Bạn họ Diệu định đấu mấy hiệp tất cả.

Diệu Nhượng nghĩ giây lát rồi đáp:

-ít nhất cũng phải đấu dăm ba trăm hiệp mới tận hứng.

Tiêu Anh xua tay vừa cười vừa đỡ lời:

-Ngày hôm nay đại hội Thiên Nam có đông đủ quần hào tới dự, tất cả ân cừu của mọi người đều muốn dứt khoát trong đại hội này. Như vậy khi nào quần hùng lại chịu để cho chúng ta đấu dăm ba trăm hiệp một cách đáng ghét như thế, huống hồ già này cũng không có đủ hơi sức đấu đến mấy trăm hiệp như lời bạn được.

Cười khẩy luôn mồm, Diệu Nhượng trợn ngược đôi lông mày lên và nói tiếp:

-Tiêu lão bà đã nói như vậy thì tùy lão bà bà quyết định muốn bao nhiêu hiệp cũng được.

Tiêu Anh chẳng nói chẳng rằng chìa ba ngón tay ra thôi.

Diệu Nhượng cau mày lại đáp:

-Chỉ có ba mươi hiệp thôi ứtt quá! Tiêu Anh vừa cười vừa chỉnh cái:

-Bạn họ Diệu nhầm rồi, già này muốn nói là chỉ đấu có ba hiệp thôi.

Diệu Nhượng đang định lắc đầu, thì Tiêu Anh đã cười và nói tiếp:

-Người ta vẫn thường nói nhà nghèo chỉ ra tay một cái là đã biết có hay không ngay, chúng ta đấu với nhau cứ gỡ hết tài ba công lực ra mà thi thố, không người nào được tránh né nhảy nhót cả. Như vậy chỉ đấu đến ba hiệp là cũng đủ để phân thắng bại rồi.

Thiếu Khoan ngồi ở bàn chủ tịch, chăm chú nhìn lên trên võ đài, nghe thấy Tiêu Anh nói như vậy rất ngạc nhiên, liền lên tiếng nói:

-Hắc Sát Thiên Hàn Chỉ lực của Diệu tứ đệ oai lực mạnh lắm, Tiêu Anh không phải là không biết, sao y thị lại dám đưa ra ý kiến là đấu bằng tay mà không được tránh né như thế?

Ngọc Sương vừa cười vừa đáp:

-Chúc nhị ca có cần tiểu muội lên thay Diệu tứ ca, để cho Tiêu Anh ném mùi Cừ Độc Thần công của tiểu muội không?

Thiếu Khoan xua tay đáp:

-Cừ Độc Thần công của Đinh ngũ muội tuy mạnh hơn Hắc Sát Thiên Hàn Chỉ lực của Diệu tứ đệ một chút, nhưng cũng chả hơn được là bao. Vì vậy chả cần ngũ muội phải lên thay, hãy cứ để xem Diệu tứ đệ đấu trận này ra sao rồi hãy tính toán sau. Ngu huynh nhận thấy đấu có mấy hiệp như vậy tuy Diệu tứ đệ không thắng nổi Tiêu Anh nhưng cũng không đến nỗi kém đối phương là bao.

Ngọc Sương thấy Thiếu Khoan nói như vậy không dám nói gì nữa mà chỉ chăm chú nhìn trên võ đài xem hai người đấu với nhau ra sao thôi.

Lúc ấy vì đôi bên đả nói trước với nhau không bên nào được nhảy nhót tránh né. Tiêu Anh với Diệu Nhượng đều vận công lực lên, chân của hai người bước tới đâu lồm tới đó, rồi hai người đứng cách nhau chừng tám chín thước mà chuẩn bị ra tay tấn công.

Lối đánh này hiển nhiên là hai bên phải vận nội lực Huyền công ra mà cách không ra tay, trong ba hiệp người nào đẩy được đối phương lui nửa bước thôi, cũng coi như là đã đắc thắng rồi.

Tiêu Anh đã quyết định sẵn, nên vừa đứng yên xong, bà ta liền giơ tay lên nhắm người Diệu Nhượng cách không tấn công luôn một chưởng.

Tuy chưởng ấy của bà ta chỉ là “Phích không chưởng” rất tầm thường thôi nhưng vì gần đây công lực của bà ta đã tiến bộ rất nhiều cho nên chưởng lực đi tới đâu không khí đã bị đảo tới đó không khác gì một luồng sóng lớn cuộn cuộn dồn tới oai thế quả thực kinh người.

Diệu Nhượng thấy thể cười khẩy một tiếng, chìa hai ngón tay trái trở và giữa và giơ lên chỉ vào mặt đối phương, liền có một luồng kinh lực và cương phong ở hai ngón tay của y toa? ra, tựa như hai mũi dùi bén nhọn đâm thẳng vào chưởng lực của Tiêu Anh.

Nội gia công lực của hai người vừa va chạm nhau, tất nhiên công lực phải kém sút đi, nhưng cũng không đến nỗi kém sút hẳn. Người của Tiêu Anh bị dư oai chỉ lực của Diệu Nhượng đẩy cho thân hình hơi rung động và xung quanh như có luồng gió mạnh bao trùm vậy. Còn Diệu Nhượng thì bị “Phích không chưởng lực” của Tiêu Anh đẩy cho tay áo và tà áo như bị gió bão thổi bay phấp phới và kêu “lạt sạt” Thể võ ấy đôi bên ngang tay nhau, lại tiếp tục tấn công đến thể thứ hai. Nhưng thể này cũng vẫn chưa phân thắng bại, mọi người chỉ thấy trong cương phong và kinh của hai người mạnh hơn thể trước chút ít thôi.

Dật Tư thấy thể cười và khẽ nói với Độc Cô Sách rằng:

Độc Cô Biểu đệ, có lẽ Diệu Nhượng đã đến ngày tận thế, nên y mới không cảnh giác chút nào. Tôi đoán nhạc mẫu của biểu đệ hai lần đều chỉ dùng có Phích Không Chưởng để tấn công là có ý làm cho đối phương phải coi thường và bớt e sợ, rồi đến thể thứ ba thì nhạc mẫu của biểu đệ mới sử dụng đến Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ ra đối phó không sai.

Độc Cô Sách nghe xong, liền rĩ tai Mộ Dung Băng và nói:

-Băng muội, chúng ta cũng phải chuẩn bị một chút đi, vì nếu Diệu Nhượng bị nhạc mẫu đánh chết hay bị thương nặng, thì thể nào người trong nhóm Cửu Sát cũng có một hai tên nhảy lên võ đài hành hung, lúc ấy chúng ta phải nhảy lên tiếp ứng nhạc mẫu mới được.

Thấy Độc Cô Sách gọi Tiêu Anh là nhạc mẫu, Mộ Dung Băng vừa vui vừa hổ thẹn hai má đỏ bừng.

Độc Cô Sách thấy nàng ta bỗng bẽn lẽn lên hổ thẹn, đang ngạc nhiên nhưng chỉ thoáng cái thôi chàng đã hiểu rõ tại sao nàng hổ thẹn như thế, chàng ngấm nhìn nàng lần nữa và tâm thần có hơi say sưa.

Trong lúc hai người đang truyền tin thầm lén với nhau thì trên võ đài đã có sự thay đổi kinh người.

Thì ra đấu xong hai thể đầu, Diệu Nhượng cảm thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh oai trấn giang hồ như thế, mà võ công và nội lực lại tầm thường, nếu vừa rồi mình không đấu với Hoàng Diệp bị tiêu hao khá nhiều nội lực, thì đã sớm đẩy được y thị lui bước, hay là khiến cho người của y thị lạnh và chết cứng ngay tại chỗ rồi.

Y nhận thấy muốn thắng nỗi đối phương tuy hơi khó nhưng chống đỡ thể “Phích Không chưởng” thứ ba của Tiêu Anh thì dư sức, hiển nhiên trận đấu này thể nào cũng huê.

Vì nhận thấy trận đấu sẽ hoà, Diệu Nhượng bớt e dè và cũng không cần phải cẩn thận đề phòng như trước.

Lúc ấy Tiêu Anh từ từ thò bàn tay phải gầy gò và trắng như tuyết ở trong tay áo ra.

Vì “Cửu Độc Thần công” một khi phát ra thì một bàn tay đỏ như máu và một bàn tay trắng như tuyết, Đinh Ngọc Sương vừa thấy Tiêu Anh chìa bàn tay phải trắng như tuyết ra một cái đã thất kinh hỏi Thiếu Khoan rằng:

-Chúc nhị ca, chiếc tay của Tiêu Anh trắng như thể chẳng hay y thị luyện môn võ cõn gì thế?

Điều thứ nhất vì Tiêu Anh luyện tập hai môn Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ với Tứ Sát Âm Hồn Sa rất bí mật ít ai biết tới. Chỉ có một lần ở trong Thiên Ma cốc trên núi Câu Lưu là bị Độc Cô Sách trông thấy thôi.

Điều thứ hai, Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ là một môn võ công rất khó luyện tập từ xưa tới nay ít ai học hỏi nổi.

Nghe thấy Ngọc Sương hỏi, Thiếu Khoan liền cau mày lại suy nghĩ chưa kịp trả lời.

Sở Lục Châu bình sinh chuyên môn luyện tập các môn công lực âm nhu và ác độc, nên y thoát trông thấy tay của Tiêu Anh liền khẽ nói cho Thiếu Khoan hay.

-Chúc huynh mau cảnh cáo cho Diệu huynh ngay. Môn công lực này của Tiêu Anh hình như là Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ đấy.

Thiếu Khoan nghe thấy Lục Châu nói như vậy kinh hãi đến biến sắc mặt, kêu “ôi chà” một tiếng, liền bảo Ngọc Sương lên trên võ đài để tiếp ứng và một mặt thì lên tiếng kêu gọi:

Điều tứ đệ cẩn thận, đó là Bạch Cốt... Y chưa kịp nói nốt ba chữ Trảo Hồn Thủ thì Tiêu Anh đã cách không nhắm ngực của Diệu Nhượng chớp luôn một thể rất nhẹ.

Nếu Diệu Nhượng biết Tiêu Anh luyện tập môn công phu ác độc như vậy thì y đã vận công phong bế hết bách huyết, cẩn thận đề phòng thì không đến nỗi bị nguy hiểm. Nhưng y lại khinh thường Tiêu Anh chỉ sở trường có môn Phích Không chưởng thôi, dù thể thứ ba có mạnh hơn hai thể trước, y chỉ cần giữ toàn lực ra chống đỡ là chịu đựng được ngay cho nên y chỉ vận toàn thân chân khshi vào đầu ngón tay thôi, không đề phòng gì khác nữa.

Không ai ngờ thể thứ ba của Tiêu Anh không tấn công mạnh như hai thể trước mà chỉ giơ tay lên khẽ chớp một cái vào chỗ trống không, bà ta đã phi thân nhảy ngay xuống dưới đài quay trở về chỗ ngồi luôn.

Lúc ấy, Ngọc Sương vừa chạy tới nơi không kịp đón đánh Tiêu Anh nữa vội nhảy lên trên võ đài xem xét Diệu Nhượng có bị thương không?

Y thị vừa lên tới võ đài thấy Diệu Nhượng đứng dờ ra biết là nguy tai, vội chạy lại sờ ngực ác Hoa Đà, thấy chỗ ngực áo bào đã nát vụn như cám và hiện ra một cái dấu vết bàn tay gầy gò. Da thịt ở trong ngực không bị thương mấy may, nhưng tim đã ngừng đập và đã tắt thở chết tốt.

Ngọc Sương vốn dĩ là một tay lão luyện trong làng võ, thấy vậy biết ngay nội lực của Diệu Nhượng đã nát hết. Đừng nói y là ác Hoa Đà mà dù y là Hoa Đà thật tái sinh cũng không thể nào sống sót được, y thị chỉ còn ứa nước mắt ra, phẩy tay một cái, bảo bọn đệ tử canh gác ở trên đài, mau khiêng xác của Diệu Nhượng đi, và y thị còn chuẩn bị khiêu chiến với Tiêu Anh để trả thù tiết hận cho người anh kết nghĩa ấy.

Nhưng Đinh Ngọc Sương chưa lên tiếng thách thức, thì Ngọc Mỹ Nhân Mộ Dung Băng từ từ đứng dậy, và áo sa của nàng phát phới trông không khác gì một vị tiên nữ, không thấy nàng lấy sức gì hết, người đã nhẹ nhàng bay lên trên võ đài ngay.

Thấy Mộ Dung Băng lên võ đài Ngọc Sương liền cười khẩy đáp:

-Hậu sinh tiểu bối không xứng đấu với ta.

Mộ Dung Băng trợn ngược đôi lông mày lên cười khẩy đáp:

-Người mới không xứng đáng đấu với bốn cô nương. Mau gọi Bách Hoa công chúa Giáp Cốc Diệu lên đây, hay là lão tặc không biết sĩ nhục mang danh là Dương Ma lên đây đấu với bốn cô nương cũng được.

Ngoài Độc Cô Sách ra, quần hiệp có mặt tại đó không một ai biết Mộ Dung Băng đã khỏi và đã nói được. Bây giờ bỗng nghe thấy nàng nói lạnh lạnh như vậy ai nấy đều mừng rỡ vô cùng.

Mấy lời nói của Mộ Dung Băng ở trên đài không những khiến Phạm Long Sinh, Tạ Dật Tư, Công Dương Thọ các người mừng vô cùng mà nàng còn cứu vãn một trận tai nạn cho mẹ của nàng là Bạch Phát Thánh Mẫu nữa.

Thì ra Tiêu Anh vừa về tới chỗ ngồi, Công Dương Thọ liền giơ tay cái lên khen ngợi rằng:

-Tiêu Thánh Mẫu vừa lên đài đã diệt trừ một tên đại ác ngay khiến ai cũng phải kính phục vô cùng môn Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ quả thật là một môn công lực thần kỳ vô song.

Mấy lời khen ngợi của Công Dương Thọ là thốt tự đáy lòng và thực tâm khen ngợi, chứ không có ý nghĩ gì khác, nhưng Bạch Phát Thánh Mẫu lại tưởng là đối phương nói khẩy mình vì từ khi bà ta quay về chánh đạo. tới giờ, hề nghĩ đến hành vi của mình là như gai châm vào lưng vậy. Huống hồ pho Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ lúc luyện lại rất tàn nhẫn, lúc sử dụng lại càng độc ác, cho nên bà ta vừa nghe thấy lời khen ngợi của Công Dương Thọ, mặt đã lộ vẻ hổ thẹn, vừa cười vừa móc túi lấy một con dao găm sắc bén ra, dùng tay trái cầm dao, nhắm cổ tay phải chặt luôn.

Các người ngồi chung quanh bàn không ai ngờ Tiêu Anh lại có động tác ấy.

Người có công lực cao nhất và thân pháp nhanh nhất là Phạm Long Sinh cũng phải chịu, không sao ra tay cứu kịp.

Tuy Long Sinh không cứu kịp nhưng Mộ Dung băng lại cứu kịp. Trong lúc Tiêu Anh tay trái cầm dao giơ lên định chặt vào cổ tay phải, thì tiếng nói như chuông bạc của Mộ Dung Băng vừa theo gió vọng tới.

Tiếng nói đó rót vào tai khiến Tiêu Anh vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, vội quay lại nhìn. Thế là Công Dương Thọ đã thừa cơ cướp luôn con dao găm, vừa lấy tay lau mồ hôi trên trán vừa lắc đầu gượng cười nói rằng:

-Tiêu Thánh Mẫu thật không thánh minh chút nào. Công lực của người ta có phân biệt gì tà chính đâu? Ví dụ như ngày hôm nay chẳng hạn Thánh Mẫu dùng Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ để tiêu diệt quần ma, khiến vô lâm được thanh bình mấy chục năm, như vậy chẳng phải là một công đức rất lớn là gì?

Long Sinh, Dật Tư với sư huynh đệ Độc Cô Sách cũng hết sức khuyên giải. Long Sinh còn cười quái dị mà nói tiếp:

-Tiêu Thánh Mẫu chẳng lẽ bà chưa đọc qua “Trị Gia Cách Ngôn” của Chu Tử hay sao? Trong đó có những câu: “Nhất chúc nhất phạn đang tư lai xứ bất dị”. (Một cháo một cơm, ta phải biết đã tốn công của rất nhiều người mới thành được.) Đủ thấy ta sống ở trên đời không nên phí phạm của trời. Như môn Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ Thánh Mẫu đã tốn mất bao nhiêu năm công sức mới luyện thành được, dù Thánh Mẫu có quyết tâm huỷ bỏ chiếc tay ấy đi, cũng phải chờ đợi diệt xong vợ chồng Âm Dương Song Ma với Chúc Thiếu Khoan, những tên nguyên hung cực ác ấy đã, như vậy mới không lỗ vốn bấy nhiêu năm khổ công luyện tập.

Tiêu Anh nghe nói gượng cười và cảm ơn quần hiệp đã có lòng mến mình như vậy.

Công Dương Thọ biết bà ta không có cử chỉ nóng nảy như thế nữa, nên y trao trả con dao găm cho bà ta, lắc đầu, vừa cười vừa nói tiếp:

-Cử chỉ của Thánh Mẫu vừa rồi làm cho lão phu hoảng sợ suýt chết đi được vì Thánh Mẫu bị thương, tàn tật thì lệnh ái, lệnh tể các người thế nào cũng lột da mổ bụng lão chứ không sai.

Đỡ lấy con dao găm bỏ vào túi, Tiêu Anh cau mày lại, nói với quần hiệp rằng:

-Lạ thật! Sao đột nhiên Băng nhi lại khỏi được bệnh cũ mà biết nói như thế?

Độc Cô Sách biết lúc này đã tới lúc có thể tuyên bố sự bí mật ấy cho mọi người hay, nên chàng mỉm cười nói:

-Băng muội được uống Khiết Vương độc đơn với Lục Diệp Hồng Kinh Thảo, sau lại được Phạm đại ca dùng thần công chữa cho đã khỏi bệnh và nói được từ lâu rồi.

Tiêu Anh ngạc nhiên hỏi:

-Băng nhi đã khỏi rồi, tại sao bấy lâu nay lại không lên tiếng nói?

-Băng muội đã lượm được một pho võ công rất lợi hại, cần phải tĩnh tâm luyện tập nên mới giả bộ chưa nói được để khỏi bị mọi người quấy nhiễu.

Dật Tư thất kinh hỏi:

-Tôi với Băng cô nương suốt ngày ở gần nhau, tại sao tôi lại không biết là cô ta đã lượm được một pho võ công rất lợi hại như thế?

Long Sinh sực nghĩ ra một việc rồi hớn hở cười và lên tiếng hỏi:

-Không biết võ công rất lợi hại mà Mộ Dung cô nương lượm được có phải là những chữ chẳng chì viết trên lưng con bò cạp ngọc xanh đấy không?

Dật Tư thấy ông ta hỏi như vậy, liền gật đầu đáp:

-Phải đấy, Phạm huynh đoán không sai chút nào. Từ khi được con bò cạp ngọc xanh ấy, Băng muội mừng rỡ khôn tả, lúc nào cũng cầm nó lên xem những chữ ghi ở trên lưng con bò cạp.

Độc Cô Sách mỉm cười hỏi:

-Biểu tở, trước kia Băng muội luyện tập cuốn “Ngọc Thi Chân Giải” mà có quyền thượng thôi, chứ không có quyền hạ phải không? Như vậy, tôi chắc võ công ở trên mình con bò cạp ngọc ấy là cuốn hạ của pho “Ngọc Thi Chân Giải” chứ không sai?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Trên đời này có rất nhiều chuyện thường hay éo le như thế, nghĩa là mình có ý trồng hoa mà lại không nở, cầm bừa cày ruộng, chẳng bao lâu đã thành rừng ngay.

Xem như vậy, chắc pho võ công ở trên lưng con bò cạp ngọc thể nào cũng là cuốn hạ của pho “Ngọc Thi Chân Giải”.

Trước kia cô ta mới luyện được võ công của cuốn Thượng, công lực của cô ta đã kinh người rồi bây giờ lại học hỏi được cả võ công của cuốn hạ, tôi chắc lần này trong ThiênNam đại hội, thể nào cô ta cũng làm rạng rỡ cho danh môn chính phái của chúng ta chứ không sai. Chúng ta phải mừng Tiêu Thánh Mẫu một chén mới được.

Quần hiệp nghe nói đều nâng chén lên mời Tiêu Anh uống. Mừng rỡ khôn tả, Bạch Phát Thánh Mẫu cười đến tí mắt lại.

Lúc ấy trên võ đài đang có hai mỹ nhân tuyệt trần đứng đối lập nhau. Một người Mộ Dung Băng, trông như một tiên nữ, còn một người nữa là Bách Hoa công chúa, mặc áo hở ngực, hở cánh tay, trông thật lẳng lơ vô cùng.

Mộ Dung Băng chỉ danh Giáp Cốc Diệu với Dương Thúc Độ để khiêu chiến, Lục Châu liền nghi ngờ ngay, kêu “ủa” một tiếng và khê hỏi Thúc Độ rằng:

-Con nhỏ này không quen biết chúng ta bao giờ, sao nó lại chửi đại ca là lão tặc vô liêm sỉ? Để tôi lên đài hỏi nó xem?

Nói xong, y thị định đứng dậy để nhảy lên võ đài.

Đã có tật giết mình, Thúc Độ lại là người rất sợ Lục Châu, y đâu dám để cho Lục Châu với quần hùng biết rõ câu chuyện xấu xa ấy. Vì Lục Châu lên võ đài hỏi thì thể nào Mộ Dung Băng cũng phan phui câu chuyện ra ngay. Y vội kéo tay Lục Châu lại rì tai khê nói:

-Chúng ta là những người bề trên, khi nào thềm ra tay đối địch với một hậu sinh tiểu bối. Vả lại nó đang thách thức Bách Hoa công chúa để cho Giáp Cốc Diệu đấu với nó trước, xem kết quả trận đấu này ra sao đã, rồi chúng ta mới định liệu sau. Ngày hôm nay, trong Thiên Nam đại hội này những kẻ địch đã lộ diện với chưa lộ diện nhiều lắm, vợ chồng ta phải để lại một chút tinh thần hơi sức xem sự thể biến hoá ra sao thì hơn.

Lục Châu chưa kịp trả lời, đã thấy Bách Hoa công chúa Giáp Cốc Diệu nhảy lên trên võ đài, y thị đành phải nghe lời Thúc Độ ngồi xuống.

Đinh Ngọc Sương đang định gỡ Cửu Độc Thần công ra giết chết Mộ Dung Băng để tiết hận bớt cái chết thảm khốc của Diệu Nhượng vừa rồi, nhưng y thị thấy Giáp Cốc Diệu đã nhảy lên võ đài, đành phải khê nói với Giáp Cốc Diệu rằng:

-Giáp Cốc công chúa phải nên cẩn thận, võ công của con nhỏ này cũng rất thâm hậu, công chúa chớ có khinh thường nhé.

Giáp Cốc Diệu gật đầu, đi ưỡn ẹo tới trước mặt Mộ Dung Băng cười khanh khách nói:

-Cô em này tên họ là gì? Sao bỗng dưng lại chỉ tên thách đấu với bốn cô nương như thế?

Mộ Dung Băng trông thấy Giáp Cốc Diệu đã tức lộn ruột lên rồi, vì nàng thấy y thị mặc áo dán bằng những cánh hoa hở hang nhiều chỗ, trông không khác gì loa lỗ, thật là dâm dăng và yêu nghiệt, nên nàng cau mày lại đáp:

-Tên ta là Mộ Dung Băng. Sở dĩ chỉ danh thách thức người lên đài đấu võ, là muốn lấy lại một món nợ.

Giáp Cốc Diệu kêu “ủa” một tiếng, kinh ngạc hỏi:

-Lạ thật, ta với người không quen biết nhau bao giờ, sao người lại bảo lấy nợ? Chẳng hay ta nợ người cái gì nữa?

Mộ Dung Băng nhìn thẳng vào mặt Giáp Cốc Diệu, trầm giọng hỏi:

-Có phải người có thanh bảo kiếm tên là Thanh Bình cổ kiếm đây không?

Giáp Cốc Diệu gật đầu, vừa cười vừa đáp:

-Thanh Bình cổ kiếm ấy ta đã lấy được của Độc Cô Sách, vậy có liên can gì tới người mà hỏi?

Mộ Dung Bích trợn ngược đôi lông mày lên, đáp:

-Người phải biết, chủ nhân của Thanh Bình bảo kiếm ấy là Lục YThánh nữ Điền Thúc Thúc. Chị họ Điền đã nhờ Độc Cô Sách đem thanh kiếm đến tặng ta.

Độc Cô Sách nghe thấy Mộ Dung Băng đổi biệt hiệu của Thúc Thúc là Lục YULinh thành Lục YThánh nữ, chàng rất vui lòng gật đầu mỉm cười và nghĩ bụng:

“Tiêu Anh từ Bạch Phát Quỷ Mẫu biến thành Bạch Phát Thánh Mẫu, Thúc Thúc thì từ Lục YULinh biến thành Lục YThánh nữ quả thực là một giai thoại mỹ đàm của võ lâm. Như vậy đủ thấy bất cứ người nào dù ác đến đâu chỉ cần còn chút linh tính, nhất thời biết hối cải, thì vẫn có thể tiêu giải được hết các nghiệp tội mà biến thành Tiên Phật ngay”.

Chàng đang cảm khái nghĩ ngợi, thì trên võ đài Bách Hoa công chúa nghe Mộ DungBăng nói xong liền cười lớn hỏi:

-Nghe người nói như vậy, chẳng lẽ người muốn ta trả lại người thanh bảo kiếm Thanh Bình hay sao?

Mộ Dung Băng cười khẩy một tiếng, lắc đầu đáp:

-Có khi nào người lại chịu trả cho ta một cách dễ dàng như thế, và ta cũng không bao giờ có ý nghĩ huyền ảo ấy. Nhưng trong võ lâm vẫn có lệ so tài cướp vật. Vậy người có dám đấu với ta ba trận để định đoạt thanh kiếm đó thuộc về ai không?

Giáp Cốc Diệu tức cười đáp:

-Không những ta oai trấn Miêu Cước, mà bây giờ lại còn là người trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát khi nào ta lại sợ một con nhỏ ít tuổi như người? Thế còn người, thì định lấy cái gì để đánh cuộc?

Mộ Dung Băng ngẫm nghĩ giây lát, rồi móc túi lấy con bò cạp bằng ngọc xanh biếc ra để ở gang bàn tay và nói:

-Con bò cạp ngọc này là vật báu hãn thế. Ta lấy nó để làm vật đánh cuộc. Chẳng hay người đã bằng lòng chưa?

Giáp Cốc Diệu đưa mắt liếc nhìn con bò cạp ngọc một lần, rồi thất kinh hỏi:

-Sao con bò cạp ngọc này giống như vật báu vẫn mang trong người của Xích Phát nhân Tiết Triệu Khôi, giáo chủ của Bái Khiết giáo ở Ngũ độc cốc tại Miêu Lân như thế?

Mộ Dung Băng cười khẩy đáp:

-Người khỏi cần phải hỏi lai lịch con bò cạp ngọc này làm chi, nếu người có bản lĩnh đấu xong ba trận mà người đắc thắng cả ba thì cứ việc lấy con bò cạp ngọc này đi.

Giáp Cốc Diệu thấy lời nói và thái độ của Mộ Dung Băng kiêu ngạo hình như không coi cái tên Bách Hoa công chúa của mình vào đâu hết tức giận khôn tả, y thị liền đưa mắt liếc nhìn Tô Báo Văn ngồi ở bên dưới một cái rất tình tứ và lắng lơ, rồi mới vọng xuống:

-Tô huynh, làm ơn cho mượn thanh bảo kiếm Thanh Bình mà tiểu muội đã đưa cho huynh tạm dùng chốc lát.

49. Trăm Hoa Bay Múa Trong Ly Hồn Cốc

Tô Báo Văn mỉm cười gật đầu, rút thanh bảo kiếm đeo ở sau lưng ra, liền có tiếng kêu như long ngâm và có ánh sáng lấp lánh mọi người, rồi y phi thân lên võ đài.

Độc Cô Sách đã lãnh giáo cái trò cực dâm dăng của Giáp Cốc Diệu rồi, thấy y lại tặng thanh bảo kiếm cho Tô Báo Văn như vậy, biết ngay đôi nam nữ hung tà này thể nào cũng đã có sự ám muội với nhau.

Giáp Cốc Diệu đỡ lấy thanh bảo kiếm, vừa cười vừa hỏi Mộ Dung Băng rằng:

-Ba trận đấu của chúng ta, người muốn đấu bằng cách nào?

Ngẫm nghĩ giây lát, Mộ Dung Băng nhìn Bách Hoa công chúa, rồi thủng thẳng đáp:

-Trong võ lâm có rất nhiều môn phái, môn phái nào cũng có sở trường riêng của họ, nhưng dù sao cũng không tránh khỏi khổ luyện Huyền công để bổ sung tức nội lực làm căn bản, nên ta muốn ba trận đó thể nào cũng phải có một trận Huyền công nội lực trước. Còn hai trận nữa thì mỗi bên tự đề nghị một lối đấu. Chẳng hay người cho như thế có công bằng không?

Giáp Cốc Diệu gật đầu, vừa cười vừa đáp:

-Người nói như vậy công bằng, bổ công chúa đề nghị đấu một trận ám khí.

Mộ Dung Băng tiếp lời ngay:

-Bổ cô nương đề nghị đấu chưởng pháp.

Đôi bên quyết định xong, lấy con bò cạp ngọc xanh với bảo kiếm Thanh Bình để làm vật đánh cuộc. Nếu trong ba trận, ai thắng hai, là người ấy sẽ được lấy hết hai vật đó. Hai người để hai vật báu ở trên đài, rồi chuẩn bị ra tay bắt đầu đấu.

Vì Độc Cô Sách biết Giáp Cốc Diệu có môn mũi tên nhỏ màu tía rất lợi hại, chàng khẽ hỏi Tạ Dật Tư rằng:

-Biểu tỷ, ám khí của Giáp Cốc Diệu có chất độc rất mạnh, không hiểu Băng muội sẽ dùng ám khí gì để đối phó?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Băng muội sở trường nhất là ba mươi sáu lưỡi dao Tu La, là một môn ám khí rất thần diệu, hễ ném trúng kẻ địch, chỉ thấy máu một chút là phong hầu chết tốt ngay.

Nhưng ngày thường Băng muội rất ít đem ra sử dụng. Về môn ám khí, tôi dám chắc Băng muội không đến nỗi kém Giáp Cốc Diệu đâu. Sách đệ cứ yên tâm.

Độc Cô Sách cau mày lại hỏi:

-Còn có một việc kỳ lạ, lần trước tiểu đệ đã thử nghiệm rồi. Hình như Giáp Cốc Diệu rất sở trường về các thứ Mê Thần Diệu Âm, sao ngày hôm nay y thị không sử dụng môn đó mà lại đòi so tài về môn ám khí như thế?

Dật Tư chưa kịp trả lời thì Phạm Long Sinh ngồi cạnh đó đã lớn tiếng cười và xen lời nói:

-Người ta vẫn thường nói:“Gặp người nào trao của ấy”. Có lẽ Giáp Cốc Diệu đã thấu hiểu bí quyết ấy. Lần trước y thị gặp người trẻ tuổi đẹp trai và phong lưu như lão đệ thì tất nhiên gởi cái trò Mê Hồn Diệu Âm, khiến đối thủ phải xiêu hồn lạc phách ra đối phó, mới dễ có công hiệu, chứ bây giờ đối thủ của y thị lại là Mộ Dung Băng cô nương, người lạnh như tiền như thế này thì cái trò Mê Hồn Diệu Âm của y thị làm sao mà có công hiệu được cho nên y thị mới dùng môn ám khí có tẩm độc để thủ thắng chứ?

Lúc này Độc Cô Sách mới vỡ lẽ:

-Thế ra môn ám khí của Giáp Cốc Diệu lại có tẩm cả chưởng khí, thảo nào mà con chim điêu bị bắn trúng một phát chịu không nổi.

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Y thị ở Miêu Lãnh lâu năm, lúc được rảnh đi sưu tầm các thứ chưởng khí độc rồi luyện thành ám khí, nên chắc ám khí của y thị thể nào cũng thần diệu lắm?Chúng ta phải cẩn thận lược trận cho Băng muội mới được.

Độc Cô Sách nghe nói liền đưa mắt nhìn lên võ đài, thì trận đấu đã bắt đầu.

Thì ra Mộ Dung Bằng đặt con bò cạp ngọc xuống dưới đài rồi hỏi Giáp Cốc Diệu:

-Về hai trận đấu chưởng pháp với ám khí, chúng ta cũng phải có hạn định mới được. Bằng không, cứ đấu hết pho này đến pho khác thì biết đến bao giờ mới có thể ngừng tay được?

Giáp Cốc Diệu cau mày lại, suy nghĩ giây lát rồi đáp:

-Chưởng pháp thì lấy trăm hiệp làm hạn chế. ám khí thì hạn chế bằng ba lần ra tay. Đến mức hạn chế mà hai bên vẫn chưa ai thắng thì coi như là huề.

Mộ Dung Bằng gật đầu đồng ý nhưng lại trợn ngược đôi lông mày lên hỏi tiếp:

-Bây giờ trận đấu thứ nhất, chúng ta nên đấu môn gì trước?

Phần vì có tuyệt nghệ hơn người, phần thứ hai vì có chút khinh thường Mộ Dung Bằng, Giáp Cốc Diệu liền đáp:

-Thiên Nam đại hội này là do anh chị em Hoàn Vũ Cửu Sát tổ chức, bốn công chúa cũng là một trong các vị chủ nhân. Như vậy tất nhiên phải nhường cho khách trước. Vậy trận đấu thứ nhất chúng ta đấu chưởng pháp mà người vừa đề nghị.

Mộ Dung Bằng tươi cười, đưa chéo hai tay lên trước ngực tựa như một khoảng núi nghênh thần đợi chờ địch thủ ra tay.

Bách Hoa công chúa đưa mắt liếc nhìn đối phương, cất tiếng cười một cách rất đậm đắng:

-Cô em nhỏ này trông tuyệt đẹp, bộ dạng thế này khiến bốn công chúa trông thấy cũng phải thương yêu khi nào ta lại nở... Y thị chưa nói dứt, thì Mộ Dung Bằng đã cười khẩy một tiếng gờ hai tay ngọc phi thân tiến tới trước mặt Giáp Cốc Diệu. múa chưởng tấn công tới tấp ngay.

Bách Hoa công chúa là người rất sành sỏi, chỉ thoáng thấy đối phương ra tay đã biết ngay tài ba ra sao rồi, y thị nghĩ thầm:

“Thảo nào Đinh Ngọc Sương bảo ta phải cẩn thận đề phòng chưởng pháp của đối phương. Quả nhiên thế thức của con nhỏ này thần kỳ lắm, ta không nên khinh thường”.

Tuy y thị đã giảm bớt thái độ kiêu ngạo rất nhiều nhưng y ý vào công lực hơn người nên vẫn không cần tránh né liền giở thế “Bách Hoa Nộ Phóng” (trăm hoa nở tung) gờ tay lên chống đỡ.

Trước khi chưa có cuốn Hạ của Ngọc Thi Chân Giải nội công của Mộ Dung Bằng đã trên các võ lâm cao thủ rồi, chả thế mà nàng đã làm cho Dương Thúc Độ cũng phải kinh hãi thán.

Bây giờ nàng đã được cả cuốn hạ và được học hỏi thuộc lòng, tất nhiên công lực của nàng phải mạnh hơn trước nhiều.

Tay ngọc của hai người vừa cách không va đụng nhau thì kết quả lại ngang tài nhau, không ai hơn ai kém hết.

Đó không phải là tại chân khí và nội lực của Bách Hoa công chúa dồi dào hơn người, và cũng không phải là sau khi học hỏi được võ công cuốn Hạ của Ngọc Thi Chân Giải mà công lực của Mộ Dung Bằng chưa tinh tiến, mà lại là Mộ Dung Bằng có thâm ý. Nàng không muốn để cho người ta biết công lực của mình tinh tiến quá sớm, để chờ đến lúc đấu với Dương Thúc Độ, mới giở một chưởng trấn kinh hoàn vũ ra tấn công.

Vì Mộ Dung Bằng bữa nọ bị Dương Thúc Độ xé quần áo của mình ra, định hãm hiếp, nàng cho là sự sỉ nhục nhất trong đời của mình, nên thế nào cũng phải trả thù cho kỳ được mới thôi. Vì thế mà nàng coi việc trả thù tiết hận đó là nhiệm vụ số một. Trái lại việc cướp lại bảo kiếm Thanh Bình này chỉ là thứ yếu.

Vì lẽ trên, mà Giáp Cốc Diệu giở chưởng lên chống đỡ, nàng vội thu lại ba thành công lực nên hai bên đấu mới ngang tay.

Chưởng thứ nhất đã ngang tài, hai bên không cần phải thử nhau nữa. Thế rồi cả hai cùng giở những chưởng pháp tinh diệu làm cho quần chúng ngồi xem ở dưới đều ngất ngây như say như mê vậy.

Mộ Dung Bằng sử dụng pho “Trục Điện phi Hồng thất thập thức Phân Quang chưởng”.

Bách Hoa công chúa thì sử dụng pho “Bách Hoa quyền”.

Mộ Dung Băng người như cầu vồng bay lên bay xuống, tưởng như những luồng điện, một tấn công một lui bước hảo thủ của nàng oai thể tuyệt luân, biến hoá rất tinh kỳ.

Còn Giáp Cốc Diệu thì nhảy nhót tránh né, lắc lắc lư lư, thân hình bộ pháp đều như hoa bay nhất là y thị mặc quần áo dán bằng những cánh hoa. Khi quay tít người, những cánh hoa tung lên, người ngồi bên dưới trông nàng như người lơ lửng hết. Những cao nhân chính phái ngồi ở dưới đài đều mặt đỏ tai tía, và mắng chửi thảm hoải.

Độc Cô Sách trông thấy Bách Hoa công chúa lơ lửng như vậy, không hiểu tại sao không thấy chàng xấu hổ chút nào. Trái lại chàng cứ trở mặt lên nhìn như người thất thần vậy.

Dật Tư thấy thế liền cau mày lại, định lên tiếng hỏi, nhưng không tiện nói.

Phạm Long Sinh là đàn ông, không cần e dè gì hết, nên ông ta cười ha hả hỏi:

-Sao Độc Cô lão đệ lại cứ trở mặt lên ngắm nhìn người của Giáp Cốc Diệu như thế?

Độc Cô Sách nghe nói biết Long Sinh hiểu lầm, nhưng chàng vẫn thấy ngượng đến mặt đỏ bừng, ấp úng đáp:

-Phạm đại ca, đệ... phát hiện người của Giáp Cốc Diệu rất... rất khả nghi.

Long Sinh kêu “ồ” một tiếng, mỉm cười hỏi:

-Lão đệ phát hiện thấy người của y thị có điểm nào khả nghi? Có phải trên người của y thị ngoài những cánh hoa ra thì bên trong không có quần áo gì hết không khác gì lơ lửng không?

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Chỉ vì tiểu đệ thấy người của nàng ta trần truồng như vậy mới khả nghi.

Dật Tư không hiểu, liền xen lời hỏi:

-Biểu đệ nói như thế có ý nghĩa gì? Tôi thật không hiểu tý nào.

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

đấu xong trận chưởng pháp này sẽ đấu đến ám khí nhưng người của nàng ta trần truồng như nhộng thể kia thì ám khí của nàng ta ở đâu?

Long Sinh nghe chàng nói như thế mới tỉnh ngộ liền gật đầu, vừa cười vừa nói tiếp:

độc Cô lão đệ nói rất có lý, Giáp Cốc Diệu đề nghị tỷ thí ám khí, và mỗi bên chỉ được ra tay ba lần thôi, vậy lát nữa thử xem y thị lấy ám khí ở đâu ra mà ném?

Nói tới đó, ông ta thấy hai người ở trên đài đã ngừng đấu rồi.

Thì ra trận đấu chưởng pháp này giữa đôi bên đều ngang tài nhau, không phân thắng bại.

Giáp Cốc Diệu vừa kinh hãi thảm và nghĩ bụng:

“Không ngờ đối phương không những chân lực rất mạnh, ngang tài với ta, mà cả chưởng pháp cũng tinh diệu đến thế này, nếu không hạn chế một trăm hiệp cứ đấu cho tới cùng, thì ta thế nào cũng phải bại tới sáu thành chứ không sai”.

Chỉ trong nháy mắt đôi bên đánh xáp lá cà lại rẽ sang hai bên, như vậy đến chín mươi chín lần.

Giáp Cốc Diệu thấy tình thế này hiển nhiên phải trở nên hoà mới bớt gây cản.

Mộ Dung Băng liền gỡ một thế rất lợi hại và rất tinh tế ra để kết thúc trận đấu.

Thế võ ấy của nàng tên là “Cửu Vực Phi Tiên”(gió bão táp khắp chín phương) không riêng gì chưởng phong của nàng bao trùm hết võ đài mà tất cả những người đứng xem ở bên dưới cũng cảm thấy gió to đè mạnh xuống, thật là tinh diệu vô cùng, khiến ai cũng phải tối tăm mặt mũi, không biết đâu mà đối phó.

Giáp Cốc Diệu thấy thế, biết là nguy tai, vội giở thẻ “Đương Hoa Độ Kiếp”(hoa khế vượt qua tai kiếp) trong Bách Hoa quyền của y thị mới sáng chế ra, chuyên dùng để thoát nạn khi nguy hiểm. Chỉ thấy người của y thị quay tít liền ba thế rồi ở trong chưởng của Mộ Dung Băng phi thẳng lên cao.

Nhưng oai thế tuyệt học của Mộ Dung Băng quá mạnh, tuy Giáp Cốc Diệu đã nhảy ra khỏi nơi chưởng phong bao trùm, vẫn bị kinh khí cương phong đẩy cho y thị như một bông hoa khế bay ra ngoài xa mấy trượng từ từ rơi xuống dưới đài.

Long Sinh thấy thế vỗ tay cười như điên như khùng lớn tiếng khen ngợi:

-Mộ Dung Băng cô nương quả thực là lần sóng sau lần ắt lần sóng trước, anh hùng xuất tự thiếu niên có khác! Thẻ vô Cửu Vực Phi Tiên này khiến Bách Hoa công chúa biến thành Lạc Hoa công chúa.

Giáp Cốc Diệu hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, chân vừa đụng vào mặt đất đã phi lên trên đài ngay. Y thị liền nghiêng rặng, cười khanh khách nói với Mộ Dung Băng:

-Mộ Dung cô nương khéo trêu ngươi thực! Không sớm không chiều, mãi đến thế thứ một trăm, mới đột nhiên giở tuyệt học ra đánh bại bốn công chúa.

Mộ Dung Băng vừa cười vừa đáp:

-Như vậy công chúa vẫn chưa phải là bại trận.

Giáp Cốc Diệu trợn ngược đôi mắt lên, rồi thất cười nói tiếp:

-Bốn công chúa không chịu nổi cuồng phong thổi tung lên biến thành hoa rơi xuống đất, như vậy, thì còn đâu mặt dày mà không chịu thua? Còn hai trận nữa.

Mộ Dung cô nương chỉ cần thắng thêm một trận là được cuộc rồi, cô nương có thể lấy lại thanh bảo kiếm Thanh Bình này ngay.

Mộ Dung Băng mỉm cười nói:

-Trận thứ hai là so tài ám khí, có lẽ Giáp Cốc công chúa lại phải quay trở về chỗ ngồi lấy cái túi da báo chăng?

Giáp Cốc Diệu lắc đầu, vừa cười vừa đáp:

-Khỏi cần lấy túi da báo gì hết, ám khí của tôi lúc nào cũng đem theo trong người.

Mộ Dung Băng nghe nói liền đưa mắt ngấm nhìn người của đối phương hầu như lơ lửng, nàng có vẻ thắc mắc.

Giáp Cốc Diệu thấy vẻ mặt của Mộ Dung Băng đã hiểu ý ngay, liền mỉm cười nói:

-Mộ Dung cô nương khỏi cần phải ngấm nhìn, lát nữa đợi tôi ra tay là sẽ biết ám khí của tôi để ở xó nào ngay.

Mộ Dung Băng mặt đỏ bừng, vội hỏi tiếp:

-Chúng ta có cần vẽ giới hạn xuống mặt võ đài, để hạn chế phạm vi tránh né không?

Giáp Cốc Diệu lắc đầu đáp:

-Khỏi cần! Khỏi cần! Vì thân pháp tránh né ám khí của đối phương có xảo diệu hay không đó cũng là một thứ võ công tu dưỡng, như vậy thì hà tất phải hạn chế làm gì?

Mộ Dung Băng gật đầu:

-Không hạn chế cũng được, vậy xin Giáp Cốc công chúa chỉ ranh giới của hai người cách nhau bao xa, để chúng ta bắt đầu giao đấu cho khỏi mất thì giờ?

Giáp Cốc Diệu ngẫm nghĩ giây lát, rồi mỉm cười đáp:

-Chúng ta đứng cách nhau một trượng năm thước nhé? Thiết tưởng đứng cách nhau như vậy không xa lắm và cũng không gần lắm. Như vậy bất cứ ám khí nặng hay nhẹ cũng có thể phát huy được sở trường... Có phải thế không, Mộ Dung cô nương?

Mộ Dung Băng tùm tùm cười đáp:

-Phải, cách nhau một trượng năm thước như vậy thích hợp lắm! Nàng vừa nói vừa lui ngay về phía sau một trượng hai ba thước, đã tới mép võ đài, nàng liền đứng yên tại đó mà nói với Bách Hoa công chúa:

-Giáp Cốc công chúa, trận đấu vừa rồi Mộ Dung Băng may mắn mới đắc thắng.

Bây giờ xin mời công chúa ra tay ném ám khí trước.

Giáp Cốc Diệu nghe nói cười khi một tiếng rồi quay tít thân hình trông như đang nhảy múa vậy, mớ tóc dài xuống cổ của nàng bay tung lên trông như một cái lưới mỏng màu huyền bao quanh người, chứ không phải là tóc của nàng nữa. Nàng vừa múa chân tay ở trong cái lưới huyền mong mỏng ấy, trông lại càng đẹp mắt và khêu gợi.

Tạ Dật Tư xem tới đó mới vỗ nhé, liền kêu “ồ” một tiếng rất khê, rồi nói với Bạch Phát Thánh Mẫu rằng:

-Lần trước Độc Cô biểu đệ cười con chim ưng bay về phía đông, bị mộ tmũi tên nhỏ của Giáp Cốc Diệu đã thương ở một bên không ngờ cái đó lại là mũi kim thoa ở trên tóc của y thị.

Tiêu Anh mỉm cười đáp:

-Những mũi kim thoa màu tím ở trên đầu của Giáp Cốc Diệu chỉ có vài cái thôi, mà nay công lực của Băng nhi tiến bộ rất nhiều, dù ám khí của Giáp Cốc Diệu có chất độc lợi hại vô cùng, thủ pháp có thần kỳ đến đâu, tôi dám chắc cũng không làm gì nổi Băng nhi.

Độc Cô Sách rất quan tâm đến người yêu nên chàng cứ chăm chú nhìn vào trận đấu không chớp mắt để lược trận cho Mộ Dung Băng.

Phần vì võ công đã tiến bộ rất nhiều, nên hơi kiêu ngạo một chút, phần thứ hai thấy địch thủ chri cứ múa may quay cuồng thôi, chứ không thấy ám khí ném ra.

Phần thứ ba, mình đã nhường đối phương ra tay tấn công trước nên Mộ Dung Băng mỉm cười đứng yên để xem kỳ nữ của Miêu Lãnh này giở trò gì ra.

Quay múa một hồi, chỉ thấy Giáp Cốc Diệu rùng mình ba cái, đã có ba lớp, mỗi lớp có ba điểm sao lạnh màu tía, tổng cộng là chín điểm biến thành một làn mưa sao màu tía, nhằm Mộ Dung Băng tấn công tới. Lối ném ám khí như thế này rất khó tránh né, thượng, trung, hạ ba đường của Mộ Dung Băng đều bị chín điểm sao lạnh ấy bao trùm hết và cái thế vừa nhanh vừa mạnh.

Nhưng người tài bao giờ cũng ung dung, mọi người không thấy Mộ Dung Băng tránh né gì hết, chỉ thấy nàng tùm tùm cười, tay phải chống nạnh và thuận tay hất ra một cái, liền có chín sợi gai lạnh bay tung ra.

Đó là chín thanh Tu la đao, mỗi thanh dài chừng hai tấc, xưa nay chưa bao giờ nàng sử dụng tới. Những thanh đao này làm bằng một thứ sắc lạnh rất bén và nặng.

Thủ pháp của Mộ Dung Băng rất đúng, chín sợi gai lạnh đón đúng chín điểm sao màu tía. Mọi người chỉ nghe thấy những tiếng kêu “loong coong” liên hồi khê và trên không đã có chín thanh Tu la đao với mười tám mũi tên màu tía gậy đôi cùng rớt xuống võ đài.

Giáp Cốc Diệu thấy thế trợn ngược đôi lông mày lên, cười giọng nũng nịu, khê kêu một tiếng “hay” rồi lại bỗng giơ hai tay nhanh như chớp cùng bung ra một lúc.. Mộ Dung Băng cảm thấy mười luồng chỉ phong nhanh như điện chớp lấn át tới.

Thì ra Giáp Cốc Diệu đã nhỡ hết mười cái móng tay đi mà cầm vào đó mười cái móng tay giả bằng gang tẩm độc, bên ngoài tô son. Khi sử dụng nàng chỉ hơi vận chân lực co rúm ngón tay lại bung một cái, là mười mũi ám khí đó bắn ra ngay, đã thương địch thủ mà địch thủ không hề hay biết gì cả.

Mộ Dung Băng không ngờ địch thủ ra tay nhanh như vậy nên nàng hơi cuống quýt, tay phải vội hất ra một cái nhưng chỉ ném ra được có tám mũi Tu la thôi. Vì vậy biết không thể nào cản trở nổi mấy mũi ám khí kia nàng vội nhún chân nhảy lên trên cao năm trượng để tránh né.

Đã hoảng hốt thì tất nhiên không sao ra tay ném trúng được, cho nên tám con dao của nàng chỉ có thể ngăn cản được sáu móng tay độc, còn bốn cái móng tay nữa vẫn cứ nhằm bốn nơi yếu huyệt ở bên trái của nàng.

Nhưng Mộ Dung băng rất thông minh, nàng đã biết trước tám mũi dao này không trúng lắm, nên nàng mới phải phi thân nhảy lên không như vậy. Nhờ thế bốn cái móng tay độc kia mới bắn hụt, nhưng cũng còn một mũi rất nguy hiểm bay lướt qua bàn chân của nàng.

Mộ Dung Băng không những phi thân lên mà còn muốn trả đũa, vì nàng không muốn cứ ở trong tình cảnh bị động như thế mãi, nên nàng mới lấy hết mười chín thanh Tu La còn ở trong người ra cầm ở hai tay.

Ngờ đâu nàng chưa kịp phi đao ra thì Giáp Cốc Diệu đã tấn công lần thứ ba ngay.

ám khí lần thứ ba này của Giáp Cốc Diệu lại là những cánh hoa nàng ta dùng để che thân.

Chỉ thấy nàng quay tít người và rung động hai vai thật mạnh, chỉ trừ hai cánh hoa che đầu vú với một cánh hoa che hạ bộ ra còn thì tất cả những cánh hoa ở trên người nàng đều tung ra hết như một trận mưa hoa ngũ sắc bao trùm lấy thân hình của Mộ Dung Băng đang lơ lửng ở trên không vậy.

Tình thế này khiến Mộ Dung Băng không còn cơ hội phi đao đả thương địch thủ nữa, mà đành phải dùng mười chín mũi Tu La đao đó ném ra để phá trận mưa hoa kia ngay. Nhưng những cánh hoa này khác hẳn những mũi trâm với những móng tay độc, vì nó mềm nhũn, nên không sợ Tu La đao rất sắc bén.

Tuy những cánh hoa bị lưỡi dao chém phải đứt ngay làm đôi, nhưng một cánh lại biến thành hai cánh mà vẫn cứ nhắm người nàng, mà bay phát phối tới.

Quần hùng ngồi ở dưới đất, thoát tiên trông thấy màn đao sáng của Mộ Dung Băng ngăn cản trận mưa hoa ngũ sắc, sau lại thấy trận mưa hoa đó đã vượt qua màn ánh sáng đao và biến thành càng nhiều càng kín, nhằm người Mộ Dung băng bao trùm tới, ai nấy đều ngạc nhiên hết sức.

Mộ Dung Băng thấy thế vội vận chân khí đẩy “Vô hình cương khí” ra. Tuy Vô hình cương khí ấy đã cản được rất nhiều cánh hoa, nhưng trong lúc nàng hít hơi, thì mũi đã ngửi phải một mùi thơm... Khi những cánh hoa đều rớt xuống, đôi bên đã ngừng tay, thì Giáp Cốc Diệu hầu như trần truồng đang đứng yên ở trên đài mà mỉm cười. Còn Mộ Dung Băng thần trí mê man, từ từ ngã lún ra ở trên đài, chết giắc.

Lúc ấy có bảy cái bóng người ở bên dưới nhảy lên nhanh như điện chớp. Về phía quần hùng thì có bốn người là Độc Cô Sách, Độc Cô Hưng, Dật Tư, Tiêu Anh. Còn ba người kia về phía đối phương là Tô Báo Văn, Dương Thúc Độ, Sở Lục Châu.

Thì ra Bạch Phát Thánh Mẫu lúc nào cũng đề phòng Mộ Dung Băng bị nguy hiểm.

Khi màn mưa hoa của Giáp Cốc Diệu vừa xuyên qua màn ánh sáng đao một cái Tiêu Anh, Dật Tư, Độc Cô Sách ba người đã không hẹn mà cùng vội phi thân lên đài ngay.

Lúc ấy tuy Giáp Cốc Diệu đã lơ lửng mà nàng ta không hổ thẹn gì cả, đưa mắt nhìn người của hai bên phi lên, cười khanh khách:

-Ba trận đấu của bốn công chúa với Mộ Dung cô nương đã kết thúc đâu, các người lên như thế làm gì?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Ba trận đấu của Giáp Cốc công chúa với Mộ Dung cô nương, mỗi bên đã thắng một trận, vậy hãy chờ Mộ Dung cô nương giải độc xong mới có thể quyết chiến trận thứ ba với công chúa được! Giáp Cốc Diệu chỉ tay vào thanh cổ kiếm với con bò cạp ngọc xanh mà hỏi Dật Tư:

-Lát nữa tái đấu cũng được, nhưng hai vật này xử trí ra sao? Mỗi bên lấy về một vật hay là... Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Tất nhiên đợi chờ lúc nào đôi bên tiếp chiến sẽ lấy ra sau.

Giáp Cốc Diệu gật đầu, Dật Tư liền cầm con bò cạp ngọc, Tiêu Anh thì ẵm Mộ Dung Băng lên, mấy người đang định nhảy xuống dưới đài thì Tô Báo Văn bỗng cười khẩy và lên tiếng gọi:

độc Cô Sách, người khỏi phải xuống dưới đài nữa! Nghe thấy tiếng gọi, Độc Cô Sách liền ngừng bước, cười vẻ kiêu ngạo và hỏi lại:

-Tô Báo Văn, người muốn giữ ta lại, phải chăng là muốn đi theo người anh kết nghĩa của người là Diệu Nhượng xuống dưới âm mà kết nghĩa lần nữa hay sao?

Báo Văn cười khẩy, đang định trả lời, bỗng có một cái bóng người xen ngay vào giữa. Thì ra, Độc Cô Hưng đã đứng cản trước mặt Độc Cô Sách và nói:

đại ca, trong đại hội Thiên Nam này có nhiều nhân vật cần thiết hơn Báo Văn mà đại ca phải dứt khoát ân oán với họ. Đại ca nên để hơi sức đối phó với những kẻ ấy, còn tên này thì đại ca nhường cho đệ được đấu một trận nhé?

Độc Cô Sách cau mày lại, chẳng biết người sư đệ tuy đã học hỏi được võ công chân truyền của sư thúc mình rồi, nhưng so sánh với Báo Văn đã có mấy chục năm hoa? hầu thì hãy còn kém xa, nên chẳng định nhắc nhở cho Độc Cô Hưng hay. Nhưng lại sợ làm mất sĩ diện người sư đệ nên chẳng mới miễn cưỡng gật đầu đáp:

-Nếu Hưng đệ có hứng thú như vậy thì còn gì hay bằng, nhưng Thiên Diện Lang Quân đã nổi danh mấy chục năm, vậy sư đệ phải cẩn thận đôi chút mới được.

Cười vẻ kiêu ngạo, Độc Cô Hưng gật đầu đáp:

đại ca khỏi cần phải lo âu, tiểu đệ tự biết lo liệu lấy.

Độc Cô Sách thấy sư đệ nói như vậy, đành gật đầu và nhảy xuống dưới đài luôn.

Tiêu Anh với Dật Tư thấy Độc Cô Sách đã bằng lòng, tất nhiên không tiện khuyên bảo mà cùng nhau nhảy xuống dưới đài theo để khỏi làm mất sĩ diện chàng thanh niên trẻ tuổi và ảnh hưởng đến chí khí chiến đấu của chàng.

Báo Văn thách đấu với Độc Cô Sách đã là tự hạ mình xuống một bậc rồi. Ngờ đâu người ra ứng chiến lại là Độc Cô Hưng, tuổi còn nhỏ hơn và ra đời càng muộn hơn, nên y càng tức giận thêm, cất tiếng cười the thé như điên như khùng và hỏi:

độc Cô Hưng, người có tài ba gì mà dám lên võ đài đấu với Tô Báo Văn ta?

Độc Cô Hưng vênh váo đáp:

-Bất cứ đấu môn nào cũng được, kể cả huyền công, ám khí, chưởng pháp, kiếm thuật tùy ý người muốn lựa chọn môn nào cũng được, ta đều vui lòng tiếp người ngay.

Tô Báo Văn bĩu môi, với giọng nói khinh khinh trả lời:

-Người nói nhiều quá! Độc Cô Hưng dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng nói tiếp:

-“Có chí thì cứ gì tuổi lớn với tuổi nhỏ, vô tài thật uống sòng với bách tuế”.

Người có hiểu câu tục ngữ ấy không? Sao người còn thị giả cợt lớn mà coi thường ta như thế?

Báo Văn không suy nghĩ gì cả, cười khẩy đáp:

-Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta tái tổ chức Thiên Nam đại hội này, mục đích là thanh toán món nợ cũ hai mươi năm về trước với Thích Đạo Song Tuyết. Bây giờ Thích Đạo Song Tuyết đã chết, Báo Văn ta đành phải thu hồi một chút lợi ích tự thân người vậy. Người muốn đấu môn gì, cứ việc nói ra đi, để ta sớm cho người xuống địa phủ mà kiếm sư phụ người để học thêm vài năm võ công nữa! Chà ba ngón tay ra, Độc Cô Hưng hỏi tiếp:

-Vừa rồi Mộ Dung cô nương đấu ba trận với Giáp Cốc Diệu và đã đấu hai trận chưởng pháp và ám khí rồi, còn một trận huyền công là chưa đấu. Bây giờ ta cũng muốn đấu người ba trận như thế, nhưng chúng ta lại đấu nội gia huyền công, chẳng hay người có dám đấu không?

Báo Văn cười khẩy đáp:

-Người dám thách đấu ba trận như vậy, kể người người nhỏ mà có chí lớn cũng đáng khen đấy. Báo Văn này vui lòng nhận để cho người khỏi thất vọng. Nhưng ta còn kèm theo một lời thanh minh.

Độc Cô Hưng bĩu môi nói:

-Hà tất người phải nói “kèm theo lời thanh minh” làm gì, thà người cứ nói trắng ra là yêu cầu ta có hơn không?

Báo Văn lại cười như điên như khùng:

-Người muốn bảo là yêu cầu cũng được, Độc CôHưng, nếu trong ba trận đấu người chỉ cần thắng ta hay huê một trận thôi, Báo Văn ta sẽ cho người tùy ý muốn chém giết như thế nào cũng được.

Thấy Báo Văn tự phụ như vậy, ĐộcCô Hưng trợn ngược đôi lông mày lên tức giận khôn tả. Nhưng y sức nghĩ lại, liền cười ha hả ngay và đỡ lời:

-Tô Báo Văn, ta còn chưa vạch rõ cách đấu như thế nào mà người đã dám tự phụ đến thế rồi.

Dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, Báo Văn đáp:

-Quý hồ cách đấu của người đề nghị không xảo hoạt hay gian狡 thì Báo Văn ta tự tin không khi nào thất bại được.

ĐộcCôHưng cười vẻ rất kiêu ngạo nói tiếp:

-Tuy ta hãy còn ít tuổi, nhưng không bao giờ ta lại có cái trò gian dối xảo trá như người đã nói đâu, và ta cũng không thêm cầu lợi cứ biết là chúng ta đấu với nhau ba trận, mới là thắng.

Y vừa ngấm ngấm vận chân khí, và dồn hết công lực vào hai bàn tay. Chờ tới khi nói dứt lời, y đã đưa song chưởng lên nhanh nhẹn đẩy trước sau, tả hữu, liên tiếp bốn thế rất khê.

Báo Văn thấy ĐộcCôhưng đẩy bốn chưởng khê như vậy, biết không phải tầm thườngn, nhưng nhất thời y không sao nhận xét ra được sự lợi hại như thế nào?

50. Lấy Rượu Hạ Định

Trong lúc Báo Văn đang cau mày suy nghĩ, thì trước sau, tả hữu như có tiếng sấm nổi kêu “ùm ùm” hoài. Mới thoáng nghe thì tiếng sấm đình tại ấy cứ ở các bốn ngọn núi xung quanh dồn đi dồn lại, nhưng lắng tai nghe kỹ thì tiếng kêu lại là bốn tiếng:“Hai thắng một bại, hai thắng một bại” Tô Báo Văn giật mình kinh hãi nhìn thẳng vào mặt ĐộcCô Hưng vừa cười vừa nói:

-Người ngấm ngấm vận nội công tâm pháp “Nghênh khí tăng thanh” lại thêm sự trợ giúp của chưởng lực dồn bốn tiếng hai thắng một bại đi bốn phía khác nhau hoá thành những tiếng kêu “ùmùm” quả thật thông minh khôn ngoan, và công lực cũng khá thâm hậu đấy. Thế nào mà người dám ra đây đòi đấu với ta.

Nói tới đó, Báo Văn lại lộ vẻ kiêu ngạo.

Độc CôHưng rất thông minh, chỉ xem sắc mặt với thái độ của đối phương biết ngay đối phương cũng vận huyền công tâm pháp, nghênh khí tăng thanh để đưa bốn tiếng “ra đấu với ta” ra tận ngoài xa.

Nhưng Báo Văn quá kiêu ngạo, song chưởng chưa cử động thì tiếng nói không thể nào dồn ra được bốn mặt như Độc Cô Hưng, nên Độc Cô Hưng rất an ủi, nhận thấy trận này mình đã hơn đối phương một chút. Như vậy cũng có thể gọi là tiểu thắng được.

Bỗng có tiếng kêu “ầm ầm” từ ngọn núi ở phía đằng xa vang dội lại, kêu như tiếng sấm và mãi mãi không ngừng. Quả đúng như ĐộcCô Hưng đã dự đoán, Báo Văn không sao đưa nổi bốn tiếng “ra đấu với ta” đi bốn phía mà chỉ có thể dồn được một mặt ở đằng trước thôi.

Báo Văn đưa mắt liếc nhìn quần hùng ngồi ở dưới đài, bên lên nói:

-Báo Văn rất hổ thẹn, trận này chỉ có thể hơi thắng được Độc Cô Hưng nửa mức thôi.

ĐộcCô Hưng trợn ngược đôi lông mày lên tỏ vẻ không phục la lớn:

-Tô Báo Văn, tiếng nói của người chỉ có thể dồn được ở một phía tới thôi, chứ không được ở tứ phía như ta. Như vậy, rõ ràng người đã thua ta một mức, thế mà ở trước mặt quần hùng, không biết xấu hổ, lại còn tự khoe khoang là đã thắng ta nửa mức! Báo Văn cười khẩy đáp:

độc CôHưng, người còn kém xa, nếu người không tin thử về hỏi những người sành điệu xem, ta với người ai hơn ai kém?

Độc Cô Hưng rất kinh ngạc và thắc mắc, liền quay người lại nhìn, thấy Phạm Long Sinh đang tùm tùm nhìn y gật đầu, và dùng Nghĩ ngữ truyền thanh nói rằng:

-Chân khí nội lực của y dồi dào hơn cậu nên tiếng vang kêu như sấm động và mãi mãi không dứt, quả thật cậu đã thua người ta một mức. Cậu phải dùng chưởng đẩy riêng nói dồn sang tứ phía, người ta không phải là không làm được như thế, nhưng người ta không thêm làm đầy thôi.

Nghe Long Sinh nói xong Độc Cô Hưng mặt nóng hổi, thẹn vô cùng, liền quay lại bảo Báo Văn rằng:

-Nếu vậy, trận đấu thứ hai đến lượt người ra đầu đề đi! Báo Văn vẫn vênh vào khẽ lắc đầu đáp:

-Báo Văn đấu với người đã tự hạ thấp giá trị của mình rồi, nên việc ra đầu đề khỏi phải cần đến ta, cả ba trận nhờ người đảm nhận hết.

Báo Văn nói như vậy Độc Cô Hưng cũng không từ chối nữa, Y liền nghĩ bụng:

“Trận đấu thứ hai này, thể nào ta cũng phải cố thắng y mới được. Như thế mỗi người thắng một trận là huê”.

Nghĩ đoạn, y liền cau mày lại suy tính giây lát rồi vừa cười vừa nói với Báo Văn tiếp:

-Trận thứ hai, mỗ muốn đấu chưởng pháp.

Tất nhiên Báo Văn không phản đối nên, y gật đầu đáp:

đấu chưởng cũng được. Gỡ thế đối thức như vậy được thua rõ ràng hơn, khỏi phải như trận vừa rồi, người đã thua mà cũng không hay.

Độc Cô Hưng thấy đối phương nói mỉa như vậy, liền cười khẩy nói tiếp:

-Chỉ gỡ thế đối thức không thì buồn tẻ lắm, nên Độc Cô Hưng muốn thêm một chút gia vị vào bên trong để cho trận đấu này được xôm hơn và cũng để cho đại hội Thiên Nam này tăng thêm chút thanh sắc.

Báo Văn thấy y nói như vậy cũng phải kinh ngạc và hoài nghi thầm, liền nhìn Độc Cô Hưng hỏi tiếp:

- Đấu chưởng gỡ thế đối thức mà lại còn thêm trò khác vào nữa kể cũng mới mẻ thật. Người định thêm cái trò gì vào đó, nói ra cho ta nghe, và người định thêm bằng cách nào?

Độc Cô Hưng vênh vào, vừa cười vừa đáp:

-Giản dị lắm. Người học văn chuộng nhất là uống rượu ngâm thơ, còn chúng ta con nhà võ, chẳng lẽ không thể bắt chước được nhà văn một mặt uống rượu, một mặt đấu chưởng với nhau hay sao?

Nghe Độc Cô Hưng nói xong, Báo Văn mới yên tâm, liền cười hớn hở và tán thành ngay:

-ý kiến này của người kẻ cũng mới mẻ và lạ đấy. Ta tán thành.

Y vừa nói vừa vẩy tay gọi một tên đệ tử đứng hầu ở bên bưng hai chén rượu.

Một lát sau, tên đệ tử nọ đã bưng chén rượu ngon tới. Độc Cô Hưng liền cầm lấy một chén uống cạn ngay. Báo Văn thấy vậy, ngạc nhiên hỏi:

độc Cô Hưng, người bảo vừa uống rượu vừa đấu chưởng với nhau, sao chưa đấu một thế chưởng nào cả, chưa chỉ người đã uống cạn ngay chén rượu của người rồi? Chẳng lẽ uống một chén rượu. rồi lại ra tay đấu một thế sao?

Vứt cái chén không đi, Độc Cô Hưng cười như điên như khùng, vênh vào đáp:

-Nhà văn uống rượu ngâm thơ, họ là những người văn võ yếu ớt, nên nhấm nháp từ từ, còn chúng ta là con nhà võ thì chú trọng hào hùng khoẻ mạnh. Một một cái hét của chúng ta cũng làm cho mặt trời và mặt trăng biến sắc, chứ tao nhả như nhà văn sao được, chúng ta chỉ có thể nốc rượu thôi chứ không thể nhắp như họ.

Trận đấu của chúng ta chỉ hạn đấu một trăm thế chưởng thôi, nếu chưởng pháp mà không phân thắng bại thì phải căn cứ vào hai hũ rượu xem ai uống nhiều thì người ấy coi như là đã thắng trận đấu thứ hai này.

Báo Văn nghe thấy Độc Cô Hưng nói như vậy liền nghĩ bụng:

“Một tay ôm hũ rượu vừa uống vừa đấu, cách đấu như thế này trong võ lâm cũng đã có người đấu bằng cách ấy rồi, nhưng với võ công của mình dù tửu lượng không thắng nổi đồ đệ của Nam Môn lão đạo, về mặt chiêu pháp thì ta thể nào cũng nắm chắc phần thắng”.

Vì trận thứ nhất Độc Cô Hưng đã bị thua nên y mới nghĩ ra đầu đề này, hy vọng thắng lại một trận để huê với đối phương. Sau y thấy Báo Văn lẳng lặng suy nghĩ, không nói năng gì hết, lại sợ địch thủ phản đối nên y vừa cười vừa nói khích rằng:

-Nếu như ngươi nhận thấy đấu như thế bất tiện hay khó khăn thì cứ việc lên tiếng thay đổi cách đấu khác cũng được. Độc Cô Hưng này không phản đối đâu.

Báo Văn biết thắng nhỏ nói khích, nhưng với thân phận và địa vị của mình, khi nào lại chịu lép vế trước mặt một tên tiểu bối như thế, nên y ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng một hồi rồi bĩu môi đáp:

đầu đề của ngươi đề nghị tuy mới mẻ và lý thú thật. Hơn nữa, người lại tự phụ quá, nhưng đấu một trăm hiệp như vậy ta nhận thấy hình như quá nhiều một chút, nên ta chỉ muốn đấu năm mươi hiệp thôi chẳng hay ngươi có bằng lòng không?

Độc Cô Hưng nhanh nhẩu đáp:

được!Được! Vậy ngươi đem hai hũ rượu ra đi!Phải đem nguyên hũ, chúng ta mở niêm phong ngay tại trận, mỗi người bưng một hũ và mỗi người đứng ở một đầu võ đài.

Lối đấu này kể cũng khá mới mẻ và kỳ diệu, mỗi người ôm một hũ rượu nặng ít nhất cũng năm sáu chục cân, tuy một tay vẫn có thể ôm nổi, nhưng về mặt hành động thì thể nào cũng kém linh động và cả ra tay tấn công cũng bị ảnh hưởng nốt.

Các anh hùng hào kiệt ngồi xem ở bên dưới thấy trận đấu hiếm có trong đời này, ai nấy cũng bị hấp dẫn ngồi yên một chỗ mà chăm chú nhìn lên võ đài để xem trận đấu phát triển như thế nào?

Dật Tư vừa cười vừa hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Biểu đệ, vị sư đệ này của biểu đệ là môn đồ đắc ý của Nam Môn lão tiên bối.

Nam Môn lão tiên bối đã lừng danh thiên hạ về ba môn rượu, ngủ và bói. Ngu tỷ nghe nói người sư đệ của biểu đệ đã học hỏi được hai môn Thuỳ và Tửu, nhị tuyệt của ông ta rồi nên ngu tỷ dám chắc trận đấu này Độc Cô Hưng thể nào cũng đắc thắng.

Tuy Độc Cô Sách cũng tưởng như thế, nhưng chàng nhận thấy Độc Cô Hưng tuổi hãy còn nhỏ thiếu kinh nghiệm, thì giờ theo học Nam Môn sư thúc lại rất ngắn ngủi, vì vậy một mặt chàng mỉm cười gật đầu, một mặt lại cau mày thủng thẳng đáp:

-Sự phán đoán của biểu tỷ không thể sai lầm được, nhưng tiểu đệ chỉ sợ Hưng đệ theo học võ nghệ không được bao lâu, còn kém hoa? hầu khó mà đấu trí tranh thắng được với bọn lão ma đầu của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát được.

Phạm Long Sinh vội xua tay, xen lời, cười ha hả nói:

độc Cô lão đệ, cái gì thì mỗi không dám khen sư đệ của lão đệ, duy có trận đấu này thì mỗi dám cam đoan thể nào y cũng sẽ đắc thắng.

Thấy Long Sinh nói vậy, Độc Cô Sách mới đỡ lo, đưa mắt nhìn lên trên võ đài xem tiếp trận đấu.

Lúc ấy Độc Cô Hưng tay bưng hũ rượu, ra vẻ lăm, đứng lẩy tẩn rồi nhìn thẳng vào đối phương để đợi chờ.

Tuy bề ngoài không coi địch thủ vào đâu, nhưng Báo Văn đã nhận thấy đấu với phương thức đặc biệt này, trong lòng cũng hơi lo âu. Y trông thấy Độc Cô Hưng ôm cái hũ rượu trông rất quái dị liền nghĩ bụng:

“Ta thử xem dáng điệu của người thể này, người còn chân tay đâu mà tấn công được ta nào?” Y vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn thẳng vào người Độc Cô Hưng.

Lúc ấy Độc Cô Hưng đã nâng hũ rượu lên thật cao, ngừng đầu uốn ừng ực mấy hớp liền.

Báo Văn thấy thế lại cau mày, nghĩ tiếp:

“Nam Môn lão đạo đã nổi tiếng về môn uống rượu, xưng hùng võ lâm, tửu lượng của y rất hào hùng, trên thế gian này không ai địch nổi. Tiểu tử này là đệ tử đắc ý của lão đạo sĩ ấy, tất nhiên tửu lượng của y không kém người đâu. Nếu chờ y uống cạn hũ rượu này, rồi cầm hũ rượu không đấu với ta, như vậy có phải là cả chưởng pháp ta cũng thua y nốt. Mà dù ta không thua về chưởng pháp đi chăng nữa ta uống ít rượu hơn y như vậy ta cũng thua rồi”.

Nghĩ tới đó, y liền cau mày lại để nghĩ cách đối phó.

Độc CôHưng một mặt cuồng ẩm, một mặt để ý tới động tĩnh của đối phương.

Thấy Báo Văn đang cau mày nghĩ cách đối phó, y liền hớn hờ cười ha hả, nói:

-Rượu ngon thật!Rượu ngon thật!Tô Báo Văn, người không uống thì thật đáng tiếc lắm.

Tô Báo Văn tức khôn tả, cười khẩy đáp:

-Nếu chỉ tỉ thí tửu lượng có lẽ ta không bằng ngươi, nhưng nói về võ công, thì ta dư sức thắng ngươi.

ĐộcCôHưng xécher một bên lông mày kiểmlên, quát lớn:

-Giỏi lắm!Nếu vậy ngươi hãy đỡ ba thế võ của ta thử xem.

Nói xong, y dùng tay trái cầm miệng hũ, tay phải hất ngang một thế, luồng cuồng phong nhanh như điện chớp và mạnh vô cùng nhằm Báo Văn tấn công tới.

Báo Văn cười khẩy một tiếng, phi thân nhảy chéo sang bên tám thước để tránh né. Độc CôHưng lại tiến thêm, nhằm đúng ống chân của Báo Văn đá luôn.

Báo Văn giơ chân phải lên né người để tránh.

Độc Cô Hưng dồn sức vào cánh tay trái xoay người một vòng, tay trái vẫn nắm lấy miệng hũ rượu, nhờ thế quay đó dùng hũ rượu quật mạnh vào ngang lưng Báo Văn.

Thoạt tiên Báo Văn không ngờ đối phương lại dùng hũ rượu tấn công mình như vậy. Y thấy cái hũ rượu phang tới vừa nhanh, vừa mạnh kinh hãi vô cùng. Trong lúc hoảng hốt, y nhún chân một cái, nhảy ra ngoài xa hơn trượng.

Mùi rượu. thơm đã theo hơi gió bay đi khắp nơi. Tuy Báo Văn tránh được ba thế liên hoàn tấn công của Độc Cô Hưng, nhưng y đã làm cho rượu trong hũ văng ra ít nhiều.

Độc CôHưng cười vẻ kiêu ngạo, tay trở Báo Văn, vừa cười vừa nói:

-Rượu ngon không uống, lại đổ ứt hết cả quần áo như thế. Thật đáng tiếc!Thật đáng tiếc! Báo Văn mặt đỏ bừng, mắt lộ hung quang hét lớn:

độcCô Hưng, ngươi đừng có đắc chí vội. Trong năm mươi thế, Báo Văn này thế nào cũng khiến ngươi phơi xác trên đài vãi máu ra ngoài xa ba thước cho mà coi! Nói xong, y vừa bưng hũ rượu lên chực uống, thì Độc CôHưng lại rú lên một tiếng thật dài, giở những thế tuyệt diệu ra, dùng cả chưởng lẫn chỉ tạo nên đầy trời chỉ phong, bóng chưởng trùng trùng điệp điệp như nước sông Trường Giang cuộn cuộn chảy tới, thỉnh thoảng y lại dùng hũ rượu văng một cái hoặc phi lên một chân, khiến Báo Văn chỉ có cách hoảng hốt né tránh một cách rất tơi bời. Vì vậy y càng tức giận thêm, mồm cứ rú hoài.

Báo Văn tay phải bưng hũ rượu, tất nhiên về phương diện linh hoạt cũng bị hạn chế, nên dù có võ công rất cao siêu, mà không giở ra được, chân tay cuồng quýt cứ nhảy nhót chạy quanh võ đài trông rất hoạt kê, khiến ai cũng không nhận được cười.

Báo Văn vừa thở hổn hển, vừa ngừng chân lại, mặt đã lộ sát khí hai mắt liếc nhìn ĐộcCôHưng, rồi ném hũ rượu lên trên không, một mặt vén tà áo lên để lau chùi những giọt bắn vào đầu vào mặt, một mặt thì cười khẩy luôn mồm, nói:

đã đấu được hai trận, mỗi người thắng một, chỉ còn một trận này thôi. Độc CôHưng, ngươi phải cẩn thận, đừng để trận cuối cùng này mà lại bị toi mạng... Trước khi lên võ đài đấu, Độc Cô Hưng cứ tưởng mình theo

học ân sư, tuy thời gian rất ngắn, nhưng đã được sư phụ dùng Tiểu chuyển luân đại pháp thay xương đổi cốt cho mình, công lực đã tăng tiến hơn trước gấp bội, và mình còn thông minh hơn người, trí nhớ lại rất cao, đã học được bảy thành võ công của ân sư rồi, nên y rất tự tin, mới nhảy ra đòi ứng chiến như thế. Ngờ đâu trận thứ nhất, so tài nội gia huyền công đã bị thua người, trận thứ hai, mình nhờ mảnh lời mà thắng trận, tất nhiên đối phương có thua cũng không chịu phục.

Nghĩ tới đó y không dám kiêu ngạo như trước nữa, và y cũng biết lâm trận đối địch, kỵ nhất là hoảng sợ và rối trí, nên y cố trấn tĩnh tâm thần để cho đầu óc sáng suốt, hai mắt sáng quắc nhìn Báo Văn, gật đầu đáp:

-Trận này là do người quá khinh địch mà thua, tất nhiên trong lòng người không phục. Nhưng người đừng có lấy thế làm sỉ nhục, hãy để toàn lực vào trận đấu thứ ba này phân cao thấp kẻ mạnh còn, kẻ yếu thì phải chết.

Mấy lời nói của y rất tâm bình khí hoà, không làm bộ và cũng không hèn kém, lại rất đặc sắc.

Báo Văn thấy Độc Cô Hưng nói như vậy cũng phải cảm động mà khen ngợi thầm:

“Thảo nào Thích Đạo Song Tuyệt tiếng tăm lừng lẫy bốn bể, tên tuổi trấn động khắp thiên hạ, ngoài võ công hân thể thần quỷ khôn lường ra, họ lại còn có môn Dương Khí chỉ đạo mà Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta xưa nay vẫn sao nhãng. Vì thế mà môn hạ đệ tử của họ mới có sự thành tựu trác tuyệt như thế này”.

Nghĩ tới đó, vẻ mặt của Báo Văn đã mất sát khí chỉ trong nháy mắt đã biến thành một người khác hẳn hồi nãy, nên y mỉm cười gật đầu đáp:

Độc Cô Hưng, Báo Văn có thù lớn với sư phụ của người, có thể nói là cừu sâu như biển, hận cao bằng núi, nhưng ta không thể nào không nhìn nhận lão đạo sĩ sư phụ của người quả thật là tài ba hơn nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta một mức.

Bằng không, làm sao mà dạy được đồ đệ như người.

Độc Cô Hưng nghe nói cười khì một tiếng, định trả lời, Báo Văn lại xua tay nói tiếp:

-Bây giờ khen hãy còn sớm. Trận thứ ba đấu bằng cách nào tùy ở người định đoạt lấy.

Độc Cô Hưng cau mày lại, chỉ hơi suy nghĩ một chút đã nghĩ ra cách đấu liền. Y không cần phải nói nhiều nữa, liền mỉm cười đáp:

-Mỗi tự nghĩ chỉ có môn Linh tây nhuyễn kiếm là hơi thuần thực một chút và mới có thể tạm gọi là đem ra để tranh hùng với người được thôi.

Tất nhiên Báo Văn không phản đối liền sai người lấy một thanh trường kiếm bằng gang để sử dụng.

Độc Cô Hưng rút luôn thanh nhuyễn kiếm ở ngang lưng ra.

Đôi bên cùng lui về phía sau ba bước, ngênh thần định khí, mắt nhìn thẳng vào đối phương để định phân thắng bại trận đấu thứ ba này.

Trong lúc Báo Văn với Độc Cô Hưng sắp sửa đấu với nhau ở trên võ đài, thì quần hùng, kẻ cả chính lẫn tà đã bàn tán xôn xao.

Chúc Thiều Khoan ở chung với Báo Văn đã được mấy chục năm nên y rất thuộc cả tính nết lẫn hành vi của người em kết nghĩa ấy. Sau khi thấy Báo Văn thua trận thứ hai và nghe thấy Độc Cô Hưng nói như thế xong, đã thay đổi hẳn thái độ, khiến y cũng phải ngạc nhiên vô cùng.

Tình hình này không sao thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Âm Dương Song Ma.

Thúc Độ hơi cau mày lại, đối với trận đấu này chỉ giữ một thái độ canh chừng thôi, còn Sở Lục Châu thì người rất hẹp lượng, xưa nay không bao giờ chịu lép vế ai hết. Tuy y thị không nghe thấy Báo Văn với Độc Cô Hưng nói với nhau những gì nhưng đã không sao nhìn được liền cười khẩy nói với Thiều Khoan rằng:

-Chúc Thiên Tôn mau báo cho Tô bát đệ hay, mau mau mà kết thúc trận đấu đi, không nên kéo dài thì giờ ra như thế nữa! Thiều Khoan có vẻ khó xử, giọng cười:

-Sở đại tỷ nói rất phải. Nếu Tô bát đệ mà bị thua một tên tiểu tử ít tuổi như vậy quả thật mất sĩ diện lắm. Nhưng trận thứ ba đã bắt đầu rồi dù sao cũng phải để cho họ đấu xong đã, chưa đấu đã rút lui thế nào cũng bị người ta bảo là y sợ địch mà phải miễn chiến như thế.

Lục Châu kêu “hừ” một tiếng chứ không nói năng gì nữa.

Thiếu Khoan, Uất Trì Cảnh, Đinh Ngọc Sương đã trông thấy rõ Sở Lục Châu cười khẩy như vậy là tỏ vẻ bất mãn rồi.

Còn phía bên kia, Bạch Phát Thánh Mẫu với Công Dương Thọ đều tỏ vẻ kinh ngạc và nhìn vào mặt Độc Cô Sách.

Độc Cô Sách cũng ngạc nhiên, gương cười và cau mày lại giải thích:

-Hưng đệ của tôi xưa nay vẫn tinh khôn lắm và lại rất thông minh, hình như y đã hấp thụ được tinh thần của Nam Môn sư thúc, muốn siêu độ Báo Văn, một kẻ rất hung ác ra khỏi vực thẳm của tội lỗi, ý nghĩ này của y rất hay, nhưng tôi dám chắc y không thể nào thành công đâu.

Tiêu Anh thở dài một tiếng rồi đáp:

-Lời nói của hiền tế rất đúng nhưng tôi không tán thành. Các người thử nghĩ xem ví dụ như già này là kẻ đầy nghiệp tội mà còn có thể hồi cải được, huống hồ bọn Cửu Sát Hoàn Vũ mà không khuyên được họ cải tà quy chính hay sao chứ?

Nói xong, mặt bà ta lộ vẻ rất hiền từ ngay.

Mộ Dung Băng lúc này đã được Tiêu Anh cứu chữa cho hồi tỉnh, nghe thấy người nói như thế, cũng cảm khái xen lời nói:

-Mỗi người có một hoàn cảnh riêng biệt, có một tạo ngộ khác nhau thì tất nhiên tư tưởng và cử chỉ không thể người nào cũng giống người nào được. Nhưng nếu có người dùng đại nghĩa hiểu dụ chân lý thì thế nào người đó dù là đại gian ác cũng phải sửa đổi mà trở nên một người mới... Nói tới đó, nàng ngừng giây lát lại nói tiếp:

-Tôi chỉ mong ý nghĩ của tôi có thể trở thành sự thật, khiến đại hội Vệ đạo ma trong Ly Hồn Cốc này giảm bớt một chút sát nghiệp.

Quần hiệp bên chính phái nghe thấy nàng nói như vậy đều cảm động vô cùng.

Lúc ấy ở trên đài, Báo Văn với Độc Cô Hưng đang quây quần bên nhau. Tuy Độc Cô Hưng đã quyết tâm giở lạng hải hà ra để dẫn độ Báo Văn cải tà quy chánh. Nhưng khi ra tay đấu với nhau thì lại nổi lòng hiếu thắng của những người trẻ. Y cho kiếm pháp của mình được Độc Cô Sách chỉ điểm cho, đã học được Thập Bát La Hán Kiếm rồi, sau lại được đại sư bá chỉ vào nên càng tiến bộ thêm. Huống hồ y lại còn học được của sư phụ y là Nam Môn “Tam Kỳ Thần Kiếm” nên y muốn ở trận thứ ba này phải đánh bại kẻ địch để làm rạng rỡ sư môn.

Vì tâm lý mâu thuẫn ấy mà đã làm cho y rất khó xử, nên cứ quay quần mãi mà vẫn chưa ra tay tấn công được thế nào.

Lúc ấy Tô Báo Văn vì cảm động tinh thần của Độc Cô Hưng, thiên tính của y mài miết mấy chục năm nay bây giờ mới bỗng hồi tỉnh lại, chỉ muốn rút chân ra khỏi bùn lầy, giải thoát các sự ân oán của thế tục rồi ngao du thiên hạ thay lòng đổi dạ, để sống một cuộc đời còn lại. Nhưng y làm thế liệu có được các minh huynh minh tỷ thông cảm cho không?

Báo Văn cũng có mâu thuẫn đó, làm cho y rất phân vân khó xử, nên y và Độc Cô Hưng cứ chạy quanh đối thủ mãi mà vẫn chưa ai dám ra tay tấn công.

Hai người giở hết tốc lực khinh công ra chạy quanh ở trên đài, hầu như trước khi so tài về kiếm pháp, hai người đều giở khinh công ra thi thố với nhau vậy.

Ước độ nửa tiếng đồng hồ sau, đừng nói vợ chồng Âm Dương Song Ma bất mãn mà cả Chúc Thiếu Khoan cũng cau mày lại, không sao nhịn được liền dùng “Nghĩ nghĩ truyền thanh” dặn bảo Báo Văn rằng:

”Bát đệ, đại hội ngày hôm nay mạnh còn yếu mất, không phải địch thì là ta. Bát đệ không cần e dè gì nữa, mau giở toàn lực ra để thanh toán món nợ cũ hơn ba mươi năm về trước và hãy lấy lời ở người của tiểu cầu này trước”.

Trong lúc Báo Văn đang phân vân khó xử, bỗng nghe thấy lời dặn bảo của Thiếu Khoan, y liền thét lớn một kiếm hoá thành muôn đoá hoa bạc, tia sáng bao trùm cả một góc trời.

Đó là thể “Lục Nguyệt Phi Sương”, Báo Văn bỗng nhiên giở ra tấn công Độc Cô Hưng như bão táp ngay.

Tuy chưa quyết định hẳn chiến hay hoà. nhưng trước mặt cường địch, Độc Cô Hưng vẫn không dám sơ ý, y đã dồn hết công lực vào thanh nhuyễn kiếm rồi, cho nên vừa nghe thấy tiếng quát tháo của đối phương, y đã vội nhảy chéo sang bên ba bước ngay, để thoát khỏi bóng kiếm của đối phương trước, rồi sử dụng thể “Giáng long phục hổ” ra trả đũa.

Báo Văn ra tay tấn công trước, thấy Độc Cô Hưng đã tránh sang bên, định thừa cơ đuổi đánh. Thì ngờ đâu, kiếm thế của y chưa kịp thay đổi, đã thấy những tia sáng lạnh lùng nhằm thượng, trung, hạ ba nơi của mình lần ất tới và nhanh không thể tưởng tượng được.

Hoàn Vũ Cửu Sát ẩn tích ở trong núi hoang hơn ba mươi năm khổ công tu luyện võ công, mục đích là muốn đấu với Thích Đạo Song Tuyết.

“Thập Bát La Hán Kiếm” là Phật môn tuyệt học của Đại Bi Tôn Giả tất nhiên Báo Văn phải biết rõ lắm, nên y vừa thấy kiếm của Độc Cô Hưng tấn công tới, tuy hơi sợ hãi nhưng y vẫn kịp nhảy sang bên tám thước để tránh né.

Độc Cô Hưng cũng biết thể kiếm này không thể hạ nổi đối phương cho nên y vừa giở thể đó ra tấn công, vừa tiến lên mấy bước, mút thanh nhuyễn kiếm hoá thành ba cái cầu vòng và như ba ngôi sao sa nhằm thẳng đầu Báo Văn tấn công tới trông vừa khéo vừa đẹp mắt vô cùng.

Báo Văn thấy mình vừa ra tay tấn công một thể đã bị Độc Cô Hưng trả đũa luôn hai thể kiếm một lúc, y vừa kinh hãi vừa hổ thẹn. Nhưng vì trường kiếm ở trong tay y chỉ là một thanh kiếm thường, khó mà ganh đua sắc bén với thanh nhuyễn kiếm Linh Tây của đối phương, bắt buộc y phải nhảy sang bên mấy thước để tránh né hai lần như thế. Rồi y bỗng đưa thanh trường kiếm từ dưới đất hất ngược lên, sử dụng “Nộ Hải Đăng Giao” (Giao long nhảy múa trên mặt bể đang sóng gió) để trả đũa.

Vì thấy hai thể kiếm liên hoàn ra tay của mình đều bị đối phương ung dung tránh né được hết, Độc Cô Hưng mới biết Thiên Diện ma Quân này thật không hổ là một tay ma đầu thuộc nhất đẳng trên giang hồ, nên y lại càng cẩn thận vận khí ở đơn điền, nghiêng tụ vào thanh nhuyễn kiếm định nhờ bảo kiếm sắc bén của mình chặt gãy trường kiếm của Báo Văn.

Độc Cô Hưng đã quyết định như vậy liền giở luôn thể “Độc Tân Cử Bôi” (Là Động Tân nâng chén) chân đi loạng choạng như người say rượu, kiếm thế lại mềm yếu, gần như một người đã say khướt không còn hơi sức gì nữa vậy.

Báo Văn quả thực lợi hại, thấy Độc Cô Hưng giở thể kiếm đó ra, biết ngay đó là một trong “Tứ Tiên Bát Thức” của pho kiếm “Tam Kỳ Thần Kiếm” do Tam Kỳ Vũ Sĩ đã khổ công sáng tạo ra, biến hoá khôn lường, ảo diệu vô phương, nên y hơi kinh hoàng, vội tránh ra ngoài xa hơn trượng, giờ ngang trường kiếm nhìn Độc Cô Hưng xua tay nói:

-Trước sau ba thể kiếm của bạn nhỏ là do Thích Đạo Song Tuyết truyền thụ cho, vậy Độc Cô Hưng bạn là môn hạ cao tước của ai trong hai vị đó?

Độc Cô Hưng cả cười đáp:

-Bạn họ Tô, mõ chả đã sồn nói rồi là gì, hà tất phải hỏi thêm như thế làm chi?

Báo Văn cười khẩy nói tiếp:

-Ta nhận thấy người ít tuổi như vậy mà đã học được chân truyền của Thích Đạo Song Tuyết hai nhà, kể cũng rất hiếm có, nhưng lại rất đáng tiếc!

51. Trận Đấu Của Song Ông

Độc Cô Hưng rất thông minh biết ngay dụng ý của câu “rất đáng tiếc” của đối phương nên y liền trợn ngược đôi lông mày lên, hơi có vẻ giận dữ đáp:

-Tô Báo Văn, đầu lâu của Độc Cô Hưng gắn ở trên cổ này với bầu nhiệt huyết, lúc nào cũng chuẩn bị để cho người ta lấy đi, thì người hà tất phải nói nhiều như thế làm chi?

Nói tới đó, y bỗng cau mày, thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

-Người trong võ lâm phiên nào nhất là vụ ân oán giang hồ cứ kéo dài mãi không dứt, nên bầu nhiệt huyết của Độc Cô Hưng này mà có thể rửa sạch được mối hận cũ của tôn sư ta với anh em người năm xưa thì ta cũng cam tâm tình nguyện đứng im cho người chặt đầu! Nói xong y trở mặt lên nhìn thẳng vào mặt Báo Văn.

Nghe đối phương nói như vậy, Báo Văn cũng phải hổ thẹn thẹn và nghĩ bụng:

-“Ta đã nổi danh trên giang hồ hơn ba mươi năm về trước, mà bụng dạ quảng đại, thái độ quang minh của ta vẫn còn thua Độc Cô Hưng ít tuổi thế này, như vậy không hổ thẹn sao được”.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng mặt vẫn lạnh lùng, cười khẩy đáp:

-Tô Báo Văn này lặn lội giang hồ đã ngót bốn mươi năm, có khi nào bị cái trò giả nhân giả nghĩa của người lừa dối được? Độc Cô Hưng mau đẹp ý nghĩ đó đi, và cẩn thận mau tiếp tay ứng địch.

Y vừa nói dứt lời đã múa kiếm tấn công luôn. Lần này công của y khác hẳn lần trước như một trời một vực vậy. Chỉ thấy người y phất phơ trên gió, kiếm như điện chớp. Kiếm thế tấn công tới kinh lực đã tới theo ngay, không những ánh kiếm lắt léo mà lại còn có tiếng kêu “veo veo” đinh tai lên nữa. Thế nào cũng ác độc, kiếm nào cũng lợi hại.

Chỉ trong nháy mắt, y đã tấn công luôn mười mấy kiếm liên khiến Độc Cô Hưng không có thể phân cao thấp với y mà phải nhận định mình bị lép vế dần, Độc Cô Hưng càng đấu càng sợ hãi và phải nghiêng rằng mím môi để cố khổ chiến cho tới cùng.

Tình thế đã rất rõ ràng, giỏi lắm Độc Cô Hưng chỉ chống đỡ thêm được trăm hiệp nữa là cùng. Sau trăm hiệp, y không vút kiếm để cho đối thủ đâm chém thì cũng bị thương dưới thế kiếm của địch.

Tình hình ấy, các cao thủ của chính phái đều cau mày lại lo âu vô cùng. Ai nấy đều chuẩn bị, hễ thấy Độc Cô Hưng lâm nguy là ra tay cấp cứu ngay.

Trái lại, quân tà của ma đạo thì người nào người nấy đều cười khì, cả Âm Dương Song Ma cũng không còn vẻ bất mãn nữa.

Vừa rồi Lục Châu nói mĩa, Thiếu Khoan tức giận khôn tả, nên y muốn nhân lúc này trả đũa cho Lục Châu vài câu, nhưng sau khi y lại nghĩ thầm rằng:

-“Đang có rất nhiều cường địch tới dự, ta cần phải lợi dụng hai ma đầu cái thế này. Ta cần phải trả được mối thù ba mươi năm về trước đã rồi sẽ tính toán vợ chồng y sau”.

Nghĩ tới đó, y liền cầm chén lên chúc rượu Âm Dương Song Ma và mỉm cười nói :

-Xin mời Dương đại ca và đại tẩu uống cạn chén này để mừng cho Tô bát đệ thắng trận này.

Thúc Độ gật đầu đáp:

-Tô bát đệ đắc thắng đến nơi, quả thực đáng mừng lắm.

Nói xong, y nâng chén lên uống cạn luôn.

Riêng có Lục Châu chỉ trợn mày và lạnh lùng đáp:

-Chúc Thiên Tôn, trận đấu đã dứt khoát đâu. Dù bát đệ có thắng cũng là lớn bất nạt bé, về vang gì mà đáng mừng như thế cơ chứ?

Thấy y thị nói vậy, Thiếu Khoan ngượng vô cùng, gượng cười nói:

đại tẩu nói như vậy, Thiếu Khoan tôi xin đổi chén rượu này là mừng đại ca đại tẩu ra nhập minh ước với Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta đồng tâm hiệp lực để trả thù cho sướng tay nhé?

Thúc Độ biết Thiếu Khoan, Đinh Ngọc Sương, Uất Trì Cảnh đã nghi ngờ vợ chồng mình rồi. Nếu lúc này gỡ mặt với nhau ngay tuy vợ chồng mình không sợ gì chúng, nhưng thể nào cũng bị bọn bên chính phái chế cười cho chứ không sai.

Nghĩ như vậy, y liền mỉm cười, gật đầu và trả lời Thiếu Khoan rằng:

-Vì chúng tôi liên minh, tất nhiên đáng uống mừng lắm. Nào, Thúc Độ tôi cũng muốn mượn vấn đề này uống cạn thêm chén nữa.

Thấy Thúc Độ nói thế, Lục Châu không tiện nói thêm, chỉ lạnh lùng cầm chén rượu lên uống và quay mặt nhìn lên võ đài ngay.

Trong lòng rất tức giận, Thiếu Khoan không dám giận ra mặt mà chỉ nói lấy lệ với Thúc Độ vài câu rồi cũng quay mặt nhìn lên trên võ đài.

Ngờ đâu, Thiếu Khoan vừa đưa mắt nhìn lên võ đài đã giật mình đến thoát một cái, và toát mồ hôi lạnh bụng bảo dạ rằng:

-“Theo tình hình này đừng nói hận ba mươi năm xưa không trả được, và chưa biết chừng đại hội hôm nay anh chị em mình đều mất mạng hết ở trên võ đài, máu vãi trong Ly Hồn Cốc này cũng nên?” Không riêng gì Thiếu Khoan lo âu cả vợ chồng Thúc Độ cũng cau mày lại, nhưng người lo âu nhất là Báo Văn đang đấu trên võ đài.

Y vốn dĩ đã thắng thế, nhưng vì lời ăn lẽ nói, bụng dạ và hành động của Độc Cô Hưng quá quang minh lỗi lạc nên đã khiến các người có mặt tại đó, bất cứ chính hay tà, đều có lòng thương hậu sinh tiểu bối ấy.

Cho tới ngày nay, tất cả anh em trong Hoàn Vũ Cửu Sát chưa có một ai thấu được một đệ tử ra hồn cả. Tuy Báo Văn biết Độc Cô Hưng là môn hạ của kẻ thâm thù mình, nhưng lòng thương hại đã nổi lên rồi, thì dù sao y cũng không nhẫn tâm hạ sát thủ giết chết thẳng nhỏ quang minh lỗi lạc như vậy.

Trong lúc nửa muốn giết nửa muốn tha, đầu óc bối rối, tránh sao khỏi kiếm pháp hơi chậm. Thừa dịp ấy Độc Cô Hưng thấy thế công của Báo Văn không nhanh và mạnh như trước nữa liền phản công luôn, y giở “Tam Kỳ Thần Kiếm” với “Thập Bát La Hán kiếm” ra cùng một lúc, cương tương phù, âm dương cũng thế, và càng đấu lâu bao nhiêu, y càng hiểu thấu hai pho kiếm pháp ấy, nhờ vậy y đã phát huy được tới mười hai thành công lực.

Báo Văn đã bỏ lỡ dịp may, để cho đối phương cứ vẫn được thế nguy, trái lại y bị lép vế, nên y chỉ có trầm tĩnh mà đối phó, giở thân pháp rất nhanh nhẹn hẳn thế ra, để tránh né và thừa cơ phản công. Nhưng hai pho kiếm pháp của Độc Cô Hưng quá tinh diệu, nên y chỉ có cách chống đỡ và tránh né thôi, chứ nhất thời không sao phản công lại được.

Chỉ trong nháy mắt, Độc Cô Hưng đã tấn công được bảy tám mươi thế, nhưng vì thấy tấn công mãi không thắng nổi đối phương, nên y đã nóng lòng suốt ruột vô cùng.

Thì vừa lúc đó Báo Văn bỗng bước chéo sang bên để tránh thế công của y, và thừa cơ chém ngang một thế kiếm, nhằm ngang lưng Độc Cô Hưng tấn công tới.

Độc Cô Hưng cả người lẫn kiếm quay luôn sang bên, toàn thân chân lực của y đều dồn cả vào thanh bảo kiếm Linh Tây. Y liền thét lớn một tiếng, giở luôn thế “Đại Mộng Sơ Tinh” ra, xoay kiếm từ phía bên trái đưa ngược trở lại để khua vào trường kiếm của Báo Văn.

Thấy kiếm của mình sắp va đụng được vào kiếm của địch, Độc Cô Hưng cả mừng, chuẩn bị chặt gãy trường kiếm của đối phương xong thân kiếm lại rút lui luôn.

Ngờ đâu, trong lúc kiếm của hai người sắp va đụng nhau, thì Báo Văn bỗng cười khẩy một tiếng, trầm thanh kiếm xuống, dùng thế “Lão ngư thoát câu” không để cho kiếm của mình chạm vào kiếm của đối phương.

Vì dùng sức quá mạnh, kiếm lại khua hệt, Độc Cô Hưng lão đảo cả người sang phía bên trái, lúc này y mới biết mình đã mắc hãm đối thủ rồi, muốn thu thế và đứng vững lại cũng không còn kịp nữa.

Khi nào Báo Văn chịu bỏ lỡ dịp may này vội dồn sức vào trường kiếm và hất luôn mũi kiếm lên để đâm vào bụng dưới của Độc Cô Hưng.

Dùng thân pháp rất ảo diệu, Độc Cô Hưng loạng choạng lùi ngay về phía sau ba bước. Ngờ đâu, kiếm của Báo Văn vẫn như bóng theo hình, mũi kiếm cứ nhằm đơn điền của y đâm tới. Bất buộc Độc Cô Hưng phải lùi thêm mấy bước nữa.

Sau cùng Độc Cô Hưng đã lui ngay tới mép võ đài, không còn cách nào lui được nữa, mặt lộ vẻ bên lên, y liền dùng chân nhún một cái, đá lăng không phi lên trên năm trượng, khi hạ chân xuống tới mặt đất, y vội cụt hứng cúi đầu xuống mặt đồ bình, lùi thủi đi tới cạnh Độc Cô Sách đầu rĩ khẽ kêu gọi một tiếng “đại ca” rồi y lẳng lặng ngồi xuống cạnh đó chẳng nói chẳng rằng.

Độc Cô Sách cau mày lại liếc nhìn y một cái nhất thời chàng cũng không biết dùng lời lẽ gì để an ủi người sư đệ này.

Trong lúc chàng đang phân vân khó xử thì bên cạnh bỗng có tiếng cười rất lớn nổi lên, chàng ngạc nhiên quay lại đã thấy Vân Vũ tiên khách Phạm Long Sinh đang cười ha hả và cất tiếng nói:

Độc Cô lão đệ, anh em Hoàn Vũ Cửu Sát đều giang hồ đệ nhất cao thủ đương thời, hôm nay tái xuất là đã quyết tâm trả cho được mối thù ba mươi năm về trước, đối thủ chính thức của chúng là Đại Bi Tôn Giả và Tam Kỳ Vũ Sĩ, Độc Cô Hưng biểu đệ hãy còn ít tuổi, mà có thể đấu luôn ba trận với Tô Báo Văn như thế, tiếng tăm cũng đã lừng lẫy khắp võ lâm rồi và ai ai cũng đều đồng thanh khen ngợi. Như vậy phải nói là vẻ vang, lão đệ nên khen ngợi Độc Cô Hưng lão đệ đi mới phải.

Độc Cô Sách nghe nói, liền hớn hờ cười, gật đầu đáp:

-Ý kiến và lời giải thích của đại ca rất chính xác, khiến ai cũng phải tâm phục.

Tuy Hưng đệ thông minh hơn người lại được danh sư chỉ điểm cho thực, nhưng tuổi hãy còn ít, nên công lực và hoa? hầu thể nào cũng còn thua anh em Hoàn Vũ Cửu Sát, vì họ đã tu luyện hàng mấy chục năm rồi. Huống hồ kinh nghiệm lâm địch càng không phong phú bằng Tô Báo Văn. Cứ đem những cái đó mà suy luận, chỉ e Báo Văn dù thắng trận, nhưng lòng lại bứt rứt hơn Hưng đệ là khác.. Dật Tư ngồi cạnh đó, liền đỡ lời:

-Biểu đệ đoán không sai chút nào, các người thử xem Báo Văn trở về đến chỗ ngồi, cứ cúi đầu không khác gì con gà chọi bị thua mà Âm Dương Song Ma lại tỏ vẻ khinh thị cười khẩy luôn mồm. Nên không riêng gì y mà cả Độc Thủ Thiên Tôn các người cũng có vẻ khó chịu nốt. Theo sự nhận xét của tôi, thì tuy Hưng đệ cảm thấy không được vẻ vang, nhưng chúng cũng phải chịu bại Hưng đệ rất khôn ngoan khéo léo và đã xếp đặt một kế ly gián, rồi sau này thể nào Âm Dương Song Ma với bọn Hoàn Vũ Cửu Sát cũng mặt hiên mà lòng chẳng lành, như vậy thực lực của chúng thể nào cũng giảm bớt rất nhiều và đồng thời cũng tạo lợi ích cho việc vệ đạo giáng ma của chúng ta.

Độc Cô Sách một mặt lẳng lặng nghe, một mặt đưa mắt nhìn quần tã ngồi ở phía đằng xa, quả đúng như Dật Tư nói, Âm Dương Song Ma và Hoàn Vũ Cửu Sát đều có vẻ không vui và đã để lộ lên trên nét mặt.

Dật Tư vừa nói dứt, lại nói tiếp:

-Từ khai đại hội khai mạc đến giờ đôi bên đã so tài với nhau mấy trận, bây giờ để tôi lên thách thức Đinh Ngọc Sương đấu một trận mới được.

Nàng vừa nói dứt, chưa kịp đứng dậy đã nghe thấy một tiếng quát dị và một bóng người nhanh như điện chớp nhảy lên trên võ đài liền.

Dật Tư nghe thấy tiếng cười biết là Công Dương Thọ, liền cau mày lại gượng cười nói:

-Lão già này tranh nhảy lên trên đài trước, phá hỏng cả kế hoạch của tôi.

Nàng vừa nói tới đó thì Công Dương Thọ đã lên tới võ đài, một tay vuốt bộ râu dê, rồi quay mặt về phía quần tã giông dặc hỏi:

-Võ lâm đã nhân Công Dương Thọ đã tham dự đại hội này chẳng lẽ vào núi báu mà lại về tay không hay sao. Nhưng không biết ma cha ma con nào vui lòng lên đây đấu với già này một trận?

Cái tên Hận Thiên Ông Công Dương Thọ không kém gì các chương môn của các đại môn phái trong đương kim võ lâm, nhưng Âm Dương Song Ma lại bĩu môi làm ra vẻ khinh thị.

Công Dương Thọ thấy thế, có vẻ bức mình, đang định chỉ danh khiêu chiến, thì đã có tiếng cười rung động cả trời nổi lên, bóng vàng thấp thoáng, liền có một bóng người béo lùn lảng không phi lên. Người đó vừa lên tới Công Dương Thọ đã nhận ra ngay chính là Thiết chương Tiểu tiên ông Uất Trì Cảnh, nên ông ta liền trợn một mắt quái dị lên, giả bộ không biết, cười giọng kiêu ngạo và hỏi:

-Các hạ là ai?

Uất trì Cảnh chột một mắt, nên y cũng trợn một mắt lên, con ngươi duy nhất ấy tia ra một luồng ánh sáng chói lọi, liếc nhìn Công Dương Thọ và lạnh lùng đáp:

-Ta là người thứ ba của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát, trước kia là ả cước tẩu thần... Không chờ y nói dứt, Công Dương Thọ đã cười giọng quái dị ngắt lời nói tiếp:

-Có lẽ bây giờ các hạ đã đổi tên Thiết chương Tiểu tiên ông Uất Trì Cảnh rồi phải không? Hà hà... hân hạnh thực, hân hạnh thực! Nói tới đó y đột nhiên cười như điên như khùng một hồi, cười xong lại vuốt bộ râu dê gật đầu lia lịa và nói tiếp:

-May mắn thực, may mắn thực! Sao lại có chuyện xảo hợp như thế! Các hạ là Tiểu Tiên Ông, tại hạ là Hận Thiên Ông, lưỡng ông tương phùng thì thực là thích hợp quá. Nhưng lão phu nghĩ đi nghĩ lại, nhận thấy mình vẫn chiếm phần hơn một chút, chả lẽ các hạ không sợ bị thiệt thòi hay sao?

Cau mày lại, Uất Trì Cảnh thắc mắc không hiểu cười khẩy đáp:

-Khi lão phu nổi danh, chưa hề nghe thấy trong giang hồ nói tới cái tên Hận Thiên Ông.

Trợn ngược hai mắt quái dị lên Công Dương Thọ nói tiếp:

-Nhưng bây giờ các hạ chỉ còn lại có một mắt thôi.

Uất Trì Cảnh nghe Công Dương Thọ nói xong mới biết đối phương có ý nhạo báng mình vào hồi ba mươi năm về trước ở trong Ly Hồn cốc bị Nam Môn Vệ dùng “Thiên cương chỉ lực” đâm chột một mắt.

Bất cứ là ai hề bị người khác công bố nỗi đại nhục của mình thế nào cũng tức giận chịu không nổi. Uất Trì Cảnh cười khẩy luôn mồm và trả lời:

-Công Dương Thọ ngươi dám cam đoan ngày hôm nay không bị người ta huỷ một mắt như lão phu không?

Công Dương Thọ nghe thấy Uất Trì Cảnh nói như thế lại càng cười lớn tiếng thêm, tiếng cười lần này của y rất bén nhọn và khiến võ đài cũng phải rung động.

Uất Trì Cảnh kinh hãi thâm biết đối phương đã định tâm thần nội gia chân khí xen vào tiếng cười đó để khiêu chiến với mình vì mình có biệt danh là Tiểu Tiên Ông. Nghĩ tới đó, y không chịu lép vế liền vận chân khí ở đan điền ngừng đầu nhìn trời, rồi bỗng bật ra những tiếng cười ha hả vừa mạnh vừa dài... Tiếng cười của y làm đình tại mọi người và kêu “vo vo” hoài. Một người cười oang oang còn một người cười rất bén nhọn nhưng nói đến công lực thì hai người ngang tài nhau không ai hơn ai kém cả.

Nửa tiếng đồng hồ sau hai người mới nín cười nhìn nhau một hồi. Tuy Công Dương Thọ đã thấy rõ công lực của đối phương không kém gì mình, nhưng vẫn lộ vẻ kiêu ngạo nói:

Đù Công Dương Thọ này có bị người huỷ mất một mắt thì cũng chỉ như người hiện thời. Nhưng còn người, nếu bị người ta huỷ nốt chiếc mắt chột này, thì người sẽ biến thành thằng mù mà trở nên tàn phế ngay.

Nói xong y lại cười ha hả hoài.

Tự biết mồm mép của mình không bằng đối phương Uất Trì Cảnh đành phải nghiêng răng mím môi giận dữ quát lớn:

-Chưa biết ai đã huỷ được mắt của ai, phải đấu qua một trận thì mới biết được mèo nào cắn mỉu nào.

Nói xong, y chưa kịp chuẩn bị thì Công Dương Thọ đã phi thân tới tấn công luôn.

Y vội trảm vai trái xuống gior cánh tay phải nên giở thế “Hoành đoạn giang lưu” (chặn ngang dòng sông) thế võ này của y vừa nhanh vừa mạnh tuyệt luân.

Ngờ đâu thế công ấy của Công Dương Thọ chỉ là hư chiêu để lừa thôi nên tay của Uất Trì Cảnh vừa gạt đỡ tới chỗ đó, thì không thấy tay của đối phương đâu hết, y mới biết bị mắc hãm. Vì dùng sức quá mạnh, nên người y đâm bổ ngay về phía trái, nửa mình trên nghiêng hẳn xuống. HậnThiên Ông bỗng cười giọng quái dị, tay vuốt bộ râu dê trông rất khôi hài, hai mắt lim dim gật đầu lia lịa nói:

-Kể người phản ứng cũng khá nhanh đấy, nhưng vẫn còn thiếu trầm tĩnh! Tức đến hộc máu ra được, Uất Trì Cảnh phải cố nén lửa giận xuống và nghĩ bụng:

-“Đằng nào thì người cũng đã lên đây đấu với ta, ta chỉ cần giết chết người là có thể trả được mối thù hận này ngay”.

Nghĩ như vậy, y mới ổn định tâm thần và nguôi cơn giận, nên y lại cười ha hả và hỏi tiếp:

-CôngDương Thọ, người với ta đã lên trên đài rồi, bây giờ người định đấu cách nào?

Công Dương Thọ gật đầu đáp:

-Khách tùy chủ tiệm, người muốn đấu như thế nào lão phu cũng tiếp hết.

Uất Trì Cảnh lại cười như điên như khùng, cố ý làm ra vẻ khinh thị, kiêu ngạo nói:

Đù sao lão phu cũng nổi danh trước người, nên lão phu không muốn chiếm phần hơn, để tùy người muốn đấu thế nào cũng được. Người cứ việc nói ngay ra đi?

Công Dương Thọ tay vuốt bộ râu dê gật đầu nói tiếp:

-Như vậy cũng được.Vừa rồi lão phu đã lãnh giáo một trận bởi ba chữ Tiểu TiênÔng của người rồi, tuy không cao mình gì nhưng cũng không đến nỗi tệ lắm, vẫn còn có thể dùng ba chữ TiểuTiên Ông ấy được nữa. Bây giờ lão phu lại muốn thử xem Thiết Chưởng của người có thực cứng rắn không?

Thấy Công Dương Thọ đòi so tài chưởng pháp với mình, Uất Trì Cảnh mừng thầm, chớp nháy con mắt chột một cái rồi hỏi lại:

-Công Dương Thọ, người muốn đấu như thế nào cứ việc nói đi?

Công Dương Thọ gior song chưởng lên đẩy về phía trước và đáp:

-Người ngoài nghề chỉ thích xem cho vui mắt, còn người trong nghề thị lại cần xem tài nghệ.

Uất Trì Cảnh gật đầu lia lịa đáp:

-Nếu vậy chúng ta hãy đấu mấy thế rất náo nhiệt cho vui mắt đã, rồi lại như hai con bò đằn độn húc đầu vào nhau để thử nội lực một hồi nhé?

Nói xong, y đã tiến ngay vào giữa đài, để chiếm lấy địa vị có lợi hơn.

Công Dương Thọ thấy thế trợn một mắt lên, cười khẩy và nghĩ bụng:

“Thực không biết xấu hổ, nói khoác nói láo nửa ngày, rút cục người vẫn chiếm phần hơn về mình”.

Nghĩ đoạn, y liền bước chéo lên ba bước, đứng ở phía trước bên phải Uất Trì Cảnh.

Mắt bên phải của Uất Trì Cảnh đã bị Nam Môn Vệ dùng “Thiên cương chỉ lực” đâm mù vào hồi ba mươi năm về trước, nay Công Dương Thọ đứng ở bên phải của y thì y làm sao mà trông thấy được, nên y vội xoay người quay mình lại ngay.

Công Dương Thọ lại quay người nửa vòng, lướt sang bên cạnh tiếp Uất Trì Cảnh cũng không chịu lép vế, vội quay theo luôn. Hai người quay như vậy mấy lần. Uất Trì Cảnh không sao nhìn được, liền giận dữ quát:

-Công Dương Thọ, người làm thế mãi là có dụng ý thế nào?

Công Dương Thọ trợn to hai mắt lên cười ha hả và đỡ lời:

-Người đã không biết hổ thẹn chiếm lấy địa vị có lợi nhất ở nơi chính giữa này thì tất nhiên lão phu phải có quyền nhằm chỗ yếu nhất của người tấn công ba thế võ trước chứ?

Uất Trì Cảnh nghe thấy CôngDương Thọ nói như thế mặt đỏ bừng, giận dữ đáp:

đừng nói Công Dương Thọ người muốn tấn công ba thế, dù nười có tấn công ba mươi thế, Uất Trì Cảnh này vẫn dư sức chống đỡ mà còn dể thương người ngay là khác.

Công Dương Thọ nói tiếp:

-Người đừng có hối hận đấy nhé?

Uất Trì Cảnh cau mày lại đánh liều cười khẩy đáp:

-Anh em Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta xưa nay giữ rất đúng lời hứa, nói một là một, chứ không bao giờ nói hai đầu mà người sợ.

Công Dương Thọ liền nói tiếp:“Được lắm!” Đồng thời tiến lên một bước, nhắm phía bên phải của Uất Trì Cảnh tấn công, giở mười thành công lực ra sử dụng thế “Lăn hổ thân yêu”(hổ lười vươn vai) mà đẩy mạnh một thế.

Bị nói khích, không chịu nổi. Uất Trì Cảnh nói khoác, tất nhiên y không thể để cho đối phương biết mình hãi sợ bị tấn công phía yếu nhất ấy. Y đành phải vận hết công lực vào cánh tay phải, giở thế Vân Long đầu giáp(rồng mây chấn động vậy) để chống đỡ chưởng phong như vũ như bão của Công Dương Thọ tấn công tới.

Sau một tiếng kêu rất lớn, dư kinh của hai bên bay sang tứ phía không khác cuồng phong thổi tới, đủ thấy lợi hại biết bao. Cử toa. đều vỗ tay khen ngợi.

Đáng lẽ nội gia chưởng lực của Uất Trì Cảnh không kém gì nội gia chưởng lực của CôngDương Thọ nhưng vì y một tay chống đỡ song chưởng của đối phương thì tất nhiên y phải lép vế hơn, dù hai chân của y vẫn đứng nguyên một chỗ, thân hình không bị lão đảo, riêng có cánh tay thì bị chưởng lực của đối thủ chấn động đến tê tái và uể oải không còn sức lực gì nữa, nên y kinh hãi khôn tả.

Nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát ẩn núp ở chỗ biên cương hoang vu đã ba mươi năm trời, không dám bước chân vào giang hồ, thì tất nhiên Uất Trì Cảnh không sao biết được Công Dương Thọ thuộc môn phái nào và luyện võ công gì cả.

Âm Dương Song Ma là người rất tự kiêu tự đại ở trong võ lâm. Vợ chồng y không coi ai vào đâu hết, chỉ trừ Thích Đạo SongTuyệt với Vân Vụ Tiên Khách Phạm Long Sinh người trong nhóm Vân Vụ Tam Hung ra là còn hơi kính nể một chút thôi, chứ Độc ThủThiên TônChúc Thiếu Khoan thì vợ chồng y cũng không coi vào đâu hết.

Tuy HậnThiên Ông CôngDương Thọ là cao thủ hạng nhất trong võ lâm, nhưng vợ chồng Âm Dương Song Ma cũng không bao giờ thêm chú ý tới.

Uất Trì Cảnh không dám để lộ ra mặt ngấm ngấm vận chân khí khiến cánh tay mau phục nguyên rồi cười khẩy nói:

-Công Dương Thọ Sức lực song chưởng của người chả hơn kinh lực của một cánh tay của lão phu là bao.

Công DươngThọ, cười ha hả đáp:

-Uất Trì Cảnh người đừng giả làm bộ làm tịch ở trước mặt mọi người như thế nữa. Bằng không ta ra tay tấn công lần thứ hai, cứ cố ra tay chống đỡ thì thế nào cũng chết oan chứ không sai.

Thấy đối phương nói như vậy Uất Trì Cảnh hổ thẹn mặt đỏ bừng, nhưng không dám nói năng gì nữa. Công Dương Thọ lại cười như điên như khùng nói tiếp:

-Uất Trì Cảnh người cứ yên tâm mà điều công vận khí để cho cánh tay khôi phục công lực lại đi rồi đấu với lão phu một trận cho thật đả, hà tất phải nói khoác nói lác để tự bêu xấu thế làm gì?

Thấy đối phương nói toạc sự bí ẩn của mình ra. Uất Trì Cảnh tức giận đến nghiêng rằng kêu “cầm cộp”. Quả nhiên, y không sợ hổ thẹn với mọi người, mà cứ đứng yên tại chỗ, ngấm ngấm vận công lực để cho cánh tay mau hồi phục hơi sức.

Lúc ấy quần tà ngồi ở gần võ đài mới biết Uất Trì Cảnh bị lép vế, nên tên nào tên nấy đều lộ vẻ ngạc nhiên và cùng nhìn cả lên võ đài.

Một lát sau, Uất Trì Cảnh mới thở một tiếng thật dài bỗng ngẩng lên nhìn Công Dương Thọ cười như điên như khùng hỏi:

-Công Dương Thọ ngươi đã bỏ lỡ một dịp may hiếm có ngươi có tiếc không?

Mặt lộ vẻ khinh thị, Công Dương Thọ bĩu môi cười khẩy đáp:

-Vừa rồi ngươi nói khoác cho ta được tấn công ở phía bên phải của ngươi ba thể trwoes, nhưng mới tấn công có một thể mà ngươi đã chịu không nổi. Như vậy đủ thấy dịp hiếm có mà ngươi vừa nói còn nhiều lắm.

Uất Trì Cảnh nghe nói ngẩn người ra giây lát, không sao trả lời được, vì tuy y rất hung ác tính nóng nảy thực nhưng dù sao y cũng không dám để cho tên tuổi của Hoàn Vũ Cửu Sát bị người ta mai mỉa khinh thị ở trước mặt hơn trăm vị anh hùng hào kiệt như vậy.

Y không dám nuốt lời vừa nói và cũng không dám để cho Công Dương Thọ tấn công thêm hai mươi chín thể nữa, nên y cảm thấy rất khó xử, cứ đứng chờ người ra tại đó.

Công Dương Thọ thấy thế liền thở dài một tiếng và nói:

-Tuy ngươi là tên đại gian đại ác trong hắc đạo, nhưng ngươi vẫn biết quý tên tuổi đủ thấy ngwei vẫn là người có trái tim của con người. Vừa rồi ngươi bị lép vế như vậy, chỉ coi như là trừng phạt sơ sơ thôi. Bây giờ chúng ta hãy bắt đầu, ai nấy cùng giữ chân tài thực học ra chính thức đấu với nhau một trận.

Nghe thấy Công Dương Thọ nói, Uất Trì Cảnh khẽ thở ra một cái rồi vội hỏi:

-Ngươi tự nguyện huỷ bỏ dịp may được tấn công luôn hai mươi chín thể ấy hay sao?

Công Dương Thọ cười giọng quái dị đáp:

-Cần lợi chỉ nên một lần thôi. Cổ nhân thường nói: “Đắc ý bất nghi tái vãng” (được mãn ý không nên tái diễn). Nếu quá trớn sẽ thành vô dị ngay. Uất Trì Cảnh, ngươi hãy giữ hết tài ba của ngươi và pho thiết chương ra đi! Dù Công Dương Thọ này địch không nổi ngươi, chết ngay tại chỗ, cũng không ân hận chút nào.

Uất Trì Cảnh cau mày lại, biến sắc liên tiếp ngẩng mặt lên trời cười ha hả mấy tiếng nhưng tiếng cười của y lúc này đã bình hoà chứ không còn the thé khó nghe và kiêu ngạo như trước nữa.

Công Dương Thọ thấy thế mừng thầm.

Độc Thiên Tôn Chúc Thiệu Khoan thấy tình hình diễn biến ở trên võ đài, y liền cau mày lại, và trong lòng cảm thấy có một triệu chứng rất xui nổi lên.

Lúc ấy Sở Lục Châu lại dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng và bĩu môi tỏ vẻ khinh thị vô cùng.

Uất Trì Cảnh cười xong, thay đổi hẳn thái độ, vội lui về phía dưới chứ không tranh đứng ở giữa võ đài để cầu lợi như trước. Đồng thời, y còn chấp tay vái chào Công Dương Thọ và nói tiếp:

-Công Dương lão ca, Uất Trì Cảnh đợi chờ lão ca chỉ giáo cho.

Công Dương Thọ cũng nghiêm nét mặt lại, chấp tay đáp lễ và trả lời:

-Uất Trì huynh, khỏi cần phải khách sáo. Chúng ta bắt đầu tỷ võ nhé?

Hai người lại vái nhau một lạy nữa, rồi bắt đầu giữ thân pháp ra chạy quanh đài hai vòng. Công Dương Thọ bước chéo lên một bước, ngăn cản lối đi của Uất Trì Cảnh dùng thế “Đơn chương khai bia” tấn công luôn.

Uất Trì Cảnh hét lớn một tiếng:

-Hãy coi thể võ này của tại hạ.

Nói xong, y liền tiến lên định phản công nhưng lại lui ngay về phía sau tám thước.

Thế võ nọ của Công Dương Thọ vốn dĩ dùng để mở đường, thấy Uất Trì Cảnh không chống đỡ mà lại rút lui, ông ta không do dự gì hết, giơ tả chưởng lên sử dụng luôn thế “Vân long tam hiện” một thế, biến thành ba liên hoàn bất tuyệt, khiến người ta không biết đâu mà đo lường.

Uất Trì Cảnh mỉm cười, thái độ rất nhẹ nhõm, giơ hữu chưởng lên, sử dụng Cầm long thủ pháp vừa bảo thủ vừa tấn công.

Người nhà nghề chỉ ra tay một cái là biết đối phương có tài hay không ngay. Thế võ ấy của Uất Trì Cảnh là một thủ pháp khác chế thế “Vân long tam hiện” của Công Dương Thọ.

Vội thu chưởng lại, Công Dương Thọ quay nửa vòng để tránh, lại giở thế “Tỳ bà tam điệp” ra. Chưởng của ông ta dồn ra ba luồng phóng ra một lúc, nhằm bụng dưới và ngang lưng của Uất Trì Cảnh tấn công tới.

Thế “Tỳ bà tam điệp” này của Công Dương Thọ đã sử dụng tới bảy tám thành nội lực cho nên chưởng chưa tới nơi, kinh phong đã tới người của địch thủ trước. Uất Trì Cảnh vội giở thế “Thủy huy ngũ huyền” (tay gạt năm dây đàn) ra.

Kinh lực chưởng phong của hai người vừa va đụng vào nhau đã có ba tiếng kêu “bùng, bùng, bùng” liên, không khác gì tiếng sấm sét vậy. Chưởng của hai người chưa va đụng nhau.

Uất Trì Cảnh và Công Dương Thọ đều ngửa người về sau, nhưng chân vẫn đứng vững tại chỗ. Hai người ngừng đầu lên nhìn nhau mặt đều lộ vẻ khâm phục.

52. Khó Thoát Nghiệp Chướng

Công Dương Thọ lại giơ song chưởng lên tấn công, người theo chưởng đi từ phải quay qua bên trái. Uất Trì Cảnh đi ngược lối xông mạnh tới. Diện tích của võ đài chật hẹp nên hai người chỉ quay nửa vòng đã gặp nhau ngay.

Lần này Uất Trì Cảnh ra tay tấn công trước. Đôi bên còn cách nhau khá xa, thân hình béo lùn của y đã phi thân lên cao. Y giở luôn thế “Ứng phiêu điều kích” (chim ưng lộn ngược, chim điêu tấn công) hữu chưởng đã sử dụng tới mười thành công lực nhằm đầu vai của Công Dương Thọ đánh chéo xuống.

Thế công này của y vừa nhanh vừa mạnh, khiến Công Dương Thọ không dám coi thường, phải giở tài ba tuyệt nghệ của mình là Phích Lịch thần chưởng lên chống đỡ.

Sau một tiếng kêu “bùng” thực lớn, tiếng kêu lần này còn lớn gấp mấy lần của những tiếng kêu trước, dư kinh gây nên luồng cuồng phong dồn sang bốn phía, khiến bụi mây mọc lơ lửng ở trên vách đá cách võ đài hơn mười trượng mà cũng phải bay tung lên, đủ thấy oai lực chưởng phong của hai người mạnh như thế nào?

Uất Trì Cảnh không sao chịu nổi thế chưởng ấy, người của y bị hất bắn tung lên trên cao hơn trượng.

Công Dương Thọ cũng bị đẩy ngời phịch xuống võ đài.

Sau thế công ấy. Có thể nói là “kỳ phùng địch thủ”, nên cả hai người đều hào hứng vô cùng.

Một người vẫn còn lơ lửng ở trên không, một người ngời ở trên võ đài vẫn chưa đứng dậy, nhưng cả hai không hện mà nên đều thốt tiếng cười ha hả rất lớn.

Tiếng cười chưa dứt, hai người lại đấu tiếp, tiếng kêu bùng lại vọng liên tiếp.

Tiếng cười và tiếng kêu bùng cứ liên tiếp nổi lên làm chấn động cả u cốc khiến quần hào cả chính lẫn tà đều kinh hoảng đến biến sắc mặt.

Vốn dĩ rất khinh thị Uất Trì Cảnh, vợ chồng Song Ma thấy trận đấu hiểm có và sức lực của đôi bên mạnh như vậy, cũng phải thay đổi sắc mặt, trở mắt lên xem trận đấu, chứ vợ chồng y không còn khinh khỉnh như trước nữa.

Còn các người khác kể cả chính lẫn tà, ai nấy vừa kinh ngạc vừa kính phục, và còn lo âu ngẫm nữa. Người của phe nào cũng vận sẵn công lực để chuẩn bị ra tay cứu giúp người của bên mình.

Tiếng cười tiếng kêu từ yếu đến mạnh lại từ mạnh đến yếu dần, nhưng không ai có thể biết được hai ông già một chính một tà ấy đã đấu với nhau được bao nhiêu hiệp rồi.

Tiểu Tiên Ông rất sở trường về môn nhảy lên trên cao tẩn công úp xuống.

Hận Thiên Ông Công Dương Thọ lại sở trường đứng yên tấn công bất cứ trên dưới tả hữu, chưởng lực của hai oai hùng như nhau.

Lúc này hai người đều mệt nhoài, thở hồng hộc, mồ hôi toát ra như tắm. Một người thì bị bắn lên trên không mãi vẫn chưa rớt xuống, một người thì bị chấn động đến té lộn luôn mấy vòng một lúc.

Tuy cả hai đều kiệt sức mà vẫn tươi cười, và đấu tiếp. Sau cùng cả hai đều bị đánh té lăn ra đài không ngồi dậy được nữa. Bỗng có sáu cái bóng người phi lên trên võ đài nhanh như điện chớp.

Sáu người ấy về bên quần hiệp có Hoàng Diệp đạo nhân chưởng môn phái Không Động, Lưu Vân Tiên tử Tạ Dật Tư, và Độc Cô Sách.

Còn về bên quần ma thì có: Độc Thiên Tôn Chúc Thiếu Khoan với vợ chồng Âm Dương Song Ma.

Trong khi sáu người của hai bên sắp lên tới võ đài thì Hận Thiên Ông với Tiểu Tiên Ông đều gượng ngồi dậy được.

Thiếu Khoan với Hoàng Diệp đạo nhân vội đưa chưởng vào yếu huyệt ở sau lưng của người bên mình để dồn chân khí sang, hy vọng bảo toàn được chân khí của người bị thương. Tiếp theo đó hai người không hẹn mà nên đều cấp hai người bị thương sang hai bên góc võ đài.

Độc Cô Sách định giúp tay Hoàng Diệp đạo nhân khênh Công Dương Thọ trở về chỗ ngồi để phục thuốc và cứu chữa.

Nhưng Dương Thúc Độ đã lạnh lùng lên tiếng quát bảo:

Độc Cô Sách, ngươi hãy đứng lại.

Độc Cô Sách biết Âm Dương Song Ma muốn giữ mình ở lại để trả thù cho con gái của chúng, nên chàng dừng chân quay người lại, mỉm cười hỏi thêm:

Dương Thúc Độ, ngươi gọi ta ở lại có phải muốn trả thù cho con gái của ngươi đấy không?

Vẻ mặt lạnh như tiền, Thúc Độ cười khẩy một tiếng định trả lời thì thấy có một cái bóng người phi lên trên đài như tiên bay vậy.

Người đó chính là Vân Vụ tiên khách Phạm Long Sinh. Ông ta vừa nhảy lên trên võ đài đã vội nói với Tạ Dật Tư và Hoàng Diệp đạo nhân rằng:

-Cảm phiền tiên tử với Hoàng Diệp chưởng môn hãy khênh Công Dương huynh trở về chỗ ngồi, trước hết cách thể truyền công để giúp cho Công Dương huynh bảo tồn trung khí đã, rồi hãy cho uống thuốc sau. Còn hai vợ chồng Âm Dương Song Ma chỉ biết hà hiếp người đời, vô sỉ đến cực điểm, thì để cho Phạm Long Sinh tôi với Độc Cô lão đệ đối phó cũng dư sức rồi.

Thấy Long Sinh đã lên đài, Dật Tư rất yên tâm, gật đầu cười khi, rồi giúp Hoàng Diệp đạo nhân khiêng Công Dương Thọ xuống dưới đất quay trở về chỗ ngồi để cứu chữa.

Dương Thúc Độ phẩy tay ra hiệu cho Thiếu Khoan xuống. Chờ Thiếu Khoan ẵm Uất Trì Cảnh xuống tới dưới rồi, y mới quay người chấp tay vái chào một lượt và giận dữ nói với Long Sinh rằng:

-Phạm huynh, Dương Thúc Độ này có lời muốn thỉnh giáo.

Long Sinh hỏi:

-Việc gì thế?

Mặt lộ sát khí, Thúc Độ lạnh lùng hỏi:

-Phạm huynh thử giải thích cho hai câu:

đạo danh hà hiệp người đời và vô sĩ đến cực điểm mà huynh vừa nói ấy cho Dương mỗ nghe lại xem?

Trợn ngược đôi lông mày lên, Long Sinh cười ha hả đáp:

-Người dám đòi mỗ giải thích ở trước mặt quần hào đông đảo như vậy; chỉ e hai vợ chồng người sẽ không còn mặt mũi nào đứng yên trên võ đài này nữa.

Hai vợ chồng Âm Dương Song Ma đều có tật cả, nên nghe thấy Long Sinh nói thế cả hai cứ đứng yên tại đó không dám lên tiếng nói tiếp nữa. Sau mãi Thúc Độ mới đánh liều hỏi tiếp:

-Phạm huynh chớ vu khống cho người như thế? Thử hỏi vợ chồng mỗ có cái gì không nên không phải nào?

Dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng Long Sinh giơ tay lên chỉ vào mặt Thúc Độ bĩu môi đáp:

Đương Thúc Độ để mỗ vạch mặt nạ của người ra trước nhé? Người là một tên vô sĩ già mà không biết xấu hổ là gì? Sống bấy nhiêu tuổi đầu rồi mà vẫn ham mê nữ sắc.

Tính rất hay ghen Lục Châu không đợi Long Sinh nói dứt lời đã xem lời hỏi:

-Người bảo chồng ta ham mê nữ sắc. Vậy đối phương là ai?

Long Sinh nhanh nhẩu đáp:

-Y tự hiểu sắc, chứ có ai thêm đoái hoài tới đâu. Nếu mỗ nói rõ chuyện này ra thì chỉ e cả người cũng phải xấu hổ hộ Thúc Độ ngay. Người có biết không, Thúc Độ lại dám định phi lễ với Mộ Dung cô nương người chỉ đáng là cháu gái của y thôi.

Lục Châu lắc đầu trả lời:

-Không, có lẽ ta không tin.

Cười giọng rất quái dị, Long Sinh nói tiếp:

-Hành vi thú tính này y chối cãi sao được. Người chỉ cần nhìn sắc mặt của đức ông chồng sẽ thấy lời nói của mỗ không ngoa.

Lục Châu quay đầu lại, quả thấy Thúc Độ lộ vẻ ngượng nghịu và mồ hôi toát ra như tắm. Y thị tức giận khôn tả liền quát hỏi:

-Lão già, chẳng lẽ lão lại có hành vi vô sĩ đến thế ư?

Thúc Độ có vẻ cuống quýt, cau mày lại, ngập ngừng đáp:

-Chuyện này... chuyện này... Lục Châu liền nổi ghen, hờn giận quát hỏi:

-Việc này... là thực hay giả? Già mà chưa chịu xuống lỗ kia hãy giải thích ngay cho ta nghe đi! Nếu không giải thích nổi thì ta sẽ ở trước mặt mọi người đây tuyên bố dứt tình nghĩa với lão già ngay! Không biện bạch cũng không được, nhưng biết dùng lời lẽ gì mà biện bạch? Thúc Độ đành chỉ biết gượng cười mà trả lời rằng:

-Việc này... là do một sự hiểu lầm mà nên, rồi tôi sẽ giải thích cho bà hay sau.. Nói tới đó, y bỗng nghĩ được một kế để nói sang chuyện khác. Y liền nhìn Phạm Long Sinh mà quát hỏi:

-Phạm Long Sinh, người khéo đặt điều bôi xấu mỗ ta hỏi người câu này. Chẳng hay nội nhân đã có cử chỉ vô sĩ gì, mà không còn mặt mũi nào trông thấy người được?

Long Sinh cười ha hả đáp:

-Việc này xấu xa lắm, chỉ e Phạm mỗ nói ra, thì Mẫu Dạ Xoa của người sẽ hổ thẹn đến phải nhảy xuống vực thẳm mà tự tử ngay chứ không sai.

Lục Châu vừa trợn tròn xoe đôi mắt lên, thì Long Sinh đã nhìn y thị và nói tiếp:

-Sở Lục Châu, mỗ không phải là Thúc Độ đâu, người đừng có nổi giận với mỗ như thế. Chẳng lẽ người quên chuyện dùng tiếng rú hất bắn con chim ưng ở trên núi Cao Lê Cống rồi hay sao?

Nghe thấy Long Sinh nhắc nhở đến câu chuyện ở trên núi Cao Lê Cống, Lục Châu đã hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, liền rú lên một tiếng, giận dữ nhảy xổ lại định tấn công Long Sinh ngay.

Vội tránh ra ngoài xa mấy thước, Long Sinh vừa xua tay vừa bảo tiếp:

-Lục Châu đừng có hung hăng dữ tợn như vậy vội, không khi nào mỗ lại vạch chuyện xấu xa ấy của người ra cho mọi người hay đâu và cũng không muốn ra tay đấu với người làm chi, chỉ cần người ngoan ngoãn đứng yên một bên, lẳng lặng xem trận đấu của Dương Thúc Độ với Độc Cô lão đệ của mỗ là được rồi.

Lục Châu nghe thấy đối phương bảo không vạch chuyện trên núi Cao Lê Cống ra cho mọi người hay liền ngừng tay từ từ lui sang một bên tức thì.

Long Sinh lại đưa mắt nhìn Thúc Độ và lên tiếng hỏi:

Đương Thúc Độ, có phải người muốn đấu với Độc Cô lão đệ của mỗ để trả thù cho con gái cưng của người bị giết chết phải không?

Thúc Độ rú lên một tiếng thật lớn, và gật đầu chứ không nói năng gì hết.

Long Sinh lại mỉm cười nói tiếp:

-Người muốn giết y để trả thù, nhưng người khác cũng muốn giết người để tiết hận. Việc này phải có thứ tự trước sau, nhưng biết sắp đặt thế nào cho thoa? đáng?

Thúc Độ lại quát hỏi:

-Ai muốn kiếm lão phu để trả thù?

Long Sinh móc túi lấy cái hộp vàng đèn dẹt trong đựng Kim Cầu Khiết Vương ra, rồi trợn ngược đôi lông mày lên mà trả lời Thúc Độ rằng:

-Chủ nhân của cái hộp vàng hình dẹt này đây.

Rất thắc mắc, Thúc Độ lại cau mày hỏi:

-Chủ nhân của cái hộp này là ai?

Long Sinh mỉm cười đáp:

-Là bạn cũ lâu năm của người, bây giờ người chỉ cần mở cái hộp này ra là sẽ biết người đó là ai ngay.

Thúc Độ cười khẩy nói tiếp:

-Phạm Long Sinh, người tưởng mỗ không dám mở cái hộp vàng này ra xem ư, bất cứ trong cái hộp đó người có đặt trò quỷ gì, Thúc Độ mỗ cũng không sợ hãi chút nào.

Nói xong y giơ ngay tay ra để đỡ lấy cái hộp dẹt kia.

Long Sinh lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Người khỏi cần phải vội vàng như thế, hãy đợi chờ đấu với Độc Cô lão đệ một trận đã, rồi hãy mở cái hộp vàng ấy ra xem. Bằng không Độc Cô lão đệ của mỗ làm sao mà được mở mày mở mặt vang danh thiên hạ cơ chứ?

Thúc Độ nghe thấy lời nói của Long Sinh hình như bảo Độc Cô Sách có thể thắng được mình, y càng tức giận thêm liền cười như điên khùng và nói tiếp:

-Cũng được, để mỗ giết chết Độc Cô tiểu tặc trước, rồi sẽ mở cái hộp vàng ra sau.

Long Sinh cười nói tiếp:

-Người đã ý thị mình là kẻ già cả vậy, mỗ hỏi người phải đấu bao nhiêu hiệp mới thắng nổi lão đệ của mỗ?

Thúc Độ trợn đôi người sáng quắc lên, lớn tiếng đáp:

-Mỗ nghe nói, khi Độc Cô tiểu cầu giết chết tiểu nữ dùng tất cả ba thế võ. Bây giờ mỗ cũng chỉ trong ba hiệp là giết chết được y để trả thù cho con gái cưng của vợ chồng mỗ rồi.

Đưa mắt nhìn Độc Cô Sách một cái, Long Sinh lại nhìn Thúc Độ cười giọng quái dị nói tiếp:

độc Cô lão đệ đã giết chết được con gái của người đủ thấy võ công của lão đệ phi phàm như thế nào, nên mỗi nhận thấy ba thể quá ít. Chi bằng hãy thêm một thể nữa. Hai người đấu với nhau bốn hiệp, phân thắng bại trong bốn hiệp đó.

Thúc Độ cười khẩy đáp:

-Bốn hiệp cũng được, nhưng chỉ e Độc Cô tiểu cẩu không sống nổi tới hiệp thứ tư thôi.

Long Sinh vừa cười vừa đỡ lời:

độc Cô lão đệ dùng kiếm giết chết con gái cưng của người, thì bây giờ người cũng muốn dùng kiếm để trả thù phải không?

Thúc Độ cười khẩy đáp:

-Bất cứ khí giới gì cũng cho y lựa chọn lấy, để khỏi bảo mỗi hà hiệp hậu sinh tiểu bối.

Long Sinh vừa cười vừa đỡ lời:

-Người có chí thì có kể chi lùn bé, kẻ bất tài dù có sống đến trăm tuổi thì cũng chỉ là sống thừa thôi. Ngoài ra còn có một câu nước sông Trường Giang làn sóng sau đẩy làn sóng trước. Từ cổ chí kim anh hùng xuất từ thiếu niên, đừng có quá tự phụ, mà tưởng trong bốn thể kiếm đã đánh bại Độc Cô lão đệ của mỗi đâu. Lúc ấy không khéo người lên trời không có đường xuống đất không có cửa, bộ mặt già sẽ xấu hổ không biết vào đâu cho phải.

Thúc Độ nghe tới đó bỗng hậm hực la lớn:

-Phạm Long Sinh người thật là kẻ ngu si, ban ngày ban mặt nói mơ có khác. Nếu trong bốn hiệp Thúc Độ này không đánh bại nổi tiểu cẩu Độc Cô thì sẽ dùng kiếm tự tử ngay trước mặt quần hùng.

Long Sinh xoa tay cười vừa đỡ lời:

-Chớ nên, chỉ cần đấu xong bốn hiệp ấy, bất cứ thắng bại ra sao người cũng phải mở ngay cái hộp vàng kia ra thôi.

Thúc Độ biết cái hộp vàng ấy ắt không phải là vật tầm thường, nhưng vì y tự phụ công lực của mình rất thâm hậu nên coi cái hộp nhỏ nhỏ ấy chẳng vào đâu hết, liền gật đầu đáp:

được, chúng ta quân tử nhất ngôn! Long Sinh thấy đã sắp xếp đầu vào đấy rồi, liền mỉm cười nói với Độc Cô Sách rằng:

độc Cô lão đệ nghe thấy chưa? Bây giờ ngu huynh muốn thỉnh giáo vị cao thủ oai trấn càn khôn Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ này bốn thể kiếm pháp đấy.

Độc Cô Sách cung kính vâng lời, Long Sinh lại nói vọng xuống với Độc Thủ Thiên Tôn Chúc Thiếu Khoan người đứng đầu nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát rằng:

-Chúc Thiên Tôn làm ơn cho mượn hai thanh trường kiếm.

Thiếu Khoan liền sai hai người đưa hai thanh trường kiếm lên trên võ đài, Long Sinh đỡ lấy hai thanh kiếm ấy, bỗng phát giác Lục Châu đang liếc nhìn quần hùng với tầm mắt rất ác độc.

Thì ra từ khi vợ chồng Âm Dương Song Ma tái xuất giang hồ đến giờ, đã có già tâm muốn độc bá võ lâm. Chúng biết Hoàn Vũ Cửu Sát khai đại hội Thiên Nam ở trong Ly Hồn Cốc, quần hùng thế nào cũng đến rất đông đảo nên vợ chồng chúng đã bàn mưu tính kế ác độc cực độ, là sẽ một lưới quét sạch quần hùng cả chính lẫn tà và lúc ấy vợ chồng chúng sẽ làm bá chủ thiên hạ. Nên chúng đã cùng nhau lên trên vách núi chọc trời ở Ly Hồn Cốc ngắm xem, chúng nhận thấy làm thế nào mà khiến được vách núi nổ sập, lấp bằng sơn cốc mới có thể tiêu diệt được hết quần hùng của chính tà hai phái mà thôi.

Thế rồi Thúc Độ đi kiếm rất nhiều thuốc nổ chôn giấu ở trong khe vách núi, ngòi của thuốc nổ lại làm như một sợi dây mây dài chừng ba trượng ở trên buông thông xuống xen lẫn với những cành mây khác. Ngoài vợ chồng y ra thì chưa ai biết được đó là một ngòi thuốc nổ cả và chỉ cần giật mạnh sợi dây ấy một cái thuốc

nổ tung lên ngay vách núi cao chọc trời sẽ vỡ tan tành, và như núi Thái Sơn đổ ập xuống lấp đầy sơn cốc liền. Như vậy những anh hùng hào kiệt tụ họp ở trong sơn cốc thoát chết sao được?

Âm mưu này của vợ chồng chúng rất bí mật và chúng cũng đã tốn tâm trí và lao lực trong mấy ngày liền mới hoàn thành được đặc kế ấy trước đại hội hai ngày.

Vợ chồng Âm Dương Song Ma đã bàn với nhau trước, trong đại hội Thiên Nam, nếu có người nào thắng được chúng, thì chúng sẽ giả bộ hổ thẹn bỏ đi ngay. Trước hết chúng đến chỗ an toàn đã định sẵn rồi giết sợi mây giả tạo chúng đã giấu kín từ trước, thế là thiên hạ quần hùng đều bị chôn sống ở trong Ly Hồn cốc liền.

Ngờ đâu vợ chồng chúng đang hớn hở mừng rỡ, thì đột nhiên có hai người xuất hiện và khẽ cười khẩy một tiếng.

Vợ chồng Thúc Độ sợ bí mật của mình bị phát giác liền muốn giết người để giết khẩu. Nhưng võ công của hai người kia không ngờ lại cao siêu hơn chúng, nên chúng bị hai bóng người dụ chạy suốt cả một đêm trường mà vẫn chưa trông thấy rõ được mặt mũi của họ.

Vụ quái nhân kỳ sự ấy khiến Âm Dương Song Ma phải lo âu và phải hết sức đề phòng, vì vậy khi vợ chồng chúng vừa vào tới Ly Hồn cốc đã phải tuyên bố gia nhập minh ước của Hoàn Vũ Cửu Sát. Đồng thời từ lúc tới cho tới giờ, vợ chồng chúng đã ngấm ngấm quan sát xem có thấy hai bóng người tới tham dự đại hội Thiên Nam này không?

Tuy lúc này Long Sinh đã phát hiện đôi mắt hung ác của Lục Châu cứ liếc nhìn quần hùng hoài, vẻ mặt hơi khác lạ. Vì vậy ông ta không thềm đếm xỉa tới, chỉ vỗ vai Độc Cô Sách nói:

-Lão đệ hãy phát huy hết tài ba tuyệt học vào trong bốn hiệp đấu nhé?

Thấy Long Sinh cổ vũ mình như vậy, Độc Cô Sách càng hào hứng thêm trợn ngược đôi lông mày kiếm lên lớn tiếng đáp.

Đại ca cứ yên tâm, tiểu đệ thế nào cũng phải gắng sức để khỏi phụ lòng trông mong của đại ca.

Thúc Độ nghe thấy Độc Cô Sách gọi Long Sinh là đại ca, trong lòng rất ngạc nhiên liền đưa mắt nhìn Long Sinh và nghĩ bụng:

“Hai cái bóng đen đêm nọ không biết trong đó có Phạm Long Sinh không?” Long Sinh mỉm cười lùi tới dãi, đứng cạnh Lục Châu để xem trận đấu.

Lúc ấy Bách Hoa công chúa Giáp Cốc Diệu đã khoác miếng sa mỏng như cánh ve sâu vào người và quay trở về chỗ ngồi trên đài chỉ còn Lục Châu với Long Sinh lẳng lặng đứng xem cùng Thúc Độ với Độc Cô Sách đang chuẩn bị đánh nhau tất cả là bốn người thôi.

Ôn Bằng chúng phải chắt độc chương khi đã được Tiêu Anh, Dật Tư các người dùng linh dược cứu chữa cho khỏi rồi nàng đang ngừng mặt lên trên võ đài trống ngực đập rất mạnh đang lo âu cho Độc Cô Sách địch không nổi Dương Ma.

Vì quần hiệp tuy biết Độc Cô Sách vốn rất nhiều công phu để luyện tập bốn thể kiếm pháp của lão nhân Nam Cung Giác. Nhưng người đối đầu với chàng lại là Tam Liệt Dương Ma oai trấn bát hoang tên tuổi lừng danh bốn bể. Như vậy ai mà chả lo âu hộ chàng.

Độc Cô Hưng thấy Mộ Dung Bằng có vẻ buồn rầu liền mỉm cười nói:

-Mộ Dung cô nương không nên buồn rầu mà phải nên cao hứng vì trận đấu này sẽ là dịp may rất hiếm có của đại ca được nổi danh khắp thiên hạ đấy.

Mộ Dung Bằng kêu “ồ” một tiếng nũng nịu cười và hỏi:

-Hưng đệ nói như vậy chả lẽ biết đại ca thế nào cũng có cách nắm chắc phần thắng hay sao?

Độc Cô Hưng mỉm cười đáp:

-Tiểu đệ tin chắc bốn thế kiếm pháp của đại ca đã cố công luyện tập như vậy thể nào cũng dắc thắng, hơn nữa kệ ngữ của sư phụ để lại cũng nói như vậy, nên tôi càng tin tưởng thêm. Nếu nói về thi đua công lực, thì đại ca thể nào cũng bại bây giờ cầm kiếm đấu với nhau thì thể tiểu đệ dám chắc Thúc Độ phải bị thua.

Mộ Dung Bằng nghe nói mới yên tâm, mặt mới tươi cười, mắt nhìn lên trên võ đài tiếp.

Hai người đứng ở trên võ đài trầm tĩnh đã lâu mà chưa có hành động gì cả.

Độc Cô Sách tay trái giữ kiếm huyết tay phải cầm kiếm, hai mắt sáng ngời người đứng vững như núi Thái, mồm mỉm cười mà không cử động gì hết.

Thúc Độ thấy thái độ của Độc Cô Sách như vậy cũng phải hơi kinh ngạc, bụng bảo dạ rằng:

“Thảo nào Phạm Long Sinh dám nói khoác như vậy, thì ra Độc Cô Sách quả có võ công tuyệt học, ta không nên khinh thường”.

Y đã e dè, tất nhiên không dám ra tay tấn công trước, y phải rõ xem kiếm pháp của đối phương có phải là Thập Bát la hán kiếm pháp của Đại Bi Tôn Giả truyền thụ cho không? Ngờ đâu, y nhìn kỹ một cái, mặt liền lộ vẻ ngạc nhiên ngay, vì y thấy đệ tử duy nhất của Đại Bi Tôn Giả lại đứng tấn lối kiếm khác chứ không phải là Thập Bát la hán kiếm pháp.

Hai người đứng nhìn nhau hồi lâu, Phạm Long Sinh không sao nhận được, ông ta liền cất tiếng cười như điên như khùng mà bảo với Độc Cô Sách rằng:

độc Cô lão đệ khỏi cần phải nói cái gì địch bất động ngã bất động, địch dục động ngã tiên động, nội gia tâm pháp gì ấy làm chi nữa. Vì lão quái vật tự thị mình là hảo thủ thượng thặng trong võ lâm không chịu ra tay, thì trận đấu này chri co kéo lại như vậy thôi.

Thúc Độ nghe thấy Long Sinh nói như vậy, vừa trợn ngược đôi lông mày lên, thì Độc Cô Sách đã giở “Trầm Lôi Uất Hạ” nhằm người y tấn công luôn.

Chàng đã khổ tâm nghiên cứu và đã học được hết tinh diệu của mấy thế kiếm này rồi, tất nhiên oai lực mạnh gấp bội lúc Bách Biểu truyền thụ cho. Chỉ thấy bóng kiếm như một khoảng núi lù lù kèm thêm tiếng sấm ngầm tiếng gió rít veo veo, quả thực lợi hại không thể tưởng tượng được.

Tuy Thúc Độ đã đề phòng Độc Cô Sách, nhưng y có ngờ đâu kiếm pháp của Độc Cô Sách lại luyện tập đến mức kỳ diệu như thế.

Chờ tới khi kiếm thế của đối phương ra tay y mới giật mình kinh hãi, liền rú lên một tiếng, múa thanh bảo kiếm hoá thành một làn kiếm quang nhằm những bông kiếm hoa của Độc Cô Sách lần át tới mà chống đỡ.

Thế kiếm này của y tên là “Phạm Nhẫn Cung Tường” (tường cung diện cao muôn trượng) tuy không phải là kiếm pháp tầm thường nhưng so sánh với thế Trầm Lôi Uất Hạ của Độc Cô Sách thì thế kiếm của y còn kém nhiều. Còn về sự biến hoá tinh kỳ tuy Độc Cô Sách chiếm ưu thế, nhưng về công lực thâm hậu thì Thúc Độ hơn nhiều, mỗi người hơn một phương diện hoá ngang tài nhau. Muôn điểm kiếm hoa của Độc Cô Sách bị bức tường ánh sáng của đối phương ngăn cản không sao vượt qua nổi.

Không đợi chờ thế “Trầm Lôi Uất Hạ” xử dụng hết, Độc Cô Sách đã vội xoay tay đổi sang thế “Sáng Khí Nghênh Thu” mồm thì la lớn:

-Kiếm pháp cao siêu lắm thực không hề thẹn danh chấn hoàn vũ. Độc Cô Sách còn ba thế tuyệt học, mong người chỉ bảo nốt.

Trong lúc chàng lên tiếng nói thì kiếm thế mới thay đổi, nhưng khi nói xong, chàng giở hết tinh vi của thế kiếm đó ra rồi. Kiếm quang phi xuống tựa như gió lạnh thổi rụng lá cây, trên võ đài hơi lạnh như mùa thu và đầy sát khí bao trùm.

Dù sao Thúc Độ cũng là người đã từng lừng danh bốn bể, tài nghệ áp đảo quần hùng đương thời, y theo sự biến hoá kiếm pháp của Độc Cô Sách mà giở luôn thế “Bắc Đẩu Thủy Quang” trong pho Vô ảnh Kiếm Pháp ra. Trường kiếm của y hoá thành cái cầu vồng, không những bảo vệ được toàn thân, còn xông qua được màn kiếm của Độc Cô Sách đã lần át thẳng tới.

Độc Cô Sách thấy thế cả kinh, vội quay người một vòng, kiếm ở trong tay hất ngược ra, hoá thành từng bọt hoa tuyết nhằm người Thúc Độ úp chụp xuống.

Thúc Độ đang tưởng thế kiếm vừa rồi mình phản công như vậy có thể lấy lại được thế công thay đổi hẳn được cục diện trong lòng đang cao hứng, thì bỗng thấy đối phương hất ngược thế kiếm lại, không những thế kiếm tuyệt kỹ mà hình như còn có hơi lạnh thấu xương bao trùm vào người mình nữa.

Thúc Độ kinh hãi vô cùng, vội giở thân pháp tuyệt diệu của y là “Xảo Độ Ngân Hà” (Khép bước qua sông bạc) vội lui ra ngoài hơn trượng, để xông ra khỏi làn kiếm khí lạnh giá ấy.

Thúc Độ đã tính toán trong lòng, y thấy đôi bên đấu với nhau đã được ba thế, nếu còn đấu thêm thế này mà lại ngang tay như ba thế trước không phân thắng bại, thì với thân phận, địa vị và tên tuổi của y lấy lòng như thế, nhất là vừa rồi y đã tuyên bố nếu trong bốn hiệp không hạ nổi đối phương sẽ tự tử ngay tại chỗ. Tuy lời nói ngông cuồng đó đã được Long Sinh không nhìn nhận nhưng cho địch thủ thoát khỏi phơi xác dưới kiếm của mình, thì không còn trả thù cho con gái cứng sao được. Không những thế sẽ mất hết sĩ diện trước mặt quần hùng.

Nghĩ như vậy tuy Thúc Độ đã lui ra ngoài xa hơn trượng, nhưng y đã nhanh nhẹn nhảy ngược trở lại, múa tít thanh kiếm giở luôn thế “Tu La vô cảnh” là một thế võ sát thủ tuyệt học của pho “Vô ảnh kiếm pháp” y muốn giết chết ngay Độc Cô Sách tại chỗ, cho nên mới sử dụng thế kiếm tuyệt học này.

Còn Độc Cô Sách đã sử dụng ba thế kiếm tấn công liên tiếp mà không ăn thua gì, tất nhiên chàng cũng nóng lòng sốt ruột, hai má đỏ bừng, liền giở luôn thế thứ tư là thế “Vạn Tượng Hồi Xuân”. Thế này chàng căn cứ bức tranh vẽ trên quạt với trời đất vạn vật mà tham ngộ ra, lợi hại không thể tưởng tượng được, có thể nói là kiếm pháp vô địch của thời bấy giờ.

Vợ chồng Âm Dương Song Ma xưa nay thị có “Huyết ảnh Thần Trâm, Vô ảnh Kiếm, Tiêu Hồn Bảo Phiến, Đoạt Hồn Cầu”, các môn võ công và võ khí đã oai trấn giang hồ mấy chục năm.

Thế kiếm “Tu La Vô ảnh” này đã là sát thủ tuyệt học trong Vô ảnh Kiếm Pháp của Thúc Độ thì tất nhiên cũng lợi hại vô cùng.

Thế “Vạn Tượng Hồi Xuân” của Độc Cô Sách là một thế kiếm từ xưa tới nay không pho kiếm của môn phái nào ở trong võ lâm mà lại có được thế kiếm tuyệt học và kỳ ảo như vậy. Vì trong đó hợp tung cả Nhật, Nguyệt, Tinh, Thìn, Phong, Vân, Lôi, Vũ, Sơn, Xuyên, Hoa, Thảo, Thư, Pháp, Hoạ, ý.. thì lẽ dĩ nhiên sự biến hoá của nó phải vô cùng lợi hại rồi.

Nếu hai bên công lực ngang nhau, hơn kém nhau không bao xa, thì phen này Thúc Độ khó mà thoát khỏi được tai kiếp, không những bị đánh bại, mà còn bị giết chết nữa là khác. Nhưng khổ nỗi võ công hoá thần của Độc Cô Sách lại kém Thúc Độ quá xa, nên kết quả mới không được như ý muốn.

Một bên thì hàng vạn bông kiếm hoa, một bên là hàng nghìn bóng kiếm, vì vậy thế kiếm của hai người mới như mưa phùn ở trên không phủ xuống vậy.

Đấu xong bốn thế kiếm, Độc Cô Sách với Thúc Độ hai người đã lùi sang hai bên, cách nhau chừng tám thước, tay ôm kiếm, vẻ mặt nghiêm nghị đứng ngẩn người ra nhìn nhau.

Độc Cô Sách hổ thẹn đến mặt đỏ tía tai, tà áo của chàng đã bị mũi kiếm của Thúc Độ rạch rách một đường dài chừng bốn năm tấc.

Còn Thúc Độ thì sắc mặt lợt lạt vừa hổ thẹn vừa tức giận vừa kinh hoảng, tóc của y vốn dĩ khá dài và búi thành một cái búi tóc kiểu đạo sĩ ở trên đỉnh đầu, nhưng bây giờ tóc của y đã bị kiếm pháp của Độc Cô Sách chém đứt, chỉ còn lại một cái chòm dài chừng một hai tấc như bị người ta dùng kéo xén ngang đi vậy.

Lúc này quần hùng ở dưới đài mới biết, vừa rồi trong lúc hai người đang đấu đến hiệp thứ tư, mà trên võ đài như là có một trận mưa phùn, thì ra đó không phải là bóng kiếm của hai người tạo nên mà là tóc của Thúc Độ bị kiếm của Độc Cô Sách chém đứt thành từng khúc một và bắn tung lên không, nên mới có những sợi tóc nho nhỏ như mưa dầm đổ xuống vậy.

Phạm Long Sinh nhìn Độc Cô Sách cười như điên như khùng và nói:

độc Cò lão đệ gì phải hổ thẹn và khó chịu như thế. Với người trẻ tuổi như lão đệ, đấu kiếm với Tam Liệt Dương Ma đã oai trấn thiên hạ mấy chục năm như thế, mà tà áo chỉ rách có một đường nhỏ nhỏ như thế, đáng lẽ lão đệ phải tự kiêu tự ngạo mới phải chứ? Thôi mau trở về chỗ ngồi đi, để Phạm đại ca thay mặt bạn già đòi lại món nợ cũ mới được.

Độc Cô Sách nghe nói vội phi thân xuống dưới đài quay về chỗ ngồi.

Độc Cô Sách vừa rời khỏi võ đài, Thúc Độ càng hổ thẹn thêm, thở dài một tiếng, giơ tay phải lên định dùng kiếm tự tử. Vì mấy lời nói của Long Sinh quá sâu sắc và mỉa mai, bề ngoài có vẻ an ủi Độc Cô Sách, nhưng bên trong thì chê bai Thúc Độ thậm tệ.

Ngờ đâu Thúc Độ vừa giơ tay lên, thì Phạm Long Sinh với Sở Lục Châu đã cùng cong tay lại búng luôn một cái, hai luồng kinh phong thổi tới kêu “veo veo” trúng ngay vào thanh trường kiếm của y, thanh kiếm bằng thép ấy đã bị gãy ra làm ba khúc liền.

Lục Châu lạnh lùng nói luôn:

-Lão già hồ đồ, tỷ thí có bốn thế kiếm ấy đã phân thắng bại đâu, mà tự vận như vậy? Dù lão già có muốn làm con ma hồ đồ ở dưới âm nhưng gái này không khi nào lại chịu làm quả phụ như thế.

53. Ân Cừu Liễu Liễu

Long Sinh cũng nhìn Thúc Độ xua tay lia lịa, cười giọng quái dị và nói tiếp:

Đương Thúc Độ, người chưa thể chết được, nếu người chết thì món nợ máu của bạn già mỗi đã tích uất ngậm hờn ba mươi năm nay, biết đi đâu kiếm người để đòi lại món nợ ấy?

Mấy lời nói của ông ta đã gỡ lại sĩ diện cho Thúc Độ rất nhiều, y liền vứt khúc kiếm gãy đi, trở mắt lên nhìn Long Sinh và quát hỏi:

-Phạm Long Sinh, bạn cứ luôn mồm bảo đi đòi món nợ ba mươi năm về trước của một người bạn già. Chẳng hay người ấy là ai? Sao không thấy y xuất hiện ra đây, mà lại phải nhờ người đòi nợ hộ như thế?

Long Sinh mỉm cười đáp:

-Bạn già của mỗi năm xưa đã bị vợ chồng của người làm cho nhục nhã đủ điều, không những thế sau cùng vợ chồng người còn chặt gãy tay chân của y nữa.

Thúc Độ nghe nói còn đang nghĩ xem người đó là ai, thì Sở Lục Châu đã buột miệng lớn tiếng xen lời hỏi:

-Phạm Long Sinh, người đó có phải là Tiết Triệu Khuê, Tiết lão ngũ đấy không?

Long Sinh gật đầu mỉm cười đáp:

-Món nợ cũ ba mươi năm trước cho tới ngày nay mới đòi lại được. Nếu tính cả vốn lẫn lời thì phen này hai vợ chồng người cùng phải thương mạng cho Tiết lão ngũ một lúc, như vậy cũng không phải là quá đáng.

Thúc Độ nghe nói xong, mặt bỗng tái mét, liền dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi hỏi lại:

-Vợ chồng mỗi đã mang nợ thì tất nhiên là phải trả, chứ có gì sợ vấn đề ấy đâu.

Nhưng hiện giờ chủ nợ đâu, sao không thấy có mặt ở đây?

Long Sinh khẽ thở dài đáp:

-Tiết lão ngũ đã phải chịu rất nhiều oan nghiệt và đã rời khỏi trần gian như bản này rồi.

Lục Châu cười khẩy nói tiếp:

-Tiết lão ngũ đã chết, món nợ của vợ chồng già này biết trả cho ai?

Long Sinh cầm cái hộp vàng dẹt dẹt giơ lên lớn tiếng đáp:

-Người chết nhưng vật vẫn còn, trước khi lão ngũ hấp hối có trối trăn là món nợ của vợ chồng người, nên trả lại cho y bởi cái hộp vàng này.

Vẻ mặt vênh váo, Thúc Độ hỏi tiếp:

-Lão ngũ đã chết từ hồi nào?Y đã trôi trần những gì?

Long Sinh cười như điên như khùng đáp:

-Tiết Triệu Khuê sống khá lâu, mãi cho đến gần đây y mới lìa khỏi trần tục.Trước khi chết, y có nhờ mỗ cầm cái hộp vàng đèn dẹt này đem đến dự Đại Hội ThiênNam trao tận tay cho vợ chồng người. Y bảo, nếu vợ chồng người dám mở cái hộp này ra ở trước mặt quần hùng, thì bao nhiêu năm thâm thù sẽ xí xoá hết, y có chết ở dưới chín suối cũng không ân hận chút nào.

Thúc Độ trợn ngược đôi lông mày lên cười khẩy nói tiếp:

-Lão phu không tin cái hộp vàng đèn dẹt này lại có oai lực xuất kỳ như thế.

Long Sinh mỉm cười đỡ lời:

-Nếu người không tin thì cứ việc mở thử xem? Phạm mỗ không tin vợ chồng Âm Dương Song Ma oai trấn càn khôn, hễ cứ nói đến tên của vợ chồng người là trẻ con đang khóc cũng phải nín ngay, mà không dám mở một cái hộp vàng nho nhỏ như thế.

Nói xong, ông ta ném luôn cái hộp vàng đèn dẹt đó cho vợ chồng Âm Dương Song Ma.

Thúc Độ giơ tay bắt luôn lấy cái hộp để vào cạnh tay lắc thử mấy cái. Rồi định mở ra luôn, LụcChâu đã vội xua tay ra hiệu bảo y đừng mở vội, rồi y thị lạnh lùng với LongSinh rằng:

-Phạm Long Sinh, sao người không tránh xa ra chồng ta sắp mở hộp đến nơi đây.

Long Sinh cười như điên như khùng nói tiếp:

-Sở Lục Châu khỏi phải hỏi thăm dò như thế làm chi trong cái hộp vàng đèn dẹt này ta cam đoan không có thuốc nổ mãnh liệt gì tàng trữ ở bên trong và cũng không có ám khí kỳ độc gì hết, thì việc gì Long Sinh phải đứng xa làm chi?

Lục Châu thấy LongSinh nói như vậy liền đảo ngược đôi người một vòng, cười giọng xảo trá nói tiếp:

-Nếu trong hộp không có thuốc nổ mãnh liệt và ám khí kỳ độc, thì chắc bên ngoài thể nào cũng bôi một thứ thuốc độc rất lợi hại phải không?

Long Sinh không chờ đợi LụcChâu nói xong đã xua tay ngắt lời:

-Mỗ đã biết trước khi bắt cái hộp vàng này, Thúc Độ thể nào cũng vận công vào hai bàn tay, hoá ngón tay thành gang, như vậy thì ngoài hộp có bôi thứ thuốc độc lợi hại đến đâu cũng không uy hiếp nổi Âm Dương Song Ma.

Thúc Độ cười khẩy một tiếng, rồi trợn ngược đôi lông mày lên hỏi tiếp:

-Theo lời nói của bạn, thì cái hộp này tầm thường quá, có khi nào Tiết lão ngũ lại ỷ vào một cái hộp tầm thường như thế, để trả thù tiết hận vợ chồng mỗ?

Long Sinh bĩu môi cười khẩy đáp:

-Cổ nhân thường nói:“học đến già vẫn chưa học hết sự đời”, lại còn câu:“đi một ngày đàng, học một sàng khôn”. Như vậy đủ thấy những sự kỳ lạ và lợi hại ở trong tứ hải bát hoang này còn rất nhiều cái mà vợ chồng người không sao lường trước được. Nhưng nói tóm lại, Long Sinh dám bảo đảm cái hộp này bên ngoài không bôi thuốc độc, bên trong không có thuốc nổ và cũng không xếp đặt ám khí. Tuy vậy, vợ chồng người gỡ nắp này ra là mỗ dám chắc tên tuổi của vợ chồng người đã gây nên được hơn nửa đời người sẽ hoá thành giấc mộng Nam Kha ngay.

Phần vì không tin lời Long Sinh, phần đã trót nói khoác rồi, Thúc Độ không khác gì đang cười trên mình hổ, đành phải gật đầu cười khẩy đáp:

-Phạm Long Sinh, người đừng có tâng bốc con ma Tiết lão ngũ ấy nữa, ai còn lạ lòng gì thân phận và lai lịch của y. Với một người hèn kém như y thì còn tài ba gì mà làm nên trò trống nữa cơ chứ? Thúc Độ này

nhất định không tin lời nói của người đầu, lại đây, người hãy mở to mắt ra xem Thúc Độ này mở cái hộp vàng này cho mà coi.

Lúc ấy khắp Ly Hồn cốc yên lặng như tờ, tất cả quần hùng có mặt tại đó đều lộ vẻ kinh ngạc, tròn tròn xoe đôi mắt lên nhìn thẳng vào tay của Thúc Độ, ai ai cũng muốn biết hộp đó đựng cái gì, mà lại có thể diệt nổi vợ chồng Âm Dương Song Ma đã khét tiếng trong võ lâm như thế?

Tuy nói khoác như vậy, Thúc Độ vẫn hơi gờm, thoát tiên y ngấm ngấm vận chân lực vào hai bàn tay và bẻ hết trăm huyết, tạm nín hô hấp rồi mới từ từ mở cái nắp hộp lên.

Y mở nắp lên xem thấy bên trong chỉ có một con bò cạp có hình dáng rất quái dị, dài chừng năm tấc thôi.

Con bò cạp ấy mình mẩy trong suốt và đỏ, nhưng đuôi của nó lại vàng choé trông rất đẹp mắt, hầu như làm bằng vàng chứ không bằng bò cạp thực.

Tuy thấy con bò cạp quái dị có hình thù rất kỳ lạ, nhưng vì Thúc Độ thấy nó chỉ dài có năm tấc và lại tự thị thần công của mình rất thâm hậu, cho nên vừa trông thấy con bò cạp nằm ở trong cái hộp đã lộ vẻ khinh thị cất tiếng cười như điên như khùng và nói tiếp:

-Tuồng gì chứ Tiết lão ngô lại muốn thị con bò cạp độc nho nhỏ này... Y vừa nói tới đó, thì con Kim Cầu Khiết Vương bỗng ngừng đuôi và bay lên kêu “vù” một tiếng.

Thấy bò cạp độc biết bay, Thúc Độ giật mình kinh hãi, vội nghênh thần lùi bước để phòng bị, nhưng Kim Cầu Khiết Vương ở trên không bay lượn một vòng, rồi nhắm bàn tay phải của Thúc Độ bay thẳng tới.

Tự thị công lực của mình rất thâm hậu. Thúc Độ đã vận kinh lực vào bàn tay, những ngón tay với gan bàn tay của y cứng như thép vậy, nên không khi nào lại chịu để con bò cạp độc nho nhỏ mà đuổi mình chạy quanh đài bao giờ, vì thế mà y đưa tay trái lên, bổ mạnh vào con Kim Cầu Khiết Vương luôn.

Y đã vận chín thành công lực lên rồi tay cứng rắn như gang thép, đừng nói là đao kiếm thường, dù là bảo đao bảo kiếm cũng chưa chắc chặt đứt bàn tay của y.

Ngờ đâu thế chưởng ấy của y vừa đánh trúng cái móc tức cái ngòi con bò cạp ở đằng đuôi.

Không ngờ cái đuôi con bò cạp lại sắc bén đến thế, bàn tay của y chỉ lướt qua một cái thôi, mà đã bị cái móc độc đốt sâu vào gan bàn tay. Vì thế tha hồ y có hất tay thực mạnh vẫn không hất nổi con bò cạp bắn rời khỏi tay. Trái lại Kim Cầu Khiết Vương bám thật chắc vào bàn tay của y hoài.

Thúc Độ thấy thế hãi sợ đến mặt biến sắc, biết phen này mình bị toi mạng đến nơi, y lớn tiếng quát bảo Lục Châu:

-Con bò cạp độc này khó đối phó lắm, mỗ đã lâm nguy rồi, đại muội mau rời khỏi hội trường ngay và nghĩ cách trả thù tuyệt hận cho... Y chưa nói dứt lời thì người đã uể oải ngã lăn ra chết.

Lời Thúc Độ rõ ràng là bảo Lục Châu mau rời khỏi Ly Hồn cốc để giết sợi dây mây tức ngòi của thuốc nổ mà vợ chồng y đã đặt sẵn, làm cho sơn cốc này tan nát, khiến các nhân vật võ lâm chính tà đều bị chôn sống ở dưới đáy sơn cốc.

Khi nào Lục Châu lại chịu tin chồng mình có công lực cao siêu đến thế mà bị một con bò cạp độc đốt cái chết liền. Y thị vẫn đứng yên mà lớn tiếng đáp:

-Tôi không tin... Y thị mới nói được có ba chữ, thì mọi người đã trông thấy y thị nghiêng răng mím môi, mặt lộ vẻ kinh hoàng, chân tay run lấy bầy, giơ tay lên gỡ hết mười thành công lực, sử dụng môn “Thất Nhu Âm Chỉ” mà nhắm con bò cạp búng luôn.

Thì ra lúc ấy y thị đã trông thấy Thúc Độ cả da lẫn thịt đều tiên tan hết dưới đất chỉ còn lại một đồng nước vàng với một cái áo bào đỏ.

Con Kim Cầu Khiết Vương đang nằm ở trong đồng nước máu, hưởng mùi ngon vị lạ tuyệt đời.

Chỉ phong “Thất Nhu Âm Chỉ” của Lục Châu đã sử dụng tới mười hai thành công lực, mà cũng chỉ có thể bắn được con bò cạp nọ lộn hai vòng thôi.

Con bò cạp kỳ độc nọ liền giận dữ nhìn về phía Lục Châu như chực nhảy lên tấn công tiếp.

Lục Châu đã sợ hãi con bò cạp độc, đồng thời y thị thấy xương cốt của Thúc Độ đã tan thành nước, thì còn xác đâu mà đem về chôn cất, nên y thị không còn lưu luyến gì nữa. Đồng thời y thị cũng nóng lòng muốn hạ độc thủ, khiến tất cả những người ở trong Ly Hồn cốc này đều bị chôn sống hết mới nguôi được cơn giận.

Cho nên y thị bỗng rú lên một tiếng rất rùng rợn và bi đát rồi phi thân nhảy lên trên cốc khẩu luôn.

Lục Châu leo trên vách núi, mới lên được mười hai mươi ba trượng thì con bò cạp độc bay tới phía sau. Lúc này y thị đã biết Kim Câu Khiết Vương rất lợi hại, nên không dám để cho con bò cạp độc va động vào người mình, vì vậy vừa leo núi, y thị vừa đưa tay trái về phía sau dùng chưởng phản công lại luôn.

Bò cạp độc ở dưới bay lên liền bị cương phong kinh khí của “Thất Nhu Âm Công” của Lục Châu đánh trúng đầu, nên nó đã bị đánh rớt xuống mấy thước.

Nhân cơ hội ấy, Lục Châu lại tiếp tục phi thân lên trên cốc khẩu nhưng con bò cạp độc lại đuổi theo được ngay.

Lục Châu lại phải ra tay tấn công, con bò cạp bị đẩy lùi, nhưng hễ hết đà chỉ lực của đối phương một cái, nó lại đuổi theo tiếp một người một độc vật vừa chạy vừa đuổi như vậy, càng lên càng cao, Kim Câu Khiết Vương càng bị tấn công bao nhiêu càng tức giận bấy nhiêu nó lại càng bay nhanh và đuổi theo sát nút. Lúc ấy Lục Châu đã thấy thấm mệt hơi sức cũng bị tiêu hao rất nhiều.

Còn quần hùng ở dưới sơn cốc tất nhiên cũng hỗn loạn khôn tả. Chúc Thiếu Khoan không ngờ vợ chồng Âm Dương Song Ma lợi hại và lừng danh như thế lại bị một con bò cạp nhỏ như vậy đánh bại, Thúc Độ bị giết chết mất xác còn Lục Châu thì bị đuổi chạy tán loạn có lẽ khó mà thoát khỏi tai ách.

Khi Kim Câu Khiết Vương vừa xuất hiện, đáng lẽ bọn Chúc Thiếu Khoan đã ra tay cứu viện, nhưng vì Giáp Cốc Diệu là người láng giềng của Tiết Triệu Khuê, biết rõ con bò cạp đuôi vàng này lợi hại như thế nào nên nằng ta báo động ngầm cho bọn Thiếu Khoan hay, bảo chúng không nên nhúng vào, nếu người nào liều lĩnh thì thể nào cũng bị con Kim Câu Khiết Vương không sợ đao, kiếm, lửa, nước, đốt ngay chứ không sai.

Nếu lúc khác Giáp Cốc Diệu cảnh cáo như vậy tất nhiên không ai tin là sự thực đâu, nhưng bây giờ mọi người đã trông thấy Thúc Độ bị chết một cách thảm khốc như thế thì ai chẳng hãi sợ và không bó tay ngồi yên.

Lục Châu định rút lui ra khỏi sơn cốc rồi giật ngòai nổ để giết chết quần hùng nhưng y thị bị con bò cạp đuổi chạy đến ngoài người còn thì giờ đâu mà ra tay giết hại quần hùng được? Đồng thời y thị cũng tự biết mình sắp bị chết thê thảm đến nơi, nên y thị mới thay đổi kế hoạch đành liều thân ra tay giật mấy ngòai nổ ngay dù mình phải chết cùng mọi người cũng đành chịu.

Lục Châu vừa chạy vừa để ý nhìn thấy sợi mây ngòai thuốc nổ hãy còn cách xa mình chừng ba bốn trượng. Nếu lúc thường thì y thị chỉ nhún nhảy một cái là có thể nhảy lên bắt được đầu sợi mây ấy ngay. Nhưng lúc này y thị mệt mỏi ít nhất phải nhảy hai lần mới lên tới trên đó để thi hành thủ đoạn độc ác kia được.

Lục Châu nghiêng răng mím môi rú lên một tiếng thực lớn, liền giở tuyệt học sát thủ là hàng nghìn mũi kim Huyết ảnh thần trâm ở trên cái áo Thất Nhu Huyết ảnh y ra, hoá thành một đám mây hồng như máu, nhằm đầu con bò cạp úp chụp xuống.

Vì có thân hình khác thường, Kim Câu Khiết Vương bị hàng nghìn mũi kim độc bắn trúng cũng không việc gì, nhưng nó vẫn bị kinh lực đẩy rớt xuống bên dưới hơn một trượng.

Thừa dịp ấy, Lục Châu phi thân lên trên cao hơn hai trượng, đạp chân vào khe vách núi để mượn sức nhảy lên tiếp mà chụp đầu sợi mây ngòai thuốc nổ. Tay sắp chụp được sợi mây, y thị cười như điên như khùng và lớn tiếng nói:

độc Cô Sách, Phạm Long Sinh và Tà Dật Tư các người ơi! Ngày hôm nay các người đã tới lúc phải đền mạng cho chồng và con gái cưng của ta rồi. Chúc Thiếu Khoan, các người cũng phải nộp mạng theo cho lão bà này một thể.

Quần hùng ở trong Ly Hồn cốc nghe thấy Lục Châu nói như vậy, biết không phải là chuyện tầm thường, nhưng không ai hiểu y thị định làm gì mà có thể bắt được các người phải đền mạng cho chồng với con của

y thị, ai nấy đều ngẩn người ra nhìn... Lúc ấy những ngón tay của Lục Châu đã sắp nắm vào sợi mây. Mấy trăm quần hùng của hai phái chính tà sẽ bị chôn sống trong Ly Hồn cốc, không một người nào thoát chết cả.

Nhưng bỗng có sự quái dị xảy ra.

Khi ngón tay của Lục Châu sắp sửa chộp trúng sợi mây thì sợi mây bỗng co lên trên cao mấy thước.

Lục Châu đã giở hết sức bình sinh ra để nhảy lên chộp sợi mây bây giờ y thị chộp hụt thì tất nhiên người phải như sao sa rớt xuống và kèm theo là tiếng kêu la gào thét thảm khốc và rơi xuống bên dưới nhanh như điện chớp vậy.

Từ trên cao hàng trăm trượng tay rớt xuống bên dưới, đừng nói Lục Châu là một con người da thịt, mà du y thị có Kim Cương La Sát đúc bằng đồng đi chẳng nữa, cũng khó mà thoát khỏi được tan nát.

Thấy người của Lục Châu rớt từ trên cao xuống, quần hùng không nở lòng mục kích tấn thảm kịch đó, nên ai nấy vội đưa tay lên che mắt. Sau một tiếng kêu “bộp” thật lớn, người của Lục Châu đã biến thành một đồng thịt vụn, máu tươi bắn tung toé, trông rất thê thảm.

Con Kim Câu Khiết Vương thấy thế không chịu để yên cho địch thủ, nó vẫn trầm mình đuổi theo xuống... Phạm Long Sinh rú lên một tiếng thật lớn, giơ tay lên búng một cái, liền ba điểm ánh sáng màu tía từ đầu ngón tay của ông ta bay luôn.

Ba điểm ánh sáng màu tía đó chính là viên thuốc đặc biệt của Triệu Khuê tặng cho, dùng để diệt trừ con Kim Câu Khiết Vương này.

Thủ pháp của Long Sinh cao diệu thật. Ba điểm ánh sáng màu tía đó đều bắn trúng cả vào người con bò cạp chúa móc vàng.

Lạ thật, con Kim Câu Khiết Vương lợi hại đến nỗi không sợ Thất Nhu Âm Chỉ của Lục Châu và cũng không sợ hàng nghìn mũi Huyết ảnh Thần Trâm của y thị, nhưng trái lại nó không chịu nổi ba điểm ánh sáng ông ta khê bắn trúng.

Ánh sáng vừa đụng vào mình con Kim Câu Khiết Vương đã có tiếng kêu “bộp” rất khê, máu trong người nó đã bắn tung toé như một trận mưa máu, khiến vách núi với những cây cỏ ở đó cũng đều bị dính dấp phải. Chỉ trong nháy mắt, những cây cỏ với vách núi đều vàng úa hoặc cháy xám hết.

Đang lúc ấy, trên cốc khẩu Ly Hồn cốc bỗng có hai câu Phật hiệu vọng xuống.

Một là câu “Vô lượng thọ Phật” rất trong suốt, và một câu là: “A di đà Phật” đầy vẻ hiền từ.

Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng nghe thấy tiếng niệm Phật đó đều hớn hở mừng rỡ và đồng thanh la lên:

- Ân sư.

Hai sư huynh đệ vội phi thân lên trên cốc khẩu tức thì.

Trên cốc khẩu đã có giọng nói rất hiền từ của Đại Bi Tôn Giả, một vị thánh tăng của võ lâm, vọng xuống rằng:

- Phạm Long Sinh huynh vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Huynh làm ơn hội họp hộ Chúc Thiên Tôn với các người lên trên sơn cốc nói chuyện. Bần tăng có việc muốn thưa cùng.

Long Sinh nghe nói liền hỏi Chúc Thiếu Khoan rằng:

- Chúc Thiên Tôn, các vị có bằng lòng lên trên sơn cốc hội họp với Thích Đạo Song Tuyết không?

Việc đã xảy ra như vậy, Thiếu Khoan muốn từ chối cũng không được, đành phải gật đầu vâng lời và dẫn quần hùng đi lên trên sơn cốc.

Anh em Độc Cô Sách lên tới cốc khẩu trước đã trông thấy một lão hoà thượng gầy gò với một lão đạo trưởng mặc áo bào xanh trông rất cổ kính đang ngồi ở trên một tảng đá, đúng là ân sư Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ, còn con chim điêu thì đứng hầu ở cạnh hai vị.

Đại Bi Tôn Giả vừa trông thấy Độc Cô Sách đã mỉm cười hỏi:

-Sách nhi con đã hiểu tại sao sư phụ với Nam Môn sư thúc lại giả bộ chứng quả mà không tới đây tương kiến không?

Độc Cô Sách vừa vái lạy ân sư vừa đáp:

đệ tử đã biết ân sư làm như thế là đặc biệt muốn mài dũa anh em đệ tử khiến anh em đệ tử phải cố học hỏi chứ đừng có ỷ lại vào ai hết.

Đại Bi Tôn Giả nhìn đồ đệ cương, gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Con đã hiểu như vậy thì hay lắm. Ngày nào thầy trò mình chia tay từ giả ở Nam Hải Phổ Đà, nhưng ngày hôm nay... Ông ta vừa nói tới đó thì quần hùng của hai phái chính tà đã lên cả trên Ly Hồn Cốc rồi.

Đại Bi Tôn Giả liền nói cho Thiếu Khoan biết là vợ chồng Âm Dương Song Ma đã bí mật chôn giấu thuốc nổ, định chôn sống quần hùng, không phân biệt bên nào hết, rồi ông ta lại chấp tay trước ngực, vừa cười vừa nói tiếp:

-Chúc Thiếu Tôn, công hành của bản tăng với Nam Môn đạo hữu đã sắp hàn mã, chỉ còn ở bụi trần này một thời gian rất ngắn ngủi nên ngày hôm nay bản tăng mới đặc biệt đến đây để xin lỗi Thiếu Tôn với các vị đạo hữu về câu chuyện đã xảy ra vào hồi ba mươi mấy năm trước. Không hiểu Thiên Tôn với các vị có vui lòng tha thứ cho bản tăng với Nam Môn đạo hữu hoá chiến tranh thành hoà bình, biến hung ác ra tường hoà là xoá bỏ ân cừ năm xưa đi không?

Phần vì thấy bốn thế kiếm huyền ảo của Độc Cô Sách đã kinh hoàng vô cùng, phần thứ hai là thấy tình thế trước mắt rất bất lợi cho bên mình phần thứ ba lại thấy Đại Bi Tôn Giả chịu lép vế xin lỗi cầu hoà như vậy, Chúc Thiếu Khoan liền thở dài một tiếng:

đại sư thực không hổ thẹn với đại danh Võ Lâm Thánh Tăng nay đại sư đã dạy bảo như vậy chả lẽ anh chị em Thiếu Khoan chúng tôi lại còn ương ngạnh, không biết điều nữa hay sao? Nhưng vợ chồng Âm Dương Song Ma có thực... Biết Chúc Thiếu Khoan vẫn chưa tin lời nói của mình, Đại Bi Tôn Giả liền hỏi trong Ly Hồn Cốc có còn người nào nữa không, rồi bảo Thiếu Khoan mời hết quần hùng rút lui tới khu an toàn đầu đó ông ta mới kéo sợi mây buông thông ở vách núi lên giật mạnh một cái, rồi cùng Nam Môn Vệ song song rút lui thực nhanh.

Quả nhiên, chỉ trong nháy mắt, đã có những tiếng nổ liên tiếp, núi rung đất động một cách kinh hồn động phách, vách núi cao trăm trượng đã vỡ tan tành, đá vụn bắn tung lên mù mịt xen với khói đen bao trùm cả một vùng trời.

Anh em Thiếu Khoan với quần hùng thấy thế đều kinh hoàng đến mất hết hồn vía, ai nấy đều hân hoan mừng thầm.

Chờ tới khi khói tan rã, đá vụn lắng xuống hết, mọi người liền đưa mắt nhìn xuống Ly Hồn Cốc, thì không còn thấy sơn cốc ấy đâu nữa, vì đã bị lấp kín mất già nữa rồi.

Bách Hoa công chúa lắc đầu thở dài, cầm thanh bảo kiếm Thanh Bình, rón rén đi tới gần đưa cho Mộ Dung Băng mà nói rằng:

-Mộ Dung cô nương, nếu vừa rồi để cho Lục Châu giật được sợi mây, thì tất cả các nhân vật võ lâm ở dưới đáy Ly Hồn cốc đã tan xương nát thịt và bị chôn sống ở dưới đáy sơn cốc rồi, như vậy ai mà tranh giành danh lợi với nhau nữa! Nên tôi đã giác ngộ rồi, chúng ta khỏi cần phải đánh trận thứ ba nữa, xin hoàn lại thanh cổ kiếm Thanh Bình này cho cô nương.

Đỡ lấy thanh cổ kiếm Thanh Bình, Mộ Dung Băng gật đầu cảm ơn Giáp Cốc Diệu.

Chúc Thiếu Khoan dẫn Uất Trì Cảnh, Đinh Ngọc Sương, Báo Văn, Giáp Cốc Diệu với các thủ hạ vái chào và từ biệt Đại Bi Tôn Giả cùng các người rồi đi luôn.

Phạm Long Sinh chờ quần tà bỏ đi rồi, liền cười hỏi Đại Bi Tôn Giả rằng:

-Lão hoà thượng dám quả quyết bọn ma này cam tâm cải tà quy chánh hay ỷ phúc một nơi không làm nguy làm tang nữa không?

Đại Bi Tôn Giả vừa cười vừa đáp:

Dù sao họ cũng là những anh hùng của võ lâm, nên họ mới chịu nhịn và nghe lời lão tăng mà bỏ đi như vậy. Dù họ không thể nằm yên một nơi mãi mãi, nhưng lão tăng dám chắc trong vài năm sau đây họ vẫn chưa đá hoành thành bá đạo ngay đâu.

Cau mày lại, Long Sinh trầm giọng hỏi tiếp:

-Lão hoà thượng từ bi thực, nếu không dám quả quyết chúng sẽ cải tà quy chính và ẩn phục mãi mãi, thì sao không nhân lúc này diệt trừ bọn chúng đi có hơn không? Lão hoà thượng phải biết, đại trượng phu làm việc gì cũng phải nên nghĩ đến toàn cục, đừng có rụt rụt rè rè, đành để cho một nhà khốc, chứ đừng để cho cả đường kêu la thảm khốc, đành để cho người trong con đường bị chết chóc, chứ đừng để cho ai trong giang hồ ngộ tai kiếp.

Đại Bi Tôn Giả niệm một câu Phật hiệu, rồi mỉm cười đáp:

-Phạm huynh khỏi cần phải lo âu tới việc đó, lão tăng đã suy nghĩ quá lâu rồi, nên mới quyết tâm để cho bọn Thiếu Khoan một con đường hồi cải và cho chúng có dịp cải tà quy chính. Đó cũng là do đức hiếu sinh của trời đất.

Long Sinh ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Lão hoà thượng đừng có nói nhiên cơ với Long Sinh nữa, kẻ ngu si này có biết gì về thiên cơ diệu lý ấy đâu? Lão hoà thượng mau giải thích rõ mấy câu ấy cho kẻ ngu si này hay đi?

Đại Bi Tôn Giả vừa cười vừa đáp:

-Từ nay trở đi, bọn Thiếu Khoan thế nào cũng rất coi nhẹ danh lợi, quét sạch ý niệm hờn giận, sống cuộc đời bình lặng ở trong chốn núi xanh rừng thẳm, thì còn gì hay bằng. Nếu không dù chúng có đợi năm ba năm sau tái xuất giang hồ, làm tàn tác quái đi nữa chúng cũng không thể làm nên được trò trống gì đâu.

Vừa cười Long Sinh vừa hỏi tiếp:

-lão hoà thượng căn cứ vào cái gì mà lại có ý nghĩ lạc quan như thế... Ông ta chưa nói dứt thì Nam Môn Vệ đứng cạnh đó đã niệm câu “Vô lượng thọ Phật” và cười ha hả xen lời nói:

-Phạm huynh cũng là người có đại chí thực, có đôi mắt rất sáng suốt có bộ óc thông minh, mà sao không hiểu ý nghĩa lời nói của lão hoà thượng?

Long Sinh gượng cười đáp:

-Phạm mỗ rất ngu xuẩn thì có, trước mắt thánh tăng với cao đạo, có lẽ làm một thằng nhỏ lắng nghe giảng kinh, Phạm mỗ cũng chưa đủ tư cách là khác.

Nam Môn Vệ nhìn Đại Bi Tôn Giả vừa cười vừa nói tiếp:

-Lão hoà thượng, Phạm huynh đã tự nhận mình ngu xuẩn, thì lão hoà thượng muốn tiếc lời cũng không được nữa mau giải thích cho Phạm huynh nghe đi.

Đại Bi Tôn Giả nghe nói liền tùm tùm cười liếc nhìn Long Sinh một cái chấp tay lên ngực, từ từ nhắm mắt lại và hỏi Long Sinh rằng:

-Phạm huynh, đời sống của người ta lâu nhất trăm năm là cùng vậy thử hỏi huynh liệu sống nổi bao nhiêu năm? Chúng ta có mặt tại đây còn sống được bao lâu nữa? Và bọn Thiếu Khoan sống được bao nhiêu lâu nữa?

Long Sinh nghe nói tới đó gật đầu lia lịa, như đã hiểu thấu ý nghĩa của lời nói của Đại Bi Tôn Giả rồi... Hơi hé đôi mắt hiền từ lên, Đại Bi Tôn Giả liếc nhìn Độc Cô Sách, Độc Cô Hưng và Mộ Dung Băng các người một lượt, rồi từ từ đáp:

-Tục ngữ có câu:

“trên mặt sông Trường Giang, làn sóng sau đẩy làn sóng trước”, trên trần gian, người mới thay cho người cũ. Dù sao chúng ta cũng đã tạo nên được mấy người của đời thứ hai, có tư chất tốt đẹp có tính tình lương thiện, có óc thông minh. Bọn anh em Thiếu Khoan chỉ mãi khổ luyện võ công âm độc đã sao nhãng vấn đề đso, chẳng lẽ Phạm huynh chưa phát giác môn hạ đệ tử của họ không có một người nào có tài ba kinh người,

có tư chất khá giả hay sao?Căn cứ vào điều đó mà suy luận, bên chúng ta đã có người thừa kế, còn họ hề bị tiêu diệt, là bị triệt mạch ngay, như vậy họ còn tạo nên tai hoa. làm sao được nữa?

Long Sinh lẳng lặng nghe xong thở dài một tiếng, rồi chấp tay vái Thích Đạo Song Tuyệt mà hỏi tiếp:

-Cho mãi đến giờ phút này. Phạm Long Sinh mới biết tại sao tất cả các nhân vật của võ lâm lại đều tôn trọng Thích Đạo Song Tuyệt là hai người có địa vị tối cao có công lực tương đương với nhau.

Nói tới đó, ông ta quay nhìn lại các người trẻ tuổi rồi vỗ vai Độc Cô Sách, lớn tiếng cười và hỏi:

độc Cô lão đệ, Hưng đệ và Mộ Dung cô nương các người đã nghe thấy chưa?Thời giờ như mũi tên bay thút giục người ta chóng già, trọng trách đè lên vai của các người rồi. Từ giờ trở đi, bọn già nua như lão huynh đây, không can thiệp đến việc đời nữa, mà trở về quy ẩn chốn lâm tuyền để hưởng phúc thanh tịnh vài năm.Vậy các người phải chịu khó mà duy trì chính khí và trách nhiệm đoàn kết giang hồ đấy nhé?

Đại Bi Tôn Giả vuốt ve con chim điêu đứng cạnh, mắt nhìn thẳng vào Độc Cô Sách, mỉm cười gật đầu nói tiếp:

-Sách nhi, những việc của con, sư phụ đã biết, tuy câu chuyện ở trong Tây Thi có hơi hoang đường, nhưng đó là do sự trùng phùng kỳ ngộ mà nên chứ không phải con định tâm như vậy, sư phụ vui lòng lượng thứ cho con. Ngoài ra, những việc khác sư phụ nhận thấy con vẫn không hổ thẹn với bốn chữ “Hiệp nghĩa nam nhi”và cũng không phụ lòng sư phụ đã khổ công dạy bảo con bấy nhiêu lâu.

Độc Cô Sách nghe nói mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống, không nói nữa lời.

Đại Bi Tôn Giả vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Sách nhi, nhân duyên đã sớm định ly hợp vô thường, chẳng hay con có việc gì muốn hỏi sư phụ nữa không?

Độc Cô Sách nghe thấy sư phụ nói vậy biết sắp phải chia tay vĩnh biệt sư phụ đến nơi, chàng liền ứa nước mắt nhìn Đại Bi Tôn Giả mà khẽ gọi:

-Ân sư... Đại Bi Tôn Giả nắm lấy tay chàng, tươi tỉnh hỏi tiếp:

-Con không nên quá yếu đuối như thế, người ta sống ở trên đời tránh sao khỏi hai chữ“ly biệt” trên trần gian không có bữa tiệc nào là không giải tán? Sư phụ với Nam Môn sư thúc quy y Tam Bảo, Tam Thanh, khổ công tu hành cũng chỉ mong kết quả ngày nay được giải thoát da thịt hôi hám, trở về đấy thôi.

Nghe ân sư nói như vậy, Độc Cô Sách biết sư phụ với sư thúc đã sắp thành đạo đến nơi, chàng với Độc Cô Hưng không sao cầm lệ được song quì xuống vái lạy khóc sụt sùi.

Đại Bi Tôn Giả vừa cười vừa nói tiếp:

-Sách nhi, con không nên khóc lóc như thế!Chả lẽ con đã quên còn một mối nhân duyên với một mối nghiệp duyên mà con cần phải đi khắp chân trời góc biển để kết hai vạ đó hay sao?

Độc Cô Sách nghe nói liền giật mình đánh thót một cái. Tiêu Anh xen lời hỏi:

-Chả lẽ Thánh tăng đã biết tung tích của Điền Thúy Thúy với Mộ Dung Bích ở đâu rồi ư?

Đại Bi Tôn Giả gật đầu đáp:

-Trong khi anh em lão tăng đi tới đây, giữa đường có gặp Điền Thúy Thúy với Mộ Dung Bích. Sau khi nghe lão tăng giảng giải, Thúy Thúy đã cắt tóc đi tu, còn Mộ Dung Bích đang để tóc hoàn tục.

Vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, Độc Cô Sách vội hỏi:

-Thưa ân sư, hiện giờ hai nàng.. hai nàng đang ở đâu thế?

Đại Bi Tôn Giả vừa cười vừa đáp:

đáng lẽ hai người định tới đây để tiếp ứng cho các người nhưng vì gặp lão tăng, nên đã cho con chim điêu đưa hai người đi Nam Hải Phổ Đà rồi, hiện giờ hai người đang đợi ở trong hang động Bạch Hoa đỉnh. Công việc ở đây đã xong, các người mau mau đi tới đó mà gặp họ.

Đã biết rõ tung tích của ThúyThúy với Mộ Dung Bích, Độc Cô Sách, Mộ Dung Băng, Tiêu Anh và Dật Tư các người đều hớn hở vui cười.

Trong lúc mọi người đang vui vẻ hân hoan, thì Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Sĩ Nam MônVệ đã mãn trần duyên cùng dắt tay nhau, mũi của hai người đều có hai cái gân ngọc sa xuống miệng tùm tùm cười mà đi luôn.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lu-son-ky-nu>